

EDITOR: THÙY PHẠM

Nhà Hàng Mèo

Nhà Hàng Mèo

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2: Lật Lọng</u>	
<u>Chương 3: Th ần H ồ n Nát Th ần Tính</u>	
<u>Chương 4: Quay Trở V ề</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 35</u>	
<u>Chương 36</u>	
<u>Chương 37</u>	
<u>Chương 38</u>	
<u>Chương 39</u>	
<u>Chương 40</u>	
<u>Chương 41</u>	
<u>Chương 42</u>	
<u>Chương 43</u>	

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 1

“Rốt cuộc ngươi là nam hay nữ?”

Những tia sáng leo lét bên trong địa lao âm u tối tăm, bầu không khí tràn ngập mùi mốc meo, ẩm ướt.

Giang Thanh Lưu men theo con đường nhỏ hẹp, dừng lại trước cửa một căn phòng giam chật chội. Người bị giam bên trong tóc dài rũ rượi, hai tay bị trói ngược đằng sau bằng sợi xích to nặng, khuôn mặt cáu bẳn không nhìn rõ diện mạo.

Giam cầm suốt ba mươi năm, gã ma đầu từng khiến các hào khách giang hồ vừa nghe tên đã sợ mất mật dần dần hiện ra trước tầm mắt mọi người. Trong ba mươi năm ấy, Giang gia canh giữ hắn chưa từng có chút lợi lỏng.

Cả ngày địa lao chìm trong bầu không khí im lặng chết chóc, nên dù chỉ là một tiếng động nhỏ cũng đủ kinh động đến hắn. Hắn ngẩng đầu lên, bên trong đồng xích xích trên tay chân có lắp thêm đinh sắt, xuyên thủng qua cổ tay hắn. Giang Thanh Lưu bước vào phòng giam, bên trong mùi hôi thối ngập ngụa.

“Vẫn không chịu nói à?” Giọng nói của hắn lạnh như băng, thủ vệ đứng bên cạnh cúi đầu cung kính thưa: “Bẩm trang chủ, mồm miệng lão tặc này thật sự rất cứng.”

Giang Thanh Lưu gật gật đầu, đã ba mươi năm rồi, cho dù có là Giang gia cũng chẳng ôm ấp hi vọng gì nữa.

Giang Thanh Lưu đứng trước mặt hắn, thân hình thẳng tắp, anh tuấn phong độ: “Bạc Dã Cảnh Hành, theo lý mà nói Giang mỗ nên gọi ngươi

một tiếng tiêng bổi. Hôm nay ta hỏi người lần cuối, người cất Ngũ Diêu Tâm Kinh ở đâu?”.

Kẻ bị xiềng xích gắn chặt hờ lạnh một tiếng, Giang Thanh Lưu khẽ ra hiệu, tên thủ vệ đứng cạnh hiểu ý lùi ra. Hắn nhìn chăm chăm vào kẻ tóc tai rối tung, cuối cùng móc một chiếc bình ngọc, dốc ra hai viên thuốc tròn đỏ như máu. Xiềng xích lại vang lên một tràng tiếng động, hắn bóp lấy cằm kẻ bị trói, nhét hai viên thuốc vào miệng, sau đó ép hắn phải nuốt xuống.

Cổ họng Bạc Dã Cảnh Hành khẽ chuyển động, hắn có thể giãy dụa nhưng không được. Ba mươi năm nay, mỗi ngày hắn đều sống dựa vào hai viên thuốc này. Sau khi thuốc trôi xuống bụng, cả người hắn đều thả lỏng, đôi mắt vốn dĩ trăn trối cũng dần dần mất đi thần thái, dần nhìn bắt đầu trở nên mê man.

Giang Thanh Lưu chậm rãi tới gần hắn: “Ngũ Diêu Tâm Kinh ở đâu?”.

Cánh môi hắn run rẩy, không tài nào tập trung chú ý được, cả người rơi vào trạng thái mơ màng. Giang Thanh Lưu lại dứt khoát lấy ra thêm một viên nữa, cạy miệng hắn ra nhét vào. Lần này hắn thậm chí còn không thể cắn chặt răng.

Viên thuốc này được gọi là Trường sinh hoàn, cái tên nghe vô cùng mỹ miều, sau khi ăn vào sẽ khiến người ta lâng lâng như lạc vào cõi tiên. Nhưng tác dụng phụ cũng rất rõ ràng, mấy năm nay thần trí hắn trở nên mơ hồ.

Tộc trưởng, và các vị trưởng lão từng trải của Giang gia sau khi thương nghị xong, đều cho rằng Trăn Bích sơn trang cũng không nhất thiết phải giữ lại một kẻ điên nguy hiểm như vậy.

Ăn đến viên thuốc thứ ba, ánh mắt ma đầu từng quát nạt khắp chốn giang hồ trở nên mờ mịt. Giang Thanh Lưu ngẩng đầu xuống trước mặt hắn, đột nhiên ánh mắt liền khựng lại, dừng ngay trước ngực hắn. Lúc này bộ y phục hắn mặc trên người đã rách nát tả tơi từ lâu, cả người trên dưới toàn là bùn đất. Nhưng ngực của hắn..... ánh mắt Giang Thanh Lưu ngưng lại.

Cái gì..... Cái gì đây thế này?

Bạc Dã Cảnh Hành toàn thân bần thủ gục cả người xuống, giống như linh hồn đã rời khỏi thể xác, vô tri vô giác. Trong lòng Giang Thanh Lưu cảm thấy kì quặc, cẩn thận kiểm tra, sự vật hiện ra ngay trước mắt khiến vị minh chủ võ lâm thấy nhiều hiểu rộng phải trợn mắt há hốc mồm.

— — Bạc Dã Cảnh Hành, là con gái?

Giang Thanh Lưu giật mình đứng bật dậy, trong làn ánh sáng mờ mờ liền nghiêng người đi, ngăn cản tầm mắt của thủ vệ đang làm việc đằng sau, hồi lâu mới lên tiếng:

“Người đi ra ngoài trước, ta có vài câu cần hỏi hấn.”

Thủ vệ chấp tay hành lễ, rồi lui ra ngoài. Bên trong phòng giam tối tăm, Bạc Dã Cảnh Hành bộ dáng bần thủ không ra hình người, xảy ra chuyện gì, hấn cũng không thể nhìn rõ.

Đợi cho người không liên quan đi rồi, Giang Thanh Lưu lúc ấy mới bước đến hai bước, y phục của Bạc Dã Cảnh Hành rách rưới tả tơi, không thể đối thoại một cách “trung thực thẳng thắn” được, hấn nghĩ vậy, liền cởi áo khoác, miễn cưỡng che đậy giúp nàng ta.

“Người.....”

Hấn muốn hỏi đi đâu gì đó, nhưng lại không biết nên bắt đầu hỏi từ đâu. Sao Bạc Dã Cảnh Hành có thể là nữ được chứ? Đây thật sự là chuyện lô bịch nhất trong thiên hạ.

Ba mươi năm trước, lúc ma đầu này còn hoành hành trên giang hồ, hấn vẫn còn chưa sinh ra. Nghe đồn giang hồ đã sớm coi lão già này là hiện thân của yêu ma, nhưng trên thực tế đối với cá nhân Giang Thanh Lưu mà nói, hấn cũng chẳng oán hận con người này nhiều đến thế. Chỉ là trong cuộc hỗn chiến khi tám đại môn phái bao vây tấn công lão tặc này, đã có vô số hiệp khách nhiệt huyết phải hy sinh, trong đó bao gồm cả ông nội hấn Giang Thiếu Tang.

Kẻ thù truy ền kiếp khiến hấn giả như không nhìn thấy người của Giang gia giam c ần dùng khổ hình tra tấn lão tặc này suốt ba mươi năm. Nhưng không ngờ hấn ta lại là con gái, đi ều này thực sự quá bất ngờ. Nếu nói ra, toàn bộ giang hồ cũng sẽ coi đây là một chuyện cười.

Ý thức của Bạc Dã Cảnh Hành trước mặt đã phiêu du nơi khác, Giang Thanh Lưu thoáng do dự, mục đích tới lần này rất rõ ràng. Chỉ cần cho hấn ăn thêm hai viên Trường sinh hoàn nữa, thì dù Bạc Dã Cảnh Hành có thể lên trời xuống đất cũng không còn đường sống.

Bạc Dã Cảnh Hành cũng nhìn thấy hấn, ánh mắt thỉnh thoảng có lúc tỉnh táo có lúc lại mơ mơ màng màng. Thấy vậy Giang Thanh Lưu mới mở miệng hỏi: “Ngũ Diệu Tâm Kinh đang ở đâu, mau nói đi. Người sẽ được giải thoát sớm, cứ cố chống lại có ý nghĩa gì đâu?”.

Bạc Dã Cảnh Hành ngẩng lên, hai mắt lại khôi phục được sự tỉnh táo, khoe môi nàng khê cong lên, lộ ra nụ cười nhạt: “Cậu bé Giang gia à, đã là Thần Công, lẽ nào người lại có được dễ dàng đến thế?”.

Giang Thanh Lưu biết lão già này quỷ kế đa đoan, thái gia gia Giang Ân Thiên đã đấu với nàng ta rất nhiều năm nhưng cũng không moi được chút thông tin nào, bản thân hấn hỏi những lời này cũng đoán rằng không có tác dụng gì. Nhưng nghĩ đến kẻ bị Giang gia giam c ần suốt bao nhiêu năm hóa ra lại là một cô gái, khiến hấn không thể không nảy sinh đôi chút từ bi: “Nếu người chết r ồi, thì dù là tuyệt thế Thần Công cũng sẽ bị thất truy ền trên thế gian. Vậy thì còn ý nghĩa gì nữa?”.

(Thái gia gia nghĩa là ông của bố.)

Bạc Dã Cảnh Hành lại cúi đầu xuống, trong miệng không biết đang lẩm bẩm những gì. Nhưng nhìn dáng vẻ, thì lại không quá linh hoạt. Trong lòng Giang Thanh Lưu ít nhiều cũng có chút nghi ngờ, cá tính của con người này, nghe đồn là cu ồng vọng tàn bạo, khát máu không ai bằng. Hiện giờ trông như thế này, kiêu hùng lúc xế chi ều, lại khiến người ta thấy thương xót vô cùng.

Hơn thế còn là một cô gái, trong giang hồ nhiều người bản lĩnh có nhãn lực chuẩn xác như thế, sao không một ai phát hiện ra nhỉ? Lẽ nào nàng ta không phải Bạc Dã Cảnh Hành? Hắn suy đi nghĩ lại, cảm thấy tạm thời nên giữ lại tính mạng cho nàng ta. Vừa quay người định đi, thì Bạc Dã Cảnh Hành ở sau lưng đột nhiên lên tiếng: “Tiểu tử, nếu lão phu nhìn không nhầm, thì thứ người luyện có lẽ là Cửu Phân Kiếm Pháp của Giang gia, dùng Tàn Tượng Thần Công để hỗ trợ.”

Giọng nói của nàng ta khàn sạn, thật sự khó phân biệt được là nam hay nữ, bước chân Giang Thanh Lưu vẫn chưa dừng lại: “Vậy thì sao?”.

Bạc Dã Cảnh Hành hừ lạnh: “Người tư chất bất phàm, nhưng lại nóng lòng cầu tiến quá mức, đã có dấu hiệu của việc tẩu hỏa nhập ma rồi. Chỉ vì hôm nay người xông vào đây khoác cái áo này cho lão phu, lão phu nhắc nhở người một câu. Nếu sau này có một ngày nào đó những lời ấy ứng nghiệm mà ta vẫn còn trên nhân thế, thì có thể tới tìm ta.”

Giang Thanh Lưu sao có thể để tâm đến những lời nói của hắn được: “Người nên lo cho bản thân mình trước đi.”

Giang Thanh Lưu âm thầm đi đầu tra suốt nửa tháng, trong tất cả những tư liệu đã được ghi chép lại, Bạc Dã Cảnh Hành quả thực là nam không có gì phải nghi ngờ. Hơn thế nghe đồn còn cùng Phạm Tố Tố của Hàn Âm cốc sinh một đứa con trai. Giang Thanh Lưu không tài nào hiểu nổi, cũng đã từng đến hỏi thăm những hiệp sĩ võ lâm may mắn còn sống sót sau trận hỗn chiến ấy, nhưng không có chút manh mối nào.

Nhưng nửa tháng sau, hắn dẫn người bao vây tiêu diệt Âm Dương đạo, trong lúc giao đấu lưỡng bại câu thương cùng môn chủ khác. Giang Thanh Lưu nổi danh từ thuở niên thiếu, ít có đối thủ. Bình thường vẫn chưa nhận ra, nhưng khi thật sự gặp phải cao thủ, lại phát hiện mình không thể khống chế được nội lực của bản thân. Hắn gắng cật lực quay trở về Trầm Bích sơn trang, Giang gia vội vàng mời thầy y Thiên Hương cốc Thương Tâm tới chữa trị. Sau khi Thương Tâm bắt mạch xong, xác thực khí huyết tắc nghẽn, nội khí chấn động, đã bị tẩu hỏa nhập ma.

Điêu người luyện võ sợ nhất chính là lúc vận công thì đau hai bên sườn, đầu hỏa nhập ma, trên dưới Giang gia nhất thời rơi vào bầu không khí nặng nề ảm.

Kết quả chẩn đoán của Thương Tâm không ai có thể nghi ngờ, nhưng cho dù Giang gia hứa trả một số tiền lớn, nàng ta cũng chỉ nói là nên tĩnh dưỡng, sẽ làm hết mọi khả năng để bảo vệ tính mạng của Giang Thanh Lưu.

Kết quả này không phải điếu Giang gia mong muốn, một gia tộc như một ngọn núi sừng sững suốt trăm năm trong võ lâm, bỗng dưng được một người thừa kế chẳng dễ dàng gì. Nếu như võ công của Giang Thanh Lưu hoàn toàn mất hết, giữ lại tính mạng thì có tác dụng gì chứ?

Tộc trưởng Giang Ân Thiên triệu tập tất cả mọi người mở một cuộc họp ở từ đường, thảo luận khẩn cấp việc tìm người thừa kế tiếp theo. Lúc Giang Thanh Lưu tỉnh dậy bên cạnh không có một ai. Hắn chỉ cảm thấy thất kinh bát mạch đều nóng rực như bị lửa đốt, ngay cả hô hấp cũng vô cùng khó khăn.

“Thôi Tuyệt, Thôi Tuyệt.” Hắn gọi hai tiếng, tên kiếm đồng của hắn từ bên ngoài chạy vào: “Minh chủ, người tỉnh rồi!”.

Thằng bé hết hoảng vội vàng muốn đi tìm Thương Tâm, nhưng Giang Thanh Lưu lại ngăn thẳng bé lại: “Những người khác đâu?”.

Thôi Tuyệt lúc này chưa quá mười hai mười ba, đang ở cái độ tuổi ngây thơ trong sáng nhất, cũng không biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói: “Minh chủ người hôn mê suốt mấy ngày nay, tộc trưởng rất lo lắng, đang cùng các trưởng lão, tông trưởng bàn bạc chuyện người thừa kế.”

Giang Thanh Lưu bật ho một trận dữ dội: “Phu nhân đâu?”.

Thôi Tuyệt lúc này mới nhớ đến việc rót nước cho hắn: “Thái nãi nãi dẫn theo các vị phu nhân đang đọc kinh ở Phật đường, cầu phúc cho minh chủ.”

Giang Thanh Lưu âm thầm tụ lực, huyết Khí Hải truyên đến một cơn đau nhói tim. Trong lòng hắc lạnh toát, cố gắng hết sức nhin cơn đau trên người xuống: “Đại phu là mời Thương Tâm cô nương của Thiên Hương cốc phải không?”.

(Huyết Khí Hải là một trong 36 đại huyết trên cơ thể con người. Khí Hải nằm trên mạch Nhâm. Đôi khi người ta thường lấy tên là Đan Điền vì nó là một phần của vùng hạ Đan Điền. Đo từ rốn xuống phía dưới 1,5 thốn đồng thân, điểm đó chính là huyết Khí Hải.)

Thôi Tuyết gật đầu: “Thương cốc chủ tới đã được mấy ngày rồi, chỉ là nàng ta nói năng rất nghiêm trọng, dọa khiến phu nhân bật khóc.”

Giang Thanh Lưu hỏi: “Nghiêm trọng thế nào?”.

Thôi Tuyết: “Nàng ta nói võ công của mình chủ không thể khôi phục lại được nữa, nếu như cẩn thận đi đầu dưỡng, thì vẫn có thể bảo toàn được tính mạng của mình chủ.”

Giang Thanh Lưu bật cười khở: “Đúng là nghiêm trọng thật.”

Hắn nằm trở lại giường, Thôi Tuyết giúp hắn uống nước xong nói: “Minh chủ người nghỉ ngơi trước đi, con đi mời Thương cốc chủ.”

Giang Thanh Lưu khoát tay ngăn thẳng bé lại: “Thương cốc chủ y thuật cao minh, nàng ta đã đưa ra kết luận như vậy, thì chắc chắn là sự thực rồi. Đừng làm khó nàng ta nữa.”

Thôi Tuyết lúc này mới thấy cuống: “Nhưng mà minh chủ người.....”

Giang Thanh Lưu giơ tay tỏ ý bảo thẳng bé không cần phải nói nhiều: “Người ra ngoài trước đi, ta muốn yên tĩnh một lát.”

Thôi Tuyết thấp tha thấp thỏm đi ra ngoài, Giang Thanh Lưu nằm trên giường. Hắn đã luyện Tàn Tượng Thần Công đến tầng thứ chín, đây là cảnh giới mà cả đời ông hắn Giang Thiếu Tang và cha hắn Giang Lăng Hà chưa bao giờ đạt tới được. Nhưng cũng đúng như những gì Bạc Dã Cảnh

Hành đã nói, kinh mạch của hần vốn dĩ không chịu được nội lực xung kích nhanh mạnh như vậy.

Nếu như hần thật sự mất hết võ công, thì sẽ ra sao đây?

Suốt hai mươi bảy năm nay, đây lần đầu tiên hần nghĩ về vấn đề này.

Giang gia của Trần Bích sơn trang, cho dù có không phải là người trong võ lâm, nghe đến gia tộc này cũng như sấm nổ bên tai. Suốt hai trăm năm qua, Giang gia có một vị trí không thể lay chuyển được trong giới giang hồ. Những năm gần đây, sáu vị võ lâm minh chủ đức cao vọng trọng đều xuất thân từ Giang gia. Giang Thanh Lưu cũng giống như những người thừa kế các đời của Giang gia, trước năm mười lăm tuổi chuyên tâm luyện công, tuyệt không giao thiệp với người trong giang hồ.

Trong cuộc đại hội võ lâm sau năm mười lăm tuổi, Giang Thanh Lưu đánh bại đồ đệ đứng đầu của ba phái Hoa Sơn, Nga Mi, Võ Đang, xông liền qua bảy cửa, một trận mà thành danh.

Cuối cùng hần đứng trước mặt Giang Lăng Hà, minh chủ võ lâm lúc đó, cả người mặc bộ quần áo võ hiệp màu trắng bay phấp phất trong gió. Rõ ràng chỉ mới mười lăm tuổi, vậy mà ánh mắt của hần lại cứng cõi đến vậy, lúc nhìn Giang Lăng Hà hoàn toàn không phải như đang như phụ thân của mình. Mà lại giống như nhìn một bức tượng, một đỉnh núi sắp nhảy vượt qua.

Sau đó một năm, hần chính thức hành tẩu trên giang hồ, chỉ vền vền trong một năm, thanh danh đã lên cao. Năm thứ hai, được đại sư đức kiêu Thương Cầm Tử đặc biệt đức kiêu cho, danh kiêu trăm ác nghiệp. Năm thứ ba, hần đã trở thành thượng khách của khắp các danh môn chính phái, tấm gương chính nghĩa khiến đám tà môn ngoại đạo nghe đến tên là sợ mất mật.

Sau này, Giang Thanh Lưu giống như tất cả những người thừa kế khác của Giang gia danh tiếng hiệp nghĩa vang khắp thiên hạ. Năm hần hai mươi tuổi cùng với phụ thân là Giang Lăng Hà xử lý công việc trong liên minh, hai mươi ba tuổi giải quyết mọi việc một cách độc lập. Cho đến đại hội anh

hùng năm hai mươi lăm tuổi, lúc hắn kế nhiệm chức võ lâm minh chủ gần như là chuyển thuận theo lẽ tự nhiên.

Năm hai mươi bảy tuổi, đã có được thành tựu bằng cả đời của rất nhiều người khác. Nhưng hiện giờ, hắn nằm trên giường, bên cạnh chỉ có một kiếm đồng mười hai mươi ba tuổi.

Hắn giờ tay nhắc chiếc khăn mỏng lên — — Lão tặc đó quả thực có nhãn lực nhìn thấy trước mọi việc, có lẽ thực sự có cách chữa nội thương cho hắn. Thôi Tuyệt ở ngoài cửa nghe thấy tiếng động, vội vàng đi vào, nhìn thấy hắn ở dưới đất, vội vàng đỡ hắn lên cuống quýt nói: “Minh chủ, Thương đại phu nói người không được cử động lung tung.....”

Giang Thanh Lưu phất tay ngăn thẳng bé lại, hồi đầu thích thẳng bé này giữ nó lại bên cạnh, cũng chính là vì tuổi của nó còn nhỏ, không hiểu tình hình của Giang gia.

“Đừng nói nữa, đi.” Hắn để Thôi Tuyệt đỡ, đi thẳng tới địa lao. Suy cho cùng hiện giờ hắn vẫn là trang chủ, tuy thủ vệ nhìn thấy hắn có hơi giật mình, nhưng cũng không dám ngăn cản. Cho đến lúc đến được ngoài phòng giam, hắn liền cho mọi người lui hết ra, một mình bước vào.

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa
dtv-ebook.com

Chương 2: Lật Lọng

“Để cho ông cháu các người đi chung một đường.”

Bộ dạng của Bạc Dã Cảnh Hành vẫn như mấy ngày trước, nhưng nhìn thấy hắn lại không mấy may có chút ngạc nhiên nào: “Không nghe theo lời lão phu, khụ khụ.”

Giang Thanh Lưu cũng không nói nhiều: “Người thật sự có cách giúp ta.”

Bạc Dã Cảnh Hành cười vô cùng âm hiểm: “Đương nhiên, nhưng các người giam c ần lão phu ba suốt mười năm, muốn ta cứu người, vậy mà lại không biết xấu hổ đi tay không đến c ầu xin sao?”.

Giang Thanh Lưu không hề bất ngờ: “Người muốn gì? Khụ khụ,” hắn vịn vào cột trụ tròn, ho khan dữ dội, “Tự do?”.

“Ha ha ha ha.” Bạc Dã Cảnh Hành phá lên cười, không hoảng không cuống, “Giang gia các người, có dám thả lão phu ra không? Khoan không nói đến chuyện thả ra, chỉ cởi trói một tay của lão phu thôi người dám không?”.

Đúng là một kẻ cu ồng vọng đến cùng cực! Giang Thanh Lưu hừ lạnh: “Bạc Dã Cảnh Hành, đừng quên người có huyết hải thâm thù không đợi trời chung với Giang gia! Nếu ta nói cho tộc trưởng biết việc người là nữ nhi, thì xem người còn có thể kiêu ngạo được bao lâu!”.

Bạc Dã Cảnh Hành quả nhiên không cười nữa, Giang Thanh Lưu ghé lại gần hắn, cũng là hiếu kỳ hỏi: “Rốt cuộc người là nam hay nữ?”.

Lúc ánh mắt hắn di chuyển xuống giữa hai chân Bạc Dã Cảnh Hành, Bạc Dã Cảnh Hành liếc hờ lạnh nói: “Nếu ta là người, thì ta sẽ quan tâm đến bản thân mình trước.”

Lúc ấy Giang Thanh Lưu mới ho khẽ một tiếng: “Nói đi đâu kiện của người đi.”

Bạc Dã Cảnh Hành: “Ta cần thời gian một năm, tìm hiểu rõ ràng rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì. Ngũ Diệu Tâm Kinh người muốn, để sau khi ta tra ra đầu đuôi sự việc rồi, sẽ tự khắc dâng lên.”

Giang Thanh Lưu đương nhiên do dự: “Làm thế nào để ta tin người?”.

Bạc Dã Cảnh Hành ấy thế mà cũng long trọng hiêm thấy: “Người tin hay không cũng chẳng sao, dù gì lão phu cũng ở trong đây mười mấy năm, đã quá quen rồi.”

Giang Thanh Lưu thoáng trầm ngâm: “Người nói cho ta chuyện người cần đi đâu tra, ta sẽ giúp người xác minh.”

Bạc Dã Cảnh Hành cười hì hì nói: “Không được.”

Giang Thanh Lưu: “Tại sao?”.

Bạc Dã Cảnh Hành: “Ta không tin người.”

Giang Thanh Lưu cũng chẳng còn lời nào để nói, hai người đều không tin tưởng lẫn nhau, sau một hồi giằng co, cuối cùng hắn cũng phải thỏa hiệp: “Ta sẽ tìm người pha chế các dược liệu, khắc chế nội lực của người. Nếu người đồng ý thì chúng ta trao đổi, nếu người không đồng ý thì ta quay người bước đi.”

Bầu không khí trầm mặc, Bạc Dã Cảnh Hành liếm liếm cánh môi khô nẻ: “Được.”

Buổi tối hôm đó, tộc trưởng của Giang gia Giang Ân Thiên đã họp xong, sau khi xác định được người thừa kế tiếp theo, thì đám người dưới

đưa một tin tức động trời đến — — Bạc Dã Cảnh Hành đã trốn thoát.

Tin tức này như thể mọc cánh nhanh chóng truyền đến tai tám đại môn phái, bên ngoài giang hồ thì vẫn yên bình phẳng lặng, nhưng bên trong thì đang cuộn cuộn những cơn sóng ngầm.

Chính vào lúc ấy, Bạc Dã Cảnh Hành lại đang ăn thúng uống vại trong phòng của Giang Thanh Lưu. Một thứ mùi chua thối bốc lên khiến Giang Thanh Lưu cau mày. Cuối cùng hắn không chịu nổi nữa hỏi: “Mấy năm rồi người chưa được ăn cơm hả? Không thể tắm rửa trước được à?”.

Trong tay Bạc Dã Cảnh Hành vẫn còn cầm một cái đùi gà: “Mấy năm rồi ta chưa được ăn cơm, thì nên hỏi người mới đúng!”.

Giang Thanh Lưu nghĩ ngợi, cũng phải nhĩ. Hiện giờ trong toàn bộ đình viện của hắn chỉ có một mình thằng nhóc kiếm đòng Thôi Tuyệt. Thằng bé này rất dễ bị xua đi, hắn thấp giọng nói: “Mau thay quần áo ra rồi trốn cho kỹ! Nếu để người khác phát hiện ra, thì hậu quả tự mình đi mà gánh.”

Bạc Dã Cảnh Hành gặm chân gà xong phi rất nhanh, lúc này nhất định là không thể bảo người đun nước nóng rồi. Thời tiết tháng Ba hơi giá lạnh buốt, nàng cũng chẳng để tâm, tắm rửa luôn bên hồ nước bên ngoài đình viện của Giang Thanh Lưu.

Sắc đêm dần dần đậm hơn, Giang Thanh Lưu dựa người vào cửa, chỉ thấy một cái bóng mờ mờ ảo ảo. Không bao lâu, Bạc Dã Cảnh Hành đi từ ngoài vào, trên người nàng mặc bộ trung y của Giang Thanh Lưu, mái tóc dài ướt đầm vuốt ngược ra sau đầu, làn da vì nhiều năm rồi không được thấy ánh sáng, nên trắng nõn đến trong suốt.

Giang Thanh Lưu quả thực không dám tin vào mắt mình: “Người” bị giam cầm suốt ba mươi năm, thì người này hiện giờ ít nhất cũng phải tầm sáu mươi tuổi rồi mới đúng. Nhưng tại sao lại trẻ như vậy?

Bạc Dã Cảnh Hành hoàn toàn không quan tâm đến ánh mắt của hắn, đi vào phòng xong liền chui lên giường nói: “Sao bên ngoài còn lạnh hơn cả bên trong thế?”.

Đầu mày Giang Thanh Lưu nhú chặt, cuối cùng cơ thể không chịu được khí lạnh, lại bắt đầu ho khan. Hắn đành phải nhắc phải nhờ Bạc Dã Cảnh Hành: “Người thật sự có thể chữa khỏi thương thế cho ta chứ?”.

Bạc Dã Cảnh Hành co mình trong chăn, dường như nàng rất sợ lạnh. Nhưng vừa rồi vẫn còn tắm rửa kỳ cọ ghét bẩn tích tụ trên người trong hồ nước lạnh như băng mà, xem ra là do bản đến chính bản thân mình cũng không chịu nổi: “Lão phu là ai chứ? Lẽ nào lại lừa một đứa trẻ non nớt như người.”

Giang Thanh Lưu hừ lạnh: “Vậy thì tốt nhất người nên nhanh chóng cho ta thấy thành ý của người đi.”

Bạc Dã Cảnh Hành bò từ trong chăn ra đến bên người hắn, giống như một con cáo lớn lông bù xù: “Tạm thời người chuyển nội lực sang cho ta, giữ lại trong huyết Khí Hải của ta. Sau đó tìm người đi đầu dưỡng kinh mạch, đợi đến khi nội thương được chữa khỏi, lại lấy lại nội lực từ trong cơ thể ta.”

Phương pháp này, quả thực Giang Thanh Lưu chưa nghe thấy bao giờ, đương nhiên hắn nửa tin nửa ngờ. Mái tóc của Bạc Dã Cảnh Hành vẫn còn ướt đầm sát lại gần bên tai hắn: “Tin ta đi, đợi đến khi nội lực gây tổn hại nặng nề đến kinh mạch, dương hỏa công tâm, tính tình của người nhất định sẽ thay đổi rất lớn. Đến lúc đó lão phu cũng đành lực bất tòng tâm mà thôi.”

Giang Thanh Lưu né xa mái tóc ướt của nàng ra: “Lau khô tóc đi rồi hãy lên giường!”.

Bạc Dã Cảnh Hành đành phải đứng dậy lau tóc, mái tóc của nàng đen huyền bóng mượt, dài đến thắt lưng. Ngũ quan trong cương có nhu, đúng là rất khó phân biệt là nam hay nữ.

Nàng đang lau tóc, thì đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng bước chân. Sắc mặt Giang Thanh Lưu tái đi, Bạc Dã Cảnh Hành liền lăn một vòng từ dưới đất lên trên giường, loáng cái đã chui vào trong chăn. Cả người dính

lên người hẳn, Giang Thanh Lưu cố ý hơi co đôi chân dài, khiến chân bị đẩy lên, làm cho dáng vẻ của hai người bọn họ nhìn qua không quá lộ.

Người vừa bước vào là tộc trưởng Giang Ân Thiên, đi theo sau lưng ông ta còn có mười mấy vị trưởng lão, cùng Thương Tâm, cốc chủ của Thiên Hương cốc.

Thương Tâm bước tới trước vài bước, lại bắt mạch cho Giang Thanh Lưu. Thê tử của Giang Thanh Lưu tên là Đan Văn Thiển, giờ đang đứng bên cạnh thút thít khóc. Thái nãi nãi Chu thị liền thấp giọng nạt mấy câu.

(Thái nãi nãi là bà của bố.)

Giang Thanh Lưu chỉ cảm thấy chỗ người ấy dính sát vào nóng rực, hẳn không dám nhúc nhích: “Thương cốc chủ, thương thế của ta thế nào?”.

Thương Tâm vẫn nói năng rất thẳng thắn: “Thiên Hương cốc đã nhiều lần chịu ơn của Giang minh chủ, nếu thật sự có thể nghĩ ra được cách nào đó, thì tiểu nữ tử dù liêu cái mạng này cũng chẳng có gì đáng tiếc. Nhưng nội lực của minh chủ một ngày tăng tiến đến vạn dặm, hiện giờ e rằng đã đột phá Tàn Tượng Thần Công tầng thứ chín rồi. Nội lực thâm hậu như vậy, cũng khiến ta không thể nào tưởng tượng được. Theo ngu kiến của tiểu nữ tử, chỉ có thể đi đầu dưỡng mà thôi.”

Nàng ta vừa dứt lời, Giang Ân Thiên đã mở miệng nói tiếp: “Chuyện đã đến nước này, xin Thương cốc chủ nói rõ. Cứ tiếp tục như vậy, thì ngày sau Thanh Lưu sẽ thế nào?”.

Thương Tâm thở dài: “Gân mạch thương tổn, võ công mất hết, sẽ như một phế nhân. Thương mỗ bất tài, chỉ có thể bảo toàn được mạng sống cho minh chủ thôi.”

Nàng ta nói xong, Giang Ân Thiên liền nhìn về phía Giang Thanh Lưu, Giang Thanh Lưu quá hiểu những lời đó có nghĩa là gì. Địa vị của gia tộc Giang gia trong giang hồ không thể lay chuyển, võ lâm minh chủ không thể là một phế nhân hoàn toàn mất hết võ công được. Hắn lướt nhìn những người có mặt trong phòng, khẽ nói: “Công việc hiện giờ tạm thời con

không thể xử lý được, mọi chuyện trong Giang gia phải làm phiên tộc trưởng và các vị trưởng lão rảnh.”

Giang Ân Thiên thở phào nhẹ nhõm, bèn gật đầu nói: “Con cứ yên tâm tĩnh dưỡng đi, đừng suy nghĩ nhiều.”

Mọi người sắp sửa ra ngoài, thì Giang Thanh Lưu lại gọi Thương Tâm lại: “Xin hỏi Thương cốc chủ, nếu như chuyển nội lực của tại hạ sang cơ thể một người có võ công trác tuyệt, thì liệu có giúp ích gì cho việc đi đầu dưỡng kinh mạch của tại hạ không?”.

Thương Tâm thoáng trăn ngâm đáp: “Việc này theo lý mà nói tuy rằng có thể, nhưng mức độ dung nạp nội lực của kinh mạch của mỗi người đều rất có hạn. Võ công minh chủ trác tuyệt, nhìn khắp giang hồ này, người ngoài trừ nội lực của bản thân ra vẫn còn có thể chứa thêm được nội lực của Tàn Tượng Thần Công tầng thứ chín, e là không nhiều đâu. Mà nội lực cũng có sự khác biệt giữa thuộc tính âm dương ngũ hành, nếu xung khắc với công lực của đối phương, thì sợ rằng cả hai đều mất mạng. Hơn thế nội lực không cùng một tông phái, đường tới vị trí các huyết cũng khác biệt rất lớn. Nội lực đi vào từ huyết vị nào, phải tích tụ lại ở gân mạch đó thì mới không khiến cơ thể của bản thân chết vì nổ tung. Mỗi ngày đi tới những huyết vị này, lúc kinh mạch vận công hành khí, cuối cùng lại dẫn ra ở chính huyết vị đó, những thứ này chỉ cần sai một ly thôi, cả hai đều sẽ gặp muôn phần nguy hiểm.”

Giang Thanh Lưu gật gật đầu, cũng không nói nhiều, chỉ tỏ ý rằng mình đã mệt rã. Mọi người đi ra ngoài cả hết, Đan Văn Thiệu mới đi tới gần bên giường, hốc mắt đỏ hoe. Giang Thanh Lưu liếc thấy mềm lòng, nhẹ nhàng cầm tay nàng ta nói: “Nàng cũng mệt rã, lui xuống nghỉ ngơi đi.”

Đợi đến khi trong phòng không còn một ai nữa, Giang Thanh Lưu mới dùng lực đá cho cái người đang dính sát lên eo lưng hắn một cái: “Bạc Dã Cảnh Hành!”.

Bên trong ổ chăn, Bạc Dã Cảnh Hành sống chết ôm chặt lấy chân hắn. Giang Thanh Lưu đá mạnh lên người nàng, thế những nàng lại bật khóc rất

to: “Giang Ân Thiên muốn hại con! Sư phụ cứu con với! Sư muội cứu ta! Thiết Phong muốn hại ta!”.

Nước mắt nước mũi của nàng chui cả lên ống quần Giang Thanh Lưu, khiến hấn nhất thời không biết nên cười hay mếu: “Bạc Dã Cảnh Hành người lên cơn hả, buông tay ra mau!”.

Bạc Dã Cảnh Hành nhất quyết ôm lấy chân hấn không thả, khóc lóc hơn nửa ngày trời, đột nhiên nàng thu nước mắt lại, thò đầu ra khỏi chăn, nhìn trái nhìn phải một hồi, thấy không có ai khác, mới chui ra. Lúc này mái tóc ướt đẫm của nàng rối bù, tay phải vẫn đang cầm một cái khăn, lúc nhanh lúc chậm lau tóc: “Nghĩ kỹ chưa?”.

Khuôn mặt Giang Thanh Lưu đầy vẻ nghi ngờ nhìn nàng — — Lão tặc này bị nhốt nhiều năm quá, đừng nói là bị điên thật luôn rồi đấy nhé?!

Nói thật lòng, hấn cũng hơi do dự. Tin những lời gã điên này nói, cho dù có là một tên điên rất trâu bò đi chăng nữa, thì cũng quá nguy hiểm. Bạc Dã Cảnh Hành lại sợ ánh nến chói mắt — — Nàng đã ở trong địa lao quá lâu rồi, nên thực sự không thích ứng được với luồng ánh sáng này. Hấn nhặt một hạt đậu thơm, cong ngón tay búng khẽ, dập tắt ba cây nến. Sau đó hạt đậu đập vào tường, nảy ngược trở lại chuẩn xác vào tay hấn.

Giang Thanh Lưu rùng mình, hấn quyết định mạo hiểm tin kẻ điên này một lần: “Làm đi, dù sao đi nữa, ta cũng không thể nằm im một chỗ như một phế nhân được.”

Bạc Dã Cảnh Hành gật đầu tán thưởng: “Lão phu ngủ một giấc, ngày mai bắt đầu.”

Nói xong, nàng liền chui vào trong chăn, Giang Thanh Lưu dùng sức đá cho nàng một cái: “Tóc vẫn còn ướt, đừng có chạm vào người ta!”.

Nàng hết sạch kiên nhẫn chép miệng, đành phải gạt tóc ra bên ngoài giường. Giang Thanh Lưu chỉ cảm thấy chân mình nặng nặng, nhìn lại, thì con nhỏ đó đã nằm sấp ngủ luôn trên chân mình rồi.

Tư thế khi ngủ của nàng, cũng là hai tay dính sát vào nhau đặt trên đỉnh đầu, giống với khi còn bị trói.

Giang Thanh Lưu có chút mất ngủ, cũng không biết Văn Thi ền đang làm gì. Hắn muốn lật người, nhưng hai chân bị Bạc Dã Cảnh Hành đè lên nên chẳng biết làm thế nào. Hắn khẽ đẩy đẩy nàng ta ra, nhưng không ngờ Bạc Dã Cảnh hành vốn dĩ đang ngủ rất say sưa lập tức giật nảy người lên như một con thỏ. Phản ứng quá mãnh liệt, khiến Giang Thanh Lưu bị dọa cho sợ thót tim.

Sau khi nàng ta giật nảy người lên sau, cảnh giác nhìn khắp lượt trái phải, dường như không phát hiện ra mối nguy hiểm nào, mới tiếp tục nằm sấp lên trên hắn, lại chìm vào giấc ngủ.

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa
dtv-ebook.com

Chương 3: Thần Hồn Nát Thần Tính

“Còn lắm lời nữa thì ta thật sợ sẽ cho người nếm thử đấy.....”

Buổi sáng ngày thứ hai, Giang Thanh Lưu bị tiếng gõ cửa làm cho tỉnh giấc, có hạ nhân mang nước nóng tới cho hắn. Hắn vội vàng dùng sức lắc lắc Bạc Dã Cảnh Hành vẫn đang ngủ say sưa trên đùi mình đây. Bạc Dã Cảnh Hành vừa thức giấc nên vẫn còn hơi ngái ngủ, ngũ quan của nàng tinh tế, cặp mắt thanh lệ, giờ đang liếc qua liếc lại toát lên thoáng mơ màng màng, ngược lại càng lộ ra vẻ đoan trang mỹ lệ khôn kham. Phát hiện ra tình cảnh hiện tại, nên động tác của nàng rất nhanh, vội vàng trốn sau tấm màn trướng.

Đợi nàng trốn kỹ rồi, Giang Thanh Lưu mới ho khẽ một tiếng: “Vào đi.”

Người bước vào là một nha đầu, mặc áo trắng thân váy tím, tuổi chỉ tầm mười bảy mười tám. Nàng vắt khăn chuẩn bị lau mặt của Giang Thanh Lưu, thì hắn đã khoát tay nói: “Gọi Thôi Tuyết vào đây.”

Cô gái vâng lời, vội vàng lui ra. Thôi Tuyết đang lau mặt cho Giang Thanh Lưu, thì Đan Văn Thiển ở bên ngoài đã bưng một bát canh sâm đi vào. Thôi Tuyết rất tinh ý, vội vàng bê chậu nước ra, còn tiện tay khép cửa lại.

Đan Văn Thiển ngồi xuống bên giường, nàng là danh môn khuê tú, từ nhỏ Giang gia đã phái người tới để ý. Sau khi gả vào Giang gia đến nay, nàng ta bên trong hiếu đức, bên ngoài hiền lương, đoan trang hiền thực giống như tất cả mọi vị Giang phu nhân khác. Hoàn toàn không nhìn ra được tuổi tác mới chỉ tầm hai mươi.

Lúc này nàng ta đang bưng bát canh sâm dùng thìa bạc đút đến bên miệng Giang Thanh Lưu: “Phu quân ăn một chút trước đi.”

Giang Thanh Lưu gật gật đầu, uống một ngụm canh xong mới an ủi nàng ta: “Sẽ không sao đâu, nàng đừng lo lắng.”

Hắn biết tình hiện giờ của bản thân không lạc quan, nhưng cũng chẳng muốn nói nhiều. Đan Văn Thiền gật gật đầu, nàng thành thân với Giang Thanh Lưu đã được năm năm, nhưng mãi vẫn chưa có con, Giang Ân Thiên đã nhiều lần gây áp lực với Giang Thanh Lưu, có ý muốn hắn nạp thiếp. Nhưng Giang Thanh Lưu lấy cơ bốn ba bên ngoài, xưa nay chưa từng dả động đến.

Uống xong bát canh, Đan Văn Thiền đưa nước cho Giang Thanh Lưu súc miệng. Giang Thanh Lưu có ý muốn nói vài câu riêng tư với nàng, nhưng không biết làm thế nào khi sau tấm màn trướng vẫn còn có người đang trốn ở góc tường nghe lỏm. Hắn đành vỗ nhẹ lên mu bàn tay Đan Văn Thiền nói: “Đợi vết thương của ta khỏi rồi, chúng ta sẽ sinh một đứa con nhé.”

Khuôn mặt Đan Văn Thiền ửng đỏ, kể từ sau khi thành thân, Giang Thanh Lưu cứ chạy ngược chạy xuôi suốt, chung đụng với nàng ít mà xa cách thì lại nhiều. Đã nhiều lần Giang Ân Thiên trách móc nàng, nhưng việc sinh con không phải cứ mình nàng nói là xong, nàng có thể làm gì được đây.

Sự giáo dục nàng thừa hưởng từ nhỏ, chính là làm thế nào để trở thành một người vợ tốt, quán xuyến việc nhà, hiếu kính cha mẹ chồng, nên cũng khôn thể than vãn phàn nàn gì được.

Ở giữa có một người ngăn cách, nên Giang Thanh Lưu không tiện nói nhiều: “Nàng đi trước đi, thỉnh an thái nãi nãi.”

Đan Văn Thiền cũng không muốn đi lắm: “Vừa mới từ chỗ của thái nãi nãi quay về mà.” Khuôn mặt ửng đỏ, áp đầu vào lòng bàn tay Giang Thanh Lưu. Khuôn mặt nhỏ cỡ bàn tay cọ xát vào lòng bàn tay, khiến Giang

Thanh Lưu hơi có chút rung động. Đúng vào lúc đó, cánh cửa bên ngoài bị đẩy ra vang lên tiếng cọt kẹt, Giang lão phu nhân bước vào.

Nhìn thấy hai người thân cận, bà hiển nhiên rất không vui: “Ban ngày ban mặt, trượng phu còn đang bị thương, phải chú ý đến tác phong của bản thân nhiều vào chứ. Đức hạnh của phụ nữ học thành công cốc hết sao?”.

Khuôn mặt Đan Văn Thi ền đỏ bừng vì xấu hổ, vội vã đứng dậy tránh sang một bên giường: “Thái nãi nãi.”

Giang lão phu nhân cũng không phải quá hài lòng với đứa cháu dâu này, tính tình tuy tốt thật đấy, nhưng mấy năm rồi chưa có con. Những lời sau đó của bà chứa đầy ẩn ý: “Nếu như cháu sử dụng một chút thủ đoạn, mà có thể khiến Giang gia có người nối dõi, thì ta cũng sẽ không nói câu nào hết. Cháu vào Giang gia ta đã được năm năm rồi, tuổi ta đã cao, cũng không biết có thể chờ được đến ngày có người kế tục không nữa!”.

Đan Văn Thi ền gục đầu xuống, Giang Thanh Lưu đành phải chống người dậy: “Nãi nãi! Nàng ấy là thê tử cháu cưới hỏi làng hoàng về, thân mật với cháu như vậy thì mới là may mắn của Giang gia!”.

Những lời này của hắn, khiến sắc mặt Giang lão thái thái có đôi phần dễ nhìn hơn: “Cháu thế nào rồi? Đang yên đang lành sao vận công lại đau hai bên sườn.”

Giang Thanh Lưu ng ẩng dậy, nói chuyện với bà một hồi. Thái lão phu nhân cũng là người ghê gớm đầy bản lĩnh, trước giờ phái nữ trong Giang gia không có quyền lên tiếng, cũng chỉ có lời của bà là còn có đôi phần trọng lượng. Kể cả Giang Ân Thiên cũng không dám không nhún nhường ba phần.

Giang Thanh Lưu tuy là cháu đích tôn của gia đình Giang Thiếu Tang, nhưng đến tuổi trung niên thì con trai của Giang Ân Thiên và Lý thị qua đời, trước giờ Giang lão phu nhân vẫn luôn yêu mến Giang Thanh Lưu biết cách đối nhân xử thế, nên đối xử chẳng khác gì cháu ruột, bình thường cũng rất thân thiết. Nói chuyện với nhau gần nửa canh giờ, phía sau tấm

màn trướng hơi động dậy, giống như có một cơn gió thổi qua. Khuôn mặt Giang Thanh Lưu đành phải giả vờ lộ ra vẻ mệt mỏi.

Giang lão thái thái thấy vậy, cũng không muốn trò chuyện tiếp nữa, đứng lên rời đi. Đương nhiên Đan Văn Thiền cũng đi theo, đợi đến khi bọn họ đóng cửa lại rồi, Bạc Dã Cảnh Hành mới chui ra từ sau tấm màn trướng. Nàng đi ra rồi cũng không nói gì, loáng cái đã nằm sấp lên giường, rồi tiếp tục ngủ.

Giang Thanh Lưu lay đánh thức nàng dậy: “Còn ngủ nữa, người là heo à!”.

Hắn cũng không quá khách khí với cơ thể Bạc Dã Cảnh Hành.

Bạc Dã Cảnh Hành cũng không chút để ý, bò đến bên cạnh người hắn, gầy như cướp một nửa giường và chân của hắn. Giang Thanh Lưu cũng không còn gì để nói: “Người không đói à?”.

Nàng lắc lắc đầu, lúc ấy Giang Thanh Lưu mới nhớ ra, trước đây nàng ở trong địa lao, một ngày chỉ có hai viên Trường sinh hoàn. Trường sinh hoàn dễ làm cho tình thần con người ta thả lỏng, không có sức lực để tập trung chú ý, hơn thế rất nhanh bị nghiện. Cho dù có là tử sĩ, chỉ cần ăn vài lần Trường sinh hoàn, thần kinh cũng rất dễ bị suy nhược. Từ xưa tới nay đây là loại hàng cao cấp nhân sĩ võ lâm dùng để bức cung.

Mà ba mươi năm nay, nàng đã sống dựa vào những thứ ấy. Nếu không phải nội lực thâm hậu, thì sớm đã đói chết rồi.

Nghĩ đến đây, hắn lại đá đá lên người Bạc Dã Cảnh Hành: “Trên bàn có bánh ngọt đấy, nếu lâu không động tới bọn họ sẽ tới đổi, người ăn một chút trước đi.”

Bạc Dã Cảnh Hành lắc lắc đầu, lại trùm chăn lên ngủ như chết.

Mãi cho đến trưa, Thôi Tuyết mang cơm trưa đến, nàng mới tỉnh.

Giang Thanh Lưu xua Thôi Tuyết ra ngoài, Bạc Dã Cảnh Hành bưng cơm lên, tự mình lo cho dạ dày của bản thân. Giang Thanh Lưu trong người đang có bệnh, nên cơm canh cũng vô cùng thanh đạm. Chẳng qua cũng chỉ có một n ồi cháo, một đĩa đậu phụ kèm dưa chua mà thôi. Nhưng nàng lại ăn rất ngon lành, trong nháy mắt đã quét sạch bách n ồi cháo.

Giang Thanh Lưu vẫn quan tâm đến chính sự hơn: “Bao giờ thì người chữa trị thương thế cho ta.”

Bạc Dã Cảnh Hành nhanh chóng liếm hết đĩa: “Người có thể đảm bảo nội trong một canh giờ không có ai bước vào đây không?”.

Giang Thanh Lưu đợi nàng ăn xong mới dẫn dò Thôi Tuyết ra canh chừng cửa nẻo, cả một buổi chiều không thấy bóng dáng bất kỳ một ai.

Đợi đến khi mọi việc ổn thỏa r ồi, cuối cùng Bạc Dã Cảnh Hành mới hài lòng nói: “Không nhất thiết phải lo lắng về việc di chuyển các huyết vị, lão phu cũng biết sơ qua về Tàn Tượng Th ần Công r ồi, không đến mức nguy hiểm đến tính mạng đâu. Người cứ tĩnh tâm là được.

Giang Thanh Lưu vẫn sợ nàng lên cơn: “Người chắc chắn là có thể duy trì được sự tỉnh táo trong một canh giờ chứ?”.

Bạc Dã Cảnh Hành gạt đầu: “Đừng có lằng nhằng nữa, thời gian không đủ đâu.”

Giang Thanh Lưu còn chưa kịp phản ứng lại, thì nàng đã bò tới, nhanh nhẹn cởi áo trên người hất ra.

“Này.....” Đầu mày hấn nhú chặt, Bạc Dã Cảnh Hành cũng không nói gì, nàng lấy một chiếc bút lông ngỗng đánh dấu đường đi của huyết vị luyện công: “Truyện nội lực ra như vậy, sẽ tránh được việc gây tổn hại đến kinh mạch.”

Giang Thanh Lưu biết có nghĩ ngờ cũng vô dụng, liền ghi nhớ thật kỹ vị trí huyết đạo. Bạc Dã Cảnh Hành không nói hai lời, tay trái của nàng đặt lên hai huyết Nhân Nghênh và Khuyết B ốn.

Thật ra Giang Thanh Lưu cũng không yên tâm lắm, nhưng chuyện đã đến nước này, cũng chỉ đành phó thác cho số mệnh mà thôi. Nếu như thật sự mất hết võ công, thì chi bằng li ều mạng thử một lần. Hắn ho khẽ một tiếng, nhắm mắt lại vận công luyện khí.

Nhưng nội lực vừa mới di chuyển, thì sắc mặt Bạc Dã Cảnh Hành li ền tái đi. Nàng lập tức dừng truy ền nội lực, Giang Thanh Lưu phát hiện ra được sự khác thường: “Sao vậy?”.

Ánh mắt Bạc Dã Cảnh Hành tr ần ngâm h ồi lâu, nhàn nhạt nói: “Không sao, nhưng phải đổi huyết vị vận công.”

Nói xong, nàng c ầm một chiếc khăn ẩm lau sạch hết đường di chuyển của huyết vị vận công vẽ trên người Giang Thanh Lưu lúc trước đi, lại vẽ một bản mới. Giang minh chủ vốn dĩ đã không yên tâm, giờ lại càng bất an hơn: “Người chắc chắn lần này sẽ không nh ần lần chứ?”.

Bạc Dã Cảnh Hành áp lòng bàn tay mình vào v ớ i hắn, hai mắt mở lớn: “Lẽ nào lão phu lại đi lừa thằng nhóc không biết gì như người chắc?”.

Mà nói ra cũng thật kỳ lạ, kinh mạch Giang Thanh Lưu vốn dĩ bị thương tổn, nhưng lúc nội lực đi qua một vài huyết vị, thì cơn đau không dữ dội như lúc trước nữa. Hắn cẩn thận đưa nội lực ra khỏi cơ thể. Còn kinh mạch của Bạc Dã Cảnh Hành lại giống như đại dương mênh mông, dễ dàng thoải mái hấp thụ hết tất cả số nội lực đó.

Ước chừng qua một canh giờ, hắn mở mắt ra, nhìn thấy sắc mặt Bạc Dã Cảnh Hành trắng bệch, đôi môi khô đến bong cả ra. Trong lòng hắn cả kinh, nghĩ rằng có biến, cánh môi Bạc Dã Cảnh Hành run rẩy, tay phải sững chết tóm chặt lấy bả vai hắn, nhưng rất lâu cũng không nói năng gì.

Giang Thanh Lưu không biết tại sao lại thế, nhưng nhìn thấy cánh môi nàng khô rất nhanh, giống như một bông hoa mất nước.

Hắn đột nhiên hiểu ra, vội vàng đứng dậy xuống giường, gi ẫy thoát khỏi bàn tay của Bạc Dã Cảnh Hành, b ớ i tung cả hộp thuốc. Một lúc lâu sau, cuối cùng hắn cùng moi được ra hai viên Trường sinh hoàn, vội vàng bỏ

vào trong tách trà trên bàn đồ nước rồi hòa ra. Cả người Bạc Dã Cảnh Hành run rẩy, sau khi nghiệm Trường sinh hoàn, so với anh túc thì còn nặng hơn, thời gian phát tác cũng vì thế mà càng đau đớn hơn.

Như một đóa hoa bị rút cạn hết nước, người bị chất độc phát tác sẽ mất nước vô cùng, nhưng bất luận là dùng thứ nước gì cũng không thể giải tỏa được cảm giác khô khát trong cơ thể.

Giang Thanh Lưu đỡ Bạc Dã Cảnh Hành đang ở trên giường dậy, đang định đổ bát nước Trường sinh hoàn vào miệng nàng, thì đột nhiên hai tay bị nàng tóm chặt, sau đó toàn bộ phần đầu của hắn bị ấn xuống chiếc chăn trên giường.

“Bạc Dã Cảnh Hành!” Giọng nói của Giang Thanh Lưu nghèn nghẹt trong tấm chăn, Bạc Dã Cảnh Hành hừ lạnh nói: “Thằng nhãi ngu xuẩn! Năm đó Giang Thiếu Tang chết vì Phần Tâm Chưởng, hôm nay lão phu cũng tặng cho cháu trai của hắn ta một chưởng này, để hai ông cháu các người được đi chung một đường!”.

Dứt lời, nàng giáng xuống một chưởng, Giang Thanh Lưu chỉ cảm thấy ngũ tạng nóng như bị lửa đốt, lập tức phun ra một búng máu tươi. Đến lúc ấy Bạc Dã Cảnh Hành mới thả hắn ra, sau đó nhét toàn bộ những thứ có trong chiếc hộp ngọc hắn vừa mở ra lúc này vào trong người. Ánh mắt của Giang Thanh Lưu bắt đầu trở nên mơ hồ, nhưng hắn cũng biết, lão tặc này nhất định đã nghiệm Trường sinh hoàn. Lúc nàng bỏ chạy cũng phải mang theo một ít để đề phòng bất cứ lúc nào!

Bản thân nhất thời mất cảnh giác, quả nhiên là đã quá ngây thơ rồi! Tuy rằng thuốc trong cơ thể đã khống chế được nội lực của nàng ta, nhưng nội lực của bản thân lại vừa truyền sang, ai ngờ nàng ta lại dùng cách nào đó khống chế được hiệu lực của thuốc! Đối phó với loại người như lão già này, đúng thật là không thể tin được dù chỉ là một chữ.

Bạc Dã Cảnh Hành cướp hết toàn bộ số thuốc độc, thuốc giải trong chiếc hộp, sau đó mặc bộ y phục bằng lụa đơn sắc của Giang Thanh Lưu, lĩnh ra khỏi Trầm Bích sơn trang. Nội lực của Giang Thanh Lưu tuy rằng

kém nàng rất xa, nhưng với thân thủ của nàng hiện giờ, việc thoát khỏi Trần Bích sơn trang cũng không phải chuyện dễ dàng.

Khi nàng đang khom người như mèo đi trên mái ngói, thì trong phòng vang lên tiếng hét của thằng bé kiếm đ ồng Thôi Tuyết: “Minh chủ? Minh chủ? Thương cốc chủ, người đâu mau tới đây.....”

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa
dtv-ebook.com

Chương 4: Quay Trở Về

“Ta là bằng hữu tốt của..... minh chủ võ lâm Giang Thanh Lưu.”

Giang gia xảy ra hai chuyện lớn. Chuyện thứ nhất là, minh chủ võ lâm Giang Thanh Lưu bị tẩu hỏa nhập ma, võ công hoàn toàn mất hết. Chuyện thứ hai là, đại ma đầu ba mươi năm trước Bạc Dã Cảnh Hành đã trốn thoát khỏi nhà lao, không rõ tung tích. Hai chuyện này, Giang Ân Thiên thực sự không muốn rêu rao ra chút nào.

Hiện giờ Giang gia do ông ta quản lý, đương nhiên chuyện ông ta quan tâm nhất liên quan đến vấn đề người thừa kế, đạo gầy đây vẫn luôn bận rộn tìm kiếm người xuất sắc nhất trong số những đệ tử trẻ tuổi. Và kể từ khi Thương Tâm chẩn đoán bệnh tình xong, bên phía môn đình của Giang Thanh Lưu vắng vẻ lạnh lẽo hẳn đi. Giang gia là một gia tộc lớn, mỗi quan hệ giữa các tông hệ rất rắc rối và phức tạp.

Trước đây hẳn ta là người thừa kế, tương lai sẽ kế thừa vị trí tộc trưởng, mọi người đương nhiên sẽ xem trọng. Nay hẳn giống như một phế nhân, ai còn đặc biệt chạy tới đây quan tâm tới hẳn nữa.

Và chính trong một thoáng sơ suất ấy, đã khiến vị minh chủ bị người ta ám toán, thiếu chút nữa là mất đi tính mạng.

Lúc Thôi Tuyết tìm được Thương Tâm, nàng chạy tới rất nhanh. Thương Tâm là thầy thuốc, không liên quan gì đến xung đột lợi ích giữa hai dòng đích thứ của Giang gia. Mà Giang Thanh Lưu lại có ơn với Thiên Hương cốc, nàng đến đây hoàn toàn là vì nể mặt Giang Thanh Lưu.

Khi chạy tới phòng của Giang Thanh Lưu, nàng vội vàng lôi hộp kim ra, lệnh cho được đằng chuẩn bị thuốc bảo vệ tâm mạch cho hẳn trước. Còn

vềphần Giang gia ngoài trừ Đan Văn Thiền và thái nãi nãi Chu thị ra, thì lại không có một ai đến.

Tám đại môn phái cũng không thể bình tĩnh được, chủ sự các nơi đều bí mật chạy tới Trầm Bích sơn trang. Trong Tụ Hiên sảnh, ba bốn mươi người đang ngồi uống trà. Giang Ân Thiên bận xoay như chong chóng, vẫn chưa xuất hiện tiếp khách.

Sảnh to như vậy, mà lại vô cùng yên tĩnh. Qua một lúc lâu, đệ tử trẻ tuổi của Khoái Dao môn hỏi sư trưởng Lục Không Sơn của mình: “Sư phụ, rốt cuộc Bạc Dã Cảnh Hành này là thần thánh phương nào, sao lại kinh động đến nhiều vị tiền bối giang hồ vậy ạ?”.

(Sư trưởng là cách gọi kính trọng của sư phụ.)

“Bạc Dã Cảnh Hành.....” Lục Không Sơn thở dài, tuy khoảng cách thời đại của người này đã trôi qua ba mươi năm, nhưng cái tên đó vẫn mang đến bóng ma chưa bao giờ tiêu tan cho giới giang hồ.

Bạc Dã Cảnh Hành, sáu mươi năm trước đã từng tung hoành khắp chốn giang hồ, giết người vô số, tay dính đầy máu tanh. Sau khi giết chết tám vị tiền bối giang hồ đã lui về ở ẩn, hắn trở thành thiên hạ vô địch. Ngay cả Âm Dương đạo tà phái nổi danh lớn mạnh bậc nhất cũng không dám chọc giận hắn.

Một đại ma đầu như vậy, cho dù là danh môn chính phái cũng không muốn tùy tiện đắc tội. Minh chủ võ lâm lúc đó là ông nội của Giang Thanh Lưu, Giang Thiếu Tang, ông ta đã nhiều lần tổ chức những cuộc bao vây tiêu diệt Bạc Dã Cảnh Hành. Nhưng tất cả những môn phái tham gia đều hiểu rằng, đó chỉ dùng để ăn nói với đám đông quàn chúng không biết rõ chân tướng sự việc mà thôi.

Tác dụng duy nhất chính là để cho mọi người biết rằng — — thật ra danh môn chính phái không từ bỏ đi đầu trị đầu.

Khi ấy trước mỗi lần bao vây tiêu diệt tất cả những thám tử của các môn phái đều liều mạng tìm hiểu chỗ ở của Bạc Dã Cảnh Hành, mục đích

là để những vị đại hiệp, thiếu hiệp lần nào cũng có thể tránh được một cách chuẩn xác.

Chính đạo vốn dĩ hô hào khẩu hiệu rằng, Bạc Dã Cảnh Hành làm việc khiêm tốn một chút thôi thì sẽ bình an vô sự. Ấy thế nhưng tên Bạc Dã Cảnh Hành này đúng là một kẻ điên đúng chất! Bình khí bản thân hẳn dùng đã là thiên hạ vô địch rồi, vậy mà hắn còn bắt đầu suy tính đến vũ khí của người khác.

Đầu tiên hắn học đao, đánh bại Ma đao Thân Đồ Dao xong, sau đó chặt đứt tay dùng đao của đối phương. Tiếp đó học kiếm, khiêu chiến trưởng môn phái Hoa Kiếm Hà Ung Cửu, sau đó cũng chặt đứt tay dùng kiếm của Hà Ung Cửu. Rồi hắn lại bắt đầu học côn pháp.....

Mẹ nó, Thiếu Lâm thấy lo rồi đấy!

(Trong võ thuật Trung Hoa, côn được sử dụng rất phổ thông. Thiếu Lâm tự nổi danh về côn pháp với nguyên tắc “kẻ xuất gia từ bi bác ái, tha dụng côn bất dụng thương”. Bởi tuy côn có khả năng gây thương tích cho đối thủ nhưng ít khi gây chết người như đao hay thương, do đó phù hợp hơn với tăng ni Phật tử.)

Sau đó Thiếu Lâm tìm đến minh chủ Giang Thiếu Tang, yêu cầu liên hợp tám đại môn phái lại đi diệt trừ tên ma đầu kia. Tám đại môn phái nhận được thiệp của minh chủ, liền đồng loạt hưởng ứng, nhưng lại không mấy may có động tĩnh gì. Về sau, giang hồ đồn đại một tin, rằng sau côn pháp Bạc Dã Cảnh Hành chuẩn bị luyện tập chưởng pháp, Võ Đang lập tức cuống lên, liền phái một loạt những tinh anh tới. Sau đó không biết ai lại đồn rằng, sau khi hắn luyện chưởng pháp rồi, có thể sẽ chuyển sang luyện thương pháp.....

Chưa đầy một tháng, minh chủ võ lâm Giang Thiếu Tang liên hợp các chính đạo trên giang hồ, liền chết đối đầu với Bạc Dã Cảnh Hành. Trong trận quyết chiến đó, đồng đạo giang hồ tử thương quá nửa, Bạc Dã Cảnh Hành bị thương nặng bỏ trốn. Giang Thiếu Tang hiểu được đạo lý thả hổ về rừng, lập tức lệnh cho các môn phái phái tăng cường phái những đệ tử ưu tú, tiếp tục truy sát.

Đám đệ tử mới này nghe xong đầu tròn mắt há hốc mồm, có một người ngẩng giữa nói bằng giọng thô khan: “Không Sơn đại ca nói mấy lời dài dòng về chí khí của tên ma đầu đó làm gì? Cho dù hắn có thể bay lên trời chui xuống đất, thì không phải vẫn bị chúng ta bắt được, giam trong địa lao ba mươi năm đó ư? Chỉ tiếc là mình chủ Giang Thiếu Tang từ tâm quá, tiếc một thân võ nghệ của hắn, không chịu chém chết. Nên mới để lại mối họa cho ngày hôm nay.”

Người đang nói là môn chủ của Thiên Ưng giáo Hoa Thính Đào, cha của ông ta đã chết dưới tay đao của Bạc Dã Cảnh Hành, nghe nói ngay cả toàn bộ thi thể cũng không thể tìm được hoàn chỉnh. Vì thế có thể nói ông ta căm hận Bạc Dã Cảnh Hành đến tận xương tủy.

Lục Không Sơn thở dài, ông ta hiểu rằng hiện giờ nói những lời này quả thực chẳng hợp lý chút nào, nên cũng không nói tiếp nữa. Đại sảnh lại nhất thời chìm vào yên lặng. Sau ba mươi năm, tên ma đầu ấy có thể đi được đâu chứ?

Trong khi cao thủ của tám đại môn phái tề tựu ở Bích Trâm sơn trang, thì Tùng Phong sơn trang cách đó năm mươi dặm lại lặng lẽ như chết. Trong thư phòng được bày biện rất đẹp, có một ông lão áo tím đang dựa vào bàn đọc sách. Đột nhiên bên ngoài cửa sổ vang lên tiếng động, ông ta ngừng đầu lên hỏi: “Ai?”

Một thiếu niên mặc y phục gấm đơn sắc chậm rãi từ ngoài cửa bước vào, mái tóc đen dài của hắn được vấn lên bằng một cành tử đằng, vài sợi tóc rủ xuống bên sườn mặt tinh tế của hắn, rất khó phân biệt là nam hay nữ. Ông lão áo tím kinh hãi lùi ra sau một bước, thậm chí ông ta còn không nhận ra gã thiếu niên này từ đâu đến.

“Người là.....” tuy rằng ông ta đã già, nhưng vẫn tự nhận rằng mắt mình chưa mờ. Gã thiếu niên này là ai, ông ta hoàn toàn không có chút ấn tượng nào.

“Niếp Phục Tăng.” Lúc người mới tới này mở miệng giọng nói vô cùng trong trẻo, trong đó còn mang theo đôi phần nữ tính, “Nhiều năm không gặp, sư đệ đã không còn nhận ra cố nhân nữa rồi.”

Sắc mặt ông lão áo tím tái xanh, Niếp Phục Tăng là tên gọi của ông ta khi còn lẩn lộn trong giới ma đạo, người của bạch đạo ít người biết cái tên này! Ông ta cẩn thận đánh giá người mới tới, chỉ đến khi thấy một sợi dây màu đỏ tuyệt đẹp quấn quanh cổ tay của người này, ông ta liền bước lùi ra sau, đứng tử co lại: “Người..... Bạc Dã Cảnh Hành!”.

Vị thiếu niên ng ỡ xuống bên cạnh bàn sách của ông ta, không còn nghi ngờ gì nữa đúng là Bạc Dã Cảnh Hành rồi. Nàng đứng đĩnh tự rót cho mình một chén trà, chiêu một ngụm rồi nói: “Nói đi, chuyện năm đó, người biết được bao nhiêu?”.

Niếp Phục Tăng từ từ lùi lại, cuối cùng lưng dựa vào giá sách: “Không thể nào, người không thể là Bạc Dã Cảnh Hành được! Rốt cuộc người là ai?” Ông ta trợn trừng hai mắt, tuy đã có tuổi, nhưng ánh mắt lại rất thấu suốt, vừa nhìn là biết ngay nội lực bất phàm.

Bạc Dã Cảnh Hành tóc đen như mực, da trắng như tuyết. Nàng hơi nheo nheo mắt, đứng dậy, đôi giày lụa gầy như dằm lên tay của ông ta: “Sự phụ đang ở đâu?”.

Tay phải Niếp Phục Tăng hơi dùng sức, đột nhiên nhảy lên, tung ra một chưởng. Bạc Dã Cảnh Hành hừ lạnh một tiếng: “Không biết tự lượng sức mình!” Tay phải của nàng khẽ nhấc lên, trực tiếp nghênh đón hữu trướng của đối phương! Niếp Phục Tăng vốn muốn thử trình độ của hắn, tiếp đó nội lực vừa phun ra, thì nhìn thấy tơ đao trên cổ tay nàng vươn ra giống như lưới của một con rắn. Thân hình hai người chuyển động, trong chưa đầy một khắc đã giao đấu đến mười mấy chiêu.

Ông ta hơi thở dốc, đã rơi xuống thế hạ phong rồi, nhưng tay phải lại vói vào trong người siết chặt, rồi thỉnh linh bóp vỡ một thứ gì đó, sau đấy bàn tay vốc thứ bột phấn ấy tung ra tấn công kèm với chưởng phong. Tranh thủ lúc gã thiếu niên lách người né tránh chưởng phong, ông ta liền xoay người đập tung cửa sổ định bỏ trốn. Nhưng chân phải chợt thấy lạnh, có thứ gì đó lạnh như băng đang quấn quanh chân.

Thân hình của ông ta đột nhiên khựng lại, cuối cùng chán nản quay về ngẩng trong góc tường. Ông ta tuyệt vọng nhìn tờ đạo đang quẩn lấy chân

phải mình nói: “Bạc Dã Cảnh Hành, không, không thể nào, ba mươi năm rồi, sao người có thể.....”

Tay phải của Bạc Dã Cảnh Hành khẽ cong lên, thu sọi tơ đỏ như lưới rần về, cuốn lại trên cổ tay phải trắng trẻo. Sau màn đánh nhau đó cơ thể nàng đầy mồ hôi, lúc này nàng hơi cau mày, thực sự không thích cái cảm giác y phục dính sát lên da thịt thế này chút nào: “Sur đệ, đừng lãng phí thời gian của mọi người nữa.”

Niếp Phục Tăng gục đầu xuống, cũng không mở miệng nói năng gì. Bạc Dã dốc ra một cái bình ngọc trắng từ trong ống tay áo, đây chính là thứ cuồn được từ chỗ của Giang Thanh Lưu. Nàng cẩn thận chén trà trên bàn lên, rót hai giọt, rồi thêm đầy trà vào: “Loại thuốc độc này có tên là Thần hồn nát thần tính, dược tính của nó hiển nhiên là người biết rất rõ. Là đồng môn với nhau, vẫn là không nên náo loạn khó coi quá thế.”

Sắc mặt Niếp Phục Tăng lập tức tái nhợt: “Bạc Dã Cảnh Hành, đừng hỏi nữa.”

Bạc Dã Cảnh Hành nâng chén trà lên, màn giao đấu kịch liệt lúc này đã khiến cơ thể không chịu nổi lao lực của nàng có chút buồn ngủ, lòng kiên nhẫn cũng chẳng còn: “Xem ra sự đệ muốn nếm thử mùi vị của Thần hồn nát thần tính rồi.”

Niếp Phục Tăng liên tục tránh né, độc tính của Thần hồn nát thần tính, ông ta là người hiểu rất rõ: “Không không, đệ sẽ nói cho huynh, đệ sẽ nói cho huynh biết!”.

Bạc Dã Cảnh Hành chậm rãi ngửi xồm xuống, xoay xoay cái chén trong tay, nước trà bên trong có màu xanh biếc: “Nói.”

“Năm đó..... ba mươi năm trước, thực ra.....” ông ta có chút ấp úng do dự, yết hầu Bạc Dã Cảnh Hành khô khát, có lẽ độc tính của Trường sinh hoàn lại sắp phát tác rồi. Nàng khẽ nhấp một ngụm trà, cái thời tiết quỷ quái này, thật khiến người ta không thể nào chịu nổi. Ánh mắt của Niếp Phục Tăng nán lại trên chén trà: “Năm đó người hãm hại huynh đúng thực là một người khác, chuyện này liên quan đến một âm mưu rất đáng sợ.”

Bạc Dã Cảnh Hành lại uống một hớp trà, sắc mặt rất thiếu kiên nhẫn: “Còn phí lời nữa thì ta thật sự sẽ cho người nếm thử.....”

Nói chưa dứt lời, đột nhiên nàng cúi đầu nhìn chén trà trong tay mình.....

Mẹ kiếp!

Cổ họng nàng cảm thấy vị ngọt, sau đó phun ra một búng máu đen. Niếp Phục Tăng cười điên dại, tiện tay rút tẩu thuốc ở thắt lưng của mình ra, rút ra từ thân tẩu một thanh kiếm ngắn sáng loáng như tuyết. Ông ta cười nham hiểm sán lại gờn: “Bạc Dã Cảnh Hành, người căn bản mới là người tự tìm đường chết!”.

Sắc mặt Bạc Dã Cảnh Hành trắng bệch như giấy, hàm răng cắn chặt lấy cánh môi, tay trái diễm liên tiếp lên mấy đại huyết trước ngực mình, tơ đao trên cổ tay phải giống như được uống no máu tươi, kết thành một tấm lưới kiên cố không gì phá vỡ được trong không khí. Ánh kiếm của Niếp Phục Tăng giống như gặp phải tường đồng vách sắt, không thể đâm được vào tấc nào.

Ánh mắt bị sát khí che lấp của ông ta vẫn lộ ra một thoáng kinh dị, Bạc Dã Cảnh Hành cười lạnh một tiếng: “Ngạc nhiên hả? Còn nhiều thứ ngạc nhiên hơn nữa cơ, muốn nhìn không?”.

Từng câu từng chữ của nàng đều mang theo máu, nhưng lại cuồn cuộn ngạo khôn kham, chữ cuối cùng vừa dứt, tơ đao trong tay đột nhiên giống như lưới rắn phản kích lại, Niếp Phục Tăng rên lên một tiếng, cánh tay phải nhẹ bẫng, thanh kiếm rơi xuống đất.

Cùng rơi xuống đất còn có cả bàn tay phải cầm kiếm nữa.

Ông ta cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy chỗ cổ tay bị đứt lộ ra gốc xương trắng hếu, phải mất khá lâu máu mới bắn phọt ra. Ông ta gào thét điên loạn, lại bị tơ đao tấn công trúng vào tay trái. Người trước mặt lạnh lùng tàn nhẫn giống như Tu La địa ngục, chỉ cần tay phải ông ta hơi dùng lực thôi, thì tay trái lập tức sẽ rơi xuống đất ngay.

Niếp Phục Tăng không dám động đây gì, thở dốc hồi lâu mới nói: “Đại sư huynh! Đừng giết ta, ta sẽ nói hết cho huynh.”

Bạc Dã Cảnh Hành đang định nói, thì đột nhiên một mũi tên lông vũ bắn xẹt qua, tờ dao của nàng quay về ứng cứu, đánh bay mũi tên đi, nhưng bản thân cũng phun ra một búng máu. Độc tính của Thần hồn nát thần tính, nàng còn rõ hơn bất kỳ ai. Nếu như không nhanh chóng đi đầu tặc, thì cho dù có là nàng, cũng sẽ phải trả một cái giá rất thê thảm. Nhưng sự thật này, nàng đã đợi sự thật này hơn ba mươi năm nay rồi!

Máu chảy ra như trút bên khóe môi, nàng lao bổ tới tóm chặt lấy cổ áo Niếp Phục Tăng: “Nói! Rốt cuộc là tại sao?”.

Nhưng sắc mặt của Niếp Phục Tăng ở trước mặt nàng dần dần nhạt nhợt đại hân đi, đôi mắt cũng từ từ mất đi ánh sáng. Khóe môi ông ta trào lên một dòng máu đen, hai cánh môi run rẩy hồi lâu, cuối cùng chẳng thể thốt lên được một chữ nào.

Một âm thanh rất khẽ truyền đến phá tan bầu không khí, Bạc Dã Cảnh Hành đành phải lấy dùng cái xác trong tay để che chắn. Đó là một cái kim vàng nhỏ cỡ sợi lông, phốc phập một tiếng cắm thẳng vào đầu vai Niếp Phục Tăng. Một mảng huyết Thái dương của ông ta đã bị đen từ lâu, có người giết ông ta rồi.

Cây kim vàng bắn vào từ phía ngoài cửa sổ liên tiếp hết cái này đến cái khác, Bạc Dã Cảnh Hành tránh né có chút vất vả, lồng ngực lạnh buốt, da bắt đầu sưng thũng. Dường như máu trong toàn bộ cơ thể đều trào hết cả ra ngoài. Ý thức của nàng dần dần mờ hồ, bên ngoài đột nhiên vang lên một loạt những tiếng bước chân.

Những cây kim vàng nhỏ như sợi lông ấy thành linh dừng lại, tờ đao đỏ tươi bạc nhược rơi xuống đất, thư phòng chỉ còn lại hai người chết không còn chút sinh khí nào.

“Sư phụ!” Bên ngoài có người xông vào, ôm lấy thi thể của Niếp Phục Tăng lên. Tùng Phong sơn trang tĩnh mịch như chết nhất thời trở nên hỗn loạn, lúc Bạc Dã Cảnh Hành được người ta đỡ lên chỉ nói được một câu:

“Lão..... khụ khụ, ta là bằng hữu tốt..... của mình chủ võ lâm Giang Thanh Lưu.”

Dứt lời, đầu nàng nghẹo sang một bên, hôn mê.

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 5

Lúc Giang Thanh Lưu tỉnh lại đã là ba ngày sau, một đòn Phấn Tâm chưởng này, theo lý mà nói đã đủ để lấy mạng hắn rồi. Cao thủ khi xuất chiêu, thường không sai một li nào. Nhưng cú ra tay của Bạc Dã Cảnh Hành đã không để ý đến việc nội lực hiện nay của mình không bằng được lúc trước. Nàng chỉ dùng ba phần lực mà thôi, và cũng may Thương Tâm cốc chủ của Thiên Hương cốc vẫn đang ở Trầm Bích sơn trang.

Cứ chữa kịp thời, nên cuối cùng Giang Thanh Lưu cũng không phải lo lắng gì về tính mạng. Thương Tâm vẫn tương đối lạc quan: “Cách tự phế võ công của mình chủ là rất chính xác. Tuy như vậy sẽ mất hết nội lực, nhưng đổi lại là bảo toàn được căn cốt kinh mạch, đợi sau khi đi đầu dưỡng xong, mình chủ sẽ có thể tu luyện lại được tâm pháp.”

Giang Thanh Lưu cũng đang quan tâm đến vấn đề này: “Kinh mạch của Giang mỗ, cần bao nhiêu thời gian để đi đầu dưỡng?”

Thương Tâm bấm một số huyệt cung lưu thông máu cho hắn: “Ít thì hai ba tháng, nhiều thì nửa năm.”

Giang Thanh Lưu cũng không quan tâm đến thương thế trên người, lập tức bảo Thôi Tuyết thông báo đến những hảo hữu tri giao với mình. Chuyện Giang Thanh Lưu bị thương, Giang gia có thể gọi là bế quan hoàn toàn với bên ngoài. Mười lăm tuổi hắn đã xuất đạo, hành tẩu trên giang hồ suốt mười hai năm, lại nắm trong tay quyền quản lý sản nghiệp cùng danh tiếng và uy tín của toàn bộ gia tộc. Tuy hiện giờ mới chỉ hai mươi bảy tuổi, nhưng sức ảnh hưởng trên giang hồ lại vô cùng quan trọng.

Nay tin tức hắn bị trọng thương truyền ra bên ngoài, lập tức sẽ có không ít người nhanh nhạy nắm được tin chạy tới đây. Giang Ân Thiên không

dám để những người đó nhìn ra được mảy may ý tứ bạc đãi của ông ta giành cho Giang Thanh Lưu. Những người đó đều là những hán tử lưỡi đao liếm máu, nhất thời phẫn nộ sẽ không tiếc liêu cả tính mạng của bản thân.

Ông ta lại phất tay chân tới tiểu viện Giang Thanh Lưu ở, bắt người dưới suốt mười hai canh giờ không ngừng đưa thuốc, săn sóc trông nom.

Nhìn Giang Thanh Lưu trọng thương đến mức này, Giải Hồng đao Phương Nhược và Kim Thương giảo Tạ Kinh Y chạy tới thấy vậy hốt mất đầu phiếm đỏ. Nhưng Giang Thanh Lưu tỏ ý đây chỉ là chuyện nhỏ không cần phải nhắc đến: “Lập tức tìm tất cả mọi người, giúp ta dò hỏi về một người!”. Hắn đang định mô tả, thì bên ngoài đột nhiên có người tới báo: “Giang minh chủ, tiểu nhân là người của Tùng Phong sơn trang. Hai ngày trước trang chủ của bọn tiểu nhân, bị ám sát đã chết rồi!”.

Trong lòng Giang Thanh Lưu thẩn cả kinh, trang chủ của Tùng Phong trang là Đạo thánh Tô Thất Tịch, ai có thể giết chết ông ta một cách dễ dàng như thế?

Người tới lại dập đầu nói: “Tại hiện trường bọn tiểu nhân phát hiện có tơ đao ở hiện trường, có người nhận ra đây là thứ vũ khí năm đó của lão tặc Bạc Dã Cảnh Hành, thiếu trang chủ đã đặc biệt sai tiểu nhân mang tới đây. Xin minh chủ đứng ra làm chủ cho Tùng Phong sơn trang!”.

Giang Thanh Lưu hít một hơi thật sâu, Bạc, Dã, Cảnh, Hành!

Nhưng còn chưa kịp trả lời, thì đối phương lại nói tiếp: “Hiện giờ hảo hữu của minh chủ đang ở trong tề trang, trên người trúng kịch độc. Thiếu trang chủ đã mời thần y Thương Thiên Lương tới chữa trị rồi ạ.”

Giang Thanh Lưu ngẩng phắt đầu lên: “Hảo hữu của ta?”.

Người tới không mảy may có chút ngạc nhiên: “Đúng vậy, hảo hữu của Giang minh chủ nói rằng nhận sự ủy thác của Giang minh chủ đến Tùng Phong sơn trang cảnh báo, không ngờ kẻ địch lại đến trước một bước, nên không thể cứu được trang chủ. Còn liên lụy đến ngài ấy bị ám toán, toàn

thân trúng kịch độc, thiếu trang chủ cảm kích vô cùng, đặc biệt sai tiểu nhân tới cảm ơn Giang minh chủ.”

Giang Thanh Lưu lại hít sâu một hơi nữa, nhận lấy cuộn tờ đao đỏ tươi nói: “Vị, hảo, hữu của bản minh chủ có phải tằm mười sáu mười bảy tuổi, thân hình cao gầy, nói năng cuồng ngạo vô lễ đúng không?”.

Người tới lại dập đầu đáp: “Bằng hữu của Giang minh chủ đương nhiên cũng là anh hùng thiếu niên rồi, thiếu trang chủ của bọn tiểu nhân cũng vô cùng khâm phục.”

Giang Thanh Lưu cầm hận vò nát đồng tờ đao, cứ như thể đó là đầu chó của một người nào đó: “Phương Nhược, Khinh Y, hai người các đệ lập tức đến Tùng Phong sơn trang, dẫn vị hảo, hữu đó của ngu huynh về Trầm Bích sơn trang. Việc khẩn cấp lắm, nên trên đường không cần phải giải độc cho nàng ta, tất cả đợi đến khi quay về rồi tính.”

Phương Nhược và Tạ Khinh Y đương nhiên không nói gì thêm, nhưng người tới báo tin lại không hiểu: “Bằng hữu chí thân của minh chủ trúng độc cực nặng, sợ rằng không chịu nổi bốn ba đường xa mệt nhọc đâu.....”

Giang Thanh Lưu hừ cười lạnh một tiếng, gằn như nghiền răng nghiền lợi nói: “Nhưng bản minh chủ lại thực sự rất nhớ, thương nàng ta.”

Tùng Phong sơn trang.

Tuy rằng trên dưới đều đang chìm đắm trong nỗi niềm đau thương, nhưng chống lưng của Bạc Dã Cảnh Hành cũng có thể coi là không tệ. Thấy thân phận nàng là bằng hữu của Giang Thanh Lưu, hơn thế lại còn đặc biệt chạy tới đây tương cứu, nên đồ đệ của Niếp Phục Tăng là Tô Giải Ý đối xử với nàng cũng có thể coi là vô cùng chu đáo.

Nhưng là vào một hôm sáng sớm tinh mơ, Tùng Phong sơn trang đặc biệt phái người tới tận giường đánh thức nàng dậy, đặt vào trong một cỗ xe ngựa. Toàn bộ tóc tai trên người Bạc Dã Cảnh Hành dựng đứng: “Tiểu tử Niếp gia kia, người đang làm gì vậy?”.

Trong ánh mắt của Tô Giải Ý mang theo vẻ đau thương: “Giang minh chủ lệnh cho bọn ta nhanh chóng đưa thiếu hiệp quay về Trầ n Bích sơn trang, loại độc Thầ n hồn nát thầ n tính này vốn là từ Trầ n Bích sơn trang mà ra, nên Giang minh chủ nhất định sẽ có cách giải quyết. Ân tình hôm nay của thiếu hiệp, Tùng Phong sơn trang ngày sau chắc chắn sẽ báo đáp đầy đủ.”

..... Cho đến giờ hắn cũng không đoán ra được “vị hảo hữu chí thân của minh chủ” này là nam hay là nữ.

Bạc Dã Cảnh Hành: “Giang minh chủ? Giang Thanh Lưu vẫn còn sống sao?”.

Tô Giải Ý: “Hử?”.

“Không không không,” Bạc Dã Cảnh Hành đảo mắt khắp xung quanh lảng sang chủ đề khác, “Trên người ta hiện giờ đang mang kịch độc, ngũ tạng nóng như lửa đốt, không thể di chuyển được. Ta không đi.....”

Tô Giải Ý dờ khóc dờ cười: “Thân thể Giang minh chủ có bệnh, đợi vài ngày nữa lo liệu hậu sự của gia sư xong, tại hạ cũng sẽ đến Trầ n Bích sơn trang thăm hỏi. Đến lúc gặp lại, mong rằng thiếu hiệp chỉ ra hung thủ thực sự, báo thù cho sư phụ.”

“Đừng mà, đại hiệp ơi.....” Bạc Dã Cảnh Hành cũng chẳng cần sĩ diện nữa, kéo lấy tay áo Tô Giải Ý, làm thế nào cũng không chịu buông tay, “Ta sẽ ở lại đây, đợi thêm ba bốn hôm nữa.....”

Ba bốn hôm sau, độc tính trong thân thể lão phu đã bị khống chế r ồi, cũng sẽ tặng cho tên tiểu tử người một chiêu Phầ n Tâm Chưởng!

“Thiếu hiệp cứ yên tâm đi, minh chủ đã đón thiếu hiệp trở về thì nhất định sẽ có cách vẹn toàn. Huống h ồ tại hạ vẫn còn phải lo liệu cho hậu sự của gia sư, e rằng thực sự không thể quan tâm chu đáo được.” Tô Giải Ý không giãy ra được, dứt khoát một đao chém rách tay áo, cưỡng ép đưa nàng đi. Vị hảo hữu của Giang minh chủ, tuy rằng nói năng không kiêng kị gì, nhưng thật sự là..... bám lấy người ta chặt quá.....

Hắn sai bước quay trở về sơn trang, bắt đầu cẩn thận đi đầu tra chứng cứ tên hung thủ để lại.

Hai ngày sau, ở Trầm Bích sơn trang.

Bạc Dã Cảnh Hành nằm sấp trên giường, thỉnh thoảng lại liếc nhìn trộm Giang Thanh Lưu mấy cái. Đến khi Giang Thanh Lưu nhìn qua đây, nàng lập tức chuyển tầm mắt đi, giả vờ như đang nhìn đông ngó tây. Giang Thanh Lưu từ tốn uống thuốc, nội thương của hắn tương đối nghiêm trọng, cần phải đi đầu trị dài ngày. Nhưng vì luyện tập võ nghệ quanh năm, căn cơ thân thể tốt, nên không ảnh hưởng gì đến chuyện ăn ở đi lại thường ngày.

Bạc Dã Cảnh Hành ở trên giường, cảm giác lên hai tay, nàng cũng phải cần bốn năm ngày để hóa giải chất độc Thầ h ồn nát thầ tính: “Niếp Phục Tăng không phải do ta giết.”

Giang Thanh Lưu không nói gì, nàng cười hì hì: “Lúc lão phu hành tẩu giang hồ cha người vẫn còn chưa dứt hơi sữa, sao ta phải lại lừa một tiểu bối như người làm gì, đúng không?”.

Giang Thanh Lưu rất kiên nhẫn uống hết nửa chén trà, vẫn không nói lời nào.

Bạc Dã Cảnh Hành cười gượng: “Người đã là võ lâm minh chủ rồi, ít khi cũng phải có chút khoan dung độ lượng chứ? Chỉ tát người một cái thôi mà? Bây giờ người lại đây, tát lại ta một phát đi, không không, mười phát! Lão phu tuyệt đối không nói hai lời, thế nào?”.

Giang Thanh Lưu lấy trà súc miệng.

Bạc Dã Cảnh Hành vẫn duy trì tư thế không chút động đậy ấy: “Thêm nữa, Giang Thiếu Tang thực sự không phải do ta giết, lẽ nào người không muốn tìm ra kẻ thù thực sự sao?”.

Giang Thanh Lưu tao nhã đứng dậy, đi tới trước mặt nàng. Rốt cuộc nàng cũng thu mình vào trong giường: “Người, người, người muốn làm gì?”.

Giang Thanh Lưu tiện tay cầm thanh kiếm đang treo trên cao, tay kia ấn nàng xuống dưới chân: “Lão tặc Bạc Dã kia, hay cho ta một lý do để không giết ngươi!”.

Một nhát kiếm của hắn chém xuống, tuy kiếm vẫn còn chưa tuốt vỏ, giống như nan tre thỉnh thoảng đánh xuống người Bạc Dã Cảnh Hành. Nàng kêu oái lên một tiếng: “Nội lực của ngươi vẫn còn ở trong cơ thể ta, giết lão phu rồi ngươi sẽ thành phế nhân!”.

Giang Thanh Lưu lấy lại chiếc túi da đựng đủ các loại thuốc độc và thuốc giải dất ở thắt lưng nàng. Bạc Dã Cảnh hành chủ yếu là không dứt được Trường sinh hoàn, nên vươn tay ra định cướp lại, Giang Thanh Lưu liền dùng thanh kiếm trong tay đánh bốp một cái, nàng đau quá, đành phải rút tay về.

Buổi tối, Giang Thanh Lưu tiếp đón khách khứa xong, lại mời Thương Tâm tới bắt mạch cho Bạc Dã Cảnh Hành. Đầu mày Thương Tâm nhú chặt, đợi đến khi ra khỏi phòng rồi mới nói riêng với hắn: “Vị hảo hữu này của mình chủ, vấn đề nghiêm trọng nhất không phải trong cơ thể quá nhiều chất độc. Với tình trạng cơ thể này của nàng ta, nếu cứ tiếp tục cho ăn Trường sinh hoàn, e rằng cần cữ không quá một năm rưỡi nữa.”

Giang Thanh Lưu thở phào nhẹ nhõm, Thiên Hương cốc là cốc thần y nổi tiếng, cốc chủ đời trước Thương Thiên Lương coi trọng lợi ích. Nhưng Thương Tâm lại coi trọng y đức nhất, những lời thừa thãi cũng không tiện nói nhiều. Giang Thanh Lưu gật gật đầu, những giao dịch mờ ám, hắn cũng không muốn đề cập đến trước mặt vị thầy thuốc nhân nghĩa như Thương Tâm.

Ngày hôm sau hắn lệnh cho người liên lạc với Thương Thiên Lương. Thương Thiên Lương tuy là cha của Thương Tâm nhưng hai cha con lại bất hòa, Giang Thanh Lưu tính toán cũng rất chuẩn, một ngày trước khi Thương Thiên Lương đến thì tiễn Thương Tâm đi, tránh để hai cha con chạm mặt nhau.

Thương Thiên Lương tới sẽ không để tâm tới cái mối ân oán tình thù này — Ông ta chỉ coi trọng tiền bạc mà thôi. Giang Thanh Lưu cũng

thắng thần đối mặt với ông ta hơn, tuy là người trong bạch đạo, nhưng đối mặt với một tên như Bạc Dã Cảnh Hành, hẳn không cần phải quá nhân từ.

..... Hắn đã từng nhân từ, kết quả chính là suýt chút nữa bị một chưởng của tên đó đánh chết.

“Ta muốn ông kiểm soát tính mạng của nàng ta trong vòng một năm.” Sau khi Thương Thiên Lương bắt mạch cho Bạc Dã Cảnh Hành xong, Giang Thanh Lưu đi thắng vào vấn đề Thương Thiên Lương tuổi đã ngoài năm mươi, nếu như gặp lúc tiền bạc đủ đầy, thì ông ta đối đãi với người khác vô cùng lương thiện, có thể coi là tiên phong đạo cốt: “Chất xương của người này rất kỳ lạ, độ mềm dẻo của kinh mạch khác hẳn người thường, hơn thế từ kinh mạch rất khó phân biệt là nam hay nữ, thể chất quá đổi kỳ quái. Theo lý mà nói nếu là người bình thường uống Trường sinh hoàn nhiều năm như vậy, thì làm sao mà còn sinh lý được.....”

Giang Thanh Lưu cắt ngang lời ông ta: “Ta không muốn nghe những điếu này.”

Đột nhiên biểu cảm của Thương Thiên Lương thay đổi, mang theo đôi phần lấy lòng: “Thể chất của nàng ta rất đặc thù, bị độc chết khơi khơi như vậy thì quá đáng tiếc. Sau một năm nữa, chi bằng Giang minh chủ bán nàng ta cho ta đi. Giá cả có thể từ từ thương lượng.”

Giang Thanh Lưu không vui nói: “Lâu rồi không gặp, Thương thiên y đã không còn thắng thần thành thật như xưa nữa rồi.”

Thương Thiên Lương bật cười: “Tự ta sẽ có cách khiến nàng ta ngoan ngoãn đi theo Giang minh chủ, một năm sau lại bàn đến vụ mua bán này cũng chưa muộn. Đến lúc đó cả đời Thương mỗ sẽ trị bệnh cứu thương miễn phí cho cả Giang gia, thế nào hả?”.

Giang Thanh Lưu không mấy may dao động: “Nàng ta là người, không phải hàng hóa. Rơi vào tay của Thương thiên y, chỉ e là sống không bằng chết. Con người Giang mỗ tuy rằng làm ra hành vi trơ trẽn này, nhưng giết người chẳng qua cũng chỉ là đầu rơi xuống đất, không cần phải hành hạ thêm như thế. Chỉ là hiện giờ ta cần giữ lại tính mạng của nàng chỉ ít là

trong một năm, sau một năm ta sẽ để nàng ta được chết nhanh gọn. Con người này gian trá độc ác thủ đoạn, vì muốn sử dụng trong vòng một năm nhưng lại không muốn gây họa cho giang hồ, ta cần Thương thiên y nghĩ ra một cách, khiến nàng ngoan ngoãn ở lại bên cạnh ta.”

Thương Thiên Lương nói chuyện với Giang Thanh Lưu suốt một canh giờ, vốn dĩ còn rất nhiều những chi tiết cần được xác định, nhưng thân thể của Giang Thanh Lưu không khỏe, nên ông ta đành phải tự quyết định lấy. Bạc Dã Cảnh Hành đêm hôm bị người ta đưa đi, đến lúc đi thì độc tính của Trường sinh hoàn phát tác, không thể nào kháng cự lại được.

Nhưng ý thức của nàng vẫn rất tỉnh táo, còn hỏi Giang Thanh Lưu: “Các người chuẩn bị đưa lão phu đi đâu vậy?”.

Giang Thanh Lưu cũng rất thẳng thắn: “Đưa đến một nơi có thể sửa được thói quen xấu của người.”

Bạc Dã Cảnh Hành ngay cả giờ tay ra cũng không thể làm được, cứ như vậy bị Thương Thiên Lương khiêng đi.

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 6

Nhưng không thể không nói, Giang minh chủ cũng không quá yên tâm về Thương Thiên Lương.

Đợi đến sau một tháng, lúc Thương Thiên Lương đưa người quay trở lại, thì toàn thân Giang Thanh Lưu như muốn phát ốm!!

Nàng ta được đặt trong một cái hòm hình tròn thếp vàng rồi đưa tới. Chiếc hòm được làm bằng cây long não, khắc mây vẽ núi, tay nghề điêu khắc tinh mỹ, tỏa ra hương thơm ngào ngạt.

Thương Thiên Lương trình trọng quá mức, dáng vẻ cứ như thể muốn tất cả mọi người trong thiên hạ tới bao vây nhìn ngắm vậy. Giang Ân Thiên tưởng là thứ gì, thậm chí còn mời tộc trưởng và tất cả các trưởng lão chủ sự tổng cộng là sáu mươi một người tới đại sảnh. Nhưng toàn bộ Tụ Hiên sảnh lại yên tĩnh tới độ nghe được cả tiếng kim rơi. Mọi người nín thở, Thương Thiên Lương đứng thẳng người bên cạnh chiếc hòm khẽ vung tay lên, hai nàng thị nữ ăn mặc đẹp đẽ sang trọng, động tác nhẹ nhàng duyên dáng tiến đến cởi hai dải lụa lớn màu đỏ được thắt thành hình con bướm trên chiếc hộp, rồi mở nắp hòm ra. Động tác vô cùng nhẹ nhàng, như thể sợ phá hỏng một giấc mộng đẹp.

Nắp hòm được mở, chỉ thấy trên lớp lụa màu đỏ tươi bên trong hòm, là một cô gái đang cuộn mình say ngủ. Mái tóc đen bóng của nàng ta xoa trên lớp lụa đỏ tuyệt đẹp, như dải mực đen tuôn chảy. Trên người chỉ mặc một bộ y phục trẻ trung mong manh, chiếc áo mỏng màu trắng nửa khoe nửa giấu những đường cong hoàn mỹ của cơ thể, giống như một đóa bách hợp e ấp đang muốn bung nở.

Cổ tay trắng nõn của nàng ta che trước ngực, sợi lụa đỏ tôn lên làn da, trong suốt lung linh hơn cả mỹ ngọc.

Nàng ta say ngủ trong tư thế của một đứa trẻ sơ sinh vừa ra khỏi bụng mẹ, nhưng chỉ nhìn một bên sườn mặt, lại cảm giác đây nhất định là một tuyệt sắc giai nhân. Vào khoảnh khắc chiếc hòm được mở ra, một mùi thơm nhàn nhạt của rượu liễn bay lên tỏa ra, tràn ngập khắp cả Tụ Hiên sảnh.

Toàn bộ Tụ Hiên sảnh lặng ngắt như tờ, còn Giang minh chủ thì thổ huyết.

Có đôi khi người vĩnh viễn không thể nào dễ dãi tin tưởng một kẻ coi trọng lợi ích được, vì người mãi mãi không tài nào biết được hắn có thể suy diễn bề cong tâm tư thuần lương đứng đắn của mình thành ra thế nào.....

Tụ Hiên sảnh chìm trong bầu không khí tĩnh lặng như chết, máu trên người Giang minh chủ dần hết cả lên mặt.

Nhưng Thương Thiên Lương vẫn đặc ý dào dạt nói: “Thế nào? Ta dám đảm bảo, khắp võ lâm không thể tìm được món hàng nào có chất lượng hoàn hảo như thế này đâu.”

Dưới ánh mắt chăm chú của các vị trưởng bối, tông thân, Giang Thanh Lưu liễn kéo Thương Thiên Lương sang một bên. Hắn gần như sắp nghiến đến vỡ hàm: “Ông có thể nói cho ta hay, rốt cuộc ông đã giải thích ý của ta thành cái gì vậy hả?”.

Thương Thiên Lương vỗ vỗ vai hắn, nói bằng vẻ mặt “đều là cánh đàn ông với nhau cả ta hiểu mà”: “Không phải vì nàng ta không chịu ngoan ngoãn đi theo mình chủ đó ư. Giang minh chủ là người trong bạch đạo, cần danh tiếng, điểm ấy ta hiểu.”

Hiểu cái khỉ gì mà hiểu!!

Giang Thanh Lưu muốn ngắt luôn tại chỗ.

Tự Hiên sảnh vẫn chìm trong yên lặng, sau một hồi lâu cuối cùng tộc trưởng Giang Ân Thiên mới lên tiếng: “Thanh Lưu, đệ tử Giang gia chúng ta, không thể trăn mê trong thanh sắc. Nếu như việc này của cháu truyền ra ngoài, thì còn ra thể thống gì nữa?”.

Giang Thanh Lưu nhìn người trong chiếc hòm, thật sự tức đến nổ phổi. Nhưng hắn vẫn còn giữ được bình tĩnh: “Tộc trưởng, việc này chỉ là hiểu lầm thôi. Người này..... người này..... bên trong cơ thể người này tích trữ nội lực Tàn Tượng Thần Công tầng thứ chín của Thanh Lưu. Một năm nữa, đợi khi Thanh Lưu đi đầu dưỡng kinh mạch ổn thỏa rồi, có lẽ sẽ có hy vọng khôi phục nội lực.”

Hắn nói như vậy, khiến Giang Ân Thiên rất coi trọng. Suy cho cùng hiện giờ đối với Giang gia mà nói, việc quan trọng nhất không phải là Bạc Dã Cảnh Hành bỏ trốn, mà là người thừa kế.

Tất cả những người đảm nhiệm vị trí thừa kế của Giang gia đầu bế quan bế dưỡng suốt mười lăm năm, sau đó là mười năm tôi rèn tích lũy. Những nền tảng, những mối quan hệ qua lại cùng danh tiếng, không phải trong một sớm một chiều có thể gây dựng được.

Nếu Giang Thanh Lưu có hy vọng khôi phục được võ công, đương nhiên là chuyện tốt không gì bằng. Nhưng Giang Thanh Lưu là người rất cẩn trọng, ý của Thương Tâm là nội trong nửa năm kinh mạch của hắn có thể đi đầu dưỡng ổn thỏa, nhưng hắn lại nói là một năm. Hơn thế cũng chỉ là “có hy vọng” hời hợt mà thôi.

Giang Ân Thiên thở phào nhẹ nhõm, mọi chuyện đầu có một tia hy vọng, vậy là tốt rồi.

Lúc này Thương Thiên Lương hừ lạnh một tiếng, dường như cực kỳ khinh thường cách làm việc của người trong hiệp đạo, nhất định phải tìm những câu đao to búa lớn nghiêm trọng để giải quyết vấn đề Giang Thanh Lưu cũng lười lý luận với ông ta: “Thương thần y, ông có thể nói cho ta biết hơn một tháng qua ông đã làm những gì không?”.

Thương Thiên Lương hếch mũi lên trời, cứ như thể những thành tựu này đám người thường trước mặt đây không thể hiểu được: “Vì nàng ta mà lão phu đã phải chặt xương rửa tủy.....”

Ông ta còn đang định bốc phét thêm nữa, thì Giang Thanh Lưu đã xua ông ta ra khỏi Tụ Hiên sảnh: “Thương, Thiên, Lương, trong vòng một năm ta không muốn nhìn thấy ông, càng không muốn nghe thấy ông nói một chữ nào, hiểu không?”.

Thương Thiên Lương tức giận thở phà: “VẬY mà ngài còn tự nhận mình là minh chủ võ lâm, ngài có biết hiện giờ nàng ta.....”

Giang Thanh Lưu tóm lấy bội kiếm của thị tòng đứng bên cạnh, ông ta liệ̀n im bặt. ĐỪNG THẤY HẮN HIỆN GIỜ MẤT HẾT TOÀN BỘ NỘI LỰC MÀ NHẦM, TỐT XẤU GÌ CŨNG LÀ VÕ LÂM MINH CHỦ. CHO DÙ KHÔNG LIỆ̀U MẠNG DÙNG NỘI LỰC, TUNG HẾT CHIÊU THỨC, THÌ THƯƠNG THIÊN LƯƠNG CHẮC CHẮN CŨNG SẼ PHẢI CHỊU THIẾT.

Ông ta hậm hực ngậm chặt miệng lại

Giang Thanh Lưu cũng không muốn nói nhiều với ông ta: “Bao nhiêu tiệ̀n?”.

Thương Thiên Lương giơ một ngón tay lên, Giang Thanh Lưu liếc nhìn ông ta: “Một nghìn lượng?”.

Thương Thiên Lương lắc lắc đầu, Giang Thanh Lưu hít một hơi thật sâu: “Mười nghìn lượng?”.

Thương Thiên Lương vẫn cứ lắc đầu, cuối cùng Giang Thanh Lưu bùng nổ: “Ông định đòi một trăm nghìn lượng chắc?”.

Hai mắt Thương Thiên Lương sáng rực: “Vàng!”.

Giang Thanh Lưu lập tức quay đầu lại ra lệnh: “Thôi Tuyệt, đuổi gã điên này ra ngoài đi, từ nay về sau không cho phép ông ta đặt chân vào Trậ̀n Bích sơn trang, dù chỉ là một bước!”.

“Giang Thanh Lưu, còn nói cái gì mà mình chủ võ lâm, ta X tám đời tổ tông nhà ngươi.....” Thương Thiên Lương ngoác miệng ra mắng chửi ầm lên bên ngoài, Giang Thanh Lưu không chịu nổi phiền toái, rốt cuộc đành phải bảo Đan Văn Thiền dúi cho ông ta một trăm nghìn lượng bạc. Thương Thiên Lương vẫn không chịu đi, cuối cùng sau khi người quản gia bày tỏ cách giải quyết những kẻ vô lại của Trầnn Bích sơn trang cho ông ta nghe, cuối cùng ông ta vừa tuyên bố sẽ làm nổ tung cái sơn trang rách nát chết tiệt này, vừa cần một trăm nghìn lượng rấ đi mất.

Chuyện này Giang Thanh Lưu không thể bắt trong tộc rút hầu bao ra được, mỗi tháng các tông tộc trong Giang gia sẽ giao nộp một khoản ngân lượng cho một bộ phận ở chỗ của tộc trưởng, để lo liệu cho những khoản chi dùng của người thừa kế. Trên giang hồ, không có vị đại hiệp nào lại sầu khổ vì chuyện tiêu tiền cả. Lý do cơ bản nhất là vì không có vị đại hiệp nào để cho người khác nhìn thấy hấn vì chuyện tiêu tiền mà sầu khổ.

Gặp được vị bằng hữu hợp cạ, chuyện vung tiền như rác là quá bình thường. Đặc biệt là Giang Thanh Lưu, có thể trèo lên được cái vị trí minh chủ này, bất kể là thực lực của bản thân có bao nhiêu, thì chí ít cũng không thể tách rời được sự chống lưng của tiền bạc.

Bản thân Giang Thanh Lưu chẳng có bao nhiêu tiền, dù sao hấn cũng mới hai mươi bảy tuổi, mười hai năm hành tẩu trên giang hồ ngoài việc cố gắng gây dựng lên hình tượng đại hiệp bạch đạo của bản thân, trừ ma vệ đạo ra, thì những chuyện có thể làm được thực sự là có hạn.

Đấy cứ nhìn thử mà xem, ngay cả con cái hấn còn chẳng có, nói gì đến tiền.

Vậy nên cá nhân Giang Thanh Lưu cũng không phải quá giàu có gì cho cam. Lấy ra một trăm nghìn lượng rấ, thì trên người hấn chẳng còn bao nhiêu tiền nữa. Đan Văn Thiền không nói gì, Giang Thanh Lưu bảo đưa, thì nàng ta cũng sai người đưa cho Thương Thiên Lương.

Lúc này Giang Thanh Lưu đang giải thích với tông thân trong tộc, Đan Văn Thiền lệnh cho người chuyển Bạc Dã Cảnh Hành đang ở trong chiếc hòm vệtiêu viện của mình trước. Một canh giờ sau, khi Giang Thanh Lưu

bước vào cửa, thì Bạc Dã Cảnh Hành lúc trước đang ở trong hòm đã ngủ say trên giường rồi.

Đan Văn Thiên ngồi ở bên cạnh, Giang Thanh Lưu đi tới gần bên, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng ta nói: “Người này vẫn còn hữu dụng với ta, tạm thời nhất định phải giữ lại. Nhưng nàng đừng suy nghĩ nhiều quá.”

Đan Văn Thiên khẽ mím cánh môi đỏ: “Phu quân, trước khi Văn Thiên giả qua đây, ma ma của Giang gia vẫn luôn chỉ dạy cho Văn Thiên là thế tử của một võ lâm minh chủ thì nên làm thế nào.” Nàng ta thành thân với Giang Thanh Lưu đã được vài năm, nhưng thời gian để tâm sự chuyện tình cảm lại không nhiều. Giờ trên khuôn mặt trắng mịn của cô gái ngậm chứa vẻ xấu hổ, mang theo một vẻ phong tình khác hẳn: “Nhưng Văn Thiên nghĩ, nếu phu quân thật sự không còn võ công nữa, quay trở lại làm một người bình thường, cũng rất tốt mà.”

Giang Thanh Lưu thở dài, hai tay khẽ nắm chặt, nắm ngón tay thon nhỏ trong lòng bàn tay hắn mềm mại như không xương: “Những năm qua ta hết chạy đông lại chạy tây, nàng đã vất vả nhiều rồi. Hiện giờ vừa hay được ở bên cạnh nàng.”

Khuôn mặt Đan Văn Thiên mang theo nụ cười tủm tỉm, càng tôn lên nhan sắc yêu kiều xinh đẹp: “Phu quân.....”

Nhìn thấy cô gái cả người như không xương ngã vào lòng Giang Thanh Lưu, người nằm trên giường liền ho khan một tiếng: “Ngây thơ. Hắn ta hành tẩu suốt mười hai năm trên giang hồ, lại là vị minh chủ cánh chim đầu đàn. Người đứng trước đầu sóng ngọn gió như vậy, một khi thất thế, thì phu thê hai người có thể sống yên ổn được chắc?”

Giang Thanh Lưu liếc nhìn, chỉ thấy lão già đang nằm trên giường đã tỉnh. Nàng được Thương Thiên Lương cải tạo một hồi, trên người quả nhiên tỏa ra mùi rượu thơm thuần chất. Lúc này đang ngồi dậy từ trên giường, trông càng toát lên một loại phong thái liễu yếu đào tơ, thế nhưng lại toàn nói những lời hểch là phải chảy máu: “Đám phụ nữ các người, chỉ quan tâm đến chuyện tư tình nữ nhi, đến nỗi cả tính mạng cũng không cần. Hừ, lão phu cũng phải thấy phục thay.”

Giang Thanh Lưu sầm mặt xuống, những lời của Bạc Dã Cảnh Hành đương nhiên là có lý. Chỉ là bản thân hắn biết sẽ rất thiệt thòi cho Đan Văn Thiển, có thể đỡ cho nàng ta vui vẻ được một giờ nửa khắc cũng đã là rất tốt rồi, sao có thể nhẫn tâm nói toạc ra như vậy?

Tên này thì hay rồi, hoàn toàn không chút kiêng kỵ gì.

Sắc mặt Đan Văn Thiển có chút ảm đạm, ánh mắt nhìn về phía Giang Thanh Lưu lại càng thêm lo lắng. Giang Thanh Lưu thở dài, vỗ nhẹ lên mu bàn tay của nàng ta: “Đừng lo.” Hắn quay lại nhìn Bạc Dã Cảnh Hành, ánh mắt sắc nhọn. Bạc Dã Cảnh Hành cũng rất thức thời, hừ một tiếng, cuộn tròn trong chăn nằm xuống.

Dáng vẻ yêu kiều mong manh của nàng ta hiện giờ, khiến Giang Thanh Lưu không tiện động tay động chân. Hắn bèn đưa Đan Văn Thiển về phòng trước — — Hai người tuy đã thành thân được nhiều năm, nhưng vẫn không ở cùng nhau. Thời gian động phòng mỗi tháng của bọn họ đều cần phải có sự tính toán chính xác của vài trưởng bối trong tộc. Mấy năm trước là vì lo Giang Thanh Lưu trầm mê nữ sắc, dính phải chuyện nữ nhi tình trường. Mấy năm nay lại vì bồi dưỡng tông tử ưu tú nhất.

Sau khi đưa Đan Văn Thiển trở về phòng xong, đến lúc quay lại Giang Thanh Lưu tức đến nổi phổi — — Lão tặc đó thế mà lại chạy trốn lần nữa.

Hắn lập tức lệnh cho người lòng sục tìm kiếm khắp nơi, sau khi dặn dò quản gia xong xuôi, lúc quay trở lại đột nhiên phát hiện ở sau hòn giả sơn lộ ra một góc áo. Hắn đi tới, thì thấy bên trong hốc giả sơn có một người đang co ro.

Ngoài Bạc Dã Cảnh Hành ra thì còn ai vào đây nữa?

Giang Thanh Lưu sải bước đi tới, thấy nàng ta co rúm người lại dựa vào tảng đá Thái Hồ, lộ ra dáng vẻ mệt mỏi vô cùng. Hắn vốn định bụng dạy cho lão tặc này một bài học, nhưng hắn cũng là người trong giang hồ. Câu nói quen anh hùng trọng anh hùng chắc chắn không phải là nói chơi.

Bạc Dã Cảnh Hành của năm đó, từng là cơn ác mộng của biết bao người trong giang hồ.

Hắn kéo nàng ta đứng dậy, Bạc Dã Cảnh Hành xoa xoa tay, cười gượng: “Ta đâu có chạy mất, ta chỉ ra ngoài..... ngấm cá thôi. Đúng, ngấm cá. Nhớ đến năm đó lão phu tung hoành khắp giang hồ, cha người vẫn mặc quần xẻ đũng (1). Lão phu cần gì phải bỏ chạy, đúng không?”

Giang Thanh Lưu cũng không nói gì, từ đầu đến cuối chỉ lạnh lùng lườm nàng. Cuối cùng nàng đành ho khan vài tiếng: “Đi thôi đi thôi, quay về nào.”

Rốt cuộc Giang Thanh Lưu cũng mở lời: “Bạc Dã Cảnh Hành, nếu còn có lần sau, ta nhất định sẽ giết người.”

Bạc Dã Cảnh Hành vẫn rảo bước đi phía trước, cũng không biết có nghe thấy gì không.

Giang Thanh Lưu cùng Giang Ân Thiên và mọi người cùng nhau ăn cơm chiều, Giang gia vốn là một gia tộc lớn mà. Những gia tộc hưng thịnh có một cách nói đó là cứ năm đời thì sẽ tách ra, nhưng Giang gia lại là ngoại lệ. Tất cả mọi chi và nhánh chính đều cùng chung một miếu tổ. Chỉ có nhà thờ họ là chia ra không giống nhau mà thôi.

Cũng chính vì lý do đó nên suốt bao nhiêu năm qua địa vị trong giang hồ của nhánh chính Giang gia không mấy may bị lung lay, người trong Giang gia theo nghiệp thương nhân cũng vô cùng nhiều. Gần như tất cả mọi cửa hàng đều do một nhánh chính này đứng ra trông nom. Cho dù là hảo hán Lục Lâm cũng không dễ gì mà gây khó dễ được.

(Hảo hán Lục Lâm chỉ người anh hùng trong dân gian, hoặc bọn cướp trộm tụ tập thành bầy. Theo truyện xưa thời Vương Mãng, những kẻ nổi dậy chống lại triều đình tụ họp nhau ở núi Lục Lâm.)

Những tông thân này, đương nhiên là thường xuyên qua lại với nhau.

Ăn xong bữa cơm, thì cũng đã quá nửa giờ Dậu. Giang Thanh Lưu quay trở về tiểu viện, nhìn thấy cơm canh bày trên chiếc bàn thấp của Bạc Dã Cảnh Hành, một miếng cũng chưa hề động đến.

(Giờ Dậu là khoảng tầm từ 5h – 7h.)

Hắn thấy rất lạ bèn hỏi: “Hôm nay đúng là mặt trời mọc đằng tây rồi.”

Bạc Dã Cảnh Hành cuốn chăn ngồi trên giường, mái tóc dài chảy xuống vai: “Căn phòng này lạnh quá.”

Giang Thanh Lưu nhìn sắc mặt nàng trắng nhợt, nhưng trông vẫn tương đối ngạo mạn. Suy cho cùng nội lực của hắn đang ở trong người Bạc Dã Cảnh Hành, theo lý mà nói việc bảo vệ cơ thể chỉ là chuyện nhỏ. Hắn bước tới bắt mạch cho Bạc Dã Cảnh Hành, nội lực vẫn còn đây, chỉ là thân thể nàng ta có run rẩy, chạm vào thấy mát.

Hắn quay người ôm một cái chăn từ trong tủ quần áo ra ném cho nàng, là do quan tâm đến phần nội lực của mình mà thôi: “Giờ mới đang là thời tiết tháng Tư tháng Năm, người đúng là yếu không chịu nổi gió.”

Bạc Dã Cảnh Hành không nói năng gì, quấn chiếc chăn lên người. Lúc Giang Thanh Lưu đi ra vẫn còn không quên dặn dò: “Ăn cơm đi, trước khi ta lấy lại được nội lực người phải sống thật khỏe mạnh.”

Bạc Dã Cảnh Hành ừ một tiếng, dường như đã lại chìm vào giấc ngủ say.

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 7

Ngày thứ hai, Giang Thanh Lưu bước vào trong phòng mình, thấy thức ăn vẫn bày biện nguyên xi chưa ai động đến trên chiếc bàn chân thấp. Lòng mày hăn khẽ nhú lại, đi tới trước giường, thấy sắc mặt Bạc Dã Cảnh Hành tuy hồng hào, nhưng cánh môi lại trắng bệnh, sờ thử lên trán, nóng bỏng tay.

Chết tiệt, nàng ta ốm rồi!

Giang Thanh Lưu sai người đi mời đại phu, nhưng mời đến bốn năm vị, cứ bắt mạch xong là vút lại một câu xin hãy mời người khác cao tay hơn. Đơn thuốc cũng chẳng thêm kê.

Cuối cùng vẫn là Diệp đại phu vị danh y của trấn Thất Túc thành thật khuyên: “Giang minh chủ, mạch tượng của vị cô nương này vô cùng cổ quái, những đại phu bình thường không thể kê đơn được đâu. Diệp mạo nói thật, trong cả cái kinh thành này, minh chủ không cần mất công mời đại phu khác nữa đâu.”

Lúc ấy Giang Thanh Lưu mới ý thức được tính nghiêm trọng của tình hình, hần bèn tìm kiếm khắp lượt bên trong chiếc hòm cây long não mà Thương Thiên Lương dùng để đưa người tới. May mà Thương Thiên Lương cũng có thể coi là tầm tạm đáng tin. Trong chiếc hòm cây long não còn đặt một chiếc hộp bằng ngọc tím cỡ cái gối, trong hộp là những viên thuốc đủ màu long lanh sáng bóng như trân châu. Bên cạnh còn có cả một quyển sổ tay chăm nuôi!

Giang Thanh Lưu:.....

Bên trong chiếc hộp bằng ngọc tím cỡ cái gối ấy, là những viên thuốc đủ loại được xếp thành những ô vuông, hương thơm sộc thẳng vào mũi.

Giang Thanh Lưu lật giở cuốn sổ tay chăm nuôi ra, bút tích của Thương Thiên Lương trên đó vẫn còn thơm mùi mực. Ba trang đầu toàn là những lời vàng ý ngọc ông ta miêu tả về “tài năng thiên phú hơn người” của bản thân, tất cả tình tiết đầu là mơ thấy khuôn mặt mình lên bật tỉnh dậy.

Cuối cùng trang thứ tư cũng chịu liệt kê ra tác dụng của thuốc, những viên màu hồng đào là thức ăn hàng ngày của nàng ta, một ngày ba lần, mỗi lần hai viên, hòa vào trong rượu được ủ lâu năm thành thứ thảo dược Yên Chi Lộ. Cần chú ý vệ sinh thực phẩm, đều đặn thường xuyên, lau chùi bình đựng đúng thời hạn, không được cho ăn quá nhiều. (Lưu ý: Sau khi quan hệ xong phải quan sát mức độ kích liệt để tăng thêm từ một đến hai viên cho phù hợp.)

Những viên màu hồng phấn dùng trong trường hợp thể lực bị tiêu hao quá độ sau khi vận động, cần thiết mang theo khi ra ngoài.

Viên màu trắng là để bổ sung thể lực, cho ăn lúc thân thể nàng ta không khỏe. Mỗi lần một viên, xem xét tình hình tăng liêu nhiều nhất là hai viên, phương pháp ăn uống cũng giống như trên, không được ăn quá nhiều.

Viên màu xanh lam dùng vào lúc thân thể cực kỳ không khỏe, mỗi lần một viên, hòa vào trong rượu. Trong vòng một canh giờ nếu tình trạng vẫn không thuyên giảm, thì phải nhanh chóng phái người tới Thạch Hộc trai báo cho ta biết!!

Giang Thanh Lưu giận đến ghen hòng. Hắn nhón hai viên thuốc màu trắng, bên trong chiếc hộp màu ngọc tím còn có hai chiếc bát cũng bằng ngọc tím. Hắn cầm bát lên thả thuốc vào.

Trần Bích sơn trang có rượu Hoa Điều ủ ba mươi năm, hắn bèn sai người mang một vò đến, đổ vào trong cái bát con. Viên thuốc ở trong nước, quả nhiên tan ra, toàn bộ số nước trong bát biến thành màu trắng sữa, thậm chí còn béo ngậy hơn cả sữa dê, đông lại rất nhanh.

(Rượu Hoa Điều hay còn gọi là rượu Nữ Nhi Hồng, trước đây, các gia đình người Thiệu Hưng mỗi khi sinh con để cái, đều chôn một vò rượu Hoa Điều dưới lòng đất. Nếu như sinh con trai, thì việc chôn rượu Hoa

Điều dưới đất có ý nghĩa hy vọng đứa bé sau này lớn lên, tinh thông thi thư, lên kinh ứng thí, sẽ có ngày vinh quy bái tổ. Khi đó, gia đình có thể đem rượu chôn ở dưới lòng đất ra thiết đãi bạn bè, vì vậy rượu này cũng được gọi là Trạng Nguyên Hồn. Trên thực tế thì rượu này thường được dùng trong dịp chiêu đãi khách khứa khi con trai của gia đình kết hôn. Nếu nhà nào sinh con gái, rượu này phải đợi đến khi con gái xuất giá về nhà chồng thì mới được đem ra uống, cũng bởi vậy mà Hoa Điều còn có tên là Nữ Nhi Hồn. Hàng trăm nghìn năm sau, vùng đất cổ Thiệu Hưng dần hình thành tập tục “Sinh nữ nhi tất nhượng nữ nhi tửu, giá nữ tất ẩm nữ nhi hồn”, tức là: Sinh con gái thì phải chôn rượu, con xuất giá thì phải uống rượu Nữ Nhi Hồn. Vì vậy, người ta coi loại rượu này là lễ vật danh giá để khoản đãi những vị khách tôn quý nhất.)

Hắn kê bát đến bên miệng Bạc Dã Cảnh Hành, nàng ngửi thấy mùi thơm, liền mở mắt dậy. Nàng vốn dĩ muốn nhận lấy cái bát, nhưng hai tay lại run rẩy, nên dứt khoát bỏ qua.

Nàng tham lam liếm thử nước ngọt như mật trong chiếc bát trên tay Giang Thanh Lưu, loáng cái chiếc bát ngọc tím đã nhìn thấy đáy. Bạc Dã Cảnh Hành ngẩng đầu lên, đầu lưỡi liếm lướt qua khóe môi: “Thêm một bát nữa, thêm một bát nữa đi.”

Giang Thanh Lưu nổi cáu: “Người tưởng mình là uống ba chén không nên qua đũa đấy chắc! Biến đi ngủ tiếp đi!”.

(Câu này xuất hiện trong tác phẩm Thủy Hử của Thị Nại Am, tương truyền rằng Võ Tòng trên đường về quê thăm anh trai là Võ Đại Lang, khi đi ngang qua huyện Dương Cốc, ông ghé vào một tửu quán, bên ngoài ghi là “Uống 3 chén không nên qua đũa”. Võ Tòng là một người mê rượu, thấy dòng chữ này rất khó chịu, hỏi tại sao thì chủ quán kể có chuyện con hổ thành tinh chuyên ăn thịt người trên đũa Cảnh Dương, uống quá say không nên đi qua đó. Võ Tòng nghe vậy rất phẫn nộ, uống một mạch hết rượu trong quán. Chiều hôm đó, ông đang trong cơn say, một mình cầm gậy lên đũa tìm hổ. Sớm hôm sau gặp hổ, ông cầm gậy vờn với mãnh thú tới tối. Đến lúc trời chạng vạng sáng, sau khi dùng nhiều mưu kế mà không được,

ông vút gậy, một tay nhấn đầu hồ xuống đất, một tay đấm, con hồ vờ đầu chết tươi.)

Bạc Dã Cảnh Hành lưu luyến không nỡ đưa bát cho hắn, Giang Thanh Lưu cũng chẳng có thời gian đâu mà đông dài với nàng, rảnh rồi thế chi bằng ở cạnh Đan Văn Thiền còn hơn. Thành thực mà nói lão tặc này quả thực đã lãng phí quá nhiều thời gian của hắn rồi.

Nhưng đến tối, có một con bé nha đầu không nắm rõ tình hình, mang cho Bạc Dã Cảnh Hành chút đồ ăn. Nàng ta nhất thời thèm thuồng ăn lắm, cuối cùng lên cơn sốt cả suốt cả một buổi tối, nôn ọe đến mức sắc mặt trắng nhợt. Giang Thanh Lưu thật sự không muốn để nàng ta chết, ít nhất cũng phải đợi đến sau khi hắn lấy được nội lực rồi hẵng chết!

Hắn không ngủ được, ngồi một bên nhìn nàng nôn, vẫn luôn có hạ nhân ra vào dọn dẹp quét tước sạch sẽ, nên trong phòng cũng không có mùi gì khác lạ, chỉ có hương rượu nhàn nhạt quanh quẩn mà thôi. Cuối cùng khi dạ dày của nàng đã trống không rồi, thì nhiệt độ cơ thể mới giảm xuống.

Giang Thanh Lưu thở phào nhẹ nhõm, lại lôi quyển sổ tay chăm nuôi ra, lần này đọc rất chăm chú cẩn thận. Trong một cột ghi các loại thức ăn nước uống cấm kỵ, viết rất rõ ràng là không được ăn những loại thực phẩm khác. Mỗi ngày nhiều nhất có thể hòa hai viên thuốc thuốc Yên Chi Hoa làm từ phấn hoa vào nước.

Giang Thanh Lưu lật một trang nữa, mới nhìn thấy trên đó viết về công dụng của các túi hạt giống hoa này. Tên loại hoa này là Yên Chi, có tác dụng an thần. Định chăm nuôi nàng ta thì nên là mở một tiểu viện, gieo hạt giống này xuống, sớm muộn gì cũng sẽ thu hoạch được mật hoa, thứ đó dùng để thể bổ sung thể lực. Còn hương hoa sẽ giúp nàng ta ngủ ngon hơn.

Lượng vận động sáng tối mỗi buổi một lần, mỗi lần nửa canh giờ là tốt nhất. Không được quá kịch liệt, cho phép đi lại thoải mái.

Tính cách miễn cảm dễ bị giật mình, nhưng một khi đang ngủ, hay ăn cơm thì không được làm phiền, bình thường nơi nghỉ ngơi cũng phải cực kỳ yên tĩnh, sạch sẽ. Nếu không sẽ ảnh hưởng đến được liệu.

Đến mùa khô hanh da rất dễ bị thiếu nước, nên hòa một viên trân châu màu trắng, thêm một lượng nhỏ sương hoa, bôi bên ngoài da, trong khoảng một khắc là được. Mùa đông phải đề phòng da nứt nẻ, mỗi ngày phải dùng thuốc mỡ tinh luyện từ dầu hạt Yên Chi bôi lên khắp toàn thân đến khi da hấp thu hết.

.....

Cho dù hàm dưỡng Giang Thanh Lưu có tốt đến đâu, cũng muốn ngoác miệng chửi mẹ nó chứ! Đây là đang chăm sóc tổ tông sao?!

Nhưng hai trang cuối cùng đã lôi kéo được sự chú ý của hắn, ở cột công hiệu, Thương Thiên Lương ghi rất rõ ràng — Kinh mạch có thể ôn dưỡng nội lực, bên trong lại thêm công hiệu của thuốc. Có công hiệu giải độc, ích khí, bổ. Ồ ồ.

(Ôn dưỡng là một thuật ngữ trong chữa trị, với phương pháp là dùng những loại thuốc có tính ôn để bổ sung nuôi dưỡng chính khí.)

Giang Thanh Lưu đột nhiên hít vào một ngụm khí lạnh, người luyện võ chân chính, không phải chỉ cần học võ công luyện chiêu thức, mà quan trọng hơn nữa là mỗi môn mỗi phái đều sẽ có tâm pháp riêng. Loại tâm pháp này, nói một cách thông dụng là nội lực. Thứ gọi là nội lực ấy, chính là rèn luyện các cơ quan bộ phận bên trong cơ thể người, ví dụ như kinh mạch, gân cốt, thậm chí là lục phủ ngũ tạng và nhiều nhiều thứ nữa.

Mà cảnh giới nhập môn của nội công, chính là trong cơ thể hình thành một luồng nguyên khí, thúc đẩy luồng nguyên khí đó vận hành theo những đường kinh lạc bên trong cơ thể dựa vào tâm pháp. Theo thời gian, sẽ đạt đến cảnh giới thân thể cảm nhận được. Tức là thân thể chủ động vận hành luồng nguyên khí ấy, từ đó kinh mạch và xương cốt rắn chắc, cải thiện thể chất, cơ thể khỏe mạnh từ trong ra ngoài.

Cũng chính vì luồng khí không lúc nào là không vận hành này, mà một khi lệch khỏi quỹ đạo, thì sẽ gây tẩu hỏa nhập ma, khiến cho thân thể bị tổn hại không thể cứu chữa.

Tâm pháp võ lâm có đến năm bảy loại, nhưng không có bất kỳ loại nguyên khí nào có thể đi lung tung trong cơ thể con người cả. Hơn thế nguyên khí càng thâm hậu, thì càng dễ mất khống chế, một khi không khống chế được, thì sẽ càng gây lên những tổn thương lớn hơn cho thân thể. Vì thế người càng có công lực trác tuyệt, càng dễ bị tẩu hỏa nhập ma. Mà sau khi tẩu hỏa nhập ma, kinh mạch sẽ bị nguyên khí làm tổn hại, nhẹ thì mất hết võ công, nặng thì thân tàn mệnh tận.

Mà nội lực ôn dưỡng Thương Thiên Lương nói đến, chính là chỉ nguyên khí ôn dưỡng. Cũng chính là nói khi nguyên khí đi qua thân thể nàng ta, sẽ dần dần trở nên ôn hòa và ổn định hơn.

Nguyên khí sau khi được ôn dưỡng, có thể thích nghi được với các đường kinh mạch trong cơ thể con người. Cho dù có bị đau xót hai bên hông đi nữa, thì sau phản ứng đương nhiên đó vẫn có thể hồi phục được hoàn toàn, không gây ra tổn hại nào cho cơ thể người.

Hắn đột nhiên hiểu ra tại sao Thương Thiên Lương lại ra giá một trăm nghìn lượng vàng. Cái giá đó đối với những cao thủ võ lâm khao khát nội lực mà nói, chỉ ít chứ không hề nhiều.

Giang Thanh Lưu đương nhiên hy vọng có thể nhanh chóng hồi phục võ công, nhưng nghĩ đến đối tượng là Bạc Dã Cảnh Hành, thì hắn lại do dự. Đối mặt với lão tặc này, thật sự bảo hắn phải làm gì, hắn cũng phải xuống tay sao.....

Nhưng sang đến ngày hôm sau, đã xảy ra một vụ thảm án diệt môn ở Kinh Phong Ổ.

Hiện giờ Giang Thanh Lưu vẫn là minh chủ võ lâm, những vụ án thế này hắn tuyệt đối không thể khoanh tay đứng nhìn. Kinh Phong Ổ là nơi truyền tải tin tức. Bình thường rất nhiều thông tin qua lại của mọi người đều đến đây giao dịch.

Nay Giang Thanh Lưu đã mất hết võ công, buộc phải tìm hai vị hảo hữu của mình tới giúp đỡ. Người thứ nhất là thiếu chủ của Bất Lão thành Mai Ứng Tuyệt, chơi thân với Giang Thanh Lưu từ nhỏ, mỗi khi rảnh rỗi

thường hay lui tới. Người thứ hai Cung Tự Tại, trong giới bạch đạo nổi tiếng là người ghét cái ác như kẻ thù, tuy lớn hơn Giang Thanh Lưu một hàng, nhưng cả hai lại nói chuyện với nhau như bạn bè bằng tuổi.

Bạc Dã Cảnh Hành đã nhiều năm rồi không hành tẩu, vốn dĩ hưng phấn bừng bừng muốn đi cùng. Nhưng vừa nghe đến tên hai người đó, nàng lại quyết định không đi nữa.

Giang Thanh Lưu rất hiếu kỳ, nàng ấp a ấp úng hồi lâu, cuối cùng bèn nói thật: “Lão phu cùng với người nhà của hai tên đó..... khụ khụ, có chút hiềm khích.”

Hàng mày kiếm của Giang Thanh Lưu nhướng lên: “Hiềm khích gì?”.

Bạc Dã Cảnh Hành lại ho khan thêm vài tiếng nữa: “Cũng chẳng có gì to tát cả, chỉ là đánh một trận với Mai Khôn của Bất Lão thành mà thôi.”

Lông mày của Giang Thanh Lưu trợn ngược lên: “Chỉ là đánh một trận mà thôi?! Lão tặc kia! Võ công của Mai Khôn tiền bối là bị người phe đúng không?!”.

Bạc Dã Cảnh Hành khoát khoát tay, còn rất khiêm tốn nói: “Do không cẩn thận, không cẩn thận thôi.”

Giang Thanh Lưu tức đến lật bàn: “Còn Cung Tự Tại thì sao?!”.

Bạc Dã Cảnh Hành thở phào nhẹ nhõm: “Cung Tự Tại thì đỡ hơn nhiều, năm đó sư phụ của hắn từng tổ chức truy sát lão phu!”.

Giang Thanh Lưu hừ lạnh một tiếng, ba mươi năm trước, có ai trong cái giới giang hồ này là không truy sát lão tặc ấy. Hắn cũng không ép nữa bèn nói: “Vậy trong khoảng thời gian ta rời khỏi sơn trang, Văn Thiển sẽ chăm sóc việc ăn ở của ngươi. Bạc Dã Cảnh Hành, nếu như ngươi lại chạy trốn, thì ta sẽ khiến ngươi dù là đi nửa bước cũng không xong.”

Bạc Dã Cảnh Hành trái lại không chút để tâm: “Đi mau đi mau, đúng là đờn trẻ trâu, bản lĩnh đâu chẳng thấy, tài thùng rỗng kêu to thì thành thực

hơn cả.”

Giang Thanh Lưu:.....

Nhưng mấy ngày sau, khi Giang Thanh Lưu cùng Cung Tự Tại, Mai Ứng Tuyết hẹn gặp nhau ở Kinh Phong ỗ, hẳn cố ý nhắc tới Bạc Dã Cảnh Hành. Sau đó thì thổ huyết. Mai Ứng Tuyết đương nhiên là hận người này đến tận xương tủy, còn Cung Tự Tại thì lại hận không thể xẻ thịt, lột da Bạc Dã Cảnh Hành!

— — Sư phụ của Cung Tự Tại là một nữ hiệp, nghe nói năm đó khi truy sát tên đại ma đầu này ở Cảnh Sơn không cẩn thận rơi vào ma chưởng, bị người ta làm nhục, từ đó luôn coi đây là sự sỉ nhục to lớn.

Từ đó về sau bà ấy truy sát Bạc Dã Cảnh Hành trên khắp giang hồ!

Giang Thanh Lưu:.....

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 8

Lúc đó, Đan Văn Thiền đang trồng hoa trong tiểu viện của Bạc Dã Cảnh Hành, nàng ta lấy một cái cuốc nhỏ xới cho đất tơi lên, sau đó rải phân bón, rồi gieo hạt giống vào. Còn Bạc Dã Cảnh Hành thì dựa người vào cây lê bên cạnh.

Giờ đã vào tháng Năm đầu hè, nhưng nàng vẫn sợ lạnh, trên người mặc áo đông xuân của Giang Thanh Lưu, hoa văn trên nền gấm trơn, y phục nam giới mặc trên người nàng hiển nhiên là có hơi rộng, nên càng lộ ra vẻ gầy mảnh.

“Giang Thanh Lưu tới Kinh Phong ỗ, sao cô lại không đi theo?” Nàng ngắt một chiếc lá lê, rồi tự mình nghịch. Đan Văn Thiền trả lời bằng giọng dịu dàng: “Phu quân có chính sự, Văn Thiền chỉ là một người phụ nữ bình thường, có giúp được việc gì đâu. Nên đương nhiên sẽ ở lại quán xuyên việc nhà rồi.”

“Chep, ai dạy cô những đi ầu này vậy hả?” Bạc Dã Cảnh Hành với khuôn mặt “hiền lành” dạy dỗ, “Phụ nữ quá hiểu chuyện, lâu dần sẽ khiến người ta không biết thương xót nữa.”

Sắc mặt Đan Văn Thiền hơi ửng đỏ: “Đừng có chê cười ta thế, đúng rồi, tên họ cô là gì?”

“Chep,” Bạc Dã Cảnh Hành vẫn còn biết xấu hổ, “Tên họ của lão phu, không nói cũng không sao, cô thành thân với Giang Thanh Lưu được bao nhiêu năm rồi?”

Đan Văn Thiền tính sơ qua rồi đáp: “Bảy năm rồi, mười bốn tuổi ta đã được gả vào Giang gia.”

Bạc Dã Cảnh Hành nhàn rỗi không có việc gì làm, bắt đầu để tâm: “Vậy tại sao đến giờ vẫn chưa có con?”.

Dan Văn Thiền không ngờ nàng lại nói thẳng ra như vậy, thoát cái sắc mặt đỏ bừng: “Ta..... Ta cũng không biết.”

Bạc Dã Cảnh Hành sán lại gần: “Giang Thanh Lưu có vấn đề à?”.

Mặt Dan Văn Thiền sắp bốc cháy đến nơi: “Số hạt giống còn lại tự cô trông đi.”

Nàng ta vút lại cái cuốc rồi bỏ chạy. Bạc Dã Cảnh Hành lắc lắc đầu: “Tiểu nương tử của thằng nhãi Giang gia này, da mặt thật là mỏng quá, chẹp chẹp.”

Dan Văn Thiền không bằng được với Bạc Dã Cảnh Hành, ngày nào cũng rảnh rỗi không có việc gì làm. Sáng sớm đầu giờ Mão nàng đã rời giường rồi, sau khi rửa mặt chải đầu mặc quần áo chỉnh tề xong sẽ đi thỉnh an thái nãi nãi trước. Lý thị mẹ chồng của nàng giờ chắc cũng đã có mặt ở đó rồi. Những người phụ nữ của nhánh chính nhánh thứ trong dòng họ cũng đều đã tới đủ cả. Dan Văn Thiền thỉnh an thường không thể đi tay không, thỉnh thoảng lại làm vài món chè ngọt hợp với khẩu vị cá nhân từng người đem đến.

Mười mấy người phụ nữ trong họ dắt theo trẻ con tới, chê nàng trẻ dại, nên rất coi thường. Có một hôm, khi Dan Văn Thiền tới thỉnh an thái nãi nãi Chu thị, trước mặt tất cả đám phụ nữ, Chu thị đột nhiên hỏi một câu: “Nàng thiếp kia của Thanh Lưu đâu, sao lại không theo cháu tới đây?”.

“Dạ?” Dan Văn Thiền ngẩn người, Chu thị lập tức không vui: “Thanh Lưu là trưởng tử dòng chính của Giang gia ta, cháu là người vợ kết tóc với nó, việc trong nhà không biết xử lý, giờ người trong nhà cũng không biết dạy sao?”.

Dan Văn Thiền gục đầu xuống, hồi lâu mới lí nhí đáp: “Nhưng Thanh Lưu không nói gì với Văn Thiền cả.....”

Chu thị quảng luôn cái thìa đi, hừ lạnh một tiếng nói: “Nó dẫn người từ bên ngoài về, sờ sờ một người như vậy, mà cháu không hiểu ý sao? Cháu không hiểu, cũng không biết đường mở miệng hỏi à?”.

Đám phụ nữ ánh mắt mỗi người một khác, Chu thị lại liếc nhìn Lý thị: “Cháu là người làm mẹ, sao có chút chuyện thế này mà cũng không nhắc nhở con bé?”.

Lý thị thời còn trẻ cũng xuất thân là một nữ hiệp, vốn không tường tận lắm về những chuyện thế này. Sau khi gả tới đây mọi chuyện đều do Chu thị làm chủ, bà gần như chẳng mấy khi xử lý việc trong nhà, nên giờ cũng chẳng biết nói gì.

Chu thị xua hết những người phụ nữ khác về rồi mới ra hiệu bảo Đan Văn Thiển lại gần: “Nãi nãi biết trong lòng cháu thấy rất tủi thân, nhưng đàn ông ấy mà, năm thê bảy thiếp là chuyện rất bình thường. Thanh Lưu đã đón cô ta vào cửa như vậy, cũng đã là rất nghĩ cho cháu rồi.”

Đan Văn Thiển sắp khóc rồi, Chu thị liền vỗ vỗ lên mu bàn tay của nàng: “Cháu cũng là một cô gái tốt, nãi nãi cũng thật sự rất yêu quý cháu. Nhưng Văn Thiển à, làm nữ chủ nhân của một gia đình, không phải cứ biết nghe lời là tốt đâu. Cháu mong manh yếu đuối như vậy, ngày sau thái nãi nãi đi rồi, cũng không thể yên tâm được.”

“Thái nãi nãi!” Hốc mắt Đan Văn Thiển đỏ hoe, mười bốn tuổi nàng đã bước chân vào Giang gia, lúc ấy một cô bé như nàng thì có thể hiểu được điều gì chứ? Chỉ là nhìn thấy dáng vẻ Giang Thanh Lưu uy nghiêm chính trực, cách hành sự lại mang cốt cách của một bậc đại hiệp, nên một lòng một dạ đặt cả vào vị trượng phu của mình. Giờ Giang Thanh Lưu tìm một cô gái không rõ lai lịch từ đâu về, nói với nàng rằng không phải là thị thiếp, nàng không may mắn có ý nghi ngờ. Nhưng thì ra trong mắt người khác, đã rõ mồn một đến như vậy rồi sao?

Chu thị thở dài: “Sớm muộn gì cháu cũng sẽ phải quen thôi, cháu dâu ngoan, ngày mai dẫn theo con bé đó đến chỗ nãi nãi. Cháu phải thể hiện dáng vẻ của một nữ chủ nhân đích thực, đừng để người khác cười lên đầu mình nữa.”

Ngày hôm sau, Bạc Dã Cảnh Hành còn đang ngủ say, thì Đan Văn Thi ền đã tới tìm nàng. Đang ngủ ngon bị làm phiền, nàng li ền nổi cáu: “Con nha đầu cô thật không hiểu chuyện, trời con chưa sáng đã tới quấy rầy mộng đẹp của người khác!”.

Đan Văn Thi ền cúi gằm mặt xuống: “Thái nãi nãi..... bảo cô cùng ta đến thỉnh an lão nhân gia người.”

“.....”

Ước chừng qua một khắc, cuối cùng Bạc Dã Cảnh Hành phát hiện ra bản thân mình chẳng hiểu gì: “Cho nên? Dù lão phu có tới làm khách của Giang gia, thì cũng chẳng có lý do gì mà sáng sớm tinh mơ đã bắt khách đến thỉnh an cả? Đây là đạo tiếp đãi khách khứa của Tr ần Bích sơn trang hả?”.

Đan Văn Thi ền rất khó xử: “Thái nãi nãi là bậc trưởng bối, cô đi cùng với ta một chuyến đi được không?”.

Nếu là Giang Thanh Lưu, Bạc Dã Cảnh Hành đã nổi cơn lật tung bàn từ lâu rồi, nhưng đáng vẻ dâu mới e thẹn của nàng ta, khiến Bạc Dã Cảnh Hành sán lại gần hỏi: “Cô khóc hả?”

Đan Văn Thi ền vội vàng giơ tay sờ lên khuôn mặt mình, Bạc Dã Cảnh Hành khoát khoát tay: “Đi thì đi, cô khóc lóc cái gì. Hừ, nhưng khí thế của bà thái nãi nãi của các cô cũng lớn lắm, bắt cả lão phu đi thỉnh an bà ta cơ đấy.....”

Nhưng nàng lại không biết, lần thỉnh an này, đã khiến nàng thật sự ng ẩ lên vị trí thiếp của Giang Thanh Lưu.

Nàng đi theo Đan Văn Thi ền, thấy Đan Văn Thi ền và thị nữ của mình bụng tổng cộng đến mười mấy thố chè. Không nghĩ ngợi nhiều đuổi tay bụng một thố lên uống cạn một hơi, nhưng rồi đột nhiên nhớ ra hiện giờ mình không thể tùy tiện ăn uống lung tung, nên lại nôn ra.

Đan Văn Thiền lo lắng: “Món này..... món này không phải cho cô uống đâu!”.

Nàng ta vén tà áo lên, đã đến giờ rồi không còn cách nào khác: “Linh Âm, người đến nhà bếp lấy thêm một thố nữa đi.”

Linh Âm là nha đầu của hũ môn của Đan Văn Thiền, cũng là người rất lanh lợi, nhưng giờ cũng thấy khó xử: “Tiểu thư, nhà bếp hết chè củ từ (1) rồi.”

Bạc Dã Cảnh Hành lại phản đối: “Rắc rối thế làm gì? Dù sao bọn họ cũng chẳng ăn hết

được đâu.” Đan Văn Thiền dậm dậm chân: “Vậy thì lấy tạm chè táo tàu (2), sắp muện rồi.”

Linh Âm vâng lệnh, chủ tớ hai người vội vàng cả nửa ngày trời, hôm nay còn phải dẫn Bạc Dã Cảnh Hành cùng đi gặp thái nãi nãi Chu thị nữa.

Cánh phụ nữ hôm nay đến rất đông đủ, nhánh chính nhánh phụ trong cả dòng họ tổng cộng có bốn mươi sáu người, luận về vai vế thì đầu là con dâu của Chu thị. Lúc Đan Văn Thiền tới, còn chưa bước qua cửa, đã thấy tiếng nói chuyện ồn ào nhốn nháo bên trong: “Ôi, đám tiểu bối bây giờ cũng dậy trễ quá, đã đến giờ này rồi vẫn còn chưa tới. Định đợi đám lão phu nhân chúng ta đi mời nữa chắc.”

Đan Văn Thiền vội vàng sai gấp đôi bước chân đi vào trong, đầu tiên là hỏi thăm lão thái thái, sau đó lần lượt bưng bát chè ngọt cho các vị trưởng bối. Tuy đám đàn bà không dám không phục Chu thị, nhưng lại rất coi thường Đan Văn Thiền.

Lúc đó người nào người ấy ngẩng vững như núi Thái Sơn, nhưng không một ai lên tiếng bảo Đan Văn Thiền ngẩng xuống cả. Bạc Dã Cảnh Hành nhìn một lượt khắp trái phải, mười mấy người còn đang phải chen chúc trong một phòng mà còn yêu cầu nó còn chỗ ngồi thì cũng làm khó căn phòng quá. Nàng khí thế hùng dũng đi tới chiếc ghế bên cạnh thái phu nhân rồi ngồi xuống.

Trong thoáng chốc toàn bộ đám phụ nữ quay ra nhìn nhau, người nào người nấy đều mang theo vẻ ngạc nhiên và khinh thường. Chu thị cũng cứng cả người — — Cô nương nhà ai đây, thật chẳng hiểu quy tắc gì cả!

Vị trí bên cạnh bàn của Chu thị, là chỗ của Giang Ân Thiên, bình thường không ai dám ng ồi ở đó cả! Bà khẽ ho một tiếng, rõ ràng là không vui: “Bà lão này đã cho cô ng ồi xuống chưa?”.

Bạc Dã Cảnh Hành khoát tay: “Ghế đặt ở đây, không để ng ồi thì đặt nó ở đây làm gì? Văn Thi ền, đừng làm nữa, mọi người trong căn phòng này đều không tay không chân cả sao? Cần cô phải h ầu hạ đến thế cơ à?”.

Loáng cái mọi người đều như được châm lửa: “Phản r ồi phản r ồi, con nha đầu này tưởng thân phận mình là ai, không hiểu chút quy tắc nào!”.

Bạc Dã Cảnh Hành đập bàn, toàn bộ đám phụ nữ trong phòng đột nhiên câm như hến. Nàng đứng dậy, khóe mắt vừa quét qua, mọi người ng ồi trong phòng đều có cảm giác nàng đang nhìn v ề phía mình, nên theo bản năng đều né tránh ánh mắt của nàng. Bạc Dã Cảnh Hành nhìn khắp một lượt, nghiêm giọng nói: “Lão phu không hiểu quy tắc, vậy các người thì hiểu sao! Các người lại còn tự xưng là danh môn vọng tộc nữa chứ! Giang Thanh Lưu thân là trang chủ, lại là người thừa kế của Giang gia, lấy vợ v ề nhà, là để ngày ngày bưng trà rót nước cho các người đấy hả?”.

Có một người phụ nữ ỷ vào vai vế bản thân, lúc ấy bèn chen ngang một câu: “Con bé hiểu kính trọng bối, thì có gì là không phải nào? Cô lấy tư cách gì mà mở miệng nói chuyện ở đây hả? Cô chẳng qua chỉ là một thị thiếp của Giang Thanh Lưu mà thôi.”

Bạc Dã Cảnh Hành liếc mắt nhìn: “Lão phu là người, có m ồm có miệng, tại sao không thể mở miệng nói chuyện ở đây?!” Nàng rõ ràng không nghe hiểu hai từ “thị thiếp”, nói tiếp: “Đan Văn Thi ền là thiếu nãi nãi của Giang gia, sau này Giang Thanh Lưu sẽ kế nhiệm vị trí trưởng tộc, nàng ta sẽ là phu nhân trưởng tộc! Cả đám phụ nữ các người coi nàng ta như đứa nha hoàn, bắt nàng ta h ầu hạ dâng trà rót nước, là muốn rấp tâm làm gì?”.

Đan Văn Thi ền sợ đến xanh mặt, thì bỗng Bạc Dã Cảnh Hành duỗi tay về phía nàng: “Nha đầu kia lại đây.” Nàng nắm chặt lấy tay Đan Văn Thi ền kéo đến bên cạnh người mình, mặt đánh lại. Đan Văn Thi ền kéo kéo góc áo nàng: “Bọn họ đầu là trưởng bối.....”

Bạc Dã Cảnh Hành hừ lạnh: “Trưởng bối đầu là những người tôn quý đức hạnh, không đức chẳng hạnh, can cố gì lại tự coi mình là trưởng? Cô cứ ng ỗ xuống đây cho ta!” Nàng đứng dậy, ấn Đan Văn Thi ền xuống chiếc ghế mình vừa ng ỗ, “Từ cổ chí kim đàn ông xông pha bên ngoài, phụ nữ quán xuyến bên trong, hiện giờ vẫn còn có thái nãi nãi của các cô làm chủ lo liệu việc nhà. Nếu giờ không học quy tắc đi, một ngày nào đó thái nãi nãi không còn nữa, không phải bọn họ sẽ càng càn rỡ quá đáng hơn sao?”.

Trong khi Đan Văn Thi ền thì như đang ng ỗ trên bàn chông, thì thái nãi nãi Chu thị lại bình thản ăn một thìa chè ngọt, không bận tâm đến những người khác, hờ hững

nói một câu: “Lời tuy thô, nhưng v ề lý lại rất chuẩn.”

Bạc Dã Cảnh Hành là người không kiên nhẫn đứng lâu được, Chu thị còn chưa kịp ăn tới miếng chè thứ hai, thì nàng đã trừng mắt lên với hạ nhân đang đứng bên cạnh: “Mù hả? Không thấy lão phu vẫn còn đang đứng sao?”.

Hạ nhân trong phòng của thái nãi nãi, người nào người nấy đều rất được coi trọng. Bình thường đám phụ nữ trong nhà ai dám sai bảo bọn họ làm chút chuyện này? Nên giờ nghe vậy bị dọa cho giật nảy mình, vội vàng đi bê ghế lại. Bê xong xuôi r ồi các nàng lại hối hận — — Chẳng qua cũng chỉ là một tiêu thiệp của trang tử mà thôi, có gì phải sợ nàng ta chứ.....

Đợi tất cả ổn định chỗ ng ỗ r ồi, những người vốn dĩ muốn lập quy tắc ra với nàng lại không thốt nổi lên lời. Mọi người trong phòng lại chỉ nói những lời nhạt nhẽo vô thưởng vô phạt, sau đó Chu thị lấy lý do mệt mỏi, đuổi mọi người về

Lúc đi ra, Đan Văn Thi ền chủ động nắm tay Bạc Dã Cảnh Hành, vẫn chưa kịp hoàn hồn nói: “Cô thật là to gan, đám phụ nữ bọn họ không phải những người dễ đắc tội đâu.”

Bạc Dã Cảnh Hành rút tay ra: “Mấy mẹ đàn bà thích buôn chuyện đó, nếu thực sự chọc giận lão phu, thì ta sẽ cắt lưỡi của bọn họ. Nha đầu cô, đừng sợ, sau này ai dám bắt nạt cô, thì cứ nói với lão phu.”

Đan Văn Thi ền nở nụ cười, lại nắm chặt tay nàng: “Con người cô thật sự rất thú vị, nhưng cô đừng suốt ngày lão phu lão phu nữa, phụ nữ cứ nói mãi những câu như thế không hay đâu.”

Bạc Dã Cảnh Hành cũng không để tâm lắm tới lời của nàng: “Ta đối r ồi. Phải nhìn cái đám đàn bà thích buôn chuyện ấy, thì thà lão phu đi đánh một trận với Tam kiếm Côn Luân còn hơn.”

Nụ cười của Đan Văn Thi ền như mặt hồ xuân tan băng: “Tam kiếm khách Côn Luân là những cao thủ của ba mươi mấy năm về trước, hiện giờ á, là ba người Thanh Lưu, Mai Ứng Tuyết, và Cung Tự Tại r ồi.”

Bạc Dã Cảnh Hành cũng thở dài: “Đúng vậy, giang hồ thật sự không cứu được nữa r ồi.”

Đan Văn Thi ền cười đến gập cả người: “Để phu quân nghe thấy những lời này của cô thì sẽ tức chết mất. Đi thôi, mang theo y phục chúng ta ra sau núi.”

“Không phải chứ.....” Bạc Dã Cảnh Hành hỏi với vẻ đ ầy nghi ngờ: “Thiếu nãi nãi như cô mà còn phải phụ trách việc giặt đ ồ nữa sao?”

Đan Văn Thi ền dắt tay nàng, c ần theo hai bộ y phục của mình, giống như những chú bướm đi ra phía sau núi. Sau núi có một ôn tuyền gọi là hồ Tr ần Bích, đây là nơi giành riêng cho phụ nữ của Tr ần Bích sơn trang dùng. Đan Văn Thi ền bảo thị nữ đứng canh, còn mình kéo Bạc Dã Cảnh Hành đi vào trong: “Phu quân nói cơ thể của cô rất yếu, phải thường xuyên ngâm nước nóng, sẽ tốt cho thân thể.”

Nói xong, nàng bắt đầu cởi y phục. Hai mắt Bạc Dã Cảnh Hành chiếu thẳng đến trước ngực nàng ta...

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 9

Giang Thanh Lưu vội vã trở về, chạy đôn chạy đáo khắp nơi tìm kiếm Bạc Dã Cảnh Hành. Đương nhiên lại chẳng thấy Bạc Dã Cảnh Hành đâu, sau đó hắn bèn đi tìm Đan Văn Thiền, hắn nghe thấy Cung Tự Tại nhắc tới chuyện cũ của sư phụ mình năm đó, mới biết lão tặc này không phải dạng vừa đâu!

Sau đó hắn lập tức nhớ ra — — hiện giờ lão tặc này vẫn đang ở trong nhà hắn, hơn thế hắn còn dặn thế tử của mình “chăm sóc” hắn nữa. Vãi ạ, với cái kiêu đạo đức của lão tặc này, đừng có nói là sẽ “chăm sóc” ngược lại kì ầu thế của hắn đấy!

Hắn tức tốc quay về ngay trong đêm, sau đó nghe một nha đầu trong nhà nói: “Phu nhân dẫn tiểu phu nhân ra sau núi tắm rồi ạ.”

“.....” Sau núi cây cỏ um tùm, Giang Minh chủ dường như lơ mơ nhìn thấy trên đỉnh đầu mình có một chiếc mũ cùng màu với núi xanh.

Giang Thanh Lưu vừa định lao tới sau núi, thì đột nhiên quản gia gọi ngăn hắn lại: “Trang chủ, thái phu nhân mời người lập tức đến gặp bà ấy.”

Giang Minh chủ hiện giờ còn tâm trí đâu mà quan tâm tới chuyện đó nữa: “Tránh ra!”.

Hắn xông ra đến giữa sân, thì bỗng nhiên sau lưng vang lên một giọng nói lạnh lùng: “Vừa mới về đến nhà, thở còn không ra hơi, mà đã đi tìm đàn bà rồi. Ngay cả thái nãi nãi cũng không cần nữa.”

Giang Thanh Lưu đành phải dừng bước, quả nhiên đang đứng trên dãy hành lang sơn son là Chu thị với mái tóc bạc trắng như cước. Hắn như sực

tỉnhkhỏi cơn mê, nhưng cũng chỉ khựng lại: “Thái nãi nãi.”

Chu thị gõ gõ gậy chống: “Qua đây, bà già này có lời muốn nói với cháu.”

“Nhưng.....” Giang Thanh Lưu nhìn về hướng phía sau núi, “Không phải..... thái nãi nãi cháu thực sự có việc gấp.....”

Chu thị nghiêm mặt: “Có chuyện gì gấp?”.

“Cháu.....” Giang Thanh Lưu đỡ trán, “Thái nãi nãi cháu.....”

Sắc mặt Chu thị càng lúc càng khó coi, Giang Thanh Lưu thở dài: “Thôi được ạ, tôn nhi sẽ đi với người.”

Lão tặc Bạc Dã kia.....

Giang Thanh Lưu thật sự không chú tâm lắng nghe xem Chu thị đang nói gì. Cứ nghĩ tới trong suối nước nóng phía sau núi, lão tặc kia lại dám cùng tắm rửa với Đan Văn Thiển..... cho dù định lực của hắn có tốt đến mấy, cũng thực sự như đang ngủ ã trên đồng lửa.

Mãi cho đến khi Chu thị nói một câu: “Chuyện sủng thiếp diệt thê, tuyệt đối không được phép xảy ra trong Giang gia chúng ta.”

Giang Thanh Lưu gật gật đầu, đáp phải, nhưng rồi bất thành linh ngẩng phắt đầu lên: “Sủng thiếp diệt thê?!”.

Chu thị lại gõ gõ chống: “Thanh Lưu! Hiện giờ cháu thật sự đã mất hết hồn vía rồi! Mới đi xa có mấy ngày, vội vội vàng vàng trở về thì cũng thôi, nhưng cháu thử nhìn lại bộ dạng hoảng hốt lo lắng của mình đi! Giang gia bồi dưỡng cháu suốt mười mấy năm qua, nhưng cháu lại để một cô gái bắt mất hồn vía!”.

Giang Thanh Lưu chả hiểu đầu đuôi thế nào, vừa mới đi xa có mấy ngày, sao cứ có cảm giác lạc điệu với sơn trang thế: “Thái nãi nãi, sủng

thiếpdiệt thê là sao ạ? Tôn nhi chỉ lo lắng cho Văn Thi ền thôi, tôn nhi nhấtđịnh phải ra sau núi một chuyến.”

Chu thị quát lên đầy tức giận: “Cháu lại còn nói dối nữa, cháu thật sợlo cho Văn Thi ền, hay lo lắng kim ốc ki ều thiếp của mình bị thiệt thòi hả?”.

Giang Thanh Lưu thật sự sắp ngất đây: “Nãi nãi, cháu đâu có kim ốc.....”

Hắn đột nhiên nhớ tới — — Bạc Dã Cảnh Hành tằm cùng với Đan Văn Thi ền, kim ốc ki ều thiếp. Cháu ư!!!

Giang Thanh Lưu không quan tâm gì nữa, xông ra khỏi phòng Chu thị cứ như thể lửa đã xém tới lông mày tới nơi. Đến khi chạy tới sau núi, bên trong hồ nước không một bóng người. Hắn lại chạy về nơi ở của Đan Văn Thi ền, lúc ấy mới nhìn thấy nàng đang ngồi trước cửa sổ, khâu một bộ quần áo mùa hè. Là một bộ váy mùa hè của phụ nữ!

Gân trán Giang Thanh Lưu gồhắn lên, hắn phải dùng tay ấn ấn xuống: “Văn Thi ền. Nàng đang làm gì vậy?”.

Thấy hắn bất thành linh trở về, Đan Văn Thi ền có chút ngạc nhiên vui mừng: “Phu quân! Chàng về rồi sao!”.

Hai tay Giang Thanh Lưu đỡ lấy bả vai nàng ta, xem xét trên dưới suốt một lượt rồi mới hỏi: “Nàng và lão..... cùng cái người ở phòng phía Tây kia.....”

Đan Văn Thi ền ngẩn người, Giang Thanh Lưu cũng không biết nên nói thế nào — — Dù sao đi nữa bất kể giờ có nói gì cũng đã quá muộn rồi! Hắn không nói không rằng, chạy thẳng đến tiểu viện phía Tây, Bạc Dã Cảnh Hành mặc một bộ váy mùa xuân, nằm trên ghế dưới một tán cây mai. Trên bàn còn đặt một bình rượu, nửa cuộn tranh đơn thanh, một cây bút vẽ.

(Tranh đơn thanh là tranh thường dùng hai màu đỏ chu sa và màu xanh để vẽ.)

Giang Thanh Lưu kéo nàng dậy, không nói năng gì định dẫn đi. Thì sấm sét đột nhiên vang lên giọng nói lạnh lẽo: “Giang Thanh Lưu! Hôm nay cháu có còn để thái nãi nãi vào trong mắt nữa không hả!”.

Giang Thanh Lưu khựng lại, quay đầu nhìn, chỉ thấy lồng ngực Chu thị phập phồng kịch liệt, rõ ràng là có một sự tức giận không hề nhẹ. Hắc đàn ông nói: “Thái nãi nãi, người này không phải là thiếp của tôn nhi! Tôn nhi sẽ dẫn nàng ta rời khỏi chỗ này!”.

“Cộc!” Chu thị nện mạnh gậy chống xuống đất, “Cháu lập tức thả con bé racho ta, đã lấy về rồi, thì phải sống trong cái nhà này! Nếu giữ bên người dẫn theo ra ngoài hành tẩu, để người ta nhìn thấy thì liệu còn phân biệt được ai là thê ai là thiếp không hả!”.

Giang Thanh Lưu cũng không thể nói ra sự thật, nhìn thấy hai cụ cháu tranh chấp mãi không ngừng, Bạc Dã Cảnh Hành vớ luôn chiếc quạt tròn úp lên mặt, tiếp tục ngủ — cái quạt này cũng là của Đan Văn Thiển.

Cuối cùng Giang Thanh Lưu cũng không thể dẫn Bạc Dã Cảnh Hành đi được, hắc chỉ đành dặn dò Đan Văn Thiển, rằng con người này lòng dạ khó lường, đừng quá thân thiết. Chuyện ở Kinh Phong ỗ còn chưa xong, nên hắc vẫn phải đi tiếp.

Thái nãi nãi Chu thị nhìn hắc thúc ngựa phóng đi với vẻ mặt đắc thắng. Nhưng sau đó khi quay đầu lại trông thấy Bạc Dã Cảnh Hành, khuôn mặt bà đàn ông lại: “Trần Bích sơn trang không như những chỗ khác, cô phải hiểu rõ thân phận của mình, nhớ kỹ tôn ti trật tự. Hiện giờ nhiệm vụ duy nhất của cô là sinh con đàn cháu đống cho Trần Bích sơn trang ta, nếu như dám có chút xíu tư tưởng không an phận nào, thì bà già này sẽ không giữ cô lại đâu!”.

Bạc Dã Cảnh Hành vẫn nằm ngủ trên ghế, trên mặt úp chiếc quạt tròn, giờ đứt khoát kéo luôn tờ giấy Tuyên đây nổi lên mặt — Bị nhốt suốt ba mươi năm, sao lại có cảm giác nghe không hiểu tiếng người thế.

Nhưng nàng không thể giả chết được lâu, chỉ một loáng sau tiểu viện của Đan Văn Thiển truyền đến một loạt những tiếng thét chói tai. Thị nữ

Linh Âm chạy xông ra như bay, muốn tới trung đình gọi người. Bạc Dã Cảnh Hành lấy tờ giấy Tuyên và chiếc quạt ra khỏi mặt, rồi mới chậm rãi bước vào.

Đan Văn Thiền đứng ở trước cửa, kinh hãi đến nỗi khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch. Vừa nhìn thấy nàng, lập tức sán lại gần: “Trong phòng có..... có chuột!”.

“Chep!” Bạc Dã Cảnh Hành đi vào, lúc ấy gia đình vẫn chưa kịp chạy tới. Quả nhiên có một con chuột béo tranh thủ trong phòng không có ai đang ăn vụng bánh ngọt trên bàn, thực sự là dạn dĩ cứ như thể ở chỗ không người. Bạc Dã Cảnh Hành túm lấy con chuột lông xám nhấc lên. Con chuột đúng là rất to, ước chừng phải nửa cân. Đan Văn Thiền liên tiếp lùi ra sau: “Vứt đi, mau vứt nó đi!”.

Bạc Dã Cảnh Hành xách con chuột lên với vẻ rất thích thú, tay còn vung vẩy hết bên này đến bên kia: “Vứt đi làm gì, trước đây lúc lão phu bị giam, chỉ mong có chuột chạy vào.”

Đan Văn Thiền khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được, nhưng thân người vẫn ngửa ra sau: “Cô định làm gì?”.

Bạc Dã Cảnh Hành đã tìm thấy một con dao nhỏ bằng bạc dùng để gọt hoa quả, chuẩn bị xẻ thịt con chuột bên hồ nước. Đan Văn Thiền bị dọa chomặt cắt không còn giọt máu: “Đừng..... cô muốn ăn món gì, ta sẽ xuống bếp làm!”.

Kết quả, đợi đến khi bọn gia đình chạy tới, thì con chuột đã trở thành món thịt chuột nướng hoàng kim béo ngậy, thơm phưng phức..... sau đó Bạc Dã Cảnh Hành bị thương phát hiện ra mình không thể ăn được, còn hai tên gia đình mặt mày tươi cười hớn hở cần món thịt chuột thơm ngào ngạt kia đi.

Nhìn thấy khuôn mặt đầy vẻ buồn bực của Bạc Dã Cảnh Hành, Đan Văn Thiền không nhịn được cười, đành phải hòa một viên Yên Chi cho nàng.

Buổi tối, có người tới tìm Giang Thanh Lưu, báo rằng gần đây xuất hiện một tên hái hoa tặc võ công cao cường. Chuyện này tự khắc có quan phủ lo liệu, nhưng đám bồ khoái chắc gì đã có thể tróc nã được kịp thời. Hơn thế mấy tên tặc tử này lang bạt khắp nơi, nếu như không bắt được ở đây, thì sẽ trốn đến chỗ khác, chẳng biết sẽ còn gây ra tai họa cho bao nhiêu cô nương nữa.

Trần Bích sơn trang là gia thế trong võ lâm, hảo thủ đương nhiên cũng không ít. Giang Ân Thiên phái đường đệ Giang Thanh Nhiên của Giang Thanh Lưu đi. Không có gì phải nghi ngờ nữa, đây chính là nhân tuyển mà Giang Ân Thiên dự định thay thế Giang Thanh Lưu.

(Đường đệ là con trai của em trai hoặc anh trai của bố.)

Ai ngờ tên hái hoa tặc lần này thật sự có võ công rất cao cường, Giang Thanh Nhiên lại là một con một võ, chẳng có bao nhiêu kinh nghiệm giang hồ. Cô nương mà bọn hắn bảo vệ suốt cả một đêm cuối cùng vẫn bị tên hái hoa tặc bắt đi mất! Các cô nương trong thôn trang gần đó lập tức người nào người nấy đều cảm thấy thấp thỏm bất an.

Đối với Trần Bích sơn trang mà nói đây là chuyện lớn bởi tro trát trấu vào mặt, Giang Ân Thiên quở trách Giang Ân Nhiên một trận đã đời, sau đó phái người đi thông báo cho Giang Thanh Lưu.

Nhưng đợi đến tối, giờ Tý, Bạc Dã Cảnh Hành nghe thấy một loạt những tiếng động rất khê ở chỗ mái ngói trên nóc. Nàng khoác thêm áo ngời dậy, âm thanh đó từ xa truyền đến gần, cuối cùng dừng lại trên nóc nhà. Nàng đẩy cửa sổ ra, Đan Văn Thiển ở tiểu viện sát vách vẫn chưa ngủ, trên bóng cửa sổ vẫn thấy bóng người thấp thoáng. Bạc Dã Cảnh Hành vừa ngáp một cái, thì nàng ta đã mở cửa bước ra: “Cô đói bụng rồi à?”.

Bạc Dã Cảnh Hành gật gật đầu, nói không chút khách khí: “Một bát Yên Chi Lộ, một vò Hoa Điêu.”

Giống hệt như đang gọi tiểu nhị trong quán rượu, quả nhiên hoàn toàn không mảy may có chút giác ngộ tôn ti trật tự nào.

Đan Văn Thiền cũng không chấp nhận với nàng, hòa cho nàng một bát Yên Chi Lộ, sợ nàng mê rượu, chỉ hâm một vò rượu nhỏ. Nàng định quay về phòng, thì Bạc Dã Cảnh Hành đặt chiếc muống con bằng bạc sang một bên, ngửa đầu uống hết nửa bát, sau đó chùi miệng nói: “Cách đây ba tiểu viện về phía Tây, là chỗ nào vậy?”.

Đan Văn Thiền nghĩ một lúc đáp: “Là nhà của Lộ Hoa thăm thăm.” Bạc Dã Cảnh Hành gật gật đầu, Đan Văn Thiền thấy khó hiểu hỏi: “Sao vậy?”.

(Thăm thăm dùng để gọi vợ của chú, hoặc những người phụ nữ ít tuổi hơn mẹ mình.)

Bạc Dã Cảnh Hành không chút để tâm tiếp tục uống rượu: “Không có gì, tên hái hoa tặc đến chỗ của bà ta rồi.”

“Sao cơ?” Đan Văn Thiền bị dọa cho giật nảy cả người, Bạc Dã Cảnh Hành rung đùi đắc ý: “Lộ Hoa thăm thăm của cô có đẹp không? Có hẳn cả người gửi thấy hương mà mò đến cơ đấy. Hôm nào dẫn lão phu đi gặp mặt một lần đi?”.

Đan Văn Thiền cuống đến độ dậm chân thành thạch, vội vàng sai người đi thông báo cho tộc trưởng Giang Ân Thiên biết. Giang Ân Thiên vẫn có chút nửa tin nửa ngờ, nhưng khi phái người tới xem xét, thì quả nhiên trong phòng đã không còn một ai.

Trần Bích sơn trang quả thực đã nổi giận rồi, Giang Ân Thiên lập tức dẫn theo nhân thủ, thì phải bắt được tên tiểu tặc này phanh thây thành trăm mảnh.

Đan Văn Thiền có chút lo lắng, thấy vậy Bạc Dã Cảnh Hành liền rót cho nàng một ly rượu: “Lão phu còn ở đây, thì cô sợ gì chứ. Nào nào, uống một chén đi.”

Tuy Đan Văn Thiền biết chuyện người trong giang hồ chém chém giết giết là chuyện rất đời bình thường, nhưng canh ba nửa đêm đột nhiên có người tìm đến Trần Bích sơn trang thì vẫn là lần đầu tiên. Nàng miễn

cưỡng cống hết một chén, khuôn mặt đã có sắc hồng: “Không biết thái gia gia có thể đuổi kịp tên tặc nhân đã bắt thăm thăm đi không.”

Bạc Dã Cảnh Hành lắc đầu: “Đương nhiên là không thể đuổi kịp,” Thấy Đan Văn Thiên ngẩng đầu lên nhìn mình, liền mỉm cười lười biếng, “Tên hái hoa tặc này ấy mà, trong lúc tối lửa tắt đèn, làm sao hắn nhìn rõ được người trong phòng là ai, tướng mạo thế nào. Vì thế nên mới đến tiểu viện của thăm thăm gì đó của cô. Đàn bà con gái ở đây nhiều như vậy, nên tất nhiên hắn phải trốn vào một chỗ nào đó, chỉ chờ Giang Ân Thiên dẫn người đi tìm. Sau đó toàn bộ sơn trang này sẽ bị giật mình đánh thức, cánh phụ nữ nhất định không dám đi ngủ. Hắn sẽ nương nhờ vào ánh đèn, mục tiêu tự khắc sẽ rõ ràng hơn nhiều.”

Đan Văn Thiên bất giác dựa sát vào bên người nàng: “Cô nói tên hái hoa tặc ấy vẫn đang ở trong sơn trang ư?”

Bạc Dã Cảnh Hành cười khế: “Hơn thế còn đang lùng tìm mỹ nhân ở từng tiểu viện từng tiểu viện một nữa cơ.”

Đan Văn Thiên đứng bật dậy: “Ta đi tìm thái gia gia.”

Bạc Dã Cảnh Hành có chút giật mình: “Cô tin hả?”

Đan Văn Thiên không chút nghi ngờ đáp: “Ta đương nhiên là tin rồi.”

Bạc Dã Cảnh Hành phá lên cười: “Con bé khờ khạo này. Ngồi xuống đi, toàn bộ Trầm Bích sơn trang này, còn ai có thể khiến cho bụng dạ người tang tã hơn phu nhân của mình chủ võ lâm nữa chứ.”

Đan Văn Thiên lập tức hiểu ra: “Hắn sẽ tới tìm ta sao? Nhưng làm thế nào hắn nhận ra ta chứ?”

Bạc Dã Cảnh Hành ngược lại rót một ly rượu, chạm chén với nàng, ngửa đầu uống cạn: “Hắn chưa gặp, chẳng lẽ không biết tìm người để hỏi chắc?”

Nàng nói cứ như thật, khiến Đan Văn Thiền thật sự hoảng sợ: “Ta đi tìm thái gia gia!”.

Bạc Dã Cảnh Hành tóm lấy cổ tay trắng trẻo của nàng lại: “Không cần đâu, lão phu cũng vừa hay có chuyện muốn hỏi tên này.”

Một lát sau, mùi hương hoa lan nung theo gió bay vào phòng. Đan Văn Thiền chỉ cảm thấy đầu óc trở nên nặng nề rồi từ từ gục xuống bàn, chìm vào giấc ngủ. Bạc Dã Cảnh Hành vừa uống xong ly rượu cuối cùng, thì cánh cửa bị đẩy ra, một người đàn ông toàn thân vận đồ trắng bước vào. Thất lưng hắn dắt một cây sáo ngọc, tóc búi bằng dải lụa, dáng vẻ trông vô cùng phong lưu.

Nhìn thấy mỹ nhân trong phòng đang ngủ rất nghiêm chỉnh, kẻ mới tới cũng có chút ngạc nhiên: “Cô không sợ ta sao?”.

“Ừ.....” Bạc Dã Cảnh Hành nghĩ ngợi rất nghiêm túc, “Bình thường toàn là bọn họ sợ ta.”

Người tới phá lên cười, giọng nói trong trẻo do cố tình sửa đi: “Rất thú vị. Tại hạ Xuyên Hoa Diệp, cô nương chắc là phu nhân của Giang minh chủ Đan Văn Thiền? Sớm nghe danh phu nhân xinh đẹp đã lâu, nay vừa gặp mặt, đã thực sự khiến tại hạ phải kinh hỉ.”

Bạc Dã Cảnh Hành xua xua tay: “Bớt nói mấy lời vớ vẩn đó đi, mau dẫn lão phu rời khỏi chỗ này.”

Người tới dờ cả người, sau đó lập tức hớn hờ: “Không ngờ phu nhân lại nóng lòng như thế, mời mời.”

Bạc Dã Cảnh Hành thu dọn vài bộ quần áo, sau đó ngấm ngấm một lúc, rồi lại đến phòng của Đan Văn Thiền bọc một lớp vải gấm bên ngoài chiếc hộp ngọc tím to cỡ chiếc gối, đưa cho Xuyên Hoa Diệp thôi, sau đó nhanh chóng rời khỏi Trầm Bích sơn trang.

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa
dtv-ebook.com

Chương 10

Nửa canh giờ sau, Trần Bích sơn trang trở nên hỗn loạn — — Có kẻ gian xông vào sơn trang, bắt cóc tiêu thiếp của mình chủ.

Đợi cho đến khi mọi chuyện truyền đến tai Giang Thanh Lưu, thì toàn bộ giang hồ đều đã biết hẳn có ái thiếp tuyệt sắc khuynh thành không ai bì kịp — — Hơn thế còn bị một tên hái hoa tặc bắt đi.

Ôi cái số Xuyên Hoa Điệp thật thê thảm!

Trong lòng hẳn tràn đầy vui sướng dẫn “phu nhân minh chủ” đi, vốn dĩ đã chuẩn bị một chỗ đẹp để để phong hoa tuyết nguyệt một phen rỗi. Ai ngờ vừa ra khỏi Trần Bích sơn trang, vị phu nhân đó đã trở mặt! Thật đúng là một cú ra đòn quá hiểm. Và hẳn kinh ngạc phát hiện ra nội lực của vị phu nhân này không những thâm hậu, mà thân thủ còn xuất quỷ nhập thần.

Trong một ngôi miếu đồ nát, Xuyên Hoa Điệp quỳ dưới đất, đầu đón nước mắt tuôn như mưa, dọa cho toàn bộ đám ăn xin tá túc nhờ trong miếu chaysạch: “Phu nhân, xin tha mạng, phu nhân!”.

Bạc Dã Cảnh Hành giờ chân đạp cho hẳn một phát: “Mắt chó của người đúng là mù rỗi!”.

Xuyên Hoa Điệp bị đạp ngã ra đất, Bạc Dã Cảnh Hành lại lôi hẳn dậy, tiện tay điểm lên những đại huyệt trên khắp cơ thể hẳn: “Sau này cứ cách sáu canh giờ, người cần phải để lão phu điểm huyệt vị lưu thông kinh mạch cho người một lần. Nếu không máu tươi tắc nghẽn, kinh mạch của người sẽ nhanh chóng bị nổ tung ra mà chết.”

Nói xong những lời này, nàng liền sửa soạn để đánh một giấc — — Với vã đi đường lúc đêm hôm, tuy rằng toàn là Xuyên Hoa Điệp sử dụng khinh

công mang nàng đi, nhưng nàng lại thấy mệt đến không muốn nhúc nhích tay chân. Ấy vậy mà khi nhìn thấy đồng rơm khô trong căn miếu hoang, nàng lại cau mày. Nghĩ ngợi một lúc, nàng quả quyết lột luôn áo khoác ngoài của Xuyên Hoa Diệp ra, trải lên trên lớp rơm, sau đó ngã người ra ngủ.

Lần đầu tiên Xuyên Hoa Diệp bị phụ nữ lột áo ngoài, mà không ngờ lại dùng vào mục đích này. Hắn tự nhận mình là người phong lưu, nhưng giờ cũng không thể chịu nổi, khuôn mặt đầy vẻ bị thương. Đợi đến khi cô nàng trước mặt ngủ say rồi, cuối cùng hắn lén lút lẻn ra ngoài. Hừ, sáu canh giờ cơ thể nỗ lực mà chết cái quái gì chứ, tưởng hắn là đưa trê lên ba sao?

Bạc Dã Cảnh Hành không nghe không hỏi, vẫn ngủ cùng cái áo. Sáu canh giờ sau, nàng còn chưa dậy, thì Xuyên Hoa Diệp đã ủ rũ tang thương trở về. Đợi đến khi Bạc Dã Cảnh Hành tỉnh giấc, thì hắn đã ngoan ngoãn quỳ ở bên cạnh đồng rơm khô, đầu gục xuống như một con chim cút.

Bạc Dã Cảnh Hành vừa điểm huyết lưu thông máu cho hắn, vừa cầm nhả đầy bát mãn: “Đi kiếm chút rượu, hòa hai viên Yên Chi cất ở thắt lưng cho lão phu. Ngốc như vậy mà cũng đòi làm hái hoa tặc!”.

Cũng may trên người Xuyên Hoa Diệp vẫn còn chút bạc, mua một vò rượu ngon, hòa hai viên Yên Chi vào trong chiếc bát ngọc tím. Sau đó bỏ vào bên trong một lượng tiêu hên tán vừa đủ! Bạc Dã Cảnh Hành không hề chớp mắt uống cạn sạch bách, sau đó lục tìm lấy luôn cái túi đựng thuốc độc mê hương trong người hắn!

Nàng vừa ngủi vừa lẩm bẩm: “Đúng là cái đồ hạ tiện kém tẩm.”

Xuyên Hoa Diệp thật sự rất muốn khóc: “Phu nhân, tại hạ đúng thực là hạ tiện kém tẩm, người đừng có cất ở trong người đấy nhé.....”

Bạc Dã Cảnh Hành làm ra vẻ như thực sự có chuyện gì đó xảy ra: “Tóm lại chẳng được cái mẽ gì hết. Thu dọn đi, chúng ta xuất phát!”.

Xuyên Hoa Diệp bối rối gì: “Xuất phát? Đi đâu cơ?”.

Một khắc sau, Xuyên Hoa Diệp bị bắt phải đi ăn trộm ghế nằm của một hộ gia đình giàu có, hắn chẳng hiểu gì hỏi: “Phu nhân, có thể nói cho tiểu nhân biết, tại sao chúng ta phải đi ăn trộm ghế không?” Hái hoa tặc cũng là người có phong độ đấy biết không!

Nhưng đến khi Bạc Dã Cảnh Hành buộc chặt chiếc ghế vào lưng hắn, sau đó ng ẫ xuống, thì hắn mới hiểu ra.

..... Nàng ta thực sự muốn hắn cống đi.

“Phu nhân.....” hắn là Xuyên Hoa Diệp phong độ ngời ngời, khinh công trác tuyệt hắn hỏi nhé! Không phải con lừa ngu xuẩn trên núi đâu! Có ai nhìn thấy dòng lệ đang rưng rưng trong đôi mắt hắn không! Đầu tiên Bạc Dã Cảnh Hành thử độ chắc chắn của chiếc ghế, sau đó ng ẫ xuống với vẻ rất vừa lòng: “Đi thôi!”.

Xuyên Hoa Diệp đại danh hái hoa tặc lưng lầy khắp chốn giang hồ cứ thế thò một vị đại gia trên lưng, bắt đầu hành trình gian khổ dài đằng đẵng của mình.

Sau khi nghe xong mục đích của vị đại gia này, cả người hắn hoàn toàn sụp đổ: “Đại gia à..... không không, phu nhân à! Người muốn tìm Phong Ảnh Kiếm Ma Tân Nguyệt Ca sao? Đừng mà đại gia ơi!”.

Phong Ảnh Kiếm Ma Tân Nguyệt Ca! Tuy rằng ba mươi hai năm trước đã từng bại dưới tay Bạc Dã Cảnh Hành, nhưng hắn vẫn thật sự là một tên đại ma đầu giết người không ghê tay đấy! Quan trọng hơn là, nghe nói Phong Ảnh Kiếm Ma Tân Nguyệt Ca sống ở núi Kinh Vân! Núi Kinh Vân cách chỗ này mười vạn tám nghìn dặm đó!

“Đại gia à, người thật sự không cảm thấy lộ trình của chuyến đi này có chút..... quá xa sao?” Hắn đoán cân nhắc từng câu từng chữ hỏi. Bạc Dã Cảnh Hành khép hai mắt lại: “Đúng vậy, đúng là hơi xa. Vì thế không có chỗ ng ẫ biết khinh công tốt một chút, thì đúng là lão phu không thể đi được.”

Khuôn mặt Xuyên Hoa Điệp đầy vẻ tang tóc — — Ông trời ơi, Xuyên Hoa Điệp ta ngọc thụ lâm phong, khí độ tuấn tú, tướng mạo tựa Phan An (giản lược một vạt từ ca ngợi), rốt cuộc đã gây ra tạo nghiệt gì, lẽ nào đem qualúc tối lửa tắt đèn, phương pháp đi đường của tại hạ không đúng?!

Bạc Dã Cảnh Hành cười lên lưng Xuyên Hoa Điệp, chạy không ngừng nghỉ. Giang Thanh Lưu phải nhờ vả những bằng hữu thân thiết, lùng tìm trên diện rộng..... nàng, ái, thiếp của mình. Đối với tên trộm ngu xuẩn dám cạm càn sừng lên đầu mình chủ khiến đờng đạo trong võ lâm thấy vô cùng xấu hổ kia, thì tất cả các đại hiệp đều nhất trí cùng nhau cực kỳ tức giận.

Lệnh minh chủ của Giang Thanh Lưu vừa ban ra, thì lập tức toàn bộ võ lâm đều thông báo truy bắt tên Xuyên Hoa Điệp gan to bằng trời kia!

Xuyên Hoa Điệp nhìn thấy vô số lệnh truy sát của những danh môn chính phái truy tìm đi, tranh chân dung của mình thì bị dán khắp làng trên phố dưới, trong lòng thật sự khóc ra máu. Nhưng lão tặc này cực kỳ xảo quyệt, hơn thế lại tinh thông thuật dịch dung. Nàng ta hóa trang cho bản thân thành một thư sinh yếu ớt, còn Xuyên Hoa Điệp thì biến thành một thư đờng. Cả đoạn đường đi để Xuyên Hoa Điệp công, tránh được vô số tai mắt của các danh môn chính phái.

Hồi đầu Xuyên Hoa Điệp còn cần đến thuật dịch dung, nhưng hai ba ngày sau thì khỏi cần — — Giờ đến mẹ đẻ cũng chẳng nhận ra ấy chứ.

Xuyên Hoa Điệp không phải không phản kháng, hắn đã bỏ hết một lượt đủ các loại thuốc độc nào thạch tín, nào hạc đỉnh hồng, nào ngàn nhật hoạn vân vân và mây mây vào thức ăn và nước uống của vị đại gia này. Nhưng lần nào cũng bị nàng ta tẩm cho một trận nên thân, đánh cho hắn phải kêu cha gọi mẹ mới thôi. Và ngày hôm sau vẫn phải tiếp tục công nàng ta lên đường.

Nàng ta tìm một cành cây mây, suốt dọc đường xua đánh Xuyên Hoa Điệp, quả thực sai phái như thế không phải là người. Thậm chí ngay cả gia súc cũng không bằng.

Xuyên Hoa Diệp phong độ ngời ngời, tuy rằng là một tên hái hoa tặc, nhưng cũng là một tên hái hoa tặc ngọc thụ lâm phong! Ở trong tay nàng ta chưa được ba ngày, mà đã thương tích đầy mình, da lông thừa thốt, haimắt thất thần, hai chân run rẩy.

Phía bên kia, Bạc Dã Cảnh Hành không chỉ một lần mắng hấn chỉ được cái mả ngoài, mà sau hai ngày thì gọi thẳng hấn là bao cở. Vị đại gia này rất khó hầu hạ, đi đường quá chậm, thường ngay cho một trận đòn tay đấm chân đá. Rượu pha Yên Chi hoàn không ngon, ăn đủ một trận chân đá tay đấm. Y phục giặt không sạch sẽ, là động chân động tay ngay không thương tiếc. Người qua đường ắt ơ nào đó tướng mạo xấu xí quá, cũng lại động tay động chân khỏi cần nghĩ.

Xuyên Hoa Diệp đau khổ không muốn sống nữa, nhưng lại bị khuất phục trước cường bạo, nên không dám phản kháng. Mỗi ngày đều dùng hết sinh mệnh công năng đi đường.

Tối hôm đó, trời mưa lâm phù.

Bạc Dã Cảnh Hành vốn dĩ sợ lạnh, tuy giờ đã là trung tuần tháng Năm, nhưng mưa mang theo sương lạnh gió buốt khiến nàng không sao chịu nổi. Nàng lấy roi mây gõ gõ vào đầu Xuyên Hoa Diệp: “Chỗ trọ.”

Xuyên Hoa Diệp không dám cãi lời, đành mang theo nàng đi tìm khách điểm. Vị đại gia này thân kiêu thị quý, chỗ trọ cũng nhất định phải trọ ở chỗ tốt nhất, lại còn tiêu tiền của hấn nữa chứ! Hai chân Xuyên Hoa Diệp mềm nhũn như sợi bún lại tiếp tục thò nàng đi thêm hai ba dặm nữa, đến một trấn nọ, tìm một khách điểm để nghỉ chân.

Bầu không khí ban đêm ở nơi này dường như tiêu đi đầu xác một cách khác thường, trời còn chưa tối mà nhà nhà người người đã cửa đóng then cài. Xuyên Hoa Diệp mệt như xác chó, chẳng còn tâm trí đâu mà để tâm nhiều. Đến khi bước vào trong khách điểm, Bạc Dã Cảnh Hành đương nhiên vẫn ần có một vò rượu ngon, sau đó hòa vào hai viên thuốc.

Xuyên Hoa Diệp nhìn những món thịt dê, gà quay bày trên bàn ăn bên cạnh mà nuốt nước bọt ừng ực, Bạc Dã Cảnh Hành gọi cho hấn một bát mì

chạy — — Tiền thì đương nhiên vẫn dùng của Xuyên Hoa Điệp!

Xuyên Hoa Diệp hùng hực ăn hết bát mì chay, khoe miệng vẫn còn vết bầm lưu lại do bị tấn. Nước mì nóng hôi hổi vào đến dạ dày, khiến hắn cảm động đến gần như bật khóc.

Bạc Dã Cảnh Hành ăn Yên Chi Lộ xong, lại uống thêm nửa vò rượu nữa, rồi mới bảo tiểu nhị của khách điểm bố trí cho một gian phòng, sau đó vào phòng, thay y phục cũ để Xuyên Hoa Điệp đi giặt. Xuyên Hoa Điệp cần lấy y phục của nàng đi ra, tìm đến một cái giếng bên trong khách điểm, múc nước giặt đồ.

Bạc Dã Cảnh Hành có rất nhiều tật xấu, y phục giặt sạch rồi còn phải xông hương, chỉ cần có một tí tẹo tèo tèo không vừa ý, thì nhất định sẽ nổi giận. Hắn ở bên miệng giếng giặt y phục, nghe thấy chưởng quầy nói chuyện với người dưới về thảm án diệt môn của Kinh Phong Ổ, cũng hiểu tại sao dân chúng ở đây trời còn chưa tối đã không dám ra khỏi cửa.

Nhưng chuyện này thì liên quan quá gì tới hắc chữ, hắc còn chẳng thể nhếch nổi mép đây!

Đã vậy hẳn vừa giặt quần áo, phơi phóng xong xuôi đâu ra đấy, thì nhìn thấy mấy người — — Là Giang Thanh Lưu!

Xuyên Hoa Điệp không phải là tên hái hoa tặc bình thường, có tên trộm bình thường nào lại lén mò vào Trầm Bích sơn trang bao giờ không? Hắc cũng là một nhân vật vang danh lừng lẫy trong giang hồ đấy nhé! Nói thì lâu chứ hành động thì rõ nhanh! Hắc lao bổ tới, ôm chặt lấy chân Giang Thanh Lưu. Như thể nắng hạn gặp mưa rào, tha hương gặp được bạn cũ, Xuyên Hoa Điệp bất khóc: “Giang minh chủ, cứu mạng với!!”.

Giang Thanh Lưu vừa cúi đầu xuống nhìn thì hàng lông mày đã nhíu cả lại, người này, đầu óc bù xù nhếch nhác tóm lấy chân hắn. Hắn muốn tránh đi, nhưng kẻ đó lại khóc lóc nước mắt nước mũi ròng ròng nói: “Giang minh chủ, mắt chó của tại hạ đúng là bị mù rồi, tại hạ sẽ không dám nữa đâu! Minh chủ nhất định phải cứu cái mạng này của tại hạ!”.

Giang Thanh Lưu cẩn thận quan sát người này hồi lâu, chỉ thấy trên mặt hắn ta có nhiều vết bầm tím, quần áo rách rưới, hai tay vì ngâm nước nên trắng nhợt nhạt, hai chân thì vẫn đang run lẩy bẩy. Giang Thanh Lưu liền nhìn Mai Ứng Tuyết và Cung Tự Tại, hai người đầu tỏ ý không quen biết gã này.

Trong vụ thảm án diệt môn ở Kinh Phong ổ phát hiện ra vô số những cây kim vàng nhỏ, có rất nhiều điểm giống với hung khí đã giết chết Tô Thất Tích. Trang chủ của Tùng Phong sơn trang là Tô Giải Ý cũng vội vàng tới đây. Giờ đúng vừa lúc bốn người xử lý xong thi thể ở Kinh Phong ổ về tới khách điểm.

Người này nhìn thấy biểu cảm của bốn người, cuối cùng bật khóc thút thít, nói bằng giọng hối hận muộn màng: “Giang minh chủ, ta là Xuyên Hoa Điệp đây..... xin ngài hãy dẫn phu nhân của ngài về đi, hu hu hu hu.....”

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 11

Đúng lúc đó, Bạc Dã Cảnh Hành đang sai tiểu nhị mang nước nóng vào phòng, chuẩn bị cọ rửa thùng tắm. Kinh nghiệm giang hồ của nàng rất phong phú, sớm đã nhìn ra bầu không khí khác thường trong tiểu trấn, lúc này liền lên tiếng hỏi: “Gần đây có xảy ra vụ thảm án nào à?”.

Tiểu nhị đổ nước nóng vào thùng gỗ: “Khách quan từ nơi khác đến đúng không? Chỗ chúng tôi có một nơi gọi là Kinh Phong ỗ, mấy ngày trước bị người ta giết sạch cả nhà. Hơn hai trăm mạng người, chắc chắn, thể thảm vô cùng.” Bạc Dã Cảnh Hành còn chưa kịp nói gì, hắn đã lại tiếp lời, “Nhưng ở lại trong quán trọ của chúng tôi thì khách quan cứ thừa yên tâm đi.”

Hắn nói với vẻ tràn đầy tự tin, khiến Bạc Dã Cảnh Hành hừ lạnh: “Hử?”.

Thấy nàng không tin, vẻ mặt tiểu nhị hiện lên vẻ an ủi đầy hảo ý: “Minh chủ võ lâm Giang Thanh Lưu cùng với ba vị đại hiệp bằng hữu của ngài ấy đều đang ở trọ trong quán của chúng tôi! Hơn nữa, phòng của khách quan còn ở ngay sát cạnh phòng của ngài ấy, khắp chốn giang hồ này tìm được chỗ nào an toàn hơn ở đây nữa, khách quan nói xem có đúng không?”.

.....

Bạc Dã Cảnh Hành có mà yên tâm cái rắm ý!

Nhưng nàng cũng không bỏ chạy, giờ Xuyên Hoa Điệp vẫn chưa quay về thẳng ngõc đó nhất định là đã đầu hàng địch rồi! Thể lực của nàng lúc này rất kém, thân thể quả thực là yếu không thể ra gió. Một thân

một mình đến núi Kinh Vân, nếu trên đường đi không có người quan tâm thì chắc chắn là không xong.

Hơn nữa chộc giận Giang Thanh Lưu rồi, hắn sẽ thật sự công khai thân phận của mình, Mai Ứng Tuyết, Cung Tự Tại chắc chắn sẽ xẻ thịt nàng ranh rồi thành bánh bao mất. Nàng dứt khoát tắm rửa một trận thật thoải mái, thay một bộ y phục sạch sẽ, rồi nằm xuống giường cuộn mình trong chăn, đánh một giấc.

Giang Thanh Lưu cùng với ba người Cung Tự Tại, Mai Ứng Tuyết, Tô Giải Ý dựa vào vị trí cửa sổ của đại sảnh quán trọ, gọi chút đồ ăn ngon, hâm một bình rượu mạnh. Xuyên Hoa Diệp bị trói lại như một cái bánh tro, nhưng về mặt lại không hề sợ sệt chút nào. Ngược lại biểu cảm lại như vừa thoát khỏi bể khổ.

Sắc mặt Giang Thanh Lưu xanh mét, Cung Tự Tại chỉ nghĩ là hắn không tiện mở lời, vì thế bèn ép hỏi Xuyên Hoa Diệp tung tích “ái thiếp” của Giang Thanh Lưu. Xuyên Hoa Diệp không chút giấu giếm, khai tuốt tuồn tuột như thể dốc ống.

Thế nhưng ba người Cung Tự Tại, Mai Ứng Tuyết, Tô Giải Ý lại nửa tin nửa ngờ. Tên Xuyên Hoa Diệp này trước giờ nổi tiếng gian trá xảo quyệt, lại cộng thêm khinh công trác tuyệt, đường đạo trong võ lâm đã nhiều lần truy bắt nhưng đều để hắn bỏ trốn mất dạng. Giờ lại tự đường đầu thú như vậy, lẽ nào là có âm mưu?

Giang Thanh Lưu uống rượu xong, dần mạnh ly rượu xuống bàn, đứng dậy đi lên lầu.

Thế nhưng cửa phòng của Bạc Dã Cảnh Hành lại không hề khóa! Hắn đẩy cửa vào, thấy lão tặc đó đang nằm trên giường, thậm chí còn ngủ rất say! Giang Thanh Lưu mặt mày không chút cảm xúc đi tới trước giường của nàng, nàng nở nụ cười hiền hậu: “Giang minh chủ, thật là có duyên quá.”

Giang Thanh Lưu nhìn nàng chăm chăm bằng ánh mắt âm u lãnh lẽo, nàng trở mình xoa xoa tay, một lúc sau khuôn mặt quay trở lại vẻ nghiêm

túc nói: “Thật ra lão phu thực sự rất nhớ Giang minh chủ, nên mới không quản ngại vất vả, đi suốt ngày đêm chạy tới đây!”.

Ý nghĩ nổi điên lên dằn cho nàng một trận thật sự trào lên trong người Giang Thanh Lưu! Nhưng nhìn dáng vẻ ngây thơ trong veo như nước của nàng lúc này, nếu đánh thì quả thực có chút tổn hại mặt mũi quá — — Trong cuốn sổ tay chăm nuôi của Thương Thiên Lương, sao lại không nói gì đến chuyện không nghe lời thì phải làm sao nhỉ!

Tuy hần đã hành tẩu trên giang hồ nhiều năm, nhưng luận về độ độc địa thì chắc chắn là không thể bằng được lão tặc này — — Cứ nhìn thử xem nàng ta đã tra tấn Xuyên Hoa Điệp tiêu sái phong lưu thành ra cái dạng gì kia!

Giang Thanh Lưu lục soát tịch thu hết toàn bộ số Yên Chi Hoàn trong chiếc hộp ngọc tím, sau đó rời khỏi phòng, hiện giờ Bạc Dã Cảnh Hành không thể ăn bất cứ loại thức ăn nào khác, không có Yên Chi Hoàn, thì nàng ta không thể chạy nhảy lung tung được. Giang Thanh Lưu quay trở lại bàn rồi ngồi xuống, đám người Cung Tự Tại quan sát sắc mặt hần, chỉ nhìn thấy sự phẫn nộ. Tô Giải Ý đành an ủi khuyên giải một câu: “Hay là Giang đại ca cứ dỗ dành tẩu tẩu đôi lời đi, dù sao xảy ra những chuyện kiểu thế này, cũng không phải là đi đầu con gái nhà người muốn. Nói thêm vài câu, an ủi cho tẩu ấy đỡ sợ là được mà.”

Giang Thanh Lưu nhướng mắt lên nhìn hần, bên này Xuyên Hoa Điệp với khuôn mặt đau khổ đã vội hét toáng lên: “Các ngài nên an ủi cho ta bớt sợ thì có!”.

Tô Giải Ý nhất thời nổi giận, đáp cho hần một phát.

Cung Tự Tại và Mai Ứng Tuyết đều đưa mắt nhìn hần, Giang Thanh Lưu thoáng trăn ngâm, hỏi Cung Tự Tại: “Nếu có một người thường xuyên không nghe lời, nhưng để lại không thể trực tiếp động tay động chân với nàng ta. Thì nên giáo huấn nàng ta như thế nào?”.

Cung Tự Tại còn chưa kịp trả lời, thì bên này Xuyên Hoa Điệp đã chồm miệng vào: “Ta biết ta biết, Giang minh chủ, ngài nên đi tìm liên tiếp

lên mấy huyết đạo trên người nàng ta, cứ sáu canh giờ mà không giải huyết lưu thông kinh mạch cho nàng ta một lần, thì nàng ta sẽ đau đớn đến không tài nào chịu nổi, cuối cùng cơ thể nổ tung mà chết.”

Giang Thanh Lưu trừng mắt lên nhìn hắn, khuôn mặt Xuyên Hoa Điệp chứa đầy vẻ cay đắng: “Giang minh chủ, tôn phu nhân đã làm vậy với ta đấy!”.

Hàng lông mày của Mai Ứng Tuyết khẽ nhướng lên, bắt mạch sơ qua cho hắn, sau đó quay trở lại bàn của ba người nói: “Mạch tượng của hắn, đúng là có chút kỳ lạ.”

Giang Thanh Lưu không mấy may để tâm: “Đáng đời!”.

Biết Xuyên Hoa Điệp gặp phải bi kịch thâm, ba người Mai, Cung, Tô đều thở phào nhẹ nhõm, bất luận là thế nào đi chăng nữa, thì cũng còn như cái mũ xanh này Giang Thanh Lưu không phải đội nữa. Nhưng hắn lại không hề thấy nhẹ nhõm chút nào — — Chiếc mũ này không phải đội, vậy còn Đan Văn Thiền đội..... trời ạ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Bạc Dã Cảnh Hành ngủ một giấc đã đời, lúc rời giường thì đám người Giang Thanh Lưu đã ăn xong bữa sáng, đang ở trung đình luyện kiếm. Khách Ý cư là một quán trọ nổi tiếng khắp chốn gần xa, nguyên nhân là vì giá cả đắt đỏ, khách ở lại trọ không nhiều, khung cảnh cũng yên tĩnh.

Lúc mới bắt đầu Bạc Dã Cảnh Hành còn có chút hứng thú ghé mắt nhìn tích chút, về sau nàng liên tục lắc đầu: “Trò trẻ con, trò trẻ con.”

Cung Tự Tại, Mai Ứng Tuyết và Tô Giải Ý đưa mắt nhìn nhau, biết nàng ta là “ái thiếp” của Giang Thanh Lưu, nên cũng không tính toán với nàng. Giang Thanh Lưu trừng mắt lên nhìn, nàng trừng trả lại: “Cửu Phân Kiếm Pháp của Giang gia, tuy rằng dựa vào sự phân chia biến hóa vô cùng của kiếm thức, nhưng hiện giờ nội lực của hắn hoàn toàn không còn, dựa vào bản lĩnh của hai người các người, tiếp hắn sáu mươi tám đến bảy mươi hai kiếm thì hoàn toàn không có vấn đề gì. Nhưng nếu đấu pháp của các

người vẫn cứ như thế kia, thì chỉ ba mươi sáu, ba mươi bảy kiếm thôi là cựa chán rồi.”

Cung Tự Tại cảm thấy có chút hứng thú: “Nghe những lời đệ muội nói, thì hình như rất am hiểu về kiếm đạo.”

(Đệ muội là để chỉ vợ của em trai, hoặc vợ của người kém tuổi hơn mình.)

Vẻ mặt của Bạc Dã Cảnh Hành rất khiêm tốn: “Không dám không dám, đạo kiếm môn rộng lớn, những gì lão phu biết chỉ là muối bỏ bể mà thôi.” Trong lúc mọi người đang cảm thấy nàng rất khiêm nhường, thì đột nhiên nàng lại nghiêm sắc mặt lại nói, “Nhưng nếu sở hữu kiếm pháp giống như của các người mà được coi là kiếm khách, thì lão phu có thể gọi là rất am hiểu.”

Giang Thanh Lưu bị nàng chọc tức đến thiếu chút nữa là lăn đùng ra ngất, ba người Cung Tự Tại, Mai Ứng Tuyết và Tô Giải Ý quay ra nhìn nhau, bật cười “ha ha”.

Đợi nàng đi tới rồi, Giang Thanh Lưu liền cố tình sỉ nhục: “Gọi nàng ta là tiểu Cảnh là được rồi.”

Bạc Dã Cảnh Hành chấp tay sau lưng, cười to đầy sảng khoái: “Lão phu Giang Thiếu Cảnh.”

Cung Tự Tại:

Mai Ứng Tuyết:

Tô Giải Ý:

Giang Thanh Lưu nổi giận lôi đình: “Lặc tặc kia, người nói gì vậy hả?”.

Lần này mọi người đã hơi tin rằng nàng thật sự là Giang Thiếu Cảnh rồi. Lẽ nào gia gia của Giang Thanh Lưu còn có chị em ruột thịt sao? Nhưng vẻ ngoài cũng quá..... xinh đẹp thì phải!

Bạc Dã Cảnh Hành hoàn toàn không quan tâm: “Sinh sau vẫn bối, mà chẳng biết kính lão gì cả. Người được lời lắm đấy biết không hả! Mất rìu sắt, được rìu vàng, vậy mà lại không biết quý trọng!”.

Cuối cùng Giang Thanh Lưu cắt luôn bữa sáng của nàng.

Nghe nói không có bữa sáng, Bạc Dã Cảnh Hành đập bàn chuẩn bị nổi bão: “Tên tiểu tử họ Giang kia.....” Lời còn chưa nói hết, nàng nước mắt lên nhìn bốn người bên cạnh. Gia gia của Mai Ứng Tuyết, bị nàng phế hết võ công, kẻ thù truy ền kiếp! Cung Tự Tại, khụ khụ, kẻ thù truy ền kiếp! Tô Giải Ý, sư phụ của hắn ít nhất chỉ bị nàng chặt tay, khiến hắn mất máu mà chết, huyết hải thâm thù!

Nàng bất giác sờ sờ mũi: “Người trẻ tuổi bây giờ, chẹp.”

Đám người Cung Tự Tại bị mối quan hệ giữa nàng và Giang Thanh Lưu làm cho rối tinh rối mù, Giang Thanh Lưu chỉ có thể đau khổ nói: “Đừng hòng gì hết.”

Bạc Dã Cảnh Hành đòi đi cùng, nhưng thể lực lại tiêu hao cực kỳ nhanh, đi theo đám người Giang Thanh Lưu là chuyện không thể. Thêm vào đó địa thế của Kinh Phong ỗ phức tạp, rất nhiều nơi chỉ có thể đi bộ. Giang Thanh Lưu suy nghĩ một lúc, không thể không đưa ánh mắt nhìn về phía Xuyên Hoa Diệp.

Xuyên Hoa Diệp đã từng lấy cái chết ra để đấu tranh, nhưng đến khi Bạc Dã Cảnh Hành tuyên bố nhất định sẽ tổ chức đại tang hoành tráng cho hắn thì hắn lại không dám chết nữa. Bạc Dã Cảnh Hành hứa rằng sau khi hắn chết chắc chắn sẽ lột tr ần hắn ra treo ở tường thành, để cho mỹ nhân thiên hạ vây xung quanh chiêm ngưỡng, tuyệt không lãng phí nhan sắc mĩ mạo của hắn.

Xuyên Hoa Diệp bất lực, đành phải công Bạc Dã Cảnh Hành lên đường tới Kinh Phong ỗ cùng đám người của Giang Thanh Lưu. Kinh công của hắn quả thực rất giỏi, cho dù bọn Giang Thanh Lưu cưỡi ngựa, hắn cũng không hề bị rơi lại phía sau.

Nhìn thấy gã trai hăm hại biết bao nhiêu nữ tử khuê các giờ công Bạc Dã Cảnh Hành như gia súc, đám người Cung Tự Tại muôn phần thốn thức. Cũng may vì có sự quản chế của Giang Thanh Lưu, nên Bạc Dã Cảnh Hành không tùy tiện tấn hãm. Mới khiến những ngày tháng của hãn miễn cưỡng trôi qua.

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 12

Lần này tới Kinh Phong ổ tổng cộng có hơn hai mươi người, sau khi an táng những thi thể xong xuôi, tất cả mọi nguyên nhân cái chết cũng được mang ra phân tích rõ ràng. Giang Thanh Lưu ghé lại gần quan sát hình vẽ một cái xác trên nền đất, Bạc Dã Cảnh Hành đứng ở bên cạnh. Nàng đang mặc y phục của Giang Thanh Lưu, gió thổi qua một cái làng giống như sẽ thổi đi luôn. Mấy vị đại hiệp cũng hiểu thế nào là thương hoa tiếc ngọc, lo nàng sợ hãi, nên tìm người tới ở cùng.

Biểu muội của Mai Ứng Tuyết là Hạ Tuyết Dao vốn được biết đến với danh xưng Hỏa Phượng Hoàng, nhì nhèo muốn cùng hành tẩu giang hồ với biểu ca. Mai Ứng Tuyết không còn cách nào khác đành phải dẫn theo. Giờ có Bạc Dã Cảnh Hành làm bạn, hẳn cũng coi như được giải thoát.

Hạ Tuyết Dao là một mỹ nhân, đáng tiếc từ nhỏ đã được nuông chiều thành quen, tính khí quả thực không dám khen tặng. Nàng ta vốn dĩ ái mộ Giang Thanh Lưu, nhưng Giang Thanh Lưu đã có vợ, nên dạo gần đây quay ra nhiệt tình với Cung Tự Tại. Cung Tự Tại là người thích tiêu dao, sợ còn chẳng kịp, hễ gặp là lần như trạch. Mai Ứng Tuyết lại còn cố gắng thuyết phục, muốn đẩy mạnh tiêu thụ biểu muội nhà mình — — Nếu không bản thân hẳn chỉ còn nước rước lấy muội ấy mà thôi.

Bạc Dã Cảnh Hành cũng quan sát những hình vẽ thi thể, hơn hai trăm cái xác, nên nơi này đâu đâu cũng thấy những hình vẽ âm u đáng sợ. Tựa hồ như nhìn những đường mô tả hình dạng những con người kia, còn có thể thấy được thảm kịch xảy ra lúc đó.

“Này! Rót cho ta chén trà! Ta khát!” Hạ Tuyết Dao chỉ vào bình trà bên cạnh, Bạc Dã Cảnh Hành đang cúi người, cẩn thận quan sát chưởng ấn

ở chính giữa cây cột trụ tròn. Hạ Tuyết Dao đi tới đá vào người nàng một phát: “Nghe thấy không hả?”.

Xuyên Hoa Diệp đứng gần đó vẫn rất vui vẻ lấy lòng những mỹ nhân đẳng cấp kiêu như thế này, hắn mang theo vẻ tươi cười nói: “Để tại hạ rót nước cho tiêu thư.”

Hạ Tuyết Dao trừng đôi mắt đẹp lên: “Người là cái thá gì, ai thêm nói chuyện với người? Đây! Cô điếc hả?”.

Nàng ta lại đá Bạc Dã Cảnh Hành một cái nữa.

Đến sẩm tối, lúc Mai Ứng Tuyết quay về, thì thấy biểu muội của mình bị trói lên chính giữa cây cột trong phòng, trên mặt viết một chữ xấu cực to bằng bút lông, miệng còn ngậm một cục xà phòng!

.....

Khuôn mặt Hạ Tuyết Dao khóc lóc nhoe nhoẹt cả son phấn, Mai Ứng Tuyết chân tay lỏng ngóng thả nàng ta xuống. Nàng ta khóc đến khản cả giọng, Mai Ứng Tuyết vừa tức vừa buồn cười, luôn mồm kêu khổ. Giang Thanh Lưu héo Bạc Dã Cảnh Hành một cái: “Người điên hả! Tốt xấu gì cũng đã trăm mấy tuổi rồi, không thể nhường trẻ con một chút được sao?!”.

Về mặt Bạc Dã Cảnh Hành cũng không còn chút kiên nhẫn nào nữa: “Lão phumà không nhường nàng ta, thì đã một đao băm nàng ta ra rồi. Ồ, đây là gì vậy?”.

Đám người Giang Thanh Lưu ra ngoài tìm kiếm xuất xứ của những cây kim châm vàng, trên đường gặp người ta bán thỏ, bộ lông trắng như tuyết. Mai Ứng Tuyết nghĩ là các cô gái có thể sẽ thích, nên mua hai con, định cho Bạc Dã Cảnh Hành và Hạ Tuyết Dao mỗi người một con.

Buổi tối, mọi người cũng không quay về quán trọ nữa, mà nghỉ chân luôn ở Kinh Phong ốc.

Trong khi chờ cơm tối, rốt cuộc Mai Ứng Tuyết cũng đỡ yên được Hạ Tuyết Dao. Lúc đi ra ngoài thấy Bạc Dã Cảnh Hành đang rửa đào, liền hỏi một câu: “Thỏ của cô đâu?”.

Bạc Dã Cảnh Hành chỉ chỉ vào trong phòng, không thèm ngẩng đầu lên: “Đang nướng!”.

.....

Đến đêm, đám người Giang Thanh Lưu và Mai Ứng Tuyết ăn thịt thỏ nướng, còn đang thảo luận vụ kim châm vàng, thì Bạc Dã Cảnh Hành đã gà gât muốn đi ngủ: “Các người không cảm thấy đang bị hung thủ đánh lừa sao?”.

Mọi người quay ra nhìn, hiện giờ đám người Cung Tự Tại không hiểu rõ lắm về thân phận của nàng, nên không dám mạo muội mở miệng. Bên ngoài đồn đại rằng nàng là ái thiếp của Giang Thanh Lưu, nhưng giờ nhìn vào, thì rõ ràng là không phải. Rốt cuộc vẫn là Giang Thanh Lưu hỏi: “Người có cao kiến gì không?”.

Lúc ấy Bạc Dã Cảnh Hành mới chỉ chỉ vào cột trụ tròn bên kia nói: “Người chết gần cây cột trụ đó là chủ nhân của Kinh Phong ồ đúng không?”.

Giang Thanh Lưu liếc nhìn số đánh, trong lòng không khỏi chấn động. Cung Tự Tại, Tô Giải Ý và Mai Ứng Tuyết đưa mắt nhìn nhau một lúc, hết lên tiếp lời: “Đúng vậy, không biết.....” hẳn thực sự không biết nên xưng hô với Bạc Dã Cảnh Hành thế nào. Nếu nàng ta thật sự là bằng vai phải lứa với Giang Thiếu Tang, thì đúng chuẩn là tiền bối rồi. Nhưng nhìn qua thì nàng ta quả thực quá trẻ.

Bạc Dã Cảnh Hành cũng không để tâm đến đi đâu này: “Thực lực của người này thế nào?”.

Cung Tự Tại liếc nhìn Giang Thanh Lưu một cái, hi vọng hẳn ta mở miệng trao đổi với Bạc Dã Cảnh Hành. Đến lúc ấy Giang Thanh Lưu mới

lên tiếng: “Bình khí của người này là một cây chùy lưu tinh (1), bá đạo cương mãnh. Nội lực có lẽ được đến bảy tám phần của ta.”

Bạc Dã Cảnh Hành gật gật đầu: “Lúc hung thủ giết ông ta là phí nhiều sức lực nhất, lão phu quan sát chưởng lực, thấy rằng người này chắc chắn không phải dạng vô danh tiểu tốt trong chốn giang hồ.” Giang Thanh Lưu cũng liếc mắt nhìn đến chưởng lực trên cây cột trụ tròn, lông mày thoáng cau lại: “Chỉ dựa vào một chưởng này thôi sao? Chưởng ấn bị đao rìu cản phá lại không ít nhĩ.”

Bạc Dã Cảnh Hành khoát tay: “Hung thủ tổn rất nhiều công sức che giấu chiêu số võ công của bản thân, chứng tỏ hắn ta nhất định không muốn bị người khác nhận ra. Đồng nghĩ với việc hắn ta chắc chắn rất dễ bị nhận ra. Một người sợ bị người khác biết được mình làm chuyện xấu, không nằm ngoài ba nguyên nhân, một là sợ người ta báo thù, hai là sợ tổn hại đến danh tiếng và uy tín, thứ ba có thể là chân tướng phía sau không thể truy cứu đến tận cùng được.”

Bốn người rất nghiêm túc lắng nghe những lời nàng nói, Bạc Dã Cảnh Hành có chút mệt mỏi: “Bỏ qua những manh mối rõ ràng bên ngoài đi, cứ đi đầu tra những đại hiệp bạch đạo, danh môn chính phái thử xem, nói không chừng sẽ có thu hoạch.”

Giang Thanh Lưu cẩn thận quan sát dấu vết trên cây cột thêm một lần nữa: “Không nói đến danh môn chính phái, mà ngay cả trên giang hồ chỉ riêng những hiệp khách nổi tiếng cũng đã nhiều không đếm xuể rồi, muốn đi đầu tra e là nói dễ hơn làm.”

Bạc Dã Cảnh Hành lắc đầu: “Chi bằng. Các người lên tung tin đi, nói rằng đã có manh mối. Tuy rằng hung thủ tâm tư kín đáo, nhưng không tránh khỏi có suy nghĩ cẩn thận mấy cũng có sai lầm. Hắn đã sợ bị lật tẩy thân phận như vậy, thì giờ chúng ta tung tin ra, hắn ta nhất định sẽ tìm tới.”

Mấy người bọn Giang Thanh Lưu đều gật đầu, cảm thấy làm vậy rất hợp lý: “Chỉ là nên tung tin ra như thế nào. Vấn đề này, nếu muốn để người đó sinh nghi, cũng không thể tùy tiện nói bừa là có thể để khiến hắn ta tin tưởng được.”

Bạc Dã Cảnh Hành sán lại gần Giang Thanh Lưu hỏi: “Nói ra rồi có thể có thêm bữa khuya không?”.

.....

Giang Thanh Lưu hòa cho nàng một bát Yên Chi Lộ, mọi người ở cùng nhau, rượu uống đương nhiên cũng là rượu ngon. Bạc Dã Cảnh Hành vừa lòng thỏa ý liếm cạn sạch số Yên Chi Lộ, sau đó chỉ vào Xuyên Hoa Điệp nói: “Để hanta tung tin đi!”.

Xuyên Hoa Điệp bị nàng chỉ liền rùng mình một cái, ánh mắt bốn người còn lại sáng hẳn lên, kể này được. Sau khi hung thủ gây án, nhất định sẽ đặc biệt lưu ý động tĩnh trong đây, nếu như để Xuyên Hoa Điệp loan tin, thì mức độ tin cậy sẽ rất cao.

Tối đó, vì võ công của Giang Thanh Lưu đã mất hết, nên không tiện ngủ riêng một phòng. Huống hồ hiện giờ Xuyên Hoa Điệp cũng đang ở đây, nếu như lại để lão tặc kia chạy mất, thì hẳn sẽ không tránh khỏi việc lãng phí thời gian và công sức thêm lần nữa. Vậy nên buổi tối hẳn chung ở một phòng với Bạc Dã Cảnh Hành.

Trong phòng chỉ có một cái giường, hiện giờ Giang Thanh Lưu không còn nội lực, cũng không muốn ngủ đất. Cũng may lão tặc Bạc Dã này không ngại giùng nam nữ trước mặt hắn, nên hắn không mảy may do dự nằm lên giường. Đổi chỗ mới, nên Bạc Dã Cảnh Hành ngủ không ngon, bắt đầu nói chuyện lung tung: “Hơn ba mươi năm trước, Giang Thiếu Tang và ta quyết đấu trên núi Nhạn Đãng, từng lập lời thề rằng chưa chết thì chưa dừng. Ba mươi năm sau, hậu nhân của hắn lại ngủ cùng giường với ta để giữ chân, thật đúng là vật đổi sao dời, người và vật chẳng còn như xưa.”

Nghe nhắc đến tên gia gia mình, ánh mắt Giang Thanh Lưu liền lóe lên ánh lửa, rồi nhanh chóng tan biến như chưa từng có. Trong giọng nói của hắn dường như thoáng mang theo ý cười: “Ba mươi năm trước, người tung hoành giang hồ, quát tháo khắp cả thiên hạ, uy phong đến mức nào? Vậy mà trong ba mươi năm người bị giam cầm trong mật thất, bạn cũ thừa thối dần, vợ con không rõ tung tích, thế sự vô thường lẽ nào có thể gói gọn trong bảy chữ người và vật chẳng còn như xưa thôi sao?”.

Bạc Dã Cảnh Hành bật cười: “Cái miệng của thằng nhãi này được đấy, hay hơn cái mồm Cừu Phân kiếm kia nhì ầu.”

Giang Thanh Lưu nói bằng giọng chắc nịch: “Quá khen.” Hai người vốn dĩ mỗi người ngủ một đầu, thì đột nhiên hắn cảm thấy chân mình hơi lạnh, đợi đến khi hắn ý thức được chuyện gì xảy ra, thì cả người Giang Thanh Lưu nổi hết cả da gà.

Lão tặc kia đang túm lấy chân hắn!!

Hắn lật người ng ưỡn phất dậy: “Bạc Dã Cảnh Hành!”.

Đầu kia Bạc Dã Cảnh Hành nhẹ nhàng vuốt ve chân hắn, sau đó tiện thể xoa bóp mắt cá chân, và đùi. Giọng nói của nàng vô cùng thản nhiên, nhưng lời thốt ra lại khiến Giang Thanh Lưu ghen hòng nhìn trân trối: “Nhắc mới nhớ, lão phu bị giam trong địa lao suốt ba mươi năm, quả thật đã cô độc quá lâu.”

Giang Thanh Lưu rút mạnh chân phải của mình ra, da gà cả đời này của hắn cũng phải bỏ nhà ra đi mất thôi! Hắn phải cố gắng hết sức mới không lăn xuống dưới giường. Giang Thanh Lưu duy trì phong độ của một minh chủ bình tĩnh đứng dậy, cẩn thận mặc lại y phục, sau đó đi tới ng ưỡn xuống cái ghế cạnh bàn, bắt đầu yên tĩnh xếp bằng tĩnh tọa.

Đến nửa đêm, hắn đột nhiên bừng tỉnh, sau đó có cảm giác như mình bị trúng độc.

Trong lòng cả kinh, li ền ng ưỡn hắn dậy. Thấy Bạc Dã Cảnh Hành đang ngủ rất ngon. Mái tóc đen mượt phủ trên gối, hô hấp của nàng rất bình tĩnh, Giang Thanh Lưu chỉ cảm thấy mặt mình hơi nóng, tim đập rất nhanh, cả người có cảm giác xây xẩm lơ mơ. Có triệu chứng giống như đang say rượu.

Mùi thơm của rượu trong không khí thực sự rất nồng, đầu cũng không choáng váng, mà ngược lại cảm thấy thoải mái lâng lâng như tiên bay. Hắn vén rèm lên, để hương rượu bay bớt ra ngoài. Sau đó lại nằm xuống, chỉ cảm thấy huyết mạch xáo trộn bất ổn.

Hắn bò dậy, mở toàn bộ cửa sổ ra, để gió đêm thổi vào trong phòng. Những cơn gió mùa hạ vượt ve khuôn mặt, khiến cảm giác xáo trộn chỉ tăng chứ không giảm. Hắn nhắm mắt dưỡng thần trước bàn cho đến tận sáng.

Sau khi Bạc Dã Cảnh Hành thức giấc, thì thấy hắn ngồi nghiêm chỉnh trên ghế cạnh bàn, dáng vẻ ngay ngắn chuẩn mực. Bạc Dã Cảnh Hành vẫn còn ngái ngủ: “Thằng nhóc kia, dậy sớm vậy?”.

Giang Thanh Lưu căn bản lười không thèm để tâm đến nàng, tiện tay phacho nàng hai viên Yên Chi làm bữa sáng, rồi đẩy cửa bước ra khỏi phòng.

Đám người Cung Tự Tại cũng nhanh chóng thức giấc, mọi người nấu tạm vài món khô, Mai Ứng Tuyết rót rượu cho tất cả mọi người. Hiện giờ Giang Thanh Lưu cứ ngửi mùi rượu là thấy ám ảnh, một giọt cũng không dám động vào.

Mấy người đang bàn bạc cho hành trình ngày hôm nay, thì Bạc Dã Cảnh Hành từ trong phòng đi ra. Xuyên Hoa Diệp đã ra ngoài tung tin, nên nàng chỉ tay sai Hạ Tuyết Dao: “Xách nước đổ vào chậu cho lão phu!”.

“Cô!” Hạ Tuyết Dao tức đến nổi mặt mũi đỏ bừng, nhưng lại không dám chọc giận nàng, chỉ biết dậm chân: “Biểu ca! Hu hu.....”

Mai Ứng Tuyết lại phải dỗ dành hồi lâu, cuối cùng Giang Thanh Lưu trầm giọng nạt: “Người không có tay sao? Tự mình đi lấy đi!”.

Bạc Dã Cảnh Hành sờ sờ mũi, rốt cuộc cũng tự mình đi tới chiếc giếng ở hậu viện lấy nước sạch về rửa mặt.

1. Chùy lưu tinh là một loại vũ khí mênh trong võ thuật, Khởi nguyên có nó bắt đầu từ thời viễn cổ. Phi Chùy được chọn thành bởi: sợi dây, tiêu chùy hình vòng cung và một số vòng sắt nhỏ, trọng lượng khoảng 1kg.

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa
dtv-ebook.com

Chương 13

Ngày hôm đó, Mai Ứng Tuyết không dám nhờ Bạc Dã Cảnh Hành “chăm sóc” biểu muội giúp nữa. Cho đến giữa trưa thì mọi người đã chắc chắn không còn manh mối gì khác, đang bàn bạc xem có nên thu dọn trở về phủ không. Bạc Dã Cảnh Hành nhìn chăm chăm vào con thỏ trong lòng Hạ Tuyết Dao, đột nhiên lên tiếng: “Đám tiểu bối hậu sinh này, suy cho cùng toàn là những đứa tâm tình nóng nảy bốc đồng, thiếu kiên nhẫn.”

Giang Thanh Lưu liếc nhìn nàng, cuối cùng nàng nghiêm sắc mặt lại nói: “Xuyên Hoa Điệp có lẽ đã tung tin ra ngoài rồi, nếu như hung thủ nghe được, tất nhiên sẽ tìm đến. Các người đi điều tra lâu như vậy, lẽ nào thật sự không hiểu kỳ xem người này là ai sao?”

Giang Thanh Lưu và Cung Tự Tại cùng bàn lại kế hoạch, dự định sẽ đợi thêm một ngày nữa.

Đến tối, đột nhiên có người hầu tới báo: “Minh chủ, chương môn Bách Lý Từ Sở của phái Thất Túc kiếm đã đến sơn môn Kinh Phong ở rồi ạ.”

Giang Thanh Lưu đang cùng bọn Cung Tự Tại xem xét bản ghi chép của quan nghiêm xác nghe vậy đều ngậy cả người, sau đó đưa mắt nhìn nhau. Phái Thất Túc kiếm quả thực là danh môn chính phái đương thời. Vị cha già của Bách Lý Từ Sở, Bách Lý Thiên Hùng là một nhân vật có vai vế ngang hàng với phương trượng thiếu lâm, và chương môn Võ Đang. Một trong những bậc đức cao vọng trọng của võ lâm. Ba mươi năm trước, trong một trận chiến giữa ông ta cùng những đấng đạo võ lâm và Bạc Dã Cảnh Hành, đã bị tay đao của Bạc Dã Cảnh Hành xoắn đứt mất ba ngón tay, từ đó về sau càng được người người kính trọng hơn nữa.

Bạc Dã Cảnh Hành uống rượu, ăn đào — — Hiện giờ nàng có thể ăn được một chút hoa quả, nên mỗi ngày đều gặm một tí: “Đuôi cáo lộ ra thế kia, thì thử xem có ai dám túm không.”

Giang Thanh Lưu và đám người Cung Tự Tại, Mai Ứng Tuyết, Tô Giải Ý đăm mắt nhìn nhau, giống như hạ quyết tâm nói: “Giang mỗi thân là mình chủ, quyết không bao giờ dung túng cho tên hung thủ gian ác. Hơn hai trăm mạng người ở Kinh Phong Ổ, nhất định phải có lời giải thích rõ ràng. Ứng Tuyết, mối quan hệ giữa Bất Lão thành và phái Thất Túc kiếm xưa nay vốn rất tốt, để tạm thời tránh đi. Cung huynh, lệnh sư và chương môn Bách Lí đều có quen biết từ xưa, huynh cũng.....”

Hắn còn chưa dứt lời, Mai Ứng Tuyết đã phản đối trước tiên: “Giang đại ca, lẽ nào trong mắt huynh tiểu đệ là người thấy lợi thì lao vào thấy họa thì dạt ra sao? Tiểu đệ không đi! Nếu chuyện này thật sự có liên quan đến Bách Lí Từ Sở, thì Bất Lão thành tuyệt đối không khoan tay đứng nhìn.”

Cung Tự Tại cũng gật đầu: “Hiện giờ công phu của đệ vẫn chưa khôi phục lại được, sao ngu huynh có thể để một mình đệ ở lại đây được. Xưa nay thiện ác và tình nghĩa luôn phân minh. Nếu Bách Lí Từ Sở thật sự có dính líu đến chuyện này, Cung mỗi cũng sẽ tuân theo đạo trời. Gia sư nhất định sẽ thấu hiểu.”

Tô Giải Ý nắm chặt cái chén hai mắt đỏ ngầu: “Giải Ý nghe theo lời các ca. Loại kim châm vàng này rất giống với thứ ám khí đã giết chết ân sư, nên cũng có thể dò hỏi được nguyên nhân gây ra cái chết của sư phụ.”

Nói đến vậy rồi, thì Giang Thanh Lưu cũng chẳng còn gì để khuyên nhủ nữa. Bốn người cùng ra ngoài cửa nghênh đón. Bạc Dã Cảnh Hành vẫn đang nhìn chăm chăm vào con thỏ trong lòng Hạ Tuyết Dao, dọa khiến cho con thỏ sợ đến mức run lẩy bẩy. Hạ Tuyết Dao bị nàng nhìn đăm đăm như vậy cũng sắp phát run đến nơi, vội vàng ôm chặt con thỏ đuổi theo Mai Ứng Tuyết.

Chỉ một lát sau, đã thấy Bách Lí Từ Sở bước vào cùng đám người Giang Thanh Lưu. Hắn ta cũng chỉ tầm khoảng ba mươi tuổi, tướng mạo

hào hoaphong nhã, khí thế hiên ngang: “Nghe nói đến vụ thảm án ở Kinh Phong ỗ,tại hạ vô cùng kính sợ. Vừa hay đi ngang qua, vội tới xem xem có chỗ nào có thể được giúp một tay không. Mấy ngày nay mình chủ ở đây, có phát hiện ra đi đâu gì không?” Bên ngoài hẳn ta gọi Giang Thanh Lưu là mình chủ,nhưng trên thực tế chẳng có mấy vẻ kính sợ trong đó.

Hồi đầu trong đại hội võ lâm, hẳn là người có hy vọng kế nhiệm chức minh chủ võ lâm hơn Giang Thanh Lưu. Nhưng cuối cùng lúc thí võ nghệ lại bại dưới tay Giang Thanh Lưu. Hai người tuy không hề có gì quá đáng,nhưng cũng không tránh khỏi có chút khúc mắc. Giang Thanh Lưu suy cho cùng vẫn là minh chủ võ lâm, trong lòng mặc dù nghi ngờ, nhưng ngoài mặt vẫn không mấy may để lộ: “Hung thủ vô cùng cẩn thận, không để lại manh mối gì cả.”

Ánh mắt Bách Lí Từ Sở lóe lên, cũng không nói nhiều, đi cùng mọi người vào Kinh Phong ỗ.

Trong bầu không khí vẫn còn vương vất mùi máu tanh nhàn nhạt, Bạc Dã Cảnh Hành tự mình uống rượu của mình, Bách Lí Từ Sở nhìn thấy nàng, thân hình thoáng khựng lại. Sau đó hỏi như thể không có việc gì xảy ra: “Vị cô nương này là.....”

Giang Thanh Lưu mặt không đổi sắc: “Cứ gọi nàng ta là tiểu Cảnh là được.”

Lúc ấy Bách Lí Từ Sở mới hơi hơi gật đầu, sau đó cũng không để ý đến mấy người nữa, ng ồi luôn xuống ghế đầu. Mọi người ng ồi bàn chuyện linh tinh, đám người Giang Thanh Lưu không muốn nói ra sự thật, Bách Lí Từ Sở thì giả lả đối phó xã giao cho qua, nên sự việc đương nhiên là không có gì tiến triển.

Tối đó, kỳ quặc là Giang Thanh Lưu lại ở chung một phòng với Cung Tự Tại, đợi đến khi mọi người ngủ say, Bạc Dã Cảnh Hành li ền đẩy cửa đi ra.Lúc ấy Bách Lí Từ Sở đứng ở trong sân, ánh trăng sáng vàng vạc treo trên cao.

“Chưởng môn Bách Lí.” Giọng nói nhẹ nhàng vang lên từ sau lưng, Bách Lí Từ Sở quay người lại, thấy có một cô gái đứng phía sau. Ánh sáng lấp lánh từ vầng nhật nguyệt rải lên người, khiến váy áo nàng như đang phát sáng. Bách Lí Từ Sở sững sờ: “Cảnh tiểu thư, cô vẫn chưa ngủ sao?”

Người tới đương nhiên là Bạc Dã Cảnh Hành, nàng tiến đến hai bước: “Nơi này cách đây không lâu đã có hơn hai trăm mạng người gặp phải họa sát thân, nên ta không ngủ được.”

Bách Lí Từ Sở hơi hơi gật đầu: “Chỉ không biết là mình chủ và mọi người đi đâu tra nhieu ngày như vậy rồi, rốt cuộc đã phát hiện ra được đi đâu rồi chưa?”.

Bạc Dã Cảnh Hành ngẩng đầu nhìn trăng, khuôn mặt nghiêm túc: “Trong đồng thi thể đó..... vẫn có người sống sót.”

Bách Lí Từ Sở ngây người: “Ai?”.

Về mặt Bạc Dã Cảnh Hành ngây thơ vô hại: “Là một đứa trẻ, trốn ở phía sau tấm bảng hiệu, nên đã thoát được kiếp nạn này. Thằng bé nói nó biết tung thủ.”

Khuôn mặt Bách Lí Từ Sở khẽ cười: “Người đang ở đâu, sao lúc tối không nghe thấy Thanh Lưu nhắc đến?”.

Bạc Dã Cảnh Hành nhún vai xòe tay: “Thằng bé hoảng sợ quá, nên Giang minh chủ và Cung thiếu hiệp quyết định trước tiên liên hệ với Bất Lão thành chờ các thế lực và mọi người tề tựu đông đủ rồi sẽ để đứa trẻ đó ra đối chứng trước đám đông.”

Bách Lí Từ Sở giống như đang đắm chiêu suy nghĩ đi đâu đó, còn Bạc Dã Cảnh Hành thì quay về phòng ngủ.

Đến ngày thứ hai, Bách Lí Từ Sở dậy từ rất sớm, đi dạo một vòng toàn bộ Kinh Phong ỗ. Còn Xuyên Hoa Diệp cũng lén lút quay về—— Thật ra hắn vẫn luôn ở đây, thủ pháp điểm huyệt của Bạc Dã Cảnh Hành rất kỳ dị,

hắn đã tìm rất nhiều những hảo thủ trên đường nhưng đều không giải được. Chỉ đành cứ sáu canh giờ lại quay về điểm danh một lần.

Và lần này, hắn mang theo về một bé trai tầm sáu bảy tuổi rất nghe lời, đưa bé gầy nhỏ, hoàn toàn có thể ẩn mình đằng sau tấm bảng hiệu của Kinh Phong Ổ.

Giang Thanh Lưu vừa nhìn một cái, sắc mặt liền rét lạnh: “Lão tặc kia, người mang đứa bé này về làm gì? Bách Lí Từ Sở rất có thể sẽ giết người diệt khẩu!”.

Bạc Dã Cảnh Hành vung tay: “Rất có thể cái gì, phải là chắc chắn.”

Đám người Cung Tự Tại cũng biết dụng ý của nàng: “Giờ chờ hắn tới cử diệt khẩu sao? Nhưng chỉ có mấy người chúng ta, nhân chứng cũng không đủ.”

Về mặt Bạc Dã Cảnh Hành khinh khỉnh: “Võ lâm minh chủ ở đây, vậy mà vẫn chưa đủ nhân chứng sao?”.

Giang Thanh Lưu không muốn đôi co với nàng nữa, lập tức viết một phong thư, định mời mấy người có danh tiếng tới để làm chứng. Hắn là người tâm tư cẩn mật, vai vế của cha Bách Lí Từ Sở rất cao, địa vị lại được tôn sùng, giờ mình muốn xử lý con trai ông ta, đương nhiên nhân chứng càng đầy đủ càng tốt.

Bạc Dã Cảnh Hành ngồi bên cạnh nhìn hắn viết thư mời, không kìm được tặc tặc lưỡi: “Chỉ một phong thư của người mà có thể mời được mấy lão già này tới sao?”.

Giang Thanh Lưu liếc nhìn nàng đầy vẻ khinh thường: “Người không coi tara gì, không có nghĩa là người khác cũng không coi ta ra gì, hiểu chưa?”.

Bạc Dã Cảnh Hành cũng khinh thường lại: “Chẳng qua cũng chỉ là mấy lão già thôi mà, nhớ năm đó, lão phu cũng.....” Lời còn chưa nói xong, thì thấy vẻ mặt hiếu kỳ của ba người Cung Tự Tại, Mai Ứng Tuyết, Tô Giải Ý

nhìn về phía mình. Nàng khẽ ho một tiếng, nghiêm mặt lại nói tiếp: “Lão phu cũng có tí ngưỡng mộ mấy lão ấy.”

Giang Thanh Lưu: “.....”

Bách Lí Từ Sở tìm kiếm suốt một ngày, nói bóng nói gió, cuối cùng đã dò ra được tung tích của đứa bé. Nghe nói Giang Thanh Lưu giấu thằng bé trong một tòa tháp trắng ở phía Tây núi cách Kinh Phong ỗ cực kỳ xa.

Buổi tối, đám người Giang Thanh Lưu đương nhiên là đi câu cá, còn Bạc Dã Cảnh Hành thì ở trong phòng ngủ.

Đợi đến quá nửa đêm, Cung Tự Tại và Giang Thanh Lưu thật sự đã bắt sống được Bách Lí Từ Sở. Tại hiện trường ngoại trừ mình chủ là Giang Thanh Lưu ra, còn có sáu vị tiên bối đức cao vọng trọng trên giang hồ nữa, Bách Lí Từ Sở coi như xong đời.

Mặc dù Bách Lí Từ Sở có một người cha vô cùng giỏi giang bản lĩnh, nhưng giang hồ là nơi coi trọng công bằng và chính nghĩa nhất. Hắn lạm sát hơn trăm mạng người ở Kinh Phong ỗ, nếu cha hắn Bách Lí Thiên Hùng muốn bảo vệ danh dự cho bản thân và môn phái, thì dù có nói gì cũng không thể cứu được.

Tâm trạng của Giang Thanh Lưu và đám người Cung Tự Tại đều rất vui vẻ, thủ phạm đã bắt được, cũng không nhất thiết phải ở lại Kinh Phong ỗ nữa, nên đương nhiên lên đường trở về Trầm Bích sơn trang.

Bạc Dã Cảnh Hành vẫn đang ngủ, Giang Thanh Lưu cũng không muốn cãi nhau với nàng, nên chỉ ra lệnh cho Xuyên Hoa Điệp công nàng rồi lên đường.

Đoàn người quay về đến Trầm Bích sơn trang, thì đã là chuyện của ba ngày sau. Mà Giang Thanh Lưu và đám người Cung Tự Tại đều phát hiện ra một vấn đề — Mùi rượu trên người Bạc Dã Cảnh Hành, đã đạt đến mức người khác chỉ ngửi thôi cũng say.

Xuyên Hoa Diệp cũng nài đi suốt một canh giờ cảm thấy có gì đó không ổn, ngành nghề của hắn là hái hoa, nên cảm giác vô cùng nhạy cảm: “Phu..... Đại gia, trên cơ thể người có mùi gì vậy? Sao tiểu nhân cứ có cảm giác như đang say rượu thế.....”

Đáp lại lời hắn là một cú đấm: “Nói nhảm!”.

Sau đó Xuyên Hoa Diệp quả thực không thể trụ nổi — — Hắn cũng Bạc Dã Cảnh Hành đi thêm nửa canh giờ nữa, thì say luôn. Cuối cùng Giang Thanh Lưu thực sự hết cách, đành phải thuê xe ngựa. Nhưng Bạc Dã Cảnh Hành lại không thích xe ngựa, cái thể loại xóc nảy này khiến nàng không sao ngủ được.

Giang Thanh Lưu cũng chẳng thèm quan tâm, mang nàng thẳng tiến về sơn trang.

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 14

Chuyện của Bách Lí Từ Sở thì vô cùng khẩn cấp, còn chuyện của Bạc Dã Cảnh Hành thì cũng vô cùng khó giải quyết. Giang Thanh Lưu đành phải phái người đi mời Thương Thiên Lương, tuy Thương Thiên Lương ngoài mặt bưng bưng tức giận, nhưng vẫn lập tức lên đường tới đây không mấy may từ chối.

Giang gia đã hợp tác với ông ta rất nhiều lần, mà ông ta lại từ xa tới, nên đám người Giang Ân Thiên còn đích thân ra mặt đón tiếp. Trên bàn rượu, Thương Thiên Lương bắt đầu khoe khoang khoác lác về tình hình thể chất của hiện giờ của Bạc Dã Cảnh Hành: “Thể chất của nàng ta lúc này, là bổ dưỡng nhất đấy. Nếu như bỏ vào xửng hấp chín, cả người sẽ không thấy một tí máu thịt nào, ngon chẳng khác gì sơn dược.”

(Sơn dược thuộc họ củ mài, có vị ngọt, tính bình, tác dụng bổ tỳ phế thận, ích khí dưỡng âm, thận kém, tiêu chảy do thấp hàn, trị lở, ung nhọt, thổ huyết, ...)

Giang Thanh Lưu không còn gì để nói: “Ông nếm thử rồi à?”.

Thương Thiên Lương trừng mắt: “Nếu ta chưa từng nếm thử, thì có thể nói lung tung được chắc? Ngài thân là minh chủ võ lâm, thiết nghĩ những chuyện trên giang hồ cũng đã nhìn thấy không ít. Nhưng về phương diện này, thì ngài thật sự lạc hậu lắm. Chế tạo Yên Chi nữ, nếu không nếm thử thứ máu thịt đó, thì sao có thể bảo đảm được công hiệu của dược liệu?”.

Giang Thanh Lưu nghe xong chỉ cảm thấy ghê người, nhưng Thương Thiên Lương lại lạnh lùng hừ một tiếng nói: “Chỉ là thời hạn sử dụng của sớ máu thịt này rất ngắn, phải bảo đảm luôn tươi ngon. Vì thế trong quá trình chế tạo, sau khi nấu chín và xẻ thịt xong phải lập tức dùng

ngay. Cả quá trình thì đúng là có chút tàn nhẫn, cũng khiến cho tính cách của Yên Chi nữ trở nên yếu đuối, dễ bị giật mình sợ hãi.”

Giang Thanh Lưu hít sâu một hơi: “Ông có chắc là tính cách của nàng ta trở nên yếu đuối..... dễ bị giật mình sợ hãi không?!”.

Thương Thiên Lương vỗ ngực cam đoan: “Do một tay lão phu bào chế, sao lại có thể không nắm rõ được tính được? Nói mới nhớ ngài chỉ trả có một vạn lượng bạc, còn lão phu đòi mười vạn lượng vàng cơ mà, khi nào thì tính trả nốt chỗ còn lại đây?”.

Giang Thanh Lưu mỉm cười nhũn nhặn: “Nói hay lắm, người đâu, mời Cảnh cô nương tới đây nói chuyện với Thương thiên y.”

Bạc Dã Cảnh Hành vừa nhìn thấy Thương Thiên Lương, lập tức đi tới. Hương rượu nồng nặc, Thương Thiên Lương ngửi thấy quả nhiên sung sướng đến hoa tay múa chân: “Cực phẩm, cực phẩm nhân gian.”

“Thương, Thiên, Lương!” Bạc Dã Cảnh Hành sải bước đến trước mặt Thương Thiên Lương, nhấc vò rượu đặt trên bàn, nện thẳng xuống đầu của ông vang lên một tiếng xoảng, máu và rượu theo nhau chảy ào ra! Thương Thiên Lương còn chưa kịp hiểu đầu đuôi ra sao, thì đã ăn thêm một trận mưa đá mệng nặng. Quả thực là bị đánh đến nổi bong da tróc thịt, răng rơi đầy đất!

Giang minh chủ cũng không hề nhàn rồi, khoanh tay đứng ở bên cạnh xem — — Lão già này cũng không phải hạng người tốt đẹp gì, có bị đánh chết cũng không oan.

Đợi đến khi đánh được hòm hòm rồi, hắn mới lệnh cho người kéo Bạc Dã Cảnh Hành ra. Mặt mũi Thương Thiên Lương giờ đã biến đổi hoàn toàn, ông ta bị đánh thê thảm đến nỗi mẹ đẻ chắc cũng chẳng thể nhận ra được. Ông ta lồm cồm bò dậy hồi lâu vẫn chưa xác định được phương hướng: “Đây là, đây là.....”

Bạc Dã Cảnh Hành bị đám người Cung Tự Tại, Mai Ứng Tuyết giữ chặt, nhưng vẫn ngoác miệng quát lớn: “Thương Thiên Lương người qua

đây! Lão phu bảo đảm không đánh chết người thì.....”

Thương Thiên Lương rút cổ lại, vẻ mặt như không dám tin. Lúc ấy Giang Thanh Lưu mới lờm ông ta một cái nói: “Tính tình trở nên yếu đuối, dễ bị giật mình sợ hãi?”.

Thương Thiên Lương lau máu chảy trên đầu trên mặt nói: “Sao có thể chứ.....” Ông ta giống như một quả bóng xì hơi, “Ta đã thất bại rồi sao?”.

Đến tối, khi đám người Cung Tự Tại không chế được Bạc Dã Cảnh Hành rồi, Thương Thiên Lương mới run rẩy lấy bấy bắt mạch cho nàng: “Yên Chi nữ mỗi tháng đều có mười ngày được tính đạt đến đỉnh điểm, mấy ngày này là thời cơ tốt nhất của được tính.....” Nói đến đây, ông ta đột nhiên quay đầu nhìn Giang Thanh Lưu, khuôn mặt mang theo vẻ nghi ngờ, “Kinh mạch của ngài sao vẫn chưa được đi đầu dưỡng ổn thỏa?”.

Trong bụng Giang Thanh Lưu tràn đầy lửa giận: “Thương Thiên Lương, trong mắt ông, có một vài người có thể coi là được thảo, nhưng không phải ai cũng đều có thể như vậy. Giang mỗ đã có thể tử, sao có thể vì chữ thương mà cùng với người khác..... huống hồ lại là lão tặc này?!”.

Thương Thiên Lương không biết thân phận của Bạc Dã Cảnh Hành, mà ông ta cũng chẳng quan tâm, chỉ ngạc nhiên hỏi lại: “Chuyện này thì liên quan gì đến chuyện ngài đã có thể tử rồi? Ngài chỉ cần giành ra mỗi ngày một canh giờ, áp hai tay mình vào hai tay của nàng ta, nội lực sẽ từ huyệt Thái Dương ra vào trong một chu thiên. Muộn nhất là một tháng, kinh mạch nhất định sẽ có cải thiện lớn.”

“Từ huyệt, Thái, Dương.....” Sắc mặt Giang Thanh Lưu thoát trắng thoát đỏ, đột nhiên Thương Thiên Lương như hiểu ra điều gì đó, trừng mắt lên giận dữ nói với hắn: “Nếu không ngài tưởng là sao hả?! Nội lực của ngài có thể ra vào qua “cái mấu” đó chắc?!”.

Trước mắt Giang minh chủ có hai việc cần phải giải quyết, một là việc chưởng kiếm phái Thất Túc Bách Lí Từ Sở giết hại hơn hai trăm mạng người của Kinh Phong Ổ. Bách Lí Thiên Hùng của kiếm phái Thất Túc nghe

tin vôi vàng lao đến Trầm Bích sơn trang. Giang Thanh Lưu đề phòng sự việc có biến, nên cũng mời rất nhiều cường môn của các đại phái tới làm chứng. Nhất thời các vị đại hiệp tụ tập tại Trầm Bích sơn trang nhiều như mây trời, vô cùng náo nhiệt.

Chuyện thứ hai đương nhiên là về vấn đề khôi phục lại nội lực, hiện giờ nội lực của hắn đã mất hết, hành tẩu giữa chốn rừng đao mưa kiếm này, quả thực quá đổi nguy hiểm.

Sau khi biết được chính xác huyết vị luyện công, Giang minh chủ bất chấp cả xấu hổ, đêm hôm đó cùng “song tu” với lão ma đầu đó. Bạc Dã Cảnh Hành ngồi ở trên giường, vì phải luyện công vận khí, nên bữa tối Giang Thanh Lưu đặc biệt cho nàng thêm chút cơm nữa.

Hiện giờ nàng đã ăn uống no say, nên khá phối hợp.

Hai người khoanh chân ngồi đối diện trên giường, hai lòng bàn tay áp vào nhau. Bạc Dã Cảnh Hành từ từ truy nhập nội lực từ huyết Thái Dương đến lòng bàn tay vào trong cơ thể hắn. Giang Thanh Lưu chỉ cảm thấy có một luồng nhiệt nóng đi qua thất kinh bát mạch, quả nhiên không hề cường liệt như lúc trước.

Bạc Dã Cảnh Hành đang rất thoải mái, không có chuyện cùng tìm chủ đề để buôn với hắn, hiển nhiên là hoàn toàn không vô tư: “Đao quỷ Phương Chi Kính năm đó giờ đang ở đâu?”.

“Khụ khụ,” Giang minh chủ sợ chọc nàng kích động, cố gắng khiến giọng điệu trở nên ôn hòa, “..... Hơn ba mươi năm trước Phương Chi Kính đã bị chính đạo tiêu diệt rồi.”

Bạc Dã Cảnh Hành hơi nhướng mày: “Vậy còn Kiếm sĩ Mộ Cửu Linh?”.

Về mặt Giang minh chủ vắn vẹo: “Hơn hai mươi năm trước bị chính đạo trong võ lâm giết ở núi Nhạn Đãng.”

Tay phải Bạc Dã Cảnh Hành xoa xoa sống mũi, dường như có hơi phiền não: “Thất quái của Thái Hành? Lục chỉ Huyên Kiêu của núi Định Quân? Phiêu Vân thủ Cừu Định Phong?”.

Giang minh chủ khóc dở mếu dở: “Tại sao lại phải nói người, ta cho rằng mấy năm nay chính đạo võ lâm bọn ta đã làm được rất nhiều việc có ích.”

Bạc Dã Cảnh Hành trầm mặc hồi lâu, đột nhiên hỏi đến một cái tên khác: “Phạm Tổ Tổ của Hàn Âm cốc.” Trong giọng nói của nàng mang theo một thoáng sát khí, “Cũng chết trong tay các người.”

Cuối cùng Giang minh chủ cũng cảm thấy hơi hơi có chút hổ thẹn: “Việc này thì không phải. Tuy Phạm Tổ Tổ cũng là người trong ma đạo, nhưng đaim hơi lặng tiếng suốt mấy năm liền. Năm đó sau khi Hàn Âm cốc gặp phải họa diệt môn, võ lâm chính đạo vẫn chưa phát hiện ra tung tích của nàngta.”

Hồi lâu mà vẫn không thấy có phản ứng gì, Giang Thanh Lưu mới ngẩng đầu lên nhìn, thì thấy lão ma đầu đó đang ngậy người thất thẩn.

Sau một canh giờ, Giang Thanh Lưu tự cảm thấy tinh thần rất sáng khoái, hẳn bận bịu nhiều việc, không rảnh rang ở đây lâu, nên lập tức đi rang ngoài luôn. Không bao lâu Đan Văn Thiên bước vào, ý cười trên mặt nàngta dào dạt: “Tiểu Cảnh, ta làm cho cô mấy bộ y phục này, cô nhìn xem có hợp không?”.

Bạc Dã Cảnh Hành có hơi mệt, miễn cưỡng dậy thử đồ Đan Văn Thiên rất khéo tay, y phục chắc chắn là hợp, chỉ là toàn đồ cho nữ. Bạc Dã Cảnh Hành nhú nhú đầu mày: “Đừng bắt lão phu mặc mấy thứ này, làm mấy bộ y phục của nam là được rồi.”

Đan Văn Thiên không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy sắc mặt của nàng không tốt, nên đành gật đầu: “Được, ta sẽ đem về sửa.”

Bạc Dã Cảnh Hành lại ngã ra giường, Đan Văn Thiên đi ra gần tới cửa, thì đột nhiên nàng lên tiếng hỏi: “Giang Thanh Lưu lại bận rộn tiếp

khách à?”.

Đan Văn Thiền gật gật đầu: “Chuyện của trường môn Bách Lí liên quan đến quá nhiều người, rất nhiều những nhân vật có tiếng tăm trên giang hồ đều đến đây cả. Giang Thanh Lưu rất bận. Ta là phận gái, nên không cần phải bận rộn tiếp khách.”

Bạc Dã Cảnh Hành lắc đầu thở dài: “Lần này bận rộn, sẽ còn lần sau nữa. Chốn giang hồ này đã có khi nào được sống trong yên ổn? Nếu như cả đời hẩn cứ mãi như vậy, thì cô cũng chịu sao?”.

Nụ cười của Đan Văn Thiền thoáng chút ảm đạm: “Ta đã gả cho hẩn, thì nghĩa là thê tử của hẩn. Phận làm vợ coi trọng phu như trời cao, nên chẳng có gì để oán giận cả.”

Bạc Dã Cảnh Hành xì một tiếng: “Vớ vẩn! Cô tới nhân gian chuyển này, lẽ nào là để chịu khổ chắt?”.

Đan Văn Thiền bối rối: “Nhưng.....”

Bạc Dã Cảnh Hành khoát khoát tay: “Tính cách của cô như vậy, chẳng trách bị bắt nạt.”

Đan Văn Thiền gục đầu, mở cửa đi ra ngoài.

Sáng sớm ngày thứ hai, Xuyên Hoa Diệp đích thân gánh nước mang vào. Bạc Dã Cảnh Hành chậm chạp rửa mặt, đột nhiên hỏi hẩn: “Người có biết trên giang hồ có một vị đại phu tên là Khổ Liên Tử không?”.

Xuyên Hoa Diệp vốn sợ nàng sẽ không giải huyết lưu thông kinh mạch cho mình, nên ra sức nịnh bợ: “Khổ Liên Tử..... mấy năm trước trong lúc giúp Âm Dương đạo xử lý một số việc, thì bị chính đạo truy bắt làm bị thương một con mắt, cuối cùng bị ông ta hạ độc trốn thoát. Năm sáu năm nay không có tin tức gì nữa.”

Bạc Dã Cảnh Hành gật đầu: “Tìm ông ta đi.”

Sắc mặt Xuyên Hoa Diệp trắng bệch như tờ giấy: “Cảnh gia của ta ời! Sở trường của ông ta là dùng độc, ông ta chỉ cần nhúc nhích ngón tay thôi, thì trong nháy mắt người trúng độc sẽ chết như ngã dạ.....”

Bạc Dã Cảnh Hành không cuống không vội: “Ông ta và lão phu có quen biết từ xưa, người chỉ cần đi tìm thôi.”

Xuyên Hoa Diệp khổ sở không muốn sống nữa: “Nhưng..... nhưng.....” Hắn nghĩ ramột lý do từ chối rất nhanh, “Nhưng tại hạ không thể rời Cảnh gia quá sáu canh giờ được, Cảnh gia người hãy mời cao minh khác đi.....”

Bạc Dã Cảnh Hành lại nhắc tay lên điểm vào mấy đại huyệt trên người hắn: “Nội trong vòng ba mươi sáu canh giờ người sẽ không phải lo lắng gì về mạng sống nữa. Ba ngày sau quay về đây gặp ta.”

Xuyên Hoa Diệp thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại nghe nàng nói tiếp: “Nếu tìm thấy, đương nhiên lão phu sẽ giải huyệt lưu thông kinh mạch cho người. Nếu không có tin tức gì, thì người cũng phải quay về. Cho dù là biểu diễn cho lão phu xem một màn kinh mạch nổ tung cũng được. Cuộc sống ở đây sắp chán đến phát ốm lên rồi.”

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa
dtv-ebook.com

Chương 15

Mấy ngày nay Giang Thanh Lưu rất bận, chuyện Bách Lí Từ Sở bị bắt giam, quả thực vô cùng có ích cho một người coi trọng danh vọng như hắn. Thái độ của Giang Ân Thiên vẫn rất tích cực, ngày nào cũng thúc giục hắn giành thời gian luyện công, để sớm ngày khôi phục nội lực. Đương nhiên Giang Thanh Lưu cũng biết đây là chuyện quan trọng nhất, nên mỗi ngày đều luyện công một canh giờ với Bạc Dã Cảnh Hành.

Hắn bận rộn đến mức một ngày chỉ ngủ có một hai canh giờ, còn Bạc Dã Cảnh Hành ngược lại vô cùng thảnh thơi nhàn rỗi. Ngày nào cũng lượn quanh lại khắp Trầm Bích sơn trang, hễ rảnh là Đan Văn Thiển lại tới nói chuyện với nàng, thỉnh thoảng lại thấy trước khung cửa sổ, cảnh Đan Văn Thiển thêu hoa, Bạc Dã Cảnh ngồi Hành uống rượu.

(Đây mới là hình ảnh phụ thê điển hình nè ^^)

Lúc tâm tình tốt nàng sẽ vẽ tranh chân dung cho Đan Văn Thiển, lão tặc này vẽ tranh đàn thanh cực giỏi, Đan Văn Thiển đóng khung treo bức tranh nàng vẽ trong phòng, nhìn trông giống y như thật.

(Tranh đàn thanh là tranh thường dùng hai màu đỏ chu sa và màu xanh để vẽ.)

Lúc Bách Lí Thiên Hùng đến Trầm Bích sơn trang, thì đã có vô số các bậc tiền bối giang hồ đức cao vọng trọng tề tựu về đây cả rồi. Nghe nói Bách Lí Thiên Hùng tuổi đã ngoài một trăm, xế chiều mới có được mụn con trai, nên trước giờ ông ta gửi gắm rất nhiều kỳ vọng vào Bách Lí Từ Sở. Tấm lòng yêu thương con cái đương nhiên không nhất thiết phải dùng lời để biểu đạt.

Lúc những đờng đạo trong võ lâm lên tiếng chào hỏi, thần sắc của ông tavn vô cùng trn ổn. Đối mặt với đám người Giang Thanh Lưu, vẫn giữ được phong phạm của bậc trưởng bối, không vì chuyện của Bách Lí Từ Sở mà trách móc làm khó mọi người. Giang Thanh Lưu cũng chỉ có thể theo phép lịch sự đón ông ta vào trong sơn trang.

Tất cả có mặt ở Tụ Hiên sảnh, còn Đan Văn Thiền thì đang tưới cây trong tiểu viện của Bạc Dã Cảnh Hành. Hình dáng của hoa Yên Chi giống với hoachuối, cao lớn và có bộ rễ mập mạp, thiết nghĩ lúc nở hoa cũng sẽ vô cùng rực rỡ.

Bạc Dã Cảnh Hành tự mình đánh cò với mình dưới tán cây mai, thỉnh thoảng Đan Văn Thiền lại quay ra nhìn nàng. Hôm nay nàng mặc bộ y phục mùa xuân do đích thân Đan Văn Thiền khâu, nàng muốn mặc đờn nam, nhưng Đan Văn Thiền quả sự không thể khâu y phục nam cho nàng được. Nên đã cố gắng hết sức chọn những kiểu dáng đơn giản nhất. Cả người nàng vận đờ trắng, ng ẩ một mình dưới tán cây mai, toát lên vẻ tuấn lãng sắc bén khó gọi tên.

“Tiểu tức phụ.” Bạc Dã Cảnh Hành không nhìn, nhưng hoàn toàn có thể cảm giác được ánh mắt của nàng ta. Đan Văn Thiền tiếp tục xới đất bón phân cho hoa Yên Chi: “Sao?”.

“Lão phu có một người bạn lâu năm, tinh thông Kỳ Hoàng chi thuật, để hôm nào rảnh bảo nàng ta tới khám cho cô. Nói không chừng sang năm là đã có thể bồng bế một thằng bé mũm mĩm r ấ.” Nàng vẫn chăm chú quansát bàn cò, còn Đan Văn Thiền thì đỏ bừng cả mặt mũi, nhưng lại không kìm được hỏi: “Thật sự có người này sao?”.

(Kỳ Hoàng chi thuật hay còn gọi là Hoàng Đê Nội Kinh, đây là cuốn sách ghi lại những thảo luận về y học của Hoàng Đế cùng các vị thần tử như Kỳ Bá và Lôi Công.)

Bạc Dã Cảnh Hành hừ lạnh: “Lão phu là ai chứ, lẽ nào lại đi lừa gạt dạng tiểu bối cô chắc?”.

Đan Văn Thiền không nhịn được cười: “Được được được, theo cô hết.”

Nàng cũng thực sự rất muốn có một đứa con.

Đến tối, Giang Thanh Lưu vẫn chưa tới, chắc là bị mọi người quây không thoát ra được. Nên Đan Văn Thiền hòa Yên Chi Lộ cho Bạc Dã Cảnh Hành xong xuôi, liền ở lại trong phòng của nàng lật xem sổ sách. Hai ngày trước Giang Thanh Lưu đã dặn dò, mười vạn lượng vàng nợ Thương Thiên Lương có lẽ phải trả cho ông ta thật. Nhưng hiện giờ trong nhà bọn họ, không có nhiều tiền đến vậy.

Khoản tiền lớn như thế, lại không tiện để gia tộc chi trả toàn bộ — — Số tiền quả thực quá nhiều. Nàng chỉ còn cách cắt chỗ này giảm chỗ kia, xem thử xem trước mắt có thể cộp nhặt được bao nhiêu. Bạc Dã Cảnh Hành đang ở Yên Chi Lộ, thì bên ngoài đột nhiên có một người loạng chà loạng choạng chạy tới, hóa ra là Xuyên Hoa Điệp.

Nhìn khuôn mặt xanh đen, khoe miệng chảy máu, chân tay sưng vù, không còn ra hình người của hắn. Đan Văn Thiền bị dọa cho giật, Bạc Dã Cảnh Hành liền bước tới vài bước, nhắc chân dẫm lên người hắn: “Làm sao đây?”.

Đến cả đầu lưỡi của Xuyên Hoa Điệp cũng sưng: “Khô..... Khô Liên Tử..... hạ độc.....”

Bạc Dã Cảnh Hành nổi giận: “Người không nói tên của lão phu ra hả?”.

Xuyên Hoa Điệp thực sự khóc không ra nước mắt: “Nhưng người đâu có nói cho tiểu nhân biết tên.....”

“Hử?” Bạc Dã Cảnh Hành nghiêm túc suy nghĩ, “Lão phu quên mất rồi.”

.....

Cũng may là có Thương Thiên Lương ở đây, Bạc Dã Cảnh Hành xách cổ Xuyên Hoa Diệp tới đó. Thương Thiên Lương đầu vẫn còn quấn vải thuốc, đương nhiên là không chịu chữa. Bạc Dã Cảnh Hành lại còn không có tí tiền nữa chứ. Chỉ đến khi Bạc Dã Cảnh Hành tần cho ông ta một trận thừa sống thiếu chết, kẻ con dao bạc dùng để xẻ thịt lên cổ ông ta thì ông ta mới chịu.

Y thuật của Thương Thiên Lương không phải dạng vừa, thêm vào đó Khô Liên Tử cũng chẳng dùng loại độc kỳ lạ hiếm có gì. Nên mấy vết xanh đen trên mặt Xuyên Hoa Diệp biến mất rất nhanh. Bạc Dã Cảnh Hành lại lôi hắn đi, còn Thương Thiên Lương thì xoa xoa cổ, vẫn chưa nghĩ thông, lầm bầm: “Được liệu của Yên Chi nữ vẫn còn mà, sao lại thất bại đến nước này cơ chứ.....”

Ngày thứ hai, lúc Xuyên Hoa Diệp lại một lần được thả ra để đi tìm Khô Liên Tử, hắn ôm chân Bạc Dã Cảnh Hành, khóc lóc đến mất hết cả hình tượng: “Cảnh gia, người là ông nội của tiểu nhân, người tha cho tiểu nhân đi!!”.

Bạc Dã Cảnh Hành nhắc chân đạp hắn một phát: “Biến nhanh!”.

Nhưng lần này Xuyên Hoa Diệp nhất quyết không chịu: “Có chết tiểu nhân cũng không đi!”.

Bạc Dã Cảnh Hành xách cổ hắn lên, dịu giọng nói: “Được rồi, không đi thì không đi, khóc cái gì chứ. Vậy người đi tìm Kinh Vân Đảo Ma lão lão đi vậy.”

Xuyên Hoa Diệp khóc đến nghẹn không thở nổi, hồi lâu sau mới chùi nước mũi đứng dậy, nói bằng giọng nức nở: “Thôi tiểu nhân đi tìm Khô Liên Tử vậy.”

Bạc Dã Cảnh Hành xoa xoa đầu hắn: “Ngoan.”

Kinh Vân Đảo Ma lão lão, nghe đồn đã được trăm tuổi nhưng không hề già, sở trường là thái dương bổ âm, bình sinh thích nhất là những tên hái hoặt.

Sau khi Bách Lí Thiên Hùng tới, Giang Thanh Lưu ngược lại thấy có chút khó xử. Buổi tối lúc hắn tới chỗ Bạc Dã Cảnh Hành luyện công tinh thần cũng bồn chồn không yên. Bạc Dã Cảnh Hành là ai chứ, sao có thể không nhận ra hắn đang phiên não đi đâu gì: “Không có nhân chứng buộc tội Bách Lí Từ Sở hả?”.

Giang Thanh Lưu để nội lực ấm áp dạt dào đi qua kinh mạch trong cơ thể mình, hồi lâu sau mới ừ một tiếng. Ừ xong, hắn đột nhiên hỏi một câu: “Có đề nghị gì hay không?”.

Bạc Dã Cảnh Hành thờ ơ không chút để tâm: “Không phải lão phu đã bắt về cho người một thằng bé rồi sao?”.

Giang Thanh Lưu cau mày: “Nhưng đó chỉ là mồi nhử để hắn mắc bẫy thôi.....” Nói chưa dứt lời, hắn giống như tỉnh mộng, “Ý người là..... vụ cáo hãm hại hắn?”.

Bạc Dã Cảnh Hành hừ lạnh: “Cũng chỉ có đám người chính đạo các người mới thích cời quẩn đánh rắm, lằng nhằng. Các người có chỗ nào không vui, nhìn ai không thuận mắt, cứ một đao mà chơi, tại sao cái khỉ gì cho mệt ra!”.

Giang Thanh Lưu:

Hôm đó, một thằng bé sáu tuổi ra mặt làm chứng, nó kể vào ngày Kinh Phong ỗ bị diệt môn, nó đã lẻn vào bếp định lấy trộm vài thứ, vừa hay chứng kiến rất nhiều người bị giết. Do quá hoảng loạn, nên nó đã trốn sau tấm bảng hiệu, thành ra may mắn thoát chết. Sau đó chỉ ra Bách Lí Từ Sở chính là hung thủ trong vụ án diệt môn Kinh Phong ỗ.

Sắc mặt Bách Lí Thiên Hùng tái mét, nhưng từ đầu đến cuối đầu không nói một lời. Giết người đến mạng, phái Thất Túc kiếm là danh môn chính phái, có muốn tránh cũng không thể tránh được. Bách Lí Thiên Hùng đã xác minh đến ba lần lai lịch của đứa bé, nhưng hồi đầu lúc Bạc Dã Cảnh Hành chọn người, rõ ràng đã suy tính rất kỹ.

Đứa bé này là ăn mày gần Kinh Phong ỗ, thường xuyên đi trộm cắp vặt, mọi người đều biết cả. Thằng bé khẳng khẳng nói bản thân đã nhìn thấy, thì thật sự không ai có thể phủ nhận được.

Cuối cùng, trong lúc đám người Giang Thanh Lưu đang truy hỏi lý do diệt môn, thì đột nhiên Bách Lí Từ Sở tự đứt kinh mạch mà chết. Xuất phát từ tình nghĩa đồng đạo, Trầm Bích sơn trang xuất ra một cỗ quan tài để nhập niệm cho hắn, Bách Lí Thiên Hùng sau việc này dường như già thêm ha chục tuổi.

Tối hôm đó, vì thương tâm quá mức, Bách Lí Thiên Hùng vẫn chưa rời khỏi Trầm Bích sơn trang vội. Quan tài của Bách Lí Từ Sở đặt ở trong tiểu viện ông ta ở. Người trong giang hồ, cũng không có quá nhiều kiêng kỵ. Thỉnh thoảng lại có những nhân vật tiếng tăm trong võ lâm tới thăm.

Bách Lí Thiên Hùng tuy khó nén được bi thương, nhưng vẫn rất chính nghĩa lắm liệt nói: “Nghịch tử làm ra loại chuyện táng tận lương tâm này, quả thực có chết cũng chưa hết tội. Danh dự của phái Thất Túc kiếm ta, không thể bị hủy trong tay một người như nó được. Lão dạy con không nghiêm, hại chết hơn hai trăm mạng người của Kinh Phong ỗ, thực sự thấy đau đớn không nguôi.”

Mọi người nghe vậy, không thể không ca ngợi phẩm chất cao thượng chính nghĩa của ông ta.

Dan Văn Thiền cũng thật sự đồng cảm với Bách Lí Thiên Hùng: “Bách Lí lão sư môn tuổi đã cao, giờ lại người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, đáng thương quá.”

Bạc Dã Cảnh Hành hừ lạnh: “Lăn lộn trên giang hồ, vốn dĩ lưỡi đao phải liếm máu, thì sống đao mới sống được. Nổi tiếng trong võ lâm cũng được, hiểm họa trong ma đạo cũng xong, chẳng có ai trong chốn giang hồ này chết mà đáng thương cả.”

Những lời này quá vô tình, Dan Văn Thiền nhìn Bách Lí Thiên Hùng lặng lẽ vuốt ve cỗ quan tài: “Chốn giang hồ, tại sao nhất định cứ phải chém chém giết giết mới được? Ta thật sự không hiểu nổi.”

Bạc Dã Cảnh Hành giục nàng rời khỏi đây: “Đàn bà con gái như cô, vốn dĩ vĩnh viễn không cần phải hiểu.”

Buổi tối, Bách Lí Thiên Hùng đứng trong tiểu viện, Thất Túc kiểm phá vốn đã bày hương án — — nhưng sau khi bị ông ta đập đổ, thì không ai dám bái tế nữa. Ánh trăng trắng muốt như sữa trông lại càng lạnh lẽo muôn phần, ông ta lặng lẽ nhìn đắm đắm vào cổ quan tài màu đen, con người dường như cũng đã bị nhuộm thành màu đen.

Một luồng gió cực mạnh tấp tới phía sau lưng, ông ta nghiêng người, giơ tay lên đỡ chưởng lực. Chưởng phong lướt qua, nhưng lại chỉ chạm rụng một chiếc lá. Tinh quang trong mắt ông ta trào lên nổ tung, nhưng ngẩng đầu nhìn lên mái nhà, lại là khoảng không trống rỗng.

Là ai, lại dám thử võ công thâm sâu của ông ta? Thăng nhãi Giang Thanh Lưu sao?

Ánh mắt ông ta lạnh lẽo như băng.

Lúc Giang Thanh Lưu quay lại, Bạc Dã Cảnh Hành đã đi ngủ. Dường như nàng vô cùng mệt mỏi, Giang Thanh Lưu cương quyết lôi nàng dậy, thấy trên người nàng chỉ mặc một chiếc áo mỏng, tôn lên dáng người thon thả mềm mại. Hắn đành phải tìm một chiếc áo khoác phủ lên người nàng.

Tinh thần của Bạc Dã Cảnh Hành vẫn chưa tỉnh táo hoàn toàn, Giang Thanh Lưu thấy vậy cũng hết cách, lại cho nàng uống thêm nửa bát Yên Chi Lộn nữa, mới thấy nàng đỡ hơn.

Sau khi ôn dưỡng kinh mạch xong, thấy tinh thần nàng vẫn ổn, Giang Thanh Lưu không kìm được hỏi về những chuyện năm xưa.

“Rốt cuộc người muốn đi đâu tra chuyện gì xảy ra vào năm đó vậy?” Xử lý xong chuyện Bách Lí Từ Sở, có vẻ như Giang Thanh Lưu lại nhàn rồi. Bạc Dã Cảnh Hành nheo nheo mắt, cẩn thận suy nghĩ: “Lão phu xuất thân từ Hàn Âm cốc, sư phụ là Hàn Âm công tử cốc chủ. Có một năm, đột nhiên toàn bộ sư môn bị giết. Mà sáu người sư huynh đệ của lão phu.....”

Giang Thanh Lưu vô cùng kinh ngạc: “Trước giờ chưa từng nghe nói người còn có sáu sư huynh đệ!”.

Bạc Dã Cảnh Hành trợn mắt nhìn: “Người đương nhiên là chưa từng nghe thấy rồi, chep, lão phu kể chuyện này với người cũng chẳng để làm cái quái gì, người rút đi tìm tiểu tức phụ của người đi!”.

Nàng đuổi Giang Thanh Lưu xuống giường như đang xua ruồi, Giang Thanh Lưu cũng chán chả thêm đề ý tới nàng nữa — — Quả thực đã mấy ngày nay hắn không được ở bên Đan Văn Thiển rồi.

Sau khi hắn đi khỏi, một mình Bạc Dã Cảnh Hành ngẩn ngơ người trên giường, chuyện của Hàn Âm cốc năm đó vẫn như rõ ràng ngay trước mắt, vậy mà loáng cái đã hơn ba mươi năm rồi. Nàng đang miên man chìm đắm trong quá khứ, thì đột nhiên bên ngoài có tiếng bước chân nặng nề. Xuyên Hoa Diệp tay ôm ngực, khuôn mặt xanh thẫm lao vào phòng, phun máu bắn lên khắp đầu cổ Bạc Dã Cảnh Hành.

Vẻ mặt Bạc Dã Cảnh Hành đầy vẻ nghi ngờ: “Sao người lại thành ra thế này?”.

Xuyên Hoa Diệp khóc lóc thê thảm đến mức ai nghe thấy người ấy thương tâm, ai nhìn thấy người ấy rơi lệ: “Rốt cuộc tên của người là gì hả hả hả hả.....”

Bạc Dã Cảnh Hành vỗ đầu: “Chep, lão phu lại quên nói với người rồi!”

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 16

Ngày hôm sau, Bách Lí Thiên Hùng dẫn theo người trong Thất Túc kiểm phái từ biệt mọi người, khiêng quan tài trở về Giang Thanh Lưu và mọi người đi tiễn một đoạn rất xa. Tuy Bách Lí Từ Sở đã làm ra loại chuyện táng tận lương tâm đó, nhưng vì hành động đại nghĩa diệt thân của Bách Lí Thiên Hùng, nên rốt cuộc cũng không liên lụy gì đến Thất Túc kiểm phái.

Nhìn theo bóng lưng của Bách Lí Thiên Hùng, mọi người đều cảm thấy thốn thức, đồng thời cũng mang theo ý tán thưởng đám người Giang Thanh Lưu và Cung Tự Tại. Tuy đối với họ cả ba người bọn hắn đều là đám tiểu bối sinh sau đẻ muộn, nhưng không thể không thừa nhận tre già măng mọc không phải là nói chơi.

Sau khi Bách Lí Thiên Hùng đi rồi, Thái nãi nãi Chu thị của Giang Thanh Lưu liền trở nên bận rộn. Mỗi lần phàm là Giang gia liên quan đến những việc chết chóc, bà đều lên miếu dâng hương, bố thí, phóng sinh, để hóa giải oan nghiệt. Giang Thanh Lưu vốn không tin vào những việc này, nhưng những quy tắc ấy đều do tổ tiên truyền lại, nên cũng đành đi theo bà.

Ngày thứ hai, Chu thị dẫn Đan Văn Thi đến chùa Phật nằm, vốn dĩ Chu thị cũng tính dẫn cả Bạc Dã Cảnh Hành đi cùng, suy cho cùng những việc như thế này, vợ cả và vợ bé đều có thể làm được cả. Nhưng sau khi nghe nói hai người muốn đi chùa lễ Phật, Giang Thanh Lưu liền lập tức đưa ra ý kiến rằng thân thể của Bạc Dã Cảnh Hành không được khỏe, phải ở lại trong sơn trang tĩnh dưỡng, không thể đi cùng mọi người.

Chu thị Thái nãi nãi vừa nghe xong, lại tranh luận với Giang Thanh Lưu một hồi. Cuối cùng hắn chẳng biết nên làm thế nào, đành phải theo ý bà.

Ấy vậy mà Bạc Dã Cảnh Hành cũng không hề có ý kiến, leo lên kiệu nhỏ, đi theo Chu thị và Đan Văn Thiển lên chùa Phật nằm.

Chùa Phật nằm cách Trầm Bích sơn trang hơn nửa ngày đường, xuất phát vào buổi sáng, lúc đến nơi cũng đã giữa giờ Thân. Tinh thần của Bạc Dã Cảnh Hành không tốt, suốt cả đoạn đường cỗ kiệu nhỏ đi sau kiệu lớn của Chu thị và Đan Văn Thiển, rèm xe không hề được vén lên một lần nào.

Đến khi tới được ngôi chùa, thì đã có tăng nhân sắp xếp thiện phòng xong xuôi. Chu thị và Đan Văn Thiển niệm kinh lễ Phật, tặng hương nhang đầu tiên. Còn Bạc Dã Cảnh Hành thì mệt mỏi quá, nên đi nghỉ ngơi trước.

Lúc Chu thị hỏi đến, Đan Văn Thiển cũng chỉ nói nàng ấy không phải là vợ cả, không cần thiết phải tham gia mấy chuyện lễ lạt này. Chu thị trái lại còn lấy làm vui mừng: “Con bé này, thật là ngây thơ quá. Con phải biết rằng thân phận địa vị không phải sinh ra là đã có, con không phòng bị, củng cố, sẽ bị người khác đoạt mất. Con nhà đầu đó không dễ sống chung đâu, Thanh Lưu lại quan tâm đến nó nhiều như vậy. Con thực sự phải để tâm nhiều vào.”

Cái đầu nhỏ nhắn của Đan Văn Thiển gục xuống khe khẽ đáp vâng, Chu thị lại nắm lấy tay nàng ta, dẫn đi lễ Tống Tử Quan Âm. Thì ra con bé đang ý với lý do đó để đuổi Bạc Dã Cảnh Hành đi, cũng là có dụng ý của nó.

Trong thiện phòng, Bạc Dã Cảnh Hành mệt mỏi rã rời. Hiện giờ gân cốt của nàng không thể chịu đựng thêm được nữa, ngẩng lên kiệu quả thực chẳng tài nào mà ngủ nổi. Vừa mới thiu thiu, thì bên ngoài đột nhiên có người gõ vào cửa sổ. Bạc Dã Cảnh Hành còn chẳng thèm mở mắt nói: “Vào đi.”

Người ở bên ngoài mở cửa nhảy vào, cả người mặc bộ y phục màu chàm, sắc mặt y hệt như quả mướp đắng nhìn trông rất già, không mấy may mang theo ý cười. Mắt bên trái của ông ta đã bị mù, được bịt bằng một tấm che mắt màu đen, đi đầu đó ngược lại càng khiến mắt bên phải trông có thần hơn. Ông ta nghiêm túc đứng nhìn về phía chiếc sập, hồi lâu sau mới nghi ngờ hỏi: “Bạc Dã Cảnh Hành?”.

Bạc Dã Cảnh Hành ôm lấy tấm chăn mỏng, hoàng hôn buông xuống, dù đã lãđầu tháng Sáu, nhưng nhiệt độ trong núi đối với nàng mà nói vẫn còn lạnhlắm: “Một lần từ biệt mà đến hơn mười năm, giờ ngay cả lão phu người cũng không nhận ra sao?”.

Lúc ấy Khổ Liên Tử mới bước đến gần, luồng tử khí giống như lớp sương mù nặng nề trong con mắt phải của ông ta cuối cùng cũng tiêu tan đi nhĩđầu: “Thật sự đúng là người ư? Ba mươi mấy năm không gặp, sao diện mạo củangười lại thành ra một đại cô nương thế này?”.

Bạc Dã Cảnh Hành chỉ biết cười chua chát: “Một lời khó nói hết được.”

Khổ Liên Tử nhìn ngắm nàng, đột nhiên lùi lại hai bước, quỳ xuống nói: “Cốc chủ.”

Bạc Dã Cảnh Hành lắc đầđầu: “Hàn Âm cốc đã không còn tồn tại, thì còn cốc chủ gì nữa.”

Khuôn mặt của Khổ Liên Tử lại khôi phục cái vẻ âm u mịt mù của tử khí nặng nề “Mười mấy năm rồi, người cảm thấy ngại khi bắt người khác gọi mình là thiếu chủ sao?”.

Hai con người đã từng gây sóng tạo gió khuấy đảo chốn giang hồ, giờ khắc này trên khuôn mặt lại nhuốm vẻ tang thương. Hồi lâu sau, Bạc Dã Cảnh Hành mới duỗi cổ tay trắng trẻo trơn mịn của mình ra: “Bắt mạch cho ta.”

Khổ Liên Tử bước lên một bước, cầm góc áo lau sạch tay phải của mình, sau đó cẩn thận dề dặt phủ một chiếc khăn lụa lên cổ tay phải của Bạc Dã Cảnh Hành, bắt mạch cho nàng. Sắc mặt của ông ta càng lúc càng nghiêm trọng, Bạc Dã Cảnh Hành giả vờ như không thấy: “Xuyên Hoa Điệp đâu?”.

Khuôn mặt Khổ Liên Tử không chút cảm xúc: “Tên hái hoa tặc đó? Đang ở ngoài, đờđệ của thuộc hạ đang trông chừng hắn.” Bạc Dã Cảnh Hành gật gật đầđầu, trong giọng nói của Khổ Liên Tử mang theo vài phần sát khí, “Kẻ nào đã biến đổi thân thể cốc chủ thành ra thế này?”.

Bạc Dã Cảnh Hành nói bằng giọng bình tĩnh: “Ta bị Giang gia giam c ần ba mươi năm, giữ được cái mạng này đã là khó lắm r ồi, nhưng chuyện khác không c ần phải tìm hiểu kỹ quá làm gì.”

Khổ Liên Tử gật đầu, giang h ồ máu tanh tàn khốc, không gặp hoạn nạn thì không hiểu chân tình của nhau. Bao nhiêu lần quay đầu là trở thành li biệt, bao nhiêu con người đã từng là những trang thiếu niên, hôm nay uống no máu của kẻ này, ngày mai lại gục ngã dưới kiếm kẻ khác, vinh hay nhục đầu là những chuyện quá đổi bình thường.

Sau một lúc lâu, lông mày Khổ Liên Tử nhăn tít cả lại: “Thân thể của cốc chủ.....”

Bạc Dã Cảnh Hành khoát tay: “Tình hình thì ta biết cả r ồi, nói phương pháp chữa trị đi.”

Khổ Liên Tử tập trung suy nghĩ: “Cốc chủ có biết vì sao suốt ba mươi năm nay dung nhan của người không hề già đi không?”.

Bạc Dã Cảnh Hành biết ông ta không bao giờ hỏi một câu vô duyên vô cớ như thế, nên cũng trả lời rất thành thực: “Có lẽ là do tu luyện Ngũ Diệu Tâm Kinh?”.

Khổ Liên Tử trầm ngâm: “Ngũ Diệu Tâm Kinh là bí kíp tuyệt thế mà giang hồ vẫn luôn đ ền đại, thuộc hạ cũng không biết công hiệu cụ thể của nó. Nhưng trong cơ thể của cốc chủ có một món bảo vật vô cùng đặc biệt, món bảo vật ấy đã giúp cốc chủ giữ được sự hào hoa phong độ của năm xưa.” Ông ta biết Bạc Dã Cảnh Hành không thích những người nói chuyện lấp lửng th ần th ần bí bí, nên dứt khoát nói thẳng ra: “Món bảo vật này chính là Ngũ Diệu Th ần Châu trong truyền thuyết.”

Thế nhưng Bạc Dã Cảnh Hành lại lần đầu tiên nghe thấy cái tên này: “Ngũ Diệu Th ần Châu? Thứ đó thì có liên quan gì đến Ngũ Diệu Tâm Kinh?”.

Khổ Liên Tử lắc đầu: “Chỉ vừa nghe đến tên thôi, là đã biết chắc có sự liên quan vô cùng lớn r ồi. Nhưng mấy năm qua thuộc hạ đã hỏi thăm

khắp nơi, cũng không thấy có kiến giải chính xác nào. Hiện giờ thể chất cốc chủ suy nhược, chỉ có mượn được lực từ Ngũ Diệu Thần Châu, mới có thể ỷ phục được.”

Bạc Dã Cảnh Hành không nói gì, rõ ràng là đang đợi ông ta nói tiếp. Khổ Liên Tử hít sâu một hơi đáp: “Nếu là cốt nhục thân sinh của cốc chủ, thì sẽ có thể chất của người, thêm vào đó là được lực của Ngũ Diệu Thần Châu. Cốc chủ ăn thịt đứa trẻ này, không những khôi phục được thân thể, mà công lực nhất định cũng tăng tiến không ngừng!”.

Những câu rùng rợn dọa người như vậy, mà ông ta nói ra rất bình thản. Hồi lâu sau ánh mắt đen lay láy của Bạc Dã Cảnh Hành đột nhiên nhìn về phía Khổ Liên Tử. Khổ Liên Tử sửng người, vội vàng lùi về sau mấy bước: “Cốc chủ.....”

Bạc Dã Cảnh Hành lật tấm chắn mỏng ra: “Người lại đây.”

Một Khổ Liên Tử xưa nay dùng độc như thần, không sợ ma không sợ quỷ vậy mà lại không dám nhúc nhích dù là nửa bước, ông ta trầm tư một lúc, mặt không đổi sắc bán đứng luôn đồ đệ của mình: “Đã ba mươi năm trôi qua, tuy cốc chủ vẫn tươi tắn trẻ trung, nhưng thuộc hạ thì đã già rồi. Thể lực không đủ, sợ rằng sẽ phụ lại sự ủy thác của cốc chủ. Nhưng thuộc hạ có một đồ đệ, tên là Thủy Quỷ Tiêu. Tuy y thuật không được gọi là cao minh lắm, nhưng con người lại vô cùng chính trực. Vừa hay dâng lên cho cốc chủ!”.

Bạc Dã Cảnh Hành gật đầu: “Bảo hắn vào đây.”

Một lúc sau, trong thiện phòng có thêm hai vị thiếu niên, một người mặc y phục trắng tiêu sái, nhưng đáng vẻ lại vô cùng thâm trầm. Người còn lại một thân y phục xanh, vẻ mặt ôn hòa đôn hậu. Người mặc áo trắng đương nhiên là Xuyên Hoa Diệp, hắn vốn dĩ cũng là một nhân vật ngọc thụ lâm phong, đáng tiếc gần đây quả thực có hơi mặt xám mày tro. Người mặc áo xanh chính là Thủy Quỷ Tiêu, hắn đi theo Khổ Liên Tử đã lâu, nên trên người cũng mang theo mùi thuốc đắng của thảo dược.

Khổ Liên Tử không mảy may biết thế nào là liêm sỉ nói lại chuyện vừa nãy cho hắn nghe, Thủy Quỷ Tiêu quả nhiên không hổ là đúc ra từ một khuôn với sư phụ. Hắn xài chiêu gấp lửa bỏ tay người mà mảy mặt không chút cảm xúc — — dù sao thì ta cũng không vào địa ngục đâu, ai thích thì người đẩy đi mà vào: “Bẩm cốc chủ, tiểu nhân đi theo Khổ Liên Tử sư phụ, sư phụ của tiểu nhân lại là thuộc hạ của người, vậy nghĩa là tiểu nhân là cháu của người. Người có thể ăn thịt cốt nhục của bản thân, ăn thịt tôn nhi của chính mình sao?”.

Bạc Dã Cảnh Hành không chút để tâm: “Lúc lão phu ăn không nghĩ đến những chuyện này.”

Vậy mà Thủy Quỷ Tiêu vẫn không hề đổi sắc mặt: “Cốc chủ, tài nghệ dùng độc của tôn nhi vẫn còn sơ thiếu, quả thực không hiểu gì về chuyện đó. Vị đứng bên cạnh tôn nhi đây, thật sự là ôn nhã như lan, khí chất như ngọc, lại là hảo thủ trong chốn hoa cỏ lùm cây, thiết nghĩ chắc chắn sở hữu tài nghệ không tầm thường. Tôn nhi cho rằng không có nhân tuyển nào thích hợp hơn vị ấy.”

Xuyên Hoa Diệp nghe thấy mà đứng ngẩn không yên từ lâu, lúc này đột nhiên cái khó ló cái khôn, hắn cũng bán luôn sư phụ mình: “Cốc..... cốc chủ, không không, Bạc Dã đại gia! Tiểu nhân đề cử một người thích hợp nhất! Chính là sư phụ của tiểu nhân Lan San Khách! Nếu sư phụ tiểu nhân biết lão nhân gia người chính là Bạc Dã tiên bối danh chấn giang hồ, khiến cho bạch đạo nghe thấy tên là sợ mất mật, thì ông ấy nhất định sẽ mừng đến phát điên! Huống hồ tài nghệ của ông ấy cao hơn tiểu nhân rất nhiều, đảm bảo có thể một phát ăn ngay! Hoàn thành tâm nguyện của cốc chủ!”.

Bạc Dã Cảnh Hành cẩn thận suy nghĩ một lát rồi đáp: “Cũng được, chuyện này, cần phải tìm một người có năng lực tới làm mới được.”

Xuyên Hoa Diệp lĩnh ra ngoài, sử dụng tốc độ chạy đến sét đánh không kịp che tai.

Buổi tối, Đan Văn Thiền đi vào pha chế Yên Chi Lộ cho Bạc Dã Cảnh Hành. Vừa mới mở cửa phòng, nàng ta đã ngăn người ra: “Hai vị này là?”.

Bạc Dã Cảnh Hành đón lấy bát Yên Chi Lộ trong tay nàng ta, Thủy Quỷ Tiêu lập tức cung kính đút cho nàng. Cánh môi nàng đỏ hồng tươi tắn, khiến Thủy Quỷ Tiêu không dám nhìn thẳng. Còn Khổ Liên Tử thì ngẩng ngay ngẩng không nhúc nhích, Bạc Dã Cảnh Hành ra hiệu bảo Đan Văn Thiền ngẩng xuống bên cạnh Khổ Liên Tử nói: “Bọn họ là thuộc hạ cũ của lão phu, tiểu tử phụ không cần phải sợ. Ông ta là danh y mà mấy ngày trước lão phu đã nhắc đến, cô hãy để ông ta xem bệnh cho.”

Đến lúc ấy Đan Văn Thiền mới đi tới trước mặt Khổ Liên Tử, hơi nhún mình nói: “Làm phiền đại phu rồi.”

Nếu thật sự dựa vào cách nghĩ của Khổ Liên Tử, thì ông ta tuyệt đối không màng tới sự sống chết của người khác. Nhưng hiện giờ Bạc Dã Cảnh Hành đã mở lời, tuy khuôn mặt của ông ta không thể hiện ra chút cảm xúc nào, nhưng vẫn bắt mạch cho Đan Văn Thiền. Nhắm mắt cẩn thận chẩn đoán hồi lâu, cuối cùng ông ta cũng mở mắt ra nói: “Chỉ là khí huyết hư nhược thôi, cần phải ích khí bổ máu, cả hai người cùng bồi bổ mới được.” Dáng vẻ của ông ta vốn dĩ rất ngông nghênh, lập tức dãn dò, “Thủy Quỷ Tiêu, mấy ngày tới người đảm nhiệm việc chăm sóc cho phu nhân!”.

Thủy Quỷ Tiêu đã đút xong Yên Chi Lộ cho Bạc Dã Cảnh Hành, liền vâng lệnh, lập tức kê đơn đi hái thảo dược. Đan Văn Thiền cảm thấy áy náy, nói cảm ơn đến mấy lần. Vốn định sai nha hoàn đi sắc thuốc, nhưng Thủy Quỷ Tiêu là kiểu người tự lực cánh sinh, nên đã cầm đơn thuốc đi rang ngoài rồi.

Đợi đến khi hai người đã đi ra, Khổ Liên Tử mới cẩn thận ngửi ngửi mùi trong chiếc bát ngọc tím của Bạc Dã Cảnh Hành — — Trong đó vẫn còn sót lại nước Yên Chi Lộ. Ông ta lấy kim bạc khều một ít cở ngón tay vào một chiếc hộp ngọc: “Có thể dễ dàng thay đổi thể chất của cốc chủ thế này, lẽ nào người đó là Thương Thiên Lương?”.

Bạc Dã Cảnh Hành gật đầu, đang định nói, thì đột nhiên thở hổn hển. Khổ Liên Tử sững người, tuy rằng ông ta không am hiểu võ công, nhưng danh tiếng độc y cũng khiến người ta nghe đến tên là tái mặt. Tay phải ông ta vê một viên thuốc khô màu đen trong tay, lưu ý cảnh giác nhìn Bạc

Dã Cảnh Hành. Nhưng nàng lại chỉ lắc lắc đầu: “Người của Bách Lí Thiên Hùng.”

Sắc mặt Khổ Liên Tử hơi tái: “Thất Túc kiếm phái? Là vì chuyện mấy ngày trước của Bách Lí Tử Sở sao?”.

Việc đó đã gây chấn động đến giang hồ, nên ông ta có biết cũng không có gì là lạ. Bạc Dã Cảnh Hành hừ lạnh: “Bách Lí Thiên Hùng chỉ có một người con trai, lẽ nào lại cam tâm cho qua.”

Sắc mặt Khổ Liên Tử trầm tĩnh như nước — — Việc này chẳng liên quan gì đến ông ta, chỉ cần đừng có động vào cái phòng này là được, còn đồng thi thể la liệt bên ngoài kia lúc ông ta đi ra nhiều nhất là cần thận để không dẫm phải mấy cái xác đó là được.

Nhưng Bạc Dã Cảnh Hành lại đột nhiên đẩy cửa đi ra — — Bên ngoài sớm đã vang lên tiếng chém giết từ lâu, Khổ Liên Tử vội vàng ngăn nàng lại: “Người định làm gì?”.

Bạc Dã Cảnh Hành cau mày: “Tiểu tặc phụ của Giang Thanh Lưu.”

Khổ Liên Tử thở hỗn hển: “Chuyện này thì liên quan gì đến người?!”.

Bạc Dã Cảnh Hành chẳng thèm quay đầu lại, nàng sải bước đi tới một dãy thiên phòng, may mà nơi ở của nữ quyến cách không xa đây lắm. Lần này Chu thị dẫn theo hơn sáu mươi bà vú già, phu kiện, hộ vệ cũng có tới sáu bảy mươi người. Lúc này mọi người đã phát hiện ra đi đâu kỳ lạ, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh.

Khổ Liên Tử giữ chặt lấy Bạc Dã Cảnh Hành: “Bách Lí Thiên Hùng cũng là một nhân vật không thể khinh thường, nếu ông ta phái người tới, thì chắc chắn đã chuẩn bị đầy đủ. Hiện giờ vẫn chưa chém giết tới hậu viện, chứng tỏ Giang Thanh Lưu sớm đã có đề phòng rồi. Người hà tất phải xông vào nguy hiểm làm gì?”.

Bước chân của Bạc Dã Cảnh Hành vẫn không dừng lại: “Đã là đám tiểu tặc tép riu, thì có gì nguy hiểm? Tránh ra.”

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 17

Phòng của Đan Văn Thiên không một bóng người, Bạc Dã Cảnh Hành sải bước vội vã, rất nhanh đã tới được đài giảng kinh ở sau chùa. Quả nhiên Giang Thanh Lưu đã có chuẩn bị từ trước, lúc này mười mấy tăng nhân đầu cạo bóng lưng ánh mắt lóe lên tia hung ác, đối mặt với gần một trăm người của Trăn Bích sơn trang, rõ ràng là đang ở trong tình cảnh bất lợi.

Nhưng trong tay bọn chúng cũng có lợi thế — — Là Đan Văn Thiên và Chu thị. Những người phụ nữ bị bắt tóm về cùng một chỗ như trâu bò, mười mấy tên áo đen tay cầm mã tấu sáng loáng nói: “Giang Thanh Lưu, người bước qua đây một bước, thì đầu của đám phụ nữ này sẽ rơi xuống đất ngay lập tức!”.

Lưỡi dao sắc bén kề lên cần cổ yếu ớt, Giang Thanh Lưu đứng ở phía trước, bên cạnh là đám người Cung Tự Tai, Mai Ứng Tuyết. Hiên nhiên là chưa có mệnh lệnh của hắn, sẽ không một ai dám manh động.

Bách Lí Thiên Hùng đương nhiên không cam tâm chuyện con trai yêu quý của mình chết đột ngột như vậy, nếu ngay cả chuyện phòng bị này Giang Thanh Lưu cũng chưa từng nghĩ đến, thì chức võ lâm minh chủ hắn cũng khỏi cần làm nữa. Nhưng lần này, trong lúc hắn còn đang âm thầm tổ chức mai phục, thì người của Bách Lí Thiên Hùng đã len vào trong chùa, đóng giả thành tăng nhân từ lâu rồi.

Cuộc đàm phán lần này không một ai muốn là người mở miệng trước, tuy thân thể của Chu thị đang ở dưới lưỡi dao, nhưng thần sắc vẫn nghiêm nghị không hề sợ sệt: “Thanh Lưu, trước giờ Giang gia ta không có những người ham sống sợ chết. Đừng do dự gì hết.”

Nếu như có thể bắt được Bách Lí Thiên Hùng, thì vị thế của Giang gia trên giang hồ nhất định sẽ tăng thêm một bậc, từ nay về sau không gì có thể làm lung lay được!

Cánh môi Đan Văn Thiền trắng bệch, nhưng cũng coi như vẫn giữ được bình tĩnh. Nàng nhìn chăm chăm vào Giang Thanh Lưu, dáng người hần cao lớn khíkhái, vẫn tuấn lãng như hồi tân hôn. Một lúc sau, không biết Giang Ân Thiên đã nói gì mà Giang Thanh Lưu khẽ phun ra một chữ: “Giết!”.

Mấy gã sư giả hiển nhiên không ngờ bọn họ lại quyết tuyệt như vậy, lưỡi đao bén nhọn lóe lên tia sáng lạnh lẽo, sượt qua gò má, cứa đứt một ngọn tóc. Đan Văn Thiền nhắm mắt, trong lòng là một khoảng lạnh tê tái. Từ đầu cho đến cuối, hần không hề liếc nhìn nàng. Trong khoảng khắc trái tim tràn ngập bi thương ấy, thứ nàng sợ hãi không phải là lưỡi đao kia. Nàng là con dâu của Giang gia, là thê tử của võ lâm minh chủ mà, tương kính như tân gì chứ? Cử án tề mi gì chứ?

(Tương kính như tân: ý chỉ vợ chồng kính trọng nhau như đối đãi với khách quý.)

(Cử án tề mi: liên quan đến câu chuyện thời Đông Hán, Mạnh Quang khi dọn cơm cho chồng dâng lên tận ngang mày để tỏ lòng kính trọng.)

Đó chỉ là vì không có tình yêu mà thôi.

Trước đó một khắc, nàng vẫn còn mơ giấc mộng đẹp mang thai sinh một đứa con thừa tự cho người đàn ông nàng yêu thương, nhưng một khắc sau, đã mất mạng dưới lưỡi đao lạnh lẽo như băng kia. Thì ra nửa đời si mê đắm đuối, chẳng qua chỉ là mơ tưởng từ một phía. Người nàng yêu thương làm một tấm bia đá lạnh lùng cứng rắn, bị đè dưới sức nặng của gia tộc, của Giang gia, dưới niền vinh quang buốt giá.

Đan Văn Thiền nhắm mắt, nhưng lại không hề cảm nhận được lưỡi đao đâm xuyên qua da thịt. Nàng chỉ nghe thấy một âm thanh rất khẽ vang lên, lúc mở mắt ra, chỉ nhìn thấy một sợi dây màu đỏ tươi, nhỏ như sợi tóc nhưng lại có thể giữ chặt được lưỡi đao lại. Nàng còn chưa kịp quay đầu

nhìn, thì đã nhìn thấy sợi dây cuốn lấy lưỡi đao, sau đó chuôi đao nằm gọn trong một bàn tay tuy thon dài sạch sẽ, nhưng lại trắng nhợt nhạt.

Gã sư giả ngẩn người, hẳn chỉ cảm giác tay phải tê dại, thanh mã tấu trong tay giống như gặp phải lực cản nào đó, gần như trong nháy mắt, thanh đao đã đổi chủ. Nhưng phản ứng của gã cũng rất nhanh, tiện tay rút một thanh chủy thủ ngắn ở bên hông ra, rồi lập tức tung ra chiêu độc xà hổ tín.

Còn thanh mã tấu kia giống như một miếng băng mỏng, chỉ chớp mắt đã lướt qua cổ gã. Từ trước đến nay gã chưa bao giờ thấy ai sử dụng đao như vậy, giống như thế đó không phải là một thanh đao, mà là một lưỡi kiếm, một sợi roi mềm.

Gã muốn nói vài câu, nhưng cổ họng chỉ ăng ặc được vài tiếng, một tiếng phụt vang lên rồi ngã lăn ra đất, một cái đầu người lăn lông lốc xa đến hơn một trượng, máu phun ra như giếng.

Đây là lần đầu tiên Đan Văn Thiển nhìn thấy người chết ở cự li gần đến vậy, thật ra người chết không có gì đáng sợ, cái đáng sợ chính là quá trình từ lúc còn sống đến khi chết đi, Nhưng quá trình này lại quá nhanh, thân thể nàng rút lại, dựa sát vào lồng ngực có hơi lạnh giá của người đứng đằng sau. Nàng quay đầu nhìn, thì thấy đó là Bạc Dã Cảnh Hành.

Tay phải của nàng cầm thanh đao, lúc thanh mã tấu nặng nề ấy bất động hoàn toàn không hợp với nàng chút nào. Nhưng một khi đã xuất chiêu, thì lại giống như hợp thành cũng một thể, mỗi một chiêu thức có thể là chặt bổ, bá đạo ngạo nghễ như đao; cũng có thể đâm, xuyên, linh hoạt uyển chuyển như kiếm.

Mấy gã sư giả lao bổ tới, thanh mã tấu bình thường kia liền bắn ra những tia sáng lạnh lẽo đầy mê hoặc trước mắt nàng.

Nàng không biết đã có bao nhiêu chiêu thức được tung ra, nhưng chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn, trước mặt nàng đã có bốn cái xác ngã xuống. Nàng co người lại lùi về sau, phát hiện Bạc Dã Cảnh Hành đang

nữ dựa vào người nàng, dường như sức nặng toàn thân đều đè nên đôi vai của nàng. Thể lực của nàng ta tiêu hao rất nhanh, Đan Văn Thiển biết chứ. Thanh đao trước mặt tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc, xác người chết ở ngay gần như vậy, nhưng đột nhiên nàng không còn thấy sợ nữa.

Thanh đao mang theo luồng gió tanh dính suốt qua má, có một loại đau nhói rất khê. Nàng cố gắng đứng thật vững, chống đỡ cho Bạc Dã Cảnh Hành. Tốc độ tiêu hao thể lực của Bạc Dã Cảnh Hành cực nhanh, nàng dựa vào bờ vai Đan Văn Thiển cũng là hành động chẳng đáng dừng.

Liên tiếp mấy gã sư giả lao tới định cướp lại người, nhưng không chú ý ngay khi chúng bị chém chết dưới lưỡi đao ấy. Những gã còn lại cũng không xông đến nữa, mà lao tới đánh nhau với người của Giang Thanh Lưu, cảnh tượng rất hỗn loạn.

Đan Văn Thiển có thể cảm giác được sự mệt mỏi của Bạc Dã Cảnh Hành, nhưng nàng chẳng làm nổi việc gì. Thỉnh thoảng bên cạnh người lại có kẻ lao đến, mùi máu tanh cũ vừa bị gió cuốn tan đi, thì mùi máu tanh mới đã lại chảy tràn ra đất.

Đây chính là giang hồ, những cô gái chốn khuê các khó có thể tưởng tượng được sự tàn thương và thô bạo của nó.

“Cô..... vẫn ổn chứ?” Nàng đề giọng hỏi, đã không còn run rẩy nữa. Bạc Dã Cảnh Hành lười biếng đáp, đáng lẽ giờ này nàng phải ngủ một giấc mới đúng: “Mấy con thỏ nhai nhép này hơi quá, được chết trong tay lão phu, đúng là được tổ tiên tích đức cho.”

Đan Văn Thiển không nhịn được, phì cười. Dù đôi giày thêu đã ướt đầm máu tươi, nhưng nàng cũng không dám nhúc nhích, cứ thẳng lưng đứng nguyên ở đó. Bạc Dã Cảnh Hành cao hơn nàng khá nhiều, nên lúc này vừa hay biến nàng trở thành nàng gậy chống.

Tiếng la hét chém giết yếu ớt dần đi, Giang Ân Thiên dẫn theo người truy kích đám ác đồ bỏ trốn. Giang Thanh Lưu thì bận rộn đếm số võ sư và tăng nhân tử thương, nên Chu thị đành dẫn đám phụ nữ quay trở lại thiền phòng ở hậu viện.

Những bà vú già đều chết cả, nên Đan Văn Thi ền đi theo bà kiểm tra tình trạng thương vong của đám cánh phụ nữ. Không một ai an ủi nàng cả, một mình nàng đi giữa đám phụ nữ đang khóc lóc run rẩy. Có người bị thương rất nặng, đang trong lúc hấp hối. Có người thì đã chết, ngay cả cơ thể cũng đã lạnh ngắt.

Trên cửa sổ, trên giường trên sập thỉnh thoảng lại nhìn thấy vết máu đã đông lại. Không người vỗ về, cho dù người bị thương có là chính bản thân nàng, chết nghĩa là chết vậy thôi. Trời đêm muộn tháng Sáu, mà sao nàng thấy trái tim mình lạnh lẽo quá.

Bạc Dã Cảnh Hành trở về phòng, Khổ Liên Tử vẫn luôn đi theo nàng. Giò thấy nàng chuẩn bị đi ngủ, Khổ Liên Tử mới cùng Thủy Quỷ Tiêu đi ra. Đan Văn Thi ền vẫn còn nhớ tới nàng, nên đi sang hòa cho nàng hai viên Yên Chi. Nàng uống hết rất nhanh, lần này thì ngủ thật.

Đan Văn Thi ền đứng ở bên giường nàng một lúc lâu, trong lòng có rất nhiều lời muốn nói, nhưng không biết nên mở lời thế nào.

Đợi đến khi đại phu đến, băng bó cho những người bị thương xong, Đan Văn Thi ền liền dẫn theo những nha hoàn và người hầu không bị thương đi sắc thuốc, cả tối ấy, nàng và Chu thị đều không thể chợp mắt.

Ngày hôm sau, một cơn sóng người quay trở về Trầm Bích sơn trang. Đám người Giang Thanh Lưu, Giang Ân Thiên vẫn còn đang mải mê đi đầu tra truy đuổi manh mối của mấy gã sư giả, nên cũng chẳng còn tâm trí đâu mà thăm hỏi. Quay trở về trong trang, liền đề cập đến chuyện ti ền trợ cấp. Chu thị lại dẫn theo Đan Văn Thi ền bắt đầu bận rộn thương lượng chuyện ti ền bạc ma chay cho gia quyến những người đã chết và bị thương.

Bạc Dã Cảnh Hành nằm trên ghế dài, Khổ Liên Tử đứng ở bên cạnh nàng. Đại phu trong sơn trang bận luôn tay không đến được, Đan Văn Thi ền liền đành tới nhờ Khổ Liên Tử, nhưng Khổ Liên Tử vẫn đứng đững như không, vênh mặt lên trời nói: “Muốn đầu độc chết bao nhiêu người mà cần đến taxuất mã? Nếu chỉ là một tiểu trấn tiểu thôn, thì cứ để Thủy Quỷ Tiêu đi là được rồi.”

Dan Văn Thiền tức đến giậm chân thành thịch: “Gì chứ? Người trong sơn trang bị thương.....”

Khổ Liên Tử mất kiên nhẫn nói: “Chỉ là người trong sơn trang thôi chứ gì!” Ông ta móc một chiếc bình sứ nhỏ từ bên trong thắt lưng, đổ ra một viên thuốc to cỡ viên trân châu: “Cô vớt viên thuốc này xuống giếng, bảo đảm ngày mai toàn bộ người trong trang không còn một ai.”

Dan Văn Thiền quả thực bị chọc tức đến suýt ngất, cuối cùng vẫn phải để Bạc Dã Cảnh Hành mở miệng: “Dẫn Thủy Quỷ Tiêu đi cùng đi.”

Buổi chiều, cuối cùng Xuyên Hoa Diệp cũng quay về, lần này thật sự dẫn theo cả sư phụ của hắn — — Lan San Khách.

Lan San Khách tằm bốn mươi bốn tuổi, tuy phong phạm vẫn như xưa, nhưng ông ta lại b ả dưỡng Xuyên Hoa Diệp kế thừa “tư tưởng bản lĩnh” của mình. Lần này Xuyên Hoa Diệp trở về, thêm mắm dặm muối kể về chuyện có một tuyệt thế mỹ nữ ở Tr ần Bích sơn trang cho ông ta nghe. Cả đời Lan San Khách không thể cưỡng lại được mê hoặc của mỹ sắc, nghe thấy có mỹ nhân, cuối cùng không nhịn được đi theo Xuyên Hoa Diệp.

Lúc ấy Bạc Dã Cảnh Hành đang nằm trên ghế đánh một giấc trong tiểu viện, những tia nắng mặt trời xuyên qua những cành mai đang đung đưa, rải những vụn vàng long lanh lấp lánh. Nàng mặc bộ y phục màu trắng, tướng mạo như vàng, khí chất như ngọc, hoàn mỹ tựa như một bức tượng điêu khắc bằng ngọc thạch. Lan San Khách trang trọng lập lời thề ngay tại chỗ, sự nghiệp hái hoa của ông ta đến đây là kết thúc!

Sau đó ông ta cảm thấy đầu gối của mình tê đi, chỉ trong nháy mắt đã ngã từ trên mái nhà xuống. Lộn cổ mỡ đất, sống xoài đúng ngay trước mặt giai nhân, lại còn rơi từ trên mái nhà xuống mới thảm chứ, Xuyên Hoa Diệp nhắm mắt thở dài!

Lan San Khách bò dậy từ dưới sàn nhà, Bạc Dã Cảnh Hành ở trước mặt đã mở mắt ra nhìn. Nàng đánh giá Lan San Khách một lượt từ trên xuống dưới, tay chân ông ta đang bận phủ bụi trên quần áo, Bạc Dã Cảnh Hành thoáng cau mày hỏi: “Người là Lan San Khách?”.

Lan San Khách ngẩn người: “Cô nương biết tại hạ?”.

Bạc Dã Cảnh Hành ngẩng dậy, sải bước ra khỏi phòng. Lan San Khách lập tức nối gót theo sau, cũng chẳng hiểu đầu đuôi ra sao. Bạc Dã Cảnh Hành bắt đầu cởi váy áo: “Tới đây.”

Khuôn mặt Lan San Khách đầy nghi ngờ — — Làm gì có nương nào sau khi biết bản thân gặp phải hái hoa tặc mà lại chủ động thế?! Trên nóc nhà, Xuyên Hoa Diệp trang trọng vãi liễn mấy cái về phía chuyện lạ xảy ra phía dưới — — Sự phụ, người cứ an tâm mà đi đi.

Vốn dĩ tất cả đều đang diễn ra rất thuận lợi, tuy Lan San Khách cứ có cảm giác chuyện này quỷ dị sao ấy, nhưng giai nhân tuyệt sắc ngay trước mặt, ông ta đương nhiên không thể chối từ. Hồng là hồng ở chỗ ông ta không nên nhiều chuyện! Trước sự việc đang xảy ra ông ta đột nhiên hỏi một câu: “Dám hỏi tên họ của cô nương là gì?”.

Bạc Dã Cảnh Hành bình tĩnh trả lời: “Lão phu Bạc Dã Cảnh Hành.”

Nam thần! Làn nam thần trong truyền thuyết đấy!! Lan San Khách giống như bị điểm huyệt, suốt một lúc lâu cũng không động dậy. Sau khi xác định chắc chắn người đứng trước mặt mình là Bạc Dã Cảnh Hành, ông ta thực sự sung sướng đến phát điên. Nhưng sau khi biết được nguyên do của việc mang thai và sinh con giữa hai người, thì ngay cả Lan San Khách cũng thấy chần chừ.

Cuối cùng ông ta phân tích cho Bạc Dã Cảnh Hành nghe: “Nam thần à, tiểu nhân rất vui khi được cống hiến sức lực cho người, nhưng đứa trẻ này được sinh ra, trải qua suốt mười tháng mang thai. Trên giang hồ người..... dù sao cũng có rất nhiều kẻ thù.....”

Bạc Dã Cảnh Hành thoáng ngây người, lập tức cau mày. Đúng vậy, mang thai suốt mười tháng, nàng có chỗ nào để dung thân đâu? Tuy rằng Giang Thanh Lưu không hẳn là nhân tâm độc ác, nhưng hẳn liệu hẳn có chịu bảo vệ nàng sống sót trong mười tháng đó không?

Giang Thanh Lưu đã bắt được toàn bộ số sư giả, nhưng tất cả bọn chúng đều tới từ một tổ chức sát thủ có tên là Li Hận Thiên. Bình thường những kẻ này không biết người thuê mình là ai, xem ra lần này, không tìm được chứng cứ chứng minh Bách Lí Thiên Hùng có liên quan đến việc tập kích Trăn Bích sơn trang rồi.

Giang Thanh Lưu liều mạng chém giết suốt hai ngày hai đêm, nên giờ mệt mỏi vô cùng. Nhưng hắn vẫn đi tìm Đan Văn Thiển trước, chuyện đêm đó ở chùa Phật nằm..... hi vọng nàng không để trong lòng. Lúc ấy Đan Văn Thiển đang ngỡ thêu một chiếc túi. Trước đây nàng thường khâu những bộ quần áo, những đôi giày cho trẻ con, nhưng mãi vẫn không thấy mang thai, nên hai năm nay thôi khâu nữa.

Lúc Giang Thanh Lưu đẩy cửa bước vào rõ ràng là nàng có hơi sững sờ, sau đó mới đứng dậy chào đón hắn: “Phu quân.”

Giang Thanh Lưu nắm chặt lấy tay nàng, cùng ngỡ xuống bàn: “Xin lỗi, đã dọa khiến nàng sợ rồi.”

Đan Văn Thiển không nói gì, Giang Thanh Lưu vỗ vỗ lên tay nàng: “Là người trong giang hồ, những chuyện chém chém giết giết này là quá đổi bình thường, đừng để ở trong lòng.” Đan Văn Thiển gật gật đầu: “Giờ đây phu quân bận lắm à?”

Giang Thanh Lưu gật đầu: “Vẫn còn vài tên sống sót, Thái gia gia đang thăm vấn, hi vọng có thể biết được đôi chút tung tích của kẻ chủ mưu.”

Đan Văn Thiển không để hắn nói tiếp: “Vậy phu quân đi làm việc đi.”

Giang Thanh Lưu gật gật đầu, lại an ủi nàng: “Tối nay nếu sợ, thì tìm Lãnh Âm tới ở cùng.” Đan Văn Thiển cúi đầu tiếp tục thêu túi: “Vâng.”

Giang Thanh Lưu ra khỏi cửa, căn phòng lại chỉ còn mỗi mình nàng. Nhân lực không đủ, người hầu bên cạnh đều bận rộn chăm sóc những bà vú già bị thương. Đan Văn Thiển đột nhiên thấy tâm trạng rất bất an, trước

đây nhìn thấy Giang Thanh Lưu, niềm vui sướng trong đáy mắt nàng không thể che dấu.

Nhưng hiện giờ, cảm giác đó bỗng nhiên không còn nữa. Một câu xin lỗi, từ ngày gả vào Giang gia cho đến giờ, hắn đã nói không biết bao nhiêu lần. Nhưng nếu tối qua nàng có chết dưới lưỡi đao ấy, có lẽ hắn cũng chỉ có thể nói mỗi một câu đó mà thôi.

Ánh nến chập chờn, căn phòng lạnh lẽo. Thành thân được bảy năm, nhưng đây là lần đầu tiên nàng thấy cô đơn đến thế. Từ trước tới giờ phụ quân của nàng chưa từng có ý định hiểu nàng, thậm chí chuyện cùng phòng của hai người cũng cần phải trải qua sự tính toán chính xác của người trong gia tộc. Nàng khâu từng mũi từng mũi một, bỗng nhiên cảm thấy bi thương.

Bên ngoài có người gõ cửa, Đan Văn Thiển chỉ nghĩ là thị nữ Lãnh Âm đã về, nên đầu cũng chẳng muốn ngẩng nói: “Mệt rồi thì về ngủ đi, chỗ ta không cần người hầu hạ đâu.”

Cửa bị đẩy ra, một bát canh hạt sen táo đỏ nóng hôi hổi đặt xuống bàn. Đan Văn Thiển ngẩng lên, nhìn thấy Thủy Quỷ Tiêu mặc một thân áo xanh đứng trước mặt. Nàng lập tức đứng lên: “Sao người lại đến đây?”.

Quy tắc của Giang gia vô cùng nghiêm ngặt, sao đàn ông lạ mặt có thể tự ý ra vào phòng riêng của đàn bà con gái được?

Thủy Quỷ Tiêu là người trong giang hồ, hơn nữa đi theo Khổ Liên Tử, nên hắn đâu có quan tâm đến mấy cái lễ nghi đó. Hắn bưng bát canh hạt sen đến trước mặt Đan Văn Thiển rồi nói: “Ăn một chút đi.”

Đan Văn Thiển đỏ mặt: “Thức ăn của ta, tự khắc sẽ có thị nữ lo liệu.” Thủy Quỷ Tiêu cũng không nghĩ ngợi gì nhiều bèn nói: “Sự phụ lệnh cho ta chăm sóc cô, ta chẳng qua cũng là vâng lệnh mà làm thôi. Huống hồ nếu như để bụng rối uống thuốc, e là cơ thể cô không chịu nổi.”

Lúc ấy Đan Văn Thiển mới chịu cầm bát canh hạt sen hắn đưa, đúng là nàng chưa ăn gì thật. Từ sau khi từ chùa Phật nằm về nàng gần như chẳng

được bữa nào ngon miệng cả. Nhưng những chuyện này, Giang Thanh Lưu sao để ý tới chứ?

Hiện giờ trong toàn bộ Trầm Bích sơn trang này, lại chỉ có một thiếu niên xa lạ là để tâm tới.

Buổi tối, Giang Thanh Lưu đặc biệt nói chuyện một vị ma ma trong gia tộc, hi vọng có thể ở cùng với Đan Văn Thiển. Vị ma ma này cũng biết Đan Văn Thiển đã phải chịu một màn kinh sợ không hề nhẹ, nên đồng ý. Chỉ là luôn miệng dặn dò không được ngủ cùng nhau, tránh ảnh hưởng tới vận mệnh của tông tử sau này.

Thế nhưng lúc trời tối, Giang Thanh Lưu không thể tới tìm Đan Văn Thiển được. Chuyện xảy ra ở chùa Phật nằm lớn như vậy, quan phủ đương nhiên là phải tới tra hỏi. Giang Thanh Lưu và vị Bồ khôi tới hiện trường, kiểm kê lại xác của đám thủ ác, cả đêm không thấy về.

Giang Thanh Lưu hợp tác với quan phủ xong, sau đó giao toàn bộ đám hung thủ cho nha môn xử lý. Đến lúc quay trở về Trầm Bích sơn trang, thì hắt lại đi tìm Bạc Dã Cảnh Hành trước tiên. Vừa mới bước qua cửa, hắn đã nổi cáu — Trong phòng của Bạc Dã Cảnh Hành đang giấu một ổ người nào đó!

Xuyên Hoa Diệp thì khỏi cần nói, còn gã Lan San Khách kia thì hiện giờ đang bị quan phủ truy nã khắp nơi! Thủy Quỷ Tiêu là hậu bối, trên giang hồ người thì đều căm phẫn, hưởng hờ sự phụ của hắn Khổ Liên Tử là một lão độc quái.

Vừa nhìn thấy Giang Thanh Lưu bước vào, Khổ Liên Tử và Lan San Khách rất thức thời, lập tức dẫn theo đệ tử của mình lĩnh ra ngoài. Giang Thanh Lưu vẫn chưa hết tức: “Nể tình số nội lực của mình, nên ta mới nuôi một con chuột như người, vậy mà người còn muốn xây cả một ổ chuột sao?!”.

Bạc Dã Cảnh Hành nghe vậy không hề tức giận mà còn cười tủm tỉm: “Giang minh chủ, nghe nói người rất muốn có một đứa con?”.

Giang Thanh Lưu trèo lên giường, định dùng nội lực của nàng nuôi dưỡng kinh mạch đáp: “Liên quan gì đến ngươi!”.

Bạc Dã Cảnh Hành mỉm cười dịu dàng: “Lão phu sinh cho ngươi một đũa thì thế nào?”.

Một câu vừa thốt ra, khiến Giang Thanh Lưu bu ãn nôn, suốt một ngày trời không ăn được gì.

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 18

Hiện giờ chuyện này đến đây coi như kết thúc, không có chứng cứ trực tiếp chứng minh Bách Lí Thiên Hùng nhúng tay can dự vào. Giang Thanh Lưu cũng chỉ đành tạm thời gác lại, suy cho cùng Trần Bích Sơn trang có thể coi là có vô số kẻ thù, thành thực mà nói, chuyện bị tấn công thế này là quá bình thường.

Buổi tối, Đan Văn Thiền chuẩn bị đi ngủ, thì Giang Thanh Lưu gõ cửa bước vào. Hắn cởi áo khoác, Đan Văn Thiền liền hỏi hần thay y phục, Giang Thanh Lưu nắm chặt lấy tay nàng: “Gần đây vất vả cho nàng rồi.”

Trước đây khi nghe hần nói những lời này, Đan Văn Thiền nhất định sẽ cảm động vô cùng. Nhưng hôm nay nàng lại chẳng cảm nhận được chút nào: “Văn Thiền không thấy vất vả gì cả.”

Giang Thanh Lưu là người thế nào chứ, khả năng nhìn sắc mặt nghe giọng điệu của hần là lợi hại nhất, hần đương nhiên nhận ra sự lạnh nhạt của Đan Văn Thiền, bất giác liền thở dài. Cả hai nằm xuống chiếc giường thêu.

Bình thường thời gian hai người thân mật vốn dĩ không nhiều, giờ ngủ cùng với nhau, Giang Thanh Lưu khó tránh khỏi có chút mong nhớ. Ánh nến vừa tắt, hần liền ôm lấy nàng. Những lúc thế này Đan Văn Thiền của trước đây tuy ngượng ngùng nhưng lại nồng nhiệt. Ấy vậy mà hôm nay khi hần hôn nàng, Đan Văn Thiền lại ngửa ra sau, lảng tránh hần.

“Phu quân.....” Nàng hơi do dự, cuối cùng vẫn giãy ra khỏi vòng tay hần, “Thiếp hơi mệt, đi ngủ thôi.”

Sau đó nàng quay người lại, nhắm mắt ngủ.

Ngày hôm sau, Giang Thanh Lưu dậy sớm theo thói quen, việc đầu tiên là đến hậu viện luyện kiếm. Tuy rằng nội lực vẫn chưa khôi phục lại được, nhưng hắn vẫn không bỏ thói quen luyện võ. Trong trang còn có việc nên Tô Giải Ý phải đi giải quyết, Cung Tự Tại và Mai Ứng Tuyết cũng phải trở về sư môn, báo cáo tình hình với các bậc trưởng bối, ăn xong bữa sáng là lên đường đi ngay.

Giang Thanh Lưu tiễn bạn tốt đi rồi, quay trở về phòng ngủ. Đan Văn Thiển cũng vừa mới dậy, đang mặc quần áo. Nhìn thấy Giang Thanh Lưu bước vào, nàng liền đi tới đằng sau tấm bình phong, rất nhanh đã quần áo chỉnh tề bước ra. Giang Thanh Lưu coi như chưa từng xảy ra chuyện gì nói: “Lâu rồi không ra ngoài, hôm nay thời tiết rất đẹp, chúng ta ra ngoài đi dạo đi.”

Hiển nhiên là Đan Văn Thiển rất vui đáp: “Được, thiếp cũng đang muốn bảo Lãnh Âm đi lĩnh một ít tơ lụa.”

Giang Thanh Lưu cảm thấy nhẹ nhõm đi đôi chút, nhưng Đan Văn Thiển lại giống như một chú bướm chạy đến tiểu viện của Bạc Dã Cảnh Hành. Bạc Dã Cảnh Hành vẫn còn đang ngủ, Đan Văn Thiển cũng mặc kệ, lay nàng dậy: “Đừng ngủ nữa, chúng ta ra ngoài dạo phố đi.”

“Chep!” Bạc Dã Cảnh Hành loáng cái đã lại ngã xuống giường, rõ ràng là không hứng thú. Đan Văn Thiển lại dùng sức kéo nàng dậy: “Đi đi mà!”

Bạc Dã Cảnh Hành bị nàng ta ồn ào không thể ngủ tiếp được nữa, đành phải dậy. Lúc Giang Thanh Lưu bước vào nàng đang thay y phục, cũng chẳng thấy kiêng dè gì, Đan Văn Thiển hòa Yên Chi Lộ cho nàng uống xong xuôi, lại sai nha hoàn mang nước vào chậu nàng rửa mặt súc miệng.

Giang Thanh Lưu đứng ở một bên, hoàn toàn có cảm giác mình là một bức tranh trên tường có công dụng làm nền.

Bạc Dã Cảnh Hành ăn uống xong xuôi, toan đi ra cửa. Những việc cần phải chú ý khi dẫn nàng ta ra ngoài vô cùng nhiều, đầu tiên là phải mang đủ nước, tiếp nữa là không được quên mang theo những viên thuốc màu

hồnhạt bổ sung thể lực, bát ăn cơm, bát uống nước đương nhiên cũng phải mang đầy đủ. Giờ đang là tháng Sáu, ánh mặt trời đã gay gắt lắm rồi, nàng ta không chịu được nóng, nên trong xe ngựa còn phải đặt đá lạnh.

Giang Thanh Lưu có cảm giác đầu mình sưng to gấp đôi: “Vân Thiển, đừng dẫn lão tặc này theo, hai chúng ta đi là được rồi.”

Nhưng Đan Văn Thiển lại chẳng thấy phiền phức chút nào: “Tại sao phu quân lại gọi nàng ấy là lão tặc? Xong ngay bây giờ thôi mà.”

Sau một canh giờ, ở thị trấn Thất Túc.

Mặt trời rải xuống những tia nắng tháng Sáu nóng bức, những tiểu thương bên đường phe phẩy quạt, thỉnh thoảng những có những người bán hàng rong gõ gõ gánh đi men theo vệ đường cất tiếng rao hàng. Mùi của thực vật, hoa quả, son phấn trong không khí hòa cùng tiếng ve sấm lượn lờ vấn vít giữa ánh nắng chói chang ngày hè.

Giang Thanh Lưu nắm tay Đan Văn Thiển, cố gắng muốn cải thiện quan hệ phu thê: “Rất lâu rồi chúng ta không đi dạo phố thế này rồi nhỉ?”.

Tâm tình Đan Văn Thiển cũng rất tốt: “Ừ, lần cuối ra ngoài cùng phu quân, là tết Nguyên tiêu năm ngoái.”

Hai người đang cùng cảm khái, thì thỉnh thoảng từ phía sau mọc ra một cái đầu, khuôn mặt Bạc Dã Cảnh Hành đầy vẻ coi thường nói: “Lần cuối lão phu dạo phố như thế này, là từ hơn ba mươi năm trước cơ!”.

.....

Có lão già kia ở đây, quả thật không thích hợp để nói chuyện yêu đương chút nào. Trên đường phố rất náo nhiệt, Giang Thanh Lưu dẫn Đan Văn Thiển bước vào một cửa hàng vàng. Tuy không nói ra miệng, nhưng vẫn sợ lão tặc Bạc Dã Cảnh Hành này bị phờn nắng chết. Suy cho cùng nội lực của hắn vẫn còn ở trên người nàng ta.

Bạc Dã Cảnh Hành cũng không phải người không biết tự giác, lập tức đi theo vào trong. Bên trong cửa hàng có hòn giả sơn được đắp từ những khối thạch anh, bên trên có đài phun nước, xua bớt đi phần nào sự oi bức của mùa hè. Bạc Dã Cảnh Hành chấp tay sau lưng, đi dạo xung quanh với vẻ hiêu kỳ, chường quỳ vừa liếc nhìn một cái, liền lập tức trưng ra bộ mặt nghiêm túc đi theo nàng, dè dặt cẩn thận giới thiệu rất nhiều những món trân phẩm, thậm chí so với Đan Văn Thiển còn nhiệt tình hơn!

Còn Giang Thanh Lưu thì quả thực là đang..... phát điên. Nhưng suy cho cùng vẫn cũng là mình chủ, nên vẫn còn tương đối khách khí: “Là vị cô nương này mua đồ?”

Chường quỳ nghe xong, nhìn lại dáng vẻ của Bạc Dã Cảnh Hành — — Ngại thế, cứ tưởng cô gái này là người trả tiền chứ!

Đan Văn Thiển ưng ý với khá nhiều món đồ trong cửa hàng, cũng không hẳn là vì nàng quá thích những thứ trang sức vàng bạc đó, đang mãi chọn lựa, thì đột nhiên Bạc Dã Cảnh Hành đi tới, trong tay cầm một ống điếu, thân điếu làm bằng ngọc nam vàng, miệng điếu chế tác từ ngọc phi thủy: “Lão phu muốn cái này!”.

Chường quỳ hớn hờ đi tới định chém đẹp, thì nghe thấy Giang Thanh Lưu đang tức đến thiếu đi đầu ngất luôn tại chỗ quát: “Cút!”.

Kết quả ngày hôm sau, Giang Thanh Lưu đi tới tiểu viện của Bạc Dã Cảnh Hành, thấy trên tay nàng đang cầm một ống điếu ngọc nam vàng, hút saysưa. Xuyên Hoa Diệp và Lan San Khách đứng ở hai bên trái phải, phụ trách việc nhãi sợi thuốc lá.

Giang Thanh Lưu chấp tay sau lưng, hít thở sâu mấy lần mới không bùng nổ: “Lão tặc kia, làm những loại chuyện như bắt gà trộm chó, người không sợ mất mặt nhỉ?!”.

Bạc Dã Cảnh Hành nheo nheo mắt, khuôn mặt đầy vẻ hưởng thụ: “Đương nhiên là sợ, nên lão phu mới bảo Xuyên Hoa Diệp đi ăn trộm về Phận tiểu bối như hần, chuyên làm mấy loại chuyện dụ dỗ con gái nhà lành, đi sẽ không thấy mất mặt đâu.”

Giang Thanh Lưu tức đến á khẩu nửa ngày, giằng lấy ống điếu, thiếu chút nữa là bị bỏng: “Có phải Giang gia giam cầm người ba mươi năm, bao nhiêu tiết tháo người ăn sạch hết rồi phải không! Nếu người muốn, sao không tự mình mua đi!”.

Bạc Dã Cảnh Hành liếc nhìn đánh giá hẩn một lượt từ đầu đến chân: “Lão phu đã bảo người mua ngay từ đầu rồi còn gì nữa!”.

..... Thôi bỏ đi, không thể nào tìm được tiếng nói chung. Giang Thanh Lưu sai người lên mang trả lại ống điếu, nhưng sang đến ngày hôm sau ông chủ cửa hàng vàng ngay lập tức chạy sấp chạy ngựa tới tặng, khóc lóc cầu xin Giang gia hãy nhận lại cái ống điếu ấy. Còn tuyên bố nếu Giang Thanh Lưu không nhận, ông ta sẽ treo cổ chết ngay tại cửa Trầm Bích sơn trang cho xem.

Giang Thanh Lưu nghe vậy đành phải nhận, suy cho cùng hẩn cũng là minh chủ võ lâm, nên dựa theo giá tiền thanh toán sòng phẳng cho ông chủ cửa hàng vàng. Bạc Dã Cảnh Hành vỗ vỗ đầu hẩn với khuôn mặt vô cùng hiên từ: “Ôi, tình thân hiệp nghĩa giả dối quá cơ, có một sự hại người không hề nhẹ đâu.”

Giang Thanh Lưu thiếu chút nữa là nện ngay cái ống điếu lên đầu nàng: “Rốt cuộc người đã làm gì ông ta hả?”.

Bạc Dã Cảnh Hành say sưa rút thuốc: “Không biết, lần này là Khổ Liên Tử đi lấy, con người ông ta người cũng biết rồi đấy, rắn mặt có tiếng, có lẽ quá trình cũng không được thân thiện lắm. Khụ khụ, lần sau lão phu sẽ bảo ông ta chú ý.”

Đại khái Giang Thanh Lưu cũng biết chương quây cửa hàng vàng bị người talàm gì. Hẩn chỉ vào Khổ Liên Tử và Bạc Dã Cảnh Hành, những nhân vật từng là Đại boss trong trí tưởng tượng thời thơ ấu của mình, nhưng lại làm ra những loại chuyện mất hết tự trọng này. Giang minh chủ quả thực đã tức đến nổi đỉnh đầu bốc khói: “Ta nói các người, cả hai người các người, đều là tìên bối trong ma đạo, lẽ nào không muốn giữ chút thể diện nào sao?! Chỉ vì cái ống điếu hơn ba trăm lượng, mà không ngại sử

dụng đủ những chiêu trò bản thủ! Thế thì có khác gì đám trộm cắp đầu đường xó chợ hả?!”.

Bạc Dã Cảnh Hành và Khổ Liên Tử đưa mắt nhìn nhau, Khổ Liên Tử không hiểu gì đáp: “Đi đâu khác biệt chính là, bọn ta hơn đám trộm cắp đầu đường xó chợ ấy ở bản lĩnh.” Sau đó ông ta nhìn Bạc Dã Cảnh Hành, “Cái chức võ lâm minh chủ của hần là do bốc thăm mà có à? Sao ngay cả cái này cũng không hiểu?”.

Giang Thanh Lưu đi thẳng tới tiểu viện của Đan Văn Thiên, lúc bước vào phòng của nàng, gân xanh trên trán vẫn còn gồ lên nhảy loạn xạ.

Vừa hay Đan Văn Thiên đang thêu túi thơm, ướm ướm thử thử trước gương đồng. Giang Thanh Lưu đứng trước bàn một lúc lâu, ngấm nộ cười tươi tắn như hoa nở của thê tử, cuối cùng mới tỉnh táo lại hỏi: “Đang làm gì vậy?”.

Đan Văn Thiên háo hức đáp: “Phu quân, chàng nói xem liệu tiểu Cảnh có thích màu của chiếc túi thêu này không?”.

Giang Thanh Lưu nhấc tay ra sức bóp trán: “Nàng thêu túi, thơm, cho nàng ta?”.

Đầu mày khóe mắt của Đan Văn Thiên đều mang ý cười: “Phải, nàng ấy dùng đồ đặc kén chọn lắm, thiếp thêu tận bốn cái, mà chẳng cái nào nàng ấy ưng cả.” Giang Thanh Lưu quả thực tức đến nổi phôi, sau đó Đan Văn Thiên chỉ vào bốn chiếc túi được thêu cực kỳ tinh tế khéo léo kia bảo, “Bốn cái túi kia nàng ấy không thích, phu quân chọn một cái mà đeo.”

.....

Gân xanh trên trán ời, xem ra bọn mày cứ tiếp tục nhảy loạn xạ nữa đi!

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 19

Gần đây Giang Thanh Lưu đang cực kỳ cố gắng cải thiện mối quan hệ vợ chồng của bản thân, còn Bạc Dã Cảnh Hành thì lại cực kỳ cố gắng tiến cử bản thân trở thành mẹ của con trai hắn. Chỉ đến khi Giang Thanh Lưu nổi điên cắt luôn khẩu phần ăn trong hai ngày của nàng, thì cuối cùng nàng mới chịu thôi.

Tự mình tiến cử không thành công, Bạc Dã Cảnh Hành đương nhiên sẽ phải nghĩ cách khác. Cách của nàng xưa nay vốn đơn giản và đầy thô bạo: “Buổi tối hắn sẽ phải đến tìm lão phu để luyện công, đến lúc ấy hai người các người, một người giữ đầu, một người giữ chân, Thủy Quỷ Tiêu chịu trách nhiệm lột quần áo của hắn. Nếu không được nữa, thì Xuyên Hoa Điệp sẽ phạt trách bồi đầu thần Ấn Độ.....”

Mấy gã đàn ông toát mồ hôi hột, cuối cùng Lan San Khách chầm chầm mồ hôi trên trán nói: “Nam thần ơi, tuy rằng bọn ta không phải là chính đạo, nhưng tốt xấu gì cũng là những nhân vật có chút tiếng tăm. Làm như vậy..... sẽ bị những tên ma đầu khác coi thường mất!”.

Cách của Khổ Liên Tử chuyên nghiệp hơn nhiều: “Thuộc hạ có thể phối một liều Vạnật hồi xuân tán, hiện giờ tên họ Giang kia đã mất hết nội lực, muốn đối phó với hắn chẳng phải chỉ là chuyện đưa cà vớ vẩn thôi sao?!”.

Những người còn lại nhất loạt đồng tình.

Sau đó Khổ Liên Tử pha chế ra một liều thuốc, nhưng Giang Thanh Lưu sống chết không chịu uống — Thế này chẳng phải vô lý lắm sao, hắn có bệnh đâu mà đi uống thuốc do Khổ Liên Tử đi đầu chế. Từ đầu đến cuối Trần Bích sơn trang là địa bàn của hắn, mấy gã này sẽ không dám làm

trò xằngbậy đầu. Cuối cùng Khổ Liên Tử đã nghĩ ra một “diệu kê”, bỏ thuốc vào trong giếng nước.

.....

Giang Thanh Lưu phát điên đây, hắn vừa cùng Đan Văn Thi đến thăm mẹ vợ một chuyến, lúc quay về nhìn thấy tình cảnh xung quanh vô cùng hỗn loạn. Hắn xông vào tiểu viện của Bạc Dã Cảnh Hành, phía sau là một đám gia đình, vú già tiêu đi đầu xơ xác như cây trước bão. Ngay cả người trước giờ vẫn luôn bình tĩnh trầm ổn như Giang Ân Thiên và Chu thị gần đây cũng phải đóng cửa không dám bước ra ngoài một bước, thiết nghĩ chắc là sợ tổn hại đến thanh danh, nên ở trong phòng ngồi luận đạo cũng nên!

Mọi người đều tưởng rằng có tên thất đức nào đó hạ độc báo thù, chỉ có mình Giang Thanh Lưu biết đã có chuyện gì xảy ra! Vị minh chủ võ lâm kinh qua biết bao sóng gió, thành danh lúc còn niên thiếu giờ tức giận đến nỗi chân tay run rẩy: “Các người..... dám bại não các người! Chẳng trách toàn bộ chính đạo không tiêu diệt được các người thì ăn không ngon ngủ không yên! Đầu óc toàn bã đậu mà cứ tưởng bản thân độc tôn một cõi đấy chắc! Năm đó Hàn Âm cốc bị diệt môn, sao không mang đám các người đi luôn đi!!”.

Bên ngoài truyền đến giọng nói lạc lõng của vị quản gia: “Minh..... minh chủ, bên ngoài..... ư ư..... bên ngoài có khách tới xin..... a a..... gặp mặt.”

Người tới là Cung Tự Tại, lúc này sắc mặt của quản gia đỏ bừng, nhìn mọi vật không rõ, ngay cả người cũng không nhận ra ai với ai.

Cung Tự Tại có sự phụ truyền dạy, nhưng không có môn phái, công việc cũng không nhiều, nên bình thường toàn coi bốn bề là nhà, xách kiếm ngao du khắp chốn giang hồ. Lần này về kể lại đầu đuôi sự việc của Bách Lý Từ Sở cho sự phụ xong, nghĩ tới công lực của Giang Thanh Lưu vẫn chưa được khôi phục, nên lại vội vàng chạy tới đây.

Nhìn thấy bầu không khí “sôi nổi” trong Trăn Bích sơn trang, hắn cũng bị dọa cho không hồn: “Thanh Lưu, thế này.....”

Giang Thanh Lưu ra sức bóp trán: “Một lời khó nói hết.”

Từ sau vụ Trần Bích sơn trang bị tập kích, nơi này vẫn luôn duy trì chế độ đề phòng nghiêm ngặt. Và không ngoa khi nói sự xuất hiện của Cung Tự Tại, đã khiến cho tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Buổi tối, Giang Thanh Lưu cùng Cung Tự Tại ăn tối trong tiếng rên rĩ “ư ư a a” của đám gia đình. Cung Tự Tại cũng phải ghen lời: “Hay là tìm Thương Tâm cô nương nhờ xem bệnh giúp cho?”.

Giang Thanh Lưu đau khổ xoa tay nói: “Đã nhờ xem rồi, cô nương ấy nói, được tính sẽ kéo dài đến tận một tháng.”

Cung Tự Tại thiếu chút nữa là ngã bổ chửng, hấn chấp tay: “Hiền đệ, vậy một tháng nữa ngu huynh sẽ tới giúp, giờ thì cáo từ!”.

Nói xong hấn lẩn nhanh như chớp.

.....

Buổi tối, cả Trần Bích sơn trang lâm vào tình cảnh gà bay chó sủa, đấm mình trong bầu không khí đầy tăng động của “mùa vạn vật sinh sôi nảy nở”. Giang Thanh Lưu và Đan Văn Thiền cũng hoàn toàn bó tay, ăn cơm tối xong, hai người đang chuẩn bị đi ngủ, thì đột nhiên một trận gió kỳ quái thổi tắt hết những cây nến trong phòng.

Giang Thanh Lưu vốn dĩ là người vô cùng tỉnh ngủ, lập tức vươn tay cầm kiếm, nghe tiếng gió đoán vị trí, chỉ trong nháy mắt đã đánh chặn được mấy ám khí của kẻ địch. Trong bóng đêm chỉ có tiếng động cực khẽ vang lên, Đan Văn Thiền cố gắng hết sức thu mình vào trong góc giường, không gây ảnh hưởng gì tới hấn.

Giang Thanh Lưu đương nhiên biết không ổn, hung thủ hiển nhiên là vô cùng狡 hoạt, thích khách lần trước đã thất bại, khiến cho toàn bộ Trần Bích sơn trang cứ cách ba bốn bước là lại có người đứng gác. Võ sư bảo vệ cho những tiểu viện tăng lên gấp đôi. Những hảo hữu của Giang Thanh Lưu cũng tới giúp đỡ rất đông, quãng thời gian sóng yên biển lặng trước đó, công việc với sau khi đám người Mai Ứng Tuyết rời đi xong, trong sơn

trang vẫn bình yên vô sự. Hôm nay Cung Tự Tại lại đến lần nữa, thoát nhìn có vẻ rất an toàn, nên tất cả mọi người đều thả lỏng nhiều. Ai ngờ hung thủ lại chọn chính lúc này để ra tay!

Trong lòng Gianh Thanh Lưu phân tích rất nhanh đám người này, có sự nhẫn nại, ra tay dứt khoát, e là sát thủ thứ thiệt rồi. Bên ngoài không hề có tiếng động, có vẻ như chưa kinh động tới đám vú già. Giang Thanh Lưu vừa mừng lại vừa lo. Mừng là vì, nếu đám hung thủ này không muốn kinh động đến đám đàn bà con gái, thì tất nhiên sẽ không giết hại họ trước. Tuy rằng các võ sư đã lơ là mất cảnh giác, nhưng số lượng lại rất nhiều, nếu đã động thủ, không có lý nào lại yên tĩnh thế này. Lo là vì, hiện giờ công lực của hắn đã mất hết, sao có thể bảo toàn tính mạng cho cả hai vợ chồng được?

Thanh kiếm trong tay hắn múa lên không chút kẽ hở, chặn được đợt công kích đầu tiên, nhưng không biết bên ngoài có bao nhiêu người mà ám kích liên tiếp gào thét sượt qua hai má. Trong bóng tối hắn có thể ngửi được trong luồng gió tanh mang theo mùi chất kịch độc.

Đan Văn Thiền hai tay ôm đầu, không dám động đậy. Giang Thanh Lưu cũng chẳng có cách nào để quan tâm đến nàng, toàn bộ tâm trí hắn tập trung vào việc ngăn chặn số ám khí đang xé gió lao đến kia. Nhưng như vậy cũng không phải cách, đám người bên ngoài sớm muộn gì cũng sẽ xông vào.

Hắn nghiến răng, phá vỡ cửa sổ lao vọt ra! Bên ngoài tiếng binh khí va vào nhau lập tức vang lên, tất nhiên sẽ kinh động đến những võ sư canh gác.

Trong khi bên ngoài đang là một trận hỗn chiến, thì Đan Văn Thiền vội vã chạy ra khỏi phòng, tránh những chỗ có người, đi tìm Bạc Dã Cảnh Hành. Bạc Dã Cảnh Hành vẫn còn đang ngủ, nàng ta đẩy cửa chạy vào, ra sức lay nàng dậy: “Tiểu Cảnh!”.

Bạc Dã Cảnh Hành vốn dĩ rất ghét bị tiếng động ồn ào bên ngoài làm cho tỉnh giấc, nên đã nhét bấc đèn vào tai. Lúc này nhìn thấy hốc mắt Đan Văn Thiền đỏ hoe, nàng liền lấy bấc đèn ra nói: “Chẹp, khóc cái gì mà khóc, trời không sập đâu mà lo.”

Đan Văn Thiền đẩy đẩy nàng: “Còn không mau ra đó giúp một tay đi!”.

Bạc Dã Cảnh Hành đứng ở bên ngoài quan sát, vẫn có chút chần chừ: “Tướng công nhà cô vẫn thừa sức đối phó với đám người đó, cần gì lão phu ratay giúp?”.

Đan Văn Thiền cuống lên: “Cái gì chứ, nhanh ra cứu người đi!”.

Võ sư thì đang bị mấy tên sát thủ khác càn chân, còn nội lực của Giang Thanh Lưu vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, chỉ dựa vào những chiêu kiếm nhanh và kinh nghiệm lọc lõi để chống lại bốn năm tên sát thủ. Đó là quãng thời gian đỡ trái hở phải vô cùng chật vật của hắn. Bạc Dã Cảnh Hành đứng ở trước cửa tiểu viện, chấp tay sau lưng quan sát.

Lan San Khách, Khổ Liên Tử cũng dẫn đờ đờ đứng ở ngoài xem, thỉnh thoảng còn bình luận chỉ trỏ: “Tuy Giang Thanh Lưu là một minh chủ, nhưng cũng không phải là một bao cở vô dụng.”

Xuyên Hoa Diệp vừa dâng hạt hướng dương, hoa quả sấy lên cho sư phụ, vừa cứu vớt tôn nghiêm của ông ta: “Chep..... sư phụ à, thực ra chức minh chủ và bao cở, không hề có tính đương đờng.”

“Vậy sao?” Lan San Khách hết sức bất ngờ, “Vậy tại sao vì sư luôn cảm thấy chả khác gì nhau nhỉ?”.

Khổ Liên Tử nói đúng trọng tâm hơn một tí: “Cốt cách của hắn thanh tân kỳ diệu, là cơ sở rất tốt cho việc luyện võ. Nếu như nội lực vẫn còn, thì bốn năm người cũng không làm gì được hắn. Ấy ấ... không xong rồi!”.

Lời còn chưa dứt, thì kiếm của một tên thích khách đã đâm vào thắt lưng Giang Thanh Lưu, lập tức cả một mảng eo của hắn bị nhuộm đỏ.

Tuy Đan Văn Thiền có chút bằng mặt nhưng không bằng lòng với Giang Thanh Lưu, nhưng cũng không muốn thấy hắn bị người ta giết chết. Nàng kéo kéo tay áo Bạc Dã Cảnh Hành, Bạc Dã Cảnh Hành nhón một

miếng hoa quả sấy từ cái đĩa Xuyên Hoa Diệp dâng lên bỏ tọt vào miệng nói: “Không vội không vội, hần ta chưa chết được đâu.”

Quả nhiên, tuy Giang Thanh Lưu cố tình để lộ sơ hở, nhưng chỉ với một đòn nhanh mạnh chuẩn, đã kết liễu được một tên áo đen. Sau đó vừa thục chiêu thức lại xong, đã lại quay ra chống trả đòn tấn công hợp lại của bốn người còn lại. Bốn gã thích khách dường như cũng có chút không dám tin vào mắt mình, chiêu thức đang từ dốc toàn lực lúc đầu để tấn công giết chết đối phương dần dần bắt đầu chuyển sang phòng thủ. Bên ngoài vang lên một loạt những tiếng gừ gừ a a — — Võ sư bảo vệ tiểu viện ép tới càng lúc càng gần rồi. Xem ra lực lượng lần này của đám thích khách vẫn không thể phá vỡ được sức phòng ngự của Trầm Bích sơn trang.

Chiêu thức của Giang Thanh Lưu đa phần là phòng thủ, cũng là vì có ý kéo dài thời gian. Trong lúc đánh nhau nghe thấy giọng nói của Đan Văn Thiển, hần liền liếc nhìn về phía tiểu viện, nhìn xong suýt thì tức chết. Chỉ thấy Bạc Dã Cảnh Hành sai Xuyên Hoa Diệp kê cái ghế nằm ở trong tiểu viện ra trước cửa. Giờ đang uống rượu, ăn hoa quả sấy, rít thuốc sịt sịt bằng cái ống điều phổi thùy, Xuyên Hoa Diệp bên trái nhả sọt thuốc, Thủy Quỷ Tiêu bên phải phe phẩy quạt cho — — Đáng vẻ của một lão địa chủ giàu có đích thực.

Chep, Giang Thanh Lưu thực sự muốn mặc niệm cho trí thông minh của phụng nhân nhà mình — — Cầu cứu mà lại tìm nàng ta, thì thà tìm một con chó còn hơn.

Hần còn đang mãi mặc niệm, thì đột nhiên trước mắt vụt qua một bóng người, lại có thêm một gã mặc áo đen nữa gia nhập cuộc chiến. Sắc mặt Khổ Liên Tử và Lan San Khách lập tức nghiêm túc hẳn lên. Giang Thanh Lưu chỉ cảm thấy áp lực tăng lên gấp đôi, chỉ trong vòng hai chiêu đã bắt đầu cảm thấy khó khăn cự tiếp rồi! Bạc Dã Cảnh Hành hơi ra hiệu, Khổ Liên Tử không chút chần chừ tham gia vào cuộc chiến, tay phải vung lên, ném ra một nắm cát độc.

Nhưng đối phương đã dự liệu được nên nghiêng người tránh đi, đáng tiếc Giang minh chủ lại không tránh nổi! Nắm cát độc này trúng thẳng vào

đầu cở mặt mũi hần. Giang Thanh Lưu quả thực lúc này đang nổi sát tâm muốn bóp chết ông ta. Khổ Liên Tử cũng có chút xấu hổ: “Khụ khụ, nhất thời ném không chuẩn.”

Lan San Khách nhìn khuôn mặt Giang minh chủ đã bị cát độc làm cho tím lịm — — Số cát này đúng là không lãng phí dù chỉ là một hạt, tất cả đều đang giơ tay vẫy gọi, liền vổ vổ vào vai ông ta: “Không hề, không hề, thực sự là bách phát bách trúng đấy chứ.”

Một Giang Thanh Lưu trước giờ có hàm dưỡng cực tốt cũng thật sự không muốn dính dáng gì tới những người này — — Mẹ nó chứ còn đám người nào ngu hơn, không đáng tin hơn đám người này nữa không?!

Sau khi cẩn thận suy nghĩ hồi lâu, Giang minh chủ quả thực là đau đớn đến không muốn sống nữa — — Đám người ngu xuẩn này chính là những kẻ mà võ lâm chính đạo truy đuổi suốt mười mấy năm cũng không tài nào bắt nổi đây ư! Chiêu thức của hần dần dần không còn linh hoạt nữa, công lực của người trước mặt, cho dù hần có ở vào thời kỳ nội lực sung mãn nhất, cũng chưa chắc đã nắm được phần thắng.

Hần thẩn cả kinh, chỉ cảm thấy cần cở đau nhói, cơ thể càng lúc càng tê dại, cử động rất khó khăn: “Bách Lí.....” Đầu lưỡi cũng không thể nhúc nhích được, hần nhìn chằm chằm vào kẻ bịt mặt với thân hình cao lớn đứng trước mặt.

Kẻ bịt mặt kẹp hần dưới nách, cơ thể nhẹ nhàng nhún một cái, đã bật người lên trên nóc nhà. Bạc Dã Cảnh Hành đứng bật dậy, đang định đuổi theo, nghĩ thế nào lại tự nói với mình: “Không được, phải tìm thứ để ngửi.”

Nàng quét ánh mắt về phía Xuyên Hoa Điệp, hai mắt Xuyên Hoa Điệp rung rung lệ, ra sức lắc đầu, Lan San Khách nghĩa khí đứng ra: “Nam thần, đi thôi!”

Bạc Dã Cảnh Hành khoát tay, dặn dò Xuyên Hoa Điệp: “Vậy chuyện tiếp theo người xử lý cho cẩn thận vào!” Sau đó cười lên người Lan San Khách, nhanh chóng đuổi theo.

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa
dtv-ebook.com

Chương 20

Khinh công của Lan San Khách, so với Xuyên Hoa Điệp thì giỏi hơn nhiều. Suy cho cùng Xuyên Hoa Điệp cũng là đồ đệ do một tay ông ta dạy dỗ mà ra. Bạc Dã Cảnh Hành cười lên người ông ta không khác gì cười mây đạp gió, khinh công của người mặc áo đen kẹp Giang Thanh Lưu dưới nách ở đằng trước, cũng không hề kém thường chút nào. Nhưng ai cũng có sở trường riêng, nên thân pháp so với Lan San Khách mà nói, vẫn nằm trong phạm vi có thể truy đuổi được.

Bạc Dã Cảnh Hành gật gù: “Người phía trước là Bách Lí Thiên Hùng?”.

Bóng đen khựng lại, quay phắt đầu ra sau, trong ánh mắt tràn đầy sát khí hung hiểm. So ra, Bạc Dã Cảnh Hành rõ ràng là hiền lành lương thiện hơn nhiều: “Chep, lão phu chỉ hỏi vậy thôi mà, người nổi cáu gì chứ?”.

“Bách Lí Thiên Hùng” liên tiếp tung ra những chiêu thức bổ đầu cắt mặt, vô cùng nguy hiểm, những chiếc lá bị cuốn theo cuồng phong rơi rụng rách tả tơi. Bạc Dã Cảnh Hành đương nhiên cũng không hề yếu thế, tung chưởng nghênh đón.

Người áo đen cũng không lên tiếng, song chưởng va chạm vào nhau, khiến ngay cả Giang Thanh Lưu cũng có thể cảm nhận được hai luồng nội lực mãnh liệt đang tuôn trào. Trong lòng hắn cả kinh, “Bách Lí Thiên Hùng” suy cho cùng cũng đã tám chín mươi tuổi rồi, nội lực thâm hậu cũng là đi đâu có thể lý giải được. Nhưng còn lão tặc Bạc Dã Cảnh Hành kia.....

Đúng vậy, nàng cứ khẳng khái đòi tìm Khổ Liên Tử, nhất định là vì muốn thoát khỏi sự hạn chế của các loại thuốc trong cơ thể. Hiện giờ nội lực của nàng đã được giải phóng, ngay cả một nhân vật cỡ như “Bách Lí Thiên Hùng” cũng phải thối lui mấy bước. Lòng ngực ông ta đập phồng

dữ dội, còn chưa kịp đề khí, thì chưởng tiếp theo như phá núi lấp biển của Bạc Dã Cảnh Hành đã lao tới. Ầm một tiếng, trời đất rung chuyển!

“Bách Lí Thiên Hùng” loạn choạng lùì v ề sau mấy bước, phụt một tiếng phun ra một búng máu tươi, tiếp đó ông ta nổi giận đùng đùng, vút bịch Giang Thanh Lưu lăn lóc xuống dưới đất, cúi tiết quát: “Lão tặc Bạc Dã kia, ngươi có ý gì?!”.

Giang Thanh Lưu ngậy người — — Giọng nói này, chắc chắn không phải là của Bách Lí Thiên Hùng. Người này là ai?! Nội lực này, khẳng định không phải là hạng vô danh tiểu tốt!

Bạc Dã Cảnh Hành lại tung tiếp ra chưởng thứ ba, chưởng khí dao động, lá rụng người đi. Gã áo đen bịt mặt dẫm một chân lên người Giang Thanh Lưu: “Lão tặc kia, ngươi đánh thật đấy hả?!” Gã lột cái áo đen ra, để lộ thân hình cường tráng, “Lẽ nào lão tử lại sợ ngươi chắc!”.

Giang Thanh Lưu mãi vẫn chưa nhận ra gã, cho đến khi gã rút thanh kiếm của mình ra — — Phong Ảnh Kiếm Ma Tân Nguyệt Ca!

Kiểm khí và chưởng phong giao tranh ác liệt, lá rụng chán hết cả tầm mắt. Giang minh chủ cũng đang hoang mang hoảng loạn trong cơn mưa lárách tơi tả ấy, ai có thể giải thích hộ hắn, tại sao một lão ma đầu đã thoái ẩn giang hồ hơn mười mấy năm rồi giờ lại xuất hiện ở đây không, lại còn âm mưu bắt cóc hắn nữa chứ?!

Vốn dĩ không chưởng của Bạc Dã Cảnh Hành đã chịu thiệt rồi, chỉ sơ sẩy thoáng chốc thôi mà thiếu chút nữa bị Tân Nguyệt Ca chém đứt một cánh tay. Nàng cũng nổi cáu, tởm đao từ cổ tay phải liến bấn ra, giống như một con rắn độc quấn lấy kiếm của Tân Nguyệt Ca! Tân Nguyệt Ca không phục nói: “Khinh công của ngươi vốn dĩ không bằng lão tử, đầu là vì được cưỡi trên người gã kia mà thôi. Có ngon thì ngươi xuống đây, chúng ta cùng so tài!”.

Bạc Dã Cảnh Hành nào đã bị ai khích tướng thế bao giờ, li ền lập tức định nhẩy từ trên người Lan San Khách xuống. Đang định nhấc chân lên,

thì Tân Nguyệt Ca đã đá một cú khiên nòng ngã ngửa ra đất, sau đó lao bổ đến, dùng hai tay bóp cổ nàng.

Bạc Dã Cảnh Hành nổi điên, liền lăn tròn trên đất, chỉ mới lăn có một vòng chân đã đạp thẳng lên mặt ông ta.

Giang đại minh chủ đứng là được dịp mở rộng tầm mắt! Còn Lan San Khách thì dứt khoát che kín mắt lại. Cách đánh này, không phải là không dùng chiêu thức, mà là ngay cả sĩ diện cũng chẳng cần dùng thì có!

Giang Thanh Lưu cũng không phải tên ngốc, hấn nhanh chóng hiểu ra được vấn đề “Bạc Dã Cảnh Hành!!”.

Bạc Dã Cảnh Hành đang mải quăn nhau toại bời với Tân Nguyệt Ca đột nhiên quay đầu lại, chỉ trong nháy mắt đã bị Tân Nguyệt Ca đè xuống dưới đất, đến lúc ấy nàng mới nhớ ra: “Chết cha!!”.

Giang Thanh Lưu hít vào thật sâu, rồi thở ra, sau đó lại hít vào: “Người tìm người bắt cóc ta?” Hấn đã thực sự học được dáng vẻ ngày thường của Bạc Dã Cảnh Hành, hỏi bằng vẻ mặt rất ôn hòa. Bạc Dã Cảnh Hành vội vàng lắc đầu: “Không hề không hề, làm gì có chuyện đó, tên ma đầu này không mời mà đến đây chứ, lão phu đang đi cứu người mà!”.

Giang Thanh Lưu thở ra liên tục — — Nếu không thở ra thì hấn sẽ nổ tung mất: “Bạc Dã Cảnh Hành!”.

Không chịu đánh được, cũng không thể đánh được. Mắng ư, mặt dày vô sỉ chẳng để lọt vào tai, mắng cũng bằng không. Giết ư, vẫn cần phải dựa vào nàng ta để đi đầu dưỡng kinh mạch, lưu trữ nội lực, không thể giết được. Giang Thanh Lưu sải bước quay về Trầm Bích sơn trang, Lan San Khách cũng tốt bụng muốn mang thuốc giải cát độc của Khổ Liên Tử cho hấn, nhưng hấn xua tay với vẻ đau khổ: “Đừng nói gì với ta nữa, hiện giờ chân tay ta không còn chút sức lực, đầu óc nặng nề, cứ như muốn sưng lên, đau như búa bổ ấy.”

Lan San Khách vỗ vỗ vai hấn, tỏ ý đã hiểu.

Bạc Dã Cảnh Hành quỳ lẫn nhau với Tân Nguyệt Ca, lúc này cuối cùng mới ngườì giận bảo: “Vốn dĩ đã tính toán rất chu đáo rồi, giờ nhìn xem cái lão dở hơi nhà người đã phá tanh bành té bệ thành ra thế nào rồi kìa!”.

Tân Nguyệt Ca bóp chặt mạch môn của nàng: “Vớ vẩn, ai bảo người đánh thật?!”.

Bạc Dã Cảnh Hành cũng dùng sức kẹp chặt mạch môn của ông ta: “Lão phu mà đánh thật, thì người còn sống mà đứng ở đây nữa không? Bỏ tay ra!”.

Tân Nguyệt Ca nghiêng rằng: “Người bỏ tay ra trước!”.

Bạc Dã Cảnh Hành còn lâu mới chịu: “Người bỏ trước!”.

Giang Thanh Lưu đi phía trước, không thể phân biệt được rốt cuộc hướng nào mới là hướng trở về Trầm Bích sơn trang. Không còn nghi ngờ gì nữa, kể từ sau khi lão tặc kia nảy ra cái ý định kỳ quặc ấy, thì không ngừng tung ra đủ các chiêu thức quái dị, muốn sinh con cho hắn. Sau bao nhiêu lần bị cự tuyệt, cuối cùng nàng ta đã nghĩ ra kế “Anh hùng cứu mỹ nhân”. Không biết đã liên lạc với Tân Nguyệt Ca vào lúc nào, nhờ ông ta đóng giả làm Bách Lí Thiên Hùng bắt cóc hắn.

Ma đầu này mưu kế thâm sâu như biển, Giang minh chủ quả thực bị thương ngập lòng. H ồi đầu tại sao lại thả nàng ta ra cơ chứ? Đây đúng là tội lỗi tày trời, võ công mất hết dù sao cũng còn tốt hơn chán vạn lần tinh thần thất thường thế này.....

Hắn đang đi, thì đột nhiên sau lưng có luồng gió cực mạnh, Giang Thanh Lưu quả thực là bị tức giận làm cho hồ đồ, nên tinh thần cảnh giác cũng vơi đi nhiều. Đến khi hắn quay đầu lại, thì đã ăn ngay một chưởng cực mạnh! Hắn phun ra một búng máu tươi, ngẩng đầu lên nhìn xem kẻ đó là ai— — Chính là Bách Lí Thiên Hùng.

Khoảng cách gần như vậy, lại không có nội lực, hắn căn bản không thể nào chống đỡ được, chỉ trong nháy mắt đã bị đánh ngã lăn ra đất.

Giang Thanh Lưu nhủ thầm không hay rồi, lão tặc Bách Lí này hận hẳn đến tận xương tủy. Rơi vào tay ông ta, liệu bản thân có còn đường sống không? Tay phải của hắn cố hết sức thọc sâu vào trong túi, móc ra một ít thuốc bột rắc rắc xuống ven đường. Chỉ mong lão tặc Bạc Dã kia sẽ dẫn người đuổi theo.

Võ công của Bách Lí Thiên Hùng ra sao, tạm thời chưa rõ, nhưng khinh công của ông ta hiển nhiên là cao hơn Lan San Khách một bậc. Lan San Khách đuổi theo một phờ râu trê thở hổn hển, nhưng cũng coi như có thể truy đuổi được. Phải cái toàn thân mệt mỏi rã rời, Bạc Dã Cảnh Hành không cách nào kỵ chiến được. Nàng đành nhảy xuống nói: “Lão già kia, mau thả cha của con trai lão phu xuống!”.

Gân xanh trên trán Giang Thanh Lưu gồ lên nhảy loạn xạ, thiếu chút nữa là hét toáng lên — — Bách Lí Thiên Hùng ông nhất định đừng có thua nàng ta!!

Bạc Dã Cảnh Hành đuổi theo được gần thêm một chút, vẫn có ý muốn thương lượng với Bách Lí Thiên Hùng: “Hay là thế này đi, lão phu ngủ với hắn nửa bữa nửa tháng trước, đợi sau khi mang thai xong, giao người lại cho người, muốn chém muốn giết gì thì cứ tự nhiên, người thấy thế nào?”.

.....

Câu trả lời của Bách Lí Thiên Hùng, là tung ra một chưởng. Ông ta tuổi đã ngoài tám mươi, nội lực đương nhiên là vô cùng thâm hậu.

Bạc Dã Cảnh Hành cũng là người bình sinh có tính cách tự phụ, nào chịu nhường bộ, lập tức ra đòn nghênh tiếp. Một tiếng ầm cực lớn vang lên, Bách Lí Thiên Hùng luồn tay vào trong ống tay áo, cổ họng khàn khàn hỏi bằng giọng âm u lạnh lẽo: “Người là ai?”.

Bạc Dã Cảnh Hành đương nhiên không rảnh rang đâu mà giới thiệu về bản thân mình: “Thả hắn ta ra, thì ta sẽ không giết người.”

Bách Lí Thiên Hùng đột nhiên rút kiếm ra, mũi kiếm chĩa vào yết hầu Giang Thanh Lưu: “Người có nhanh cũng không thể nhanh bằng kiếm

của ta.”

Bạc Dã Cảnh Hành hừ lạnh: “Một kiếm giết chết hần, liệu có thể xả hết nỗi hận trong lòng người không?”.

Trong đáy mắt Bách Lí Thiên Hùng hừng hực sát khí, đương nhiên là không thể rồi, ông ta hơn năm tuổi mới có được một mụn con trai, xưa nay yêu chiều như bảo bối. Giờ giương mắt nhìn con mình chết trong tay Giang Thanh Lưu! Ông ta há có thể cam tâm được sao?! Cho dù có xẻ từng tấc từng tấc da thịt hần cũng khó mà tiêu tan được nỗi đau đớn này.

Con trai cố nhiên là quan trọng, nhưng cơ nghiệp suốt hơn một trăm năm của Thất Túc kiếm phái lại càng quan trọng hơn. Ông ta nhất định phải lựa chọn giữ hay bỏ.

Bạc Dã Cảnh Hành vốn không phải dạng chính nhân quân tử gì, lập tức lợi dụng lúc Bách Lí Thiên Hùng hơi mất tập trung, tơ đao trong tay nàng liền đột ngột bắn ra, quấn chặt lấy tay Bách Lí Thiên Hùng! Thế lực của nàng không tốt, chỉ có thể đánh một đòn này thôi, nếu đòn này không giành được thắng lợi, thì người như Bách Lí Thiên Hùng, nhất định sẽ hiện ra được sơ hở của nàng.

Khoảng cách quá gần, khiến Bách Lí Thiên Hùng cũng cảm thấy hoảng hốt, thứ tơ đao này.....

Bạc Dã Cảnh Hành!

Cái tên này vừa lướt qua đại não, thì lập tức phản ứng đầu tiên của ông ta là giết chết Giang Thanh Lưu! Ông ta để mặc cho tơ đao quấn chặt lấy tay trái mình, tay phải cần kiếm đâm tới! Bạc Dã Cảnh Hành nổi điên — — Nếu như Giang Thanh Lưu bị giết, thì cắt đứt một tay của Bách Lí Thiên Hùng còn có tác dụng gì nữa?!

Nàng mượn lực từ tơ đao, cả người lao về phía ông ta. Bách Lí Thiên Hùng bị húc một cú cả người lao đảo, sau đó kinh ngạc khi phát hiện ra tay của mình vẫn còn! Tốc độ trong động tác của ông ta nhanh đến cỡ nào

chứ, vừa xoay người lại đã tung ra ngay một kiếm! Kiếm phong chém thẳng về phía Giang Thanh Lưu đang nằm trên đất.

Giang Thanh Lưu không còn nội lực, lại thêm việc trúng cát độc của Khổ Liên Tử, nên hắn hoàn toàn không thể chống đỡ được.

Nhưng trong một thoáng điện xẹt ấy, ông ta nghe thấy một âm thanh cực nhỏ vang lên, sau đó mùi máu tươi tanh nồng tỏa ra trong không khí! Quên áo ướt đầm một mảng lớn, ông ta nhấc tay lên sờ thử, hồi lâu mới lên tiếng: “Bạc Dã Cảnh Hành?!”.

Bạc Dã Cảnh Hành lật người ngẩng dậy, trên lưng bị đâm một lỗ chảy máu. Kiếm trong tay Bách Lí Thiên Hùng liên tiếp đâm tới, âm thầm đối chọi với tơ đao, tia lửa bắn ra tung tóe. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, mà đã giao thủ vô số lần.

Điêu Bạc Dã Cảnh Hành lo lắng nhất chính là giao đấu trên miên thế này — — Bách Lí Thiên Hùng đã phát hiện ra rồi.

Giang Thanh Lưu vốn dĩ bị trúng cát độc của Khổ Liên Tử, sau đó lại ăn một trường của Bách Lí Thiên Hùng, lúc này thần trí đã không còn tỉnh táo nữa. Nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được dòng máu tươi lạnh lạnh thấm ướt quần áo mình. Ánh trăng mờ ảo treo phía cuối chân trời, bên tai còn vang lên tiếng ong ong.

Giang Thanh Lưu đột nhiên lên tiếng: “Người đi đi.”

Cả người Bạc Dã Cảnh Hành nằm sấp lên trên người hắn, một tay còn xoa xoa cằm hắn: “Ấy, nhóc con đừng nản chí, lão phu tự có cách bảo vệ người chu toàn.”

Giang Thanh Lưu lắc đầu: “Đi đi!”.

Bạc Dã Cảnh Hành thở hổn hển, nhưng cơ thể đúng là rất mỹ miều, hơi thở của nàng tựa đóa hoa lan: “Lão phu cả đời anh minh, lẽ nào lại bại dưới kiếm của tên thất phu Bách Lí kia, hừ!”.

Giang Thanh Lưu còn muốn nói gì đó, nhưng bên tai bỗng vang lên tiếng gió cực mạnh, rồi hắn liền mất đi ý thức.

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa
dtv-ebook.com

Chương 21

Âm thanh của cuộc đánh nhau đột nhiên dừng lại, “Bách Lí Thiên Hùng” ở phía trước từ từ tiến lại gần, cầ ần kiểm chọc chọc vào người Giang Thanh Lưu, thấy hắ ắ không có phản ứng gì, mới nói: “Cốc chủ, liệu có được không?”.

Lúc ấy Bạc Dã Cảnh Hành mới bò dậy từ trên người Giang Thanh Lưu: “Thằng nhãi họ Giang này cũng cứng đầu gớm, lâu như vậy mới ngất. Một chết lão phu r ấ!”.

“Bách Lí Thiên Hùng” bắt đầu kéo trái xé phải trên mặt mình, chỉ một loáng sau, đã lột chiếc mặt nạ da người xuống! Mà khuôn mặt phía dưới chiếc mặt nạ đó, lại chính là Xuyên Hoa Điệp! Hắ ắ còn đang mải xoa xoa mặt, thì Tân Nguyên Ca đã chạy tới, từ trên cao nhìn xuống đánh giá Giang Thanh Lưu một lúc: “Thế nào r ấ?”.

Dáng vẻ Xuyên Hoa Điệp thê thảm đến không nỡ nhìn: “Cốc chủ, chúng ta bảo người phải nói những lời tình cảm, những lời tình cảm cơ mà, người xem hắ ắ hôn mê thế kia thì tình cảm kiểu gì!!”.

Dáng vẻ Bạc Dã Cảnh Hành như thể đương nhiên phải thế: “Lão phu nói còn chưa đủ thâm tình chắ ắ?” Nàng bước đến gần, vuốt vuốt cằm Xuyên Hoa Điệp, khí thế rất ng ầu: “Hi, bé con đừng nản lòng thế, lão phu sẽ bảo vệ người chu toàn!”.

.....

Tân Nguyệt Ca lôi Giang Thanh Lưu ở dưới đất dậy, kẹp dưới nách, cứ như thể kẹp người giấ ấ: “Hắ ắ sẽ không nghi ngờ chứ?”.

Bạc Dã Cảnh Hành lắc đầu: “Lần đầu tiên hẳn nhất định sẽ nghi ngờ, nhưng đến lần thứ hai thì sẽ tuyệt đối tin tưởng.”

Một đám người cười cười nói nói khiêng Giang Thanh Lưu rời đi, giống như toán thợ săn đang khiêng thi thể con mồi, bầu không khí ngập tràn niềm sung sướng bội thu. Trong bóng đêm có một người nấu mình trong rừng rậm, mãi cho đến khi tất cả mọi người đã đi xa rồi mới chậm rãi bước ra — Vừa nãy lúc đối phương đóng giả làm ông ta, ông ta đã nhìn thấy rất rõ ràng từng chút một.

Tơ đao. Giang Thanh Lưu vậy mà lại ở sống cùng với tên đại ma đầu Bạc Dã Cảnh Hành? Ánh mắt Bách Lí Thiên Hùng chứa đầy vẻ hung hiểm.

Giang minh chủ vào nam ra bắc nhất định không thể ngờ được rằng, mình thông minh tinh táo từng ấy năm, rốt cuộc cũng phải uống nước rửa chân của lão tặc ấy. Lúc hẳn tỉnh lại đã thấy mình ở Trầm Bích sơn trang, ngẩng trông bên cạnh là Đan Văn Thiển. Thấy hẳn mở mắt ra, Đan Văn Thiển liền vội vàng gọi nha hoàn bưng bát thuốc nóng vào. Giang Thanh Lưu chỉ cảm thấy lồng ngực đau đớn nghèn nghẹt, gắng gượng uống xong bát thuốc, cuối cùng mới hỏi một câu: “Cảnh... Tiểu Cảnh thế nào rồi?”.

(Xong, thằng bé đã bị lừa một vợ đẹp, từ lão tặc thành tiểu Cảnh.)

Đan Văn Thiển lắc đầu: “Nghe nói thương thế rất nghiêm trọng, Xuyên Hoa Diệp và Thủy Quỷ Tiêu cũng không được vào.”

Giang Thanh Lưu miễn cưỡng ngẩng dậy, lại ho một tràng: “Dù ta đến đó.”

Trong phòng của Bạc Dã Cảnh Hành, Khổ Liên Tử đang băng bó vết thương trên lưng của nàng, Tân Nguyệt Ca đứng ở bên cạnh. Hai ông già này đang mải tranh cãi nhau: “Băng bó như người, Giang Thanh Lưu nhất định vừa liếc nhìn một phát là biết ngay đang giả vờ!”.

Khổ Liên Tử cáu: “Người là đại phu hay ta là đại phu?”.

Tân Nguyệt Ca lẽ nào lại chịu thua dễ thế: “Người thì đại phu cái cứt chó gì chứ, có bằng bó được chỗ quái nào đâu!”.

Hai người cãi nhau suốt một canh giờ, sau khi tổng kết lại thì ngoài trình độ cãi nhau thẳng cấp ra chẳng có gì thay đổi, mắt thấy tình hình căng thẳng đến mức sắp đánh nhau đến nơi, cuối cùng hai người cùng nhau nhất trí — — Vết thương bằng bó trông giả, là bởi vì vết thương vốn dĩ là giả nên vậy! Tân Nguyệt Ca rút kiếm ra: “Bạc Dã người cố chịu một tí, để nhìn cho giống thật cũng không còn cách nào khác. Ta sẽ xuống tay có chừng mực, chọc thủng hai cái lỗ thôi là được rồi.....”

Bạc Dã Cảnh Hành thiếu chút nữa là vặn gãy cổ của hai lão này!

Lúc Giang Thanh Lưu bước vào, chỉ thấy màn trướng rủ che, Bạc Dã Cảnh Hành nằm sấp trên giường, trên lưng chỉ đắp một cái áo, rõ ràng là sợ đụng vào miệng vết thương. Cách một lớp rèm, Giang Thanh Lưu hỏi một câu: “Người thế nào rồi?”.

Bạc Dã Cảnh Hành đang định hừ lạnh, thì đột nhiên nhớ đến lời Lan San Khách: “Nam thần à, đàn ông đều thích những người phụ nữ dịu dàng, người cứ nhớ rằng mình thích kiểu phụ nữ nào, thì cứ nói chuyện với hắn bằng kiểu thái độ ấy là được.”

Vì thế Bạc Dã Cảnh Hành bóp cổ họng, nói bằng giọng khê khàng: “Lão tử không chết được.....” ngấm lại vẫn thấy cứng rắn quá, bèn thêm vào mấy từ cảm thán, “đâu mà.....”

.....

Giang Thanh Lưu không ở trong phòng Bạc Dã Cảnh Hành lâu, thấy nàng tạm thời không chết, cũng yên tâm phần nào. Hắn bắt đầu sai người giám sát chặt chẽ động tĩnh của Bách Lí Thiên Hùng của Thất Túc kiếm phái. Sau đó hắn được một hảo hữu trong Lí Hận Thiên loáng thoáng tiết lộ cho chút tin tức, rằng đã phát hiện ra một vài tổ chức sát thủ trên giang hồ đều nhận nhiệm vụ lấy đầu của hắn để nhận tiền thưởng.

Bách Lí Thiên Hùng quả nhiên là gian trá, tổ sức sát thủ bình thường ngay cả bản thân cũng không biết người thuê là ai, thực sự không thể đi đầu tra ra thân phận của ông ta. Nhưng Giang Thanh Lưu lại bị đám sát thủ săn tiên thưởng ấy quấy nhiễu không ngừng nghỉ, nói không chừng bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng.

Giang Thanh Lưu đã dám động đến Bách Lí Từ Sở, thì đương nhiên cũng đã suy nghĩ đến hậu quả. Giang gia cũng có thể coi là gia tộc lớn sản nghiệp nhiều, mời vài vị võ sư, bảo tiêu cũng không thành vấn đề. Hơn thế đệ tử của Giang gia người nào người nấy đều sở hữu tuyệt học, nếu là tự bảo vệ mình thì chẳng có gì khó. Hắn cùng Giang Ân Thiên bận rộn bố trí người gác, và các võ sư trong Giang gia, mặt khác cũng thông tin liên lạc với những nhân sĩ nhanh nhạy, xem xem có thể tra ra được tin tức của kẻ chủ mưu đứng đằng sau không. Nhưng mọi người cũng không hy vọng quá nhiều vào những tin tức này, Bách Lí Thiên Hùng cũng là một lão già xảo quyệt, ông ta đã bỏ tiên thuê người giết hại, thì chắc chắn sẽ không bao giờ để lại manh mối nào.

Giang Thanh Lưu rất bận, nhưng mỗi ngày đều giành một canh giờ cùng Bạc Dã Cảnh Hành luyện công, suy cho cùng khôi phục lại nội lực của hắn cũng là việc quan trọng hàng đầu. Thời gian Bạc Dã Cảnh Hành nhìn thấy hắn, còn nhiều hơn cả Đan Văn Thiển. Thời gian này cảm xúc của Bạc Dã Cảnh Hành không tốt lắm, nên hay thở ngắn than dài.

Giang Thanh Lưu không biết nàng lại định giờ trò quỷ gì, nhưng xuất phát từ ơn cứu mạng lần trước, hắn bèn hỏi một câu: “Rốt cuộc là tại sao người lại muốn sinh con? Lại còn là với ta nữa.”

Thần sắc của Bạc Dã Cảnh Hành ảm đạm: “Tuổi của lão phu, ấm hay lạnh đều đã nhìn thấu triệt rồi, thế sự vô thường, một ngày nào đó nếu như thật sự cười hạc quy tiên.....”

Giang Thanh Lưu mất kiên nhẫn: “Nói tiếng người đi.”

“Lão phu muốn sinh một thằng con trai để dưỡng già!” Bạc Dã Cảnh Hành trả lời vừa nhanh vừa dứt khoát.

Giang Thanh Lưu đau đầu xoa xoa huyết Thái dương: “Người có thể an phận một chút cho ta nhờ được không? Chỉ cần người không làm mấy trò dở hơi vớ vẩn đó, thì sau này người cứ ở lại Trăn Bích sơn trang, ta sẽ chăm sóc người đến già, được chưa?!”.

Ừ..... Tại sao câu này cứ thấy không đúng chỗ nào ý nhỉ.....

Đầu tháng Bảy, Giang Thanh Lưu lại muốn ra ngoài, lần này là vụ án không có đầu mối. Trại chủ của trại Phi Ưng, Hạ Phi Hồ bị phát hiện đã chết trong phòng ngủ, chúng đồ đệ đã tìm kiếm khắp nơi, nhưng vẫn không tìm thấy đầu của ông ta. Cùng với cái đầu không tìm thấy đó còn có cả của Hạ phu nhân, Lâm Tiểu Thi.

Hạ Phi Hồ có ba đệ tử chân truyền, và hai người con trai, hiện giờ nguyên nhân cái chết không rõ ràng, năm sư huynh đệ vì tranh giành chức vị trại chủ mà náo loạn âm ỉ. Bên cùng bất đắc dĩ, mới mời Giang Thanh Lưu đứng ra phân xử.

Suy cho cùng Giang Thanh Lưu cũng là minh chủ võ lâm, chuyện này vốn dĩ cũng là bổn phận của hắn.

Hắn sắp đi rồi, còn tìm Bạc Dã Cảnh Hành dẫn đi cùng. Lần trước Thương Tâm đã bắt mạch cho hắn, nói rằng qua hai tháng nữa, kinh mạch bị tổn thương của hắn có thể sẽ khôi phục lại được. Hắn không thể bỏ lỡ quá trình chữa trị.

Bạc Dã Cảnh Hành đương nhiên là muốn đi ra ngoài rồi, chỉ là việc nàng bước ra khỏi cửa đương đối phức tạp. Hiện giờ thể chất của nàng không khỏe, rượu có hòa Yên Chi hoàn không đủ nồng độ, thì nàng sẽ sinh bệnh. Ăn nhiều hơn một viên Yên Chi, sinh bệnh. Phơi nắng quá lâu, sinh bệnh. Ra mồ hôi lấy nước lạnh rửa mặt, cũng sinh bệnh.

Giang Thanh Lưu muốn nhờ Khổ Liên Tử đi theo cùng để tiện bề chăm sóc nàng trên đường, nhưng Khổ Liên Tử lại lấy cớ luyện chế Yên Chi hoàn nên cự tuyệt, Thủy Quỷ Tiêu phải ở lại giúp một tay, nên đương nhiên cũng không thể đi được. Xuyên Hoa Diệp và Lan San Khách không có việc

gì, nhưng với danh tiếng của bọn họ trên giang hồ, một khi bị người ta nhận ra, thì hậu quả thật khó mà tượng tưởng nổi.

Giang Thanh Lưu hết cách, chỉ đành dẫn theo Bạc Dã Cảnh Hành lên đường.

Hành trang của hắn gọn nhẹ đơn giản đã thành quen, bên người cũng chỉ mang theo một tấm phước tên là TềĐại, và thằng nhóc thị kiếm Thôi Tuyệt.

Tuy giờ đang là giữa hè, nhưng dựa vào thói quen trước giờ của Giang Thanh Lưu thì chắc chắn hắn sẽ cưỡi ngựa lên đường, phi suốt ngày đêm không nghỉ. Dựa vào tốc độ của hắn, đến được trại Phi Ưng, đoán chừng cũng chỉ mất bốn năm ngày mà thôi. Nhưng dẫn theo Bạc Dã Cảnh Hành, thì hiển nhiên là không thể thế được. Bạc Dã Cảnh Hành ngủ không sâu, cho dù có ở bên trong xe ngựa, nàng cũng không thể vào giấc được.

Sắc trời dần dần tối hơn, Bạc Dã Cảnh Hành đã ngáp liên tục mấy cái rồi, rõ ràng là mệt đến nỗi không thể mở được mắt ra, nhưng vẫn cứ không thể ngủ được. Giang Thanh Lưu vốn dĩ tuân theo tinh thần kính già yêu trẻ, nên bảo phu xe TềĐại tìm một nhà trọ.

Hắn tuy là người đơn giản phóng khoáng, nhưng suy cho cùng cũng là con cháu nhà giàu, lại có địa vị trên giang hồ, khách sạn tồi tàn quá cũng không thể ở được. TềĐại cũng là người hiểu chuyện, đương nhiên tìm một nhà trọ tốt nhất gần đây.

Nhà trọ Ngũ Hồ, trong đại sảnh đã không còn thấy bóng dáng vị khách nào nữa, Giang Thanh Lưu cố tình chọn thời điểm này để đến thuê trọ, cũng không hy vọng có quá nhiều người chú ý tới Bạc Dã Cảnh Hành. Tiểu nhị sắp xếp phòng cho họ, Giang Thanh Lưu đương nhiên vẫn ở cùng một phòng với Bạc Dã Cảnh Hành. Thôi Tuyệt và Đại Tề ở một phòng.

Thức ăn chưa thể bưng lên ngay được, nên tiểu nhị mang nước nóng vào trước. Bạc Dã Cảnh Hành không chút khách khí, tự mình quan tâm đến mình cởi quần áo bước vào thùng tắm. Làn da trắng nõn sáng bóng, khiến

Giang Thanh Lưu hoảng quá chóng cả mặt, tiện tay kéo tấm bình phong che lại, mắt lúc ấy mới không nhìn thấy những cảnh không trong sáng.

Bạc Dã Cảnh Hành cả người thơm toàn mùi rượu, bốc lên cùng với hơi nước nóng, toàn bộ bay ra ngoài. Giang Thanh Lưu nghe tiếng nước sau tấm bình phong, tự nhiên lại thấy hai tai nóng rực, tim đập mạnh — — Hắn chẳng thể nhớ nổi lần cuối mình ở chung một phòng với Đan Văn Thiền là khi nào nữa.

Hắn đứng dậy mở cửa sổ, để gió mát thổi vào, cũng nhân tiện bình ổn lại những suy nghĩ kỳ quái trong lòng. Bạc Dã Cảnh Hành đã tắm xong, nàng chỉ mặc độc chiếc áo choàng của Giang Thanh Lưu rồi đi ra ngoài, vừa đi vừa thắt dây áo. Gân xanh trên trán Giang Thanh Lưu lại được dịp trỗi dậy: “Không thể mặc quần áo tử tế rồi mới ra ngoài được sao?! Người chú ý đến hình tượng một chút không được à!”.

“Chep!” Khuôn mặt Bạc Dã Cảnh Hành rất thiếu kiên nhẫn, thỉnh linh đi đến trước mặt hắn, hai tay cần lấy hai vạt áo, kéo mạnh sang hai bên trái phải, soẹt một tiếng lộ ra cảnh “tươi mát” dưới lớp áo. Giang Thanh Lưu nhảy lùi ra sau, thiếu chút nữa là ngã lộn cổ ra ngoài cửa sổ. Hắn chỉ kịp nhìn thấy bên dưới áo choàng là một mảng trắng sáng lóa mắt, trong nháy mắt liền quay đầu sang hướng khác, tức đến nỗi chân tay không nghe theo sự sai khiến: “Lão tặc kia, người là đồ biến thái!”.

(Thế quái nào mà mình cứ cảm thấy vị trí nó bị đảo lộn hết cả thế này.)

Bạc Dã Cảnh Hành bật cười khắc khắc đầy quái dị, lúc ấy Giang Thanh Lưu mới cảm thấy không thể để lộ sự khiếp sợ trước mặt lão tặc này được. Vì thế hắn oai phong lẫm liệt quay đầu lại nhìn thẳng vào nàng, sau đó phát hiện ra dưới lớp áo choàng nàng còn mặc một bộ trung y màu trắng ngọc nữa. Khuôn mặt Bạc Dã Cảnh Hành rất nghiêm túc: “Bộ trung y này lão phu mặc cũng vừa người lắm nhờ?”.

.....

Vậy nên ở chung phòng với một người điên, khổ sở nhất không phải là có nhẫn nhịn chịu đựng được khi người điên đó lên cơn hay không, mà là

người mãi mãi không bao giờ biết được bản thân mình rốt cuộc có bị điên theo không. Giang minh chủ hiện giờ đang rất rối trí.

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 22

Lúc Giang Thanh Lưu tắm giặt vẫn duy trì tinh thần cảnh giác, chỉ sợ lão tặc kia lại lên cơn. Cũng may thể lực của Bạc Dã Cảnh Hành quả thực đã bị tiêu hao quá nhiều, tắm rửa xong ngã lên giường rồi không thấy có động tĩnh gì nữa.

Giang Thanh Lưu ngâm mình nước nóng, tuy rằng vội vã lên đường, nhưng chút vận động này đối với hắn mà nói chẳng nhằm nhò gì. Hắn đang nằm trên giường, đột nhiên thấy chân ấm ấm, dường như có thứ gì đó nóng hổi dựa vào. Giang Thanh Lưu đá đá vài phát: “Người làm trò gì vậy?”.

Không thấy người đó có động tĩnh gì, hiển nhiên Bạc Dã Cảnh Hành đã ngủ rất say, nhưng lại ôm chặt lấy chân hắn giống hệt sóc chuột ôm hạt thông. Giang Thanh Lưu khóc dở mếu dở, đành để mặc cho nàng ôm. Thân thể của nàng ấm áp mà mềm mại, Giang Thanh Lưu thở dài, nhắm mắt đi ngủ, không nghĩ ngợi lung tung nữa.

Trên nóc nhà, có hai người lén lén lút lút lật một miếng ngói rồi nhìn qua khe hở.

“Cẩn thận đấy.....” Tuy rằng Giang Thanh Lưu đã mất hết nội lực, nhưng độ cảnh giác vẫn rất cao. “Đừng để hắn phát hiện ra!” Có một người đề nhỏ giọng nói. Người khác lôi ra một cái ống dùng để thổi mê hương: “Màn chedày quá, không nhìn rõ được, bọn họ ở phòng này hả?”.

“Suyt..... nhỏ tiếng thôi. Bên cạnh Giang Thanh Lưu có dẫn theo một cao thủ đấy!”.

“Ai? Tên đờng tử ôm kiếm đấy hả?”.

“Ngu thế, là phu xe. Xương đốt ngón tay của tên phu xe đó thô to, hạ bần ổn định hữu lực, ánh mắt sáng rõ trầm tĩnh, rõ ràng là một cao thủ.”

“Nhưng..... tối quá, thật sự là nhìn không rõ đâu sư phụ à!”.

“Có chút chuyện vặt cũng làm không xong, nhìn vi sư đích thân xuất mã đây!”.

Hồi lâu sau, trên nóc nhà trọ Ngũ Hồ

“Sư phụ, người sao vậy?!”.

“Vi sư phải nhìn kỹ thêm chút nữa đã.”

“Dạ?”.

“Quả nhiên không thể nhìn rõ được.”

“Sắc! Vậy phải làm sao?”.

“Đã vậy thì thà thôi nhàn còn hơn bỏ sót!”.

Hai người thành thực khéo léo thôi hơi mê suốt một lượt khắp tất cả các gian phòng trọ, sau đó cẩn thận nắp lại miếng ngói. Bận rộn hồi lâu, cuối cùng hai người rón ra rón rén nhảy từ trên nóc nhà xuống, khinh công đạt đến mức xuất quỷ nhập thần thế này — — Dĩ nhiên chỉ có thể là Xuyên Hoa Điệp và Lan San Khách.

Quay đầu nhìn nóc nhà trọ, khuôn mặt Lan San Khách có một loại trang nghiêm kiêu việc xong rồi áo ra đi, quy ẩn giang hồ, xá gì tiếng tăm — — Nam thần, ta chỉ có thể giúp người đến đây thôi!

Cùng lúc đó, ở Trầm Bích sơn trang. Đan Văn Thiền đang nổi cơn bốc hỏa: “Thủy Quỷ Tiêu! Ta đã nói rồi ta không uống thuốc, không uống!”.

Thủy Quỷ Tiêu đứng thẳng tắp trước cửa phòng Đan Văn Thiền: “Thuốc của sư phụ ta, không ai dám không uống.”

Lần đầu tiên Đan Văn Thiền bị người ta chọc tức ra thành như vậy: “Có phải người bị điếc không, rốt cuộc có nghe thấy ta nói gì không vậy! Nếu người còn không đi, đợi khi tiểu Cảnh về, ta sẽ bảo nàng ấy xử lý người! Ngay cả sự phụ của người cũng đánh không tha!”.

Thủy Quỷ Tiêu vẫn đứng thẳng tắp: “Giang phu nhân, hy vọng cô có thể hiểu cho, cô đang lãng phí thời gian vô cùng có hạn của ta đấy. Sự phụ ta vẫn còn thiếu rất nhiều dược liệu, ta phải ra ngoài ngay.”

Đan Văn Thiền không muốn dây dưa với hắn, nàng là phụ nữ đã kết hôn, cứ hùng hăng với người lạ như vậy, để người khác nhìn thấy còn không bàn ra tán vào chắc. Nhưng Thủy Quỷ Tiêu đúng là đồ lừa cứng đầu, Đan Văn Thiền không uống thuốc thì hắn không chịu đi, đã đứng ở ngoài cửa sổ suốt mấy canh giờ rồi.

Đan Văn Thiền đi tìm luôn võ sư để đuổi người, Thủy Quỷ Tiêu tuy rằng là chân truyền của Khổ Liên Tử, nhưng cái Khổ Liên Tử truyền cho hắn là nội hàm mà thôi. Đám võ sư tay đâm chân đá, đánh đến nổi mặt mũi hắn bần độn sưng vù.

Cách một lớp cửa sổ, Đan Văn Thiền lắng nghe âm thanh bên ngoài, mệt mỏi vô cùng. Nàng dứt khoát lên giường, lấy tấm chăn mỏng che đầu, ước ao không muốn để ý đến.

Không biết ngủ được bao lâu, thì nàng tỉnh giấc. Chui ra khỏi chăn nhìn thử, giọt đồng hồ điểm canh tốc tốc, đã là canh hai rồi. Bên ngoài cửa sổ ánh trăng mờ mịt như nước, in bóng hoa lay động khe khẽ. Sắc đêm se lạnh, nàng ôm gối, trong lòng bỗng nhiên trào lên nỗi niềm cô đơn khó gọi tên.

Bảy năm nay, nàng một lòng một dạ trao hết tất cả cho Giang Thanh Lưu, hắn ra ngoài, nàng trông ngóng; hắn ở nhà, nàng giống như đóa hoa nở rộ. Khi ấy trong trái tim nàng, trong đáy mắt nàng toàn là hình bóng hắn, nàng chưa từng có cảm giác cô đơn thế này. Nhưng giờ, nàng biết bản thân đã không còn như trước nữa.

Đối với chuyện có con, từ lâu nàng đã mất đi cảm giác háo hức mong chờ như lúc đầu rồi. Sinh ra ở Giang gia, đứa trẻ của nàng cũng sẽ giống như Giang Thanh Lưu, vừa sinh ra đã bị bế đi xa khỏi vòng tay nàng, sau khi kiểm tra gân cốt, sẽ bắt đầu màn huấn luyện người thừa kế tàn khốc.

Trước khi thăng bé được mười lăm tuổi, nàng căn bản không thể gặp mặt.

Nàng bỗng cảm thấy đáng sợ quá, đây chính là cuộc sống mà bản thân nàng một lòng chờ mong ư. Giờ giật mình bừng tỉnh, phát hiện ra đây chính là địa ngục Tu La. Nàng đột nhiên thở dài chán nản, ánh trăng lạnh lẽo chiếu qua ô cửa sổ lụa mỏng, ánh sáng mờ ảo lung linh.

“Nếu cô đã tỉnh rồi, có thể ra ngoài uống thuốc không?” Một giọng nói lạnh lùng truyền vào, Đan Văn Thiển giật thót tim. Nàng vội ngẩng dậy rời giường, nhìn thấy cái bóng bên ngoài cửa sổ, Thủy Quỷ Tiêu bưng bát thuốc, dáng đứng thẳng tắp.

Đan Văn Thiển vội vàng thấp đèn, dưới ánh sáng lay động, nàng mới nhìn thấy những vết bầm tím trên mặt Thủy Quỷ Tiêu. Vì là mệnh lệnh của phu nhân ông chủ, nên mấy tên võ sư xuống tay không hề nhẹ chút nào. Sau màn bị đánh ấy rõ ràng Thủy Quỷ Tiêu te tua đi hẳn.

Đan Văn Thiển không phải người vô duyên vô cớ thích gây sự, nên giờ trong lòng có đôi chút áy náy. Nàng nhận lấy bát thuốc: “Con người người cũng thật là cứng đầu cố chấp, ta đã nói là không uống rồi, cũng chẳng phải là bệnh gì ghê gớm. Người thật sự định để bọn họ đánh chết à”.

Thủy Quỷ Tiêu hừ lạnh: “Đừng phí lời nữa!”.

Đan Văn Thiển hết cách, đành bưng bát thuốc lên, nhịn thở ngửa đầu rồi sau uống cạn sạch bát thuốc. Thứ thuốc này đúng là rất đắng, Khổ Liên Tử chỉ quan tâm đến hiệu quả của thuốc, chứ không thèm để tâm đến mùi vị của nó thế nào. Cả khuôn mặt của nàng nhăn cả nàng: “Uống rồi thì có tác dụng gì chứ.”

Thủy Quỳnh Tiêu thấy nàng uống xong rồi, bèn nghiêm mặt nhận lại bát thuốc: “Thuốc của sư phụ ta, nhất định là uống phát hết bệnh ngay.”

.....

Đan Văn Thiền chán chả buồn để tâm đến hắn nữa: “Vết thương trên mặt người có cần lấy thuốc bôi không?”.

Thủy Quỳnh Tiêu quay người bước ra khỏi cửa: “Sư phụ thiếu vài vị thảo dược nữa, ta phải ra ngoài hái thuốc.”

Đan Văn Thiền khó hiểu hỏi: “Muộn như vậy, người vẫn có thể nhìn thấy sao?”.

Thủy Quỳnh Tiêu đi thẳng, Đan Văn Thiền bất giác cũng đi theo hắn, lúc ấy hắn mới nói: “Từ nhỏ ta đã theo sư phụ học cách phân biệt các loại thảo dược rồi, ngửi mùi không bao giờ nhầm được. Huống hồ núi Thất Túc cách nơi này rất xa, đợi đến lúc ta quay về, cũng đã là sáng sớm hôm sau rồi.”

Đan Văn Thiền đột nhiên cũng có chút hứng thú: “Ta đi với người có được không?!”.

Thủy Quỳnh Tiêu ngược mắt lên nhìn nàng, cuối cùng trả lời bằng hai chữ: “Ha ha.”

Đan Văn Thiền cũng biết những lời này không ổn lắm, nàng là một người phụ nữ đoan chính, làm gì có lý nào đêm hôm khuya khoắt lại cùng một người đàn ông lạ đi hái thuốc bao giờ. Vì vậy lời vừa ra khỏi miệng mặt nàng đã đỏ ửng, giờ nhìn thấy dáng vẻ coi thường mình của Thủy Quỳnh Tiêu, khiến cơn giận nhen lại trong lòng, nàng dứt khoát quay người đi về phòng.

Nhưng sáng sớm ngày hôm sau, Thủy Quỳnh Tiêu lại quay lại. Tuy đã trải qua một đêm không ngủ, nhưng trông thần thái hắn vẫn sáng láng. Đan Văn Thiền lại nhắc lại lần nữa: “Nói với Khổ Liên Tử, ta..... ông ta không cần phải kê đơn thuốc nữa.”

Thủy Quỳnh Tiêu căn bản không thêm đề tâm: “Sự phụ ta là cao sĩ lời nói đáng giá ngàn vàng, đã đồng ý với cốc chủ chăm sóc điếu trị cho thân thể của cô, thì nhất định không bao giờ bỏ dở giữa chừng.”

Đan Văn Thiền nổi cáu tiện tay gạt phăng bát thuốc đi: “Vậy được chưa?!”.

Chỉ một lát sau, Thủy Quỳnh Tiêu đã bưng một bát thuốc khác đến. Đan Văn Thiền vốn dĩ còn muốn hắt đi nữa, nhưng thấy tơ máu hằn lên trong mắt, lại không thể nào nổi nóng được nữa. Nàng đành đi tìm Khổ Liên Tử, đáng tiếc Khổ Liên Tử đang bận rộn mô phỏng điếu chế lại Yên chi hoàn. Đan Văn Thiền đứng bên cạnh nói cả nửa ngày trời, ông ta đờ ra không thèm nghe vào tai một chữ.

Thuốc vẫn từng bát từng bát một đưa đến, không biết cái miệng rách nào đã truyền ra ngoài. Trong lòng mọi người đều thầm biết rằng nàng đang sốt ruột muốn có con, nhưng nhìn cái bụng vẫn phẳng lì của nàng, không dưng lại trở thành chủ đề cho người ta chê cười. Đan Văn Thiền sao lại không biết chứ, chỉ là không muốn so đo tính toán mà thôi.

Giang Ân Thiên và Chu thị cũng thường xuyên gây áp lực với nàng, trước đây nàng chưa từng phân bua cãi lại. Nhưng lúc tối khi tới thỉnh an Chu thị, Giang Ân Thiên lại không nóng không lạnh nhắc tới chuyện này. Baonhiều lo lắng ưu tư của Đan Văn Thiền cuối cùng cũng bộc phát: “Một năm mười hai tháng, thì chàng liệu có ở nhà được đến một tháng không? Cho dù con muốn có con, nhưng con sẽ phải sinh với ai đây?!”.

Lần đầu tiên Giang Ân Thiên bị đứa cháu dâu bật lại như thế, ông ta vốn dĩ là trưởng tộc, liền lập tức sầm mặt lại. Nhưng Đan Văn Thiền cũng không nhiều lời với ông ta, xoay người bước ra khỏi cửa. Sau lưng liền truyền đến tiếng quát tháo của Giang Ân Thiên, nàng cũng chẳng thèm dừng bước, đi thẳng một mạch về tiểu viện của mình.

Đến tối, lúc Thủy Quỳnh Tiêu mang thuốc tới, thấy hốc mắt nàng sưng đỏ như một quả đào. Thấy hắn bước vào, Đan Văn Thiền vội vàng lau mắt, nhưng khuôn mặt Thủy Quỳnh Tiêu lại không chút cảm xúc: “Hoảng cái gì, khóc thì cứ khóc đi, có phải ta chưa từng nhìn thấy đâu.”

Đan Văn Thiền cũng chán phải giấu giấu điểm điểm rồi, liền nhận lấy bát thuốc định uống một hơi cạn sạch, để cái gã đáng ghét kia biến đi càng nhanh càng tốt. Khổ nỗi canh thuốc nóng quá, nàng phải dùng thìa bạc khuấy cho cái thứ nước đen ngòm ấy nguội bớt rồi mới uống được.

Hồi lâu sau, Thủy Quỷ Tiêu mọc từ trong người ra một thứ giống như hái cái lá cây đưa cho nàng: “Đắp lên mắt đi, giảm sưng đấy.”

Đan Văn Thiền vốn dĩ không cần, nhưng không cần chi cằng cứ cần choxong. Nàng nhận lấy rồi đặt lên bàn, mũi vẫn còn hơi sụt sịt sụt sịt: “Người thường xuyên nhìn thấy phụ nữ khóc sao?”.

Thủy Quỷ Tiêu cũng ngẩng xuống ghé bên cạnh nàng: “Trước đây tâm huyết sư phụ dâng trào, quyết định hành y cứu người. Trong được quán gần như ngày nào cũng có phụ nữ khóc, có người thì là vì người thân được chữa khỏi bệnh, vui quá mà khóc, có người là vì người thân vô phương chữa, tuyệt vọng bị thương quá độ, mà càng nhiều hơn nữa là những người có người thân trúng độc của sư phụ mà chết, phần hận tuyệt vọng.”

Đan Văn Thiền kinh hãi trợn mắt há hốc mồm: “Các người đã từng trải qua.. tình cảnh rất nguy hiểm rồi à?”.

Thủy Quỷ Tiêu dừng dừng đáp: “Cũng tạm, gần như là mỗi tháng đổi chỗ ở một lần. Có một lần gặp phải người của Bất Lão Thành, thiếu chút nữa là học mù một mắt của sư phụ ta.”

Hắn nói nhẹ nhàng, nhưng Đan Văn Thiền thì không thể nào cười nổi. Giang hồ là như vậy, một người chạy một người đuổi. Bọn họ là nhóm chạy trốn, Giang Thanh Lưu là nhóm truy đuổi, mọi người đều nguy hiểm cả. Nàng dùng thìa bạc múc một canh thuốc, thổi cho bớt nóng rồi mới uống. Canh thuốc vẫn nóng, mà sao lòng lại lạnh lẽo thế.

Cho dù có uống nhiều thuốc hơn nữa, có đi đâu dưỡng cơ thể khỏe hơn nữa, thì ai sẽ cùng sinh con với nàng đây?

Mà nàng của hiện giờ, lại hy vọng sẽ sinh con cho ai?! Người trên giang hồ chém giết cầu sinh cố nhiên đáng buồn đáng thương, nàng nào có

sống tốt hơn bao nhiêu đâu?!

Rất nhanh đã uống xong bát thuốc, ngay cả vị đắng nghét nàng cũng chẳng nếm ra được. Lúc Thủy Quỷ Tiêu đi rồi, tiện tay nhặt mấy chiếc lá xanh trên bàn, nhanh nhẹn thành thạo dán lên hai mắt nàng.

Đan Văn Thiềm phản xạ có điều kiện nhắm mắt lại, đầu ngón tay của hắn lướt nhẹ qua mí mắt nàng, mang theo mùi hương thảo dược thoang thoảng.

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 23

Dan Văn Thiền ở nhà không thoải mái, thì Giang Thanh Lưu ở ngoài lại càng lo lắng hơn.

Thời gian ở nhà trọ Ngũ Hồ quanh đi quẩn lại cũng hết một ngày. Lúc Giang Thanh Lưu tỉnh lại, chân vẫn đang bị Bạc Dã Cảnh Hành ôm lấy. Cơ thể nàng vừa mềm lại vừa ấm, giống hệt một cái bánh gạo nếp vẫn còn rất dẻo. Giang Thanh Lưu đá đá vào người nàng, cho dù không còn nội lực, hắc cũng cảm nhận được có gì đó không ổn: “Lão tặc kia, người có người thấy mùi gì không?”.

Bạc Dã Cảnh Hành buồn ngủ đến nỗi không mở được mắt ra: “Mùi gì.....” Nàng đột nhiên phát hiện ra mình đang ôm chân Giang Thanh Lưu, lập tức tó mắt dựng đứng, “Mùi chân của người?”.

Giang Thanh Lưu chẳng muốn để ý tới nàng, lập tức ngồi dậy, cẩn thận ngửi thử, nhưng mùi rượu trên người Bạc Dã Cảnh Hành quá nồng, át gần hết mùi vị xung quanh. Hắc nhất thời cũng không có cách nào phát giác ra được. Hắc nghĩ ngợi một lúc, bèn rời giường móc từ trong túi thuốc ra hai viên thuốc giải độc. Bạc Dã Cảnh Hành nhìn thấy hắc cầm đồ đạc, lập tức cuốn cái chăn mỏng sấn lại gần, trông y hệt một con cáo lông xù: “Người đang ăn cái gì vậy?”.

Giang Thanh Lưu quay người lại bóp miệng nàng, cũng cho nàng ăn một viên. Bạc Dã Cảnh Hành loáng cái đã nuốt xong, vẫn còn rất bất mãn: “Sao chẳng có tí mùi vị gì thế?”.

Giang Thanh Lưu lên cơn bốc hỏa: “Trong miệng tích toàn là khí độc! Người tưởng là kẹo đường đấy chắc!”.

Bạc Dã Cảnh Hành chép chép miệng, cần lấy thứ trong tay hất lên xem thử, rồi đưa trả lại: “Có gì ghê gớm đâu.”

Giang Thanh Lưu nhét viên thuốc vào miệng, để ở dưới lưỡi, yên lặng nghe động tĩnh bên ngoài. Nếu có kẻ trộm, thì giờ này nhất định sẽ đập cửa xông vào rồi. Lẽ nào mình đã nghĩ quá nhiều? Hất lại nằm trở lại giường, Bạc Dã Cảnh Hành vẫn cuộn tròn trong chăn nằm lên gối hất, hơi thở thơm mát như hoa lan. Tóc gáy Giang Thanh Lưu dựng ngược: “Cút về đâu kia của người ngủ đi.”

Bạc Dã Cảnh Hành hừ lạnh một tiếng — — Đây là cái thứ mê hương gà vịt vớ vẩn gì của Lan San Khách vậy, đối phó với một người mất hết nội lực mà cũng không có tác dụng. Lúc quan trọng, vẫn phải để lão phu xuất mã.

Rất nhanh ý thức của Giang Thanh Lưu cảm thấy không ổn — — Toàn thân hất rơi vào trạng thái vô cùng thả lỏng, thần thức cũng có chút mơ màng, không cách nào tập trung sức chú ý được. Hất thần cả kinh, muốn ngẩng dậy, nhưng chỉ muốn mà không thể làm được. Cả người đều rã rời, khả năng tự khống chế có mạnh đến đâu, cũng không thể ra lệnh được cho tứ chi làm được hành động nào đó.

Mê hương đã phát huy tác dụng trong cơ thể rồi, hất lơ mơ biết được đi đâu gì đó: “Trường sinh hoàn!”.

Bạc Dã Cảnh Hành thò đầu ra nhìn thử vào mắt hất, quả đúng là trúng độc rồi, đến lúc này nàng mới lộ ra bộ mặt hồ ly lông xù: “Thằng oắt Giang gia kia, lão phu không bằng người, lão phu già cả rồi, không thể chịu được tổn hại thêm nữa. Người ngoan ngoãn phục tùng lão phu, dù sao thì cũng sẽ qua nhanh thôi.”

Giang Thanh Lưu lúc ấy mới tỉnh ngộ: “Thuốc giải độc vừa này..... người đã đổi thuốc?”.

Bạc Dã Cảnh Hành cười hì hì, bắt đầu cởi quần áo hất. Giang Thanh Lưu đương nhiên là lửa giận bùng bùng. Nhưng Trường sinh hoàn đã khiến

càng người hấn bả hoải, không cách nào không chế được bản thân, chỉ có thể dùng giọng điệu bình tĩnh nói: “Người đừng như vậy.”

Bạc Dã Cảnh Hành đã sắp sửa lột sạch hấn ra rồi, những vẫn còn lên tiếng an ủi: “Sẽ nhanh thôi, chỉ cần một phần ba nén hương là xong.”

Lần đầu tiên Giang Thanh Lưu cảm nhận được nỗi khổ sở này, trong trạng thái vẫn còn vô cùng tỉnh táo, muốn dùng cạn sức lực để giãy dụa, nhưng lại hoàn toàn bất lực. Thậm chí ngay cả giọng điệu cũng không thể nặng nề, chỉ biết cự tuyệt một cách cực kỳ bình tĩnh. Cho dù biết rõ rằng có cự tuyệt cũng chẳng mấy may có tác dụng.

Sắp tuyệt vọng đến gần như bất lực, giọng nói của Giang Thanh Lưu vẫn rất bình tĩnh: “Bạc Dã Cảnh Hành, người không sợ ta giết người sao?”

Hai tay Bạc Dã Cảnh Hành chống lên phía trên hấn, nhìn thẳng vào mắt Giang Thanh Lưu nói: “Mùi vị của Trường sinh hoàn, đáng sợ không?”.

Giang Thanh Lưu căn bản không còn tâm trí đâu để suy nghĩ nữa, trong đầu hấn là một mảng hỗn loạn. Hấn phải ngẫm thừa nhận rằng, Trường sinh hoàn quả thực rất đáng sợ, đó là một loại cảm giác sợ hãi khi lột trần bản thân ngay trước mặt người khác, lột trần từ cơ thể cho đến trái tim. Người không thể trốn tránh được bất cứ câu hỏi nào, cũng không thể phản kháng lại được bất cứ tổn hại hay vũ nhục đang dần sự gia tăng của đối phương.

Bạc Dã Cảnh Hành tiến sát lại gần hấn, trong đáy mắt không hề có vẻ khinh thường, cũng không hề có vẻ bốn cợt. Giang Thanh Lưu căn bản không biết trong lòng mình rốt cuộc cảm thấy thế nào, hấn cũng chẳng tài nào suy nghĩ nổi. Bạc Dã Cảnh Hành lôi ra một cái khăn bịt mắt hấn lại: “Coi như giúp đỡ nữ nhi trên giang hồ đi, nhỏ mọn như thế làm gì. Dù sao bình thường người cứ tích không mãi thế cũng lãng phí.....”

.....

Tầm mắt bị che mất, cả người dường như chìm vào trong đêm tối, ngược lại khiến cho cảm giác trở nên rõ ràng khác thường. Giang Thanh

Lưu không thể nào không chế được sự biến hóa của cơ thể, có thứ gì đó mền mại hôn lên trán hắn. Cách một chiếc khăn mỏng, hắn đương nhiên vẫn có thể cảm nhận được sự ấm nóng ấn lên trán mình.

Để bồi dưỡng hắn thành một vị đại hiệp chân chính, Giang gia đã tiêu tốn hết mười năm. Để hắn thích ứng với sự hung hiểm xảo trá trên giang hồ, Giang gia đã bỏ ra suốt mười năm. Hai mươi bảy năm, gia tộc nâng đỡ hắn, hắn cũng cang đáng cả gia tộc, thẳng tiến về phía trước. Hắn thuận theo kỳ vọng của các bậc trưởng bối, học võ, đi đây đi đó, gây dựng danh tiếng, sau đó thành thân, cuối cùng tuổi còn trẻ đã chấp chưởng vị trí đứng đầu trên giang hồ.

Cuộc đời của hắn vì có người trải đường cho nên bằng phẳng đến đáng sợ. Cũng chính vì bằng phẳng, nên đời hắn trước giờ chẳng có niềm kinh hỉ nào, cũng chẳng có chương ngại chông chênh nào. Hắn lấy Đan Văn Thiển, bình thường phu thê ân ái, cho dù có ở trên giường cũng vẫn nhẹ nhàng tử tế.

Mấy năm nay bên cạnh hắn cũng không phải không có cám dỗ, nhưng trong lòng hắn chưa từng có nửa phần suy nghĩ sai lệch. Hắn đứng trên đỉnh giang hồ, nhưng trái tim trước giờ chẳng từng có nhiệt huyết.

Tư duy tan rã, có một loại cảm giác lạnh lẽo từ trong tim dằn dằn lan ra, có tên là cô độc. Hắn biết tác dụng của Trường sinh hoàn, loại thuốc này chỉ cần một viên, đã có thể đánh cho sự lạnh lùng khắc chế của hắn tan tành không còn mảnh giáp. Hắn chỉ có thể duy trì vẻ tỉnh táo yếu ớt, cảm nhận cảm giác tuyệt vọng.

Bạc Dã Cảnh Hành ở bên cạnh là tất cả những gì hắn có thể tiếp xúc được, là nguồn nhiệt duy nhất. Hắn ôm lấy nàng đầy tỉnh táo, cảm giác được đầu ngón tay của nàng lướt qua gò má, cách một lớp khăn, mang theo sự lưu luyến bí ẩn. Trong lòng biết rõ tính nết lão tặc này vô thường, nhưng hắn vẫn lên tiếng giãi dụa: “Bạc Dã Cảnh Hành, tốt xấu gì người cũng là nhân vật từng tung hoành trên giang hồ, người không cần mặt mũi nữa sao?”.

Bạc Dã Cảnh Hành quả nhiên sờ sờ mặt mình: “Chep, người trong ma đạo, cần mặt mũi làm gì!”.

Giang Thanh Lưu không nói lời nào, con ngươi hấn tựa như sắc xanh của hàng liễu sau mưa, trong vắt sáng rõ. Bạc Dã Cảnh Hành nhìn hấn hồi lâu, từ từ siết chặt tay.

“Hầy.” Nàng than khẽ, dù Giang Thanh Lưu chẳng thể làm ăn được gì, nhưng hiệu quả của thuốc không thể làm dao động cảm xúc của hấn: “Người thờ dài gì chứ?”.

Bạc Dã Cảnh Hành ngẩng xuống bên cạnh hấn, giọng nói ấy vậy mà lại mang theo đôi phần sầu muộn: “Chỉ là nhớ tới những năm tháng ở trong địa lao, nghĩ đến vô số lần bị những kẻ như vậy tra tấn xâu xé, nên có chút cảm thán thôi.”

Giang Thanh Lưu cố gắng không chế được tính, nhưng lẽ nào Trường sinh hoàn lại dễ bị không chế đến thế? Hấn hy vọng nói nhiều, giao lưu nhiều có thể thoát khỏi cảm giác hư không rời núi lập biển này: “Năm đó nếu không phải người tàn sát cả giang hồ, hai tay nhuộm đầy máu tươi, thì sao lại có kết cục bị giam cầm tra tấn suốt ba mươi năm trong địa lao chứ.”

Bạc Dã Cảnh Hành ngẩng bên cạnh hấn, nhưng bóng dáng lại tấp thoảng đôi phần cô độc: “Làm sao người biết chuyện xưa năm đó thế nào. Hai tay lão phu nhuộm đầy máu tươi, nhưng những kẻ đó có ai là thật sự là vì chính nghĩa? Thấy người khác có nên nảy lòng ghen ghét đố kỵ, đó mới đích thực là tội ác không thể tha thứ.”

Giọng nói của Giang Thanh Lưu vẫn rất bình tĩnh: “Đã ba mươi năm trôi qua, người chết không thể đối chứng, người đương nhiên nói gì mà chẳng được.”

Giang Thanh Lưu lắc đầu: “Nếu muốn có chứng cứ thì rất dễ, nếu Giang Ân Thiên thực sự là vì chính nghĩa, vì muốn báo thù cho Giang Thiệu Tang, thì hà tất phải giam cầm tra tấn lão phu? Hấn ta có vô số cơ hội có thể xuống tay giết chết lão phu.”

Tâm trạng của Giang Thanh Lưu vốn dĩ đã không yên ổn, nên những lời này rất dễ dàng khơi lên lòng nghi ngờ của hắn. Thật ra hắn vẫn luôn hoài nghi tất cả những đi đầu đó, lão tặc này bị giam cầm trong Giang gia hơn ba mươi năm, nếu không phải vì Ngũ Diệu Tâm Kinh, thì hà cớ gì lại giam nàg ta suốt ba mươi năm?

Giọng nói của Bạc Dã Cảnh Hành cũng dần dần bình tĩnh lại: “Bức màn đen của Giang gia, người phải biết rằng lão phu cũng có thể nói cho người biết. Lúc quyết chiến trên núi Nhạn Đãng, môn nhân đệ tử của Giang gia chết trong tay lão phu không nhiều lắm, nhưng tại sau sau trận chiến ấy lại có hơn ba trăm người thương vong?” Giang Thanh Lưu đột nhiên không muốn nghe tiếp nữa, nhưng nàng vẫn cứ tiếp tục nói, “Vì Giang Thiệu Tang muốn tối đa hóa cái giá Giang gia phải trả trong mắt người trong võ lâm, nên đã lệnh cho đám đệ tử tự mình tàn sát lẫn nhau, lấy việc bắt được lão phu làm công đầu cho trận chiến.”

Giang Thanh Lưu muốn phản bác, muốn nàng phải ngậm miệng lại, nhưng hắn chỉ có thể thản nhiên nói: “Người nói dối.”

Bạc Dã Cảnh Hành xoay đầu lại nhìn hắn, trong ánh mắt là luồng ánh sáng quỷ mị: “Ta không hề nói dối, người biết rõ đi đầu đó! Dù võ công của lão phu có cao cường đến thế nào đi chăng nữa, suy cho cùng cũng chỉ là một người có hai tay, đệ tử của tám đại môn phái có bao nhiêu người mà lão phu có thể giết chết được toàn bộ chứ? Giang Thiệu Tang vì muốn xuyên tạc bóp méo việc này, đã lệnh cho đệ tử tấn công sát hại đệ tử của tám đại môn phái, nên mới gây ra trận chiến có một không hai như thế!”.

Giang Thanh Lưu chỉ cảm thấy đầu óc đột nhiên hỗn loạn, vẻ mặt Bạc Dã Cảnh Hành đầy bi thương: “Lão phu bị giam cầm dưới địa lao suốt ba mươi năm, vốn dĩ không nên tham sống sợ chết. Nhưng Hàn Âm cốc sư môn của ta bị diệt vong, hơn ba trăm người bị giết! Ta và gia gia người không giống nhau, ông ta có vô số người trong gia tộc, vì thế có thể hy sinh một phần trong số đó. Nhưng ta thì không có ai cả.” Nàng chầm chậm dựa gần vào người Giang Thanh Lưu, “Nổi thống khổ mà hiện giờ người phải chịu, ba mươi năm trước không có giờ phút nào ta không phải chịu. Không sai, ta luôn muốn đi đầu tra tìm ra hung thủ thực sự để báo thù rửa hận, để

sư phụ, sư đệ, sư thúc, sư bá của ta có thể nhắm mắt yên nghỉ. Nhưng Giang Thanh Lưu, hiện giờ với cái thân thể đã đến mức này của ta, mới chỉ đi có vài bước mà đã thở hổn hển, thì ta nào dám nói đến chuyện ân oán thù hận?”.

Cảm xúc của Giang Thanh Lưu chỉ còn lại một mảng hỗn loạn, hần giờ đã mất đi nội lực, lại không cách nào kiềm chế được bản thân. Nên hần có thể cảm nhận được sự bất lực và bị ai của Bạc Dã Cảnh Hành.

Bạc Dã Cảnh Hành dựa vào bên người hần: “Vì thế ta muốn có một đứa con, để đến lúc ở đâu đó không thể làm được việc gì nữa, hãy để ta lưu lại một hạt giống cuối cùng cho sư môn mình. Người và ta cách biệt thân phận tuổi tác, nhưng đây lại là..... thỉnh cầu của lão phu với người. Dựa vào thể chất của lão phu, sau khi đưa trẻ sinh ra, chưa chắc lão phu đã có thể được tận mắt nhìn thấy nó, nhưng ta sẽ giao Ngũ Diệu Tâm Kinh cho người cất giữ. Đợi sau này thằng bé trưởng thành, sẽ truy tìm lại tâm kinh cho nó, cũng tránh cho Hàn Âm cốc của ta bị tuyệt hậu.”

Nếu đổi lại là lúc bình thường, Giang Thanh Lưu tuyệt đối sẽ không bao giờ tin lời nàng. Nhưng đêm nay, lý trí còn sót lại của hần đã không còn bao nhiêu nữa. Giọng nói hần khàn sạn: “Người chắc chắn sẽ giao đứa trẻ này cho Giang gia bồi dưỡng chứ?”.

Thần sắc Bạc Dã Cảnh Hành ảm đảm hần đi: “Kẻ thù của ta trải rộng khắp giang hồ, với tình hình hiện giờ, có thể sinh được nó ra đã là vạn lần may mắn rồi, sao còn dám mong ước xa vời sớm tối bầu bạn bên nhau nữa?”.

Giang Thanh Lưu không nói tiếp nữa, Bạc Dã Cảnh Hành từ từ dựa gần hơn vào người hần: “Lão phu thay mặt cho hơn ba trăm đồng môn của Hàn Âm cốc, cảm tạ ân đức của Giang minh chủ.”

Cánh môi hồng dần dần dính sát lại, Giang Thanh Lưu nhắm chặt mắt, trong lòng rối loạn nhưng vẫn cùng nàng làm loại chuyện hoang đường đó.

Trong một đêm tối, tại một nơi có tên là nhà trọ Ngũ Hồ, cuộc đời của rất nhiều người cũng từ đây mà thay đổi. Ví dụ như một thương nhân

TâyVực ở phòng hạng sang đang chuẩn bị buôn bán ngà voi sẽ cưới một quả phượng phân. Hay như ông chưởng quầy và bà chủ tiệm may mà ông ta đã yêuthần nhiều năm cuối cùng đã phá bỏ lớp giấy cửa sổ ngăn cách để đến với nhau. Hay như con khỉ tung hứng tạp kỹ với ông ấy..... chẹp, hình như có giky quái đang xông tới. Hay như cuối cùng TềĐại bị Thôi Tuyệt đánh chomột trận sưng vù mặt mũi.

Sáng sớm ngày thứ hai, trời còn chưa sáng, khách trong toàn bộ quán trọđều vội vã thay toán tiền phòng, mang theo nữ quyến bên cạnh xinh nhưhoa hoặc xinh không như hoa vội vàng rời đi. Giang Thanh Lưu cũng nằmtrong số này, mọi người cúi đầu đi nhanh, không ai chú ý đến vị mình chủvõ lâm ấy.

Giang Thanh Lưu cũng không chú ý đến người bên cạnh, bao gồm Đại Tềmặtmũi sưng vù cùng với Thôi Tuyệt thần sắc cũng không được ổn cho lắm.

Mọi người mặt mũi sầm sì chỉ quan tâm đến chuyện lên đường, thậm chíngay cả quán trọ cũng không muốn ở, phi ngựa không ngừng nghỉ tới trạiPhi Ưng.

Thời tiết nóng bức, nên thi thể của Hạ Phi Hồ được ướp lạnh, vẫn đặttrong linh đường. Huynh đệ của Hạ gia đều ra nghênh đón bọn hắn, vừaliếc nhìn sắc mặt của vị mình chủ, thật đúng là, khó coi hơn hẳn sắc mặtvị cha già vừa mới chết của bọn họ.

Giang Thanh Lưu cũng không muốn nói nhiều với bọn họ, mà đi thẳng vàophòng. Bạc Dã Cảnh Hành sờ sờ mũi, dọc đường đi, Giang Thanh Lưu khôngnói với nàng dù chỉ là nửa chữ. Nàng cũng đi theo sau hắn, mấy anh em Hạgia không biết nàng là ai, nhưng thấy đi cùng với Giang Thanh Lưu, nênkhông có ai dám hỏi nhiều.

Giang Thanh Lưu đến linh đường trước, thấp nén hương cho Hạ Phi Hồ. Sauđó đi tới căn phòng Hạ Phi Hồ gặp nạn, căn phòng đó hiển nhiên là phòngngủ, nhiều ngày đã trôi qua những vẫn nguyên hiện trường ban đầu.

Con trai cả của Hạ Phi Hồ, Hạ Lôi đứng ở bên cạnh nói: “Minh chủ ngài xem đi, h ầi đầi di thể của gia phụ nằm ở đây này.”

Giang Thanh Lưu cẩn thận tra xét hiện trường, bao gồm cả những thứ nước trà còn sót lại trên bàn, mấy sợi tóc vương trên giường. Hiện trường không có vết tích của việc đánh nhau, chén trà sau khi kiểm tra tỉ mỉ, cũng không thấy có độc.

Hạ Lôi và Hạ Báo con nuôi của Hạ Phi Hồ dẫn hấn ra sau linh đường, nơi đặt thi thể Hạ Phi Hồ. Hạ Phi Hồ lạng lẽ nằm trên chiếc giường bằng, quần áo trên người đã được thay sang áo liệm, chỉ có cái đầi là vẫn chưa thể tìm được về. Nên hiện giờ trên phần cổ của cái xác là một cái đầi giả.

Bạc Dã Cảnh Hành vốn thuộc kiểu trạng thái đứng cũng có thể ngủ được, người của Hạ gia cũng rất tinh ý, li ền sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho nàng trước. Thế nhưng đúng là được hôm mặt trời mọc đắng tây nàng lại không đi ngủ ngay, mà lại thò đầi ra liếc nhìn di thể đang ở trên chiếc giường bằng. Mấy ngày gần đây Giang Thanh Lưu không nói câu nào với nàng, nhưng giờ lại sợ nàng nói ra những câu kiểu như – Đầi người này không còn, nên cái cổ trông càng nổi bật chẳng hạn, nên vội vàng trừng mắt lườm nàng.

Bạc Dã Cảnh Hành cũng rất thức thời, lập tức ngậm miệng lại – Những lời nàng định nói vừa nảy quả nhiên không phải những lời hay ho gì.

Việc cấp bách ngay lúc này, đương nhiên là cần phải tìm lại cái đầi. Không có đầi, mà trại Phi Ứng lại không nỡ để Hạ Phi Hồ chết không được toàn thân. Giang Thanh Lưu bàn bạc rất lâu với Hạ Lôi và Hạ Báo, để đi ều tra vụ án giết người, thì nguyên nhân đầi tiên đương nhiên là vì có thù oán cá nhân, thứ hai là vì tình cảm, thứ ba là lúc gần k ề bổn nẫy sinh sát ý.

Bang phái của Hạ Phi Hồ ở trên giang hồ, nên kẻ thù gần như đầi đến từ giang hồ. Nếu nói vì tình mà giết người, thì h ềng nhan tri kỷ của ông ta cũng không ít. Tên kẻ thù của trại Phi Ứng nếu có viết ra thì cũng phải kín hết bốn trang giấy.

Những manh mối càng nhìn thấy một cách rõ ràng, thì những manh mối thực sự lại càng khó tìm.

Sau bữa cơm chiều, Giang Thanh Lưu và Đại Tề đã có trong tay bản danh sách ghi kín hết bốn trang giấy tên kẻ thù của trại Phi Ưng. Hắn thở dài ngao ngán, sắp xếp lại các manh mối: “Hiện giờ có hai manh mối quan trọng nhất, một là phu nhân của Hạ Phi Hồ là Lâm Tiểu Thi, thứ hai là cái đầu người bị mất. Hung thủ tiếm tàng, có khả năng là những người có tên trong bốn tờ giấy này, nhưng năm huynh đệ của Hạ gia cũng đều có khả năng. Tề Đại người nghĩ sao?”.

Sống lưng Tề Đại thẳng tắp: “Thuộc hạ nghe theo lời dặn dò của trang chủ.”

Giang Thanh Lưu lườm hắn một cái, tiện thể liếc mắt nhìn Bạc Dã Cảnh Hành ở bên cạnh. Bạc Dã Cảnh Hành đang uống Yên Chi lộ, căn bản không hề nhìn về phía này. Tề Đại chậm chạp chẳng hiểu gì, cuối cùng vẫn là Thôi Tuyết thông minh nhanh trí, vội vàng sán đến cười hì hì hỏi: “Cảnh công nương cô thấy sao?”.

Bạc Dã Cảnh Hành liếm sạch sẽ cái bát, thiếu chút nữa là liếm luôn cảm ấy cái móng tay trắng trắng mềm mềm của mình: “Bình thường lão phu có quan sát gì đâu.”

Thôi Tuyết phì một tiếng, thầm nghĩ lần này xem ra trang chủ đã có được một người không phải dạng vừa đâu. Bạc Dã Cảnh Hành ra hiệu cho hắn đi rửa bát, rồi vừa giả vờ nói với Thôi Tuyết: “Hung thủ giết người, tại sao lại cắt đầu? Thứ nhất, có thù, nên rửa hận. Thứ hai, cố ý xáo trộn, để tăng thêm khó khăn cho việc phá án. Thứ ba, đầu của Hạ Phi Hồ có chỗ khác cần đến. Tại sao Lâm Tiểu Thi lại bị bắt cóc, ba đệ tử của Hạ Phi Hồ, và hai người con trai rốt cuộc có hiềm khích nghi ngờ gì không..... Chẹp chẹp, thật ra muốn trừng trị hung thủ thật sự, lão phu có một cách trăm trận trăm thắng.”

“Cách gì?” Về mặt Thôi Tuyết đầy hiếu kỳ, Tề Đại cũng liếc mắt nhìn về phía này, Giang Thanh Lưu vẫn không có chút phản ứng nào. Bạc Dã Cảnh Hành chỉ nhẹ nhàng gõ gõ lên tờ danh sách, cũng không nói gì.

Qua một hồi lâu, cuối cùng Giang Thanh Lưu cũng quay người qua, lúc ấy nàng mới bảo: “Chúng ta có thể dùng chiến thuật diệt từng người một, đầu tiên tìm những thành phần không bị nghi ngờ, giết chết! Sau đó đánh dấu toàn bộ những người bị ngờ còn lại, diệt sạch! Hung thủ nhất định không còn nơi nào để trốn!”.

.....

Đối với chiến thuật diệt từng người một bách chiến bách thắng ấy, cuối cùng Giang Thanh Lưu cũng thân thiết nói với nàng, người hắn đã chiến tranh lạnh suốt mấy ngày một câu.

“Cút!”.

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 24

Đối mặt với vụ án giết người manh mối phức tạp, nên cả ngày Giang Thanh Lưu bận rộn khám nghiệm tử thi, xem xét hiện trường, thỉnh thoảng còn phải đặt đủ loại câu hỏi với người của Hạ gia. Còn Bạc Dã Cảnh Hành lại nhàn rỗi đến rỗi cả người, rõ ràng là từ sau chuyện lần trước Giang Thanh Lưu cực kỳ đề phòng nàng. Buổi tối chưa bao giờ ở chung một phòng với nàng. Hắc ở ngay cạnh phòng của Tề Đại, bình thường có động tĩnh gì, thì Tề Đại cũng có thể tới kịp lúc. Và để tránh xa ác ma, hắc nhờ người của Hạ gia sắp xếp cho Bạc Dã Cảnh Hành ở trong tiểu viện khác – Nội lực của lão tặc này đã khôi phục hoàn toàn rồi, ai muốn giết nàng ta thì cứ việc thoải mái đi.

Mỗi ngày Bạc Dã Cảnh Hành lả lướt hết bên đông lại tới bên tây, sau đó đợi tới giờ cơm. Có thể coi là người nhàn rỗi nhất trong trại Phi Ưng. Đương nhiên, biện pháp thì vẫn cứ phải nghĩ. Nếu không một khi Giang Thanh Lưu khôi phục lại nội lực, thì bất cứ lúc nào hắc cũng sẽ nổi sát ý. Đến lúc đó bản thân không còn chút giá trị nào để lợi dụng, sẽ lâm vào thế bị động.

Bạc Dã Cảnh Hành gặm một quả lê, đi qua linh đường. Lúc này năm sư huynh đệ của Hạ gia đã không còn thời gian đâu để canh giữ linh cữu nữa. Bình thường đâu là do tỳ nữ trông nom, vì đây là một vụ án giết người, lại thêm việc cái xác không có đầu, nên đám tỳ nữ bình thường cũng rất ít khi lại gần. Đầu tranh thủ lúc ban ngày rủ nhau cùng đến thắp hương xong là đi ngay.

Nên lúc này trong linh đường lạnh lẽo hoang vắng, chỉ có một xác không đầu nằm trên giường băng, vô cùng thê lương. Hương đã sắp cháy hết, Bạc Dã Cảnh Hành ghé gần vào chiếc bàn dài, quan sát cái xác từ trên cao. Đột nhiên ánh mắt nàng thoáng rét lạnh, tay phải tách chỗ tiếp xúc

giữ cái đầu giả với phần cổ trên thì thể ra. Lật phần thịt rách chỗ tiếp xúc lên xem thử, thì thấy giống như bị một thứ gì đó xoắn siết nên đứt cổ.

Ánh mắt nàng bất định lúc sáng lúc tối, một lúc sau có tỷ nữ đi đến, nàng liền xoay người bước ra khỏi linh đường.

Không còn thời gian nữa, nhất định phải nhanh chóng hồi phục lại cơ thể!

Cứ hề nghĩ đến chuyện của Bạc Dã Cảnh Hành, là Giang Thanh Lưu lại thấy sung hết cả đầu, đã vậy vẫn phải giữ vững tinh thần để tra án. Hắn phái mấy người đi hỏi thăm những người dân ở vùng lân cận, hỏi thăm tung tích của Lâm Tiểu Thi. Hơn thế nếu là do người ngoài gây ra, thì thế nào cũng sẽ nắm được tung tích ra vào của những kẻ đáng nghi.

Đến giờ cơm trưa tâm trạng hắn vẫn rất bất an, đoán chừng Bạc Dã Cảnh Hành vẫn còn đang ngủ, nên không ra ngoài. Ứng phó qua loa với đám người Hạ Lô, Hạ Báo xong xuôi, Giang Thanh Lưu sai Thôi Tuyệt hòa Yên Chi Lộ vào một bát rượu lâu năm mang đến phòng của Bạc Dã Cảnh Hành. Đợi đến khi ăn cơm trưa xong, lúc đi đến phòng của Bạc Dã Cảnh Hành, thì thấy nàng đang cười cợt chót nhả lời lôi lôi kéo kéo Thôi Tuyệt: “Thiếu hiệp, lão phu vừa nhìn là đã biết ngươi là bậc kỳ tài hiếm có cốt cách phi phàm, thông minh trác tuyệt. Có hứng thú cùng sinh con với lão phu không?”.

.....

Gân xanh trên trán Giang Thanh Lưu dựng ngược, Thôi Tuyệt nhìn thấy hắn, giống như nhìn thấy cứu tinh, vội lấy cốc đi rót trà, ba chân bốn cẳng bỏ chạy. Giang Thanh Lưu vừa đập bàn tức giận, thì Bạc Dã Cảnh Hành lập tức trưng ra bộ mặt tiếu bĩ cao nhân nghiêm túc: “Giang minh chủ, vội vàng đến đây thế này, không biết có chuyện gì quan trọng không?!”.

Giang Thanh Lưu chỉ thẳng tay vào mặt nàng hồi lâu, cuối cùng phát tay áo, ngửi phịch xuống bên cạnh bàn – Lão tặc này quen thói vô sỉ rồi, hà tất phải nổi cáu với nàng ta. Hắn hít vào một hơi thật sâu, cuối cùng lại

đập mạnh xuống bàn một cái, cúi đến nỗi bật dậy: “Thôi Tuyệt mới chỉ là thằng bé có tí tuổi đầu, rốt cuộc người có chút nhân tính nào không vậy?!”.

Về mặt Bạc Dã Cảnh Hành đầy tang thương xoa xoa đầu hẳn: “Trước mặt lão phu, có ai trong các người mà không phải là thằng bé tí tuổi đầu đâu. Dù có chọn ai đi nữa thì có gì khác nhau?”.

.....

Giang Thanh Lưu lại hít thở sâu, quyết định nói chuyện nghiêm túc với nàng: “Bạc Dã Cảnh Hành, người nói thật cho ta hay, rốt cuộc người đang âm mưu làm những chuyện xấu xa gì!”.

Về mặt Bạc Dã Cảnh Hành đầy chính trực: “Lão phu bị giam trong địa lao của Giang gia suốt ba mươi năm, đã nhìn thấu cái chốn hồng trần rách nát này, nhìn thấu nỗi khổ ghét nhau mà vẫn phải gặp nhau, nhìn thấu nỗi khổ yêu thương nhau mà phải xa lìa, nhưng đó chẳng qua chỉ là chướng ngại của hồng trần mà thôi. Lão phu đã buông bỏ tất cả rồi.”

Lúc nàng nói những lời này, quả thực đáng vẻ còn cao quý trang nghiêm hơn cả cao tăng đức cao vọng trọng của Thiếu Lâm tự, Giang Thanh Lưu nể tin nửa ngờ: “Tại sao người cứ cố chấp sinh con đến vậy hả?”.

Bạc Dã Cảnh Hành thở dài, khuôn mặt dừng dừng bàng quan với mọi việc: “Tuy Hàn Âm cốc đã không còn, nhưng võ học của sư môn không thể thất truyền trong tay lão phu được. Đương nhiên lão phu hy vọng sẽ có người kế thừa, truyền lại sở học từ đời này sang đời khác rồi.”

Giang Thanh Lưu nheo nheo mắt: “Thật không?”.

Bạc Dã Cảnh Hành đứng dậy, khuôn mặt nghiêm túc cung tay nói: “Lão phu sợ rằng thời gian của mình không còn nhiều, tâm nguyện lúc còn sống này, xin Giang minh chủ thành toàn.”

Giang Thanh Lưu ghé sát lại nhìn nàng đăm đăm, thấy vẻ mặt thần nhiên mây thừa gió nhẹ của nàng, nên có chút tin tưởng. Suy cho cùng lão

tặc này đã lớn tuổi như vậy rồi, kẻ thù có lẽ đầu đã chết gần hết. Hơn thế toàn bộ Hàn Âm cốc đã bị tiêu diệt, giờ bộ dạng nàng ta thân cô thế cô thế này, có thể gây được sóng, tạo được gió gì cho giang hồ?!

Nghĩ vậy, thần sắc của hắn tuy vẫn rất nghiêm túc, nhưng giọng nói đã hòa hoãn đi nhiều: “Nếu người đã ở bên cạnh Giang mỗ, thì cần phải chú ý thanh danh, không được giở tác phong tà ma ngoại đạo ra nữa.”

Bạc Dã Cảnh Hành thở phào: “Lão phu đã quá vội vàng rồi.”

Giang Thanh Lưu cũng không nói nhiều nữa, lên giường, tranh thủ thời gian nghỉ trưa cùng nàng luyện công. Vì đứa trẻ, Bạc Dã Cảnh Hành phải tỏ vẻ quan tâm: “Vụ án của Hạ Phi Hồ đi đâu tra thế nào rồi?”.

Giang Thanh Lưu thoáng cau mày: “Giết người lấy đầu, không giống loại chuyện huynh đệ Hạ gia sẽ làm. Một mặt, ta đã cho dò hỏi chúng bang của trại Phi Ưng rồi, huynh đệ họ Hạ tuy không hòa thuận lắm, nhưng bình thường phần nhiều cũng rất nể sợ Hạ Phi Hồ. Mặt khác, nếu bọn họ giết người lấy đầu, nhất định là vì muốn che mắt người sẽ đi đâu tra phá án sa này, bài bố manh mối, để đánh lạc hướng sự chú ý. Nhưng theo ta quan sát thì, huynh đệ họ Hạ, không giống hạng người hung ác cùng cực như thế.”

Bạc Dã Cảnh Hành lại thẳng thắn hơn hẳn nhiều: “Những kẻ nhát gan, nếu đã không có gan, thì cũng sẽ không có não.”

Giang Thanh Lưu lườm nàng: “Hàm súc vào!”.

Bạc Dã Cảnh Hành vâng lời, liền sửa lại: “Tuy rằng bọn họ hành tẩu giang hồ, nhưng cũng là những người tâm tư đơn thuần, làm việc cẩn thận chắc chắn, tuyệt đối không đến mức đó.”

“.....” Giang Thanh Lưu quyết định bỏ qua những lời của nàng, chỉ coi đó như là những lời vuốt đuôi suy nghĩ của bản thân, lại nói tiếp: “Ngược lại Lâm Tiểu Thi lại là người cực kỳ khả nghi. Lâm Tiểu Thi là vợ của Hạ Phi Hồ, hai người họ thành thân được mười hai năm rồi, bang chúng đầu nhất loạt khen ngợi bà ta và Hạ Phi Hồ tương kính như tân, vô cùng yêu

thương nhau. Mấy huynh đệ họ Hạ cũng đầu đầu loạt bày tỏ rằng bà talà người dịu dàng hiền hậu, tất cả trên dưới trại Phi Ứng, đều không kễra được chút thị phi nào của bà ta. Kiểu người như vậy, quả thực không giống sinh vật sống.”

Bạc Dã Cảnh Hành gật gật đầu khen ngợi: “Thằng bé người, cũng không phải là kẻ bất tài đâu. Con người không ai là hoàn hảo cả, nếu con người thật sự hoàn mỹ đến mức độ như vậy, thì chắc chắn có khả năng là đang nguy trang cho một mưu đồ khác.”

Giang Thanh Lưu không tài nào nghe lọt tai nổi những lời khen ngợi như vậy của nàng, chân run lên, đập nàng rơi rụng từ trên giường xuống dưới giường: “Gọi ta là Giang Thanh Lưu!”.

Bạc Dã Cảnh Hành chẹp chẹp hai tiếng, bò dậy từ dưới chân giường: “Thằng bé nhà người, nếu trong người lão phu mang thai, có sao đi nữa thì người cũng phải gọi là đứa bé trong bụng ta là thúc thúc. Người không thể kính trọng hai vị trưởng bối của người một chút được sao?!”.

Chọc Giang Thanh Lưu nổi điên, thiếu chút nữa là sinh non.

Quá trình đi đầu tra của Giang Thanh Lưu thật sự gặp phải một vấn đề cực khó, khiến hắn có phần chần chừ: “Nói ra cũng thật kỳ quái, toàn bộ thôn làng không lớn cũng không nhỏ cũng có gần một trăm hộ dân, trại Phi Ứng xảy ra chuyện lớn như vậy, nhưng lại không thấy có chỗ nào khác thường đáng nghi cả.”

Bạc Dã Cảnh Hành không chút quan tâm: “Nếu như Lâm Tiểu Thi đã ẩn nấp trong trại Phi Ứng suốt hơn mười năm qua, thì việc không có sơ hở cũng là rất bình thường.”

Giang Thanh Lưu rối rắm: “Dù sao cũng phải có chỗ để bắt tay vào tìm chứ.”

Lúc chạng vạng tối, tiết trời mới dần trở lên mát mẻ hơn, Bạc Dã Cảnh Hành thật sự ra ngoài đi dạo một vòng. Trại Phi Ứng gần núi, nên thôn dân sống chủ yếu dựa vào việc săn bắt thú rừng, cũng có nhiều người

sống bằng nghề muối thịt bán và thuộc da. Nếu muốn mua một chiếc áo da hàng thật giá thật, hay những thứ như đặc sản núi rừng hoang dã, rượu thuốc chỗ cốt, thì tới đây là một lựa chọn vô cùng đúng đắn. Thỉnh thoảng cũng có những hộ gia đình giàu có sai người đến đây mua một vài loại như chim ưng hay chó săn.

Bạc Dã Cảnh Hành đi dạo xung quanh, hiện giờ thân thể nàng mềm mại như không xương, ở giữa một thôn dân chuyên đi săn bắn này, quả thực rất dễ gây sự chú ý. Nhưng nàng lại gần như không cảm nhận được điều đó, cứ quanh quẩn khắp trong thôn một vòng. Vì sống bằng việc săn bắt thú rừng, nên gần như nhà nhà đều nuôi chim ưng, chó săn. Những con thú này tính tình hung hăng, nhìn thấy người lạ là kêu sủa cả nửa ngày.

Xem ra, toàn bộ thôn làng này quả thực không có điểm nào đáng ngờ.

Bạc Dã Cảnh Hành một không thể đi nổi nữa, bèn nghỉ chân uống một bát canh đậu xanh, sau đó ra về như ta đây là thiếu gia ngang ngược kiêu ngạo quát lớn: “Tiểu nhị, ta muốn bá sư, học tuyệt thế võ công. Chỗ của các người thâm sơn cùng cốc, nhất định là có cao nhân mai danh ẩn tích, mau mau chỉ cho ta một con đường sáng sủa coi!”.

Chủ quán là một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, nghe vậy phì cười, lại thấy nàng tiện tay đưa ra một viên trân châu – Mới vừa nãy nhân tiện khi ra từ trên thanh kiếm Giang Thanh Lưu mang bên người. Có thể được đánh trên thanh kiếm của hắn, thì chắc chắn giá trị không tầm thường chút nào. Quả nhiên ông chủ quán vừa nhìn thấy, hai mắt liền tròn tròn, lập tức vui vẻ ra mặt cung kính nói: “Tiểu thư nói đùa rồi, thôn này chuyên săn bắn thú rừng, lấy đâu ra cao nhân. Nếu tiểu thư muốn bá sư học võ. Thì phải đến tìm những danh môn chính phái như Trần Bích sơn trang, hay Thất Túc kiếm phái mới đúng chứ.”

Bạc Dã Cảnh Hành nửa tin nửa ngờ: “Trong thôn này không có người nào biết võ công?”.

Ông chủ có được món hời, vừa hay giờ cũng không có khách nào cần phục vụ, bèn đứng luôn ở gần cạnh bàn của nàng nói: “Trong cái thôn này, đời đời kiếp kiếp săn bắt. Về sau, thôn dân thường xuyên vì tranh giành

thú săn được mà đánh nhau, cha của Hạ Phi Hồ là Hạ Kính Long liền lập trại Phi Ưng ở đây. Bình thường mọi người có vấn đề gì bất bình, đều tới tìm ông ấy. Hạ lão trại chủ là người từng luyện võ, nghe nói còn là một cao thủ. Cũng đã có không ít người từng luyện chung với ông ta, nhưng đều chỉ là thứ quyên cước thô thiển xoàng xĩnh. Nên không dám lấy ra lên mặt với người khác.”

Bạc Dã Cảnh Hành gõ bát, vẻ mặt không tin: “Ông đừng có cho rằng cao nhân ngoại thế, không chịu dễ dàng thu nhận đồ đệ, nên cố ý lừa ta!”.

Ông lão bật cười ha hả: “Đám con ông cháu cha các cô ấy à, người nào người nấy đều muốn học võ công cái thế độc nhất vô nhị. Nhưng ở trong thôn này ngoại trừ trại Phi Ưng ra, thì đều là những hộ gia đình sống bằng nghề săn bắt nơi rừng rú hoang vu, thật sự không có ai biết võ công.”

Bạc Dã Cảnh Hành gật gật đầu: “Nhưng vừa nhìn đã biết đây là nơi núi xanh nước biếc, địa linh nhân kiệt rồi, không thể không có cao nhân tới đây ẩn cư được. Hơn chục người, mà không có cao nhân nào từng tới đây ư?”.

Ông lão nói bằng giọng thân tình khuyên bảo với bạc hậu bối: “Nơi này làm gì có gì mà địa linh nhân kiệt, những cô gái ở sâu bên trong khe núi đều thích lấy chồng bên ngoài. Từ nhỏ lão phu đã lớn lên ở đây, hàng xóm láng giềng đều biết rõ gốc gác cả, nếu không phải ở gần núi, thì cơm cũng chẳng đủ ăn, lấy đâu ra cao nhân.”

Bạc Dã Cảnh Hành nhìn thoáng qua có vẻ nhụt chí, nhưng vẫn không nản lòng: “Một người như ông mà có thể hiểu được hoàn cảnh của tất cả mọi người sao? Mười mấy năm qua chưa từng có cao nhân nào tới thật ư?”.

Ông lão cũng có chút hảo cảm với nàng, tuy là tiểu thư con nhà giàu có, bên ngoài tuy có toát lên vẻ kiêu ngạo, nhưng cũng không giấu được vẻ ngây thơ lương thiện, nên cũng có đôi phần kiên nhẫn. Lại thêm việc bị một cô nhóc khích tướng, ông lão cũng không phục: “Không có. Từ nhỏ đến lớn lão phu đã lớn lên ở trong cái thôn này, mười mấy năm nay, ngoài trừ Lâm phu nhân của Hạ lão trại chủ, và Ngô Đại Đầu từ đầu thôn

đôngchuyển đến ra, thì người ngoài đầu chỉ tới ở hai ba ngày mua đủ da thú là đi ngay. Làm gì có cao nhân nào tới..... À, đúng rồi, nghe nói gã đạiphu chân đất Diệp Hòa trong thôn cũng chạy nạn đến đây. Đầu là những người lẫn lộn vất vả cả, không phải cao nhân gì hết.”

Bạc Dã Cảnh Hành dường như rất có hứng thú: “Hai người đó đầu không biết võ công?! Nói không chừng bọn họ đầu là tuyệt thế cao nhân ấy chứ, vì chán ghét chốn giang hồ chém giết, nên mới trốn đến nơi núi sâu rừng rậm này, trở thành một ngư dân Vũ Lăng chăng.”

(Ngư dân Vũ Lăng lấy từ câu chuyện vào khoảng tri đầu Thái Nguyên đời Tấn, có một người ở Vũ Lăng làm nghề đánh cá, một hôm bơi thuyền thấy một đóa hoa đào trôi từ khe núi. Người ngư phủ chèo thuyền dọc theo khe núi, đi mãi rồi đến một thôn xóm dân cư đông đúc, người dân ở đó đời sống an nhàn, thanh bình. Người đánh cá hỏi chuyện mới biết tổ tiên của họ vốn người nước Tần, nhưng do không chịu được chế độ hà khắc của Tần Thủy Hoàng nên bỏ lên sống ở đó, cách biệt hẳn với thế giới bên ngoài. Ở lại mấy ngày, rồi người ngư phủ tạm biệt ra về. Sau một thời gian, muốn quay lại tìm chốn đào nguyên mà không thấy.)

Ông lão phá lên cười: “Hai người bọn họ thì cao thủ nổi gì, một người ngày ngày vào núi săn bắt, người kia chỉ biết kê mấy cái đơn uống vào không chết người nhưng cũng chẳng chữa được cái bệnh nào ra hồn. Cô bé khờ khạo ơi, mau quay về nhà đi. Nếu thực sự muốn bá danh sư, hãy bảo người trong nhà bỏ ra chút tiền mời về một người. Lão đây thấy cô cũng không phải là người thiếu tiền thiếu bạc.”

Bạc Dã Cảnh Hành nhất quyết không tin, cố chấp muốn tới gặp hai vị “cao nhân” ấy. Ông lão bán trà thảo dược cười không nổi, mà tranh cãi với nàng cũng không lại. đành phải chỉ đường cho nàng. Bạc Dã Cảnh Hành đi men theo con đường rải sỏi nhớt nháp bùn, gập ghềnh mấp mô tìm đến nhà của Ngô Đại Đầu săn bắt thú rừng trước. Lúc ấy Ngô Đại Đầu đang thuộc dathú. Nhìn thấy nàng đến, nên rất nhiệt tình: “Cô nương muốn mua lông thú à?”.

Bạc Dã Cảnh Hành đi dạo một vòng quanh sân, trong sân treo rất nhiều thịt thú rừng phơi khô, quả thực không thấy có gì khác thường. Bạc Dã Cảnh Hành chọn mười mấy tấm da thú đắt tiền, lại thấy trong nhà ông có linh chi, nhân sâm, nàng liền ôm lấy tất, gói lại rồi đi thẳng. Ngô Đại Đầu vội vàng ngăn nàng lại: “Cô nương, cô vẫn chưa trả tiền mà.”

Bạc Dã Cảnh Hành trợn mắt: “Ông mù à, vừa nãy ta đã trả bạc rồi còn gì, vừa quay người đi ông đã chối rồi?!”

Ngô Đại Đầu nghe xong, cũng sầm mặt xuống nói: “Cô nương, cô nói như vậy là không đúng rồi. Cô trả bạc lúc nào chứ?”

Bạc Dã Cảnh Hành đương nhiên không chịu thôi, hai bên liền nổ ra tranh cãi. Trong thôn quanh năm yên tĩnh, phía đông có nhĩ đánh cái rầm thì phía tây cũng có thể nghe thấy. Rất nhanh rất đông người dân đã tụ tập trong sân, Ngô Đại Đầu và Bạc Dã Cảnh Hành ai cũng cho mình là đúng, một người nhất định nói chưa trả tiền, người kia thì khẳng định đã trả rồi.

Không còn cách nào khác, đành phải tìm đến người của trại Phi Ưng để chủ trì phân xử. Lúc Hạ Lôi, Hạ Báo đến nơi, nghe thuộc hạ nói người của Giang Thanh Lưu cùng một thợ săn tranh chấp, nên đương nhiên cũng mời luôn cả Giang Thanh Lưu đến. Suốt dọc đường đi, Giang Thanh Lưu không hé răng nói một câu nào – Dựa vào phẩm hạnh của lão tặc này, nàng mua đồ mà trả tiền mới là lạ. Huống hồ bộ quần áo trên người nàng ta cũng là của hắn, có thể trả nổi tiền không chẳng lẽ hắn còn không biết chắc?

Nhưng huynh đệ của Hạ gia lại không nghĩ thế – Nếu vị này đã là nội quyến của mình chủ võ lâm, thì lý nào lại ăn quýt chút tiền mọn ấy? Ông lão bán trà thảo dược đang dọn hàng, nhìn thấy thế cũng ghé lại xem. Dân trong thôn xôn xao bàn tán. Ông lão ngược lại đứng ngay bên cạnh Bạc Dã Cảnh Hành bênh: “Vừa nãy vị cô nương này ngẩng uống trà thảo dược ở quán của lão, còn cho lão một viên trân châu nữa. Thực sự không giống với người quýt tiền đâu.”

Bên ngoài đang bàn luận rất sôi nổi, thì Giang Thanh Lưu và huynh đệ họ Hạ cùng nhau bước vào phòng, Giang Thanh Lưu quả thực xấu hổ

không dám mở miệng, nên Hạ Lôi đành phải hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”.

Ngô Đại Đầu kể lễ đầu đuôi sự việc vừa nãy, Hạ Lôi nghe xong liền nghiêm mặt: “Đủ rồi, Giang minh chủ là người thế nào chứ, lẽ nào nội quyền của ngài ấy lại còn nợ ông chút bạc vụn sao. Không cần nói gì thêm nữa.”

Khuôn mặt Ngô Đại Đầu đầy bất mãn, Bạc Dã Cảnh Hành vẫn không chịu thôi: “Không được, lão phu nói đã trả tiền rồi là trả tiền rồi, sao lại có thể vì chút tiền con con mà đuối lý được? Chuyện này nhất định phải đưa ra lời giải thích rõ ràng.”

Giang Thanh Lưu quả thực xấu hổ không còn mặt mũi nhìn ai – Vừa nhìn cái kiểu nói chuyện lý lẽ đầu ra đuôi của nàng là biết ngay nàng thật sự chưa trả tiền. Hắn chạy tới tức giận trừng mắt lên lườm Bạc Dã Cảnh Hành đang tiểu nhân đắc chí, thấp giọng quát hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

Bạc Dã Cảnh Hành nháy mắt ra hiệu, hắn bỗng nhiên hiểu ra ngay – Nàng nghi ngờ Ngô Đại Đầu chăng?! Giang Thanh Lưu hơi cau mày, con người Bạc Dã Cảnh Hành tuy không đáng tin, nhưng làm việc cũng khá chắc chắn. Hắn lập tức trầm giọng nói: “Nếu ai cũng cho là mình nói đúng, vậy thì chibằng hãy để người của trại Phi Ưng tìm thử. Căn phòng rộng chừng này, nếu thật sự đã trả tiền, thì thế nào cũng tìm thấy.”

Hạ Lôi, Hạ Báo nghe xong, đều đồng ý. Ngay lập tức lệnh cho người tìm kiếm. Từ lúc nghe nói Bạc Dã Cảnh Hành là nội quyền của Giang Thanh Lưu xong Ngô Đại Đầu đều cúi gằm mặt, thoát nhìn thì là dáng vẻ thật thà trung thực, không dám trêu chọc động vào nhà quyền quý. Giờ nghe nói sẽ khám nhà, cũng không có phản ứng gì gay gắt.

Đám người của Hạ gia lục soát một lúc, quả nhiên không thu hoạch được gì, một điểm khả nghi cũng không có. Bạc Dã Cảnh Hành cũng chẳng hề lo lắng, còn lớn tiếng hét: “Không thể nào, rõ ràng ta đã trả rồi. Nói không chừng ông ta đã chôn ở chỗ nào đó! Các người tìm hết trên mặt đất rồi, vậy tìm thử dưới mặt đất chưa?”.

Ngô Đại Đầu vừa nghe xong, cả người lập tức cứng đờ. Giang Thanh Lưu làn người như thế nào chứ, lập tức chú ý đến ngay. Hắn nhanh chóng dẫn dò: “Cẩn thận lục soát dưới đất, xem có chỗ nào khả nghi không.”

Liên quan đến sự trong sạch của hắn, nên huynh đệ họ Hạ không dám quao, đành hạ lệnh: “Cẩn thận lục soát, một tấc đất cũng không được bỏ qua.”

Kết quả, bạc thì đương nhiên không thể tìm ra, nhưng lại có người chạy tới, hét to: “Mấy vị thiếu gia ời, Giang minh chủ ời, phát hiện ra saunhà có một mật đạo!”.

Đám người Hạ Lôi vừa nghe xong, sắc mặt liền thay đổi, Ngô Đại Đầu nhanh chóng khôi phục lại vẻ trấn tĩnh, cũng lộ ra vẻ kinh ngạc giống như tất cả mọi người: “Sao lại có một mật đạo được?”.

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 25

Hạ Phi Hổ chết không rõ ràng, Lâm Tiểu Thi thì mất tích, mọi người trong trại Phi Ứng vốn dĩ đã thần hồn nát thần tính lập tức giám sát kỹ hẩn. Giang Thanh Lưu cùng đám người Hạ Lôi vội vàng xem xét địa đạo. Bạc Dã Cảnh Hành cũng nhanh nhẹn vờ vét hết toàn bộ đồng da thú đất tìền, dược liệu, thịt thú rừng phơi khô vào trong giỏ. Lúc Giang Thanh Lưu quay lại quả thực không biết nên cười hay mếu, nàng còn dặn dò Tề Đại: “Lát nữa đừng quên mang chiến lợi phẩm của lão phu về nhé!”.

Hậu viện của Ngô Đại Đâu, có hình dạng như một cái cối xay đá rất lớn hình tròn, nhưng bên dưới bàn xoay của cái cối lại rỗng ruột. Bình thường cho dù có bước chân vào hậu viện, chắc gì đã nhìn ra được chính xác? Lần này cũng may là huynh đệ của Hạ gia ra lệnh đi điều tra kỹ lưỡng, mới phát hiện ra đầu mối. Chỉ thấy địa đạo bên dưới cái cối, tối tăm lạnh lẽo không biết thông tới đâu.

Huynh đệ nhà họ Hạ đã phái người vào trong kiểm tra, còn Bạc Dã Cảnh Hành neho neho mắt, ra khỏi cửa nói với Tề Đại: “Lập tức đi tới chỗ ở của gã đại phu chân đất kia, bí mật theo dõi Diệp Hòa. Nhưng người này có khả năng có võ công cao cường, người đừng để hắn bắt được.”

Tề Đại không nhúc nhích: “Ta không phải là thuộc hạ của cô, cô không có quyền ra lệnh cho ta.”

Bạc Dã Cảnh Hành bật cười hì hì: “Bé con, rất có cá tính. Lão phu thích, tối nay lão phu tìm người sinh con nhé.”

Tề Đại nhanh chóng phi ra khỏi cửa, chỉ để lại một câu: “Ta không có cá tính! Ta sẽ đi giám sát Diệp Hòa!”.

Tất mọi người đều vây lấy cái địa đạo, huynh đệ của Hạ gia bình thường hay cãi cò mâu thuẫn, nhưng đối với cái chết của Hạ Phi Hồ, thì ai nấy cũng thật lòng muốn đi đầu tra ra chân tướng.

Mật đạo thông tới một ngôi miếu đồ nát ở thành phía tây, ngôi miếu này trông vô cùng hoang tàn, lại lấp ló giữa một đồng cây cỏ rậm rạp, xuanay vốn dĩ không thấy có bóng người lai vãng tới đây. Ngô Đại Đầu đương nhiên là nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta là một thợ săn, thường ngày ăn no rồi việc hay sao mà đi đào cái mật đạo này? Huống hồ nhìn quang cảnh cái động đó đi, nói không chừng đã đào được bao nhiêu năm rồi. Có khi đã có từ lúc ta còn chưa tới cái thôn này cũng nên. Vả lại, lần này vốn dĩ là muốn tìm ra số bạc kia, để chứng minh xem ta có nói dối không. Các vị vừa tìm ra được cái động này đã chuẩn bị định tội cho ta là sao? Thường nghe đồn rằng trại Phi Ưng thẳng thắn trượng nghĩa, dám làm dám chịu, bình thường ta cũng vô cùng tín nhiệm. Nhưng hôm nay gặp mới biết, chẳng qua là thấy Giang Thanh Lưu là minh chủ võ lâm, nên nịnh bợ lấy lòng mà thôi.”

Cục diện nhất thời có chút đông cứng, huynh đệ nhà họ Hạ nhìn Giang Thanh Lưu, cũng không tiện nói gì thêm. Giang Thanh Lưu đành nhìn về phía Bạc Dã Cảnh Hành. Nàng bật cười hì hì nói: “Oắt con, lại còn giảng giải đạo lý với người lớn nữa cơ đấy. Người cứ chờ ở đây, lão phu sẽ dẫn một tên nhãi khác đến nói đạo lý với người.”

Bên trại Phi Ưng đang gà bay chó sủa, thì Trần Bích sơn trang cũng xảy ra chuyện rất khủng khiếp.

Mùng sáu tháng Sáu là ngày các cô gái ở đây trở về lại mặt, chuyển này Đan Văn Thiển cũng trở về nhà mẹ đẻ. Nhà mẹ đẻ của nàng là một gia tộc lừng lẫy có tiếng, nhưng nàng lại mất mẹ từ nhỏ, năm nàng mười tuổi cha nàng cưới thêm một bà vợ nữa. Tuy rằng bên ngoài đối xử với nàng cũng không tệ, nhưng suy cho cùng cũng không phải con mình đứt ruột đẻ ra. Đến mức lúc nàng được gả đến Giang gia, của hồi môn gần như là tấc tấc. Rất nhiều thứ đều được làm vội vàng qua quýt, cũng còn may vì gia đình nàng gả vào rất có tiếng tăm, Đan lão gia thực sự không muốn đắc tội với Giang gia, nên lúc gần đến ngày cưới mới mua sắm bổ sung thêm vào.

Vốn dĩ lúc ấy Giang Ân Thiên còn định lên tiếng bất bình, nhưng suy cho cùng Giang Thanh Lưu vẫn thương Đan Văn Thiền, không nỡ để nàng phải khó xử, nên đã ém vạ này xuống.

Lần này Đan Văn Thiền trở về nhà, mẹ kế của nàng thay đổi thái độ hẳn, vô cùng nhiệt tình. Đan Văn Thiền tuy không thân thiết với bà ta lắm, nhưng suy cho cùng vẫn là con do bà cả sinh ra, nên cũng không phải chịu sự ngược đãi quá đáng quá. Nên đối với sự đối đãi thân thiết của mẹ kế, tất nhiên nàng cũng cảm thấy ấm lòng.

Nhưng bữa cơm còn chưa ăn xong, mẹ kế của nàng đã nhắc đến việc biểu đệ của nàng gặp một ca nữ ở tửu lầu liên giờ trò trêu chọc. Vốn dĩ chỉ là trẻ trâu nóng máu mà thôi, nhưng trong lúc tranh chấp, nhỡ tay đánh chết người ta, sau này mới biết đối phương là thiếu chủ của Đào Kiếm sơn trang ở Giang Bắc. Mấy gã giang hồ này không phải loại dễ động vào, Đàng gia cũng sợ tai họa giáng xuống đầu. Nên hy vọng phía Đan Văn Thiền ramặt, giải quyết vụ việc.

Nhà họ Đan xưa nay là thương gia đứng đắn, vốn dĩ chuyện hôn nhân của Đan Văn Thiền quả thực có thể khiến mối quan hệ giữa hai nhà Đan, Giang thêm gắn kết. Nhưng vì chuyện của hồi môn lúc thành thân, mà gia tộc họ Giang cảm thấy không vừa lòng, bao nhiêu năm nay rất ít khi qua lại.

Giờ Đan Văn Thiền lại vừa mới xảy ra tranh cãi với Giang Ân Thiên, Giang Ân Thiên chưa trị nàng tội ngang bướng bất hiếu đã là may lắm rồi, làm sao nàng dám mở miệng nữa.

Lúc quay về trong trang, mặt mày nàng vẫn còn rất ủ rũ, trông ngóng Giang Thanh Lưu sớm ngày trở về, cũng tiện dò hỏi về chuyện này hơn. Đối với Giang Ân Thiên, bất luận là thế nào nàng cũng khó mà lên tiếng nhờ vả được. Nhưng lúc ấy bên phía Giang Thanh Lưu lại đang lâm vào cảnh không có chút đầu mối nào, nàng đợi trái đợi phải, cuối cùng quyết định phái người tới đó đưa tin.

Tuy trại Phi Ưng nằm sâu trong núi, nhưng với tốc độ của khoái mã, thì dăm bữa nửa tháng thế nào cũng tới nơi. Tất nhiên Giang Thanh Lưu đã nhận được thư của Đan Văn Thiền, mấy năm nay hẳn phiêu bạt bên

ngoài, trước giờ Đan Văn Thiền cực ít khi liên lạc, tránh để hấn bị phân tâm. Vì thế khi đọc thư xong, hấn cũng không để tâm lắm, nhấn lại rằng hiện giờ hấn không tiện đến Dao Kiếm sơn trang, phải đợi thêm vài ngày nữa đã.

Đan Văn Thiền nghe được lời nhắn, tủi thân ghê gớm: “Chuyện của chàng ấy luôn quan trọng hơn chuyện của ta, nếu đợi thêm vài ngày nữa, chỉ sợ rằng Đan gia không còn ai. Đến lúc đó chàng ấy đi thì có tác dụng gì?” Nói đoạn, tâm trạng lại càng thêm bất bình, “Nhất định là chàng ấy vẫn còn nhớ chuyện năm xưa của hầy môn của ta nghèo nàn, nên mới không chịu giúp đỡ, Đan gia coi thường ta, nhưng tốt xấu gì cũng nuôi dưỡng ta hơn chục năm qua. Giang gia cũng coi thường ta, ta còn hiếu thuận thu vén mọi bề làm gì nữa chứ?!”.

Gã truyền tin nghe vậy không dám hé răng nói nửa lời, Đan Văn Thiền bừa bật khóc. Đúng lúc ấy gã truyền tin lại nói tiếp: “Lúc thuộc hạ quay về, Cảnh cô nương bên cạnh trang chủ bảo thuộc hạ chuyển lời tới phu nhân.” Lúc ấy nước mắt của Đan Văn Thiền mới chịu thu lại: “Tiểu Cảnh nàng ấy nói gì?”.

Gã truyền tin cúi người xuống: “Cảnh cô nương bảo phu nhân giao mảnh giấy này cho “ông già ở trong nhà”. Xin thứ lỗi cho thuộc hạ bất tài, không biết người đó là ai.”

Đan Văn Thiền nhận lấy tờ giấy, lúc ấy mới chịu lau khô nước mắt, xua xua tay: “Người lui xuống đi.”

Ngày hôm sau, Đan gia phái người đưa thi thể của thiếu chủ Dao Kiếm sơn trang về, Dao Kiếm sơn trang nào chấp nhận được chuyện thiếu chủ nhà mình nằm mà về như thế, lập tức nộ khí bốc lên phùng phùng. Hơn một trăm nhân sĩ võ lâm mặc áo xô đầu quấn khăn trắng, tay cầm bảo kiếm được mài sáng loáng, dáng vẻ đúng kiểu hể vung đao là có kẻ rơi đầu. Đan lão gia là thương nhân đứng đắn, nào đã thấy qua cảnh tượng này bao giờ, tim gan bị dọa cho thiếu chút nữa là rơi rụng.

Một ông già mặc áo màu xám rêu đám đông ra đi tới trước, ông ta chỉ có một con mắt, con mắt còn lại bị khăn đen, trên tay cầm một cái tẩu thuốc.

Cậu thiếu niên mặc áo xanh trông rất tuấn tú đứng bên cạnh vội vàng bước đến giúp ông ta châm thuốc. Ông ta rít liền hai hơi, rồi nhả từng làn, từng làn khói trắng: “Đừng động dao động kiếm vội, để lão phu thắp cho người chết nén hương trước đã.”

Người của Đạo Kiếm sơn trang hốc mắt vẫn đỏ, chỉ hận không thể xẻ bộn họ ra làm tám mảnh: “Đợi ông quy tiên rồi, bọn ta sẽ thắp hương thay ông!”.

Ông già mặc áo xám thắp hương thật, lại rít thêm vài hơi thuốc nữa, rồi mới quay người lại bảo: “Thiếu chủ nhà các người, chết rồi đúng là chuyện tốt. Mau mau thay một người khác có đức có tài hơn đi, tránh để Đạo Kiếm sơn trang lưu lại tiếng xấu cho muôn đời sau.”

Trước thi thể người mất mà nói câu này, đã khiến Đạo Kiếm sơn trang ùng ùng nổi giận, trong nháy mắt khi mọi người vừa mới rút đao ra, thì đột nhiên một loạt tiếng leng keng của binh khí rơi xuống đất vang lên. Ông già mặc áo xám tung vạt áo lên, ngẩng thụp xuống dưới quan tài, ngay cả Đan lão gia cũng phải cau mày — — Văn Thiệu phái một ông già tới để nói chuyện giảng hòa với bọn họ sao. Ông ta chỉ biết người này trông khá có uy, nhưng làm chuyện này trước thi thể nhà người ta, thì chỉ tổ đổ thêm dầu vào lửa thôi.

Ông ta rất muốn bước lên để khuyên nhủ, nhưng lại nhìn thấy người của Đạo Kiếm sơn trang giống như đứng không vững, ào ào ngã xuống đất. Ông già nhắc cái túi thuốc trong tay, còn gõ gõ lên tấm ván quan tài: “Trong đây đúng không, người xưa nói bỏ đao xuống lập tức thành Phật.” Ông ta nhìn đám người ngã lăn dưới đất, tiện chân giẫm luôn lên một người vù lăn đến chân mình, “Xem ra chư vị vẫn có chút tuệ căn.”

Ông ta mở nắp quan tài ra, để lộ thi thể bên trong đã hơi phân hủy: “À! tới đây phải nhớ, mắng một câu giết rất hay, thì ta sẽ đưa thuốc giải cho người đó, các người thấy sao?”.

Người của Đạo Kiếm sơn trang tức đến phát điên, Đan lão gia cũng bị dọa cho phát rồ, lập tức hốt hơ hốt hải chạy đến, liên tục xin tha: “Tiên sinh, xin đừng như vậy mà! Bọn họ là người trong giang hồ đấy, hôm nay ngài

còn ở đây, nhưng hôm nào đó nếu ngài không ở đây..... bọn họ sẽ ăn tươi nuốt sống Đan gia mất!”.

Ông già áo xám không còn kiên nhẫn nữa, đập văng ông ta ra xa: “Lợn rạch khác đi ông già, đúng là dốt nát. Nếu không phải cốc chủ có lệnh, thì sao lão tử đây phải ra mặt vì một kẻ kém tầm như ông! Hôm nay lão tử sẽ giết toàn bộ bọn chúng ngay tại đây, để xem sau này ai còn dám đến báo thù nữa?! Nếu như thật sự có kẻ lọt lưới đến diệt môn Đan gia ông, thì dù có trốn đến chân trời góc bể lão tử cũng nhất định tóm được con cá lọt lưới ấy báo thù cho nhà các ông thế đã được chưa?”.

Đan lão gia không ngờ ông ta lại ngang ngược thế, lập tức luôn miệng kêu khổ. Ông ta vội vàng chạy đến trước mặt trang chủ Dao Kiếm sơn trang Tiểu Vãn Thiên, liên tục cúi người: “Tiểu trang chủ, lỡ tay giết người vốn dĩ là bọn ta không đúng, hết bao nhiêu tiền bọn ta đền ông ý bình thường. Chỉ xin Tiểu trang chủ đừng tính toán với Đan gia, giờ cao đánh khế, giờ cao đánh khế.”

Tiểu Vãn Thiên không thèm để ý đến ông ta, vì Tiểu Vãn Thiên cũng đang lăn lộn trên đất chứ sao.

.....

Vụ đàm phán này, giằng co suốt một ngày một đêm. Đến tận lúc lăn lộn mà mất một lớp da trên nền đất ở đại sảnh của Dao Kiếm sơn trang, cuối cùng cũng có người không chịu nổi. Có vẻ như đó là một tên gia đình, hất đứng dậy trước tiên, nhổ một bãi nước bọt vào trong quan tài, hét to một tiếng: “Giết rất hay!”.

Ông già áo xám cười cười nheo nheo mắt khen một câu: “Thức thời đấy!” Sau đó cầm một chai giống như chai thuốc hít đưa qua đưa lại trước mũi hắn, chỉ thoáng chốc, người này đã khôi phục lại như bình thường. Có người đầu tiên, thì đương nhiên sẽ có người thứ hai, có người thứ hai thì sẽ có người thứ ba.

Rất nhanh, từng người từng người trong Dao Kiếm sơn trang bắt đầu hồi phục, chỉ có vị thiếu chủ nằm trong quan tài là đáng thương thôi.

Cổnhan từng nói, chết đuối trong đồng nước bọt – Nếu giờ hán vẫn còn sống, đoán chừng cũng sẽ chết kiểu này. Tiểu Vấn Thiên tức đến độ lửa bốcngùn ngụt trời xanh, sau đó hôn mê bất tỉnh. Ông già áo xám lấy cán tấugỗ cho ông ta tỉnh: “Tiểu Vấn Thiên, còn muốn báo thù nữa không?”.

Ông ta móc từ trong người ra một cái bình ngọc nhỏ: “Nếu vẫn còn muốnbáo thù thì cứ nói thoải mái đi, hôm nay lão tử sẽ hạ độc chết toàn bộngười của Dao Kiếm sơn trang, tránh để sau này lại phải bôn ba.”

Mọi người nghe xong đầu rùng mình, đã thường thức qua thủ đoạn của ôngta khi này, giờ không một ai dám nghi ngờ. Tiểu Vấn Thiên thở h ồng hộcnhư trâu, h ồi lâu sau mới nghiêng rằng nói: “Cái chết của con trai ta,cũng là do gieo gió gặt bão, không oán trách được ai.”

Ông già áo xám lúc ấy mới thu lại chiếc bình ngọc: “Sớm nghĩ thông suốtcó phải xong r ồi không, hại lão tử bận trăm công nghìn việc còn phảigiành thời gian chạy tới đây.”

Đan lão gia kinh hãi không dám tin vào tai mình: “Không..... không cần ti ền b ồi thường?!”.

Ông già áo xám cũng vô cùng kinh hãi, cứ như thể chưa từng nghe qua chuyện như thế bao giờ: “B ồi thường ti ền cái gì cơ?!”.

Đan lão gia cười đến không khép miệng vào được: “Không cần phải quỳ xuống xin lỗi sao?”.

Ông già áo xám trợn trừng mắt: “Rất cần phải quỳ xuống xin lỗi!” Ông tanhấc chân giẫm lên người trang chủ Dao Kiếm sơn trang Tiểu Vấn Thiên,“Dạy con không nghiêm là lỗi của kẻ làm cha, nuôi dưỡng ra một thằng connhư vậy, hại lão tử rảnh rồi phải chạy tới bới chuyện mà làm, ông cóbiết thời gian của lão tử đây quý giá đến mức nào không?! Còn không xinlỗi lão tử đi!”.

Sau đó..... Dao Kiếm sơn trang phải trình trọng xin lỗi Đan gia.

Đan lão gia sắp ngất đến nơi rồi, may mà được mọi người phía sau đỡ lấy, suốt dọc đường về đầu óc thì xây xẩm bước chân thì vô lực, cơ hồ như cưỡi mây cưỡi gió mà đi. Ông già áo xám đương nhiên là Khổ Liên Tử, ông ta vừa về đến Trần Bích sơn trang đã lại tiếp tục vui mình trong đồng cỏ thảo và y thư, Đan Văn Thiệu muốn tìm ông ta nói lời cảm ơn cũng không tìm được – Dược thảo chất cao như núi, không tài nào lội ra được.

Đan Văn Thiệu đành phải tìm Thủy Quỷ Tiêu nói lời cảm tạ, nhưng Thủy Quỷ Tiêu lại chẳng hề để tâm: “Tạ ơn cốc chủ ấy, nếu không phải người ra lệnh, thì sư phụ còn lâu mới để ý đến những chuyện tầm phào này.”

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 26

Đan lão gia đã trở về nhà được gần nửa tháng vậy mà tâm trạng vẫn chưa thể bình tĩnh lại được. Cuối cùng đến khi tỉnh táo rar ồi, liền đặc biệt mở yến tiệc chiêu đãi Khổ Liên Tử. Đan Văn Thiền âm thầm kêu khổ, kiểu quái nhân như Khổ Liên Tử, mời được mới là lạ. Đan lão gia cứ tiếp tục nhiệt tình mời, cuối cùng không còn cách nào khác, Đan Văn Thiền đành phải mời Thủy Quỷ Tiêu đến.

Thủy Quỷ Tiêu không chịu nổi việc Đan Văn Thiền cứ năm lần bảy lượt mời đi mời lại như vậy, nên đành nghe theo. Người nhà của Đan lão gia, cái khác kém tầm, chứ riêng khoản uống rượu thì rất giỏi. Thêm vào đó ông chú họ của Đan Văn Thiền cảm kích ơn cứu mạng của hai thầy trò Thủy Quỷ Tiêu, nên càng nhiệt tình sốt sắng. Sau màn uống rượuбет nhè ấy, Thủy Quỷ Tiêu không chịu nổi, say như chết.

Trên bàn tiệc, khuôn mặt Đan Văn Thiền tuy vẫn vui vẻ, nhưng lại không ngừng thở dài, đầu cũng chẳng buồn gập. Người nên làm những chuyện này, vốn dĩ phải là phu quân của nàng. Nhưng giờ phu quân của nàng đang ở ngàn dặm xa xôi, làm cái việc gọi là “chính sự”.

Gả vào Giang gia nhiều năm như vậy, bất luận là trong mắt của người trong gia tộc, hay trong mắt hắn, nàng đều không phải chuyện gì quan trọng.

Nàng nhắc một ly rượu, uống cạn với mẹ kế, rượu vào s ầu càng thêm s ầu, khuôn mặt ửng hồng. Đan Văn Thiền không biết mình bị đưa về khuê phòng từ lúc nào. Sáng hôm sau lúc tỉnh lại, phát hiện căn phòng đó không phải là phòng nàng ở lúc chưa lấy chồng. Đan Văn Thiền chỉ cảm thấy đầu mình đau như sắp nứt ra đến nơi, phải mất một lúc lâu mới nhớ ra mình đang ở nhà mẹ đẻ. Lúc nàng quay về nhà có dẫn theo một nha hoàn tên là

Linh Âm, đây vốn dĩ là nha hoàn hầu môn của nàng, giờ quay về, cũng không biết đã chạy đến chỗ nào tìm bạn chơi đùa tâm sự, mà không thấy bóng dáng đâu.

Nàng khát khô cả cổ, duỗi tay ra muốn chống người ngời dậy, nhưng lại chạm vào một thứ nóng sực. Đan Văn Thiển trợn tròn mắt lên nhìn, cảnh người thiếu chút nữa là bật dậy – Bên cạnh nàng có một người đang ngủ, là một người đàn ông!

Đan Văn Thiển vừa định hét lên, nhưng cũng biết chuyện này không nhỏ, nên vội vàng bịt miệng mình lại. Người đàn ông trên giường bị hành động của nàng làm cho tỉnh giấc, nên cũng nhập nhèm mở mắt ra. Sắc mặt Đan Văn Thiển trắng nhợt, người đàn ông đó là Thủy Quỷ Tiêu!

Điều càng khiến cho nàng lúng túng hơn là, trong khi quần áo trên người nàng vẫn còn rất chỉnh tề, thì của Thủy Quỷ Tiêu lại bị người ta lột sạch, toàn thân từ trên xuống dưới ngay cả một mảnh vải để che đi vị trí đáng xấu hổ kia cũng không còn. Giờ hắn đang nằm gối đầu lên đùi Đan Văn Thiển, không biết trời trăng gì.

Cho dù Đan Văn Thiển có chậm hiểu hơn nữa, cũng ý thức được có chỗ không đúng. Đầu óc nàng vẫn còn say văng vất, lão đà lão đảo xuống giường, mới phát hiện đây không phải là Đan gia, càng không phải là Trăn Bích sơn trang.

Đây là đâu?!

Nàng sai bước đi nhanh tới chỗ cửa, đẩy mạnh một cái, quả nhiên đã bị khóa chặt. Toàn bộ cửa sổ cũng bị đóng dít gỗ chặn từ bên ngoài. Đan Văn Thiển không tìm thấy đường ra, lại quay trở về bên giường, cũng không màng đến việc ngượng ngùng, dùng sức lay Thủy Quỷ Tiêu: “Này..... người tỉnh lại đi! Mau tỉnh lại đi!”.

Thủy Quỷ Tiêu vừa mở mắt, việc đầu tiên là xuýt xoa một tiếng, lúc ấy Đan Văn Thiển mới phát hiện ra trên đầu hắn sưng một cục rất to. Đó là vết thương do bị người ta đánh một gậy rất mạnh từ đằng sau. Đan

Văn Thi nhìn vội vàng rút tay lại, không dám mặt dày liếc mắt nhìn hắn nữa: “Người không sao chứ?”.

Thủy Quỳnh Tiêu đành mặt: “Cô cứ thử bị người ta nện cho một gậy như vậy đi, xem có không sao không! Nào ta sắp văng tung tóe ra ngoài rồi đây!” Nghe hắn nói vậy, thì hình như không có việc gì lớn, Đan Văn Thi nhìn cũng thấy yên yên dạ đôi phần: “Sao chúng ta lại ở đây?”.

Thủy Quỳnh Tiêu nhòm người đứng dậy, Đan Văn Thi nhìn liếc kinh hô, lập tức bịt chặt mắt mình lại. Lúc ấy Thủy Quỳnh Tiêu mới phát hiện ra bản thân quả thực đang quá “trần trụi”, hắn tìm quanh quất trái phải, căn phòng này dường như không giống phòng cho người ở, ngay cả một miếng giẻ rách cũng chẳng có.

Hắn đành phải nhìn về phía Đan Văn Thi: “Cởi quần áo ra cho ta!”.

Khuôn mặt Đan Văn Thi lập tức đỏ ửng, nhưng nàng cũng biết – Không thể để Thủy Quỳnh Tiêu trần truồng dẫu chim đi dạo phòng trống như vậy được?!

Nàng nhìn xuống người mình, cũng có chút khó xử. Giờ đang là vào giữa hè, quần áo nàng mặc cũng không nhiều lắm. Nàng nghiêng rằng: “Người quay lưng lại đi.”

Thủy Quỳnh Tiêu lập tức quay lưng lại, đứng ở cửa ra vào nói: “Tốt nhất là cô nhanh lên, ta chắc chắn sẽ không bao giờ nhìn trộm, nhưng chưa chắc là đã không có người khác tìm đến.”

Đan Văn Thi cởi váy lót ra mà run như cầy sấy, sau khi mặc lại váy ngoài vào cẩn thận, mới rút chiếc váy lót màu trắng cho Thủy Quỳnh Tiêu. Thủy Quỳnh Tiêu nhận lấy rồi cũng thấy đau đầu – Chiếc váy này, thật sự là quá nhỏ đối với hắn. Hơn thế hắn cũng không thể mặc váy lót của phụ nữ lang thang rêu rao khắp nơi được.

Đắn đo hồi lâu, hắn quyết định liếc một phen, quấn cái váy lót vòng quanh hông rồi buộc lại, ba điểm thì ít nhất cũng che được một điểm

chứ.Có còn hơn không. Cái khố tạm bợ đã quần xong, hấn cũng đi đến chỗ cửaquan sát.

Then cửa được cài rất kiên cố, cửa sổ cũng bị đóng đinh cố định rất chắc chắn, không còn lối ra nào khác. Hấn ng ồi trở lại giường, nhìn dáng vẻ ông mình trấn tĩnh của Đan Văn Thi ền, trầm giọng nói: “Bất luận đốiphương là ai, tối qua đã có cơ hội giết chết chúng ta r ồi. Nếu đã khôngđộng thủ, chứng tỏ tạm thời không có sát tâm, cô không cần phải quá lo lắng.”

Đan Văn Thi ền gục đầu, chỉ nói “ừ” một tiếng cụt lủn. Thủy Quỷ Tiêu cũnghết cách, nếu hôm nay người ở trong căn phòng này là Xuyên Hoa Diệp,hấn sẽ nghĩ ra cách giải quyết cái cửa sổ kia chí ít cũng có thể chạythoát ra ngoài. Nhưng Thủy Quỷ Tiêu lại không biết chút võ công nào, bảnlĩnh dùng độc cố nhiên là cao minh, nhưng rõ ràng là kẻ địch nắm rõ hấnnhư lòng bàn tay – Nếu không đã chẳng lột hấn sạch bách thế này.

Hai người ng ồi đối diện nhau không nói gì, bên ngoài không biết là giữatrưa hay sáng sớm, nhưng có thể nghe thấy tiếng ve kêu vang lên xungquanh. Căn phòng này đã lâu r ồi không có người ở, mùi nấm mốc và ẩm ướtthoả vào nhau, vô cùng khó ngủ. Thêm vào đó là bầu không khí ngột ngạt,vô cùng oi bức.

Ng ồi được một lúc, toàn bộ quần áo trên người Đan Văn Thi ền ướt sũng.Lưng áo Thủy Quỷ Tiêu cũng lấm tẩm mồ hôi. Hấn tìm kiếm quanh quất mộth ồi, trong phòng không còn thứ gì khác để dùng nữa cả, chỉ có một tấmchiếu đã cũ trải trên giường mà thôi.

Hấn kéo cái chiếu xuống, xé ra một mảnh nhỏ. Đan Văn Thi ền đang địnhhỏi, thì hấn đã ng ồi xuống cạnh nàng, bắt đầu quạt. Tuy rằng hấn khôngbiết công phu, nhưng quanh năm suốt tháng leo núi hái thuốc, nên lực ởbàn tay và cánh tay vẫn phải có, chút gió ấy cũng có thể xua đi phần nào cái nóng.

Đan Văn Thi ền túm chặt quần áo của mình lại, định đón lấy mảnh chiếu nhỏ trong tay hấn: “Để ta tự làm.”

Thủy Quỳnh Tiêu vẫn nói bằng cái giọng lạnh lẽo như băng: “Đừng cử động lung tung, để ta quạt.”

Đan Văn Thiền cũng không tiện tranh giành với hắn, đành ng ồi nguyên như vậy. Thỉnh thoảng những luồng gió man mát lại quét qua vành tai tóc má của nàng, bên ngoài mãi cũng chẳng thấy có người tới, nàng ng ồi mãi ng ồi mãi, ng ồi đến mức bắt đầu thấy gà gât. Ngay cả biểu cảm của Thủy Quỳnh Tiêu cũng giống y hệt Khổ Liên Tử: “Lên giường ngủ.”

Đan Văn Thiền vẫn có chút chần chừ, Thủy Quỳnh Tiêu bèn hừ lạnh bảo: “Dù sao có tỉnh cũng chẳng làm được gì, chẳng lẽ cô sợ bọn họ tới không gọi cô tỉnh chắc?”.

Đan Văn Thiền nghĩ ngợi, thấy cũng phải, bèn dứt khoát lên giường nằm xuống chiếu. Thủy Quỳnh Tiêu ng ồi ở đầu giường, chốc chốc lại phe phẩy quạt. Chỉ một lát sau Đan Văn Thiền đã chìm vào giấc ngủ, vang lên tiếng ngáy khe khẽ, Thủy Quỳnh Tiêu buồn chán chẳng có gì làm, đành ng ồi ngắm nàng – Cả cái phòng này, thứ duy nhất đáng để nhìn chỉ có mình nàng thôi.

Tiếng ve kêu quá ồn ào, nhưng khuôn mặt lúc ngủ của nàng lại vô cùng an tĩnh. Thủy Quỳnh Tiêu cũng chẳng hơi đâu nghĩ tới những chuyện phong hoa tuyết nguyệt làm gì, hắn chỉ lặng lẽ chăm chú nhìn nàng vậy thôi. Thật ra phụ nữ, quả thực là loại động vật đẹp nhất thế gian này, cũng chỉ có bọn họ, mới có thể tôn lên được nét uyển chuyển của những chiếc trâm cài đung đưa, và mềm mại mượt mà của tơ lụa.

Thật ra trong khoảnh khắc ấy trái tim hắn như biến cả êm đềm không gợn sóng, hắn hoàn toàn không chút lo lắng sâu thẳm cho tình cảnh nguy khốn trước mắt. Từ khi được Khổ Liên Tử thu nhận và nuôi dưỡng cho đến nay, có lúc nào là hắn được ở ngoài vòng nguy hiểm đâu?

Từng cơn gió mát nhẹ nhẹ, dịu dàng thông thả dạo chơi trong giấc mộng êm đềm của Đan Văn Thiền. Hàng lông mày thanh tú tuyệt đẹp của nàng hơi giãn ra, trong mơ cũng có mùa hạ nóng bức, mẹ đẻ của nàng vẫn còn. Bà ôm nàng vào lòng, ng ồi dưới bóng cây bên hồ. Cũng thỉnh thoảng lại phe phẩy quạt cho nàng như thế này.

Những đóa hoa thược dược nở bung đỏ rực cả một mảng, bóng hoa lay động che mờ đôi hài ngọc.

Trại Phi Ứng.

Bạc Dã Cảnh Hành cùng đi với Giang Thanh Lưu đến chỗ ở của gã đại phuchân đất Diệp Hòa, quả nhiên tóm được gã. Nhưng gã Diệp Hòa này không chịu nói bất cứ điều gì, nhất loạt kêu oan như tên thợ săn Ngô Đại Đâu kia. Giang Thanh Lưu bên ngoài là minh chủ võ lâm, nhưng giờ tội danh của hai người này vẫn chưa xác thực được, nên hắn không thể sử dụng những thủ đoạn hỏi cung mất hết tiết tháo ra được.

Những người dân trong thôn xôn xao bàn tán, Giang Thanh Lưu cũng biết thái độ người này thực sự rất đáng nghi – Những người dân ở đây đều định cư cố định, đa phần đều biết rõ gốc gác. Đôi lúc cũng có người lạ tới nhưng không nhiều. Vậy mà thời gian hai người này đến đây, lại trùng khớp với thời gian Lâm Tiểu Thi lấy chồng.

Hắn lệnh cho đám người của Hạ Lôi, Hạ Báo tách hai người đó ra giam riêng, nhưng cả hai đều kín miệng, ngay cả một cơn gió cũng không lọt.

Cũng chính vào lúc đó, Giang gia truyền đến tin Đan Văn Thiên mất tích. Giang Thanh Lưu nhận thư đọc một lúc lâu, sắc mặt vô cùng nghiêm trọng. Sau đó, hắn gấp lá thư lại cẩn thận, cất vào trong ống tay áo.

Huynh đệ của Hạ gia vẫn không biết đã xảy ra chuyện gì, Giang Thanh Lưu cũng không nói nhiều với bọn họ. Đợi đến khi người của trại Phi Ứng đã rời đi rồi, hắn mới nói một câu: “Có người bắt Văn Thiên đi rồi.”

Đây đúng là chuyện lớn nghiêm trọng, Tề Đại và Thôi Tuyệt nhất loạt chuẩn bị thu dọn hành lý, nhưng Giang Thanh Lưu lại đột nhiên nói: “Không cần.” Mọi người đều ngăn cả ra, hắn chậm rãi nói tiếp, “Văn Thiên không biết võ công, nếu đối phương có ý muốn giết người, thì nàng ấy tuyệt đối không còn cơ hội sống sót. Nhưng đối phương lại có ý đồ khác, nên tạm thời nàng ấy sẽ an toàn không có gì đáng lo ngại. Chỗ này sắp tra ra manh mối rồi, không được bỏ dở giữa chừng.”

TềĐại và Thôi Tuyết đưa mắt nhìn nhau, không nói thêm gì nữa. Bạc Dã Cảnh Hành rút bức thư từ trong ống tay áo của hắn ra, quả nhiên đọc được bút tích của Giang Ân Thiên ở đoạn cuối cùng, bảo Giang Thanh Lưu sau khi xử lý xong chuyện ở trại Phi Ưng thì hãy quay về ngay.

Đợi đến khi mọi người đều đi hết, Bạc Dã Cảnh Hành mới cười hì hì nói: “Người thật sự có thể bình tĩnh phá án được à?”.

Giang Thanh Lưu không thèm nhìn đến nàng: “Ta đi nói chuyện với Diệp Hòa.”

Sau đó hắn lấy từ trong hộp thuốc ra một viên Trường Sinh hoàn. Bạc Dã Cảnh Hành vẫn đứng nguyên chỗ cũ: “Cô vợ nhỏ của người mong manh yếu đuối khiến người ta phải thương xót như vậy, cho dù đối phương không giết, thì cũng khó tránh sẽ bị người ta sàm sỡ động chạm, người cũng không để ý sao?”.

Giang Thanh Lưu quay ngoắt người lại, một tiếng xoảng cực to vang lên, một bình trà lao thẳng tới, đập vào tường, vỡ tan tành.

TềĐại và Thôi Tuyết bị dọa cho sợ đến rớt cả cổ, Bạc Dã Cảnh Hành gõ gõ cái đầu thuốc phải thúy, tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa: “Cái mũ xanh của nhà mình sắp sụp tới rốn rồi, vậy mà vẫn còn đi quản chuyện vặt nhàn người khác. Giang minh chủ, lão phu thực sự bội phục, bội phục.”

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 27

Cuối cùng Giang Thanh Lưu vẫn không quay về, nhưng rõ ràng thủ đoạn đã trở nên quyết liệt hơn hẳn. Hắn cho Diệp Hòa uống Trường sinh hoàn. Dược tính của Trường sinh hoàn mạnh như vậy, nếu Diệp Hòa thực sự là một thợ săn bình thường, thì sau khi uống thuốc xong bất cứ đi đâu gì nói ra cũng đều là sự thật.

Nhưng nuốt Trường sinh hoàn rồi, Diệp Hòa lại không nói bất cứ câu nào. Ánh mắt ông ta trở nên mờ lung nhìn vào mắt Giang Thanh Lưu, tuy rằng ý thức đã hỗn loạn, nhưng thủy chung vẫn rất cứng miệng.

Giang Thanh Lưu nhìn ông ta hồi lâu, trầm giọng hỏi: “Cuối cùng thì ông là ai? Ấn núp ở đây có mục đích gì? Rồi cuộc ông biết được bao nhiêu về cái chết của Hạ Phi Hồ?”.

Cánh môi Diệp Hòa run rẩy, nhưng vẫn cứng rắn không chịu nhả một chữ nào. Giang Thanh Lưu nổi cáu, lại nhét thêm một viên Trường sinh hoàn nữa.

Diệp Hòa thà chết cũng không chịu mở miệng, trong lúc Giang Thanh Lưu định tăng thêm liều lượng, thì một bàn tay đã ngăn hắn lại.

Hắn ngẩng đầu lên, thấy Bạc Dã Cảnh Hành đang chậm rãi lắc đầu: “Muốn giết ông ta thật à, cẩn thận sẽ mất nhiều hơn được đấy.”

Giang Thanh Lưu liếc thu tay lại, dấm mạnh lên tường. Bạc Dã Cảnh Hành nhìn Diệp Hòa tuy tinh thần tỉnh táo, nhưng ánh mắt lại mơ hồ, liếc xoa xoa tay, khuôn mặt nở nụ cười hiền lành hòa nhã: “Thằng nhãi họ Giang này tính tình nóng nảy, người đừng tính toán với hắn nhé.”

Diệp Hòa cắn cắn môi, vẫn không chịu hé răng nói gì. Về mặt Bạc Dã Cảnh Hành đây ngưng ngưng: “Người xem, trong nhà đang có chuyện gấp, nên chẳng nhai họ Giang ấy không có nhiều thời gian, người lại cứ ở đây sống chết kiên quyết không nói, quả thực là khiến người ta khó xử.”

Diệp Hòa nhìn nàng chăm chăm, nàng vẫn nở nụ cười ôn hòa như một bậc trưởng bối hiền từ: “Để tiết kiệm thời gian cho mọi người, lão phu sẽ đứng ra làm chủ, hỏi lại người thêm một lần cuối cùng, nếu không có kết quả, sẽ thả người đi, người thấy sao?”.

Diệp Hòa khó khăn gật gật đầu, Bạc Dã Cảnh Hành vỗ bả vai ông ta: “Quyết vậy nhé.”

Diệp Hòa vốn tưởng rằng, Bạc Dã Cảnh Hành sẽ tranh thủ được tính của Trường sinh hoàn để hỏi cung một lần cuối cùng. Nhưng hiển nhiên là hắn đã đánh giá quá thấp độ vô sỉ của Bạc Dã Cảnh Hành, nàng đợi cho đến khi ông ta tỉnh táo, hồi phục như bình thường rồi, mới kéo ông ta đến trước khu chợ, sau đó cho tất cả thôn dân tới quan sát.

Rất đông người tập trung trước khu chợ bầu không khí ồn ào huyên náo, Diệp Hòa cũng phải nghi ngờ không biết có phải bản thân sắp bị chém đầu thì chúng không nữa. Bạc Dã Cảnh Hành lồng tay vào ống tay áo, khuôn mặt hiền từ ngời dưới mái hiên, rất nhanh, đã có người từ đầu đường bên kia khiêng một thứ tới. Giang Thanh Lưu và huynh đệ nhà họ Hạ nhất loạt ngẩng đầu lên nhìn, một bức tượng sơn thần ngời xồm được khiêng tới.

Bạc Dã Cảnh Hành giả vờ giả vịt bước tới vái lạy, sau đó trước mặt tất cả những thôn dân đông đặc nói to: “Đây gọi là nhập gia tùy tục, nếu mọi người đã tin tưởng sơn thần như vậy, thì hôm nay chúng ta mời sơn thần tới phân xử vụ án của Hạ trại chủ.”

Diệp Hòa hừ một tiếng đầy miệt thị, thái độ vô cùng phản đối cái trò giả thần giả quỷ này. Bạc Dã Cảnh Hành vẫn cứ cười hì hì mãi không ngưng: “Hạ đại công tử, phiến công tử mời ba thôn dân tới đây, một già, một trẻ, một phụ nữ.” Sau đó nàng ghé sát vào tai Hạ đại công tử, thì thầm thì thầm nói một lời.

Khuôn mặt của Hạ Lôì đại công tử của họ Hạ đầy khiếp sợ, đám người Hạ Báo thấy thế cũng sán lại gần, nghe xong những lời nàng nói, tất cả bao gồm cả đám tiểu đồng cũng sợ đến ngậy người. Mãi cho đến khi Bạc Dã Cảnh Hành mất kiên nhẫn lên tiếng thúc giục, mấy người bọn họ mới vâng vâng dạ dạ đi chuẩn bị.

Thoáng chốc, Hạ Báo mặt mũi đỏ bừng bừng dẫn theo ba người nữa cũng đỏ bừng bừng mặt mũi tới. Ba người này, gồm một ông lão tuổi ngoài tám mươi, một đứa trẻ lên tám, và một người phụ nữ tầm ba mươi tuổi. Trong tay của ba người còn cầm theo một cái bát. Bạc Dã Cảnh Hành nhìn xong, liền lắc đầu liên tục: “Nhỏ vậy, trông không giống!”.

Nàng nhìn xung quanh một hồi, liền đi thẳng tới một sạp hàng trong khu chợ tìm ra ba cái gáo. Mọi người bàn tán xôn xao, Diệp Hòa lúc đầu vẫn còn rất bình tĩnh, giờ về mặt cũng trở nên âm trầm chăm chú nhìn nàng. Khuôn mặt Bạc Dã Cảnh Hành rất tập trung, nhưng lại khó lòng giấu đi được ánh mắt ranh mãnh: “Khụ, Diệp đại phu, nhà Phật có Tam bảo khuyên con người ta quy y, có giác ngộ mới không bị mê hoặc, chính trực ngay thẳng không sa ngã, lòng thanh tịnh mới không vướng tạp niệm, thần linh luôn có mặt xung quanh ta, nếu bản thân người thật sự trong sạch, thần linh nhất định sẽ không bao giờ trách nhàn người. Hôm nay trước mặt sơn thần, người hãy tự chứng minh mình vô tội đi.”

(Quy y 皈依: Chữ Quy (皈) có nghĩa ở đây là trở về, theo về, y (依) là nương nhờ hay thuận theo, làm theo lối đã định, 三皈依 tam quy y là quy y Tam bảo. Chữ Quy cũng được viết là 皈 gồm bộ thủ Bạch 白 – nghĩa là cõi sáng và chữ Phản 反 – nghĩa là quay lại, ghép 2 chữ lại có nghĩa là “quay về cõi sáng”. Quy y trong Phật giáo có nghĩa là quy y Tam bảo (chỉ Phật, Pháp và Tăng).)

Diệp Hòa nhìn xung quanh, cuối cùng bối rối hỏi lại: “Chứng minh thế nào?”.

Bên này Hạ Lôì, Hạ Báo bịt mũi bưng tới ba cái bát trắng men to đựng đầy chất lỏng, đặt lên cái bàn chân thấp trước mặt sơn thần. Bạc Dã Cảnh Hành khoát tay đầy phóng khoáng: “Đây là ba bát rượu luân hồi, canh

hoàn nguyên chính tông, tự người hãy chọn một bát rượu uống đi. Trong rượu luân hồi có nước tiểu của bé trai để trở nên tinh thuần nhất, nếu chọn đúng bát có chứa nước tiểu của bé trai, thì người sẽ chứng minh được sự trong sạch của bản thân.”

Đám đông nổ một tràng cười rất to, gò má Giang Thanh Lưu thoáng ửng đỏ, huynh đệ nhà họ Hạ còn không dám nhìn thẳng. Diệp Hòa vẫn luôn bình tĩnh cuối cùng cũng nổi giận lôi đình: “Chọn đúng là được rượu, tại sao còn phải uống?!”.

Bạc Dã Cảnh Hành ghé sát lại gần ông ta, vẻ mặt hiên lành: “Vì kẻ trong ma đạo chân chính, sợ nhất không phải là cực hình tra tấn, mà là bị mất thể diện. Nếu có thể nhẫn nhục chịu đựng, thì sao làm được người xấu. Mọi người nói xem có đúng không?!”.

Mấy người dân này, cũng là vì rảnh rồi tụ tập hóng chuyện, giờ thấy có chuyện náo nhiệt để xem, thì tội gì mà không xem? Chỉ trong thoáng chốc, đã có lác đác vài người lên tiếng đồng tình. Đối mặt với ba bát “rượu luân hồi” đầy ắp, sắc mặt Diệp Hòa cũng phải tái mét: “Giang Thanh Lưu, ngài là minh chủ võ lâm, sao có thể giở thủ đoạn khiến người ta xấu hổ như vậy được?!”.

Giang Thanh Lưu quả thực cũng cảm thấy cách này quá mất mặt, hắn vừa hokhan một tiếng, Bạc Dã Cảnh Hành đã tủm tủm cười tiếp lời luôn: “Minh chủ cũng chỉ vì muốn tìm cho ra hung thủ thật sự, nói lời an ủi với vong linh Hạ trại chủ trên trời cao mà thôi. Người không phải tha thiết hy vọng có thể chứng minh bản thân mình trong sạch sao?”.

Sắc mặt Diệp Hòa tái xanh, bên ngoài vang lên tiếng la ó ầm ĩ, lẽ nào Bạc Dã Cảnh Hành cũng sai người áp giải Ngô Đại Đầu tới đây. Bạc Dã Cảnh Hành rất chi là rộng lượng, nàng còn nhiệt tình chu đáo lên tiếng chào hỏi: “Ngô Đại Đầu, nào nào nào, người cũng tới uống một bát đi, đừng khách khí nhé.”

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Diệp Hòa tức đến thổ huyết, cuối cùng thò tay ra bưng bát “rượu luân hồi” lên. Ngô Đại Đầu kinh hãi trợn mắt há hốc mồm, nhìn ông ta không chớp mắt. Diệp Hòa nghiến răng,

mấy ông chú, bà bác đứng bên cạnh còn khuyên ông ta: “Diệp đại phu, ngài là người lương thiện, mọi người đều tin tưởng ngài nhất định vô tội. Ngài cứ uống đi, nước tiểu bé trai bỏ lắm đây.”

Diệp Hòa hít vào một hơi thật sâu, tay phải nâng lên, hạ quyết tâm, háto miệng..... nhưng sau đó ông ta đột nhiên ném cái bát đi, hai chân hơinhún xuống, rồi bật nhảy thẳng lên xà nhà!! Mọi người ngây ra như phỗng, chỉ thấy Diệp Hòa trước đây sức trời gà không chắt giống như đi mây vềgió mất tích trên xà nhà, chạy còn nhanh hơn cả khói!

Mọi người đều ò lên kinh ngạc.

Ông ta chạy rồi, nhưng Ngô Đại Đầu vẫn còn bị đang bị bắt giữ! Lúc nàyBạc Dã Cảnh Hành cười tùm tùm đi tới chỗ ông ta: “Lão Ngô, người nhìnhình hình mà khai thật, hay là uống bát rượu này?! Đừng làm khách nhé, uống xong bát, vềsau toàn bộ giang hồmỗi khi nhắc đến người đầu sẽ tán thưởng người rất đáng nể!”.

Ngô Đại Đầu cũng tức đến thổ huyết – Mẹ kiếp có thể uống được thứ nước này chắc? Nếu thật sự uống, sau đó truyền ra ngoài không những ông takhông còn chỗ để giấu mặt, mà danh tiếng và uy tín của toàn bộ tổ chứccũng đi đời nhà ma theo! Sau này mỗi khi nhắc đến, người nào người nấyđầu sẽ bùng tỉnh ngộ ra rằng – À, chính là tổ chức có một thành viên cốtcán tài năng bản lĩnh, không khuất phục trước uy vũ, không bị mê hoặcbởi phú quý, phải cái người đó đã uống bát nước tiểu đấy hử.....

Cơ hội để danh chấn giang hồkiểu như thế này, Ngô Đại Đầu hiển nhiên làkhông thêm. Dù sao Diệp Hòa cũng đã chạy rồi, ông ta cố sống cố chếtchống cự lại cũng chẳng để làm gì, bèn dứt khoát thẳng lưng làm mộttrang hảo hán đích thực: “Tên họ Giang kia, người có ngon thì cứ giếtlão tử đi. Miệng của ông đây chỉ cần nhả ra một chữ thôi, thì không phải là hảo hán!”

Giang Thanh Lưu lẽ nào lại sợ cái chiêu vô lại đó của ông ta, sắc mặtthần vẫn không hềthay đổi, duy trì phong độ của một bậc minh chủ: “Nếuđã là một trang hảo hán, vậy thì Giang mỗ đương nhiên cũng không

tiện sinhục. Nhưng Hạ gia có mối huyết hải thâm thù quyết không đội trời chung với ông, chỉ e là bọn họ sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy đâu.”

Huỳnh đệ Hạ gia mắt đã vằn đỏ từ lâu, sao có thể cho qua đơn giản như vậy được. Một vài người xắn tay áo lên xông tới, nhìn có vẻ như sắp tấn công ông ta một trận. Bạc Dã Cảnh Hành cũng thấy không đành lòng, nằng nặc mấy anh giai đó lại nói: “Mọi người đều là người lịch sự nho nhã, hành động lỗ mãng thế làm gì. Trên bàn không phải vẫn còn hai bát rượu luân hồi hay sao? Xin mời Ngô tiên sinh thưởng thức.”

Ngô Đại Đầu vừa nghe xong, thiếu chút nữa là tức đến nổ phổi – Không nhận tội phải uống một bát, nhận tội rồi ngược lại phải uống hai bát! Ông ta nghĩ rằng, chỉ muốn chết quách đi cho xong. Huỳnh đệ Hạ gianh tay nhanh mắt, nhanh nhẹn tách lệch cầm của ông ta ra. Ngô Đại Đầu cũng cuống, liên tục hét lên: “A ó..... A ó..... (Ta nói)”.

Bạc Dã Cảnh Hành vẫn giữ nguyên dáng vẻ hiên từ của bậc trưởng bối, nằng nặc thiết xoa xoa đầu Ngô Đại Đầu: “Thế mới đúng chứ, bé ngoan, nói sớm thì sẽ được thả về nhà sớm.”

Quả nhiên Ngô Đại Đầu đã khai, nhưng kết quả lại khiến mọi người thêm lo lắng. Đây hóa ra lại là một trong những địa điểm liên lạc do Âm Dương đạo thiết kế. Nơi này dựa vào núi, nhân sĩ giang hồ ít khi qua lại, nhưng thương nhân buôn bán các mặt hàng da, và các loại dược liệu thì lại thường xuyên lui tới đây, có thể nói là người đông phức tạp. Nếu Âm Dương đạo thiết kế trạm liên lạc ở chốn này, quả thực là khó ai có thể ngờ được.

Nhưng càng khiến người ta kinh ngạc hơn là, Lâm Tiểu Thi phu nhân của Hạ Phi Hồ, cũng chính là người của Âm Dương đạo, hơn thế còn giữ chức đường chủ. Khoảnh khắc Hạ Phi Hồ cưới bà ta về thì cũng là lúc Phi Ưng trai rơi vào tay Âm Dương đạo!

Âm Dương đạo, là một trong những tổ chức tà giáo ẩn náu trong giang hồ suốt hơn mấy chục năm qua, giết người cướp của không có việc ác nào là không làm, nhưng cũng không phải là đám sơn tặc trộm gà bắt chó vớ vẩn. Ba mươi năm trước, khi Hàn Âm cốc đang ở thế lớn mạnh, Âm

Dương đạo cũng không dám tranh giành qua mặt. Về sau toàn bộ Hàn Âm cốc bị tiêu diệt, chính đạo võ lâm dốc hết sức lực đánh chó rơi xuống nước, gần như đuổi cùng giết tận những người còn lại. Ngược lại Âm Dương đạo lại âm thầm lớn mạnh dần. Cho đến giờ đã vươn vòi bạch tuộc đến tận những nơi hẻo lánh như trại Phi Ưng, thế lực trên giang hồ xét về quy mô nói lớn thì không phải lớn, nói nhỏ cũng không phải nhỏ.

Mà đi đâu khiến người ta càng kinh ngạc hơn là, lão trại chủ của trại Phi Ưng Hạ Phi Hồ, từ hơn ba mươi năm trước đã gia nhập Âm Dương đạo, tạm thời được phong là hương chủ. Tuy trên danh nghĩa trại Phi Ưng bảo vệ thợ săn, và dân làng trong thôn, nhưng thực tế lại là nơi truyền tin, nghênh đón đưa tiễn khách khứa cho Âm Dương đạo.

Chuyện này bại lộ, huynh đệ nhà họ Hạ tức giận xấu hổ không thốt nổi lời, tất cả đều nửa tin nửa ngờ, nhưng lại không có cách nào phản bác. Mấy năm qua trại Phi Ưng hùng cứ chốn này, nhưng ngay dưới tầm mắt mình, lại chính là một trạm liên lạc của Âm Dương đạo. Nếu như nói không may mắn phát giác ra, thì đúng là không hợp tình hợp lý chút nào. Nhưng phận thân của mình ấy thế mà lại là hương chủ của tà giáo, thì cũng thật là khiến người ta phát hải.

Giang Thanh Lưu an ủi mấy huynh đệ Hạ gia, tra hỏi Ngô Đại Đầu về tung tích của tổng đàn của Âm Dương đạo. Bản thân hắn thảo một bức thư, sai người hỏa tốc đưa tới các môn phái khác, thông báo cho chư môn các phái phải chú ý Âm Dương đạo len thâm nhập vào nội bộ.

Làm xong những chuyện ấy, việc cấp bách đương nhiên là phải quay trở về Trầm Bích sơn trang tìm kiếm tung tích Đan Văn Thiển. Giang Thanh Lưu vội vã đi cả ngày lẫn đêm, không quan tâm đến việc Bạc Dã Cảnh Hành có chịu nổi vất vả đường xóc xe nảy hay không. Nhưng Bạc Dã Cảnh Hành cũng không phàn nàn nhiều, nằm trong xe, cả ngày không hề nhúc nhích.

Quay về Trầm Bích sơn trang, người ra đón đầu tiên là Giang Ân Thiên, suy cho cùng Đan Văn Thiển cũng là vợ cả được cưới hỏi đăng hoàng của Giang Thanh Lưu, giờ xảy ra chuyện, Giang gia không dám khua

chiênggiống trống. Cho đến giờ cũng chỉ âm th ần tìm kiếm, tránh để tổn h ại danh tiếng gia môn.

Giang Thanh Lưu phi ngựa quay v ề suốt tám ngày tám đêm, ngay cả một ngụm nước cũng không uống, đi thẳng tới nhà nhạc phụ, nắm rõ tình hình chi tiết việc Đan Văn Thi ền mất tích hôm đó. Lúc quay trở lại Giang gia đã là đêm hôm sau. Cho dù người Giang Thanh Lưu có làm bằng sắt cũng không thể chịu nổi, nhưng h ắn vẫn đi tới tiểu viện của Đan Văn Thi ền.

Đêm khuya người vắng, trong tiểu viện không một bóng người. Đan Văn Thi ền là một cô gái cẩn trọng, suy nghĩ chu toàn, nên từng món đồ trong phòng đều được bày biện gọn gàng ngăn nắp. Trong chiếc giỏ mây đặt ở g ần cửa sổ đựng rất nhi ều mẫu thêu, và kim chỉ. Giang Thanh Lưu tựa người vào khung cửa, đột nhiên rất muốn uống rượu.

Trong tiểu viện yên tĩnh đến đáng sợ, h ắn xoay đầu lại, phát hiện tiểu viện của Bạc Dã Cảnh Hành ở g ần đây vẫn còn sáng đèn. H ắn đi theo lu ồng ánh sáng, phát hiện nàng tuy đã ngủ nhưng lại không khóa cửa, h ắn liền đẩy luôn cửa bước vào.

Phòng không mở cửa sổ, nên có hơi bí bức, h ắn ngược mắt lên nhìn, trong lòng lập tức cả kinh – Trên giường trống không. Đêm hôm khuya khoắt, lão tặc đó lại chạy đâu mất rồi? Giang Thanh Lưu sải bước đến g ần, lúc đi tới cạnh giường, mới phát hiện ra lão tặc ấy co người nằm ở khe hở giữa đầu giường và góc tường, sắc mặt trắng nhợt.

Giang Thanh Lưu cau mày: “Người chui vào trong này à?”.

Bạc Dã Cảnh Hành không nói năng gì, cả người run rẩy. Lúc Giang Thanh Lưu lôi nàng ra, nàng đã nhẹ bẫng, ôm vào lòng không khác gì ôm một concún. Da thịt mát lạnh mịn màng như lụa, hương rượu nồng đượm quanh quẩn nơi chóp mũi, Giang Thanh Lưu thở dài: “Làm sao vậy?”.

Bạc Dã Cảnh Hành đột nhiên ôm lấy cổ h ắn, giống như một đứa trẻ b ật khóc hu: “Có người muốn giết ta! Hu hu..... Giang Thiệu Tang muốn giết ta! Nhạc Nam Đình muốn giết ta! Hu hu.....”

Giang Thanh Lưu đặt nàng xuống giường, hiểu ra nàng lại phát bệnh rồi. Thể chất của nàng rất kém, lúc ốm mà không được chăm sóc tử tế thì sẽ mê sảng. Giang Thanh Lưu cũng mệt mỏi lắm, bèn thuận thế ngã xuống bên cạnh nàng: “Ngủ đi, mèo già hóa cáo, ai mà giết nổi người!”.

Cơ thể Bạc Dã Cảnh Hành hơi lạnh, nên chui vào trong khe giường và ở lì trong đó. Giờ nàng nhào vào lòng Giang Thanh Lưu như thể muốn tranh thủ hơi ấm của hắn, khóc thút tha thút thít. Giang Thanh Lưu quả thực mệt mỏi bã bời, bèn nằm luôn xuống, để mặc nàng dựa sát vào mình: “Đừng khóc nữa, người giết bao nhiêu người như vậy, có bị người ta giết cũng không oan. Mà nói mới nhớ sao người lại không sợ ta nhỉ, tốt xấu gì ta cũng là một minh chủ.....”

Bạc Dã Cảnh Hành khóc lóc không ngừng, cả người run rẩy như một con chim bị lạnh. Giang Thanh Lưu ôm lấy nàng, nhắm mắt lại, cứ như thế mà ngủ. Mãi cho đến nửa đêm, Bạc Dã Cảnh Hành lại ôm lấy hắn khóc lóc lải nhải hết chim quyên lại đến chim én, hết xanh lại tới đỏ mãi không ngừng. Giang Thanh Lưu khóc dở mếu dở: “Rốt cuộc là người nhớ ai?”.

Bạc Dã Cảnh Hành nghĩ ngợi hồi lâu, nước mắt lại giàn dụa: “Lão phu cũng không nhớ nữa.....”

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 28

Ngày thứ hai, Giang Thanh Lưu đặc biệt tăng thêm liều lượng bữa sáng cho nàng, lại phái người đi tìm Khổ Liên Tử. Khổ Liên Tử vẫn đang vùi đầu trong đồng sách, ước chừng đã một tháng không gặp, râu tóc ông ta đã mọc dài đến mức không còn ra hình người, khuôn mặt đen cáu bẩn thỉu, không biết đã bao lâu rồi chưa rửa mặt.

Lúc này ông ta đứng ở ngoài cửa, căn bản không định bước vào phòng. Giang Thanh Lưu dứt cho Bạc Dã Cảnh Hành ăn, thấy vậy thắc mắc: “Ông đứng ngoài đó làm gì?”.

Khuôn mặt Khổ Liên Tử không chút cảm xúc: “Lúc người phát bệnh ta có tới một lần.”

Giang Thanh Lưu không hiểu gì, Khổ Liên Tử đứng thẳng tắp trước cửa, giọng nói vẫn cứng nhắc không mấy may có chút cảm xúc nào: “Người không muốn ta nhìn thấy tình trạng lúc này của người đâu.” Giang Thanh Lưu thấy Bạc Dã Cảnh Hành đang ra sức liếm cái bát, liền cho nàng thêm một viên Yên chi hoàn: “Ông đừng dắt vàng lên mặt nàng ta nữa, chỉ với cái da mặt này, còn sợ người khác nhìn thấy mình phát bệnh chác?”.

Khổ Liên Tử vẫn không bước vào, khuôn mặt trầm tĩnh như nước: “Giang Thanh Lưu, cho dù có bị giam cầm trong địa lao của Giang gia ba mươi năm, ba trăm năm, hay ba nghìn năm, thì Bạc Dã Cảnh Hành, mãi mãi vẫn là Bạc Dã Cảnh Hành.”

Lúc nói đến câu này, trên khuôn mặt độc được lạnh lùng hung tàn có một loại biểu cảm kiêu ngạo không cần nói cũng khiến người ta cảm nhận được, ngay cả con mắt độc nhất cũng phát ra thứ ánh sáng kỳ dị. Giang Thanh Lưu không tài nào hiểu được kiểu vinh quang ấy, cho dù hắn cũng là

nhân vật đứng trên đỉnh của giang hồ, được vô số người ngưỡng mộ tán tụng. Nhưng Giang Thanh Lưu vẫn có điểm khó chịu, Bạc Dã Cảnh Hành giống Giang Thiếu Tang, là đại diện cho giang hồ của thời đại đó. Cho dù là một chính một tà, nhưng có ai trong võ lâm dám coi thường chứ?

Hiện giờ giang hồ rộng lớn đâu đâu cũng có nhân tài, người mới sẽ thay thế người cũ. Những thiếu niên quần áo lượt, giống như hí văn theo cách nói cũ, đã bị gác sang một bên. Giang Thiếu Tang một đời hào hiệp ra đi khi tuổi đời còn trẻ, mà đầu trong tà đạo Bạc Dã Cảnh Hành không được nhìn thấy ánh mặt trời sống tạm bợ cho qua ngày suốt hơn ba mươi năm, biến thành một cô gái yếu ớt gió thổi là bay.

Hắn quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt Khổ Liên Tử, cuối cùng trong lời nói và hành động đã xuất hiện phong thái của một bậc minh chủ võ lâm: “Cho dù nàng ta có là Bạc Dã Cảnh Hành, thì giang hồ này, đã không còn là giang hồ của nàng ta nữa rồi. Ông đừng đặt thêm kỳ vọng vào nàng ta nữa, có lẽ nàng ta đã không còn gánh vác được nó từ lâu rồi.”

Một thoáng trầm mặc, ánh mắt của hai người bắn ra những tia lửa chiến tranh của năm tháng đan xen. Cuối cùng vẫn là Khổ Liên Tử mở miệng trước: “Khẩu vị của người thế nào?”

Giang Thanh Lưu nhìn Bạc Dã Cảnh Hành liếm Yên chi lộ: “Khẩu vị vẫn ổn.”

Về mặt Khổ Liên Tử không chút cảm xúc, cứ như thể tranh chấp lúc vừa nãy chưa từng tồn tại, nhấc chân rời đi: “Chịu ăn thì không còn vấn đề gì lớn nữa, cho ăn xong rồi người cũng rời đi đi, đừng làm phiền người nhàn ngơi.” Dứt lời, ông ta đã bước ra sân. Giang Thanh Lưu thật sự không thể hiểu được những người này, hắn cũng có thể coi là kẻ thức thời. Lan San Khách sùng bái Bạc Dã Cảnh Hành một cách mù quáng đã đành, nhưng Khổ Liên Tử cũng là một gã nô bộc trung thành cực tận tụy. Ông ta lơ lửng hơn bất kỳ một ai, nhưng ngay cả việc bước vào để nhìn một cái cũng không muốn.

Bạc Dã Cảnh Hành vẫn hơi sợ lạnh, thời nóng nực thế này nhưng cánh môi nàng trắng bệch. Giang Thanh Lưu bón cho nàng ăn đến bốn viên Yên

chihoàn, rồi mới kéo chần lên đắp cho nàng. Vừa đặt lưng xuống giường là đãco lại thành một đống, cuốn chặt chần quanh người như một cái há cáo.Giang Thanh Lưu nghĩ ngợi, rồi lại đặt lên bàn một bình rượu lâu năm chonàng, dọn dò Thôi Tuyết thỉnh thoảng tới xem.

Bạc Dã Cảnh Hành ngủ suốt một ngày, đến lúc chạng vạng, mặt trời lặn dần về phía Tây, tinh thần nàng mới khá lên đôi chút, nên quyết định rangòai đi dạo một vòng. Khổ Liên Tử vẫn đang mãi vui đầu trong đống thảo dược, Thủy Quỷ Tiêu không có ở đây, nên tự ông ta phải nghĩ đến vụn thảo dược, bận rộn đến nỗi mồ hôi đầy trán. Cuối cùng khi thấy Bạc Dã CảnhHành bước vào, ông ta mới thôi vui đầu vào đống thảo dược nghĩ đến, đuổi tay ra.

Bạc Dã Cảnh Hành cũng nhắc tay lên để ông ta bắt mạch cho, qua một lúc lâu, rồi cuộc ông ta vẫn lắc đầu. Bạc Dã Cảnh Hành tức giận: “Cái tênGiang Thanh Lưu này làm ăn kiêu gì vậy, sao vẫn chưa mang thai!”.

Khổ Liên Tử hừ lạnh: “Chuyện này lỗi cũng không phải ở một mình hần ta!”.

Bạc Dã Cảnh Hành cãi chày cãi cối: “Sao lại không phải là lỗi của hần,ngay cả vợ hần cũng đâu có mang thai được! Không được, lão phu phải tìm người khác thử xem, không thể treo cổ chết trên cây mai già nhà hầnđược!”.

Khổ Liên Tử trợn mắt khinh thường: “Tỉnh rồi thì nhanh nhanh chóng chónglôi cổ Thủy Quỷ Tiêu về đi, thảo dược quá nhiều, mà không có trợ thủ.”

Bạc Dã Cảnh Hành gật gật đầu, xoay người định đi, thì đột nhiên Khổ LiênTử nói tiếp: “Sau khi Hàn Âm cốc gặp họa diệt môn, không phát thiện rathể của Tổ Tổ và công tử Hàn Âm.”

Sống lưng Bạc Dã Cảnh Hành chợt cứng đờ, Khổ Liên Tử cúi đầu, tiếp tụcnghĩ đến thảo dược: “Một số phương thức đi đầu chế độc dược của Âm Dương đạorất giống với Thiên ky tán, và Thần tiên thủy của ta, ta nghi ngờ Tổ Tổđang ở Âm Dương đạo.”

Bạc Dã Cảnh Hành tiếp tục sai bước: “Biết thế.”

Toàn bộ Trầٰn Bích sơn trang tuyệt đối không nhắc nhòm gì đến chuyện của Đạٰn Vậٰn Thiềٰn, suy nghĩ của Giang Ẩٰn Thiềٰn, chính là túc trực ở trong sơn trang, nếu đối phương đã bắt người, thì sớm muộn gì cũng sẽ tới tìm để ra đi ầu kiện. Tuy nói vậy, nhưng bảo Giang Thanh Lưu yên tâm làm sao được, nửa tháng r ấi mà vẫn chưa có chút thông tin nào.

Chuyện này liên quan đến danh tiết của Đạٰn Vậٰn Thiềٰn, nên hẳn cũng không tiện nhờ các thế lực khác tìm kiếm giúp, chỉ có dựa vào sức lực của bản thân mà thôi. Ngược lại bên phía trại Phi Ưng lại truy ần tin đến, NgồĐạٰi Đầu đã khai nhận toàn bộ, đ ờng thời liệt kê danh sách tiềٰn bạc củacải suốt mấy năm qua trại Phi Ưng giao cho Ấm Dương đạo.

Chuyện này khiến giang hồ kinh sợ dậy sóng, mấy môn phái lớn đầu hỏi về chuyện này, bắt đầu thanh tra những vấn đề khả nghi xảy ra trong mấy năm gần đây của môn phái. Giang Thanh Lưu không nghĩ ngờ gì lại thu hoạch thêm được vô số những lời khen tặng, có không ít những môn phái đầu có những vấn đề đáng nghi nan giải muốn mời hẳn tới hiệp trợ.

Các môn phái trên giang hồ chịu để cho người khác nhúng tay vào việc nội bộ của mình, đầu đó chứng tỏ sự tín nhiệm tuyệt đối. Giang Ẩٰn Thiềٰn chọn ra ba việc được người ta nhờ, hy vọng Giang Thanh Lưu giúp một tay. Ba việc được đề cập ấy đầu là từ những đạٰi môn phái danh tiếng, đầu này sẽ giúp nâng cao danh tiếng cho Giang gia.

Còn trong gia tộc, đối mặt với các vị trưởng lão, cuối cùng Giang Thanh Lưu cũng nhắc đến điểm đáng ngờ: “Nếu như cháu tiếp nhận những việc này, vậy chuyện của Đạٰn Vậٰn Thiềٰn sẽ tính sao?!”.

Đối với vấn đề này vừa hỏi, hiển nhiên Giang Ẩٰn Thiềٰn rất ngạc nhiên: “Nếu hung thủ đến đưa ra yêu cầu, chúng ta đương nhiên sẽ nghĩ cách ứng cứu, cháu ở lại trong sơn trang cũng đâu giúp được gì.”

Giang Ẩٰn Thiềٰn nhìn thẳng vào mắt ông ta: “Thái gia gia, nàng ấy là thê tử của cháu.”

Giang Ân Thiên không may may né tránh ánh mắt hắn: “Con bé cũng là con dâu của Giang gia.”

Buổi tối, Xuyên Hoa Diệp vội vã trở về, hắn và sư phụ mình Lan San Khách vẫn mệnh theo dõi gã Diệp Hòa chạy trốn. Gã Diệp Hòa này võ công cao cường, cũng chính vì ý vào đi đầu đó, nên việc Xuyên Hoa Diệp và Lan San Khách muốn theo dõi gã lại càng trở nên dễ dàng hơn – Gã quá tự tin mà. Một con người quá tự tin, thường luôn dễ dàng bỏ qua rất nhiều những khả năng khác.

Bạc Dã Cảnh Hành ngẩng dưới cây mai trong tiểu viện, toàn bộ hoa yên chi (1) trong sân nào hồng phấn, trắng tuyết, xanh khôi, xanh thắm, đỏ rực đều đã bung nở khoe sắc. Nhưng bông hoa rất to, cành lá dày dặn mọng nước, cánh hoa xếp tầng tầng lớp lớp rất đẹp, nhụy hoa ở chính giữa nụ tròn thon dài, đoạn cuối còn hơn uốn cong. Ở trong tiểu viện, hiển nhiên là càng sống động rực rỡ.

Xuyên Hoa Diệp đứng cạnh một bông yên chi, toàn bộ tiểu viện tràn ngập hương rượu nhàn nhạt: “Cốc chủ, gã Diệp Hòa đó có vẻ chỉ là một đường chủ thôi, gã không trốn về lại tổng bộ.”

Bạc Dã Cảnh Hành không hề ngạc nhiên: “Giám sát gã, chú ý mọi cử chỉ hành động hàng ngày, rồi ghi chép lại cẩn thận.”

Xuyên Hoa Diệp gật đầu, móc từ trong người ra một con chim bồ câu lớn, ghi lại những lời Bạc Dã Cảnh Hành vừa nói bằng mật ngữ, rồi tung con chim vào không khí. Bạc Dã Cảnh Hành chép chép miệng, có vẻ như đang nhướn chim bồ câu non nướng.

Sắc đêm dần trở nên tối hơn, đèn đuốc trong Trầm Bích sơn trang được thắp sáng như thể đang là ban ngày, nhưng ở một nơi khác thì đuốc cả bàn tay ra cũng không nhìn thấy được năm ngón. Đan Văn Thiền chợt bừng tỉnh, vừa mở mắt ra nhìn thì chỉ thấy một mảng tối đen như mực, trong lòng nàng thầm run rẩy kinh hãi: “Linh Âm?” Nói xong được một lúc, mới nhớ ra hoàn cảnh hiện tại của bản thân. Bên cạnh vang lên một tiếng động cực khẽ, nàng lập tức cuộn tròn người lại.

“Xem ra vẫn không có ai rảnh rồi để ý tới chúng ta.” Giọng nói quen thuộc của một người đàn ông vang lên ngay bên cạnh, cuối cùng Đan Văn Thiền cũng bình tĩnh lại được đôi chút: “Thủy Quỷ Tiêu.” Nàng vươn tay về phía phát ra giọng nói, sờ thấy cơ bắp đàn ông tuy thô cứng nhưng lại vô cùng cường tráng, liền vội vàng rút tay lại. Thủy Quỷ Tiêu ngả xuống bên cạnh nàng, lúc Đan Văn Thiền ngủ, hắn đã xem xét xung quanh mấy bận rồi, bốn bề tuy rằng không phải tường đồng vách sắt gì, nhưng giờ hắn tay không tác sát, cho dù có làm gì cũng không thể thoát ra được.

Hắn cũng là người có suy nghĩ nhạy bén, sao lại không biết, kẻ xấu càng không bận tâm đến bọn họ, thì nguyên nhân sẽ càng lớn. Trong lúc hai người đang trầm mặc, thì bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng bước chân. Lúc này lại đột nhiên có người tới, chắc chắn không phải chuyện gì tốt đẹp. Đan Văn Thiền lo lắng đến ngừng thở, Thủy Quỷ Tiêu không biết vô tình hay cố ý đứng chắn trước mặt nàng.

Bên ngoài có tiếng khóa cửa lạch cạch, và chỉ thoáng chốc, đèn đuốc sáng rực chiếu sáng cả căn phòng, Thủy Quỷ Tiêu và Đan Văn Thiền bị luồng ánh sáng đột ngột làm cho chói mắt, bất giác lấy tay lên che, phải mất một lúc lâu mới nhìn rõ được người đến.

Đứng trước mặt là hai gã đàn ông to lớn cỡ trần, cơ thể như một tòa tháp bằng sắt, khuôn mặt không chút cảm xúc, nhưng trong ánh mắt thỉnh thoảng lại lóe lên những tia sáng lạnh lẽo âm hiểm. Sau khi hai gã tiến vào, cũng không hề phòng hai người bên trong chạy trốn, mà đi tới vút luôn hai cái bánh bao xuống đất.

Nền đất cũng không biết đã bao lâu rồi chưa có người quét dọn, tích một lớp bụi đen sì, Thủy Quỷ Tiêu thì thôi không nói, nhưng Đan Văn Thiền là cô gái ăn sung mặc sướng, sao có thể nuốt được thứ ấy?

Thấy hai người không có phản ứng gì, hai gã đàn ông hừ lạnh một tiếng, tên bên trái nói khá to nói: “Người ta chê không ăn mấy thứ này kìa, ta đã nói là không cần mang tới, người lại cứ không nghe.”

Gã còn lại không nói gì, nhấc chân định giẫm lên hai cái bánh trên đất. Thủy Quỷ Tiêu nhanh tay nhanh mắt, thoát cái đã nhặt hai cái bánh baolên: “Ai nói bọn ta chê?”.

Gã đàn ông đó cũng không quan tâm đến hấn nữa, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Đan Văn Thiền đang ở trên giường: “Ăn đi, ăn nói rồi huynh đệ bọn ta mới tiện động thủ.”

Đan Văn Thiền co người lùi vào trong góc giường, Thủy Quỷ Tiêu mắng thầm một tiếng, nhưng sắc mặt vẫn rất bình tĩnh: “Dám hỏi hai vị đây mang bọn ta tới nơi này, rốt cuộc là có chuyện gì?”.

Hấn vừa dứt lời, gã đàn ông bên trái liền không chút bận tâm đập cho hấn một cái. Lực đạo cực lớn, Thủy Quỷ Tiêu chỉ cảm thấy lồng ngực mình như bị giáng một cú rất mạnh, khí huyết cuộn trào. Đan Văn Thiền hoảng sợ thét lên, sao còn ăn được nữa. Gã bên trái không dài dòng, móc từ trong người ra một cái hộp gỗ nhỏ, tay phải lấy ra một cây kéo sáng loáng: “Giang phu nhân, xin lỗi nhé.”

Hấn từ từ bước lại gần, tuy Đan Văn Thiền rất sợ, nhưng cũng nghiêng rằng không mở miệng cầu xin. Thủy Quỷ Tiêu bò lên từ dưới đất, lê vài bước muốn chắn trước mặt Đan Văn Thiền: “Các người muốn làm gì?”.

Gã đàn ông cầm kéo vẫn sát lại gần Đan Văn Thiền, nhấc bàn tay nhỏ nhắn như những cọng hành của nàng lên. Bàn tay của Đan Văn Thiền bình sinh đã rất đẹp, móng tay được cắt sửa móng nào móng nấy đều rất sạch sẽ. Trên ngón út còn đeo một chiếc nhẫn ngọc, tôn lên làn da trắng mịn trong suốt.

Gã đàn ông chẹp chẹp vài tiếng, cầm kéo lên nói với ngón tay út bàn tay trái của nàng: “Mang thứ đồ nhỏ này đi, để tôn phu và phu nhân được gặp nhau.”

Đan Văn Thiền nào đã gặp phải tình huống này bao giờ, nên bị dọa cho mặt cắt không còn giọt máu. Thấy cây kéo to đùng sáng loáng sắp sửa cắt đứt tay mình, nàng nhắm chặt mắt. Cuối cùng cũng thấy xuất hiện một giọt lệ như trên châu vương trên khóe mắt.

“Đợi đã.” Có tiếng người vang lên, gã đàn ông quay đầu lại, chỉ thấy Thủy Quỷ Tiêu đã đứng dậy, thân trên không mảnh vải che thân, thân dưới chỉ cuốn tạm bằng một chiếc váy lót của phụ nữ, hiển nhiên là trông rất buồn cười. Nhưng sắc mặt lại cực kỳ nghiêm túc: “Hai vị rõ ràng biết rằng ta là Giang phu nhân mà vẫn ung dung bình tĩnh, chứng tỏ không phải là nhân vật tầm thường. Tuy nhất hai người bọn ta ở chỗ này nhưng không hề nhúc nhích, có thể thấy cũng là những người coi khinh hành động của kẻ tiểu nhân. Hai người chẳng qua chỉ muốn có tin vật để khiến Giang gia tin rằng nàng ta đang ở trong tay các người mà thôi. Nếu lấy ngón tay, thì lấy của tại hạ cũng thế cả, hà tất phải làm khó một cô gái?”.

Hai gã đàn ông đưa mắt nhìn nhau, Thủy Quỷ Tiêu tiến lên một bước, đầu tiên tháo chiếc nhẫn ngọc trên ngón tay út của Đan Văn Thiển ra, sau đó tiến tay cầm lấy cây kéo sáng bóng kia, không mấy may do dự, nhét ngón tay út trên bàn tay trái của mình vào giữa hai lưỡi kéo, hơi dùng sức. Chỉ nghe thấy một âm thanh rất khê vang lên, ngón tay út thon dài đã rơi xuống sàn nhà bụi bặm.

Chỗ ngón tay bị cắt, máu lập tức tuôn ra đầm đìa.

Thủy Quỷ Tiêu không màng gì đến việc cầm máu vết thương, hẩn cúi người nhặt ngón tay út từ dưới đất lên, ghép với chiếc nhẫn ngọc của Đan Văn Thiển rồi đưa tới trước: “Các vị không biết chứ, con người của Giang minh chủ lấy được một người vợ cũng không dễ dàng gì?! Nếu thật sự tổn hại đến sự hoàn chỉnh của Giang phu nhân, sợ rằng dưới sự tức giận của ngài ấy, sẽ bỏ vợ cũ lấy vợ mới, trái lại sẽ làm chậm trễ đại sự của các vị đấy.”

Hai gã đàn ông có hơi do dự, nhưng cũng không nói nhiều nữa, đặt ngón tay vừa bị cắt của hẩn và chiếc nhẫn của Đan Văn Thiển vào trong hộp, xoay người đi ra khỏi phòng, rồi lại khóa chặt cửa lại.

Trong màn đêm, Thủy Quỷ Tiêu thở phào một hơi, cả người buông lỏng. Trong bóng tối hồi lâu vẫn không thấy động tĩnh gì, rồi đột nhiên có một bàn tay khác lần đến, chạm vào đầu vai hẩn. Hẩn vẫn không nhúc nhích, bàn tay cũng không rút về như những lần trước. Tiếng quần áo sột

soạt masát vào nhau vang lên, Đan Văn Thiền sờ soạng ng ồi xuống bên cạnh hắn,mùi máu tanh tràn ngập căn phòng nhỏ, nàng xé một góc áo lót của mìnhra, băng bó vết thương cho hắn.

Thủy Quỷ Tiêu cũng không nói gì, miệng vết thương ở chỗ ngón tay bị cắtvẫn không ngừng chảy máu, không có được thảo, nên hắn chỉ có thể nhẹnhàng xoa một vài huyết đạo ở g ần đó để c ần máu. Đột nhiên, vài giọtnước rơi xuống tay hắn, sau khi vỡ vụn, vẫn còn nóng hôi hổi.

Thủy Quỷ Tiêu khẽ thờ dài: “Khóc gì chứ, bọn chúng hành động sớm mộtchút ngược lại còn là chuyện tốt, có lẽ ngày mai Giang gia sẽ có ngườiđời này cứu cô. Nào, ăn chút đ ồ ăn đi.”

Đan Văn Thiền làm gì còn tâm trạng nào mà ăn với uống, Thủy Quỷ Tiêu dứtkhoát lột lớp vỏ ngoài của chiếc bánh bao ra, cũng không quan tâm cóbẩn hay sạch, nhét phần vỏ ngoài đó vào miệng. Sau đó đưa phần bánh baosạch sẽ còn lại cho Đan Văn Thiền: “Ăn đi, đừng sợ. Thế này vẫn còn tốtchán, ta nghĩ bọn chúng sợ phải động chân động l ắm.”

Chiếc bánh bao đã nguội ngắt, bên trên còn dính máu của Thủy Quỷ Tiêu,mùi vị tanh ngọt. Cuối cùng Đan Văn Thiền cũng không kìm được bật khóc.Thủy Quỷ Tiêu bẻ cái bánh ra đút cho nàng: “Đừng khóc, ngày mai nếu bọnchúng muốn tay muốn chân của cô, ta cũng sẽ lấy chân lấy tay của mình rathay cho cô. Cho dù muốn phanh thây cũng sẽ phanh thây của ta đưa v ềđất nước.” Đan Văn Thiền ngậm miếng bánh trọng miệng, không sao ngăn đượcnước mắt ngừng rơi.

Thủy Quỷ Tiêu ngược lại bật cười: “Nếu thật sự là như vậy, nói không chừng ta còn quay v ềđất nước cả cô đấy.”

Đan Văn Thiền òa khóc hu hu, nỗi sợ hãi bị kìm nén cuối cùng đã hoàntoàn bộc phát. Nàng vừa khóc vừa ghen ngào hỏi: “Người có đau không.....”

Thủy Quỷ Tiêu xoa xoa đầu nàng, cô gái này hi ền lành lương thiện biếtbao. Chỉ một vết thương nhỏ thế này, mà trong mắt nàng ấy, lại như

trời long đất lở. Cũng chính vì hiền lành lương thiện như vậy, nên lại càng đẹp hơn.

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa
dtv-ebook.com

Chương 29

Ngày thứ hai, Trầnn Bích sơn trang.

Người hầu đang quét tước trước cửa sơn trang thì phát hiện ra một chiếc hộp gỗ rất tinh xảo, vừa mở ra xem xong liền cuống quýt báo với gia chủ. Sắc mặt Giang Ân Thiên và Giang Thanh Lưu đều vô cùng khó coi – Bên trong chiếc hộp là một ngón tay và một chiếc nhẫn. Ngón tay đã chết cứng đờ nhợt nhạt, không một ai lên tiếng, kẻ bắt cóc to gan đến mức này là đi đâu nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Chỉ một lúc sau, Tề Đại đã nhanh chóng tóm về một thằng nhóc – Giang Thanh Lưu đoán rằng sẽ có người tới đưa thư, liền đã ngầm ra lệnh cho hầu lưu ý từ trước. Tối hôm đó Tề Đại đã âm thầm giám sát ngay trước cửa sơn trang, lúc thằng nhóc ăn xin đó đến, hắn đã mai phục được đến nửa đêm.

Nhưng thằng nhóc ăn xin hiển nhiên chỉ là nhận bạc rồi làm việc cho người ta. Đối mặt với sắc mặt xanh lét của Giang Thanh Lưu, thằng nhóc sợ đến run lẩy bẩy, nói năng lắp ba lắp bắp. Nó chỉ biết người tìm mình nhờ đưa thư hộ là một người đàn ông cao lớn, còn lại thì không biết gì hơn.

Giang Thanh Lưu cũng không làm khó thằng nhóc ấy thêm, xua xua tay thả cho đi. Đợi đến chiều, cuối cùng lại có thêm một thằng nhóc ăn xin nữa đến đưa thư, yêu cầu Giang Thanh Lưu phải một mình đến miếu Dược Vương ở thành Tây gặp mặt. Trên thư còn đặc biệt ghi rất rõ ràng, không được cho người khác đi theo.

Nhận được thư, người của Giang gia đều vô cùng do dự, tình hình hiện giờ của Giang Thanh Lưu, cả Chu thị, Giang Ân Thiên và cha hắn Giang

Lăng Hà đầu rất rõ. Giang Lăng Hà và phu nhân là Lý thị cực kỳ lo lắng cho sự an nguy của con trai, suy cho cùng hiện giờ võ công của hắn đã mất hết, một mình đi gặp mặt, đồng nghĩa với việc để mặc cho kẻ khác chém giết.

Ngay từ lần đầu tiên gửi thư hung thủ đã gửi kèm thêm một ngón tay, có thể thấy đây nhất định là một kẻ hung ác đến cực điểm, Trần Bích sơn trang có thể nói là kẻ thù vô số. Lý thị lập tức đi tìm Chu thị, hai người bàn bạc cả nửa ngày trời, cảm thấy không thể vì một nàng dâu mà đánh đổi con trai được.

Giang Ân Thiên cũng thương lượng với các trưởng lão trong tộc rất lâu, tuy võ công của Giang Thanh Lưu đã mất hết, nhưng biểu hiện gần đây vẫn khiến người ta vô cùng hài lòng. Trong gia tộc đương nhiên không muốn để hắn mạo hiểm.

Lúc mọi người đã bàn bạc xong xuôi, đến thư phòng tìm Giang Thanh Lưu, thì phát hiện trong phòng không một bóng người – Ngay cả Thôi Tuyệt thịnh ầu theo bên cạnh cũng không biết hắn đã rời đi lúc nào.

Giang Ân Thiên không nhai lời, lập tức phái em trai của Giang Thanh Lưu là Giang Thanh Nhiên dẫn người đuổi theo đến miếu Dược Vương. Giang Thanh Nhiên tuy không được ổn trọng bằng anh trai mình, nhưng tình thế hiện giờ cũng hiểu được đại khái: “Thái nãi nãi, hung thủ rõ ràng muốn huynh trưởng đơn thương độc mã đi. Nếu chúng ta dẫn người đuổi theo, sợ rằng sẽ bất lợi với chị dâu.”

Ánh mắt Giang Ân Thiên sắc nhọn: “Nếu hung thủ đã mất nhân tính như vậy, thì chị dâu cháu rơi vào tay bọn chúng, liệu có còn đường sống không?!”.

Sắc mặt Giang Thanh Nhiên cứng đờ, Giang Ân Thiên lại nói tiếp: “Lần trước chuyện tên hái hoa tặc kia lên vào trong Trần Bích sơn trang bắt cóc phụ nữ, đã khiến cả sơn trang phải muỗi mặt. Giờ..... Thanh Lưu hay mềnlòng, cháu nên chia sẻ bớt ưu phiền với nó.”

Vào lúc ấy, Bạc Dã Cảnh Hành đang ngồi dưới cây mai trong tiểu viện, Khô Liên Tử đang bắt mạch cho nàng. Thị nữ Linh Âm đi tới thu thập phấn hoa, nên đã nói hết những chuyện xảy ra trong sơn trang cho nàng nghe. Khô Liên Tử phần nộ cực kỳ nói: “Tên Giang Ân Thiên làm vậy là muốn đẩy cô gái đó vào chỗ chết rồi còn gì! Giang Thanh Lưu nhất định đã nhìn ra được dụng tâm của ông ta, nên mới một mình đi trước. Nhưng võ công của hắn đã bị phế, đơn thương độc mã đi như thế thì có tác dụng cái gì mẹ!”.

Linh Âm vốn là một cô nhóc thông minh, sao lại không biết suy tính của Giang Ân Thiên. Nàng ta là nha hoàn của hồi môn của Đan Văn Thiển, đương nhiên sẽ lo nghĩ cho Đan Văn Thiển hơn. Biết được ngày thường Đan Văn Thiển có mối quan hệ rất tốt với vị Cảnh cô nương này, nên giờ mới nói bóng gió xa xôi xin được giúp đỡ. Bạc Dã Cảnh Hành vẫn đi yên nhiên ngồi dưới gốc cây, Khô Liên Tử cúi tiết nói: “Người còn ngồi chờ ra đây à! Mấy chục năm trước, chúng ta không đi ức hiếp ai thì kẻ khác đã phải căm tạt trời đất rồi! Vậy mà giờ lại bị người ta cười lên đầu lên cổ!”.

Bạc Dã Cảnh Hành vỗ tay trầm ngâm: “Thằng nhãi Giang Thanh Lưu này, không phải là kẻ lỗ mãng bốc đồng. Hắn nhất quyết đi, chúng có đã có phương án dự phòng.”

Khô Liên Tử gương đứng dậy: “Vậy chúng ta cứ khoanh tay đứng nhìn, để mặc chúng ức hiếp xỉ nhục sao?”.

Bạc Dã Cảnh Hành cười hì hì: “Nếu lão phu là bọn chúng, thì sẽ không chặt ngón tay. Vì bất kể là chặt ngón tay hay chặt đầu, thì cái giá phải trả đều như nhau.”

Khô Liên Tử lại ngồi lại, ra hiệu bảo Linh Âm lui xuống trước, sau đó rót cho Bạc Dã Cảnh Hành nửa ly rượu: “Xin nghe theo sự dặn dò của cốc chủ.”

Bạc Dã Cảnh thoáng tư lự: “Lúc sáng lão phu đã quan sát ngón tay bị chặt đó rồi, gân mạch trên đó vẫn chưa co rút, có thể thấy nơi hai người đó bị nhốt, nhất định cách đây không xa.”

Sắc mặt Khổ Liên Tử thoáng rét lạnh, lại sốt ruột nói: “Người đừng vòng vo lấp lửng nữa, lòng dạ ta chẳng quanh co vòng vèo đến vậy đâu.”

Bạc Dã Cảnh Hành không mấy bận tâm: “Tề Đại biết tối qua ngón tay đó được đưa tới vào lúc nào, tuy thằng nhóc ăn xin không biết thân phận của hung thủ, nhưng chí ít cũng biết hướng đi tới của kẻ đó. Trong móng tay của ngón tay bị chặt có khá nhiều dấu tích của bùn đen, mạng nhện. Lớp bụi này cực kỳ nhỏ mịn. Vì thế nơi giam giữ Thủy Quỷ Tiêu và nàng dâu trẻ kia, nhất định là đã lâu rồi không có người ở, nên mới có một lớp bụi nhỏ mịn như thế.”

Hai mắt Khổ Liên Tử sáng lên, Bạc Dã Cảnh Hành thấy thế cười khê: “Chúng ta biết lộ trình, biết phương hướng, biết nơi ở của bọn họ có rất nhiều bụi bặm. Tóm lại không phải là nhắm mắt tìm bừa.”

Khổ Liên Tử lập tức đứng bật dậy: “Thuộc hạ sẽ chuẩn bị ngựa cho cốc chủ!”.

Sau đó ông ta liền dắt Xuyên Hoa Điệp tới.

Bạc Dã Cảnh Hành cười lên lưng Xuyên Hoa Điệp. Buổi sáng Xuyên Hoa Điệp đã vâng lệnh đi điều tra nơi ở của thằng nhóc ăn xin, và hướng đi của kẻ hèn thằng nhóc ấy đưa thư. Nên lúc ba người lên đường, cũng không coi là không có đầu mối nào. Lúc gần ra đến cửa, Khổ Liên Tử vẫn còn có phần không yên tâm: “Có cần mời lão già Phong Ảnh Kiếm Ma kia tới giúp một tay không?”.

Bạc Dã Cảnh Hành cười như không cười: “Thì ra ngay cả một chút xíu lòng tin này với lão phu người cũng cũng không có.”

Khổ Liên Tử hừ lạnh một tiếng: “Là ta sợ cái dáng vẻ mong manh bánh bèo này của người, ngay cả cần binh khí cũng không xong.”

Tuy nói là vậy, nhưng ông ta cũng không nói thêm nữa.

Thằng nhóc ăn mày đứng ở trước sơn môn, trong tay còn cầm một xiên kẹo ô lô – Xuyên Hoa Điệp sợ thằng bé không đợi nổi, nên đặc biệt đỡ

danh cái miệng của nó. Thằng bé dẫn ba người đến chỗ đã gặp người đàn ông nọ, chỉ rõ phương hướng.

Vì thằng bé nắm rất rõ địa thế khu vực gần đây, nên vẫn đi trước dẫn đường. Bốn người đi cùng nhau, lúc đã đi được gần một canh giờ, Bạc Dã Cảnh Hành ra lệnh cho thằng bé dừng lại. Nàng không vội, vẫn giữ vẻ mặt ôn hòa hỏi: “Bé con, đây là đâu?”.

Thằng bé ăn mày tuy quần áo tả tơi, nhưng lại rất nhanh nhẹn hoạt bát: “Gia gia, đây là ngã ba đường. Cứ đi thẳng về phía trước, chính là trấn Hạ Gia. Bên trái là con đường nhỏ dẫn lên núi Thất Túc. Bên phải là một khoảnh ruộng rất rộng, cứ đi thẳng sẽ là con đường dẫn đến Lạc Dương.”

Bạc Dã Cảnh Hành hơi hơi gật đầu: “Gần đây có căn nhà bỏ hoang nào, nhiều năm rồi không có người thường xuyên lui tới không?”.

Đôi mắt đen lay láy của thằng nhóc ăn xin sáng lấp lánh: “Gia gia, vậy chúng ta đi tới chỗ này, cháu biết một nơi, đi theo cháu.”

Bốn người bắt đầu quay lại, Xuyên Hoa Diệp nửa tin nửa ngờ: “Thằng bé này liệu có đáng tin không đấy!”.

Bạc Dã Cảnh Hành không cho là đúng: “Lẽ nào thế lực của Giang gia lại chỉ là nói chơi thôi sao? Đan Văn Thiền mất tích, bọn họ nhất định đã âm thầm đi điều tra. Tên đó nhất định sẽ không giấu nàng dâu trẻ ở chốn thành thị ồn ào đâu. Còn những thôn làng xa xôi, tuy rằng nhìn có vẻ an toàn, nhưng trên thực tế lại còn nguy hiểm hơn – Thôn dân đã sống ở đó lâu, có hộ nào là không biết rõ lai lịch ngu ồn gốc của nhau. Đột nhiên có một người lạ chuyển đến, sẽ chỉ càng khiến người ta chú ý hơn mà thôi.”

Xuyên Hoa Diệp cười khan: “Cốc chủ nói thế, thì nhất định sẽ là như thế.”

Mấy người đi chưa được bao lâu, thì thằng nhóc ăn xin dừng lại, chỉ về phía một cái nóc nhà màu xám nằm thấp thoáng giữa rừng cây xanh nói: “Gia gia, chính là ở kia!”.

Khổ Liên Tử cũng có chút nghi ngờ: “Không phải nói không thể nhất trong một thôn làng nào đó sao?”.

Thằng nhóc ăn xin ăn kẹo hồ lô đáp: “Cái thôn đó đã không có người ở từ lâu rồi. Mấy năm trước người trong thôn mắc chứng bệnh lạ, người thì chết, người thì bỏ trốn. Tiếc thật bao nhiêu là nhà mà lại để không. Bình thường ma quỷ nào loạn kinh lắm, nên không ai dám tới ở.”

Bạc Dã Cảnh Hành cho thằng bé ăn xin đi, Khổ Liên Tử đưa cho mỗi người một viên thuốc: “Ngậm cái này trong mồm, khử độc.” Kinh công của Xuyên Hoa Diệp vốn không phải dạng vừa, nên vừa thì Bạc Dã Cảnh Hành, vừa giơ tay kéo Khổ Liên Tử, mà vẫn lên xuống rất linh hoạt.

Hắn cũng là người dày dặn kinh nghiệm, sau khi vào được trong thôn, liền đi men theo những dấu chân ở trên đường – Nơi này có rất ít người lui tới, vì thế những dấu chân này đương nhiên không phải tự dưng mà xuất hiện. Chẳng bao lâu cả ba đã tới trước cửa một ngôi nhà lớn bỏ hoang.

Trong cái thôn này thì ngôi nhà ấy có thể coi là khá bề thế, chỉ đáng tiếc là hiện giờ bám đầy bụi đất, mạng nhện giăng khắp nơi. Bạc Dã Cảnh Hành và Khổ Liên Tử là hai cao nhân to gan lớn mật, nên trực tiếp xông thẳng vào từ cửa lớn.

Vì cả Đan Văn Thiển và Thủy Quỷ Tiêu đều không biết võ công, nên ở đây chỉ có hai gã đàn ông trông chừng. Hai gã đó đang mải mê chơi trò ném xúc xắc. Bạc Dã Cảnh Hành cười hì hì đứng trước cửa nói: “Đừng dừng lại, cứ chơi xong đi rồi nói.”

Hai gã đàn ông không chút nề tình, rút đao ra hét lên một tiếng, rồi lao tới.

Bọn chúng cũng có thể coi là những hảo thủ dùng đao, vung múa tít mù thanh đao chín khuyên vàng (1) uy dũng đầy mình. Nhưng khi thanh đao bổ xuống chỉ còn cách người của Bạc Dã Cảnh Hành tầm hai thước, thì đột nhiên gãy nứt.

Hai gã mặt biến sắc, nhìn thật kỹ lại, mới phát hiện ra có một sợi tơ màu đỏ tươi mảnh nhỏ như một sợi tóc – Chỉ một món đồ đó thôi, không cần tốn nhiều sức lực đã cắt đứt được cả đao thép?!

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, mặt gã nào gã này đều vô cùng kinh hãi. Lập tức rút dao nhỏ ra, lại một lần nữa xông tới. Bạc Dã Cảnh Hành hưng phấn bưng bưng: “Thanh kiếm vô ảnh của bốn tọa, há lại chỉ để dùng để phanh thây cừu mổ bụng dê thôi sao.”

Xuyên Hoa Diệp hiểu ý, liền né hai gã đàn ông đó, đi vào từ phía sau cửa ngôi nhà. Hai gã đàn ông đương nhiên lao về phía Khổ Liên Tử. Khổ Liên Tử liền rút ra một cái khăn, phẩy một cái đón gió, hai gã liền trợn trừng mắt, rồi nằm lả ra đất.

Bên trong cũng toàn là bụi bặm, cỏ dại mọc um tùm, không hề có dấu chân. Xuyên Hoa Diệp không cần phải phán đoán nhiều, cứ đi theo dấu chân phía trước, rất nhanh đã tìm được đến trước một gian phòng ngủ.

Cửa chính được khóa chặt, cửa sổ cũng bị đóng dít gỗ chết cứng. Bạc Dã Cảnh Hành nhảy từ trên cổ hắt xuống, đứng bất động. Bể khóa mở cửa vốn dĩ là sở trường của Xuyên Hoa Diệp, nên hắn bước tới dùng một sợi dây vàng mảnh giấu trong tóc chọc ngoáy vài cái, khóa cửa được mở ra dễ dàng.

Bạc Dã Cảnh Hành chấp hai tay sau lưng, thông thả chậm rãi bước vào. Đan Văn Thiển vốn dĩ đang nhìn ra cửa với vẻ mặt đầy phòng bị, giờ phút này nhìn thấy người bước vào là bọn họ, còn tưởng bản thân đang nằm mơ. Qua một lúc lâu sau, nàng ta mới sực tỉnh lao bổ tới, ôm chặt lấy Bạc Dã Cảnh Hành: “Tiểu Cảnh...”

Bạc Dã Cảnh Hành nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng ta, trong phòng Thủy Quỷ Tiêu đang ngổn bệt dưới đất không hề nhúc nhích – Trên người hắn vẫn đang quấn cái váy lót của Đan Văn Thiển, cử động một cái là để lộ cặp mông tròn xoe ngay.

“Eo.....” Xuyên Hoa Diệp lượn lơ xung quanh hắn mấy vòng liền, y hét như một chú chó nhìn thấy bánh bao, “đây là kiêu ăn vận mới mẻ gì

thế này?!”.

Thủy Quỷ Tiêu tức giận trừng mắt lườm hắn: “Cởi quần áo ra cho ta!”.

Xuyên Hoa Diệp rất nhanh đã nhìn ra được manh mối, nên nào có chịu cởi quần áo ra cho hắn mặc. Hai người tranh cãi ầm ĩ hồi lâu, cuối cùng Khổ Liên Tử nhìn ngứa mắt, bèn cởi áo choàng ngoài ra ném cho hắn. Thủy Quỷ Tiêu mặc vào như hỏa tốc, sau đó mới đứng dậy: “Sư phụ, cốc chủ.”

Khổ Liên Tử hừ lạnh: “Còn sợ chưa đủ mất mặt à?”.

Thủy Quỷ Tiêu không dám nói nhiều, vội vàng đứng nghiêm sang một bên. Tuy Khổ Liên Tử không nói ra miệng, nhưng nhìn thấy vết thương trên bàn tay hắn, vẫn rút một lọ thuốc nhỏ cho. Thủy Quỷ Tiêu vừa cẩn thận lấy cái bình, thì Đan Văn Thiển đã bước tới.

Nàng ta giúp hắn gỡ miếng vải băng bó trên tay trái xuống, máu trên miệng vết thương đã đông lại, nên rất khó dính thuốc bột. Đan Văn Thiển dường như không suy nghĩ gì nhiều, cánh môi hồng hơi mở ra, khẽ khàng ngậm miệng vết thương vào.

Đợi khi vết thương được xử lý sạch sẽ rồi, mới mở nắp bình thuốc nhỏ ra, rắc thuốc lên trên, sau đó lại băng lại cẩn thận. Ba người đứng bên cạnh đều là những kẻ có con mắt tinh đời, nên bầu không khí nhất thời trở nên có chút vi diệu.

Thủy Quỷ Tiêu rút tay lại: “Quay về trước đã, Giang gia nhất định đã sốt ruột lắm rồi.”

Đan Văn Thiển gật đầu.

Quay về sơn trang, đại bộ phận người trong trang đều đã đi theo Giang Thanh Lưu tới miếu Dược Vương, Giang Ân Thiên nhìn thấy Đan Văn Thiển, sắc mặt lại có vẻ không vui lắm. Cuối cùng vẫn là Chu thị đưa Đan Văn Thiển về phòng thay quần áo.

Đan Văn Thiền không có tâm cơ gì, nên thay đồ xong cũng đi ra ngay. Sau đó toàn bộ bầu không khí trong Trần Bích sơn trang trở nên ngột ngạt –Sắc mặt của Chu thị cũng không có vẻ gì là vui mừng, lúc Đan Văn Thiền quay về, chỉ mặc có mỗi váy ngoài, sợ rằng khó giữ được trinh tiết rồi.”

Con dâu của Giang gia, không còn trinh bạch như vậy, thì còn ra thể thống gì nữa?!

Khuôn mặt Chu thị không chút thiện cảm, nói chuyện này với Giang Ân Thiên, ông ta sa sầm mặt, hồi lâu mới đột nhiên vút ra một câu lạnh lùng như băng: “Giang gia không thể có thứ con dâu thất tiết đó được.”

Suy cho cùng Chu thị cũng có chút cảm tình với Đan Văn Thiền, tuy rằng hiểu ý tứ trong lời nói, nhưng rất lâu cũng không thấy có phản ứng gì. Giang Ân Thiên quay sang nhìn bà: “Ta nói không đúng sao?”.

Chu thị trầm mặc. Giang Ân Thiên lại nói tiếp: “Thanh Lưu trẻ người non dạ, không hiểu đại cục đã đành. Lẽ nào bà cũng hồ đồ như thế? Đi đi, đuổi con bé về lại nhà mẹ đẻ đi.”

Lúc Chu thị bước vào phòng của Đan Văn Thiền, Đan Văn Thiền vừa mới tắm gội xong. Chu thị vẫy tay, một bà vú già tay nghề rất khá bưng một bát trà sâm tới: “Uống đi, để ổn định tinh thần.”

Đan Văn Thiền hành lễ tạ ơn, rồi bưng trà sâm lên từ từ uống cạn. Đột nhiên Chu thị thở dài một hơi nói: “Cháu ngoan, thân già này biết cháu ở Giang gia không vui vẻ gì. Nhưng suốt hơn hai trăm năm nay, trong cái gia tộc này làm gì có ai dám vui vẻ.”

Đan Văn Thiền không hiểu tại sao bà lại đột nhiên nói vậy, đang định hỏi, thì đột nhiên cảm thấy đầu óc trở nên nặng nề “Thái nãi nãi.....” nàng vươn tay về phía Chu thị, nhưng đột nhiên ngã ngất lên bàn.

Chu thị quay đầu đi hướng khác, lại phất tay. Sau lưng bà, có một người phụ nữ hơn sáu mươi tuổi bước đến, thuần thực dùng một lá vàng dát mỏng bịt kín mũi miệng của Đan Văn Thiền lại. Bên ngoài lập tức có

người không một cỗ quan tài đi vào. Chu thị đứng ở trước cửa sổ, từ đầu đến cuối tuy nhiên không hề quay đầu lại nhìn.

Qua một lúc lâu, người phụ nữ hơn sáu mươi tuổi ấy cuối cùng lại bước vào lần nữa: “Thái phu nhân, đã xử lý ổn thỏa rồi.”

Chu thị hít vào một hơi thật sâu, bàn tay nhăn nheo của người già quệt vội lệ vương trên khóe mắt, ánh mắt mờ đục: “Mộc Hương, người nói xem Thanh Lưu mãi chưa có con, có phải vì đó là báo ứng của Giang gia chúng ta không?”.

Bà vú già tên Mộc Hương nghe vậy, vội vàng dìu bà bước ra: “Thái phu nhân đừng nghĩ thế, cơ nghiệp trăm năm của Giang gia, vốn dĩ là đóng góp của con cháu. Nếu như trời xanh có mắt, thì sẽ nhìn đến những hy sinh và tâm huyết của cả gia tộc.”

Đêm hôm ấy, lúc Giang Thanh Lưu trở về, chỉ biết được một tin rằng – Đan Văn Thiền tuần tiết tự sát. Bàn tay phải của hắn siết chặt thành nắm, sải bước xông thẳng đến chỗ ở của Giang Ân Thiên. Giang Ân Thiên đang nghị sự cùng các vị trưởng lão khác, thấy hắn bước vào, cũng chỉ thản nhiên hỏi: “Có việc gì mà hành sự lỗ mãng như vậy hả?”.

Giang Thanh Lưu cố gắng kìm nén: “Rốt cuộc Đan Văn Thiền đang ở đâu?”.

Sắc mặt Giang Ân Thiên hờ hững: “Hạ nhân không nói với cháu sao? Giờ ngọ sau khi trở về nhà, con bé đã tuần tiết ở trong phòng. Nữ tử trinh tiết như vậy, mới không hổ là cháu dâu của Giang gia ta.”

Tay phải của Giang Thanh Lưu vung lên, nện một quyên xuống mặt bàn bằng gỗ lim. Cho dù nội lực vẫn chưa được khôi phục, nhưng cũng khiến mặt gỗ bay tung tóe. Giang Ân Thiên và hắn nhìn thẳng vào mắt nhau, đây là lần đầu tiên hắn không chịu nhượng bộ dù chỉ là một tấc: “Cháu hỏi người nàg ấy đang ở đâu”

Giang Ân Thiên khoát khoát tay, ra hiệu cho các vị trưởng lão khác lui xuống. Đợi cho đến khi tất cả đều đã rời đi rồi, cuối cùng ông ta

mới đứng dậy: “Bất luận con bé đang ở đâu, thì cũng đều đã thành một cái xác rữa. Cháu định sẽ thế nào? Giết ta và thái nãi nãi của cháu, báo thù cho con bé?”.

Giang Thanh Lưu đứng nguyên tại chỗ, chỉ cảm thấy lồng ngực như đã bị đông cứng, lồng ngực không khí hắt hót vào như ngàn mũi kim, từng mũi từng mũi đâm vào trái tim hắt. Giang Ân Thiên vỗ vỗ vai hắt: “Nam tử hán đại trượng phu, sợ gì không lấy được vợ? Rồi cuối cùng sẽ có một ngày cháu trưởng thành, ta và thái nãi nãi của cháu không còn sống được bao lâu nữa, anh hùng khí đoản, nhi nữ tình trường, cháu như thế này, sao có thể gánh vác được cả gia tộc.”

(Anh hùng khí đoản, nhi nữ tình trường: ý chỉ những người đàn ông bị lụy, quá coi trọng tình cảm mà đánh mất hết ý chí, bản lĩnh, tham vọng của bản thân.)

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 30

Đêm đã khuya, trong phòng Giang Thanh Lưu không ánh đèn. Bốn phía đều một màn đen kịt. Có người đẩy cửa nhẹ nhẹ, Giang Thanh Lưu không quay đầu cũng biết là ai. Chu thị chống gậy chầm chậm đi đến.

Tiếng xoạt nhỏ, bà thấp nển trong phòng. Giang Thanh Lưu lập tức ném cái chén sang làm giá cắm nến lật úp xuống đất: "Đừng thấp đèn."

Chu thị thở dài một tiếng, chống gậy đi đến bên cạnh hắt, ngửi xuống ghế gần đó: "Con bé đi rất yên bình, không khổ sở gì cả."

Giang Thanh Lưu cười nhạt, lần đầu tiên hắt nói vô lễ trước mặt trưởng bối: "Trong lòng nàng nhất định khổ sở, không chết dưới tay địch lại chết dưới tay người nhà."

Chu thị giọng bình bình: "Đúng vậy, Giang gia có một con dao hai lưỡi, hai mặt đều dính đầy máu tươi."

Giang Thanh Lưu không muốn đáp lại, Chu thị lại đột nhiên nói: "Cháu cũng từng vào tổ lăng của Giang gia, kiếm mộ trong tổ lăng có tổng cộng sáu mươi bảy vị đạo sư, mỗi người đều là một kì tài võ học. Nhưng chỉ cần họ bước một chân vào kiếm mộ thôi cũng đủ để không bao giờ nhìn thấy mặt trời nữa. Người chú lớn tuổi nhất của cháu Giang Kính, giờ đã đến tám mươi nhưng vẫn đang canh giữ trong kiếm mộ. Mỗi năm, số đệ tử Giang gia phái ra để hành nghĩa hiệp dưới danh nghĩa của cháu không hề dưới trăm người. Chết dưới mũi kiếm, vô số kể. Thanh Lưu, cháu có thể vì Đan Thi ân mà suy sụp nhưng xin đừng để toàn bộ Giang gia nhìn thấy cháu suy sụp. Cháu là chủ nhân của gia tộc này."

Cả người Giang Thanh Lưu khuất trong bóng tối, Chu thị không nói thêm nữa, run rẩy đứng dậy rời đi.

Bên ngoài trắng lạnh như nước.

Ánh trăng từ ngoài màn cửa lụa mỏng chiếu vào, bóng người trắng xám hắt trên đất. Giang Thanh Lưu nhắm mắt, hắn chẳng làm được gì. Người giết thù của hắn, là trưởng bối của hắn, là người thân ruột thịt của hắn. Thậm chí sinh mệnh của hắn cũng là của gia tộc này.

Cửa lại mở, có người ôm vò rượu tiến vào, vò rượu không nặng nhưng nàng lại thở hồng hộc: "Tiểu oa nhi, lại đây uống rượu với lão phu."

Giang Thanh Lưu nghĩ có lẽ mình chính là cần một ly rượu, hắn tháo nắp rót một chén, người kia đã ngồi xuống ngay cạnh. Một vò rượu chia nhau uống, quá nửa hắn mới phản ứng: "Đây là Trân châu hồng sao?"

Người bên cạnh còn ai ngoài Bạc Dã Cảnh Hành, nàng vừa uống vừa lắc đầu: "Ai biết, đào dưới gốc cây hợp hoan trong viện người ra đấy. Lão phu nghe danh từ lâu, đúng là rượu ngon thật."

Lần đầu tiên Giang Thanh Lưu cùng nàng cùng chén: "Từng nghe một vị sư phụ nói, đây là rượu ba mươi năm trước ông nội ta ngâm. Vốn là để đại chiến trở về uống cùng bà nội, đâu ngờ lúc ông trở về lại trúng một chiêu Phần Tâm chưởng của người nằm liệt giường, nửa năm sau thì chết. Sau khi ông chết, bà nội cũng tự vẫn đi theo. Trân châu hồng dưới gốc cây này không ai nhắc đến nữa."

Rượu kia vốn là màu đỏ tươi, nhưng đã ngâm quá lâu, không còn màu sắc vốn dĩ nữa. Bạc Dã Cảnh hành rót đầy chén cho hắn: "Lão phu không giết ông nội người, còn nữa, người có chắc chắn bà nội người tự vẫn không?"

Giang Thanh Lưu ngẩn người, nàng lại cùng chén vào ly rượu của hắn: "Uống đi, uống đi."

Một đêm này, Giang Thanh Lưu kỳ thực không hề say. Nhưng hắn lại ngủ cùng Bạc Dã Cảnh Hành. Màn đêm lạnh lẽo, bên cạnh có một người, sẽ chẳng còn cô độc.

Ngày thứ hai, Chu thị tìm đến mẹ của Giang Thanh Lưu - Lý thị, cùng những nữ quyến có thân phận trong tộc bàn bạc, cuối cùng quyết định: cưới vợ một lần nữa. Một khi Giang Thanh Lưu chưa có người nối dõi, vấn đề tìm chủ mẫu này sẽ là đại sự của Giang gia thời gian tới.

Lần này kẻ xấu Giang Ân Thiên bắt được là bảy tên người của Hồ Đô miếu. Hồ Đô miếu này chỉ là một tổ chức nhỏ, do một nhóm người bị đuổi khỏi Thiếu Lâm hợp lại. Bình thường cũng không làm chuyện hay ho gì.

Chuyện lần này rõ ràng hướng mũi dùi về Giang Thanh Lưu, có kẻ dùng nhiều tiền để mua mạng hắn. May mà Giang Thanh Lưu có chuẩn bị trước, trước khi đi đã báo cho hảo hữu Phương Nhược và Tạ Kinh Y. Hai người này thủ sẵn ở Dược Vương miếu, Tề Đại phối hợp trong tối, để hắn làm mất ngủ, lại thêm vòng vây của Giang Thanh Nhiên, coi như là hữu kinh vô hiểm.

Giang Thanh Lưu không ra ngoài, vẫn ngây ngốc trong phòng. Bạc Dã Cảnh Hành tỉnh dậy, nhìn miệng vết thương trên người hắn. Nàng lập tức sai Khổ Liên Tử mang thuốc trị thương lại. Khổ Liên Tử định về phòng lấy thuốc, Bạc Dã Cảnh Hành lại kéo lão lại lục soát: "Rách việc làm gì, tìm bừa một lọ Kim Sang dược là được."

Giang Thanh Lưu vừa tỉnh, lại ngã sấp vào màn. Đầu hắn đập cộp vào cái gối trúc: "Đi ra ngoài!"

Bạc Dã Cảnh Hành cười hắc hắc, nhào lên giường: "Tiểu tử Giang gia, người bị thương thì ít nói thôi."

Giang Thanh Lưu không đáp lại, Bạc Dã Cảnh Hành cúi đầu đem quần áo của Giang Thanh Lưu lật ra, không biết xấu hổ khoe mẽ: "Thuốc lão tử lấy từ chỗ Khổ Liên Tử đảm bảo dùng tốt hơn nhiều thuốc từ đám hồ bằng cầu hữu của người."

Giang Thanh Lưu hừ một tiếng, dù hắn bị thương cũng chưa đến mức hồ đồ. Thuốc của Bạc Dã Cảnh Hành hơn phân nửa đều lấy từ chỗ Khổ Liên Tử. Khổ Liên Tử ấy à, ai chẳng biết lão toàn độc dược.

Vén áo xuống, bên sườn trái hần quả nhiên có một vết thương, nhìn ra là vết dao đâm, vết thương ngắn hẹp nhưng sâu vô cùng. Bạc Dã Cảnh Hành chẳng quan tâm nhãn đề thuốc gì, quay đầu chuẩn bị đem băng thuốc đắp lên. Giang Thanh Lưu cố cản nàng: "Không cần!"

Bạc Dã Cảnh Hành thừa hiểu hần, thoáng cái đắp toàn bộ thuốc vào: "Yên tâm, không có độc."

Giang Thanh Lưu chỉ cảm thấy vết thương dịu đi, cũng không nói nhiều nữa, ngả đầu tiếp tục ngủ. Lão tặc bên người vậy mà đã ngủ chán rồi, nàng nằm trên giường ngọ nguậy, quay sang Đông lại quay sang Tây, đến chó cũng phải sôi máu.

Lúc này Giang Thanh Lưu cũng chẳng còn tâm trạng nói nàng, dứt khoát nhắm mắt dưỡng thần. Bạc Dã Cảnh Hành thấy trên giường chẳng có gì chơi, dứt khoát rúc vào ngực Giang Thanh Lưu, cũng nhắm mắt ngủ theo.

Mùi rượu nhàn nhạt vẫn vít nơi chóp mũi như thể giảm đi đau nhức, an định thần hồn. Giang Thanh Lưu cũng không cản nàng, cứ như vậy để nàng làm ỗ.

Mãi đến chiều, bên ngoài bỗng nhiên có người gõ cửa, Giang Thanh Lưu còn chưa lên tiếng, cửa đã bị đẩy ra _ Từ lúc Bạc Dã Cảnh Hành tiến vào phòng, người còn hi vọng nàng sẽ tiện tay gài chốt cửa lại sao?

Tiến vào là đám người Giang Ân Thiên, Giang Lăng Hà, Chu thị, Lý thị, ý đồ không cần nói nhiều, còn gì ngoài chuyện cưới vợ.

Giang Thanh Lưu trước nay không có ham thích gì đặc biệt, trong phòng hần cũng không có thứ gì phải giấu diếm, vì vậy cả đám người cứ tự nhiên định đặc bước vào. Song lần này không ổn lắm, Giang Thanh Lưu nửa tháng bốn ba, lần này lại bị thương, ngủ thật sự sâu. Đám người tiến vào cũng không làm hần tỉnh giấc.

Mà trên giường hẹp, Bạc Dã Cảnh Hành núp trong vòng tay hần, chăn gối bị nàng đá cho loạn thất bát tao, Giang Thanh Lưu cũng chẳng còn sức

dọn dẹp. Lúc này sắc mặt mọi người đều có chút khó coi. Giang Ân Thiên ho khan vài tiếng, muốn đánh thức Giang Thanh Lưu.

Giang Thanh Lưu đúng là đang ngủ mơ màng, hẩn mệt mỏi vô cùng, trước kia chẳng mấy khi có lúc như vậy. Hẩn còn tưởng người nằm bên cạnh là Đan Văn Thi ền. Tiện tay đem Bạc Dã Cảnh Hành cuốn vào chăn, hẩn khoác áo rời giường, nhanh chóng sửa sang quần áo, lại quay sang đăm người Giang Ân Thiên thi lễ: "Thái gia gia, Thái nãi nãi, cha, mẹ."

Giang Ân Thiên nhìn Bạc Dã Cảnh Hành nằm trên giường, tất nhiên là đừng mong đợi nàng sẽ đứng dậy hành lễ, nàng đến nhìn mấy người này còn lười nữa là.

Giang Ân Thiên khó chịu, bắt đầu giáo huấn: "Ban ngày ban mặt tuyên dâm, ra thể thống gì nữa hả?"

Giang Thanh Lưu ngược lại vẫn thong thả: "Nàng là thê.." Hẩn bỗng đứng thanh tỉnh, người đang muốn nằm dậy là ai, lập tức ngậm miệng, không nói nữa.

Giang Ân Thiên cũng không trách nặng, dù sao Giang Thanh Lưu cũng đã từng ấy tuổi rồi, Giang gia còn chưa có người thừa kế. Huống hồ chuyện Đan Văn Thi ền.. Nếu hẩn có thể đem tình cảm cho ai khác cũng là chuyện tốt. Còn nếu Giang Thanh Lưu vô hậu, chuyện người thừa kế coi như để một đứa cháu chất khác làm con thừa tự là được. Cũng không phải không có cách.

Lý thi và Giang Lăng Hà trước nay không quản nhiều chuyện, cũng không nói nhiều lời. Chu thị nghiêm mặt: "Trong tộc đã thương lượng rồi, chuyện hôn sự của cháu, chúng ta đã bàn cả buổi chiều, Kim Nguyên Thu con gái Kim gia Hà Nam không tệ. Kim gia cũng là nhà cao cửa rộng, vẫn luôn muốn lấy lòng nhà chúng ta. Chuyện hôn sự lần này, khả năng sẽ ổn thỏa."

Giang Thanh Lưu đứng sững, đang định mở miệng, Chu thị đã đập gậy: "Được rồi, việc này đã định, ta đã tìm bà mối, mấy ngày nữa sẽ để quản gia đến Kim gia đưa sính lễ."

Căn bản không một người hỏi đến ý kiến của hắ, bọn họ chẳng qua chỉ báo cho hắ một tiếng mà thôi.

Đêm tối, Giang Thanh Lưu cũng không đến tiểu viện của Đan Văn Thi ền. Bạc Dã Cảnh Hành đang nghịch bội kiếm của hắ, mắt thấy bảo thạch trên kiếm sắp bị nàng cạy ra đến nơi r ấ, Giang Thanh Lưu đột nhiên mở miệng: "Lão tặc, theo ta đi uống rượu."

Bạc Dã Cảnh Hành đối với rượu là không thể kháng cự, đương nhiên vui vẻ đi theo. Hai người bước đến sân viện của hắ, Giang Thanh Lưu đào dưới gốc lê ra hai vò rượu. Bỏ lớp niêm phong, mùi rượu ngào ngạt khắp nơi. Bạc Dã Cảnh Hành thềm nhỏ dãi, đáng tiếc ôm không nổi vò rượu.

Cũng may vò rượu rất đầy, đựng được tận năm mươi cân rượu nên miệng vò cũng không nhỏ, gọi là cái vại rượu cũng không sai lắm. Nàng như chuột ăn vụng gạo, cả đầu chúi trong vò rượu, chẳng quan tâm sạch sẽ, xoèn xoẹt liếm rượu ngon.

Thậm chí Giang Thanh Lưu nghĩ, một cước là đủ đá nàng lăn vào vại rượu đó r ấ. Hắ nâng vò rượu to, chạm sang Bạc Dã Cảnh Hành: "Lên, đêm nay không say không nghỉ!"

Có rượu, Bạc Dã Cảnh Hành cũng chẳng quản gì nữa, rượu kia thơm thật là thơm, cả người nàng g ần như muốn bay bổng luôn. Giang Thanh Lưu nốc vài ngụm lớn, trước kia hắ rất ít uống rượu như vậy. Phần lớn thời gian đều là lò đất nung hâm rượu âm ấ, bạn hữu hoặc thê tử một bên, nói nhiều hơn uống.

Nhưng đêm nay hắ không muốn nói chuyện, hắ chỉ muốn uống rượu.

Hai người im lặng uống đến tờ mờ sáng, Bạc Dã Cảnh Hành mặt đỏ ửng, diễm lệ tựa mẫu đơn. Giang Thanh Lưu ng ấ bên cạnh nàng chọt mở miệng: "Bạc Dã Cảnh Hành, trong tộc đã phái người đưa sính lễ cho Kim gia Hà Nam. Không quá mấy ngày, ta sẽ phải cưới con gái Kim gia."

Bạc Dã Cảnh Hành chỉ lo uống rượu, một tiếng đáp lại cũng chẳng có. Giang Thanh Lưu đành phải xốc cổ áo nàng, đem nàng dựng dậy. Bạc Dã

Cảnh Hành chỉ hận không thể say chết luôn trong vại rượu, chân tay quơ loạn một hồi, cuối cùng cũng hiểu ý tứ: "Chúc mừng, chúc mừng!"

Giang Thanh Lưu lúc này mới cho nàng quay về miệng vò rượu, nhìn nàng đợi không nổi vực đầu tóc mềm mại vào trong vại: "Ta từ khi sinh ra đã được các trưởng lão trong tộc nuôi dưỡng. Trước năm mười lăm tuổi, ngay cả mẹ ruột cũng không được gặp. Khi ta bắt đầu nhớ được, bên cạnh ta luôn là các trưởng lão, thái gia gia và một đám đạo sư nghiêm khắc. Không có huynh đệ tỉ muội, không có hảo hữu, ta thậm chí không biết đến thế giới bên ngoài ra sao. Hai mươi bảy năm, bọn họ muốn ta luyện công, ta luyện công. Bọn họ muốn ta giết người, ta giết người. Bọn họ muốn ta thành danh, ta trở thành nhất đại đại hiệp. Sau đó bọn họ muốn ta cưới vợ, ta liền cưới Văn Thiển."

Bạc Dã Cảnh Hành mấy lần muốn dốc vò đầu thất bại, hiện tại đang ra sức kiềm chân liếm rượu. Giang Thanh Lưu đem nàng xách lên: "Đôi khi ta nghĩ ta căn bản không phải con người, ta giống như cánh cửa của Trăn Bích sơn trang, một tấm biển hiệu của Giang gia, một cột đá trong Tụ Hiên sảnh. Trong sơn trang này, chưa từng có thứ gì thuộc về ta, ta cũng chẳng đòi hỏi thứ gì cả. Chỉ cần cứ đứng thẳng như vậy, gánh hết trọng lượng trăn nhà là đủ."

Bạc Dã Cảnh Hành chen miệng sang vò rượu của hắn uống tiếp: "Tiểu tử Giang gia, ngươi bắt đầu biết nghĩ rồi đấy."

Giang Thanh Lưu cũng không trông đợi gì nàng miệng chó mọc được ngà voi, vẫn tự mình nói hết: "Ông nội ta cũng như ta vậy sao?"

Cuối cùng Bạc Dã Cảnh Hành cũng ngừng uống rượu, động tác rất ra vẻ trưởng bối, nàng dịu dàng xoa đầu Giang Thanh Lưu: "Giang Thiếu Tang à, cũng không khác người lắm. Giang gia các người như kiểu đúc từ một khuôn ấy."

Giang Thanh Lưu không ngờ gì cũng đã mấy phần say, đột nhiên hỏi: "Người nói, ông nội ta không phải người giết, vậy ông ấy chết như thế nào?"

Hắn đã ngà say, Bạc Dã Cảnh Hành vẫn còn thanh tỉnh: "Khụ khụ, tin tưởng lão phu, người không muốn biết đâu. Chờ người lớn rồi lão phu cho người biết."

Giang Thanh Lưu cũng không để ý nàng, chỉ nốc vài hớp rượu: Lão tặc, người có từng có người yêu không?"

Bạc Dã Cảnh Hành bày ra bộ dáng như đang trầm tư suy nghĩ: "Từng có chứ."

Giang Thanh Lưu say thật rồi: "Rất đẹp à?"

Bạc Dã Cảnh Hành gật đầu: "Cũng không tệ, nếu nàng không bướng bỉnh như vậy lão phu đã cưới nàng rồi. Lão phu thích là kiểu con gái dịu dàng như nước, ây dà, nàng dâu nhỏ của người không tệ đâu."

Giang Thanh Lưu sắc mặt thoáng ảm đạm, nốc cạn ly rượu.

Bạc Dã Cảnh Hành nằm dưới vò rượu, sắp say chết rồi. Giang Thanh Lưu ôm nàng dậy: "Ta chưa từng thật sự yêu một ai, trước nay chưa từng."

Bạc Dã Cảnh Hành thật lòng an ủi: "Thế cũng tốt, như vậy sau này có bị cảm sùng cũng bớt đau khổ."

Giang Thanh Lưu cụng nhẹ đầu nàng: "Lão tặc, người có từng nghĩ đến, cùng cô nương mình thích quen biết, gặp gỡ là thế nào không?"

Bạc Dã Cảnh Hành gật đầu: "Cô nương lão phu thích, nhất định phải xinh xắn, đáng yêu. Tốt nhất là một ngày lão phu đang đi ngang qua phố, nàng mở cửa sổ không cẩn thận để thanh gỗ chống cửa rơi xuống, đập vào đầu lão phu. Sau đó lão phu ngẩng đầu lên nhìn, giật muốn thót tim.."

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 31

Trăng đã lên cao, mấy con chim bị giạt mình, bay vụt lên núp sau lùm cây. Giang Thanh Lưu ôm Bạc Dã Cảnh Hành vào ngực như con chó nhỏ, mùi rượu trên người nàng còn nồng nặc hơn hai vò Trân châu hồng ba mươi năm.

"Bạc Dã Cảnh Hành, Trân châu hồng gọi ta nghĩ đến ông nội, các sư phụ ta, nghĩ đến vô số các đệ tử Giang gia."

Bạc Dã Cảnh Hành rướn người muốn cướp vò rượu của hắn uống tiếp: "Tiểu oa nhi đừng buồn phiền nhieu, hôm nay lão phu ở đây uống hết hai vò này, cũng tương đương nội người cùng người khoác tay cạn chén, coi như bù lại chuyện năm xưa."

Giang Thanh Lưu vậy nhưng lại lười để ý nàng, một tay dốc miệng vò: "Nào, cạn."

Rượu ủ đã lâu, Giang Thanh Lưu dù thích rượu ngon vẫn có phần khắc chế. Giữ lý trí thanh tỉnh bao nhiêu năm, giờ đến một lần uống say cũng không làm nổi. Bạc Dã Cảnh Hành đang hăng hái chiến đấu một vò to. Nàng ghé bên miệng vò, đầu lọt thỏm bên trong, liếm sung sướng. Giang Thanh Lưu lại xốc nàng dậy, Bạc Dã Cảnh Hành rốt cuộc không nhịn nổi: "Giang Ân Thiên nuôi người như nuôi gà vậy sao? Nếu người là đàn ông thì giờ phải xông đến chỗ lão rùa đen kia, nói cho lão biết người không cưới vợ nữa! Đàn ông đàn ang như người có lấy vợ cũng chỉ tổ làm khổ con gái nhà người ta thôi! Còn nếu người vẫn chưa cai sữa thì cứ việc vục đầu vào ngực lão mà bú, trưởng bối sai gì cũng răm rắp nghe!"

Giang Thanh Lưu bất động: "Ông nội ta mất khi còn trẻ, toàn bộ Giang gia là một tay Thái gia gia lo liệu. Hơn năm mươi năm, người nghĩ Giang

gia dựa vào đâu mà vẫn đứng trụ không ngã? Bao nhiêu lớp người xuất sắc từ các chi thứ trong dòng họ tại sao đều quỳ phục trước dòng chính chúng ta? Thế lực giang hồ kính nể gia tộc này cũng bởi sự đồng lòng. Tất nhiên ta có thể phản kháng lại Thái gia gia, ta không cưới, toàn bộ Giang gia này có ai gây khó dễ được ta? Nhưng nếu ta và Thái gia gia bất hòa, người của ta và tâm phúc của ông chắc chắn sẽ sinh hiềm khích. Bạc Dã Cảnh Hành, tuy ta thân ở giang hồ, nhưng không thể có được tự tại của giang hồ."

Chỉ là vài câu nói rất bình lặng, hần lại tiếp tục cùng Bạc Dã Cảnh Hành cạn chén. Bạc Dã Cảnh Hành không ngừng uống, liếm hăng đến mức mặt đầy bọt rượu. Cứ như vậy chẳng mấy chốc rượu chỉ còn nửa vò, nàng sốt sáng: "Nhanh đưa lão phu một chén nữa! Chén to ý!"

...

Ngày hôm sau, Giang gia đem sính lễ đến Kim gia Hà Nam, thay Giang Thanh Lưu xin cưới tiểu thư Kim gia Kim Nguyên Thu.

Giang Thanh Lưu không có ý kiến gì. Trước năm mười lăm tuổi, hần coi tín ngưỡng của mình là chốn hưng gia tộc. Sau đó, khi hần bắt đầu hành tẩu giang hồ, bằng hữu của Giang gia trở thành bằng hữu của hần. Kẻ địch của gia tộc, cũng trở thành kẻ địch của hần. Hần không cần có cảm xúc yêu ghét vui hận, cũng chẳng cần có ham muốn, vui thích.

Một kẻ như vậy, có thể hứa hẹn gì với nữ nhân chứ?

Hần chẳng biết, hần tiếp tục nhìn những bản chép tay của Hạ Phi Hồ tìm được từ Phi Ứng trại, bỗng dưng nhớ tới Đan Văn Thiền năm ấy, mũ phượng mạng che, rực rỡ như ánh dương quang.

Xử lý xong sự vụ hàng hàng đã đến văn chi đầu, Giang Thanh Lưu rời khỏi tiểu viện, Bạc Dã Cảnh Hành bên kia đèn vẫn sáng. Hần lưỡng lự bước vào, Bạc Dã Cảnh Hành đang ngồi xếp bằng luyện công, thấy hần đi đến, nhanh chóng thu công, phẩy tay: "Tiểu tử Giang gia, mau lại đây."

Giang Thanh Lưu khẽ nhướn mày, trực tiếp ngồi xuống bên giường. Bạc Dã Cảnh Hành không biết từ đâu móc ra một tấm khăn lụa, phía trên

vẽ một đám loăng ngoăng: "Lão phu đột nhiên nhớ ra một loại phương pháp có thể giúp người mau chóng đi ầu dưỡng kinh mạch. Nếu làm theo phương pháp này, chưa đến mười ngày, người đã có thể hồi phục công lực."

Giang Thanh Lưu nửa tin nửa ngờ: "Người có tốt bụng như vậy sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành cười hắc hắc không ngừng: "Tiểu tử đúng là không có lương tâm, tùy người thôi."

Giang Thanh Lưu và nàng cùng nhìn chiếc khăn lụa kia, cách hành công kinh mạch vẽ phía trên đúng là có điểm độc đáo. Hắn vừa quan sát vừa phỏng đoán, càng xem càng kinh hãi - lão tặc này không chỉ tinh thông huyệt vị trên cơ thể mà cách vận hành cũng mạch lạc vô cùng. Nghĩ đến chuyện có thể lập tức khôi phục công lực, hắn vẫn là để ý nhiều: "Trước mắt cứ thử một lần đã."

Bạc Dã Cảnh Hành cùng hắn ngồi trên giường đối chưởng luyện công, để cho nội lực chậm rãi chảy qua thất kinh bát mạch. Giang Thanh Lưu có chút toát mồ hôi, chỉ cảm thấy kinh mạch toàn thân vận hành thông thuận, xem ra không đến mười ngày, công lực của hắn có thể khôi phục lại rồi.

Bất tri bất giác đã một canh giờ trôi qua. Bạc Dã Cảnh Hành cũng toát mồ hôi nhễ nhại. Giọt mồ hôi ửng màu hồng nhạt trên da thịt trơn bóng, giống như hạt trân châu sáng lóe mắt. Giang Thanh Lưu không thể nhìn thêm, quơ đại một chiếc áo khoác thêm cho nàng.

Lúc này đã đến giờ Tý, hắn hòa cho Bạc Dã Cảnh Hành hai viên Yên Chi hoàn. Bạc Dã Cảnh Hành một bên hớp một bên bảo hắn: "Nếu người thật sự không muốn cưới tiểu thư Kim gia, chỉ bằng bảo với Giang Ân Thiên người cưới lão phu cũng được."

Giang Thanh Lưu liếc mắt nhìn nàng: "Cưới người?"

Bạc Dã Cảnh Hành ưỡn ngực, làm Giang Thanh Lưu thiếu nửa thì ngã ngửa: "Cưới lão phu chẳng lẽ lại làm người bẽ mặt?"

Giang Thanh Lưu cụp mắt: "Ta thà cưới Kim Nguyên Thu."

Bạc Dã Cảnh Hành như con hờly bò tới, giọng điệu giáo dục: "Đúng là tiểu tử tầm nhìn hạn hẹp, người biết vật quý vì gì không, cả cái giang hồ này, bao nhiêu kẻ có kiêu thế mỹ thiếp, nhưng kẻ lấy được Bạc Dã Cảnh Hành ta, có mấy người?"

Giang Thanh Lưu khước miệng khẽ nhếch, dứt khoát quay đầu. Bạc Dã Cảnh Hành giống như hoa mặt trời, cũng hướng đầu theo: "Đây là biểu tình gì hả? Được lắm, lão phu thân mang tuyệt thế võ học, cái gì Quỷ Hoa bảo điển, kiếm phổ trừ tà, người muốn học gì, lão phu đâu dạy được!"

"Vây đa tạ.." Giang Thanh Lưu dứt khoát úp gối lên mặt, kéo áo ngủ. Bạc Dã Cảnh Hành lật ngửa gối, bắt đầu giở giọng: "Giang Thanh Lưu! Đêm đó người ngủ với lão phu, giờ không chịu trách nhiệm đúng không?!"

Giang Thanh Lưu chẳng thèm quan tâm: " Ngay cả lý lẽ của người cũng cạn lời như vậy. Hôm đó không phải là người ép ta lên giường sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành nhào tới, tay chân đồng thời xâu xé quần áo hắn: "Hắc hắc, trước lạ sau quen, giang hồ nữ nhân không câu nệ tiểu tiết!"

Không nghi ngờ gì, nàng lại bị Giang Thanh Lưu một cước đá xuống giường.

Ngày hôm sau, Xuyên Hoa Điệp, Thủy Quỷ Tiêu sáng sớm đến thỉnh an Bạc Dã Cảnh Hành. Thủy Quỷ Tiêu hầu Bạc Dã Cảnh Hành ăn điểm tâm, Xuyên Hoa Điệp đã đi thu thập thêm phần hoa Yên Chi và sương sớm. Khổ Liên Tử nghiên cứu chế tạo Yên Chi hoàn cần rất nhiều phần hoa, lão thần giữ của Thương Thiên Lương kia định giá cao muốn chết người. Nếu không phải Giang Thanh Lưu chắc chẳng ai nuôi nổi nàng.

Bạc Dã Cảnh Hành ngồi trong viện ăn điểm tâm, vừa ăn vừa ngồi một bên quan sát Thủy Quỷ Tiêu, thấy Thủy Quỷ Tiêu cả người nơm nớp, Xuyên Hoa Điệp cũng rất hiểu ý: "Cốc chủ, người đã quyết định sinh con ở Giang gia, sao không cản Giang Thanh Lưu cưới vợ? "

Bạc Dã Cảnh Hành bất mãn phẩy tay: "Ngu ngốc, giờ mà cản trở thì có ích gì cho lão phu chứ?"

Thủy Quỷ Tiêu đột nhiên tiếp lời: "Cốc chủ, Văn Thiển vừa bị ép chết, Giang Thanh Lưu đã định cưới ngay một thê tử mới, đúng là tên quỷ háo sắc, mặt người dạ thú!"

Xuyên Hoa Diệp chẳng hiểu gì cũng chen lời phụ họa: "Đúng đúng, chẳng thừa miếng nào cho huynh đệ chúng ta cả. Mà hình như ả Kim Nguyên Thu kia cũng xinh lắm đúng không? Bằng không tiểu nhân ghé một chuyến Kim gia, cho Giang Thanh Lưu chỉ còn nước ăn cơm thừa canh cặn."

Thủy Quỷ Tiêu vừa nhìn dáng vẻ nhỏ dãi ba thước của y, đầy đầu lửa giận bùng lạnh toát thấu tim - so với Xuyên Hoa Diệp, Giang Thanh Lưu còn quân tử chán.

Bạc Dã Cảnh Hành không nói gì, cười híp mắt nhìn hai tên đấu võ mồm. Đợi hai tên dừng lại, nàng mới nói: "Nàng dâu nhỏ là một nha đầu tốt, tiểu tử người đúng là có phúc khí. Đã có duyên phận, phải biết đối đãi cho tốt."

Thủy Quỷ Tiêu ngẩn ra, đến lúc nhìn lại, nét mặt nàng đã như thường, tựa như chưa từng nói gì.

Tối đó, Thủy Quỷ Tiêu lén lút ra khỏi Trầm Bích sơn trang, Trầm Bích sơn trang dựa lưng vào núi Thất Túc, thế núi sừng sững, nhà dân hiếm hoi. Thủy Quỷ Tiêu cầm theo một ít bánh ngọt, đi dạo, bước thấp bước cao tiến vào trong núi. Hắn vẫn hay hái thuốc trên núi nên vô cùng quen thuộc địa thế.

Trong núi có một căn nhà gỗ nhỏ chuyên để cho thợ săn, người hái thuốc nghỉ chân, hắn đi tới trước căn nhà, nhẹ nhàng gõ cửa. Bên trong nửa ngày không có âm thanh vọng lại, Thủy Quỷ Tiêu đành phải khẽ giọng: "Là ta."

Nhà gỗ nhỏ kèn kẹt một tiếng mở cửa, người phía sau, thế nhưng lại là Đan Văn Thi ền. Thủy Quỷ Tiêu giống như nửa đêm cũng không thấy kỳ quái, đem đồ ăn trong người tất cả đưa cho nàng. Đan Văn Thi ền nhận lấy, ng ồi trên băng ghế trúc: "Ta hái được vài quả này vị rất ngon, huynh thử đi."

Thủy Quỷ Tiêu nhận lấy: "Núi này nguy hiểm, nàng đừng đi loạn." Đan Văn Thi ền cười đáp ứng, h ắn đột nhiên nói: "Hôm nay cốc chủ tự dừng nhắc đến chuyện của nàng, nàng ta biết rõ nàng còn sống."

Đan Văn Thi ền sắc mặt hơi ảm đạm, r ồi lại cười nhẹ đáp: "Tiểu Cảnh vốn chính là thông minh hơn người."

Thủy Quỷ Tiêu bỗng chốc không biết thế nào để nói tiếp, mãi tận xế chiều, quản gia Trần Bích sơn trang vội vàng ra cửa mua quan tài, h ắn mới chú ý đến. Trong lòng vốn có nghi ngờ nên hôm đó phá lệ để ý Đan Văn Thi ền. Lúc thấy mấy bà vú già đem Đan Văn Thi ền nhập vào quan tài, h ắn cũng bị dọa mất hồn mất vía.

Đến khi quan tài được đưa đến nghĩa trang, Giang gia chỉ nói với chủ nghĩa trang là trong phủ có một nha hoàn bị chết, đem đi chôn nhanh. Chủ nghĩa trang c ần bạc, tất nhiên là đồng ý. Đợi người của Giang gia vừa đi, Thủy Quỷ Tiêu lập tức vọt vào, trước tiên dùng mê hương đánh ngã tất cả mọi người, sau đó cạy quan tài của Đan Văn Thi ền ra nhìn, chỉ thấy Đan Văn Thi ền còn một hơi thở thoi thóp.

H ắn lập tức ôm người đi ra, châm một đồng huyệt vị cuối cùng cũng đem người sống lại.

Mà chủ nghĩa trang đã làm mất thi thể, sao dám nói lung tung? Tất nhiên là lấp liếm việc an táng đi.

Đan Văn Thi ền ăn một lát, Thủy Quỷ Tiêu suy nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định nói cho nàng biết: "Giang Thanh Lưu.. sắp lấy vợ r ồi."

Đan Văn Thi ền khẽ run, r ồi lại vừa cười: "Đan Văn Thi ền đã chết, nếu như ta sống lại, Giang gia và ta cũng không còn quan hệ gì. Dù ta có trăm

công nghìn cách về nhà mẹ, trong nhà mẹ kế làm chủ, ta có trở lại, chỉ sợ cũng bị đuổi về Giang gia."

Thủy Quỳnh Tiêu ừ một tiếng, không nói nữa. Đan Văn Thiền cũng không nhắc lại, lặng lẽ ăn màn thầu. Bỗng không khí nhất thời có chút xấu hổ, Đan Văn Thiền bỗng nhiên nhìn xuống bàn tay trái cụt ngón của Thủy Quỳnh Tiêu: "Vết thương đã kết vảy chưa?"

Tay Thủy Quỳnh Tiêu vẫn còn băng gạc, giờ cũng chẳng buồn để ý: "Vết không có sao."

Đan Văn Thiền cầm tay hắn, vốn dĩ là ngón tay thon dài đẹp đẽ, vì theo nghề nên vô cùng sạch sẽ, tìm không ra nửa vết cáu bẩn. Có lẽ bởi vậy, một ngón không trọn vẹn càng thêm nhức mắt. Đan Văn Thiền vì ền mắt ửng đỏ, ánh mắt Thủy Quỳnh Tiêu rũ xuống: "Nếu như.. Nếu như nàng không muốn đi đâu khác, ta chăm sóc nàng."

Lệ kia như ngọc trai, thoáng chốc nhòe khóe mắt, lưng lay sắp tràn đổ. Thủy Quỳnh Tiêu rớt cuộc ngừng đầu, ánh mắt kiên định: "Trọn kiếp này Thủy Quỳnh Tiêu không rời xa, không phụ nàng."

Nước mắt như hạt mưa, lăn chã trên tay hắn.

Bảy năm trước, nàng vừa chớm mười ba, kiêu hoa đưa nàng vào cửa Trầ Bích sơn trang. Người thiếu nữ xuân thì giá y mũ phượng kia, tự nàng uống phí bảy năm mộng đẹp.

Mà nay mộng tỉnh, tình ái, cuối cùng cũng đợi được rồi.

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 32

Nửa tháng sau, Giang gia phát thiệp cưới. Tuy Kim Nguyên Thu chỉ là vợ kế nhưng Giang gia vẫn có phần coi trọng, yến tiệc, tân khách, sính lễ đều chuẩn bị long trọng.

Ngày thành hôn càng đến gần, Giang gia thay áo mới cho toàn bộ người hầu, không khí vui vẻ tung bừng. Nhưng ngay đến ngày rước dâu, Kim gia lại đổi giọng, có chết cũng không đồng ý cử hôn sự này.

Giang Ân Thiên giận sôi máu, khách khứa đã đến hết rồi, tân nương không đến, chẳng phải làm trò cười cho thiên hạ sao?

Mặc kệ đội đón dâu khuyên can thế nào, Kim gia cũng sống chết lắc đầu, quyết không chịu đem ra tân nương tử. Gia tộc đứng sừng sững trong giang hồ mấy trăm năm, sao chịu nổi nhục nhã như vậy? Giang Ân Thiên chỉ hận không thể tự mình tới cửa diệt tận ngọn cỏ nhà Kim gia! Nhưng giờ khách khứa đầy sảnh, bảo ông ta phải làm sao?

Mà đúng lúc này, Bạc Dã Cảnh Hành khẽ "chỉ điểm" Giang Thanh Lưu vài câu. Giang Thanh Lưu thật sự không muốn cưới thêm Kim Nguyên thu, lập tức hiểu ngầm, quay sang Thái nữ nãi Chu thị kiến nghị: "Tân khách cũng tới rồi, Kim gia không muốn gả tân nương, vậy để cháu chính thức cưới Cảnh thị làm thê tử đi."

Lúc này mà còn phương án khác, chắc chắn Chu thị không để Giang Thanh Lưu cưới nữ nhân không rõ lai lịch này làm thê tử, nhưng đã đến nước này, tiệc cưới đã chuẩn bị hết rồi. Thôi thì nạp làm thiếp. Bà như thế nắm được phao cứu mạng, dẫn theo một đồng bà tử nha hoàn kéo Bạc Dã Cảnh Hành vào tiểu viện, không nói hai lời, đem nàng tô vẽ, thay trang phục, thế là thành tân nương.

Bạc Dã Cảnh Hành thản nhiên cùng Giang Thanh Lưu bái thiên địa, đưa vào động phòng.

Tại Hà Nam Kim gia, đến khi kiệu rước dâu đi khuất bóng, Kim gia lão thái thái, lão phu nhân, thiếu gia, hạ nhân, lúc này mới dám quỳ xuống, đau khổ cầu xin người áo xám lạnh tanh trước mặt: "Gia, kiệu hoa đã đi xa rồi, ngài có thể cho chúng ta giải được được chưa, ai ui, đau chết mất.."

....

Tối đó, đêm động phòng hoa chúc, bạn bè Giang Thanh Lưu tề tụ, uống đến tận khuya, tiệc tùng không ngừng nghỉ. Trong phòng tân hôn, nến đỏ một đôi, Bạc Dã Cảnh Hành vẽ mặt tiểu nhân đặc chí: "Tiểu tử, lão phu giải vây giúp người đấy nhé. Chắc chắn, nếu không có lão phu hôm nay người tới số rồi."

Giang Thanh Lưu thiếu chút nữa vung chưởng cho nàng ngậm mồm: "Người nghĩ ta là tiểu hài tử ba tuổi không biết người làm trò quỷ gì sao? Bạc Dã Cảnh Hành, nếu người an phận, ta còn cho người được chết già! Người còn lặp lại lần nữa, ta xẻo thịt người!"

Dứt lời, hắn đi khỏi tiểu viện của Bạc Dã Cảnh Hành, ngay trong đêm tân hôn, không để cho Bạc Dã Cảnh Hành chút mặt mũi.

Bạc Dã Cảnh Hành ngẫm nghĩ, đêm động phòng hoa chúc này, một khắc đáng ngàn vàng, không nên để lãng phí nha. Sau đó nàng bắt Xuyên Hoa Điệp đi tìm Tề Đại - nhìn Tề Đại to cao vạm vỡ, chắc là đủ khỏe mạnh.

Không phải cưới Kim Nguyên Thu, Giang Thanh Lưu như trút được gánh nặng - quãng đời còn lại này, chỉ sợ không đủ tinh lực ứng phó thêm một nữ nhân nào nữa.

Các nàng trao lại cả đời, hắn biết mình báo đáp không nổi. Bước khỏi tiểu viện của Bạc Dã Cảnh Hành, kế bên là tiểu viện của Đan Văn Thiển. Chủ mẫu vừa tang, nơi này chẳng có ai ở lại. Chỉ có mấy người hầu, nha hoàn trước đây hầu hạ nàng thi thoảng đến quét tước.

Giang Thanh Lưu tiến vào, nhìn rêu xanh bám trên thềm đá, trăng tàn lạnh như sương, chiếu lên song cửa bạc màu.

Màn che phẳng phất bóng, Nghiên mực vương dấu xưa. Hương kia chưa tan hết, Áo cũ treo vách tường.

Bên ngoài giếng đèn kết hoa khiến trong chớp mắt hấn cảm thấy đau xót vô cùng, tựa như làn nước băng giá thấm vào tâm can.

Bỗng đứng phía sau truyền đến một số âm thanh kỳ quái. Hấn xoay trái xoay phải, âm thanh kia không nghi ngờ phát ra từ tiểu viện của Bạc Dã Cảnh Hành. Hơn nữa chắc chắn, đó là giọng nam nhân.

Bạc Dã Cảnh Hành hiện tại là tiểu thiếp của hấn, trong viện của nàng sao lại có giọng của nam nhân? Giang Thanh Lưu vốn không muốn quan tâm nhưng quan hệ hai người hiện tại đã khác, hấn đành rảo chân tiến lại.

Trong sân viện của Bạc Dã Cảnh Hành, hoa Yên Chi nở ngào ngạt, cành lá tươi tốt, tán hoa đua nở, diễm lệ vô cùng. Dưới ánh trăng, làn hương rượu phẳng phất. Giang Thanh Lưu hít sâu một hơi, đi đến trước cửa sổ dòm vào, nhất thời ghen ứ. Chỉ thấy nệm đỏ mành lụa, trong tân phòng, một nam nhân tay chân dang rộng, bị trói chặt trên giường, đang ra sức giãy dụa.

Giang Thanh Lưu bước đến cửa phòng, tung cước đá văng cánh cửa qua một bên. Bên trong nhất thời nín lặng, vài giây sau, nam nhân trên giường gào như heo bị chọc tiết: "Trang chủ, cứu mạng, trang chủ!!"

Giang Thanh Lưu giống như một con trâu điên, rút kiếm chém xuống, Tề Đại la hét thảm thiết, còn tưởng sắp bị chém thành hai nửa đến nơi. Mỗi lúc sau mở mắt mới thấy dây thừng trói chân tay đã đứt. Hấn bổ nhào xuống giường, vẻ như muốn ôm Giang Thanh Lưu khóc nháo một hồi. Nhưng thấy sắc mặt Giang Thanh Lưu như muốn ăn thịt người, đành chán nản ù té.

Giang Thanh Lưu xách Bạc Dã Cảnh Hành dậy, trong đầu đã nghĩ đến chuyện một đao kết liễu nàng luôn: "Lão tặc, người, người..."

Bạc Dã Cảnh Hành còn đáp trả đầy hùng hân: "Đêm đẹp cảnh đẹp, để lãng phí rất tiếc. Lão phu chỉ dùng đồ có sẵn thôi mà."

Giang Thanh Lưu giận điên người rồi lại cười, một tay xách nàng ném lên giường: "Người đúng là cái lão bất tử!!"

Hắn cứ như vậy cùng Bạc Dã Cảnh Hành làm chuyện hoang đường cả một đêm. Hôm sau khi trời sáng, Giang Thanh Lưu phiên muộn sửa soạn xiêm y_ Bạc Dã Cảnh Hành, con người này chung quy không thể giữ lại lâu. Mặc dù từng có ân cứu mạng, nhưng một thân tâm tư khó lường. Một khi công lực hắn khôi phục, vẫn nên khứ trước đỡ lo. Còn Bạc Dã Cảnh Hành chẳng nghĩ nhiều như vậy, Giang Thanh Lưu đi rồi nàng vẫn chưa tỉnh đâu.

Nội lực của Giang Thanh Lưu bắt đầu chậm rãi khôi phục, kinh mạch vừa hồi phục không thể tiếp nhận hết nội lực, nhưng khí hải trong đan điền cuối cùng đã không trống rỗng nữa. Biết được công lực hắn đã bắt đầu phục hồi, Giang Ân Thiên cũng thở dài nhẹ nhõm, thả lỏng quản thúc đường đệ Giang Thanh Nhiên.

Lão cũng không muốn phải thay đổi người thừa kế. Thứ nhất vì danh vị của Giang Thanh Lưu trên giang hồ không chỉ là nỗ lực của cá nhân hắn mà còn là thành quả nhiều năm của Giang gia. Một khi đổi người, chẳng khác nào kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Thứ hai, tính cách của Giang Thanh Lưu cũng thực sự thích hợp để cầm trịch gia tộc khổng lồ này.

Lão cũng biết tiêu thiếp "Cảnh thị" Giang Thanh Lưu mới nạp mấy ngày này thực chất chính là thang thuốc phục hồi công lực của Giang Thanh Lưu nên còn đặc biệt phân cho nàng thêm bạc xài.

Mà Bạc Dã Cảnh Hành gần đây gặp một phiên toái nhỏ _ làm tiêu thiếp duy nhất của trang chủ, bên người nàng không thể không có lấy một đũa nha hoàn. Nhưng mà nhìn lại xem bên cạnh nàng hiện tại có những ai... Xuyên Hoa Điệp, Lan San Khách, Thủy Quỷ Tiêu, Khổ Liên Tử, thêm cả Tân Nguyệt Ca thi thoảng leo tường sang chơi. Giang Thanh Lưu nghĩ đau cả óc.

Vấn đề là hơn trăm nha hoàn trong Trầ n Bích sơn trang, không ai vừa mắt Bạc Dã Cảnh Hành cả.

Giang Thanh Lưu vốn lười quản nà ng nhưng Chu thị lại là người cố hủ, liên tục gây áp lực. Giang Thanh Lưu nhức óc, dứt khoát đề Bạc Dã Cảnh Hành tự đi mà chọn, nhân tiện kéo dài chút thời gian. Dù sao đợi đến khi công lực hần khôi phục, Bạc Dã Cảnh Hành cũng bị khử, mấy việc lật vậ t này coi như không chấp.

Đến hôm sau, Nguyên Lượng đại sư của Thiệu Lâm tự đích thân đến Trầ n Bích sơn trang. Đầu lĩnh của Hồ Đ ô miếu chính là đệ tử bị đuổi của Thiệu Lâm, Giang Thanh Lưu muốn xử lí cũng phải đưa người cho Thiệu Lâm. Những người cùng thế hệ với Nguyên Lượng trong Thiệu Lâm giờ đều đảm nhiệm vị trí giám viện. Ông ta đích thân đến, Giang Ẩ n Thiên tất nhiên cũng không chậm trễ, chuẩn bị đồ chay khoản đãi.

Bạc Dã Cảnh Hành rảnh phát chán, mỗi ngày đều gọi Khổ Liên Tử đến bắt mạch: "Sao mãi vẫn chưa mang thai? Chẳng lẽ phương thức giao hợp của lão phu bị sai r ồi?! Khổ Liên Tử, sinh trẻ con từ đường phía trước đúng không? Hay là lão phu bị nhốt quá lâu nên nhớ lộn? Phải từ đường phía sau à? Tối qua Giang Thanh Lưu vào phòng, cùng lão phu luyện công một canh giờ, sau đó cởi qu ần áo, à thì lão phu lột qu ần áo hần. Hần có hơi bu ồm bực, nên lão phu mới lấy d ầu trơn ra, sau đó..."

Xuyên Hoa Điệp và Thủy Quỷ Tiêu mặt nghiêm túc chiết phấn hoa Yên Chi, ra về ra cửa bỏ quên lỗ tai. Khổ Liên Tử day day thái dương gi ần giật, dù có là cốc chủ cũng phải cắt ngang nà ng: "... Trước mặt mấy đứa trẻ, có thể không thảo luận mấy vấn đề này được không..."

Đang nói chuyện, có hạ nhân tiến vào: "Bẩm tiểu phu nhân, Nguyên Lượng đại sư của Thiệu Lâm tự đích thân đến, muốn thăm vấn người của Hồ Đ ô miếu. Trang chủ dặn tiểu nhân mời Thủy công tử đến cùng đối chất."

Thủy Quỷ Tiêu nhất thời nổi nóng: "Đối chất? Lúc này còn muốn đối chất, người của Giang gia thật nực cười, kết tội oan cho môn đồ thì thôi, nhưng đến người nhà còn chẳng có nhân tính!"

Bạc Dã Cảnh Hành nghe vậy lại nở nụ cười: "Nếu bọn họ có nhân tính, nàng dâu nhỏ xinh xắn, đâu có đến lượt người?"

Thủy Quỷ Tiêu tức thì quay đầu nhìn Bạc Dã Cảnh Hành, nàng không nói thêm gì nữa. Lửa giận của Thủy Quỷ Tiêu lại nổi nóng: "Nói cho Giang Thanh Lưu, ta không đi!"

Người hầu nhất thời khó xử vô cùng, Bạc Dã Cảnh Hành đứng dậy: "Đi, sao phải sợ. Đi một chút, xả giận hộ nàng dâu nhỏ."

Gã người hầu lúc này mới thở phào nhẽ nhóm, nhanh chóng chạy dẫn đường.

Có đi đâu, địa điểm sắp tới, Bạc Dã Cảnh Hành chẳng những không cần người dẫn đường, nàng còn vô cùng quen thuộc. Cả Trâm Bích sơn trang này, không một ai có thể quen thuộc nơi đó hơn nàng _ địa lao Giang gia. Thủy Quỷ Tiêu theo sau Bạc Dã Cảnh Hành. Mấy kẻ bắt cóc của Hồ Đồ Miếu không bị nhốt trong phòng giam cũ của Bạc Dã Cảnh Hành, chúng chưa đủ tư cách hưởng thụ đãi ngộ như vậy.

Giang Thanh Lưu và đám người Nguyên Lượng đại sư đang thẩm vấn bảy đại hán, tóc trên đầu chúng đã xuề xòa, che khuất mặt, nhìn không hề giống hòa thượng nữa.

Nhìn đoàn người Bạc Dã Cảnh Hành tiến vào, Nguyên Lượng đại sư chấp tay chữ thập, mở miệng đọc phật hiệu rồi lui sang một bên. Giang Thanh Lưu nhìn Bạc Dã Cảnh Hành đi theo đến đây, mày nhíu lại. Nhưng trước mặt khách nhân, hắn không tiện nói gì, chỉ để Thủy Quỷ Tiêu kể lại các chuyện sau khi bị bắt cóc.

Giang gia xuất phát từ lo lắng, đương nhiên cố gắng lược qua chuyện Thủy Quỷ Tiêu và Đan Văn Thiển cùng bị bắt cóc. Thủy Quỷ Tiêu đầu tiên lại lịch không rõ _ Giang Thanh Lưu tất nhiên sẽ không nói với Giang Ân Thiển hắn là đồ đệ của Khổ Liên Tử. Thứ hai, một nam một nữ bị nhốt trong phòng tối, khi trở lại Đan Văn thiển váy áo không chỉnh tề, che giấu thế nào cũng hừng gièm pha. Nếu đã thông cáo với bên ngoài Đan Văn

Thiên bệnh chết, Giang gia tất nhiên sẽ không muốn đề cập chuyện này thêm nữa.

Nguyên Lượng đại sư lại hỏi vô cùng cặn kẽ, Thủy Quỷ Tiêu vốn không quen nói dối, lại có ít kinh nghiệm ứng biến, chưa được một lát đã khai hết. Nguyên Lượng đại sư vẻ mặt nghiêm túc: "Vậy ra Giang phu nhân cũng bị bắt cóc sao?"

Sắc mặt mọi người rất khó coi, nhất là Giang Ân Thiên. Ngoài Giang Thanh Lưu, cả Trần Bích sơn trang không ai biết mấy người này là thần thánh phương nào. Tất cả đều cho rằng đó là bạn bè của trang chủ. Giang Thanh Lưu vốn giao du nhiều người, có những nhân sĩ giang hồ trụ lại Giang gia không phải ngày một ngày hai đã rời đi, thế nên chẳng ai thấy đi đâu gì không đúng. Ngay cả Giang Ân Thiên cũng chưa từng hỏi đến.

Giờ lại đột ngột truyền ra tin người này cùng trang chủ phu nhân ở chung một phòng, còn từng bị ép phải XX, tuy người này kiên quyết chưa xảy ra chuyện gì, Giang gia vẫn mất hết thể diện. Sắc mặt Giang Ân Thiên sấp đen như đáy núi.

Nguyên Lượng đại hòa thượng cũng có chỗ bất đắc dĩ, Hộ Đồi miếu hầu như tất cả đều là đồ đệ bị đuổi của Thiếu Lâm tự. Mấy năm gần đây hành tẩu giang hồ toàn làm mấy chuyện hại nước hại dân. Thiếu Lâm Tự vẫn luôn một mực truy đuổi, mà giờ bị Giang gia bắt được, chẳng khác nào cái tát vào mặt Thiếu Lâm tự. Một cái tát đã đành, nhưng Giang thiếu phu nhân lại vì chịu nhục nên tự sát, chuyện này không thể cho qua được.

Theo tác phong trước nay của Giang gia, chuyện trừ gian diệt bạo như vậy tất nhiên sẽ thông cáo khắp nơi, đến tai các đại môn phái giang hồ. Mà Thiếu Lâm tự là danh môn chính phái số một võ lâm, lại để mặc đám đệ tử bị đuổi làm ra chuyện tai ác, chuyện trong nhà phải nhờ người khác đến dọn hộ, mặt mũi không biết giấu vào đâu.

Ông ta đành bới móc chuyện trình tiết của Đan Văn thiên để lúc Giang gia thông cáo chuyện này cũng phải e ngại ảnh hưởng bất lợi. Tuy rằng với người xuất gia, có tâm tư như vậy là phản tu hành, nhưng sự tình liên quan đến danh dự môn phái, là chuyện bất đắc dĩ.

Thủy Quỷ Tiêu mặt không chút thay đổi, tâm tư của đại hòa thượng mọi người đều hiểu, nhưng ngoài mặt không ai lên tiếng gì. Chỉ là thăm vấn thôi, ông ta đặt câu hỏi có phần quá chi tiết nhưng chẳng ai tìm được lỗi.

Nửa canh giờ sau, màn đối chất kết thúc. Giang Ân Thiên mặt mày âm trầm, ý bảo Thủy Quỷ Tiêu có thể đi được rồi. Dù sao cũng là địa lao, "nữ quyến" như Bạc Dã Cảnh Hành không nên ở lại lâu.

Đại hòa thượng chấp tay thi lễ: "Giang thí chủ thứ lỗi, chuyện lão nạp làm, không phải là muốn gây tổn hại đến Giang gia nhưng vụ án này có liên quan đến danh dự của Thiếu Lâm, bất đắc dĩ mới phải làm vậy."

Thủy Quỷ Tiêu chuẩn bị đi, Bạc Dã Cảnh Hành à một tiếng, tay phải khẽ nhích, bước đến trước mặt đại hòa thượng, mặt tràn đầy ý cười dừng lại. Sau đó không nói hai lời, trở tay tát một cú lật mặt đại hòa thượng. Một cái tát như trời giáng, nhanh như chớp – tay nàng như tơ đao, không kẻ nào tránh thoát được.

Cả miệng đại hòa thượng bỗng chốc sưng vù lên, khóe miệng sắp học máu đến nơi. Giang Ân Thiên, Giang Thanh Lưu đều ngây ra như phỗng. Bạc Dã Cảnh Hành cười thân thiện, hai tay thi lễ, học điệu bộ nghiêm túc niệm phật của lão hòa thượng: "Phật tử từ bi, đại sư thứ lỗi. Nếu Thiếu Lâm luật giới nghiêm minh quản giáo được tăng chúng môn hạ, chủ mẫu nhà ta cũng không đến mức buồn bực mà chết. Một cái tát của ta bây giờ, chính là đánh hộ đại sư phật, thỉnh đại sư đem về Thiếu Lâm tự, trình diện Phương trượng. Vốn là chủ mẫu nhà ta còn muốn bái thêm mấy phật, nhưng nàng cả đời từ bi, cũng không khác Phật mấy, thôi không tính toán."

Nguyên Lượng đại sư môi sưng vù, trên mặt loáng thoáng vết năm ngón tay. Ông ta ở Thiếu Lâm tự địa vị được tôn sùng, người trên giang hồ ai không nhìn ông ta ba phần tôn kính? Tìm đâu ra một vị thánh tăng, bị người ta tát vêu cả mặt đây. Nhóm người Giang Thanh Lưu che mặt vuốt trán – hình ảnh kia thật sự lung linh không dám nhìn.

Nguyên Lượng hòa thượng dù sao cũng là một đời đại đức cao tăng, không thể so đo với nữ nhân được. Ông ta chỉ đành thi lễ, trong bụng có nghĩ thế nào, mặt vẫn phải cười.

Bạc Dã Cảnh Hành cũng thi lễ, mang Thủy Quỷ Tiêu rời khỏi địa lao. Thủy Quỷ Tiêu vốn đầy bụng tức giận, giờ cũng không nói thêm gì: "Cốc chủ, người thiếu chút nữa vả bay bộ nhá của đại hòa thượng rồi."

Bạc Dã Cảnh Hành hừ lạnh: "Lão phu ngứa mắt nhất loại người đầy bụng nhân nghĩa, mồm vừa bảo ta không có chữ bấy, quay lưng đã chữ bấy. Mồm vừa bảo ta không phét lác, quay lưng đã phét lác. Ta nói cho người biết, so với Giang Ân Thiên và lão Nguyên Lượng này, lão phu chính là Khổng Mạnh thánh hiền."

"Còn có kiêu tự phong cho mình là Thánh hiền sao." Thủy Quỷ Tiêu mướt mồ hôi, Bạc Dã Cảnh Hành nói đã rồi, giờ nàng chẳng thêm quan tâm nữa: "Khổ Liên Tử đâu, mau đem thuốc cho lão phu! Con lừa già ngu ngục kia mặt dầy quá, lão phu đánh đau tay rồi."

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa
dtv-ebook.com

Chương 33

Buổi tối, Giang Thanh Lưu đến tiểu viện của Bạc Dã Cảnh Hành, Bạc Dã Cảnh Hành vừa uống hết một bát phần hoa Yên Chi, giờ đang nhắm mắt dưỡng thần. Thủy Quỷ Tiêu đứng bên cầu quạt phe phẩy. Xuyên Hoa Điệp đang cầu sào gậy bốt ve sầu trên cây xuống, Bạc Dã Cảnh Hành chê ve sầu xấu, làm nàng đau mắt.

Giang Thanh Lưu phát tay, ý bảo hai tên kia lui xuống, hai tên đứng im _ bọn họ cũng chẳng phải người của Trầu Bích sơn trang, việc gì phải nghe lệnh Giang Thanh Lưu?

Chỉ có Bạc Dã Cảnh Hành trợn mắt: "Còn không mau cút đi? Làm trể nải lão phu sinh con, đánh chết mấy nhãi ranh lão toét chúng bây bây giờ!"

Thủy Quỷ Tiêu và Xuyên Hoa Điệp nháy mắt hiểu được, chạy như bay. Giang Thanh Lưu: "..."

Đến khi hai tên kia khuất bóng, Bạc Dã Cảnh Hành cười hihi đứng dậy, nửa lồi nửa kéo Giang Thanh Lưu tha về phòng. Giang Thanh Lưu vừa bực mình vừa buồn cười: "Bạc Dã Cảnh Hành, vẻ ngoài như Tây Thi cũng không cứu nổi độ bỉ ổi của người đâu, hiểu không?! Ngày nào cũng lên cơn động kinh mà còn tưởng mình bán manh."

Bạc Dã Cảnh Hành nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Tiểu tử, lão phu phải thiết thực, phải thiết thực người hiểu không?!"

Giang Thanh Lưu ngẩng trên giường, Bạc Dã Cảnh Hành bắt đầu nói đại lưng cởi áo hần. Thê tử hầu hạ trượng phu, đấy gọi là hiền tuệ, còn nàng lột áo hần, là để miễn cho hần chạy.

Giang Thanh Lưu cố né nhưng không thoát nổi bàn tay đạo tặc của nàng, đành thở dài, mặc nàng làm gì làm. Dù sao hai người họ đã trong bùn đục, không tối cũng đen.

Bạc Dã Cảnh Hành lột hần sạch bong như vật lông gà, mắt thấy hần không có ý định chạy, giờ mới yên tâm, cả người xù lông sát lại, thân thể mềm mại cứ thế rúc vào trong ngực, hương rượu nồng nức hần cướp phách, Giang Thanh Lưu vừa chạm tay, trong lòng đã mơ hồbuông lỏng.

Bạc Dã Cảnh Hành tuy gầy nhưng người vẫn đủ thịt. Dưới lớp xiêm y, da thịt tựa trứng gà bóc, nhẵn nhụi đàn hồi. Bạc Dã Cảnh Hành như con hồ ly trắng muốt, làm hần thấy nhộn nhạo.

Giang Thanh Lưu chậm rãi mơn trớn thân thể ôn nhuận trong ngực, dần dần có phản ứng. Chỉ muốn gắt gao mút lấy khuôn miệng kia, lão tặc này đúng là có mấy phần nhan sắc_ được rồi, không chỉ mỗi mấy phần.

Giang Thanh Lưu cúi đầu hôn nàng, giống như một tay bơi lội điêu luyện nghĩ rằng mình không chìm được trong ao nước cạn mà dần dần thả lỏng cảnh giác.

Thân thể này mê hoặc vô cùng, Giang Thanh Lưu quả thực không cách nào miêu tả cảm giác hiện tại. Chẳng cần kiềm nén, cũng chẳng cần nhiều suy tư, tất cả dựa theo bản năng. Hần rong ruổi trên thảo nguyên xanh ngát này, tựa như hần lìa khỏi xác, tự do phiêu bạt, tiêu dao không trói buộc.

Sau nửa canh giờ, hần hòa hai viên Yên Chi hoàn cho Bạc Dã Cảnh Hành. Bạc Dã Cảnh Hành vẫn nằm dưới sàn, Giang Thanh Lưu ôm nàng lên giường, mắt nàng chưa từng đảo, từ từ nhắm mắt uống nửa bát Yên Chi lộ rồi ngủ thiếp.

Giang Thanh Lưu sửa lại hần phục, hần hiểu được vừa nãy đã quá hoang đường. Chuyện Đan Văn Thiên vẫn làm hần đau đầu, nhưng trên đời này quá nhiều chuyện phải học cách bỏ xuống, đau đến mấy rồi cũng sẽ nguôi.

Hắn không biết đây có phải cảm giác khi yêu một nữ nhân hay không, nếu đúng như vậy, hai chữ Tình Ái, không khỏi quá hời hợt.

Bạc Dã Cảnh Hành ngủ đã say, Giang Thanh Lưu thử vận công lực, giờ đã khôi phục được đến hai phần. Không đến một tháng nữa, hẳn chắc chắn sẽ khôi phục hoàn toàn. Hắn duỗi tay, khẽ bóp cấn cổ thon dài trắng nõn của Bạc Dã Cảnh Hành, hơi thoáng yên lòng.

Trước mặt lão gia hỏa này, anh hùng nghĩa hiệp cũng biến thành lớp mặt nạ giả dối. Hắn gần như có chút quá phận mà buông lỏng.

Mười ngày tiếp theo, Giang Thanh Lưu ra ngoài một chuyến chuẩn bị cho đại hội võ lâm. Đại hội võ lâm cứ ba năm tổ chức một lần, thường định vào tháng mười, là nơi để người mới rạng danh, người cũ đào thải.

Đại hội võ lâm lần này, dù không đề cập đến chuyện thay đổi Minh chủ võ lâm, nhưng nếu chuyện Giang Thanh Lưu mất đi hơn nửa nội lực bị truyền ra, các đại môn phái chắc chắn sẽ không để một kẻ không còn nội lực làm Minh chủ.

Đây cũng là lí do Giang Thanh Lưu trăm sự đầu nhin Bạc Dã Cảnh Hành.

Giang Ân Thiên cũng biết đây không phải chuyện đùa, vậy nên từ tháng tám, lão không phải thêm trọng trách gì cho Giang Thanh Lưu. Giang Thanh Lưu mỗi đêm đều tìm Bạc Dã Cảnh Hành luyện công, đôi lúc sẽ cùng nàng mây mưa.

Mỗi ngày Khổ Liên Tử đều phối thêm thuốc bổ vào hoa lộ, thường là thuốc đông y, nàng uống rất khó khăn. Mấy ngày gần đây Giang Thanh Lưu đến nhiều hơn, trong bụng lão cũng ngờ ngợ: "Chẳng lẽ Giang Thanh Lưu nảy sinh tình cảm với Cốc chủ sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành đang uống hoa lộ, cười lạnh: "Già rồi hay sao mắt lại kém thế? Tiểu tử Giang gia nhìn ngoài có vẻ bất động, nhưng trong bụng đã tính toán hết rồi. Đại hội võ lâm sắp tới, hẳn còn khả năng khôi phục

công lực. Nếu không để lão phu thấy triển vọng, lão phu sao sẽ tận lực giúp hần?"

Sắc mặt Khổ Liên Tử sâu xa: "Hần thật sự muốn để Cốc chủ mang thai sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành gật đầu: "Nội lực chảy qua thất kinh bát mạch, một chút bất cẩn cũng đủ kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Hần sao lại không biết. Hiện tại chính là thời điểm quan trọng, tất nhiên hần sẽ nghe theo yêu cầu của lão phu."

Khổ Liên Tử chau mày: "Như Cốc chủ dự định, nếu như Cốc chủ có thai, hần lại không niệm tình cảm, chẳng phải vẫn gặp nguy hiểm sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành đem bát ngọc trả lại hần: "Cái này phải trông đợi vào người. Khổ Liên Tử, giả sử hần biết lão phu sinh con là việc vô cùng nguy hiểm, căn bản không có khả năng mẫu tử bình an, hần vẫn sẽ xuống tay sao?"

Khổ Liên Tử mày rậm khê nhếch: "Thuộc hạ đã hiểu."

Bạc Dã Cảnh Hành nhẹ nhàng phủi lá rụng trên áo: "Nếu là người nói với hần, hần sẽ không khởi hoài nghi. Nghĩ biện pháp để Thương Thiên Lương nói ra, hần sẽ tin tưởng không nghi ngờ."

Khổ Liên Tử gật đầu: "Thương Thiên Lương yêu ti tiện như mệnh, cũng vô cùng si mê được vật. Lão tử lấy bản nghiên cứu cả đời Đồng Tâm cổ ra trao đổi, lão ta nhất định đồng ý."

Bạc Dã Cảnh Hành hừ một tiếng: "Lão già đó cũng không biết thân phận của lão phu, chỉ biết si mê thể chất của Yên Chi nữ. Lão ta không ngờ để lão phu bỏ mình, chắc chắn sẽ đáp ứng. Người chỉ cần hứa hẹn, một năm sau sẽ đem Yên chi nữ cho lão, lão sẽ tự biết cách bảo toàn tính mệnh của lão phu. Người vạn lần không được tiết lộ thân phận, để lão hoài nghi."

Khổ Liên Tử sắc mặt đại biến: "Dù là một năm nữa, sao Cốc chủ có thể đem mình cho lão?!"

Bạc Dã Cảnh Hành lắc đầu: "Một năm sau nữa lão phu đã dùng thuốc dẫn, khôi phục công lực, một lão già sáu chục tuổi tay trói gà không chặt, có gì sợ?"

Khổ Liên Tử chấp tay tuân mệnh, Bạc Dã Cảnh Hành lại hỏi: "Lan San khách có truy đến tin gì không?"

Khổ Liên Tử móc ra hai phong thư: "Diệp Hòa đã trốn về Âm Dương đạo. Nơi đó thủ vệ rất nghiêm ngặt, Lan San khách cũng không cách nào tiến thêm một bước đi đầu tra, nhưng hắn đã ghi lại vị trí cụ thể, xin ngài chỉ thị."

Bạc Dã Cảnh Hành gật đầu: "Người mà ta và người tin tưởng được, dăm ba tin tức không đáng giá hắn dùng tính mạng đổi lấy. Bảo hắn trước quay lại đi."

Khổ Liên Tử vâng lệnh, Giang Thanh Lưu từ ngoài đi tới, lão rất biết ý lui xuống. Giang Thanh Lưu tiện tay cầm miếng dưa trên bàn cắn một miếng, hoa trái ở chỗ Bạc Dã Cảnh Hành đầu là đám người Xuyên Hoa Diệp, Thủy Quỷ Tiêu đi hái thuốc trên núi mang về Nhìn hơi nhỏ nhưng vỏ mỏng ruột dày, mọng nước, so với đồ bán ở chợ ngon hơn bao nhiêu.

Giang Thanh Lưu ngẩng xuống đối diện nàng, nàng đang mặc một bộ trường bào vàng kim nhân nhật, kiểu dáng rất đơn giản. Duy có ống tay áo và đai gấm bên hông thêu thêm hoa văn mây bay thếp vàng cực kỳ tinh xảo. Nhìn ra được, là hắn sam Đan Văn Thiền tự tay thêu.

Lá cây che bớt ánh mặt trời, những điểm sáng lấm tấm. Dưới tàng cây da nàng tựa như trong suốt, áo mỏng khoác nhẹ, giống như có một tầng ánh dương quang nhu hòa bao quanh, mình diễm như vậy.

Trên bàn có rượu, Bạc Dã Cảnh Hành tự mình rót cho hắn một chén, Giang Thanh Lưu bỗng thoáng chốc ngưỡng mộ loại đàm bạc này, phảng phất ma đầu rung chuyển giang hồ 30 năm trước vẫn chỉ là thiếu niên vui cười trong sân viện, như thế thế gian chưa từng có giang hồ.

Trời ngả bóng hoàng hôn, ráng chiều như gấm đỏ, ánh dương quang như tàn vụn. Bạc Dã Cảnh Hành cùng hân cụng chén, âm vang thanh thúy. Nàng uống cạn rượu: "Người biết hôm nay là ngày gì không?!"

Giang Thanh Lưu lơ đãng: "Nói xem."

Bạc Dã Cảnh Hành đưa mắt nhìn ra phía xa: "Ngày này ba mươi một năm trước, là ngày toàn môn Hàn Âm cốc bị đò sát. Là ngày giỗ của một số người."

Giang Thanh Lưu khẽ giật, cũng không nói nhiều, trở lại thư phòng lục ra một bản hồ sơ giang hồ kỳ án, tìm được đúng hôm nay của ba mươi một năm trước là ngày Hàn Âm cốc diệt môn.

Trong cốc, người già, trẻ nhỏ, phụ nữ phơi thây la liệt. Trong hồ sơ còn có ghi chép Giang Thiếu Tang bên cạnh, đi được vào cốc, giày lẫm tất ướt sũng. Mùi máu tanh tươi tràn ngập, khiến người ta phát ói.

Vẫn còn kẻ may mắn sống sót, nhưng ác danh của Hàn Âm cốc trên giang hồ rõ như mặt trời ban trưa, đám người Giang Thiếu Tang tới nơi cũng góp đao giết tận.

Giang Thanh Lưu không đọc tiếp, nhưng hẳn vẫn tưởng tượng được tràng cảnh đó. Cũng chẳng có gì đáng thương hại, một đám ma đạo mà thôi. Hấp khếp quyển hồ sơ lại, không để ý nữa.

Nội lực của hân dần phục hồi, xem tiến độ trước mắt, trước tháng mười Đại hội võ lâm khôi phục lại là có hi vọng. Giang Thanh Lưu suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn sai người đem ít nhang thơm giấy đốt đến viện của Bạc Dã Cảnh Hành. Giữa đường Chu thị hỏi, Giang Thanh Lưu chỉ đáp hôm nay là ngày giỗ cha mẹ của Bạc Dã Cảnh Hành.

Hôm sau, Thương Thiên Lương đặc biệt ghé thăm. Trước tiên là bắt mạch cho Giang Thanh Lưu, xác định kinh mạch đã hồi phục, nội lực trở lại chỉ là vấn đề thời gian. Thứ hai là hỏi thăm Bạc Dã Cảnh Hành. Trong lúc nói chuyện, Giang Thanh Lưu vô ý nhắc đến chuyện sinh con, Thương Thiên Lương đảo mắt sắc mặt nghiêm túc: "Giang minh chủ, Yên chi nữ

thân thể mảnh mai, mang thai sinh con mệt mỏi, các nàng không thể chịu được."

Trong mắt Giang Thanh Lưu hiện lên vẻ kinh ngạc: "Nếu như cứ cố mang thai thì sao?"

Thương Thiên Lương nhíu mi: "Thai nhi sẽ hút hết dinh dưỡng từ cơ thể mẹ, càng trở nên khỏe mạnh hơn so với thai nhi bình thường. Nhưng cơ thể mẹ sẽ chết."

Giang Thanh Lưu tựa như có điếu suy nghĩ.

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa
dtv-ebook.com

Chương 34

Mấy ngày này Giang Thanh Lưu rất bận bịu. Một mặt, đương nhiên là vì khôi phục nội lực, mặt khác, liên quan khá nhiều đến Bạc Dã Cảnh Hành. Giang gia hiện tại vô cùng hi vọng có được một người thừa kế, nếu đứa bé này do Bạc Dã Cảnh Hành sinh, mà Bạc Dã Cảnh Hành lại vì sinh con mà bỏ mạng, đó sẽ là kết quả tốt nhất.

Mấy chuyện s ầu ưu, h ắn cũng chẳng nghĩ nhiều nữa, đối với Bạc Dã Cảnh Hành cũng luôn nhường nhịn, bao dung.

Còn việc có hối hận hay không, h ắn vẫn chưa nghĩ đến. Trên đôi vai này, gánh rất nhiều trách nhiệm, chỉ không có ái tình.

Cuối tháng tám, công lực Giang Thanh Lưu đã khôi phục đến bốn phần. Bạc Dã Cảnh Hành lại rất ít qu ản h ắn, gần đây có vẻ nàng bớt động chân động tay hơn h ắn, nhưng miệng lại càng tham ăn. Buổi tối dù đã thêm hai viên Yên chi hoàn vẫn bị đói phát khóc. Giang Thanh Lưu nghĩ nàng không sống được lâu nữa, cũng không cắt xén đồ ăn của nàng, đôi lúc bỏ thêm Yên chi hoàn đặt trong phòng nàng. Khổ Liên Tử thì tho ảng sẽ mang thêm phấn hoa, mật hoa đến để nàng khỏi chết đói.

Gần đến đại hội võ lâm, Giang Thanh Lưu bận rộn vô cùng. Đây là thịnh hội ba năm một lần, mỗi đại môn phái đều hi vọng thật nhiều hậu sinh tiểu bối ở đây khai triển được tài năng. Tr ần Bích sơn trang cũng không ngoại lệ. Tuy đệ tử mỗi gia tộc đều có trưởng lão chuyên phụ trách giám sát b ồi dưỡng, nhưng bình thường Giang Thanh Lưu vẫn đích thân khảo sát. Giờ đại hội võ lâm đã ngay trước mắt, h ắn cũng phải qua lại rất tất bật.

Mà đúng thời gian này, sơn trang lại ngênh đón vị khách không mời mà đến -Kim lão gia từ Kim gia Hà Nam. Lần trước Kim gia hủy hôn, làm Trầٰn Bích sơn trang suýt thì mất mặt với võ lâm đầٰng đạo. Lần này lão ta tới, Giang Ẩn Thiên tất nhiên không có sắc mặt gì tốt.

Kim lão gia cả mặt tươi cười, người ta nói Tay không không đánh mặt cười, Giang Ẩn Thiên đành phải mặc kệ lão sấn tới. Kim lão gia có nỗi khổ khó nói, làm một đại phú thương quan hệ rộng rãi, lão ta tất nhiên rất muốn có được mối hôn sự này.

Người trong võ lâm nhiều khi còn hữu dụng hơn cả quan phủ, toàn hạng người đầu đao dính máu, căn bản không ai dám đắc tội. Nhưng chuyện lần trước, thật sự là tính mạng nặng như danh lợi, lão ta chính là không thể lựa chọn mà. Qua vụ đó, danh tiết của Kim Nguyên Thu coi như hỏng bét, ngay hôm đón dâu hủy hôn, nhà cao cửa rộng ai chịu rước vào cửa?! Dù mấy tiểu hộ nguyện ý, nhưng trưởng nữ của Kim gia, lại còn xinh như thiên tiên, ai nỡ đem gả chứ?!

"Giang tộc trưởng!" Tại Tụ Hiên sảnh, Kim lão gia không dám ngẩ, đứng phía dưới chấp tay hướng về Giang Ẩn Thiên: "Chuyện lần trước, Kim mỗ thật sự bất đắc dĩ." Lão ta bắt đầu kể lại chuyện Kim gia bị hạ độc, rồi bị bắt phải từ hôn các kiều, nghe xong Giang Ẩn Thiên đầy bụng ngờ vực: "Lại có chuyện này sao!"

Kim lão gia một bụng đau khổ: "Trời cao minh giám! Nữ nhi như hoa như ngọc của Kim mỗ, bình thường yêu như chí bảo, lại gả được cho nhân trung long phượng như Giang minh chủ, Kim mỗ không mừng sao được?! Huống chi hủy hôn, danh tiết của tiểu nữ khó giữ, nếu không phải Kim mỗ bị kẻ xấu hiếp bức, việc gì phải nói không giữ lời, hại người hại mình chứ! Ta Đức Toàn thề với ngài, nếu có nửa câu nói điều, sét đánh cho chết không tử tề!"

Giang Ẩn Thiên thoáng nghĩ, trong bụng cũng tin tưởng vài phần. Vì vậy thái độ cũng hòa hoãn hơn: "Kim gia và Giang gia coi như mấy đời giao hảo, Đức Toàn không cần phải làm vậy."

Kim lão gia vừa nhìn đã biết hôn sự của nữ nhi và Giang Thanh Lưu không chừng lại có cơ hội làm lại, bèn thừa dịp rên rỉ khi nóng: "Ngài không biết đây, tiểu nữ nhà ta cực kỳ ngưỡng mộ Thanh Lưu. Chuyện lần trước làm nó buồn phiền ừ ừ, lúc nào cũng cau mày. Người làm cha như ta thật sự đau lòng vô cùng."

Giang Ân Thiên là dạng người gì, sao không hiểu ý tứ của lão ta chứ, nhưng chỉ trềnh ngâm: "Lần trước vì chuyện xảy ra đột ngột, Giang gia đã nạp cho Thanh Lưu một phòng thiếp. Chỉ sợ ủy khuất Nguyên Thu."

Kim lão gia lại thi lễ: "Thúc thúc, nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện quá bình thường. Ta cũng có một thê ba thiếu, chẳng phải hậu trách vẫn êm ấm, hòa thuận sao?! Con gái ta Nguyên Thu cũng là đứa hiền lành, ngoan ngoãn, nó có thể hiểu được."

Lão ta khôn như khỉ, sao lại không hiểu. Giang Thanh Lưu tuy nạp một phòng thiếp nhưng nữ tử này chỉ là một người chả biết Giang Thanh Lưu mang đâu về. Sao có thể đánh đờng với Kim Nguyên Thu?!

Kim lão gia đã sớm tính toán ngon nghề: "Thế thúc đừng lo, Nguyên Thu nhà ta xưa nay vẫn kính ngưỡng tài danh của Lý lão phu nhân, ta trở về sẽ cho người đón nàng qua đây, ở cùng Lý lão phu nhân vài ngày. Coi như học hỏi hiệp khí của võ lâm thế gia."

Giang Ân Thiên còn gì để nói nữa, đành đành ý.

Vài ngày sau, buổi tối, khi Giang Thanh Lưu trở về, Giang Ân Thiên và Chu thị nhắc đến chuyện này. Chu thị đặc biệt gọi tất cả gia quyến đến, mở gia yến.

Ban đầu Bạc Dã Cảnh Hành không muốn đi nhưng Chu thị đâu bằng lòng, nhất định bắt Giang Thanh Lưu dẫn nàng theo. Toàn người trong gia tộc nên không có nhiều cấm kỵ, nữ quyến đều ngồi trên bàn. Vì Giang Thanh Lưu hiện tại không có thê tử nên bên phái hấn là Bạc Dã Cảnh Hành ngồi.

Bạc Dã Cảnh Hành rất phiền muộn, trước mắt một bàn sơn hào hải vị, mà nàng uống mật hoa cũng đã mấy tháng, đủ để mắt nõ đom đóm rồi. Nàng quay mặt về phía đồ ăn chảy nước miếng, Giang Thanh Lưu vốn cũng để ý nàng, thấy thế lập tức ho nhẹ cái. Bạc Dã Cảnh Hành rất là do dự, đĩa heo sữa quay được bung lên sau cùng, vàng ươm giòn rụm, như đang mời gọi nàng.

Bạc Dã Cảnh Hành bất chấp, tự với tay gấp một miếng to.

Giang Thanh Lưu muốn ngăn nàng nhưng Chu thị lườm nguýt, hất cau mày, đành nhẫn nhịn.

Quả nhiên Chu thị nhấp một ngụm canh, vẻ mặt nghiêm nghị lên tiếng: "Hôm nay buổi gia yến này, chủ yếu là để hoan nghênh một vị khách." Ánh mắt bà khẽ đưa, Giang Thanh Lưu nhìn theo, lúc này mới phát hiện bên cạnh Chu thị còn có một cô nương áo trắng quần tím. Cô nương kia môi hồng răng trắng, dáng vẻ cũng có vài phần tư sắc, hiện tại đang bị mọi người nhìn đến, chỉ biết nở nụ cười bên lên.

Đây còn ai ngoài Kim Nguyên Thu, nàng ta từ bé đã giúp Kim Đức Toàn xử lý buôn bán, cũng là một nhân vật khôn khéo. Là thương nhân, trên người khó tránh khỏi dính hơi ti tiện, nàng ta chỉ quét mắt một vòng đã đánh giá lên xuống đủ loại nhân vật trong Giang gia.

Chu thị tiếp tục: "Kim gia và Giang gia chúng ta mấy đời giao hảo, đứa bé Nguyên Thu này cũng là lão thân nhìn nó lớn lên. Kể ra mà nói, cũng không khác gì con cháu nhà mình. Lần trước bị kẻ xấu phá hoại, làm hỏng mất một mối lương duyên. Nhưng dù sao cũng là người một nhà, duyên phận đã định trước, làm sao mà dễ phá hỏng được."

Ý của bà, mọi người có ai không hiểu. Lập tức có mấy nữ nhân tuổi tầm tứ tuần đứng dậy, Bạc Dã Cảnh Hành không biết, nhưng Giang Thanh Lưu tất nhiên biết rõ. Đây là hai người thuộc chi thứ, luận bối phận Giang Thanh Lưu phải gọi họ là cô ô. Nữ nhân mặt đầy ý cười: "Ai da, đây chính là Nguyên Thu sao? Nhìn dáng vẻ này, đúng là hoa nhường nguyệt thẹn, nghiêng nước nghiêng.."

Bà ta chưa nói dứt lời, Bạc Dã Cảnh Hành ng ồi một bên tự dưng ọc một tiếng, ối ra.

Mọi người:...

Kiên kị thể diện của Chu thị, chur vị nữ quyền nỗ lực giữ nguyên bộ mặt không thay đổi, nhưng đằng sau đã sớm cười bể bụng. Chu thị vỗ bàn, đầy mặt hắc tuyến, mây đen đầy trời. Bạc Dã Cảnh Hành vẫn đang nôn mửa, Kim Nguyên Thu tận lực giữ bình tĩnh, trên mặt mang ý cười: "Thái nãi nãi đừng nên sinh khí, cô cô ca ngợi, Nguyên Thu vốn gánh không nổi. Chẳng trách làm người khác chê cười."

Chu thị lại vỗ bàn, đến chân nền cũng ngả nghiêng: "Cảnh thị!"

Bạc Dã Cảnh Hành vẫn nôn tiếp, một phụ nhân lớn tuổi ng ồi gần nàng thấy vậy mặt hơi biến sắc, đột ngột đứng dậy đi tới bên Chu thị, ghé tai bà nói mấy câu. Vẻ tức giận trên mặt Chu thị bỗng thay bằng mừng rỡ không thể giấu nổi.

Một h ồi gia yến, nhân vật chính vốn là Kim Nguyên Thu giờ đã bị đổi người. Bạc Dã Cảnh Hành chưa nôn xong hẳn nên dờ đi sớm trước. Chu thị không những không trách cứ mà còn phái hai bà tử bên người dìu nàng. Bạc Dã Cảnh Hành chạy như bay, hai bà tử không tài nào đuổi kịp. Hai bà tử mắt trợn ngược, chân run run: "Cảnh di nương, chậm lại chút.."

Cũng may Bạc Dã Cảnh Hành vô cùng quan tâm đến kết quả, cũng chịu khó không dờ tính.

Hai bà tử cẩn thận cận thận sờ sờ bụng nàng, lập tức mặt mày mừng rỡ. Bà tử mặc áo hoa bên trái mở miệng: "Người đi báo với thái phu nhân, ta đi mời đại phu." Bà tử bên phải cũng hớn hở: "Ai nha, sao trong phòng của Cảnh di nương đến đứa nha đầu cũng chẳng có vậy?! Nhanh nhanh, cho một đứa sang hầu hạ!"

Bạc Dã Cảnh Hành bị quay tít mù, nhưng trong lòng cũng vui vẻ mấy phần. Nhìn kiểu này, tám phần mười là có r ồi. Nàng sờ sờ bụng, nơi đó

hoàn toàn không có cảm giác gì khác lạ, nhưng nghĩ đến mười tháng sau là đem ra ăn được, giống như kết được trái cây nha! Tâm trạng không tệ.

Hai bà tử hừng hồ ra cửa, một bên gia yến vẫn đang diễn ra. Chu thị đôi lúc lại cùng mấy nữ quyến bên cạnh nói chuyện, nhưng đại gia đầu nhìn được, ánh mắt bà vẫn thường thường liếc ra cửa, trong lòng đứng ngẩn không yên.

Lúc này một bà tử như cưỡi Phong Hỏa luân của Na Tra chạy vào, còn chưa đến gần đã hớn hờ báo: "Thái phu nhân, đại hỉ, đại hỉ rồi!" Trong tim Chu thị một thanh âm lập cập vang lên, nửa ngày không kịp phản ứng. Mãi đến khi bà tử đi đến trước mặt, đúng là thị tì Mộc Hương bên người bà. Mộc Hương mặt mày hớn hờ: "Vừa rồi nô tì và Thu Bích đã xem kỹ, Cảnh di nương đúng là có tin vui!"

Mọi người trong buổi yến nhất thời bật dậy, quay sang Giang Thanh Lưu chúc mừng không ngớt. Giang Thanh Lưu biết được mình sắp làm phụ thân, cũng mấy phần vui sướng.

"Nhanh, tìm đại phu xem Cảnh di nương, nàng thân thể và gân cốt đều yếu, bình thường ăn uống phải chú ý gì, nha đầu bên người phải học thuộc hết cho lão thân!" Chu thị dù sao cũng dày dặn kinh nghiệm, chốc lát đã hời phục tinh thần, "Nàng đang mang thai, mọi người có chúc mừng Giang Thanh Lưu là được, không có chuyện gì đừng kéo sang sân viện của nàng. Mùi sơn phấn ta ngửi còn khó chịu, đừng nói đến con bé."

Chu thị nữ quyến đều mang ý cười, lớn gan đùa: "Vừa nghe nói Cảnh di nương có thai, Thái phu nhân của chúng ta đã chuyển hết tâm tư sang người nàng rồi."

Chu thị hừ lạnh: "Nếu các người cũng không chịu thua kém, lão bà tử ta đã sớm có chất trai, đâu phải mỗi mắt chờ đợi như vậy!" Tuy nói vậy nhưng vui mừng trong mắt bà vẫn chưa giảm, "Lập tức chọn người đem qua, Xuân Đào, Thu Bích, hai người theo ta nhiều năm, vô cùng cẩn trọng, Về sau Cảnh di nương mang thai để hai người chăm sóc. Tuyệt đối không được sơ suất."

Giang Thanh Lưu đầy bụng nước đấng, nếu để hai bà tử kia đi thật, Bạc Dã Cảnh Hành không làm hai bà ta tới sống tới chết, hai bà ta cũng bức Bạc Dã Cảnh Hành phát điên mất. Hơn nữa thân phận của Bạc Dã Cảnh Hành, càng ít người biết càng tốt. Hắn hơi chút trăn ngâm: "Thái nãi nãi, sân viện nàng không chứa nổi nhiều người như vậy. Hơn nữa, người đông ngược lại quấy nhiễu thanh tĩnh của nàng. Không bằng để nàng tự chọn một nha hoàn đắc lực, thi thoảng người phái thêm thị nữ sang chăm sóc cũng được."

Một đám người bận bịu thương lượng chuyện Bạc Dã Cảnh Hành, ngược lại Kim Nguyên Thu bị gạt sang một bên. Đến tận khi tiệc rượu kết thúc, Chu thị vẫn chẳng nhớ đến nàng ta.

Sáng sớm hôm này, Giang Thanh Lưu vừa ra cửa, Bạc Dã Cảnh Hành còn đang ngủ, đột nhiên một đám nha hoàn bà tử đi đến. Bạc Dã Cảnh Hành bị đánh thức, vẫn còn chút lơ mơ, một bà tử đã đem nàng kéo dậy: "Cảnh di nương, rời giường thôi."

Bạc Dã Cảnh Hành mơ màng mở mắt, chỉ thấy đứng trước mặt hai bà tử, ba nha đầu. Nàng giật bắn cả người: "Làm gì vậy?!"

Bà tử đi đầu mặt đầy nếp nhăn, tuy là hạ nhân nhưng bộ dạng rất uy nghiêm. Nhưng đứng trước Bạc Dã Cảnh Hành vẫn ba phần niềm nở: "Thái phu nhân phái chúng ta đến đây hầu hạ Cảnh di nương. Về sau trong viện ngoài viện, có chúng ta hầu hạ đâu thuận tiện. Nhưng bây giờ mặt trời đã lên cao, Cảnh di nương còn ngủ thì không tốt. Để người khác nhìn thấy, còn cho rằng Cảnh di nương là người lười biếng, không nên để mất danh tiếng như vậy. Hơn nữa di nương hiện tại mang thai, càng nên ra ngoài nhiều hơn, không tham ngủ được."

Một đám người tiến lên, ba chân bốn cẳng định đem nàng kéo dậy, Bạc Dã Cảnh Hành: "..."

Giang Thanh Lưu nghe thấy tiếng ồn ào trong sân viện của Bạc Dã Cảnh Hành, đuổi tới thì thấy nàng ném một bà tử văng lên bàn đá, chân đạp cổ một bà tử khác, một tay cầm dao định cạo đầu chó. Mấy nha hoàn còn

lại tháo chạy nháo nhác, cảnh tượng trong viện hiện tại gọi là người ngã ngựa đổ.

Xuyên Hoa Diệp và Thủy Quỷ Tiêu cũng không dám đi vào, Giang Thanh Lưu nhanh tay tiến đến đoạt đao: "Đừng nghịch nữa."

Bà tử bị giẫm dưới chân lúc này mới được dịp giãy giụa trốn ra, khóc nháo thảm thiết, đầu tóc bù xù chạy trốn chết.

Nha đầu, bà tử chạy đến chỗ Chu thị khóc lóc kể lể, Chu thị lại không giống thường ngày, đem tất cả mắng cho một trận, sợ Bạc Dã Cảnh Hành tức giận sẽ bị động thai khí, vừa giáo huấn, vừa vội phái người đi tìm Thương Thiên Lương.

Qua trận nháo này, bà cũng không dám tùy tiện phái người đến viện của Bạc Dã Cảnh Hành nữa. Dù bà không ưa nàng tí nào nhưng đứa bé trong bụng là không thể nói đùa. Bà liền thương nghị cùng Giang Thanh Lưu, Giang Thanh Lưu cũng không nỡ nữa, lập tức tìm Bạc Dã Cảnh Hành bắt nàng bằng mọi cách chọn đến hai đứa nha đầu hầy hạ. Biết tính nàng nên hẳn còn có ý chỉ điểm Bạc Dã Cảnh Hành, chọn đứa nha đầu tầm 12-13 tuổi chưa hiểu chuyện nhiều. Người đơn thuần, quản giáo tốt cũng không khó.

Bạc Dã Cảnh Hành cũng không muốn căng thẳng với Chu thị, mỗi ngày cùng đàn bà tranh cãi ồn ào có gì hay ho, không bằng ngủ.

Đêm tối, Giang Thanh Lưu bước vào sân viện của Bạc Dã Cảnh Hành, thấy trong viện nàng cuối cùng cũng có thêm hai nha hoàn xinh xắn. Chỉ thấy hai người tóc đen như mây, làn váy yêu kiều, lông mi chớp chớp, son phấn sương sương, dịu dàng tha thướt.

Giang Thanh Lưu đứng ngoài cửa viện ngờ vực quan sát, cho đến khi một trong hai nha hoàn mở miệng: "Giang gia, ngài tới rồi à? Mời vào trong.."

Giang Thanh Lưu suýt nữa đập đầu vào tường viện: "Xuyên, Hoa, Diệp..."

Hai đứa nha hoàn một lớn một nhỏ này, không phải Xuyên Hoa Điệp và Lan San Khách còn ai?!

Hai tên này đều là hái hoa tặc nổi tiếng giang hồ, bình thường chú trọng khí chất, dáng vẻ vô cùng. Bàn về dung mạo, cũng là công tử mỹ mạo phong độ phiêu phiêu. Giờ lại hóa trang thành như vậy, váy áo yêu kiều, tươi mát như vườn đào. Nếu không phải Giang Thanh Lưu đã khắc sâu ấn tượng với hai tên nọ, người bình thường nhìn kiểu gì ra được?!

Giang Thanh Lưu vô lực phẩy tay, không muốn nhìn thêm nữa. Bước vào trong viện, đem Yên Chi hoàn còn dư đưa hết cho Bạc Dã Cảnh Hành. Sợ nàng ăn nhiều, đặc biệt sai Xuyên Hoa Điệp quản lý, mỗi ngày phải định ra số lượng. Bạc Dã Cảnh Hành ngủ rất sâu, vẫn luôn nhắm mắt. Giang Thanh Lưu ngồi bên giường một lát, biết nàng không có tinh thần, cũng không quấy nhiễu nàng nữa, tự mình rời đi.

Nghe nói Bạc Dã Cảnh Hành tự chọn được hai cái nha đầu, Chu thị tất nhiên kêu hai người này ra giáo huấn, hai người một tên là San nhi, một tên là Hoa nhi. Đến lúc thấy mặt, Chu thị lập tức nhú mày _ hai cái nha đầu này quá mức xinh đẹp, dễ gây chuyện.

Nhưng nghĩ đến Bạc Dã Cảnh Hành hiện tại thực sự cần người chăm sóc, đành chiều ý nàng trước vậy. Bà nghiêm mặt giáo huấn hai người một phen, đem việc con con chăm sóc thai phụ phóng đại mấy chục lần. Lan San Khách và Xuyên Hoa Điệp bộ dạng ngoan ngoãn, nhanh nhẩu vâng dạ.

Hôm sau, Kim Nguyên Thu đặc biệt đến từ biệt Chu thị. Lúc này Chu thị mới bỗng dưng nhớ ra, trong nhà còn có một nàng dâu sắp rước. Bà vội vàng đưa Kim Nguyên Thu đến chỗ mình, coi như để tiêu sấu một phen. Dù sao lai lịch xuất thân của Cảnh thị này, chính là vạn vạn kém so với Kim Nguyên Thu. Tuy nói thế lực Giang gia khổng lồ, nhưng chi tiêu cũng lớn. Nếu có một Kim Nguyên Thu góp tay quản lý sản nghiệp Giang gia, vậy đúng là không thể tốt hơn.

Vì vậy Kim Nguyên Thu này vẫn phải giữ lại. Bà và Kim Nguyên Thu nói chuyện đến trưa, đem ý tứ của mình thật thật giả giả tiết lộ. Kim

Nguyên Thu là người như nào chứ, trong lòng tự nhiên cũng nắm chắc vài phần.

Nàng ta không nhắc lại chuyện rời đi nữa, an tâm ở lại Trầm Bích sơn trang. Đại gia ngoài miệng không nói, nhưng trong bụng cũng minh bạch _ đây chín phần mười là trang chủ phu nhân tương lai.

Hôm nay, Xuyên Hoa Diệp xuống trù phòng lấy vài món cho Bạc Dã Cảnh Hành _ gần đây nàng thích ăn đồ ngọt, món gì cũng ăn tốt. Trù phòng đặc biệt theo吩 phó của Thương Thiên Lương chế biến cho nàng một loại mật ong. Mỗi ngày nàng đều có thể uống một chén.

Xuyên Hoa Diệp vừa bưng chén bước ra đã đụng mặt nha hoàn bên người Kim Nguyên Thu, nha đầu kia giả vờ vô ý đụng tới. Lấy thân thủ của Xuyên Hoa Diệp, tránh nàng ta quá dễ dàng. Nhưng hấn không thềm tránh, đem cả chén mật ong vừa đun nóng tạt nha đầu kia từ trên xuống dưới. Kém chút nữa bỏng bong cả lớp da.

Vì thế, Kim Nguyên Thu bèn kéo nha đầu đến chỗ Thái phu nhân Chu thị đòi lý lẽ. Chu thị tất nhiên không muốn đắc tội nàng ta, nhưng bà cũng không muốn làm căng với Bạc Dã Cảnh Hành, chỉ đem Xuyên Hoa Diệp và Lan San Khách kêu lại, giáo huấn một phen.

Ngày hôm sau, Kim Nguyên Thu dẫn theo nha đầu chuẩn bị đến suối nước nóng sau núi tắm rửa. Đi qua trước sân viện "Cảnh thị", thấy "Cảnh thị" và hai nha đầu đang thu thập phấn hoa.

"Ai nha, sáng sớm đã có cả đám người hì hục như vậy, không biết còn tưởng có vị công chúa nào mang thai đâu." Nàng ta đứng trước cửa viện, cất giọng.

Xuyên Hoa Diệp và Lan San Khách chẳng mấy khi thấy cảnh đàn bà nổi máu ghen tuông, lúc này chỉ tiếc không có bình trà với đĩa hạt dưa ngồi xem trò vui. Kim Nguyên Thu giương mắt nhìn Xuyên Hoa Diệp: "Hôm qua người làm bỏng nha đầu của ta đúng không? Đúng là đồ ngu xuẩn thô lậu, nếu không biết cẩn thận tử tế, làm sao mà hầu nổi Cảnh di nương mong manh nhà người? Cảnh di nương đang mang thai, không có tinh thần

giáo huấn hạ nhân, ta chính ra lại cam tâm tình nguyện giúp nàng ta quản giáo một phen."

Nàng ta ý bảo Xuyên Hoa Điệp lại gần: "Vừa lúc ta muốn tắm rửa, người đem đồ dùng của ta xách ra sau núi."

Xuyên Hoa Điệp ngẩng đầu, Kim Nguyên Thu đang mặc xiêm hắc lụa là mỏng manh, da dẻ trắng nõn, nếu bỏ qua thói kiêu căng thì đúng là mỹ nhân mười trên mười. Hắc không lên tiếng, ngoan ngoãn tiến đến nhận lấy giỏ trúc từ tay nha đầu của Kim Nguyên Thu. Bỗng nhiên Lan San Khách phía sau cũng bước lại, thành thật tiếp lời: "Kim tiểu thư, nàng ý còn nhỏ chưa hiểu chuyện, hôm nay hay là để... nô tỳ hầu hạ tiểu thư tắm rửa đi."

Xuyên Hoa Điệp phẫn nộ trừng mắt lườm hắc, lập tức chắn ngang đẩy hắc ra sau: "Không, không, là ta làm bỏng thị nữ của Kim tiểu thư, tiểu thư giáo huấn ta mới đúng."

Lan San Khách trừng mắt nhìn Xuyên Hoa Điệp, ý tứ rất rõ ràng_ tiểu tử, người biết bốn chữ Tôn sư trọng đạo viết thế nào không?

Xuyên Hoa Điệp không chút yếu thế _ ngài tuổi cao rồi, đừng tranh với ta chứ!

Nhìn trước mắt, Kim Nguyên Thu hừ lạnh: "Còn rất trọng tình trọng nghĩa cơ đấy, vậy cả hai người đều theo đây đi."

Bạc Dã Cảnh Hành: ".."

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa
dtv-ebook.com

Chương 35

Kim Nguyên Thu cho là thật bèn đem Xuyên Hoa Điệp và Lan San Khách cùng đi đến suối nước nóng sau núi, Lan San Khách và Xuyên Hoa Điệp háo hức rõ trên mặt. Chuyện này nếu như ở trước mặt Đan Văn Thiền hay vớ bừa một người khác chắc chắn sẽ chạy theo ngăn cản. Nhưng đây lại là Bạc Dã Cảnh Hành, nàng không đi xem náo nhiệt đã phúc lắm rồi, lại còn trông đợi nàng ngăn cản sao...

Nhưng thực ra, Bạc Dã Cảnh Hành không đi xem náo nhiệt là bởi một chuyện khác. Kim gia lão tử Kim Đức Toàn không rõ nghe ai kể biết được chuyện nàng mang thai, nàng nặc đòi đến chúc phúc Giang Thanh Lưu. Lão quý này, nói là đến chúc, suy cho cùng vẫn là đến nhìn thái độ của đám người Giang Thanh Lưu với cửa hôn sự Kim gia này.

Giang Thanh Lưu trong lòng cũng rõ ràng, vì thế ngược lại ứng đối khéo léo, cố ý cho người qua mời Bạc Dã Cảnh Hành đến nhận lễ vật cùng hần. Bạc Dã Cảnh Hành rất không vui, nhưng bị tóm lại, chắc nàng chỉ phải ng ồi đây xem một lát thôi.

Giang gia rất mong đợi người thừa kế, Kim Đức Toàn dù sao cũng không thể làm gì nàng trước mặt mọi người. Lão ta chỉ đành khách sáo khách sáo, tặng vài món đồ b ồ ồ bở. Bạc Dã Cảnh Hành nóng ruột, ngay cả bộ mặt lịch sự cũng không thêm giữ. Giang Thanh Lưu sợ chọc giận nàng lại phát sinh thêm rắc rối nên sai người đưa nàng về phòng. Bạc Dã Cảnh Hành không trở về ngay, nàng hăm hở chạy tới suối nước nóng sau núi, Giang Thanh Lưu nhìn hai mắt nàng gian manh lấp lánh đã cảm thấy bất thường, lập tức chạy theo.

Lúc này Kim gia Đại tiểu thư đã tắm rửa hết xong xuôi, đang dựa vào tảng đá cẩm thạch cạnh suối, để "Hoa nhi" thoa dầu thơm lên vai nàng ta.

Nàng ta tính toán hành hạ hai người này, bắt một người phía trên một người phía dưới, xoa bóp cho nàng ta gần hai canh giờ!

Kể từ đó, chuyện cưới Kim Nguyên Thu vào cửa, Giang Thanh Lưu không bao giờ đề cập đến nữa.

Còn Kim Nguyên Thu lại mê mẩn thủ pháp của Xuyên Hoa Diệp và Lan San Khách, dăm ba hôm lại sai hai người đến xoa bóp cho mình. Hai tên này tất nhiên là cam tâm tình nguyện bằng mọi giá, mỗi tội Bạc Dã Cảnh Hành ở đây nhất định phải có người coi sóc nên chỉ có một người đi được. Xuyên Hoa Diệp làm nũng với Lan San Khách, Lan San Khách cũng coi như đã kinh qua vô vàn mỹ sắc, vung tay, không cùng hấn tranh nữa.

Kim Nguyên Thu vẫn ôm mộng đẹp làm chủ mẫu Giang gia. Bạc Dã Cảnh Hành chỉ hóng xem, không nói lời nào.

Giang Thanh Lưu thường thường vẫn cùng Bạc Dã Cảnh Hành luyện công, hẳn biết phải tận dụng thời gian, Bạc Dã Cảnh Hành không sống được bao lâu nữa. Nội lực của hắn phải mau chóng khôi phục, Bạc Dã Cảnh Hành thế nhưng cũng rất hợp tác, đến đầu tháng chín, Giang Thanh Lưu đã khôi phục sáu phần nội lực, Hắn rất hài lòng, bình thường càng chiều cố Bạc Dã Cảnh Hành chu đáo. Chính là đối đãi với một kẻ sắp chết chu đáo chút, nàng chẳng còn bao nhiêu thời gian, nàng muốn gì thì cho nấy đều được!

Nhưng chuyện Bạc Dã Cảnh Hành mang thia cũng không phải tin vui với tất cả mọi người, Giang Thanh Lưu là dòng chính của Giang gia, đây là sự thực không thể chối cãi. Mỗi tôn thất dòng thứ hàng năm đều phải nộp bạc lên cung cấp cho dòng chính, để củng cố cho địa vị của bách niên võ lâm thế gia của Giang gia. Mà thế hệ này của Giang Thanh Lưu là độc đinh mấy đời, nếu như hắn không có con nối dõi, Giang Ân Thiên không còn cách nào khác, chỉ có thể chọn một người thừa kế từ dòng thứ.

Đây là cơ hội duy nhất để dòng thứ trở thành dòng chính.

Mấy ngày nay, đầu tiên là một tiểu nha đầu non choẹt đưa đĩa bánh hoa hồng tới, Bạc Dã Cảnh Hành vừa ngồi đã liên tục gật đầu: "Trộn lẫn

phấn."

Ngày thứ hai, giữa vườn hoa Yên chi phát hiện một gốc trúc đào.

Ngày thứ ba, có người đem canh ba ba đến.

Ngày thứ tư, có kẻ lén rắc bột củ sen vào điểm tâm.

Bạc Dã Cảnh Hành quả thực tức điên _ đầu năm nay, tròng được thang thuốc mà sao ai cũng nhớ thương quá vậy?!

(ý nàng cái thai là vị thuốc)

Ngày hôm sau, gần như tất cả nữ quyến dòng thứ trong Trầm Bích sơn trang đều trúng kịch độc, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc. Trầm Bích sơn trang vốn đã bận tối mày tối mặt, nhất thời như ong vỡ tổ. Giang Ân Thiên cấp bách cho mời thầy y Thương Tâm của Thiên Hương cốc đến chữa bệnh. Giang Thanh Lưu vừa nhìn loại độc đã biết ngay người nào kia đang tác quái, thật sự muốn đem Bạc Dã Cảnh Hành đi ngũ mã phanh thây. Tiều viện của Bạc Dã Cảnh Hành lại yên bình hơn rất nhiều _ mấy bà cô kia.. ít nhất năm, sáu tháng sau mới có tâm tư để ý đến chuyện khác.

Cách đại hội võ lâm còn ba ngày, Bách Lý Thiên Hùng của Thất Túc kiếm phái tự mình dẫn người tới cửa. Những công việc do nhi tử Bách Lý Từ Sở trước đây phụ trách, giờ rơi hết xuống người lão. Tuy cùng Trầm Bích sơn trang có vài chỗ lúng túng, nhưng lão vẫn rất khách khí cùng Giang Thanh Lưu hữu lễ. Giang Thanh Lưu tự nhiên cũng đối đãi lão càng khách khí, an bài cho lão chỗ ở thoải mái nhất.

Nhưng Bách Lý Thiên Hùng lại uyển chuyển từ chối biệt uyển Giang Thanh Lưu an bài, chỉ muốn lần này đến Trầm Bích sơn trang vẫn ở gian phòng cũ, trong sân viện từng để đặt linh cửu của Bách Lý Từ Sở. Giang Thanh Lưu tuy biết lão già này ghim thù nhưng không có lý do gì để cự tuyệt, đơn giản là nên đồng ý.

Buổi trưa, Bạc Dã Cảnh Hành ngủ chán chê, đi dạo một chút, bỗng thấy một sân viện bên ngoài có hai tên đệ tử mặc trang phục Thất Túc kiếm

phái. Nàng nghiêng đầu hỏi Lan San Khách bên người: "Mấy tên tiểu tử đằng kia lão phu nhìn quen quen mắt."

Lan San Khách hành tẩu giang hồ, lại suốt ngày trốn tránh chính đạo truy sát, đối với mấy thứ phục sức danh môn chính phái này quá rõ ràng: "Là người của Thất Túc kiếm phái." Bạc Dã Cảnh Hành lúc này mới nhớ tới: "Lần trước chết nhi tử, lão già này đến đây nhận xác."

Lan San Khách gật đầu, Bạc Dã Cảnh Hành đứng ngoài viện một hồi: "Lão già Bách Lý Thiên Hùng này, vốn là ngữ tâm địa hẹp hòi, nhi tử duy nhất chết dưới tay Giang Thanh Lưu, người nói xem lão có hận Giang Thanh Lưu hay không?"

Lan San Khách không chút nghĩ ngợi gật đầu: "Nhất định là hận thấu xương. Nhưng sao cốc chủ lại biết lão là kẻ tâm địa hẹp hòi?"

Bạc Dã Cảnh Hành hừ lạnh: "Năm đó lão phu chẳng qua chỉ khen một câu lão vẽ hồ điệp rất uyển chuyển hàm xúc, nhìn rất sống động, lão đã dốc hết toàn lực Thất Túc kiếm phái truy sát lão phu, đấy không phải tâm địa hẹp hòi thì là gì?"

Lan San Khách rất mờ mịt: "... Đó là khen mà, sao lão lại đi truy sát cốc chủ?"

Bạc Dã Cảnh Hành cực kỳ phẫn nộ: "Lão phu sao biết được tên già đấy mắc bệnh thần kinh gì? Nhưng mà hồ điệp lão vẽ đúng là sinh động vô cùng, như kiểu chớp mắt vỗ cánh bay ý."

Lan San Khách như có đi đâu suy nghĩ: "Thế mà thuộc hạ không có duyên được thấy, bao giờ rảnh rồi phải đi xem mới được."

Bạc Dã Cảnh Hành lắc đầu: "Bây giờ chắc nhìn không đẹp nữa rồi, dù sao da dẻ vợ lão cũng không căng mịn trắng trẻo như xưa được nữa."

"....???" Lan San Khách càng mù mờ: "Hai cái này có quan hệ gì sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành gật đầu như lễ đương nhiên: "Đương nhiên là có quan hệ rồi! Hồ điệp là vẽ trên người vợ lão, giấy không tốt làm sao mà vẽ đẹp được?!"

Mấy lời này, lượng thông tin có chút quá tải nhưng Lan San Khách cuối cùng đã hiểu: "Thế thì càng kì quái, sao lão không đánh chết ngài luôn rồi..."

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên một người trong viện bước ra. Máy đệ tử Thất Túc kiếm phái đang canh giữ ngoài cửa vội cung kính hành lễ: "Phu nhân."

Lan San khách tò mò nhìn sang, chỉ thấy trong viện bước ra một nữ nhân tầm ngoài năm mươi, trên đầu vấn kiêu Bàn Hoàn kế, không đeo thêm một thứ trang sức nào. Trên người mặc một bộ y sam tím nhạt, không thêu hoa, mộc mạc thư thái. Khóe mắt bà dù đã sớm không còn vẻ yêu kiều thiếu nữ nhưng vẫn thấy được nhan sắc xinh đẹp khi còn trẻ.

Bước ra cửa viện mấy bước, bà chú ý đến hai kẻ đang đứng như phỗng nọ. Bà đưa mắt nhìn qua, vừa lúc đối diện Bạc Dã Cảnh Hành. Vừa nhìn ánh mắt kia, Lan San Khách đã thầm nghĩ không ổn, chuẩn bị dìu Bạc Dã Cảnh Hành về phòng.

Bạc Dã Cảnh Hành không nhúc nhích, một lát, phu nhân đã tiến lại gần đây. Bà đứng trước mặt Bạc Dã Cảnh Hành, ánh mắt do dự bất định. Khóe miệng Bạc Dã Cảnh Hành mỉm cười: "Vốn vẫn không cảm thấy thời gian đã trôi qua, không ngờ Lục Y năm đó, nay đã bạc trắng đầu."

Lão phụ trong phút chốc đỏ ửng vành mắt, bà đưa tay phải che miệng, nửa ngày mới khe khẽ giọng nói: "Thật sự là người?"

Bạc Dã Cảnh Hành nhẹ nhàng nâng tay, vén lọn tóc bạc của bà sang bên má: "Ta nhớ nàng từng điểm mi như nét xuân sơn, nhưng sao giờ đến son phấn cũng chẳng buồn thoa."

Lệ nóng trong mắt lão phụ nhân như trào dâng, bà chần chừ chậm lui lại, Bạc Dã Cảnh Hành vẫn mỉm cười nhìn bà, ánh mắt ôn nhu như nhìn mối tình

đầu thương nhớ. Phụ nhân kia xoay người hoảng loạn bước vào viện, mỗi bước đi lảo đảo như sắp ngã.

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 36

Lan San Khách bội phục sát đất: "Nam th ần! Đối diện bà lão nhăn nheo, sao ngài có thể làm ra ánh mắt ôn nhu như thế? C ầu truy ền thụ tuyệt kĩ a nam th ần!"

Về ôn nhu trong mắt Bạc Dã Cảnh Hành thu lại, nhàn nhạt đáp: "Lan San Khách, nàng không phải bà lão gì cả."

Lan San Khách không biết phải nói gì: " Bà ta..ít cũng.. không dưới 55 đi? À nha, nếu không đem ra so với nam th ần ngài, bà ta hẳn vẫn tính là hào hoa phong nhã, dư âm tuổi trẻ."

Lời chưa dứt, Bạc Dã Cảnh Hành đã hung hãn ném một cục đá trúng đầu h ắn: "Mỹ nhân chân chính sẽ không già đi theo thời gian."

Những lời này, Lan San Khách không hiểu, nhưng rất nhanh sau đó h ắn đã hiểu!

Bạc Dã Cảnh Hành cùng h ắn quay lại viện không lâu sau, Khổ Liên Tử đi sang bắt mạch cho nàng, bỗng nhiên bên ngoài viện truy ền tới một thanh âm: "Người có bên trong không? Ta tiến vào nhé! "

Lan San Khách và Khổ Liên Tử còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy sau vườn Yên Chi hoa lấp ló là một bóng dáng màu xanh linh hoạt nhảy lên, như một con chim yến tước đáp xuống mái hiên, thoáng cái lướt qua đám Yên chi hoa, dừng lại trước mặt Bạc Dã Cảnh Hành.

Lại nhìn sang người này, Lan San Khách cùng đ ồng bọn sợ ngây người! Đó là một nữ tử mình hạc xương mai, nàng mặc một thân xanh khói qu ần nâu dài, xiêm y mỏng nhẹ tha thướt, chỉ ở gấu váy thêu một nụ mai chớm nở duyên dáng. Lan San Khách ngẩng đ ầu, thấy nàng vẫn một kiểu

Cao Chuy kẻ thanh nhã, không có trang sức rườm rà, chỉ dùng trâm bạc cài lời.

Rõ ràng là bộ dáng mỹ nhân nhân nhã, nhưng không hiểu sao bên tóc mai lại gài một đoá hoa sứ trắng, thanh mà không lạnh, nhã mà không mịn. Trên mặt kia là lớp son phấn sương sương, điểm bên má đoá hoa đào thắm ba nở giữa tuyết, da thịt sáng trơn điểm lệ.

Lan San Khách há hốc miệng, cô gái này, chính là bà lão năm mươi tuổi khi nãy! Nhưng bây giờ nàng ta đâu còn chút dính dáng gì đến bộ dạng đó nữa. Đôi mắt kia như có ánh quang, nàng ta như đoá hoa lại lần nữa nở nộ. Dung mạo như vậy, dù cho là ba mươi tuổi cũng không hề khoa trương!

Lan San Khách nửa ngày không nói ra lời, nàng kia lại chậm rãi bước lại gần, ngẩng xuống đối diện Bạc Dã Cảnh Hành. Nàng ta mở miệng cười, phong tư yếu điệu không thể diễn tả: "Nếu không phải ánh mắt vẫn như xưa, nói sao nữa ta cũng không dám nhận mặt."

Bạc Dã Cảnh Hành nâng bình rót rượu cho nàng ta: "Dù Lục Y có biến thành bộ dáng gì, ta vẫn nhận ra được."

Lục Y mím môi cười, hai tay cần chén, ngửa mặt uống cạn: "Ba mươi mấy năm không gặp rồi?!"

Bạc Dã Cảnh Hành khẽ nhấm một hớp rượu: "Ba mươi hai năm."

Đáy mắt Lục Y gọn sóng: "Ta thật muốn vì người đàn một khúc tỳ bà."

Bạc Dã Cảnh Hành cao giọng cười: "Lục Y đã là phu nhân nhân nhã, không phải đàn tỳ bà nữa đâu."

Bên ngoài có người khẽ gõ cửa viện, Lục Y buông chén, môi đỏ mọng mấp máy: "Ta phải đi rồi."

Bạc Dã Cảnh Hành không đứng dậy, mỉm cười nhìn theo. Lục Y lui lại hai bước, nhẹ nhàng nhảy lên đầu tường. sau đó như một làn khói xanh, biến mất giữa biển hoa Yên Chi.

Lan San Khách vẻ mặt thán phục: "Nam Th ần, ngài còn có gian tình với phu nhân của Bách Lý Thiên Hùng nữa sao? Ông trời của ta a!"

Bạc Dã Cảnh Hành lắc đầu: "Bạn cũ ngày xưa thôi." Dứt lời, nàng đột ngột nhìn sang Lan San Khách, "Nàng ta cứ nhiên có thể nhận ra lão phu!"

Lan San Khách rất nuối tiếc: "Năm đó ta không thể nhìn thấy tư thái oai hùng của cốc chủ, cũng chẳng hay ngài đã thay đổi ra sao nữa." Bạc Dã Cảnh Hành lập tức nhìn sang Khổ Liên Tử, một dạng biểu tình: người thấy sao. Khổ Liên Tử mặt không chút thay đổi: "Cốc chủ so với năm đó, rõ ràng đã thay đổi rất nhiều. Nhưng nếu là người quen thân, muốn nhận ra không khó. Chỉ ít thuộc hạ lần đầu tái kiến đã nhận ra."

Bạc Dã Cảnh Hành nhíu mày, một lát sau, bỗng hét lên: "Không ổn! Lập tức đi tìm Giang Thanh Lưu, Bách Lý thất phu có bấy!"

Khổ Liên Tử cũng không hiểu nàng ý nói gì, nhưng lập tức phái người đi tìm Giang Thanh Lưu. Mấy ngày này Giang Thanh Lưu bận qua bận lại như con quay, quá nửa ngày mới trở lại Tr ần Bích sơn trang. Lúc bước vào tiểu viện, m òi hôi hắc đã ướt đầm quần áo, cả người nhưng lại có phong vị hiên ngang: "Có chuyện gì? Mấy ngày gần đây ta không ở nhà, người cần gì cứ sai đám Lan San Khách tìm quản sự của sơn trang. Không ai thiếu nổi người cái gì đâu."

Bạc Dã Cảnh Hành phẩy tay: "Tiểu tử, Bách Lý thất phu có điểm bất thường! Đại hội võ lâm sắp tới, chỉ e lão già đó đã tính toán quỷ kế!"

Giang Thanh Lưu ng ỡ xuống đối diện nàng, thấy trên bàn đã bày sẵn hai cái chén, không khỏi khả nghi: "Ai đã đến đây à?"

Trên miệng chén còn lưu lại vết son mờ mờ, hắc chau mày. Bạc Dã Cảnh Hành hoàn toàn không để ý chuyện của hắn: "Lão già Bách Lý khả năng đã biết được thân phận của lão phu, nếu hắn vạch trần chuyện này ngay trong đại hội võ lâm, hậu quả khó mà lường được!"

Giang Thanh Lưu cũng cả kinh: " Năm đó tuy lão ta cũng từng tham gia trận thanh trừng, nhưng dù sao chỉ mới gặp mặt một lần, làm sao có thể

nhận ra người hiện tại?"

Bạc Dã Cảnh Hành ho hai tiếng, mắt lúng liếng, chỉ đáp bằng quơ: "Cái này ý à, thật ra là...! Tên đó với lão phu không chỉ gặp mặt một lần."

Giang Thanh Lưu sôi máu: "Người cùng lão có thù cũ?!"

Bạc Dã Cảnh Hành nhanh tay rót rượu cho hắn, Giang Thanh Lưu không chịu nổi cái chén đã bị dùng rồi kia, Bạc Dã Cảnh Hành không cách nào khác đành dùng chén của mình rót rượu cho hắn. Giang Thanh Lưu uống xong một ngụm mới phản ứng lại_ uống rượu thì được cái ích chớ gì?! Đúng là tức chập mạch luôn rồi!

Bạc Dã Cảnh Hành không ngừng cười hăng hắc: "Tiểu tử, cũng chỉ là chút chuyện xưa thôi, không đáng nhắc tới." Đột nhiên sắc mặt nàng trở nên nghiêm túc: "Nhưng việc này không thể không phòng bị trước."

Giang Thanh Lưu ý thức được tình hình, trong lòng cũng biết đây không phải chuyện đùa, trong đầu đảo đi đảo lại. Hiện tại Bách Lý Thiên Hùng đang ở chỉ cách nơi này tầm trăm trượng, lẽ nào lần trước lão ta đến Trần Bích sơn trang đã hoài nghi thân phận của Bạc Dã Cảnh Hành?

Giang Thanh Lưu một hồi suy nghĩ, cuối cùng mở miệng: "Người có biện pháp gì không?"

Bạc Dã Cảnh Hành gặm nghĩ giây lát: "Trong chốn võ lâm này không có mấy kẻ đã gặp qua lão phu, người có thể tìm một người giả dạng ta. Nếu có người kiểm chứng sẽ có lí do thoái thác. Kẻ đã gặp qua lão phu, chỉ gồm mấy bằng hữu chí giao của người, chắc sẽ không đến mức dễ nhọc điềm rơi vào tay lão già kia."

Giang Thanh Lưu gật đầu, Bạc Dã Cảnh Hành nay đã là thiệp thất của hắn, trong người lại mang thai. Bách Lý Thiên Hùng dù có hoài nghi đến đâu cũng không có cách kéo hết thầy nhân sĩ võ lâm đến đây kiểm chứng. Nếu hắn tìm một người làm thế thân, chỉ cần để mấy vị đức cao vọng trọng kiểm chứng, không đến mức tổn hại danh dự của Giang gia. Bằng không nếu để người ngoài biết được hắn cùng lão tặc Bạc Dã Cảnh Hành này

thông đ ồng làm bậy, thậm chí còn mang thai với nàng.. á phi phi phi, thậm chí nàng còn mang thai cốt nhục của h ắn, hậu quả kia thật không thể tưởng tượng!

Giang Thanh Lưu lập tức phái T ềĐại ra ngoài, chuẩn bị tìm một phụ nữ có thai đến thế thân. Đêm đến, Giang Thanh Lưu đang lo lắng không nguôi, ở trong tiểu viện của Bạc Dã Cảnh Hành chờ T ềĐại đem tin tức về, đột nhiên bên ngoài cửa ném vào một cuộn giấy.

Giang Thanh Lưu tò mò, Lan San Khách nh ặt lên, tất nhiên là đưa cho Bạc Dã Cảnh Hành. Giang Thanh Lưu thế nhưng ngang ngạnh xông đến, Bạc Dã Cảnh Hành vừa mở ra nhìn, mặt trên có một dòng chữ cố ý viết xiên xẹo: "Nguy hiểm, rời đi."

Giang Thanh Lưu có ngu đến mấy cũng biết đây là có người báo hiệu, ngược lại h ắn hiểu kỳ: "Là người phương nào cảnh báo?"

Bạc Dã Cảnh Hành x ất hai tay một cái, cuộn giấy biến thành tro bụi: "Mang lão phu rời đi, ngay lập tức!"

Giang Thanh Lưu cũng hiểu sự tình khẩn cấp, lập tức mang Bạc Dã Cảnh Hành vào trong phòng h ắn _ Trần Bích sơn trang được xưng là võ lâm đệ nhất sơn trang, sao lại thiếu mất mấy thứ địa đạo ngoạn ngoèo kì quái chứ. H ắn vừa mới nh ấn mở cơ quan, đột nhiên bên ngoài vang lên một tiếng cười lạnh: "Giang trang chủ, ngài định dắt phu nhân đi nơi nào thế?"

Giang Thanh Lưu vừa quay đầu đã thấy Bách Lý Thiên Hùng đẩy cửa tiến lại, theo sau là Giang Ân Thiên sắc mặt x ảm ngoắt, cùng Quảng Thành Tử đạo trưởng của Vũ Đang, Nguyên Lượng đại sư của Thiếu Lâm các loại không dưới mười người!

Dưới hơn chục đôi mắt soi mói, lần đầu tiên Giang Thanh Lưu cảm thấy không còn gì để che giấu _ h ắn còn đang nắm tay Bạc Dã Cảnh Hành, sắp đem nàng đẩy vào địa đạo. Nhưng Bạc Dã Cảnh Hành lại vô cùng trấn tĩnh _ ba mươi năm trước, nàng bị toàn bộ nhân sĩ võ lâm trừng mắt nhìn giống h ệt, không mười cũng tám.

Bách Lý Thiên Hùng đứng bên cạnh Giang Ân Thiên, trong đôi mắt lóa ra tinh quang, mặc dù tuổi đã cao nhưng tinh thần vẫn dào dạt, Giang Thanh Lưu trong bụng thầm mắng một câu: lão bất tử. Sao lão không cùng Bạc Dã Cảnh Hành đi cùng quy vu tận đi chứ!

Giang Ân Thiên còn chưa mở miệng, Bách Lý Thiên Hùng đã nghiêm mặt cất giọng: "Giang minh chủ, cửa lớn không đi, đây là muốn đi đâu đây?"

Giang Thanh Lưu biết sự tình trầm trọng, nếu thân phận của Bạc Dã Cảnh Hành bị vạch trần, Giang Ân Thiên vì đảm bảo lợi ích gia tộc, nói không chừng sẽ buông bỏ hắn. Hắn thật sự muốn ôm Bạc Dã Cảnh Hành lăn xuống vực!

Trong đầu hắn trăm nghìn xoay chuyển, tay phải bỗng ấm áp, là cánh tay Bạc Dã Cảnh Hành nắm lấy. Giang Thanh Lưu ngẩn ra, chỉ thấy lão tắc bông xù chui ra từ dưới cánh tay hắn, lộ cái đầu nho nhỏ: "Thanh Lưu, sao ở đây tự đứng lại có nhiều người như vậy?"

Giang Thanh Lưu vừa nãy cả kinh, lúc này đã khôi phục lại bình tĩnh: "Bách Lý chương môn, đột ngột như vậy xông vào phòng ngủ của Giang mẫu, xin hỏi có chuyện gì cấp bách?"

Bách Lý Thiên Hùng hừ lạnh một tiếng: "Chuyện đến bước này, Giang minh chủ biết rõ còn hỏi sao?"

Giang Thanh Lưu đương nhiên biết rõ, nhưng hắn có ngu đến mấy cũng biết không thể đưa đầu ra khoe: "Lời của Bách Lý chương môn có ý tứ gì?"

Bách Lý Thiên Hùng tiến lên một bước, chỉ vào Bạc Dã Cảnh Hành sau lưng hắn: "Người dám nói ra thân phận người này trước mặt mọi người sao?"

Giang Thanh Lưu vẻ mặt khó hiểu: "Đây là tiêu thiếp của Giang mẫu Cảnh thị, Bách Lý chương môn có chuyện gì không ngại nói thẳng ra."

Bách Lý Thiên Hùng cũng là lão xảo quyết, giờ lão chỉ chờ Giang Thanh Lưu sẽ tự mình nói ra hay tiếp tục giả biện. Nhưng nhìn Giang Thanh Lưu cũng không phải loại người hồ đồ, tất nhiên sẽ khó mà có thể tự mình biện bạch, lão hừ lạnh một tiếng: "Giang minh chủ muốn tự ta chỉ ra bằng chứng sao? Ái thiếp "Cảnh thị" bên người Giang minh chủ rốt cuộc là người phương nào?"

Lão tiến thêm một bước ép sát, Giang Thanh Lưu lòng bàn tay mướt hết mồ hôi, vẫn không chịu vào bẫy: "Giang mỗ không rõ, Bách Lý chưởng môn khí thế hung hãn như vậy, đúng là làm người khó hiểu!"

Bách Lý Thiên Hùng mắt nhìn hẩn vẫn bình tĩnh như cũ, không chùng chính lão phải xuất cờ trước: "Giang Thanh Lưu, người còn giả vờ không hiểu! Cảnh thị bên người người chính là ma đầu Bạc Dã Cảnh Hành năm đó chứ ài!"

Lời vừa thốt ra, tất cả mọi người xung quanh đều biến sắc! Giang Thanh Lưu chỉ có thể gắng gượng giữ bình tĩnh, tỏ vẻ kinh ngạc: "Bách Lý chưởng môn sao lại nói ra những lời này? Không nhắc đến Bạc Dã Cảnh Hành là hạng người gì, chỉ nói đến tuổi tác, dù hiện tại vẫn còn sống cũng là một lão nhân gần đất xa trời. Làm sao có nửa điểm quan hệ với tiêu thiếp của Giang mỗ?"

Bách Lý Thiên Hùng sắc mặt lạnh lùng, trong giọng có vài phần đắc ý: "Giang Thanh Lưu, người tự cho rằng chuyện này thần không biết quỷ không hay, lại không viết lão tặc này năm đó trúng phải Mai Hoa chưởng của Thiên Họa chân nhân, Mai Hoa chưởng in vào da thịt, dù không chết, trên người chắc chắn vẫn lưu lại dấu vết hình hoa mai. Khi đó ta đứng xem trận chiến, tận mắt thấy Thiên Họa chân nhân tung một chưởng trúng vào vai phải hẩn ta. Nếu như người không tin, vậy thì để người kiểm tra trên người nàng ta có vết hoa mai lưu lại hay không."

Giang Thanh Lưu hơi nhú mày, Bạc Dã Cảnh Hành và Thiên Họa chân nhân luận võ, là thoại bản rất nổi danh ai cũng kể.

Thiên Họa chân nhân là đệ tử đích truyền đời thứ tư dưới chân Tam Phong chân nhân của Vũ Đang, tu vi tinh thâm. Thời điểm Hàn Âm cốc

náo loạn giang hồ, Thiên Họa chân nhân và Bạc Dã Cảnh Hành ước chiến một hồi, khiến cho vô số nhân sĩ giang hồ kéo nhau tới xem chiến.

Giang Thanh Lưu còn không biết _ năm đó hắn còn chưa được sinh ra. Tục truyền hai người công lực tương xứng, tranh đấu đến khi đèn gần cạn dầu, một Mai Hoa chưởng của Thiên Họa chân nhân đánh trúng vai Bạc Dã Cảnh Hành, đao tợ của Bạc Dã Cảnh Hành lại một kích xuyên tim.

Giang Thanh Lưu vốn không tin, nếu Bạc Dã Cảnh Hành trúng Mai Hoa chưởng thật, những nhân sĩ võ lâm đến xem chiến sao lại thả cho nàng sống mà rời đi? Chỉ không ngờ đến lão tặc này đúng thật đã từng trúng Mai Hoa chưởng, hắn cùng Bạc Dã Cảnh Hành tuy có những lúc chung giường chung gối, nhưng cũng chưa từng để ý đến. Nếu như trên người nàng có vết tích thật, vậy phải làm sao giờ?

Tâm tư đảo qua đảo lại, Giang Ân Thiên nhìn sang Giang Thanh Lưu, hai người có ý trao đổi, nhưng trước mặt chúng nhân sĩ, không cách nào cho phải. Cuối cùng Quảng Thành Tử đạo trưởng mở miệng: "Giang minh chủ xưa nay phẩm hạnh đoan chính, đâu đến mức phải cấu kết với ma đầu. Nếu nói vị cô nương này là Bạc Dã lão tặc, chứ vị võ lâm đồng đạo cũng khó mà tin tưởng. Nhưng Bách Lý chưởng môn suy cho cùng cũng không phải hạng ăn nói hồ đồ, không bằng Giang minh chủ để chúng ta kiểm chứng, miễn cho đại gia ngờ vực vô căn cứ."

Nguyên Lượng hòa thượng niệm một tràng rỗi mở miệng: "Đại hội võ lâm sắp đến, xin Giang minh chủ mau chóng xóa bỏ nghi ngờ."

Giang Thanh Lưu thật sự hết cách, Giang Ân Thiên để Xung Tịnh sư thái theo Bạc Dã Cảnh Hành vào phòng, nghiệm chứng trên người nàng có vết hoa mai hay không. Sau đó mọi người đều ra khỏi phòng, Giang Thanh Lưu đứng bên cạnh Giang Ân Thiên, trong đầu không ngừng tìm đối sách. Bách Lý Thiên Hùng lạnh lùng nhìn chằm chằm cửa phòng, đoàn người chỉ còn chờ Xung Tịnh sư thái bước ra nói kết quả.

Nhưng đợi một khắc vẫn không có động tĩnh. Bách Lý Thiên Hùng rất cuộc không nhịn nổi, sắp đẩy cửa tiến vào. Tất nhiên Giang Thanh Lưu

ngăn cản lão, tiến lên gõ cửa trước. Bên trong vẫn không có động tĩnh, cuối cùng Bách Lý Thiên Hùng bước nhanh tiến lại, hung hăng đẩy cửa bật ra.

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 37

Cửa phòng nháy mắt bị đẩy tung, một màn phấn trắng ào ra, Bách Lý Thiên Hùng cả kinh, nhanh chóng thoát thân. Giang Thanh Lưu thấy tình thế không ổn, lách mình tiến vào trong phòng. Bên trong chỉ thấy Xung Tịnh sư thái đứng áp mặt vào tường, giống như đã bị điểm huyết. Trong phòng không còn ai khác, cửa địa đạo vẫn đang mở toang.

Giang Thanh Lưu như bị sét giật _ chuyện đến nước này, hắn và Bạc Dã Cảnh Hành chắc chắn không thoát khỏi liên quan. Lấy tính cách của Giang Ân Thiên, đứng giữa vinh nhục của gia tộc và tính mạng của hắn, ông ta sẽ phải lựa chọn ra sao?!

Hắn nhân lúc màn phấn trắng vẫn chưa tan hết, phi thân lách vào địa đạo, nhanh chóng tẩu thoát.

Bách Lý Thiên Hùng hận nghìn răng nghìn lợi _ ai cũng tưởng rằng màn phấn trắng kia có độc, vội vàng nín thở giữ hơi, tán loạn tứ phía. Đến khi phấn tan hết, tiến vào bên trong, Bạc Dã Cảnh Hành và Giang Thanh Lưu đã không còn tung tích. Đã thế thứ phấn này chỉ là vôi tường Bạc Dã Cảnh Hành cạo xuống thôi mới tức chứ!

"Giang Ân Thiên! Giang gia cầu kết với Bạc Dã Cảnh Hành, ông giải thích thế nào?!" Lão gào rống giận dữ, sắc mặt Giang Ân Thiên âm trầm, một lát sau mới đáp: "Đệ tử Giang gia nghe lệnh, kể từ hôm nay, toàn lực truy đuổi Giang Thanh Lưu và Cảnh thị!"

Bách Lý Thiên Hùng nhìn cánh cửa địa lao một lát, vẫn cố bất chấp: "Không thể để Bạc Dã Cảnh Hành lại làm nguy hại võ lâm, theo ta đuổi theo!"

Lão dẫn đầu, rất nhiều người theo sau, theo địa đạo Giang gia một đường truy bắt. Giang Ân Thiên cũng bị Bách Lý Thiên Hùng khiến cho trở tay không kịp, nhìn vậy cũng phách người đuổi theo sau. Nhưng ông ta thừa biết _ đám người nhận lệnh này nghĩ có thể ở trong địa lao Giang gia bắt được Giang Thanh Lưu, không phải chuyện đùa sao?!

Bên này, Giang Thanh Lưu may mắn đã hồi phục được không sai lắm, lúc này đang thẳng một đường từ địa đạo tiến ra. Dù sao hắn cũng vô cùng quen thuộc với nơi này dù dọc đường có vô số cơ quan ám khí. Bách Lý Thiên Hùng tuy cũng là cao thủ võ lâm nhưng để truy bắt hắn là không hề đơn giản.

Bạc Dã Cảnh Hành càng chạy càng gian nan _ tuy nàng ở đây lâu hơn Giang Thanh Lưu rất nhiều nhưng thứ nhất, nàng không quen thuộc với cơ quan ám khí, thứ hai, nàng đang mang thai, cơ thể yếu ớt, ở nơi địa đạo ẩm thấp tăm tối này căn bản lê bước rất khó khăn. Nhưng nàng vẫn có biện pháp, nhanh chóng dùng tơ đao cuốn lấy thanh xà ngang phía trên, gập người mượn lực trèo lên phía trên địa đạo.

Giang Thanh Lưu đuổi theo phía sau, nàng nhìn thấy hắn nhưng không hề lên tiếng. Không mấy chốc, đám người Giang Ân Thiên, Bách Lý Thiên Hùng cũng reo hô đuổi đến. Đến khi tất cả đi hết, nàng mới trượt người xuống, loạng choạng chạy về phía trước.

Địa đạo tăm tối không một ánh sáng, Giang Thanh Lưu chuẩn xác tránh né từng cơ quan cạm bẫy, hiện tại đã trôi qua hơn nửa canh giờ, hắn một thân đẫm mồ hôi. May mắn phía trước đã lấp lánh ánh sáng, hắn dứt khoát phi người lên, phía trước là một sườn dốc cỏ hoang rập rập. Phía trước cách mấy thước có một con đường mòn, đường nhỏ nhưng không hề hoang liêu, con đường này dẫn tới địa phận Lạc Dương, thì thoảng sẽ có vài thương đội đi qua.

Tuy khinh công của Giang Thanh Lưu không thể so với Xuyên Hoa Điệp, nhưng cũng không thua kém ai. Hắn lướt qua con đường nhỏ sỏi đá, trong bụng âm thầm sốt sắng _ người của hai đại môn phái trong địa đạo

khăng định không đuổi kịp hấn. Nhưng một khi ra khỏi địa đạo, xung quanh đều là tai mắt của họ, hấn nửa bước cũng khó đi.

Gạt phiến ưu sang bên, hấn nhìn thoáng qua sườn dốc sâu không thấu đáy, bên cạnh có một tảng đá lớn chìa ra, trong lòng tự nhiên có chủ ý _ trước mắt phải tạm tránh đã. Hấn chạy về phía trước mấy bước, để lại một dọc vết tích rồi dùng khinh công phi thân trở lại chỗ cũ, khom người nấp dưới vách đá, ẩn trong đám dây leo nhằng nhịt. Quả nhiên một chốc sau, đám người Bách Lý Thiên Hùng, Giang Ân Thiên đuổi theo ra, tiến thẳng theo hướng đường mòn.

Đến khi tiếng chân nhỏ dần, Giang Thanh Lưu mới thở phào, đang định quay người đứng dậy, bỗng có tiếng động ai đó đến gần. Giang Thanh Lưu trong lòng kinh nghi, vội vàng bất động. Người còn lại này tất nhiên là Bạc Dã Cảnh Hành, tuy nàng đi rất chậm, nhưng thật may thời gian lúc này đã dư dả. Chỉ là Bạc Dã Cảnh Hành cảm thấy hơi buồn _ cơ thể nàng giờ như vậy, sớm muộn gì cũng bị đám người Bách Lý Thiên Hùng bắt được.

Đang nghĩ ngợi, bỗng thấy ven đường có một tảng đá lớn nhô ra, dây leo bên cạnh lại rậm rạp, giống như có thể chứa được người. Không bằng cứ tránh đi trước, làm gì tính sau!

Bạc Dã Cảnh Hành nghĩ thế, vén đám dây leo, bước chân tiến vào hốc đá, bỗng như đạp trúng phải thứ gì đó..

Bạc Dã Cảnh Hành đạp chân xuống nền hốc đá, chỉ cảm thấy phía dưới mềm mềm, nàng dùng sức giẫm đạp, lại cảm thấy cũng chẳng chắc, thế là yên tâm đạp cả bàn chân lên. Xung quanh đều là lá cây rậm rạp che khuất tầm nhìn, Bạc Dã Cảnh Hành thở dài, sờ sờ bụng: "Thang thuốc này đúng là hành chết lão phu! Lão phu mà khôi phục lại sức lực, thêm vào để ý mấy tên phế vật các ngươi!"

Bỗng dừng giữa đám lá cành rậm rạp vang lên một thanh âm lạnh như băng: "Thang thuốc gì cơ?"

Bạc Dã Cảnh Hành kinh hãi, đảo mắt tứ phía xung quanh: "Người nào?"

Thanh âm kia nghiêng răng nghiêng lợi: "Dưới chân!"

Bạc Dã Cảnh Hành vừa cúi đầu xuống nhìn, giữa đám lá cây um tùm bỗng mọc ra một cái đầu. Lại dịch hai chân ra chút, giờ mới thấy mình đang đạp trên hai bả vai. Bạc Dã Cảnh Hành dứt khoát ngẩng thẳng xuống, kê mõng trên đỉnh đầu người nào đó: "Tiểu tử Giang gia, a ha ha ha."

Giang Thanh Lưu không nhin nổi: "Không được ngẩng lên đầu ta, thang thuốc gì hả?"

Bạc Dã Cảnh Hành cười hì hì: "Tiểu tử Giang gia, tuy mới chia xa mấy khắc nhưng mà lão.. người ta nhớ chàng lắm đó!"

Giang Thanh Lưu "..."

Nhưng tâm điểm của Giang Thanh Lưu không dễ chuyển hướng như vậy: "Thang thuốc gì?"

Bạc Dã Cảnh Hành nhấn mõng ngẩng xuống thật mạnh, Giang Thanh Lưu đang cố gạt đám dây lá sang bên, lúc này khó mà nhin nổi nữa: "Người để ý vào chứ! Đừng có ngẩng lên đầu ta!"

Bạc Dã Cảnh Hành đang cố gắng vận nội công phóng ra loại khí có mùi gì đó, làm cho hắn tạm thời quên đi chuyện thang thuốc. Không ngờ phía trên mặt đường nghe thấy một loạt tiếng động ầm ào, chỉ thấy lão thất phu Bách Lý Thiên Hùng đã dẫn người quay lại.

Một tiếng ộp vang lên, Giang Thanh Lưu ngửi thấy một trận mùi hoa Yên Chi, đến khi thần trí trở lại, hắn tức phát điên! Hắn vớ tay lên, thành linh tấp tới. Thân thể của Bạc Dã Cảnh Hành rất mỏng manh, không thể chịu được đau nhức, nhất thời giật mình đứng phắt dậy.

Đám dây leo này vốn không chắc chắn, làm sao chịu được sức lực như vậy! Giang Thanh Lưu chỉ thấy trên vai bị đè nặng, dây leo đứt phụt, nháy mắt rơi thụp xuống! Hắn thẫn thờ nghĩ không ổn, tính bắt lấy một sợi dây leo khác.. Nhưng trên đầu lại bị một vật nặng đập trúng.

....

Phía trên vực dốc, Bách Lý Thiên Hùng dẫn người từ địa địa đuổi theo đường mòn được hơn chục dặm. Nhưng từ lúc mất hoàn toàn dấu vết, lão đã nghi ngại. Có tin đồn công lực của Giang Thanh Lưu đã mất hết, coi như là tin vịt, hẳn có thể chạy quá mười dặm không có gì lạ. Nhưng thế trạng của Bạc Dã Cảnh Hành, lấy tin tức mà lão mua được ở chỗ Thương Thiên Lương, chắc chắn không có chuyện nàng chạy được xa như vậy.

Lão ta vốn là loại người ngoan tâm, xảo quyệt, rất nhanh đã nghĩ đến Bạc Dã Cảnh Hành căn bản chưa có đi xa. Vừa nghĩ vậy, lập tức lão dẫn người quay lại đường cũ, tỉ mỉ lục soát ven đường và những chỗ có thể ẩn náu.

Một số người đối với chuyện này vẫn rất hồ nghi, dù sao bình thường danh tiếng của Giang Thanh Lưu quá tốt, không giống loại người sẽ cấu kết cùng Bạc Dã Cảnh Hành, tự hủy tiếng tăm.

Bạn bè hảo hữu chí giao của Giang Thanh Lưu càng cố gắng cản trở Bách Lý Thiên Hùng lục soát, ai cũng biết việc lão vừa chịu nỗi đau chết con nên muốn trả thù riêng Giang Thanh Lưu.

Bách Lý Thiên Hùng nhất quyết muốn đẩy Giang Thanh Lưu vào chỗ chết, căn bản không quan tâm trở ngại, một mực ra lệnh cho toàn bộ đệ tử Thất Túc khiếm phái truy lùng. Đồng thời tạo áp lực với Giang Ân Thiên, yêu cầu Giang gia phái người tương trợ.

Giang Ân Thiên đương nhiên sẽ phái người tương trợ, tai mắt của Giang gia chắc chắn chỉ hơn không kém so với Thất Túc khiếm phái. Nếu thật sự muốn tìm, chỉ sợ Giang Thanh Lưu chạy trời khó trốn. Nhưng lớp lớp hậu bối Giang gia ai cũng đều do hắn chỉ dạy, người nào sẽ thật tâm truy lùng?

Bách Lý Thiên Hùng chỉ đành từng bước ép sát: "Giang tộc trưởng, ông đứng đầu một gia tộc hẳn phải nghĩ cho danh tiếng của Giang gia. Hiện tại Giang Thanh Lưu và Bạc Dã Cảnh Hành cấu kết, bên ngoài ắt sẽ có lời vu

ve. Nếu ông một mực muốn bao che, e là Giang gia không thoát khỏi nghi hiềm."

Giang Ân Thiên mặt ngoài vẫn đáp ứng, lệnh cho đệ tử Giang gia toàn lực truy lùng. Trong lòng ông ta đầy nghi ngờ, khó khiêu _ Giang Thanh Lưu dính líu đến Bạc Dã Cảnh Hành, không lẽ vì Ngũ Diệu thần công? Vì sao ngay cả mình nó cũng không nói cho?

Bên ngoài toàn bộ giang hồ khua chiêng gõ mõ. Mà dưới vách núi, lá rụng chông chát, không có lấy bóng dáng người đi qua.

Giang Thanh Lưu đứng dậy từ đám cành lá khô, mặt trầy một mảng, tay phải trật khớp, chân phải cũng bị thứ gì đó sượt qua, máu tứa thành một mảng.

Hắn cố nhin mắng chửi, ngẩng đầu theo bản năng nhìn liếc qua vách núi. Chỉ thấy Bạc Dã Cảnh Hành đang dùng tơ đao cuốn lấy một cành cây to, chần chạp đáp xuống như một con nhện.

Vì một đường có Giang Thanh Lưu dọn trước, trên người nàng chính ra xiêm áo vẫn chỉnh tề, chỉ có vài phiến lá dính lên không tránh khỏi. Giang Thanh Lưu thật sự ngạc nhiên: "Người ta mang thai, vấp chân một cái đã sinh non. Người mang thai, chạy trốn chết còn rơi xuống vực vẫn chẳng hề hấn gì."

Bạc Dã Cảnh Hành chỉnh đốn đám lá dính trên người và tóc xong, còn rất khiêm tốn đáp: "Tất nhiên, gia gia và thúc thúc nhà người đều là người phi phạm cả."

(Nàng tự nhận mình là gia gia của Giang Thanh Lưu thì con nàng tất nhiên là chú của Giang Thanh Lưu rồi)

Giang Thanh Lưu thuận tay nhặt một cục đá lên, không nói hai lời ném qua!

Mắt thấy sắc trời đã sẫm tối, mùa thu sớm cốc bắt đầu ngập sương. Giang Thanh Lưu không quan tâm chuyện tính sổ nàng nữa, đi khắp xung

quanh tìm chỗ nghỉ lại.

Nhưng sơn cốc này nhìn còn chẳng giống một cái động. Giang Thanh Lưu đành tìm tạm một chỗ kín gió, hái thêm tằm chục trái cây ăn được gần đó. Hắn đi quá vội vàng, không kịp mang theo bội kiếm, đành lượm một cành cây cứng cứng, đuổi dã thú rắn rết tạm.

Hắn một mực loay hoay, Bạc Dã Cảnh Hành liền chọn một tảng đá sạch sẽ ngồi xuống. Nàng lượm trái cây lên cắn thử, thấy chua, lại chỉ huy Giang Thanh Lưu đi hái quả khác.

Giang Thanh Lưu không thêm để ý, để phòng rắn rết, hắn đem đám cành lá rụng gạt sang một bên, rồi lại vật bớt cỏ dại, miễn cưỡng coi như quang đãng.

Sắc trời tối dần, sương mù dày che mắt, Giang Thanh Lưu chắc chắn dù có đứng trên đỉnh núi cũng không nhìn rõ được mới gom củi, đá ra nhóm lửa. Cách nhóm này không dễ, hắn cũng không hấp tấp, lục tục trong bóng tối.

Tơ đao trong tay Bạc Dã Cảnh Hành như xà tinh, thi thoảng lại lấp ló dưới tay áo, phát ra những tiếng động rất khẽ. Giang Thanh Lưu nhóm lửa xong đã thấy trước mặt nàng đặt hai con thỏ, một con chim trĩ.

Dù Giang Thanh Lưu đối với nàng không hề có hảo cảm, nhưng cũng không khỏi cảm khái, bản lĩnh nghe âm thanh lần vị trí của lão tặc này thật rợn người. Bạc Dã Cảnh Hành xé áo hắn tỉ mỉ lau tơ đao sạch sẽ: "Nhờ phúc của Giang Thiếu Tang, ngày người trong địa lao ba mươi năm, thính lực của lão phu so với người thường nhạy hơn chút ít."

Giang Thanh Lưu hừ một tiếng, mài nhọn cành khô, đem thỏ và chim trĩ lột sạch da lông, cẩn thận mổ xẻ. Bạc Dã Cảnh Hành ngồi cạnh đồng lửa, đêm khuya trong sơn cốc, gió lạnh gào thét, nàng có chút sợ lạnh.

Giang Thanh Lưu đành nhóm thêm củi vào đồng lửa, đang chuẩn bị nướng, Bạc Dã Cảnh Hành bỗng cầm một quả cây lên, siết chặt nắm tay, bóp nước quả rưới lên thịt.

Lúc nướng gà Giang Thanh Lưu tương đối rảnh rỗi: "Ba mươi năm, người của hôm nay so với Bạc Dã Cảnh Hành của 30 năm trước đã cách một trời một vực. Chưa nói đến giới tính, chỉ riêng tuổi tác chắc chắn cũng không ai tin được người và Bạc Dã Cảnh Hành có điểm gì tương tự. Kể cả trên người người có vết tích Mai Hoa chương thật thì vẫn có cách phản bác, người lại nghĩ đến chuyện bỏ chạy?"

Mùi hương từ thịt gà nướng chua chua ngọt ngọt lan tỏa, Bạc Dã Cảnh Hành cười: "Nếu Giang Ân Thiên cũng nghĩ như vậy, lão phu cần gì chạy. Tiểu tử, dù thân thế của lão phu có là thật hay giả, Giang Ân Thiên tất sẽ giết ta."

Giang Thanh Lưu dĩ nhiên không tin: "Thái gia gia tuy lòng hướng về danh dự của Giang gia, nhưng dù sao người cũng được gả vào cửa Giang gia. Huống hồ trong bụng còn mang thai con của ta, sao ông có thể vì một thoáng nghi ngờ mà đẩy người vào chỗ chết được?"

Bạc Dã Cảnh Hành nhìn hắn chuyên chú, rồi bỗng cười to: "Đúng là tiểu tử ngây ngô. Được rồi, đêm nay còn dài, lão phu cũng rồi, kể cho người nghe bí mật vô lâm nhé?"

Nàng có hứng kể, nhưng Giang Thanh Lưu vẫn chưa định nghe: "Những đi đâu người nói là thật sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành lại cười: "Ít nhất chuyện ông nội người Giang Thiếu Tang bị giết là sự thật."

Lời vừa nói như sấm bên tai, thốt ra đến nhẹ nhàng, nhưng lại như cú thối vào ngực Giang Thanh Lưu: "Người nói gì?!"

Bạc Dã Cảnh Hành chỉ về phía con chim trĩ hắn đang nướng, ý nhắc nhớ đảo mặt, rồi thông thả đáp: "Năm đó Giang Thiếu Tang tuy trúng phải một chiêu Phần Tâm chương của lão phu, nhưng làm sao chết được. Hung thủ thực sự giết chết hắn, là thái gia gia của người Giang Ân Thiên."

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 38

(Tớ đổi lại Ông nội là Gia Gia cho đỡ loạn mọi người nhé.)

Giang Thanh Lưu đột ngột đứng phắt dậy, cầm xiên chim nướng trên tay ném về phía Bạc Dã Cảnh Hành, suýt nữa thì đâm trúng mặt nàng: "Lão tặc, người nói bậy bạ gì thế?"

Mặt hần đỏ bừng đỏ bừng sát khí, mắt hần hung quang, Bạc Dã Cảnh Hành chẳng chút ái ngại: "Được thôi, người không tin, vậy ta không nói nữa. Có đi đâu sự tình của Giang gia, bản thân người là minh chủ, xét đến cùng rõ được bao nhiêu, tự trong lòng người hiểu. Ha ha, nhãi ranh vẫn chỉ là nhãi ranh, chuyện của trưởng bối, không nói cho người chính là vì tốt cho người thôi."

Trong lòng Giang Thanh Lưu có một sự bức tức khó hiểu, muốn tiếp tục hỏi rõ, lại sợ lão tặc này nói bậy bạ lung tung. Bạc Dã Cảnh Hành lại thật sự không nói gì, nàng thêm củi vào đống lửa, ánh lửa hắt trên con người như hai mồi lửa nhe nhóm.

Giang Thanh Lưu lại ngẫm xuống, tự thuyết phục mình không nên bị những gì lão tặc này nói ra ảnh hưởng, nhưng xiên thịt chim trên tay lại nướng chỗ sống chỗ khét. Lại một trận trăn trăn mặc, thịt chim nướng chín, mang một hương vị thơm ngọt khiến người ta chảy dãi. Giang Thanh Lưu hít sâu - chẳng lẽ hần thật sự là nhãi ranh ba tuổi, không phân biệt nổi lời đối phương nói là thật hay giả sao?!

Hần đột ngột mở miệng: "Vì sao thái gia gia lại muốn giết gia gia ta? Người có chứng cứ gì?"

Bạc Dã Cảnh Hành đuổi người: "Giang Thiệu Tang cũng là một kỳ tài võ học, năm đó toàn bộ võ lâm truy sát lão phu, nhưng có kẻ nào thật sự

thay mặt chính nghĩa giang hồ? Chẳng qua đầu thêm muốn Ngũ Diêu thần công mà thôi! Có lẽ cả giang hồ này trừ hắc ra, chẳng ai dám thừa nhận đầu đó. Xét điểm ấy, lão phu nên kính hắc là một hán tử."

Giang Thanh Lưu muốn nói, nhưng nhin xuống không cất lời. Bạc Dã Cảnh Hành chậm rãi nói tiếp: "Trận chiến cuối cùng, Thất Túc kiếm phái, Võ Đang, Thiếu Lâm, gần như tất cả danh môn chính phái trong giang hồ đều tham dự, Chẳng lẽ người không thấy kỳ quái sao, lão phu một người, dù Ngũ Diêu thần công có xuất quỷ nhập thần ra sao, những đại hiệp tiểu hiệp đó cũng chẳng phải chỉ biết khoa chân múa tay, sao có thể bị thương tổn nặng nề như vậy? Còn nữa, bọn chúng phí sức như vậy bắt lão phu, sao không giết chết mà chỉ cần tù trong địa lao?" Nàng không ngừng cười hăng hắc: "Chúng vẫn luôn nội đấu, tất cả đều muốn bắt sống lão phu, nhưng lại đều không muốn người kia bắt sống được lão phu. Vì Ngũ Diêu thần công, ai cũng hao tổn tâm cơ. Dưới tình thế đó, bọn chúng tự kiềm hãm lẫn nhau, ta việc gì phải giết chết Giang Thiếu Tang?"

Giang Thanh Lưu cảm thấy mình không nên nghe tiếp, lão tặc này quỷ kế đa đoan, một khi nghe vào sai lệch sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của mình. Nhưng hắc giống như một đứa trẻ tò mò, không khống chế được tâm tư: "Vì sao người chắc chắn là Thái gia gia ta giết gia gia ta?"

Bạc Dã Cảnh Hành không chút ngạc ngữ: "Trong trận hỗn chiến, quả thực lão phu đã đánh một chưởng trúng Giang Thiếu Tang, nhưng một chưởng đó chắc chắn không thể ảnh hưởng tới tính mạng của Giang Thiếu Tang. Sau khi lão phu bị bắt, Giang Thiếu Tang giam nhưng không giết, lập ước định cùng lão phu, lão phu truyền cho hắc Ngũ Diêu thần công, hắc tra cho lão phu sự thật về Hàn Âm cốc bị diệt môn năm đó. Lão phu để bảo toàn tính mạng nên tạm thời đáp ứng."

Rốt cuộc Giang Thanh Lưu khó nhin nổi: "Không có khả năng! Người giết bao nhiêu võ lâm đồng đạo, gia gia ta lại cấu kết với người sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành hí mắt cười nhìn hắc: "Người cũng cấu kết cùng lão phu đấy."

Giang Thanh Lưu ngậm miệng không nói nữa- Hắn quả thực cấu kết cùng Bạc Dã Cảnh Hành, tuy mục đích không tổn hại đến giang hồ võ lâm, nhưng sự thật không thể chối cãi.

Hắn hít một hơi thật sâu: "Coi như đó là thật, vậy tại sao ông ấy lại bị Thái gia gia ta giết chết? Chẳng lẽ vì Thái gia gia ta biết được chuyện đó, không thể dung tha cho chuyện sỉ nhục ông ấy gây nên?"

Bạc Dã Cảnh Hành ôm bụng, cười suýt ngã ngựa: "Đúng là trẻ con, càng lúc càng buồn cười. Đang cùng gia gia người lập hiệp ước, đột nhiên Giang Ân Thiên bí mật tìm đến lão phu, ngỏ ý sẵn giúp lão phu tra rõ chuyện Hàn Âm cốc diệt môn, đi đầu kiện là đem tâm pháp của Ngũ Diệu tâm kinh truyền cho ông ta."

Giang Thanh Lưu như đóng băng, Bạc Dã Cảnh Hành vẫn một bộ dáng vân đạm phong khinh: "Người thừa kế và tộc trưởng mỗi người một bên, chọn ai thật là khó ghê."

Giang Thanh Lưu mặt lạnh như sương, tuy hắn đã cố hết sức ép mình phải tỉnh táo tiếp nhận, nhưng trong tâm đã hoảng loạn như ma nhập: "Bọn họ bất hòa sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành mỉm cười: "Đâu có đâu có, tộc trưởng và người thừa kế sao có thể trở mặt được. Sau khi ước định xong, ta đưa Huỳnh Hoạch tâm kinh và Ngũ Diệu tâm kinh lần lượt cho Giang Ân Thiên và Giang Thiếu Tang. Rồi nói cho bọn hắn biết, nếu tu luyện Ngũ Diệu tâm kinh mà không có Ngũ Diệu thần châu tương trợ sẽ bị tẩu hỏa nhập ma."

Giang Thanh Lưu rõ ràng không hiểu, Bạc Dã Cảnh Hành nhìn đồng lử, con chim quay đã cháy khét, khói đen bốc lên. Giang Thanh Lưu vẫn hờn nhiên không phát giác. Nàng cũng không nhắc: "Nếu không có Ngũ Diệu thần châu, ăn sống quả tim của người từng tu luyện Ngũ Diệu tâm kinh cũng được."

Xiên chim nướng cháy đen trên tay Giang Thanh Lưu ném vụt tới đây hẳn học, Bạc Dã Cảnh Hành khẽ né, không đánh trúng: "Sau đó, Giang Ân Thiên chủ động tìm đến Giang Thiếu Tang, nói rằng tự nguyện làm thuốc

dẫn giúp Giang Thiệu Tang tu luyện thần công. Dù được Giang Thiệu Tang tin là thật. Ha ha, nếu người không tin, có thể đào mộ ra nhìn lòng ngực của Giang Thiệu Tang, có giống người bị moi tim mà chết không! Tuy đã qua ba mươi năm, nhưng vết thương đó không phải nhỏ, chắc chắn vẫn tìm được vết tích!"

Giang Thanh Lưu sải bước tới, một tay bóp cổ Bạc Dã Cảnh Hành: "Người có phải con người không, sao có thể sinh ra tâm tư tàn độc như vậy!"

Tơ đao của Bạc Dã Cảnh Hành khê động, điểm huyết làm tay hắn mất hết sức lực: "Lão phu nói sự thật! Ngũ Diệu thần công cực kỳ đặc thù, một khi có được, thiên hạ vô địch, nhưng nếu không có Ngũ Diệu thần châu duy trì, sẽ phải ăn sống quả tim của kẻ cũng tu luyện thần công khác, bằng không sẽ bị tẩu hỏa nhập ma. Muốn luyện được thần công, phải trả giá đắt cũng không hiếm lạ."

Giang Thanh Lưu chậm rãi buông tay: "Thái gia gia ăn tim của gia gia.. Ý người là, ông ấy đã luyện được Ngũ Diệu tâm kinh sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành cười xiêu vẹo: "Chuyện ông ta hứa với ta chưa từng được thực hiện, vì Ngũ Diệu tâm kinh có hai bộ. Bây giờ vừa lộ chút đầu mối của ta, ông ta tất nhiên là ngày đêm bất an. Vậy nên bất luận lão phu là Cảnh thị hay Bạc Dã Cảnh Hành, ông ta chắc chắn sẽ giết tận. Bằng không nếu chuyện kia một ngày lộ ra, ha ha, tộc trưởng Giang gia mặt phải vẻ vang lắm."

Giang Thanh Lưu còn muốn nói gì đó, Bạc Dã Cảnh Hành đưa tay vuốt ve gương mặt giống Giang Thiệu Tang mấy phần của hắn: "Được rồi, lão phu quên không nói cho người biết, bộ thứ hai Thái Bạch tâm kinh, chính là Tàn Tượng thần công mà người tu luyện. Lần trước khai thông nội lực cho người lão phu đã phát hiện, chỉ là không muốn con nít người thương tâm."

Giang Thanh Lưu đứng chết trân tại chỗ, chỉ cảm thấy trong lòng buốt lạnh như hàn băng. Nếu Tàn Tượng thần công đúng là Thái Bạch tâm kinh, như vậy hiện tại, chỉ có hắn và Giang Ân Thiên cùng tu luyện..

Bạc Dã Cảnh Hành khoe miệng khê nhếch, âm nhu tà khí: "Tiểu tử, lão phu đã cứu mạng ngươi."

Giang Thanh Lưu toàn thân vô lực, người trưởng bối hần kính trọng nhiều năm như vậy, thì ra vẫn luôn cất giấu một bộ mặt khó chấp nhận như thế. Bạc Dã Cảnh Hành thần sắc đạm nhiên: "Ba mươi năm, ông ta cũng thừa biết lão phu sẽ không ngoan ngoãn đưa ra toàn bộ Ngũ Diệu tâm kinh. Dĩ nhiên, nếu như bất đắc dĩ, nếu ông ta động sát tâm, lão phu cũng có thể giao ra ba bộ tâm kinh bảo bối. Hần lấy được ba bộ, nhất định sẽ buông tha lão phu một thời gian. Dù Bách Lý Thiên Hùng có hung hãn đến đâu, ông ta cũng sẽ lo liệu ổn thỏa cho lão phu." Nàng chậm chậm tiến sát lại Giang Thanh Lưu, nụ cười quỷ mị: "Vậy nên, lão phu hiện tại muốn đi đâu, thích đi đâu lúc nào cũng được, kẻ thực sự rơi vào đường cùng là ngươi."

Một thoáng trầm mặc, trong sơn cốc chỉ có đám lửa bập bùng cháy, đôi lúc có tiếng côn trùng kêu. Giang Thanh Lưu chỉ thấy hít thở thật khó khăn, giống như lá phổi cũng bị đông thành tảng đá. Bạc Dã Cảnh Hành chậm rãi thở xiên vào que, lại lấy nước quả vắt lên, nướng tiếp.

Giang Thanh Lưu dù sao cũng không phải tiểu hài tử ba tuổi, tâm hồn mong manh cần người lớn dỗ dành. Hần chậm rãi thở tự nướng. Đến khi thịt thỏ chín vàng ươm, thơm ngào ngạt, tâm tình hần mới bình phục: "Lời người nói, ta không biết có nên tin không. Nhưng vẫn cảm tạ đã nhắc nhở."

Bạc Dã Cảnh Hành không đáo, hai tay chà lau trên áo hần một hồi: "Giờ ngươi tính sao?"

Hai tay Giang Thanh Lưu thẫn bóp chặt: "Đến mộ gia gia ta, mở quan tài!"

Bạc Dã Cảnh Hành gật nhẹ: "Ngủ trước đi, lấy lại tinh thần, ngày mai xuất phát."

Nàng ngồi bên đống lửa, nghiêng người tựa vào tảng đá, nhắm mắt dưỡng thần. Giang Thanh Lưu ngơ ngẩn ăn thịt nướng, tâm loạn như ma, làm sao ngủ được?

Nếu như đó là sự thật, giờ hấn phải làm gì?

Tâm trạng hấn không yên, một đêm không chợp mắt, mới thoảng bu ồm ngủ trời đã tảng sáng. Bạc Dã Cảnh Hành ở gần đồng lửa, trên người vẫn bình ổn, còn hấn ướt đầm sương sớm.

Lúc này Bạc Dã Cảnh Hành đứng dậy, không có hoa Yên chi, dù ăn được trái cây nhưng sắc mặt nàng vẫn kém xa lúc trước. Giang Thanh Lưu hái thêm vài thứ quả cho nàng, sau đó bắt đầu tìm lối ra.

Sườn dốc này cách sườn dốc tằm trăm mét, hai đỉnh núi hai bên tạo thành thế cái chạc, trên rộng dưới hẹp. Dây leo xung quanh rất nhiều, nhưng lại khó leo bám. Thể lực của Giang Thanh Lưu có thể ứng đối được, nhưng Bạc Dã Cảnh Hành không thể.

Giang Thanh Lưu nhìn vách núi, lại nhìn nàng, cuối cùng hạ quyết tâm, đem tấm áo rách của mình cởi ra, thắt thành dây vải, buộc chặt Bạc Dã Cảnh Hành trên lưng. Bạc Dã Cảnh Hành thử thử, thấy buộc rất chắc, không nhịn được khen: "Tiểu tử ngoan, lão phu thay thúc thúc ngươi cảm ơn nha."

Giang Thanh Lưu suất giắt mớ vải ra ném vào mặt nàng..

Một đường leo nhảy, trên tay Giang Thanh Lưu đầy những vết thương mảnh đá, cây gai đâm chọc. Hấn cắn răng không kêu tiếng nào, có lúc bắt được sợi leo lại phát hiện là sợi gai, không những không thể thả tay, còn phải sống chết giữ chặt.

Trên lưng hấn, Bạc Dã Cảnh Hành vẫn nháo nhác: "Ôi ôi, tiểu tử cẩn thận gia gia ngươi! ôi, cẩn thận thúc thúc ngươi!"

Giang Thanh Lưu hận nghiền răng, chỉ kém nước chọc mù tai mắt.

Rơi xuống thì nhanh, leo lên lại là cả một quá trình. Sau một canh giờ, m ồ hôi trên lưng Giang Thanh Lưu đã ướt sang cả Bạc Dã Cảnh Hành. Trên sườn dốc có một mỏm đá to có thể tạm đặt chân. Hấn đứng trên mỏm đá đi đầu hòa khí tức, nghỉ ngơi một lát tiếp tục leo lên.

Không biết leo được bao lâu, Bạc Dã Cảnh Hành bỗng dừng làm hẳn ngừng động tác: "Phía trên có người."

Giang Thanh Lưu không tin: "Nơi này cách phía trên không dưới trăm mét, lại không có tiếng động gì lớn, người nghe ra được có người sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành không có nửa điểm đùa giỡn: "Thật sự là có người! Người cẩn thận chút, đừng để bị phát hiện!"

Giang Thanh Lưu đành cố giảm tiếng động, không để lá cây sột soạt quá to. Lại leo lên tầng hai, ba trăm mét, quả nhiên nghe thấy có người phía trên nhỏ giọng nói chuyện: "Phu nhân thương các người dầm mưa dãi nắng khổ cực, đặc biệt sai người đem Tứ Tượng thanh tâm tửu này qua đây. Tất cả lại gốc cây này nghỉ đi."

Giang Thanh Lưu vội ẩn người vào một lùm cây rậm rạp, một cơn gió thoảng qua, quả nhiên có mùi rượu lan đến, có thể thấy đúng là rượu ngon hiếm có.

Giang Thanh Lưu khẽ giọng: "Bên trên có vẻ như có người muốn đưa cảnh béo, nếu không.. Dùng loại rượu ngon này, hương rượu đón gió lan mùi dấm. Lại là rượu của Thất Túc kiếm phái, chẳng phải muốn nói cho ta biết nơi này có người của Thất Túc kiếm phái sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành căn bản chẳng nghĩ đến là người nào có ý báo hiệu: "Tên nhãi ranh Bách Lý Thiên Hùng ư là đã bố trí tai mắt khắp dọc đường rồi, thay vì ở đây suy nghĩ mấy thứ ba linh tinh, người nghĩ đến chuyện sống chết là hơn."

Giang Thanh Lưu bao năm nay lẩn lộn chốn võ lâm không phải dạng ngu ngơ, hẳn chẳng sợ dẫm ba tên do thám, ngược lại còn nói đùa: "Không sao, bao giờ đi lên, ta ném người ra đó, bọn họ đuổi theo bắt người, ta một đường ung dung."

Bạc Dã Cảnh Hành chỉ sợ nhất hẳn như thế thật, nhất thời lú lú: "Phương pháp này làm thì cũng được, chỉ là hơi chút có lỗi với thúc thúc người thôi."

Giang Thanh Lưu nổi đóa muốn ném nàng lên thật.

Hai người chầm chậm tiếp cận mặt đất, nơi này cách địa đạo Giang gia khá xa, Giang Thanh Lưu biết rõ chỉ có thể mạo hiểm leo lên. Từ sườn cốc bên kia leo lên, toàn bộ là núi hoang, núi non trùng điệp, chỉ sợ bọn họ sẽ lạc đường.

Trong bụi cây, Giang Thanh Lưu còn đang tính toán, bỗng dưng Bạc Dã Cảnh Hành phía sau tiện tay lượm ba phiến lá cây, phi vút lên! Phía trên vách núi có tiếng người hét lên rồi nhanh chóng dập tắt. Bạc Dã Cảnh Hành ám chỉ Giang Thanh Lưu lập tức đi.

Giang Thanh Lưu nhanh chóng leo lên phía trên, chỉ thấy trên con đường mòn nhỏ có ba xác đệ tử Thất Túc kiếm phái nằm ngổn ngang dưới đất. Bên cạnh còn có một nha đầu áo trắng, mặt đầy hoảng sợ đang cố che miệng.

Bạc Dã Cảnh Hành không chút hoang mang đi đến trước mặt nàng ta: "Nói với nàng, không cần lo lắng cho ta."

Nha đầu vẫn lấy tay che miệng, liên tục gật đầu, rồi lại nói: "Phu nhân nói nếu nhìn thấy ngài, nói cho ngài biết dọc đoạn đường này đều là người của Thất Túc kiếm phái, mong ngài lưu ý."

Nàng ta vừa dứt lời, Bạc Dã Cảnh Hành đã vung tay điểm một chưởng, ngay chính giữa cổ họng. Cả người nha đầu mềm oặt, ngã phịch trên đất.

Giang Thanh Lưu hừ lạnh: "Người cũng biết thương hương tiếc ngọc cơ đấy, một đường đều có người của Thất Túc kiếm phái, phải đi kiêu gì đây?"

Bạc Dã Cảnh Hành cao giọng cười: "Chỉ là lũ kiến hôi, lão phu việc gì phải sợ? Người nói xem, lão già Bách Lý Thiên Hùng kia do thám được thân phận của lão phu rồi, vì sao vẫn giấu mà không tung ra, đợi đến tận đại hội võ lâm? Lão phu rời chốn giang hồ lâu lắm rồi, lần này oanh oanh liệt liệt trở lại cũng hay!"

Gân xanh trên trán Giang Thanh Lưu thịch thịch nhảy: "Những người này cũng đều có vợ con, cha mẹ già! Người không thể buông xuôi chuyện sư môn mình bị tàn sát, lại tàn sát vô số sư môn của người khác sao!"

Bạc Dã Cảnh Hành nghe như không nghe: "Chúng làm những chuyện như thế, sớm muộn cũng bị diệt môn. Lão phu chỉ thay người hành đạo thôi."

Giang Thanh Lưu một cùng nàng tranh cãi, thuận tay cưỡi theo một thanh kiếm, tiếp tục trèo lên. Hắn một thân võ tuyệt không phải hư danh, giờ có kiếm trong tay, như hổ thêm cánh.

Trèo một lát, hắn cực kỳ cẩn thận leo xuống, cống Bạc Dã Cảnh Hành lẫn vào trong bụi rậm. Làm xong việc, hắn mệt bã cả người. Tranh thủ chút thời gian lấy lại sức lực.

Ước chừng ba bốn khắc sau, có kẻ phát hiện ra nơi này có điều khác lạ. Bách Lý Thiên Hùng giận dữ, lập tức đem người phi vội tới. Bọn chúng rất nhanh nhận ra phía trên núi có dấu vết người trèo lên, Bách Lý Thiên Hùng lệnh cho một bộ phận đệ tử đi theo đường vòng, phần còn lại leo lên mỏm đá lưng cho bằng được.

Đến khi đám người bỏ xa, Giang Thanh Lưu mới rời khỏi chỗ nấp, không nhiều lời, mang Bạc Dã Cảnh Hành phi như bay theo hướng đến mộ phần Giang gia.

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 39

Đây là cửa ra của địa đạo Giang gia, cách mộ phần tổ tiên Giang gia không quá xa. Nếu đi bộ, kiêu gù cũng mất hai ngày đường. Giang Thanh Lưu đã chạy hết nổi, nếu không phải vẫn giữ một ngụm khí, hẳn hiện tại đã sớm gục.

Phía trước là một tiểu viện nông gia, Bạc Dã Cảnh Hành chột chột hẳn, nói rất nghiêm nhiên: "Dắt con trâu ra đi."

Giang Thanh Lưu tuyệt không phải phờng trộm cắp nhưng đến bước này cũng bất chấp. Hắn lén vào sân nhỏ, bên trong đúng có một con trâu.

Giang Thanh Lưu dắt con trâu ra, lục lọi trên người, chẳng còn vật gì đáng giá để để lại - kể cả có thì cũng rơi xuống đáy vực rồi. Lại quay mặt nhìn sang, Bạc Dã Cảnh Hành một thân áo gấm đính đầy minh châu. Y phục kia là Đan Văn Thiển tự tay thêu, minh châu toàn bộ là ngọc mắt mèo thượng đẳng.

Hắn bóc tất cả ra, đem để trong chuồng trâu, coi như tỏ tâm ý.

Bạc Dã Cảnh Hành ngăn lại: "Tuyệt đối không được, giờ mà lưu lại những thứ này, Bách Lý Thiên Hùng sẽ dò ra hành tung của ngươi và ta." Giang Thanh Lưu nghĩ lại, đành lấy ngọc về, ôm quỳ hướng về phía nhà nông phu nói: "Sau này nhất định sẽ đền đáp." Nói xong, không nhiều lời, Giang Thanh Lưu cưỡi trâu, Bạc Dã Cảnh Hành sợ xóc nảy, cưỡi Giang Thanh Lưu, hai người một trâu hướng phía trước phi nước đại!

Tuy sức trâu rất khỏe nhưng lại không bền bỉ bằng ngựa, chạy không bao lâu thì gục. Giang Thanh Lưu cũng không trông cậy nó đi được bao xa, chỉ cần dôi ra một lát cho hắn lấy hơi là đủ.

Đến khi đi đến bờ rừng, lại chạm trán hai tên lâm tặc! Giang Thanh Lưu dở khóc dở cười, loại tiểu tặc này khi xưa hắn chẳng thèm liếc xem. Hiện tại phía sau có truy binh, sợ lộ hành tung nên đành để trâu ở lại. May mà đối phương thấy hắn ăn mặc rách rưới, nghĩ là bần khổ nên cũng không làm khó.

Cứ như vậy chạy nguyên ngày đêm, cuối cùng cũng tới được tổ lăng Giang gia. Tổ lăng tất nhiên có người trông coi, nơi này có một sơn thôn nhỏ, là những người Giang gia phái đến từ rất lâu trước để trông coi lăng mộ. Dần dà, sinh con đẻ cái cũng được hơn ba trăm nhân khẩu.

Giang Thanh Lưu đối với nơi này rõ như lòng bàn tay, muốn mở quan tài đầu tiên phải chuẩn bị xẻng, cuốc, rồi lại vác theo Bạc Dã Cảnh Hành, không tốn mấy sức lực tránh khỏi những người canh giữ lăng, tiến thẳng tới mộ phần của Giang Thiếu Tang.

Ba mươi năm trôi qua, mộ phần của Giang Thiếu Tang an tĩnh tọa lạc tại đây. Bia đá sừng sững, tro đất bằng phẳng, như một tòa tháp cổ không nhiễm bụi trần. Giang Thanh Lưu tiến lại gần mộ phần, tự dưng thấy ảm ức: "Bạc Dã Cảnh Hành, ta sẽ mở quan tài nhưng ngươi nên biết, nếu ngươi nói có nửa điểm sai sự thật, ta sẽ chẳng khác nào một kẻ đào mả tổ tiên. Nghĩ xem lúc đó ta có bỏ qua cho ngươi không!"

Bạc Dã Cảnh Hành đứng vững trước mộ phần, nhưng tâm trạng vô vàn cảm khái: "Thiếu Tang hiên đệ, ôi Thiếu Tang, nghĩ đến khi đó, ngươi ta uống máu ăn thề, mỗi người một lòng riêng. Ngươi muốn đoạt được Ngũ Diệu tâm kinh xưng bá giang hồ, còn ta muốn tra ra manh mối kẻ thù diệt môn. Ai nghĩ đến ba mươi năm sau, ngươi đã hóa thành cát bụi, còn ta lại mang thai tôn tử của ngươi.. Hiên đệ.. Sau này ta dẫn nó đi thăm mộ tổ, gọi ngươi là Thái gia gia hay là thúc đây.."

Giang Thanh Lưu: ".."

Giang Thanh Lưu vốn còn muốn tế bái một chút, nhưng giờ xem ra, còn lẫn lữa nữa hắn sẽ bị lão tặc này làm cho tức chết. Dưới cơn nóng giận, hắn một mạch động thổ. Tuy là động thổ nhưng hắn không vội đào mộ luôn, Giang gia tài lực hùng hậu, phần mộ đầu được làm bằng đá hoa

cương nguyên khối, lại lấy đất sét bao quanh. Chỉ bằng cái xẻng trong tay, mở quan tài nói dễ vậy sao?

Hắn không có ý định đào thẳng vào mộ, mà xuống tay từ chỗ bia đá. Một lát sau, dưới bia đá bị đào ra một hố sâu. Bạc Dã Cảnh Hành bót cảm khái bèn bước qua xem hắn đào đất. Chỉ thấy dưới hố lộ ra một chiếc lư hương. Chuyện này thực sự kỳ quái, người bình thường ai lại đem lư hương chôn dưới đất.

Giang Thanh Lưu đột ngột dừng tay: "Trước nay phần mộ của Giang gia đều có vài cơ quan, bên trong chứa đựng nội công, võ học chiêu thức mà tổ tiên sáng lập ra. Để cho người thừa kế kế thừa tu tập." Bạc Dã Cảnh Hành nhìn qua thăm dò: "Giang Thiếu Tang từng nhắc đến Giang gia có một Kiếm mộ bên trong chứa các loại kỳ môn võ học, thì ra nói không sai."

Trong mắt Giang Thanh Lưu mang nghi ngờ, bồng vờn tay, xoay lư hương một cách kỳ quái. Bỗng chốc, xung quanh hiện ra hơn mười cái bóng đen! Bóng đen tiến lại gần, quỳ rạp dưới đất. Lúc này Bạc Dã Cảnh Hành mới thấy rõ, những người này mặc đồ màu đen, khinh công quỷ dị, trẻ nhất cũng tầm năm sáu chục tuổi. Nhìn kỹ tìm nơi họ đến, lại nhận ra họ tựa như chui từ nền đất lên. Lúc này, một người trong đó nói: "Không biết trang chủ có chuyện gì giá lâm?"

Giang Thanh Lưu hiện tại y phục tả tơi, khắp người xây xát, những người này được chỉ dạy rất tốt, không nhìn thêm dù chỉ một cái. Giang Thanh Lưu chỉ tay vào phần mộ của Giang Thiếu Tang: "Ta muốn đi vào xem."

Người kia căn bản không hỏi nhiều, lập tức chấp tay: "Vâng. Nhưng trang chủ, kiếm mộ là cấm địa, người ngoài không thể bước vào."

Bạc Dã Cảnh Hành còn chưa hiểu: "Tiểu oa nhi, không phải ngươi là trang chủ sao? Sao tự dưng lại biến thành người ngoài?"

Giang Thanh Lưu không nhịn được nhìn nàng trừng mắt: "Hắn nói ngươi đấy."

...

Bạc Dã Cảnh Hành cũng không có hứng vào trong, dù sao, dù đã có kiếm mộ này Giang Thiếu Tang và Giang Ân Thiên vẫn liều mạng tranh đoạt Ngũ Diệu tâm kinh. Nàng thềm vào để mắt.

Giang Thanh Lưu để nàng cho mấy người áo đen khác coi chừng, người áo đen trông coi mộ Giang Thiếu Tang đưa Giang Thanh Lưu từ mật đạo tiến vào trong mộ. Giang Thanh Lưu tất nhiên đã từng đến đây khi trước, nhưng là để luyện võ, không ai sẽ kinh động đến tổ tiên trong quan tài cả.

Tiến vào bên trong, chỉ thấy dưới địa đạo có hai gian tịnh thất, một gian cất chứa đầy võ công bí tịch, một gian để chứa ghi chép cuộc đời Giang Thiếu Tang và vài món di vật. Trên giá bình khí còn đặt bội kiếm của ông ta.

Giang Thanh Lưu lo rằng Giang Ân Thiên sẽ bất ngờ xộc tới, nên cũng không liếc nhìn. Phía cuối tịnh thất mới là mộ thất, để tránh quấy nhiễu tổ tiên, mộ thất và hai gian tịnh thất được ngăn cách bởi hai tấm cửa đồng dày. Giang Thanh Lưu bước đến trước cánh cửa, nhìn thấy gờ đồng xanh loang lổ: "Mở đi."

Bóng đen phía sau hắn không do dự, lập tức tiến lên mở cửa. Những người này đều là đệ tử Giang gia, bởi một số có thiên tư xuất chúng nên được phái vào kiếm mộ đảm nhiệm giáo tập. Trừ việc đào tạo người thừa kế cho Giang gia, những thiếu niên trẻ tuổi trong tộc có tư chất tốt cũng được họ chỉ dạy.

Nhưng trừ tộc trưởng và người thừa kế, bất luận kẻ nào cũng không được tự do ra vào kiếm mộ. Những đệ tử trẻ tuổi từ chi thứ được đề cử, được tộc trưởng và người thừa kế thăm định, có thể được vào vài ba mộ thất tu tập võ học. Học thành rồi, nếu không được cho phép thì không được bước vào kiếm mộ một bước.

Mà giáo tập ở đây nếu không có mệnh lệnh của tộc trưởng hoặc người thừa kế, cũng không được bước ra ngoài tổ lăng nửa bước. Bọn họ cả đời

đầu tại đây nghiên cứu võ học, có những kẻ kỳ tài võ học, tuổi trẻ đã chôn thân, suốt năm không nhìn thấy mặt trời.

Những võ học điển tịch Giang gia thu thập được bên ngoài đầu được đem về nơi này, được trở thành giáo tập, ở trong mộ thất, là vinh quang của chi thứ. Nhưng tuổi trẻ đẹp đẽ cũng bị chôn vùi trong phần mộ lạnh băng và hàng đồng võ học kỳ thư dày cộp.

Cánh cửa đồng nặng trĩu vừa mở, tiếng kéo kết chói tai. Bụi bay tứ phía làm người sắc súa. Giang Thanh Lưu không màng tới những thứ đó. Phía sau cánh cửa đồng là mộ thất hình chữ Á 冢, bên trong rất rộng, chứa hàng tá vàng vòng xa xỉ. Quan tài đặt ở giữa mộ, xung quanh đặt đầy vật phẩm mai táng theo.

Giang gia không phải một gia tộc xa xỉ, nhưng vật phẩm mai táng rất nhiều, ngoài ngọc ngà châu báu, nén vàng nén bạc chôn cất lên tận đỉnh mộ. Đại khái là tiền dự trữ, phòng khi khẩn, tôn tử Giang gia có thể đem ra dùng. Nơi tổ lăng này, ngoại trừ giấu kiếm tịch, còn giấu bảo vật.

Nhưng mọi người đều hiểu, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, ai sẽ đem đồ mai táng của tổ tiên ra dùng?

Giang Thanh Lưu chầm chậm lướt qua các loại tế phẩm, đi đến phía trước quan tài, môi mỏng khẽ mím, quyết không do dự nữa: "Mở quan tài ra."

Bóng áo đen phía sau hắn hiển nhiên không biết đã xảy ra chuyện gì, nghe thấy mệnh lệnh liền ngăn ra. Nhưng nhiệm vụ của giáo tập là tuân mệnh tộc trưởng và trang chủ vô điều kiện, nên hắn ta lập tức gật đầu: "Vâng."

Quan tài được làm bằng đá cực kỳ rắn chắc, nhưng lại chôn cùng hàng hà sa số ngọc thạch trên châu nên nhìn qua có vẻ mộc mạc. Mặt trên cũng chỉ là một lớp điêu khắc hình thoi. Giáo tập rút cây đinh đồng trên quan tài ra, cẩn thận mở nắp, bên trong là một cỗ quan tài nhỏ hơn bằng gỗ hắc tử. Cách mai táng như vậy, nếu dân thường dám làm thì đã sớm bị quan phủ

lôi đầu đi chém. Nhưng người giang hồ vốn tùy tính, lễ chế triêu đình gì đó không để vào mắt.

Giáo tập liếc mắt nhìn Giang Thanh Lưu, thấy hắn không nói gì thêm, liền tiếp tục rút đinh mở nắp quan tài gỗ. Sắc mặt Giang Thanh Lưu lạnh tanh, bàn tay lại ứa đầy mồ hôi.

Quan tài gỗ được mở ra, một mùi khó ngửi tràn ngập mộ thất. Giang Thanh Lưu đã chuẩn bị trước, lập tức lấy tay áo bịt mũi. Vì được phong bế rất kín nên cơ thể trong quan tài dù đã hư thối nhưng không đến mức không thể nhận rõ. Giang Thanh Lưu hít một hơi sâu, lòng đã quyết, tiến lên hai bước nhìn xuống. Chỉ thấy trong quan tài có một bộ hài cốt được bao quanh bởi tầng tầng lớp lớp vải trắng, không ít vải đã mục rữa.

Giang Thanh Lưu tiến lại gần, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp. Nghĩ đến những gì Bạc Dã Cảnh Hành nói, hắn vươn tay đem đám vải liệm lột ra. Phía sau hắn, giáo tập phụ trách lắng mộ rồi cuộc mở miệng: "Trang chủ sao phải làm vậy?"

Giang Thanh Lưu không đáp, lớp vải liệm vốn dĩ đã rất mục, hắn chỉ kéo nhẹ đã đứt thành từng mảng. Bên trong ngược lại vẫn hoàn hảo, hắn cứ như vậy lột từng lớp từng lớp. Trong lời kể, Giang Thiệu Tang có thân hình cường tráng, giờ toàn bộ thi thể đã khô quắt, biến thành một bộ thây khô chỉ bằng nửa người.

Giang Thanh Lưu nhìn kĩ xuống phần ngực, áo liệm và thịt da đã dính kết lại với nhau, nhưng vết tích bên ngoài lại rõ mồn một! Mi tâm hắn giật giật, tuy trong lòng đã sớm hoài nghi, nhưng đến khi nhìn tận mắt vẫn đau đớn khó chấp nhận.

Hắn không nói lời nào xoay người bước đi, giáo tập phía sau không hiểu sao trang chủ nhà mình lại tự dừng qua loa mở quan tài, kinh động di hài tổ tiên. Giang Thanh Lưu mặt ngoài bình tĩnh, trong lòng như thủy triêu dâng!

Bạc Dã Cảnh Hành đã nói sự thật, gia gia hắn dù có từng trúng một chiêu Phần Tâm chương hay không, nhưng sau khi chết đúng thật đã bị đào

tim! Hấn nghiêng chặt răng, phải rồi, Bạc Dã Cảnh Hành nếu đã nói cho hấn chuyện này, tất sẽ biết hấn sẽ đi tìm chứng cứ. Giang Ân Thiên, lòng dạ của ông ta thật ngoan độc!

Bước ra khỏi mộ địa, bên ngoài trời xanh gió mát. Bạc Dã Cảnh Hành đã thay một thân xiêm y, rõ ràng đó là xiêm y của giáo tập, cổ cao vạt dài, nhưng lại tăng thêm vài phần phiêu dật. Lúc này nàng đang cùng vị giáo tập luận bàn võ nghệ trên trời dưới bể. Giáo tập ở đây đều là những kẻ kiêu ngạo, sao sẽ đem một nữ tử để trong mắt chứ?

Nhưng ba người trước mắt lại đang khẩu chiến nhốn nháo cùng Bạc Dã Cảnh Hành, phải nói là nhốn nháo vô cùng, chính là kiểu người ra một chiêu Khỉ Trộm Đào, nàng ta sẽ phản lại một chiêu Hổ Mồi Tim. Lúc này Bạc Dã Cảnh Hành mới chỉ cùng một người chơi, dĩ nhiên, cái người kia đã bị nàng xuất chiêu Đá Chó Sấp Mặt đá cho sấp mặt rồi. Hiện tại đã thêm hai người nhập cuộc, nhưng hiển nhiên, nàng tung một chiêu Gậy Đánh Lưỡng Cầu, hai người này liền ngã rạp.

Dù gì cũng là giáo tập ở kiếm mộ của Giang gia, lại bị một nữ tử dùng côn pháp đánh chó đánh cho không còn một mảnh! Mấy tên giáo tập vây quanh cũng hiểu thể diện lần này khó giữ, bèn giả vờ có hứng thú, nhao nhao muốn lên thỉnh giáo. Giang Thanh Lưu tâm tình đang ảo não, thật sự không có tâm trạng nhìn mấy tên giáo tập này tự tìm nhục, thật sự nhục quá mà. Ngược lại Bạc Dã Cảnh Hành thấy hấn, nàng cười tíu mắt: "Tiểu oa nhi, người nhìn thấy chưa?"

Giang Thanh Lưu có vẻ không vui, Bạc Dã Cảnh Hành thấy thế, nhẹ nhàng vỗ vai hấn, ra vẻ trưởng bối nói mấy lời sâu xa: "Dù sao người cũng là minh chủ, Giang Ân Thiên cũng vậy, các trưởng lão trong gia tộc người cũng vậy, có chuyện giấu diếm người là quá đổi bình thường. Nếu như chuyện gì cũng để người biết hết, tự người không phân biệt nổi mình thân ở bạch đạo hay hắc đạo đâu."

Giang Thanh Lưu không còn gì để nói: "Giang gia còn chuyện gì giấu ta nữa sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành không ngừng cười ha hả: "Tiểu oa nhi, Giang gia các người từng làm bao nhiêu chuyện cường thủ hào đoạt, lịch sử đen tối ấy người không biết được. Nhưng bất kì một gia tộc nào muốn đứng vững trên giang hồ cả trăm năm không ngã, kiêu gì cũng từng làm vài thứ chuyện táng tận lương tâm. Chẳng qua người chưa từng để ý thôi."

Kỳ thực không cần đến nàng nói, lúc Giang Thanh Lưu đi vào mộ thất, trong lòng hắn đã có nghi ngờ, Trong dòng tộc Giang gia, có rất nhiều người làm kinh thương. Mà thương nhân chú trọng nhất là lưu thông tiền tệ, sao lại có thể để vàng bạc chôn cất, biến thành vật chết như vậy?

Nhưng thứ vàng bạc châu báu này còn chỉ là một phần tài vật trong mộ thất, nếu đem tất cả tài vật gộp lại, đó sẽ là một khoản tiền khổng lồ đến đâu? Giang gia không phải một gia tộc xa xỉ, không có khả năng sẽ đem bạc này vàng bạc mai táng theo mộ thất, rốt cuộc là không động dụng, hay chỉ là tạm thời không động dụng?

Nếu là không dùng tới, không lẽ những thứ vàng bạc này thu vào từ nguồn bất chính? Hắn tự dưng không dám nghĩ thêm nữa.

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 40

Bạc Dã Cảnh Hành bước lại khoác vai hắn, cười híp mắt như hờ hững:
"Tiểu oa nhi, giờ ngươi có tính toán gì không?"

Giang Thanh Lưu hừ lạnh: "Ngươi dụ ta một đường đến đây, không phải đã thay ta tính toán hết rồi sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành sờ sờ vai: "Tuy lão phu thuộc thế hệ gia gia người, nhưng cũng rất dân chủ đấy. Tự ý định đoạt chuyện của tôn nhi, thế thì độc đoán quá ha?"

Giang Thanh Lưu thật sự tức mà chẳng biết phát đi đâu! Bạc Dã Cảnh Hành phẩy tay: "Nơi này không tiện lưu lại lâu, đi đã rồi nói."

Giang Thanh Lưu cũng hiểu nơi này nguy hiểm, lập tức dắt Bạc Dã Cảnh Hành rời khỏi tổ lẫm, nhưng vừa xuống đến chân núi đã rơi vào vòng vây chặt. Giang Ân Thiên, Bách Lý Thiên Hùng, Quảng Thành Tử, phán quan cùng đám người Thục Trung đại hiệp vừa vặn dẫn người ập tới! Trong mắt Giang Ân Thiên ánh lên sự ngoan độc: "Giang Thanh Lưu, người thân là người thừa kế của Giang gia ta, Giang gia bồi dưỡng người bao nhiêu năm, sao ngươi lại cùng dạng người như Bạc Dã Cảnh Hành câu kết làm vậy chứ?"

Giang Thanh Lưu cũng chẳng phải kẻ ngu, biết ông ta muốn thừa cơ đẩy mình vào chỗ chết. Dù gì đã biết được nguyên nhân cái chết của Giang Thiếu Tang, Giang Ân Thiên chắc chắn sẽ không buông tha cho hắn. Trong lòng hắn tuy giận dữ, nhưng vẫn bình tĩnh kêu một tiếng: "Thái gia gia."

Trong mắt Giang Ân Thiên có thứ gì đó xẹt qua, nhưng rất nhanh biến mất: "Nghịch súc, ngươi đã làm ra những chuyện này, Giang gia không thể kệ ngươi thế được. Còn không mau theo ta về nhận phạt?"

Giang Thanh Lưu hiểu được, mọi chuyện đã không còn cách vãn hồi. Bao năm nay, Giang Ân Thiên tuy đối xử với hắn nghiêm khắc, xử sự cũng chuyên quyền độc đoán nhưng kỳ thực vẫn luôn hết sức thương yêu. Dù sao để nuôi dưỡng được một người thừa kế là vô cùng khó, suy nghĩ cho lợi ích của gia tộc, ông ta thật sự mong mỗi sau khi quy nơi chín suối chức vị tộc trưởng sẽ nhượng lại cho Giang Thanh Lưu.

Nhưng vấn đề là, tính cách của Giang Thanh Lưu ông ta đã quá hiểu rõ. Giang Ân Thiên thở dài, chuyện ông ta e ngại nhất cuối cùng vẫn xảy ra. Dâm lao thì phải theo lao, ông ta chỉ có thể mặc cho thế sự.

"A Di Đà Phật, Giang thí chủ, bần tăng tin tưởng ngài không phải kẻ ác, nếu sự việc có hiểu lầm, trước mắt xin cứ cùng chúng ta quay lại Trăn Bích sơn trang rồi từ từ giải thích. Lạc lối biết quay đầu, giờ chưa phải muộn, chớ để thân càng lún sâu." Nguyên Lượng đại sư mở miệng khuyên giải.

"Nguyên Lượng đại sư, ta thật sự có điểm bất đắc dĩ, không thể cùng các vị quay lại được." Giang Thanh Lưu trong tay vẫn cầm thanh Thanh Phong kiếm nhất được, nếu như trước đây đi theo Giang Ân Thiên hắn còn có đường lui, hiện tại đã hoàn toàn đoạn tuyệt sinh cơ. Mà đồng đội duy nhất bên cạnh hắn, chẳng còn ai khác ngoài con người đầy tiếng xấu Bạc Dã Cảnh Hành.

"Giang Thanh Lưu, nếu người không khoanh tay chịu trời thì từ nay sẽ là kẻ địch của toàn bộ võ lâm!" Giọng Giang Ân Thiên lạnh lẽo, "Đã như vậy, Giang mỗ tại trước mặt chư vị võ lâm đồng đạo tuyên bố, từ giờ phút này, người không còn là người của Giang gia nữa." Ông ta dứt lời, mọi người đầy hoang mang. Trước giờ Giang gia vô cùng coi trọng người thừa kế, cả võ lâm đều biết rõ chuyện ấy. Vốn dĩ tưởng rằng ông ta sẽ bằng mọi cách bảo vệ cho Giang Thanh Lưu.

Lúc trước khi Giang Thanh Lưu tẩu thoát, ông ta chỉ hạ lệnh truy lùng, mới hai ngày trôi qua đã trở mặt thành như vậy?

Phán quan trong đám người cũng khuyên nhủ: "Giang tộc trưởng bớt giận, theo ta thấy, chân tướng sự việc ra sao hôm nay xác định còn quá

sớm. Không bằng nghe lý do của Giang minh chủ xem sao."

Giang Ân Thiên lạnh lùng đáp: "Còn lý do gì nữa sao? Giang gia ta mấy trăm năm thanh danh, không thể để hủy hoại trong tay nó."

Giang Thanh Lưu mắt lạnh dõi sang, tỏ tôn hai người bốn mắt nhìn nhau, mỗi bên chứa đầy thâm ý.

Ông ta đã hạ lệnh như vậy, mọi người cũng không tiện chen ngang. Đám người Mai Ứng Tuyết, Cung Tự Tại, Tạ Thiên Y cùng Giang Thanh Lưu tâm đầu ý hợp, tất cả đều hết lòng khuyên giải, dù sao danh tiếng của Giang Thanh Lưu trước nay vô cùng tốt, cũng quen biết rất nhiều hảo hữu. Không ít người vẫn chưa dám tin hẳn sẽ cấu kết cùng Bạc Dã Cảnh Hành.

Trong lòng Giang Ân Thiên đầy gấp gáp, ông ta quay sang phía Bách Lý Thiên Hùng: "Bách Lý môn chủ, ngài có ý kiến gì không?"

Bách Lý Thiên Hùng cũng là một lão già thành tinh, sao không hiểu ý của ông ta chứ. Hiện tại trong cả nhóm người này, chỉ có mình lão có mối thâm thù như biển với Giang Thanh Lưu. Dù không biết lão già kia tại sao tự dưng lại hợp lực với mình đẩy Giang Thanh Lưu vào chỗ chết, nhưng chỉ cần đạt được mục đích, vì sao không cần biết!

Lão ta lập tức trầm giọng đáp: "Tất cả đệ tử Thất Túc kiếm phái nghe lệnh, lập tức vây bắt Giang Thanh Lưu, trói lại thẩm tra!"

Người của Thất Túc kiếm phái chỉ đợi lão ra lệnh, ngay lập tức nhóm người tuốt kiếm xông lên. Giang Thanh Lưu biết một khi giao thủ, nếu có thương vong, sau này không biết nói đi đâu. Hắn xuất thủ có thể lưu lại ba phần tình, nhưng Bạc Dã Cảnh Hành bên cạnh lại là kẻ giết người như mổ. Nếu động thủ thật, hắn chắc chắn sẽ đả thương người của Thất Túc kiếm phái, những người đang đứng đây khuyên can, khó tránh khỏi sẽ thiên vị một bên. Hiện tại hắn không có lý do chính đáng, giúp bên nào, ai cũng hiểu rõ.

Nhưng nếu hắn không đả thương người của Thất Túc kiếm phái, Thất Túc kiếm phái tuy mặt ngoài ra lệnh bắt giữ hắn, lấy thái độ của Bách Lý

Thiên Hùng, sao lại để hấn sống tiếp chứ?

Giang Thanh Lưu tâm cũng hoàn toàn nguội lạnh: "Ta vốn không muốn cùng ông chia mũi dao, nhưng đã như vậy, Giang Ân Thiên, hôm nay ta nói hết cho ông nghe!"

Giang Ân Thiên mặt biến sắc, nhìn chằm chằm Giang Thanh Lưu chuẩn bị nói hết chân tướng câu chuyện. Bạc Dã Cảnh Hành bên cạnh hấn vẫn như cũ cười híp mắt: "Tiểu oa nhi, người định vạch trần Giang Ân Thiên trước mặt mọi người sao?"

Giang Thanh Lưu lạnh lùng: "Ta còn lựa chọn nào khác à?"

Bạc Dã Cảnh Hành tán thưởng gật gù: "Tiểu oa nhi đừng sợ, người cứ mạnh dạn nói hết ra. Không phải lo thân phận lão phu bị bại lộ, người đừng nhìn bọn hấn một thân quang minh lẫm liệt, vì Ngũ Diệu tâm kinh, bọn hấn còn không nỡ giết chết lão phu. Cũng đừng lo lắng Giang gia sau này như rắn mất đầu, đừng để ý đến lão già Giang Ân Thiên giết con giết cháu, moi tim ăn sống, cấu kết ma đầu, tư lợi bản thân, thứ dòng giống gia tộc gì chứ, đúng là gặp quỷ! Người chỉ cần mạnh dạn nói hết ra chân tướng, thế là bọn hấn và người cùng nhau xuống mồ hết."

"..." Giang Thanh Lưu không nói nổi nữa!

Tất nhiên hấn có thể cùng Giang Ân Thiên hương tan ngọc vãn, nhưng Giang gia vừa mất đi tộc trưởng, vừa mất đi người thừa kế, các chi thứ sẽ đua nhau tranh giành vị trí dòng chính. Danh tiếng bại hoại, nội loạn khắp nơi, một gia tộc đã sừng sững trăm năm rồi cũng sụp đổ.

Hấn hít sâu một hơi: "Nghĩ biện pháp rời khỏi đây đi!"

Bạc Dã Cảnh Hành lúc này mới cất cao giọng: "Chư vị, lão phu có một thỉnh cầu quá phận." Mọi người đều đưa vẻ mặt hoài nghi nhìn nàng, dù sao người này cùng Bạc Dã Cảnh Hành năm đó khác biệt quá lớn. Ai cũng không thể đem một thai phụ xinh đẹp yêu kiều liên hệ cùng ma đầu giết người như góc năm xưa.

Bạc Dã Cảnh Hành cười: "Mọi người cũng thấy đó, giờ lão phu đang mang thai, đi đứng không tiện. Xét đến tình thần kính già yêu trẻ, lão phu hi vọng mỗi vị đại hiệp ở đây một canh giờ nữa hăng bắt đầu truy đuổi lão phu, thế được không?"

"..."

Giang Thanh Lưu cạn lời, trong đám người lại chột lên tiếng: "Cô có phải Bạc Dã Cảnh Hành năm đó không vậy?"

Hơn ba mươi năm trôi qua, nhắc lại cái tên này, những võ lâm hào hiệp ở đây vẫn có vẻ mặt xanh tái. Bạc Dã Cảnh Hành dờ mắt sang, lại cười nói: "Ra là tiểu tử Cung gia, làm khó hiên chất vẫn nhớ lão phu. Lệnh sư Cung Tiêu Tiêu đạo này khỏe không?"

Giang Thanh Lưu quay sang nhìn, thật sự phát khở _ người nọ lại là hảo hữu chí giao của hắn Cung Tự Tại! Cung Tự Tại tốt xoẹt kiếm trong tay: "Lão tặc, hôm nay ta thề phải lấy đầu ngươi!"

Bên cạnh, Mai Ứng Tuyết cũng tức đỏ mặt: "Bạc Dã lão tặc, năm đó ngươi phế võ công của gia gia ta, làm người cả đời buồn khổ, hôm nay ta không để ngươi sống!"

Đám người nhất thời láo nháo, Bạc Dã Cảnh Hành rất ngoài ý muốn, khá là không vui: "Không lẽ các người định lấy dăm ba lý do đấy để cự tuyệt yêu cầu hợp lý của lão phu sao?"

Giang Thanh Lưu che trán, đây rốt cuộc là cu ồng vọng hay thiếu não đây..

Chỉ có một số vị trưởng giả có tham gia đại chiến năm đó nhú mảy. Đám người Nguyên Lượng, Bách Lý Thiên Hùng, Giang Ân Thiên các loại tr ần ngâm không lên tiếng. Bạc Dã Cảnh Hành tay phải khẽ động, lộ ra sợi tơ đao đỏ tươi trườn trên cổ tay. Tuy đang giữa lúc qu ần chúng phần nộ nháo nhác, nhưng vẫn có người tinh mắt để ý thấy, khi sợi đao tơ khẽ lóe sáng, tất cả võ giả từng tham gia đại chiến năm xưa đều lui lại một bước về sau.

Giang Thanh Lưu chưa từng tham gia cuộc đại chiến ấy, khi đó hắn còn chưa được sinh ra. Vậy nên dù từng nhậm chức minh chủ võ lâm, hắn vẫn không hiểu được tại sao một cái tên thôi mà hơn ba mươi năm sau dư uy vẫn chưa giảm.

Cung Tự Tại là một kẻ thẳng thắn: "Lão tặc, dù ngươi có ba đầu sáu tay, Cung mỗi hôm nay nhất định cho ngươi biết mặt!"

Giang Thanh Lưu chau mày, mở miệng muốn ngăn lại: "Cung huynh!"

Cung Tự Tại xua tay: "Thanh Lưu không cần nhiều lời, ngu huynh hiểu rõ con người đệ, hôm nay cùng phe với lão tặc này nhất định có ân tình. Nhưng ta cùng lão tặc này thù sâu như biển, hôm nay không phải nàng ta chết, thì là ta chết!"

Đối mặt lửa giận của Cung Tự Tại, Bạc Dã Cảnh Hành có chút cảm khái, phất phất tay. Những người khác trong cuộc, trừ đám người Mai Ứng Tuyệt, dĩ nhiên không ai ngăn cản Cung Tự Tại. Hắn vốn là kẻ thù ghét cái ác, huống chi là trước mắt là kẻ thù của ân sư mình? Cung Tự Tại rút kiếm lao tới, Giang Thanh Lưu thấy trong lòng khẩn trương, hiện tại, dù ai là người bị đả thương, hắn đều không hi vọng phải nhìn thấy.

Giang Thanh Lưu vừa định động kiếm cản, bên kia Cung Tự Tại bỗng cảm thấy thân thể ngã chúi về phía trước, có vật gì đó đánh vào ba điểm vai, eo, đầu gối. Đồng thời tác động ba đạo kinh khí, mỗi lực đạo đều khác nhau! Giống như không phải từ một nguồn sức mạnh, nhưng lực đạo vừa đủ, làm hắn nháy mắt mất đi cân bằng. Cả người đổ ập xuống, như một con chó sa vũng lầy!

Hắn báỉ sư Cung Tiêu Tiêu, từ khi hành tẩu giang hồ tới nay vẫn luôn là đại hiệp người người ca ngợi, giờ lại biến thành một trò đùa?!

Nhưng đang định xoay lại, đột nhiên khuỷu tay mất hết sức lực, sau đó Cung Tự Tại được hưởng thụ trải nghiệm nhục nhã nhất trầ đời_ Bạc Dã Cảnh Hành tét mông hắn, ba phát căng đét, còn mắg một câu: "Bướg bỉnh!"

Mọi người:...

Xung quanh lặng như tờ, không biết qua bao lâu, Cung Tự Tại bật dậy, mặt đỏ bừng bừng. Mọi người còn chưa kịp phản ứng, hắn đã xoay người lao như tên bắn, biến mất sau bụi cây xanh. Ngay cả bội kiếm rơi giữa đất cũng không kịp nhặt.

Bạc Dã Cảnh Hành cần bảo kiếm tên Thừa Quy lên, ném sang cho Giang Thanh Lưu, thuận tay chỉ vào đám người Bách Lý Thiên Hùng: "Đánh nhau để con nít lên làm gì? Mấy người các người ai tới trước? Lão phu nói thật nhé, Ngũ Diệu tâm kinh đúng là ở trên người lão phu đây, không chỉ võ công cái thế, lại còn cải lão hoàn đồng, trường sinh bất lão!"

Lời này vừa nói ra, dù là những tay danh túc võ lâm đã nhiều tuổi trong mắt cũng lóe dị quang. Bạc Dã Cảnh Hành hừ lạnh: "Chỉ là, nếu muốn luyện được thần công thì phải còn mạng mới luyện được. Các người ai muốn động thủ trước đây?"

Ý trong lời nói, tất cả mọi người đều minh bạch. Bằng năng lực của một mình nàng có thể giết được hết sạch tất cả mọi người, nhưng dù sao chỉ có một bộ phận là thật sự dám bỏ mạng. Giờ phút này, ai sẽ cao thượng mà quên mình vì người cơ chứ?

Trông mắt Bách Lý Thiên Hùng xoay chuyển: "Giang tộc trưởng, không phải ngài nên vì Giang gia thanh lý môn hộ sao?"

Giang Ân Thiên thần sắc mắng, ông ta không ngu dốt, vừa nãy Bạc Dã Cảnh Hành chỉ khế động tay nhưng lực đạo vô cùng chuẩn xác, với kinh nghiệm bao năm nay của ông ta, so với ba mươi năm trước, chỉ hơn chứ không kém. Nếu lúc này ông ta động thủ đầu tiên, chẳng khác nào đem thi thể của đệ tử Giang gia đi lấp bễ!

Ai cũng là con cáo già, giả bộ làm gì chứ! Ông ta cười lạnh: "Bách Lý môn chủ nói cũng đúng, thanh lý môn hộ là quan trọng! Người đâu, bắt Giang Thanh Lưu. Còn ả ma đầu Bạc Dã Cảnh Hành này đành nhờ Bách Lý môn chủ."

Bách Lý Thiên Hùng suýt nữa chửi thề hai bên đầu án binh bất động. Bạc Dã Cảnh Hành khẽ nghiêng đầu, kín đáo truyền lời sang: "Trốn lui về sau núi." Giang Thanh Lưu lập tức xoay người ôm nàng, nhón mũi chân, phi thẳng về phía sau!

Ngọn núi xây tổ lẫm cũng không hiểm trở, Bạc Dã Cảnh Hành lại không nặng. Hắn chạy như giẫm trên đất bằng, vun vút, sau lưng truyền tới tiếng quát thét, bọn họ đang đuổi theo! Mấy ngày nay Giang Thanh Lưu chạy không ngừng nghỉ, đã vô cùng mệt mỏi. Nhưng nếu rơi vào tay Giang Ân Thiên, cái mạng của hắn sẽ đi tong!

Hắn hít sâu một hơi, xung quanh đầu là bóng cây đổ ngược.

Truy binh càng ngày càng gần, Giang Thanh Lưu tuy khinh công là số một số hai, nhưng đám người Bách Lý Thiên Hùng, Nguyên Lượng các kiểu cũng không phải ng ấ không. Huống hồ luận thể trạng, đối phương chiếm ưu thế hơn hẳn nh ều. Trong lòng hắn vô cùng hoảng loạn, Bạc Dã Cảnh Hành lại quá bình tĩnh: "Tiểu oa nhi, đừng hoảng."

Giang Thanh Lưu không có sức đáp lại, xung quanh toàn cỏ dại cao cỡ nửa thân người, chạy thêm một đoạn, sắc mặt hắn tự nhiên ngưng trọng _ đám cỏ dại này, tất cả đều ánh một màu tím nhàn nhạt. Hắn nhíu mi: "Cỏ có độc sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành rung đùi đắc ý: "Lão phu còn đang mang thai thúc thúc ngươi, tuy có thuốc giải cũng không dám dùng loại độc quá mạnh, nếu không.. Bọn hắn làm gì còn mạng nữa! Đi thôi."

Giang Thanh Lưu không đi, hắn đặt Bạc Dã Cảnh Hành xuống đất, mắt lạnh như băng lườm nàng, Bạc Dã Cảnh Hành vẫn không hiểu gì: "Sao thế?"

Giang Thanh Lưu một chữ còn chưa nói hết, đột ngột ngã thẳng quy xuống đất, sắc mặt thoáng tím tái. Bạc Dã Cảnh Hành vỗ trán: "Quên cho ngươi giải được r ấ!"

Cả vùng cỏ cao ngang nửa người chim bay không thấy cánh, Bạc Dã Cảnh Hành phát khở r ối, trước tiên phải đập Giang Thanh Lưu mấy cái đũa: " Này này, gì mà mình chủ võ lâm, nghe oai phong lẫm liệt lẫm liệt cơ mà. Coi như quên đưa người giải được đi! Người mới hít có một tí mà đã ngã lăn ra r ối à."

Giang Thanh Lưu hoàn toàn không có phản ứng, hấn kiệt sức chạy trốn chết, lại mang theo Bạc Dã Cảnh Hành, không khỏi thở h ồng hộc. Vừa vào cánh rừng này, hấn thở lấy thở để, xỉu đầu tiên là đúng quá r ối.

Đám người Giang Ân Thiên vừa tiến vào rừng rậm li ền thấy điểm khác thường, vài người không vận nội công nữa, ngừng việc truy đuổi. Bách Lý Thiên Hùng không cam lòng, phái người vòng ra sau núi chặn đường ra. Nhưng lúc này r ối, mọi người đều không ôm nhi ều hi vọng, có quá nhi ều đường núi lòng vòng, lại không ai biết hai người kia đã trốn theo phương nào.

Trước đó đám người Khổ Liên Tử, Xuyên Hoa Diệp cũng đã bố trí sẵn một cái bẫy để chặn truy binh r ối. Bạc Dã Cảnh Hành đặt móng ng ối lên người Giang Thanh Lưu, lục lọi giải được trên người cho hấn dùng, giờ này đành ng ối đợi hấn tỉnh.

Đám người Bách Lý Thiên Hùng đi vòng ra sau núi, quả nhiên không tìm được hai người Bạc Dã Cảnh Hành. Đến bước đường cùng, hai giáo phái đành cứ thế một đường thẳng tiến truy đuổi. Càng đuổi càng thấy kỳ quái, phía trước là đường cái, hỏi lần lượt người đi đường, không ai thấy một nam một nữ như vậy đi qua cả.

Đám người Bách Lý Thiên Hùng đầu lâm vào bí tắc - đánh chết đám người này, họ cũng không nghĩ ra được hai người to sồ sồ kia còn chưa bước chân ra khỏi khu rừng rậm.

Bách Lý Thiên Hùng vốn có chút nghi ngờ, nhưng ngay sau đó bọn họ gặp phải cái bẫy - đó là một con suối nhỏ, nước chỉ đến ngang gối, nhưng trên đó lại bốc lên t ăng t ăng sương trắng! Bách Lý Thiên Hùng dùng kim bạc nhúng thử, quả nhiên là kịch độc!

Vậy nên chút nghi ngờ thoáng qua đã nháy mắt tan biến - Hẳn là hai người Bạc Dã Cảnh Hành đã lợi qua con suốt này, nếu không.. cần gì phải lưu lại bấy độc để ngăn cản truy binh?

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 41

Giữa rừng cỏ rậm, Giang Thanh Lưu tỉnh dậy, thấy trời đã trắng sáng sao thưa. Ngực như bị tảng đá đè nặng, khiến người ta thở không nổi. Ánh mắt vừa tia xuống dưới, nhất thời lửa giận xộc nã _ Bạc Dã Cảnh Hành đang ng ồi ngay trên ngực hắn.

Hắn đẩy Bạc Dã Cảnh Hành trượt mông, cất giọng khàn khàn: "Ta trúng độc đây, người có còn nhân tính không thể!"

Bạc Dã Cảnh Hành tắc lưỡi: "Tiểu oa nhi chẳng có tí khí phách gì, thế mà cũng nhận làm minh chủ võ lâm!"

Giang Thanh Lưu không thèm chấp, nhìn xung quanh, h ồ nghi nói: "Nơi này..". Nơi này không phải chính là rừng cỏ nơi hắn ngất xỉu sao? Ngay cả vết cỏ dập vì bị đè lên cũng y xì! Hắn thấy khó hiểu: "Đám người Bách Lý Thiên Hùng không đuổi theo sao?"

Nơi này tuy có độc, nhưng cũng không phải loại độc tính mạnh, hiện tại trời đã xé bóng, đám người Bách Lý Thiên Hùng hẳn sẽ không vì loại độc cỏn con này mà l ần lửa đến tận giờ chứ?

Bạc Dã Cảnh Hành nhún vai, cũng chẳng hiểu gì sất: "Lão phu cũng không biết, người nghĩ xem bọn hắn có khả năng đã bao vây toàn bộ cánh rừng cỏ này, chỉ đợi bắt cá trong chậu không?"

Giang Thanh Lưu không nghĩ đến chuyện nghỉ ngơi, đứng dậy thám thính xung quanh. Nhưng hắn đi lòng vòng đến nửa đêm, phát hiện xung quanh đây căn bản chẳng có kẻ nào ch ầu trực. Sau đó nhìn vết chân dẫm, hắn đã hiểu: "Bọn họ đuổi v ề phía trước r ồi."

...

Lúc này, dù gì cũng khó mà nghĩ được địa điểm nào để đào tẩu. Giang Thanh Lưu ngẫm nghĩ, chuyện quan trọng nhất trước mắt, đương nhiên là xóa bỏ tiếng xấu của bản thân, kết tội Giang Ân Thiên. Nhưng phải bắt đầu từ đâu đây?

Bạc Dã Cảnh Hành nằm thườn uể oải trên thảm cỏ bên cạnh: "Tiểu oa nhi nghĩ nhiều làm gì, trước mắt đi tìm đồ ăn đã!"

Giang Thanh Lưu cúi người nhìn mới nhận ra sắc mặt nàng vô cùng kém, cực kỳ thiếu sức sống. Hắn chau mày _ nuôi sống Bạc Dã Cảnh Hành cần một lượng hoa Yên Chi rất lớn. Lúc này không thể quay về Trăn Bích sơn trang, hắn chỉ có thể kiếm về từ chỗ Thương Thiên Lương.

Thế nhưng, lấy bản tính của Thương Thiên Lương, sao lại cho không hắn bao giờ?

Không kịp suy tính nhiều, hiện tại việc quan trọng nhất là tìm một chỗ để nghỉ ngơi. Sau đó đi kiếm ít tiền, đảm bảo cho nhu cầu Yên Chi hoàn của Bạc Dã Cảnh Hành.

Hiện tại lão hoàng đế trong cung trăn mê thuật pháp, không màng tới chính sự. Tài lực quốc gia ngày càng suy sụp, lại đang có ngoại bang dòm ngó. Triều đình liên tục phát sinh loạn trong giặc ngoài, may có Tô tướng quân Tô Ngự Tiều trấn thủ biên quan, phía trong có hiên tướng Ngụy Lâm gắng gượng chống đỡ.

Chiến loạn liên tiếp mấy năm, nhân khẩu quốc gia tuy không đông nhưng nếu muốn tìm được một hộ dân ở địa phương vắng vẻ này cũng không đến nỗi khó, chỉ khó ở chỗ làm thế nào để kiếm ra tiền. Giang Thanh Lưu sống từng ấy năm, tiền tiêu không thiếu, nhưng đồng tiền chân chính kiếm được thì chẳng đếm được bao nhiêu.

Hắn nghĩ đi nghĩ lại, không còn cách nào khác, đành phải chấp nhận bỏ quên liêm sỉ.

Giang Thanh Lưu buồn bực, giang hồ này ai muốn giết ai hắn thừa hiểu biết, nhưng chuyện kiếm tiền này thì bó gối.

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn đưa ra chủ ý _ đánh cướp. Gần đây có một Truy Vân trại, bên trong có một ổ sơn phỉ, ước chừng khoảng ba năm chục người gì đó. Bình thường nếu có thương lữ đi ngang qua, hoặc là cam chịu cống nạp cho ổ sơn phỉ nửa số hàng hóa, hai là trơ mắt nhìn bọn cướp lấy hết tất cả hàng hóa đi.

Quan phủ đã vài lần tập kích tiêu diệt, nhưng đám cướp này rất giáo hoạt. Mỗi khi có quân tập kích, chúng đều dẫn nhau bỏ trốn. Quân binh không thể cố thủ lâu, vừa lui binh, chúng đã mò về, tiếp tục hành nghề cướp giết. Mà địa phương nhỏ, chẳng được bao nhiêu lời lộc, lặp đi lặp lại, cuối cùng quan phủ cũng mặc kệ.

Quan phủ không tự ra tay, nhưng cũng ủy thác Trầm Bích sơn trang nhiều lần, dù sao nhân sĩ võ lâm võ công cao cường, chẳng cần đến nhiều người ra tay. Nếu không phải tự dưng xảy ra sự cố, Giang Thanh Lưu đã cho người đến tiêu diệt từ lâu.

Lần này tự mình ra tay, dù không phải làm chuyện thương thiên hại lý gì nhưng mục đích thật sự khá khó mở miệng. Giang Thanh Lưu thật sự cùng đường rồi, tiền bạc bức tử anh hùng hảo hán.

Lần đầu tiên làm loại chuyện này, Giang minh chủ không khỏi xấu hổ, đành tìm tấm vải bịt mặt lại.

Ổ thổ phỉ cũng là lần đầu tiên gặp phải một kẻ lớn mất như vậy, một thân một mình xông vào ăn trộm, bốn năm chục tên đồng loạt xông ra, vây quanh Giang Thanh Lưu đánh hội đồng.

Giang Thanh Lưu tuy nội lực mới chỉ khôi phục bảy tám phần, nhưng không hề đem mấy tên sơn tặc này để vào mắt. Một người một kiếm, chém giết tứ phía. Giang Thanh Lưu không quan tâm những tên vớ vẩn, chỉ chăm chăm bắt trại chủ Hình Phong: "Ngân khố của Truy Phong trại ở đâu?"

Phải hỏi những thứ này, Giang đại minh chủ rất thẹn thùng. Hình Truy Phong mặt van xin: "Đại gia, chúng ta chỉ là một ổ cướp nho nhỏ, bình thường anh em ăn còn chẳng đủ no, kiếm đâu ra nhiều tiền bạc. Đại gia ngài tha mạng đi hu hu!"

Giang Thanh Lưu sút một cước vào đầu gối gã, làm gã quỳ rạp xuống đất: "Giao ngay bạc ra, bằng không... ta chặt phăng đầu chó nhà ngươi!"

Hình Truy Phong khiếp vía, gã rất không cam lòng giao ra bốn thỏi bạc tiền riêng, mỗi thỏi tằm năm mươi lượng. Giang Thanh Lưu thật sự buồn khổ, dăm ba lạng bạc ròng, ngày thường rút dưới đất hẩn còn chẳng thêm nhứt. Giờ lại phải vì mấy đồng bạc lẻ này mà đầu rơi máu chảy, thật sự...

Hình Truy Phong là dạng người gì chứ, nhìn sắc mặt Giang Thanh Lưu cũng biết hẩn không vừa ý, gã vội vã dập đầu: "Tiểu nhân biết gia không đề vào mắt chút bạc lẻ này, không bằng, gia tía được chỗ nào, chúng tiểu nhân nguyện đi theo cùng cướp ít tiền tiêu."

Giang Thanh Lưu tức giận đập một phát, dù sao cũng là mình chủ võ lâm, thằng cha này lại dám coi mình như phường đạo chích? Hình Truy Phong câm nín, nhìn sắc mặt hẩn không hề tốt lành, đành bạo gan mở miệng: "Gia, một thân võ nghệ của ngài sao lại lo không kiếm được bạc, tiểu nhân chỉ cho ngài một chỗ này. Từ đây đi hai mươi dặm về hướng đông, chính là quân doanh Lạc Dương đang đóng. Lương thảo, bổng lộc của bọn họ đều để tại một chỗ nọ cách quân doanh tằm bốn năm dặm. Lấy thân thủ của ngài, nếu muốn có bạc, hẩn là dễ như trở bàn tay."

Giang Thanh Lưu đáp cho gã ngã sấp mặt, hẩn cũng không tính ở lại lâu, sợ bị nhận ra danh tính. Đập xong hẩn đi thẳng một mạch, không đến mười bước, đột nhiên quay lại. Hình Truy Phong cho rằng hẩn định giết mình diệt khẩu, run cấn cập không đứng nổi.

Nhưng Giang Thanh Lưu chỉ bước tới trước mặt gã, khom người nhặt mấy thỏi bạc lên, không ngó nghiêng gì, lao đi như bay.

....

Con ruồi nhỏ thì cũng là thịt, nhưng hai trăm lượng đủ làm gì chứ? Còn chẳng mua nổi một con ngựa ốm. Ở Trầm Bích sơn trang, tọa kỵ của hẩn ăn loại cỏ khô thượng đẳng, một ngày cũng tốn năm sáu lượng bạc.

Giang Thanh Lưu không nghĩ nhiều nữa, việc đầu tiên đến Thạch Hộ trai tìm Thương Thiên Lương. Sau đấy hắn nhận ra khẩu phần một ngày của Bạc Dã Cảnh Hành tốn một trăm tám mươi lượng bạc((.

Hai trăm lượng, vừa đủ cho nàng ăn một ngày.

Hắn để Bạc Dã Cảnh Hành lại ở một hộ nhà nông nhỏ, người ở nơi này kiếm sống bằng nghề chăn nuôi, địa phương nghèo khổ như vậy không mấy khi có giang hồ nhân sĩ lui tới. Ngay cả tai mắt Giang gia cũng chẳng thèm đặt. Tuy hắn không biết kiếm tiền, nhưng với mỗi tai mắt đại môn phái bố trí, hắn quá tường tận.

Giang Thanh Lưu vội vàng đem khẩu phần một ngày đến cho Bạc Dã Cảnh Hành. Nàng như đóa hoa héo úa, không còn sự sống. Giang Thanh Lưu vội vàng hòa tan Yên Chi hoàn, nhưng tiểu viện nông gia này căn bản không có lấy ít rượu nào.

Quán rượu cách nơi này chừng hai mươi hai dặm, đường đi còn phải leo núi. Nhưng không còn cách nào khác, hắn buộc phải đi mua. Hòa với Yên Chi hoàn nhất định phải là rượu ngon, loại kém chất lượng chắc chắn không được.

Nhưng địa phương vắng vẻ như vậy, lấy đâu ra rượu ngon?

Giang Thanh Lưu tìm quanh quán rượu một hồi, cuối cùng vẫn là bà chủ quán lấy ra rượu ngũ cốc nhà tự ủ. Giang Thanh Lưu hỏi giá, bà chủ quán chỉ cười cười: "Rượu này là năm đó ta mang thai được con trai nên tự tay ủ. Đáng tiếc nó không có phúc khí đến được trên đời này. Giờ cũng đã bốn mươi năm. Nếu thế tử đang mang thai cần đến, công tử cứ việc lấy dùng đi!"

Giang Thanh Lưu vội vàng tạ ơn, ôm vò rượu băng qua hai mươi hai dặm đường chạy về căn nhà.

Xung quanh nhà là vách tường đất, bên trong có bốn căn phòng. Thường thì nông phụ Ngô thị ở phòng phía Đông, chồng bà ta mất sớm,

dưới gối có một đứa con gái mười hai tuổi, hai mẹ con sống trong núi, đường xá bất tiện nên rất ít khi ra ngoài, sinh hoạt vô cùng thiếu thốn.

Giang Thanh Lưu chính là nhìn trúng điểm này nên rất an tâm.

Hiện tại Giang Thanh Lưu để Bạc Dã Cảnh Hành nhờ chăm ở chỗ này, nhờ Ngô thị và con gái chăm sóc, cơm áo gạo tiền hẳn lo.

Bước vào trong viện, chỉ thấy Bạc Dã Cảnh Hành một thân thanh sam, quay mặt về hướng đông, Dù đã mang thai bốn tháng, nàng vẫn mảnh mai như cũ. Y phục giặt đã bạc màu, nhưng rất phù hợp, để che giấu đi khí tức âm nhu tàn nhẫn năm xưa, có một cảm giác yên ả phong khinh.

Bên chân nàng, Hương Linh con gái Ngô thị đang đùa nghịch với con chó vàng nhà nuôi. Con chó ngậm quả cầu vải chạy tới chạy lui. Giang Thanh Lưu bỗng nghĩ đến - có lẽ nhiều năm sau đó, khi đứa con của hắn và Bạc Dã Cảnh Hành sinh ra...

Đứa bé ấy có thể an ổn ngây ngô bên cạnh mẫu thân nó hay không?

Bạc Dã Cảnh Hành quay đầu, cũng nhìn thấy hắn: "Đang suy nghĩ gì như mất hồn vậy?"

Nàng mở miệng hỏi, Giang Thanh Lưu đáp: "Nghĩ đến người làm mẫu thân sẽ như thế nào."

Khóe môi nàng cong cong, nở miệng cười: "Không lẽ mình chủ có ý muốn gác kiếm quy ẩn sao?". Giang Thanh Lưu ngần ra, tờ đao trên cổ tay nàng lóe sáng, chiếc lá rụng cách đó một mét nháy mắt bị xoắn thành bột mịn, "Tiểu oa nhi, lão phu đã gần bảy chục tuổi, vẫn còn thừa gan dạ. Người mới bao lớn đã nghĩ đến chuyện gác kiếm quy ẩn? Người căn bản chưa từng hiểu rõ chốn giang hồ này. Huống chi loại người như ta và người, một khi rửa tay gác kiếm, còn gì để làm nữa sao?"

Giang Thanh Lưu cúi đầu nhìn hai bàn tay mình.

Hắn là người thừa kế Giang gia lựa chọn, từ nhỏ trong đám đệ tử, hắn đã là người nổi bật, không ai có thể sánh ngang. Hắn mười lăm tuổi bước chân vào giang hồ, hai mươi lăm tuổi trở thành minh chủ võ lâm trẻ tuổi nhất.

Loại người như hắn, ngoại trừ càn kiếm, còn có thể làm gì khác sao?

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 42

Lần đầu tiên trong đời, hắn cảm thấy hoàn toàn mù mịt. Hắn tháo miệng vò, rót rượu ra hòa tan Yên Chi hoàn cho Bạc Dã Cảnh Hành. Rồi đột ngột quay sang hỏi nàng: "Nếu người thực sự già, ý ta là, già yếu đến mức không thể động tay động chân được nữa, người sẽ làm gì?"

Hương Linh rất hiểu chuyện lấy muống gỗ mang sang, Bạc Dã Cảnh Hành uống Yên Chi lộ: "Nay sống mai chết, cứ như vậy thôi."

Hai người không nói gì thêm, ánh chiêu tà le lói, sương bạc như khói, chim mồi còn có tổ vờ, chỉ có hai người hắn dừng chân nơi đất khách, sinh cơ như sợi tóc mảnh. Giang Thanh Lưu khẽ thở dài, Ngô Thị gọi Hương Linh dọn bát xuống.

Giang Thanh Lưu ăn tối cùng hai mẹ con, Bạc Dã Cảnh Hành vẫn ngoảnh mặt nhìn về phía đông.

Mặt trời lên, trăng lặn, nay sống mai chết. Cuộc đời này phải sống ra sao, mới gọi như đã từng sống?

Đêm tối, Giang Thanh Lưu và Bạc Dã Cảnh Hành ngủ chung phòng. Bạc Dã Cảnh Hành và hắn đầu có một thói quen - kể cả khi ngủ, vũ khí cũng không bao giờ rời tay. Gần đây nàng khá an nhàn, đêm tối vẫn rất có tinh thần. Giang Thanh Lưu nhất thời cũng có chút khó ngủ, nói ra thật buồn cười, hắn lại có thể vì cái người này mà bị nhân sĩ chính đạo truy lùng đuổi giết: "Kế tiếp người có tính toán gì không?"

Bạc Dã Cảnh Hành dúi đầu vào ngực hắn, giống như làm nũng: "Tiểu oa nhi, mai người đi tìm Khổ Liên Tử đi nha nha. Nếu không.. một mình người làm sao mà lo đủ phí ăn uống cho lão phu."

Nhắc tới chuyện này, Giang Thanh Lưu liền tức tối: "Người còn biết à!"

Bạc Dã Cảnh Hành cười: "Tiểu oa nhi đi tìm Thương Thiên Lương đi, Khổ Liên Tử biết ta không thể thiếu Yên chi hoàn, chắc chắn sẽ tìm đến Thương Thiên Lương hỏi tin tức của lão phu."

Giang Thanh Lưu nhắm mắt, hần quá mệt mỏi. Một đường chạy trốn từ Giang gia, rơi xuống vách núi, sau đó lại cống nòng bỏ chạy. Đến được tổ lǎng, chạy trốn truy binh, đánh nhau với lũ sơn phỉ, lại đi hơn bốn chục dặm đường mua rượu. Nghĩ đến thôi cũng thấy mệt.

Chưa nói đến hai câu, người đã ngủ.

Người bên cạnh phát ra tiếng thở đều đều, lần này hần ngủ say thật rồi. Kiểm hần để dưới gối, Bạc Dã Cảnh Hành khẽ vuốt thân kiểm, lại sờ sờ bụng mình. Bỗng nhiên, nòng tinh tường cảm giác được trong bụng có thứ gì đó động đập.

Cảm giác ấy vô cùng kỳ quái, một thứ gì đó động đập trong bụng người, thực sự người bình thường khó mà tưởng tượng được. Bạc Dã Cảnh Hành lại đưa tay vuốt ve, xác định trong bụng mình đang động đập, nòng liền trở nên háo hức - mấy tháng nữa là ăn được rồi!

Một hồi khổ cực, cuối cùng cũng có được kết quả.

Ngày hôm sau, Giang Thanh Lưu ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao, đêm qua cảm giác dĩ nhiên cực kỳ yên ổn. Hần rời giường tắm sơ sơ, lấy rượu hòa tan Yên Chi hoàn cho Bạc Dã Cảnh Hành, lại chỉ cho Ngô thị cách dứt nòng ăn.

Sau đó hần không ở lại lâu, bây giờ là bữa nay ăn bữa sau đói. Hần trước hết phải rời đi, mười mấy dặm đường núi, vượt qua hai vực sâu, đến một trấn nhỏ khác. Hần chuẩn xác tránh né từng cơ sở tai mắt của các đại môn phái, đến một quán ăn nhỏ gọi một bát mì dương xuân, có ba xu!

Hắn lập tức ngấm lại phí ăn uống của mình và Bạc Dã Cảnh Hành, chênh lệch một trời một vực luôn!

Phía bên kia, đám người Bách Lý Thiên Hùng xui xẻo một mực truy đuổi đã bốn trăm dặm có thừa, vượt qua cả địa giới lạc dương, dọc đường gặp đến ba bốn chục cái bẫy, nhưng vẫn chả bắt được ma nào!

Đám người Bách Lý Thiên Hùng thật sự hết chịu nổi, không kể ngày đêm truy đuổi mấy suốt mấy hôm, đến sợi tóc cũng không thấy. Ngựa cũng chết mất mấy con rồi.

Cuối cùng đám danh túc võ lâm lại tìm thấy thêm một cái bẫy nữa, lần này dứt khoát có chết cũng đích đuổi theo. Cả đám người nằm la liệt quanh hố bẫy, ngủ mê mết như lợn chết.

Đám người Khổ Liên Tử cũng không chịu nổi, cứ đặt một cái bẫy lại bị phá, ai cũng không thoải mái. Cuối cùng lão không nhìn nổi nữa, đang cài bẫy cũng lăn ra ngủ luôn.

Đám người Xuyên Hoa Diệp nhòm sang, được, nào mình cùng ngủ một giấc!.. Vì vậy hai phe đối địch, cách nhau bốn cái bẫy, ngủ liền một mạch hai ngày hai đêm.

Bách Lý Thiên Hùng và Giang Ân Thiên sau khi tỉnh dậy, việc đầu tiên là ra lệnh cho thám tử và tai mắt ngấn trên giang hồ, yêu cầu tất cả bằng mọi cách tìm ra tung tích Giang Thanh Lưu và Bạc Dã Cảnh Hành. Thế phải khiến cho hai người này thiên địa bất dung.

Thật ra chẳng cần hai người lão phí tâm như vậy, lúc này thôi, Giang minh chủ đã cảm thấy cuộc đời này thật tàn nhẫn - Kiếm tiền khó quá vậy trời!

Thì ra một lượng bạc thôi cũng đủ cho một nhà ba người tiêu xài hai tháng! Thì ra một cái công đường cả tháng cũng mới có sáu bảy lượng bạc tiền lương. Giờ hắn mới nhận ra, các chi thứ trong gia tộc cũng không hề an nhàn. Đệ tử Giang gia tại Trăn Bích sơn trang, thông hiếu kỳ môn độn

giáp có khối người, nhưng bao nhiêu người hiểu được để có món ăn trên bàn không hề dễ?

Giang Thanh Lưu sầu não, võ lâm nhân sĩ không thể lúc nào cũng chăm chăm truy đuổi hắc và Bạc Dã Cảnh Hành. Dù sao đại hội võ lâm cũng sắp khai mạc, vừa là lúc để bày ra minh chủ võ lâm một lần nữa. Một khi chuyện đề cử minh chủ võ lâm truyền ra, các môn phái càng không có thời gian để tâm chuyện lòng bất hai người bọn hắc, tất cả mọi người đều vội vàng tính toán xem ai lên làm minh chủ sẽ đem lại lợi ích lớn nhất.

Mà đám người Khổ Liên Tử cũng thấy kỳ lạ - chẳng thấy Cốc chủ đâu cả! Đám người Xuyên Hoa Diệp, Lan San Khách đi khắp nơi hỏi thăm, ngay cả Tân Nguyệt Ca cũng ra tay, nhưng chẳng ai tìm được tung tích Bạc Dã Cảnh Hành.

Giang Thanh Lưu trong lúc đó lại bị thám tử phát hiện, nhưng hắc vô tung vô ảnh, trừ phi kẻ tìm ra hắc cớ Bách Lý Thiên Hùng hay Nguyên Lượng đại sư, bằng không đuổi theo được hắc rất khó khăn.

Còn Bạc Dã Cảnh Hành thì hoàn toàn mai danh ẩn tích, đám người Khổ Liên Tử tìm kiếm, nghi ngờ Cốc chủ gặp bất trắc, lòng như lửa đốt. Nếu không phải hiện tại đang bỏ trốn, Khổ Liên Tử thật sự muốn đến Trăn Bích sơn trang hỏi tội luôn rồi.

À còn, lúc Xuyên Hoa Diệp và Thủy Quỷ Tiêu rời đi, một tên còn mang theo phu nhân của Giang Thanh Lưu - Đan Văn Thiển. Nàng này đi theo đã là một gánh nặng lớn. Ai ngờ mấy hôm sau, Kim gia Đại tiểu thư Kim Nguyên Thu không biết từ đâu nghe được thân phận của Xuyên Hoa Diệp và Lan San Khách, tức suất ngột, cuối cùng lại khăn gói đi theo.

Bây giờ là thời buổi loạn lạc, Xuyên Hoa Diệp sợ nàng ta bị lão già Bách Lý Thiên Hùng bắt được lại kết tội đồng đảng nên đành công theo mang đi. Thế này khác gì rủ nhau chuyển khẩu đâu?

Khổ Liên Tử dẫn theo một đám nheo nhóc, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Hai bên cứ như vậy thăm dò tìm kiếm, bao ngày vẫn chưa có kết quả. Khổ Liên Tử ngoài mặt lạnh tanh, trong lòng âm thầm sốt sắng.

Bạc Dã Cảnh Hành vốn thân thể mảnh mai, giờ lại mang thai, sao chịu nổi bốn ba?

Cuối cùng lão chợt bừng tỉnh - Bạc Dã Cảnh Hành ăn bằng Yên Chi hoàn, mà Giang Thanh Lưu đi rất vội, căn bản không có khả năng cầm sẵn Yên Chi hoa. Nếu hắn đang nuôi Bạc Dã Cảnh Hành, tất nhiên sẽ phải tìm Yên Chi hoàn cho nàng.

Ngoại trừ Trần Bích sơn trang, còn nơi nào có Yên Chi hoàn nữa?

Nghĩ thông, lão lập tức cưới Xuyên Hoa Điệp, đi suốt đêm đến Thạch Hộc trai của Thương Thiên Lương. Xuyên Hoa Điệp khinh công tốt, tuổi lại trẻ, thể lực tuyệt hảo, so với ngựa còn nhanh hơn =))

Hai người tìm tới, thế nhưng Thương Thiên Lương lại trợn mắt: "Thương mỗ là hạng người không có liêm sỉ sao? Ai tới hỏi gì cũng được chắc? Miệng ta mà không kín, về sau ai dám qua đây mua thuốc?"

Khổ Liên Tử thành linh quăng lên một túi toàn vàng nén, Thương Thiên Lương vừa nhìn, lập tức thu vào tay: "Hôm qua Giang Thanh Lưu tới một lần, cầm đủ tiền mua khẩu phần ăn một ngày của Yên Chi nữ, lão phu có gạt ai bao giờ đâu."

Khổ Liên Tử lại quăng thêm một túi vàng nén nữa: "Có hỏi hắn cũng không nói tung tích của mình ra, nên mấy ngày sau hắn trở lại, người phải bảo hắn đến địa chỉ này tìm ta!"

Thương Thiên Lương cầm mẫu giấy trên tay lão, hừ lạnh, không đáp. Khổ Liên Tử dùng một mắt lườm lão ta: "Thương Thiên Lương, xưa nay người yêu tiền ta biết, thân là đồng đạo, ta cũng vô cùng hiểu. Nhưng nếu người dám tiết lộ chuyện này ra ngoài nửa câu..."

Thương Thiên Lương bị dọa, đổi mặt Khổ Liên Tử uy hiếp, hoàn toàn không có phản ứng. Cho đến khi Khổ Liên Tử nói hết vế sau: " Dù sao con gái người cũng không chịu nghe lời người bao giờ, ta qua Thiên Hương cốc một chuyến, giúp người kết liễu đứa con gái bất hiếu kia!"

Thương Thiên Lương nhất thời giận dữ: "Lão già kia, lão nói cái gì cơ?"

Khổ Liên Tử nhìn thẳng lão ta, ánh mắt thâm độc: "Người đủ hiểu ta nói gì."

Nửa ngày sau, Bách Lý Thiên Hùng cũng tìm ra được điểm mấu chốt, ông ta bèn mang theo một đám tiền bạc đến Thạch Học trai tìm Thương Thiên Lương. Thế nhưng kẻ cứ thấy tiền sáng mắt, liêm sỉ bỏ sang như Thương Thiên Lương đối mặt với khoản tiền bạc kếch xù chỉ lạnh nhạt đáp: "Thương mỗ là hạng người không có liêm sỉ sao? Ai tới hỏi gì cũng được chắc? Miệng ta mà không kín, về sau ai dám qua đây mua thuốc?"

Bách Lý Thiên Hùng lại đưa mức giá cao hơn, cao hơn nữa, nhưng cuối cùng cũng phải bỏ cuộc.

Các thế lực khắp nơi cuống tay cuống chân, Giang Thanh Lưu vẫn đang đi kiếm tiền. May mắn hắn tìm được công việc ở Ly Hận Thiên. Ly Hận Thiên là một tổ chức sát thủ, Cao Tiểu Hạc và Giang Thanh Lưu cũng coi như có vài phần giao tình. Nhưng sát thủ nhận tiền không nhận người, nếu có kẻ ra giá đủ, muốn mua đầu kẻ nào cũng chỉ trong chớp mắt.

Nếu như ngày xưa, Giang Thanh Lưu dứt khoát không muốn dính dáng cùng người này một chỗ. Nhưng đến nước này hắn cũng bất chấp. Bản lĩnh của Giang Thanh Lưu, Cao Tiểu Hạc tất nhiên rõ ràng, có người bạc này trợ lực, hắn ta rất vui vẻ.

Giang Thanh Lưu chỉ nhận vài giao dịch lấy đầu những kẻ tội ác tày trời, những kẻ này thường được ra giá rất cao - một cái đầu cũng đủ cho Bạc Dã Cảnh Hành ăn mười ngày nửa tháng. Nhưng đã có gan làm chuyện ác, tất chẳng phải dạng đèn cạn dầu. Cao Tiểu Hạc rất vui vẻ giao nhiệm vụ cho Giang Thanh Lưu làm.

Đầu tiên Giang Thanh Lưu phải giết một tên tuần phủ coi mạng người như cỏ rác, đây là kẻ không ai dám nhận lấy đầu, bởi đối đầu với quan phủ rất dễ bị treo bảng truy nã.

Hiện tại trong triều, Ngụy Lâm không được hoàng thượng trọng dụng, tuy là nguyên lão tam triều nhưng ông ta không biết cách nịnh nọt như bọn tiểu nhân gian xảo. Mà lão tướng quân Tô Ngự Triều lại chỉ chủ trương tiêu diệt Hung Nô, Tiên Bì, Yết, Khương, để được đi đầu binh, các đại thần trong triều tranh cãi lẫn nhau, thừa tướng Ngụy Lâm hết sức đau đầu.

Thời điểm thế cục đang hỗn loạn không chịu nổi, nếu như bình thường, Giang Thanh Lưu chắc chắn vạn vạn không muốn đối nghịch cùng triều đình. Lúc này đành bất chấp, được cái kẻ này oan hèn chết dưới tay đếm không xuể, coi như chết cũng không đủ đền tội.

Trước tiên hắn đến tìm Cao Tiểu Hạc, Cao Tiểu Hạc rất sáng khoái đưa hắn hơn ngàn lượng bạc. Giang Thanh Lưu có được tiền, phản ứng đầu tiên là tính xem đủ cho Bạc Dã Cảnh Hành ăn mấy ngày. Dành riêng ra đủ cho nàng ăn trong năm ngày, lại tính đến mua cho Ngô thị và Hương Linh vài thứ linh tinh, cuối cùng trong túi hắn chỉ sót lại năm lượng bạc rưởi. Giang Thanh Lưu sờ sờ túi tiền đáng thương, mua cho mình một thân quần áo mới. Không dám tiêu hoang, chỉ là loại áo vải thông thường, một bộ mới có hơn năm trăm xu.

Chỉ là hắn vốn quen tư lự, giờ tự dưng phải mặc thứ vải này, thật sự người ngợm có chút ngứa ngáy. Giang Thanh Lưu cũng chẳng đoái hoài, một khi lấy được cái đầu, hắn sẽ đổi quần áo tốt hơn. Nhưng đến ba bốn ngày sau, khi hắn lấy được đầu rết, thứ áo vải này hắn cũng đã mặc quen.

Hôm nay, hắn lại quay lại Thạch Hộc trai của Thương Thiên Lương mua đồ ăn cho Bạc Dã Cảnh Hành. Thương Thiên Lương tuy mặt mày cau có nhưng vẫn đem lời của Khổ Liên Tử nhắc lại cho hắn.

Trong lòng Giang Thanh Lưu như rơi xuống một tảng đá nặng, hôm sau đi đến địa điểm chỉ định, quả nhiên gặp được Xuyên Hoa Diệp. Xuyên Hoa Diệp đưa hắn tới chỗ dừng chân của bọn họ. Đám người này không có phúc khí như Bạc Dã Cảnh Hành, hiện tại làm ổ trong một cái sơn động.

Giang Thanh Lưu bước tới sơn động, đứng phải chính diện Đan Văn Thiển. Bước chân hắn chững lại, Đan văn Thiển cũng có chút hốt hoảng,

hai người cứ như vậy hóa đá. Một lát thật lâu, Giang Thanh Lưu vớ tay sang: "Nàng còn sống sao!"

Đan Văn Thiền lùi bước, tránh khỏi vòng tay của hắn. Người con gái đó nhẹ nhàng lui lại, khẽ nhún người trước hắn: "Thiếp vẫn rất tốt."

Giang Thanh Lưu không phải kẻ ngu ngốc, nhiều năm sống trong giang hồ, hắn đã sớm có thói quen nhìn mặt đoán sắc. Vô thức hạ tay xuống, hắn đã vĩnh viễn đánh mất nữ tử tốt đẹp này. Đánh mất trái tim nàng, mãi mãi.

Căng thẳng phút chốc, Thủy Quỷ Tiêu đã bước nhanh đến: "Giang minh chủ, đã lâu không gặp". Giọng điệu của hắn vẫn lạnh nhạt như cũ, tay phải khẽ nhấc, đem Đan Văn Thiền đẩy phía sau người. Giang Thanh Lưu lập tức minh bạch, trong lòng bỗng chốc như có ngũ vị tạp trần, nhưng rất nhanh đều tiêu tán.

Nàng còn sống, đây là kết quả tốt nhất. Nếu đã không làm nổi, xin đừng lại hứa hẹn vãn vơ.

Hắn gật đầu, thần sắc đã tĩnh lặng, xoay người hỏi Khổ Liên Tử: "Khổ Liên Tử, sao Văn Thiền lại ở đây?"

Khổ Liên Tử đẩy Đan Văn Thiền sang phía Kim Nguyên Thu: "Trời mang theo để đối lấy Cốc chủ nhà ta, Cốc chủ nhà ta đâu?!"

Giang Thanh Lưu không thèm đáp, lại nhìn sang Kim Nguyên Thu: "Sao cô lại ở đây? Không trở về Kim gia, chạy theo đây làm gì?"

Kim Nguyên Thu tức đỏ cả mặt: "Sao ngươi không hỏi hắn ta đi?!"

Nàng ta chỉ tay về phía Xuyên Hoa Diệp, lại tóm lấy hắn ta vừa đánh vừa cắn: "Tên hỗn đản này, bản cô nương đập chết ngươi! Cắn chết ngươi! Đánh chết ngươi!"

Xuyên Hoa Diệp đâu sợ mấy quyền cước mèo cào của nàng ta, trói tay nàng ta ấn trên vách đá, quay sang Giang Thanh Lưu: "Giang minh chủ, mau tới dạy dỗ diên phụ nhà ngươi đi!"

Giang Thanh Lưu tự nhiên hiểu ra Kim Nguyên Thu đã biết chuyện Xuyên Hoa Điệp và Lan San Khách giả gái, cũng lười phải nhieu lời: "Bạc Dã lão tặc hiện tại đang ở một nơi an toàn, các người không phải lo lắng". Trong bụng hắn còn muốn hỏi phương thức kiếm tiền như thế nào, dù gì mấy tên này đã lẫn lộn chốn giang hồ nhiều năm như vậy, hắn phải thông thạo cách kiếm tiền. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, thế thì xấu hổ lắm.

Khổ Liên Tử lại vô cùng sốt sắng: "Giờ nàng ở đâu? Ta phải đi gặp nàng."

Giang Thanh Lưu nhìn đám người, những người khác thì thôi, nhưng Kim Nguyên Thu.. có đáng tin cậy không? Xuyên Hoa Điệp vẫn còn đang giữ nàng ta, lúc này lên tiếng: "Dẫn chúng ta đi thiêu, nữ nhân này ta sẽ trói chặt, muốn chạy không có cửa."

Giang Thanh Lưu lúc này mới đáp: "Đi theo ta."

Sân nhỏ nhà Ngô thị vẫn như ngày thường, đám người Giang Thanh Lưu mang gạo và mì về, còn cho mẹ con bà ta mấy bộ quần áo mới, Mà đám người này đến, không nghi ngờ cũng đem đến cho căn nhà quanh năm cô tịch này vài phần sức sống.

Kim Nguyên Thu một đường la khóc om sòm, cào mặt Xuyên Hoa Điệp toe toét. Xuyên Hoa Điệp giận dữ: "Giang Thanh Lưu, người không cần ác phụ này nữa phải không?"

Giang Thanh Lưu lắc đầu: "Giờ ta rơi vào khốn cảnh, coi như không có duyên phận với Kim tiểu thư."

Xuyên Hoa Điệp lập tức quay sang Lan San Khách quỳ gối: "Sư phụ, cho ta ít thuốc để ta dạy mục la sát này thế nào là biết đi đâu!"

Lan San Khách móc trong ngực ra một cái bình nhỏ màu đỏ: "Đây là tiên nữ tán, cần đi. Đau tai vì sư lắm rồi, dùng để ảnh hưởng Cốc chủ nghĩ ngợi."

Xuyên Hoa Diệp cầm thuốc trong tay, hướng sang Lan San Khách dập đầu mấy cái: "Tạ ơn sư phụ, sau này đệ tử nhất định báo đáp!"

".." Từ nay về sau, mỗi lần Giang Thanh Lưu nghe đến hai chữ ấy đều không dám nhìn thẳng nữa.

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa
dtv-ebook.com

Chương 43

Xuyên Hoa Diệp lấy được Tiên nữ tán khiến Kim Nguyên Dung sợ đến mức hoa dung thất sắc, cuối cùng lại ngoan ngoãn không ít. Tuy rằng hòa nộ đầy mặt nhưng không dám tiếp tục làm loạn nữa. Giang Thanh Lưu thật sự không tài nào lí giải nổi đám người thần kinh này, hắc hắc giọng: "Hiện tại giang hồ chính đạo bủa vây truy bắt, hắc đạo cũng không dễ yên, các người vẫn hờ hững như vậy mà được sao!"

Xuyên Hoa Diệp và Lan San Khách bật mồm Kim Nguyên Thu lôi vào phòng, Khổ Liên Tử chầm chậm theo sau: "Cốc chủ nhà ta từ khi xuất đạo tới nay có ngày nào không trải qua những thứ đó." Dứt lời, lão khinh miệt lườm Giang Thanh Lưu, tiếc rằng lão chỉ còn một con mắt ở phía bên ngược lại, thành ra Giang Thanh Lưu lại càng bức mình hơn, đám người này thậm chí còn không để hắc vào mắt!!! (Nói mà không nhìn thẳng vào mắt là khinh bỉ bạn Tiểu Giang nghe chưa mn)

Bạc Dã Cảnh Hành có chút mệt mỏi, lúc này đang nằm trên giường nghỉ ngơi. Khổ Liên Tử không muốn bọn đờ đờ đờ đờ ồn quấy rầy nàng nên phân phó hai cô nương đi thu xếp lại các gian phòng khác, khả năng mọi người sẽ trụ lại nơi này. Thủy Quỷ Tiêu thì ra ngoài hái dược. Lần trước hắn đã trồng một bụi hoa Yên Chi ở bên ngoài, địa điểm bí mật, tuy nhiên cách nơi này khá xa, Xuyên Hoa Diệp cùng đi theo.

An bài hết mọi chuyện, lão mới tiến vào căn phòng của Bạc Dã Cảnh Hành.

Bạc Dã Cảnh Hành cũng không ngẩng dậy, nàng lười, Ngô thị nói: "Trưa nay ăn ít hơn thường ngày, nhìn tinh thần có vẻ không được tốt."

Khổ Liên Tử tiến lại gần, bắt mạch cho nàng, sau đó cầm chén Yên Chi lộ Ngô thị pha nhìn một lát: "Rượu quá mạnh rồi, không để nàng uống nhiều được."

Sau đó lão móc ra một cái bọc nhỏ trong lớp áo, bên trong có đủ loại Yên Chi hoàn lóng lánh. Lão tìm hai viên Yên Chi hoàn màu trắng, lấy rượu ra hòa tan rồi đút cho nàng uống.

Bạc Dã Cảnh Hành chỉ nhấp một chút ít, Khổ Liên Tử lấy giấy bút ra ghi xuống mấy vị thuốc.

Giang Thanh Lưu không ở lại lâu, thu xếp cho đám người này xong, hắt lại ra cửa. Chờ hắt đi khỏi, Bạc Dã Cảnh Hành mới ngẩng dậy, Khổ Liên Tử cũng ngừng bút: "Mấy ngày nay thực sự thuộc hạ lo lắng không ngớt."

Bạc Dã Cảnh Hành không mấy quan tâm: "Ta không có gì đáng ngại. Chỉ là thời cơ tốt như vậy lại uống phí hết mỗi vì một thang thuốc dẫn."

Khổ Liên Tử hiểu lòng nàng: chờ đợi đã có chút mất kiên nhẫn, đành cố trấn an: "Cốc chủ đợi được ba mươi năm trong địa lao, giờ chỉ là mười tháng, việc gì phải nóng ruột?!"

Bạc Dã Cảnh Hành nhắm mắt: "Cũng vì đã đợi đến ba mươi năm, nên lòng càng nóng như lửa đốt."

Đến trưa hôm sau, Giang Thanh Lưu đã hoàn thành xong một giao dịch, quay lại Ly Hận Thiên tìm Cao Tiểu Hạc lĩnh bạc. Sợ bên này không đủ Yên Chi hoàn, hắt lại quay lại chỗ Thương Thiên Lương mua thêm một ít.

Trở lại tiểu viện, Ngô thị đang giặt áo trong sân, Khổ Liên Tử và đồ đệ nghỉ ngơi thảo dược, Lan San Khách vừa mới đi hái phấn hoa về. Giang Thanh Lưu tiến vào sương phòng bên phải, chỉ thấy Bạc Dã Cảnh Hành đang ngồi phía trước bàn, Đan Văn Thiển trên tay đang thêu một sợi đai lưng, Kim Nguyên Thu hậm hực ngồi một bên. Hương Linh kéo tay áo Bạc Dã Cảnh Hành: "Thất Tử hung dữ như vậy, cuối cùng bị làm sao ạ? Chính quận, ba thành của Hà Đông vào tay ai?"

Bạc Dã Cảnh Hành nhấp một ngụm mật hoa rồi cất giọng: "Sứ giả mang theo công văn đêm tối lội qua sông, thương lượng với người Thát Đát. Tiểu tử Tô Ngư Tiều kia nhận được cấp báo, một đường đuổi theo, ba con ngựa chết kiệt mới đuổi kịp sứ giả. Giữa lúc người Thát Đát và tay sai của triều đình đánh nhau loạn xạ, hấn trúng phải ba nhát đao, đó cũng là đứa bé tốt, sống chết giữ chặt công văn không buông tay. Bằng không.. hiện tại hơn nửa giang sơn đều thuộc về người Hồ cả rồi."

Hương Linh nghe xong mở to mắt, nó vẫn chỉ là đứa bé, cảm thấy Tô Ngư Tiều thật anh dũng. Kim Nguyên Thu dù sao cũng hiểu biết hơn chút: "Loạn Hà Đông năm đó ai cũng kháo nhau rằng triều đình dự định cắt nhường chín quận, ba thành của Hà Đông cho người Hồ, cuối cùng lại biến thành tin đồn nhảm. Mọi người chỉ biết khen Thiên tử thánh minh, không ngờ sự thực lại là công lao của Tô tướng quân."

Giang Thanh Lưu tự dừng phát câu: "Người mà lại biết chuyện tình của Tô Ngư Tiều tướng quân sao?!"

Bạc Dã Cảnh Hành vỗ vỗ giường ý bảo hấn lại đây nghe: "Cũng chẳng phải bí mật gì lớn, năm đó Giang Thiệu Tang còn đích thân mang theo đường đao võ lâm đến Hà Đông tiếp ứng, nếu không, Người Thát Đát thiện chiến, chỉ mình Tô Ngư Tiều thâm nhập trại địch, muốn thoát thân quả không dễ dàng. Dù sao cũng là một chuyện vẻ vang, Giang gia nhà người nhất định đã ghi lại trong tộc sử rồi, ha, chắc còn khắc cả lên bia đá cho con cháu xem đấy."

Giang Thanh Lưu ngậm miệng - Giang gia đúng là khắc lên bia đá thật.

Giang Thanh Lưu đã quay lại, mấy cô nương cũng không tiện ở lại trong phòng thêm lâu, Kim Nguyên Thu đứng dậy ra ngoài trước, Đan Văn Thiên cũng dắt theo Hương Linh theo ra sau. Giang Thanh Lưu nghe xuống bên cạnh Bạc Dã Cảnh Hành, chớp mũi vẫn hít mùi nhan thơm - lão tặc này đúng là rất biết hưởng thụ, hấn ở bên ngoài liêu sống liêu chết, lão tặc ở đây giai nhân bầu bạn!

Giang Thanh Lưu đem số Yên Chi hoàn mua từ Thương Thiên Lương cất vào hộp, tránh ẩm mốc nên những viên Yên Chi hoàn này phải được

bọc kín. Bạc Dã Cảnh Hành lẳng lẳng nhìn nhẩn, bỗng nhiên hỏi: "Sắp tới người có định làm gì không?"

"Ừm?" Giang Thanh Lưu có chút bất ngờ, rồi lại phát giận: "Dù ta có định làm gì đi nữa, người có đảm bảo không nhúng tay phá đám không?"

Bạc Dã Cảnh Hành cười ha hả, Giang Thanh Lưu dứt khoát vào vấn đề với nàng: "Lão tặc, nếu người muốn ta tra ra án tử năm đó của Hàn Âm cốc thì cũng phải nói rõ tình huống cho ta biết chứ!"

Bạc Dã Cảnh Hành phẩy tay: "Đề lão phu nghĩ xem nên bắt đầu nói từ đâu đã."

Giang Thanh Lưu chặn ngang nàng: "Không nghĩ nữa, nói luôn đi." Đề nàng nghĩ nữa thì mười phần sẽ bịa tạo ra đủ thứ đông tây lừa hấn chui đầu vào lọng.

Bạc Dã Cảnh Hành mở miệng: "Hàn Âm cốc từ khi lập phái đến nay đã được sáu, bảy mươi năm. Gia sư của ta là Hàn Âm công tử, từng được một cao nhân vô danh truyền dạy, tu tập Ngũ Diệu tâm kinh, danh chấn thiên hạ. Theo người kể thì, lão phu là một cô nhi, từ nhỏ được người thu dưỡng, đồng thời truyền dạy tâm pháp Ngũ Diệu tâm kinh. Sư huynh đệ chúng ta có sáu người, Nhị sư đệ Niếp Phục Tăng tuy lớn hơn lão phu một tuổi, nhưng nhập môn chậm hơn chút. Tiểu sư muội Phạm Tố Tố, là nữ nhi của sư phụ, tư thái đoan trang, thanh nhã thoát tục, mỗi tội tính cách quá phiền phức. Ngoài ra còn có ba sư đệ nữa, trên giang hồ cũng có chút tiếng tăm."

Lần đầu tiên Giang Thanh Lưu nghe nàng nhắc đến những chuyện như vậy, thế nhưng vô cùng chăm chú. Trên bàn vẫn còn hạt hướng dương Kim Nguyên Thu mang sang, Bạc Dã Cảnh Hành với lấy cắn: "Còn mấy vị sư thúc sư bá nữa, mỗi người đều thu nhận vài đệ tử, nhân khẩu Hàn Âm cốc cũng coi là khá đông đảo."

"Nhưng mấy vị sư thúc sư bá này hành tung vô cùng thần bí, mỗi lần xuất hiện lại mang một loại mặt nạ. Ngoài trừ truyền thụ võ công, họ cũng không giao lưu cùng các đệ tử khác trong môn phái. Ngũ Diệu tâm kinh đúng là tâm pháp thượng thừa, dù môn hạ đệ tử tư chất có hạn, chỉ cần tập

được một bộ tâm pháp đã đủ đọc bộ giang hồ Vô số võ lâm nhân sĩ vì muốn tu luyện được Ngũ Diệu tâm kinh mà âm thầm hối lộ, đưa đi đâu kiện. Cụ thể ra có ai thì lão phu không nói, miễn cho người lại thương tâm. Danh tiếng của Hàn Âm cốc nhất thời vang xa, hai phái chính tà không ai dám đụng đến."

Giang Thanh Lưu luôn cảm thấy có gì đó khả nghi, cho đến khi Bạc Dã Cảnh Hành nói tiếp: "Có một ngày, ta tự tu luyện được thành thực Thái Bạch tâm kinh, nên đi tìm sư phụ xin được tu luyện Thái Bạch tâm kinh. Sư phụ chẳng những từ chối mà còn mắng mỏ ta đay nghiệt. Sau đó ta phát hiện ra, thứ mà Nhị sư đệ Niếp Phục Tăng tu luyện chính là Thái Bạch tâm kinh."

Giang Thanh Lưu nghĩ đến chuyện lão tặc bị mắng té tát, không dám mở miệng cãi, liề n vui vẻ vô cùng, cầ n bầ u rượu ghé sang tiếp tục nghe nàng kể. Bạc Dã Cảnh Hành cố gắng nhớ lại chuyện năm xưa: "Ta lợi dụng lúc hắ n không để ý, học trộm khẩu quyết tâm kinh của hắ n. Tuy lúc đó rất vội, nhưng lão phu trước nay có một khả năng, chỉ cầ n nghe thoáng qua cũng không bao giờ quên. Hắ n cố thu lại khẩu quyết, nhưng lão phu đã nhớ kỹ."

Nói đến đây, lão tặc này còn có vài phần đắc ý, Giang Thanh Lưu lườ i phải buồ n nôn hợ nàng, nàng lại nói tiếp: "Từ nhỏ lão phu đã chơi thân với con trai Khổ Liên Tử của y sư Quỷ Lang Hàn Âm cốc nên đối với huyết vị trên cơ thể con người cũng vô cùng quen thuộc. Nếu khi đó lão phu hành công theo như tâm pháp của Thái Bạch tâm kinh, nguyên khí chắc chắn sẽ xung khắc với nguyên khí của Thái Bạch tâm kinh, nhẹ thì tổn hại kinh mạch, nặng thì khó giữ nổi mạng."

Giang Thanh Lưu cuối cùng mới nhớ ra trước đây lão tặc này cũng từng nói - người tu hành Ngũ Diệu tâm kinh, chỉ cầ n ăn sống quả tim của một người tu luyện Ngũ Diệu tâm kinh khác, là có thể tránh khỏi tầ u hỏa nhập ma.

Bạc Dã Cảnh Hành có vẻ cũng nghĩ đến đi ầ u gì đó: "Nhưng sư phụ ta Hàn Âm công tử và mấy sư thúc, sư bá đầ u không chỉ tập luyện một bộ

tâm kinh. Vì sao bọn họ lại không bị tẩu hỏa nhập ma? Giờ nghĩ lại, sư môn khi đó quả thật có quá nhiều điểm đáng ngờ trùng hợp."

Giang Thanh Lưu cũng là một người biết kiên nhẫn, tới giờ vẫn chưa từng giục giã nàng. Bạc Dã Cảnh Hành hơi nhú mi: "Sau đó, một đệ tử của đại sư bá học trộm tâm kinh của đồng môn, lén lút tu luyện. Bị sư phụ phát hiện."

Giang Thanh Lưu đối với hình phạt của Hàn Âm cốc lại tỏ ra hứng thú: "Tội đó sẽ xử phạt rất nghiêm đúng không?!"

Bạc Dã Cảnh Hành gật đầu: "Sư phụ phát hiện ra xong, tức giận quay lưng đi thẳng."

Giang Thanh Lưu không biết phải nói gì hơn: "Cũng không nghiêm lắm đâu nhỉ..."

Bạc Dã Cảnh Hành gật đầu: "Sư phụ vốn nhân hậu mà, quay lưng treo ngược hắn ở đó có ba ngày thôi."

Giang Thanh Lưu ngã ngửa- có kiểu quay lưng đi như thế sao!!!?

Trường sinh hoàn đã làm mờ đi vài phần kí ức, có một số chuyện thật khó để nhớ lại. Nhưng dòng hồi tưởng Bạc Dã Cảnh Hành vẫn đủ rõ ràng: "Khi đó Hàn Âm cốc hưng thịnh như mặt trời ban trưa, sư phụ và vài vị sư bá, sư thúc không rõ sao lại xảy ra tranh chấp." Nhắc tới sư phụ, trong mắt nàng hiếm khi có một tia nhu hòa, "Tính khí của người rất dở hơi, nếu giờ vẫn còn sống, vậy sẽ là một lão già gàn dở. Có kẻ đồn rằng người đã tu luyện được bốn bộ trong Ngũ Diệu tâm kinh. Mấy người sư thúc, sư bá phản chính cùng người tranh chấp sau đó đều bị trục xuất khỏi sư môn, không biết đã đi đâu."

Bạc Dã Cảnh Hành có chút mệt mỏi, tiện tay với chiếc gối dựa sau lưng: "Bọn họ bỏ đi không lâu sau, Nhị sư đệ Niếp Phục Tăng cũng biến mất tung tích. Còn sư phụ bắt đầu bế quan, không ai đứng ra xử lý công vụ trong Hàn Âm cốc. Khi đó gia gia người Giang Thiếu Tang còn chưa phải

minh chủ võ lâm, tuổi trẻ khí thịnh. Vì muốn tạo uy danh, ngày nào hắc cũng đem người đến Hàn Âm cốc gây phiền phức."

Giang Thanh Lưu không tin: "Gia gia ta tuy mất sớm nhưng thứ võ công giống Tàn Tượng thần công đã luyện tới tầng thứ chín. Còn người lúc đó mới luyện hết một bộ trong Ngũ Diệu tâm kinh, há lại là đối thủ của ông sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành nghe hắc nói như nghe được một thứ rất nực cười, nàng cười cong cả lưng. Cười xong, nàng vờ tay xoa xoa đầu Giang Thanh Lưu, giống như vuốt đầu con trai mình vậy: " Hắc đối chiến lão phu, nếu có thua cũng chỉ là tuổi trẻ khinh cuồng, không biết sâu cạn. Thua rồi thua nữa, nuôi chí phục thù. Thua càng nhiều, càng không từ bỏ. Nhưng nếu ta thua, dù chỉ một lần thôi, kẻ địch trong tối sẽ xông lên như dã thú, rửa cấn toàn bộ Hàn Âm cốc không chừa lại dù chỉ một đoạn xương."

Giang Thanh Lưu đã hiểu vì sao, dù Giang Thiếu Tang có dấn toàn lực đối phó với Bạc Dã Cảnh Hành, kể cả có công lực thâm hậu hơn đến đâu, cũng khó mà thắng được.

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 44

Bạc Dã Cảnh Hành thở dài: "Công lực của hần luôn tiến bộ thần tốc, ta biết sẽ không thể chống đỡ tiếp được. Ta phải tu luyện thêm các bộ khác trong tâm kinh nữa. Nếu sư phụ và các sư bá có thể gộp các bộ kinh lại cùng tu luyện, vậy hậu bối chúng ta cũng có thể. Nhưng chắc chắn còn đi đâu gì ẩn khuất. Sư phụ không màng tới sự tình, ta dẫn ba sư đệ và Tổ Tổ cùng quản lý Hàn Âm cốc. Tuy sư phụ đã đem những bộ kinh khác giấu vô cùng kĩ, nhưng người lại vô cùng yêu chiều Tổ Tổ. Vậy nên ta muốn lấy được những bộ kinh khác, tuy có trắc trở nhưng cũng không phải không thể."

Giang Thanh Lưu vẫn còn ngờ ngợ: "Cái người Phạm Tổ Tổ kia có quan hệ gì với người?"

"Khụ.." Bạc Dã Cảnh Hành ho khan, đảo mắt trái phải, "Tóm lại là, lão phu lấy được hết bốn bộ tâm kinh còn lại. Sau đó nghiên cứu kĩ càng, ta phát hiện Ngũ Diệu tâm kinh chính là lý giải của năm loại nguyên khí Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ. Mà trừ bộ tâm kinh thứ nhất ra, các bộ kinh còn lại, nếu muốn tu luyện đều cần dùng thuốc dẫn, để thân thể có thể thích ứng được với xung khắc của các loại nguyên khí."

Giang Thanh Lưu ngẩn ra, đột ngột ngoảnh mặt lại: "Người đã hiểu rõ nguyên lý của Ngũ Diệu tâm kinh." Bạc Dã Cảnh Hành trở nên trầm mặc, Giang Thanh Lưu cười nhạt: "Người ăn sống quả tim của ai?"

Bạc Dã Cảnh Hành không đáo, Giang Thanh Lưu cũng không truy vấn tiếp: "Có lẽ chuyện đó cũng chẳng quan trọng đâu, vì trong mắt người, tim người cũng chẳng khác tim heo, tim bò đâu!" Giọng hần trở nên lạnh lẽo: "Kể tiếp đi."

Thanh âm của nàng vẫn như cũ, không nghe ra có chút cảm xúc nào: "Sau đó, ta vẫn tìm sư phụ hỏi lại." Giang Thanh Lưu ngẩn ra, Bạc Dã Cảnh Hành cười, một vẻ cô độc vô cùng: "Sau đó trong cơn nóng giận, người trực xuất ta khỏi Hàn Âm cốc. Lão nhân tuy tính tình cổ quái nhưng trước nay đối xử với huynh đệ chúng ta chưa từng tệ bạc, ta vẫn không hiểu được tại sao người lại nổi giận. Tuy người hạ lệnh đuổi ta khỏi Hàn Âm cốc, nhưng mấy năm nay người chưa từng màng tới sự vụ, mọi người đã sớm coi là là Cốc chủ mà nghe lệnh. Vậy nên dù người đã hạ lệnh, ta vẫn chưa từng rời đi."

Giang Thanh Lưu không ngắt lời nàng, nhưng trong lòng hẳn đầy xem thường - Cũng chỉ là chó dữ cắn nhau. Tu luyện thứ tà công vô nhân tính như vậy, Hàn Âm cốc kẻ nào cũng đáng chết rục xương. Bạc Dã Cảnh Hành lại trầm tư ngẫm nghĩ, Trường Sinh hoàn đã ăn mòn quá nhiều trí nhớ của nàng, nàng phải rất cố gắng mới nhớ được: "Sau đó, ta bắt đầu đi điều tra những sư thúc, sư bá bị trực xuất kia đã đi đâu. Rồi ta tìm được trong hang Vô Tâm quật mà các vị trưởng bối quan luyện công có vô số thi thể nằm la liệt. Đầu là do trọng thương, bị người mổ bụng moi tim mà chết. Mà những người này, tất cả đều là đệ tử của Hàn Âm cốc. Rất nhiều thi thể đã mục rã, ta không xác định được những sư thúc, sư bá đó có trong đồng xác hay không."

Giang Thanh Lưu đã hiểu: "Người nghi ngờ sư phụ người moi tìm ăn chính những sư huynh, sư đệ đồng môn của mình?"

Bạc Dã Cảnh Hành lắc đầu: "Ta không biết nữa, nhưng ta có một vị sư bá tay phải có sáu ngón, một cái xác trong đó có y hệt như vậy. Lúc ta đang dò xét thi thể, sư phụ đột nhiên xuất hiện giáng một kiếm xuống, suýt nữa chấm dứt tính mạng của ta."

Giang Thanh Lưu gật đầu: "Giết người diệt khẩu."

Bạc Dã Cảnh Hành bước tới bên cửa sổ, sắc trời đã tối đen, ánh trăng len lỏi giữa tầng mây. Có lẽ hiểu được hai người đang nói chính sự, Đan Văn Thiển cũng không hề tiến vào quấy rầy. Bạc Dã Cảnh Hành lặng nhìn cảnh sắc tầm tối, hồi lâu nàng mới mở miệng: "Người không nói gì, chỉ

từng chiêu ép sát. Công lực của sư phụ ở trên ta, nhưng người muốn giết ta vẫn không dễ. Ta vừa đánh vừa lui, lùi vào sâu trong hang Vô Tâm quật. Sau đó, lão bất tử kia đem Tố Tố chỉ hôn cho tam sư đệ Mộ Phàm Thu. Tam sư đệ vẫn luôn thân ái mộ Tố Tố, lại biết Tố Tố vẫn luôn thích ta, tất nhiên đồng ý thông đồng với sư phụ."

Đêm lạnh như nước, tiếng thở dài của nàng ngân nhẹ, vô lực mà kéo dài: "Ta chỉ còn cách rời khỏi Hàn Âm cốc. Cường ép Tố Tố, bắt nàng làm con tin mới có thể yên ổn trốn ra. Tuy Tố Tố tính khí không tốt nhưng trong lòng vẫn rất yêu kính sư phụ. Sau khi rời khỏi Hàn Âm cốc, chúng ta mỗi người một ngả. Sau đó thử vài phương pháp, ta ngộ ra được phương pháp tu luyện cả năm bộ kinh trong Ngũ Diệu tâm kinh, vì vậy ta muốn trở lại cốc, có những chuyện xảy ra không thể văn h ồ, nhưng.. ít nhất.. sau này sư huynh, sư đệ không cần lại chỉ vì một bộ công pháp mà đồng môn tương tàn."

Giang Thanh Lưu có chút bất ngờ: "Theo tính cách của người, không phải sẽ trở lại giết lão nhân kia và Mộ Phàm Thu gì đó, đoạt lại nữ nhân và quy ền lực sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành ho ọi: " Sau khi ngộ ra được nguyên lí, ta đã giao thủ cùng vô số danh túc giang h ồ, xác định đã thu ần thực, ta liền trở lại Hàn Âm cốc. Ta vẫn nhớ rõ đó là ngày 10 tháng 8, trăng hôm đó vừa to vừa tròn. Ta rong ruổi nửa tháng đường quay lại cốc, toàn bộ Hàn Âm cốc như rơi vào tĩnh lặng. Thạch trận nhập cốc đã bị phá bỏ, ta càng tiến gần, mùi máu tanh càng nồng đượm. Chưa nhìn thấy xác, giày đã ướt đầm máu."

Giang Thanh Lưu im lặng, ánh mắt nàng hướng ra ngoài khung cửa, vậy mà hẳn lại hiểu được sự thâm lương này. Giọng nàng vẫn bằng phẳng như cũ: "Ta từng bước tiến đến gần, hai bên là thi thể chất la liệt, có thứ máu vẫn còn nguyên độ ấm, bắn lên chân, vừa trơn vừa dính. Có kẻ bắt được chân ta, nói: Thiếu cốc chủ, xin người cứu mạng. Ta chỉ có thể chạy nhanh về phía trước, ta biết hung thủ có thể vẫn chưa đi xa. Nhưng hai bên lối ra của Hàn Âm cốc đều là núi non rừng rậm, gần như không thể tìm được dấu vết. Ta tìm khắp núi rất lâu, cuối cùng vẫn chẳng kiếm được gì cả. Ta chỉ

biết rằng, hung thủ chắc chắn không chỉ có một người, mà chắc chắn đâu là cao thủ công lực thâm hậu!"

Giang Thanh Lưu cũng nhíu mi: "Người đã kiểm tra kĩ những thi thể đó chưa? Vết thương do loại vũ khí nào gây ra? Không phải vẫn có người còn sống sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành tiến trở về giường, khép vạt áo nằm xuống: "Đến khi ta trở lại Hàn Âm cốc, cả cốc lửa thiêu cháy rụi. Tất cả thi thể, tất cả manh mối đều hóa thành tro bay." Thanh âm vẫn vô cùng bình tĩnh, không có tức giận, cũng không có xúc động. Nhưng khi nói tiếp lại mang vài phần hối hận: "Lúc ta rời khỏi cốc, Giang Thiếu Tang đã mang người đến. Bọn chúng "thanh lý" hết tất cả những người trong cốc còn thoi thóp. Lửa cháy nuốt hết tất cả, không còn gì lưu lại."

Giang Thanh Lưu im lặng, dù sao danh tiếng của Hàn Âm cốc quá quái ác, nếu hắn là Minh chủ võ lâm, hắn cũng sẽ làm vậy. Chẳng nhẽ nhân sĩ giang hồ chính phái còn phải đòi lại công đạo hộ đám người này hay sao?

Bạc Dã Cảnh Hành nhoen miệng cười: "Suốt hai năm sau đó, ta vẫn không ngừng truy lùng hung phạm, Giang Thiếu Tang và ta giao chiến rất nhiều lần. Mãi cho đến trận chiến cuối cùng, cao thủ của mỗi đại môn phái tề tụ ở Nhạn Đãng sơn, thập tử nhất chiến cùng lão phu. Ta tự biết chạy trốn vô vọng, lúc tung chưởng đánh Giang Thiếu Tang truyền âm cho hắn đồng ý hiệp nghị, Ngũ Diệu tâm kinh giao cho hắn, còn hắn sẽ giúp ta tra ra hung phạm. Hắn muốn có được tâm kinh, tất phải đảm bảo tính mạng cho lão phu, giam lỏng ta trong địa lao. Chuyện sau đó người cũng biết rồi."

Giang Thanh Lưu không biết phải nói gì, đối với cái chết của Giang Thiếu Tang, hắn rất đau khổ, thù hận. Còn Bạc Dã Cảnh Hành cũng từng trải qua những đau khổ, thù hận như vậy, nhưng nàng vẫn dứt khoát quyết định hợp tác cùng Giang Thiếu Tang. Nàng hẵn biết rõ chuyện đó đối với tôn nghiêm của bản thân ra sao, nhưng vẫn cam chịu ba mươi năm trong địa lao, chỉ để đợi một thời cơ.

Thời cơ đó nàng nắm chắc. Người nắm quyền ở Giang gia chỉ có tộc trưởng và người thừa kế. Ba mươi năm trước nàng ném một khúc xương,

Giang Ân Thiên liền cắn chết Giang Thiếu Tang. Ba mươi năm sau nàng lại ném một khúc xương, Giang Ân Thiên và Giang Thanh Lưu trở mặt thành thù. Nàng đã sớm gieo mìn một hạt giống, vì đợi nó nảy mìn mà ần nhẫn ngủ đông hơn vạn ngày đêm.

Phàm là người trong võ lâm giang hồ, ai có thể chống cự lại sức mê hoặc của tuyệt thế thần công?

Dù người thật sự có thể, người bên cạnh người lại có thể hay không?

Bạc Dã Cảnh Hành vẫy tay, ý bảo hần tiến lại. Giang Thanh Lưu bước tới bên giường, vẫn chưa nghĩ được sẽ mở miệng nói gì. Bạc Dã Cảnh Hành cười híp mắt khẽ vuốt ve khuôn mặt hần: "Vậy nên người hiểu chưa, lão phu sẽ không thương tổn người, vì ta đã đợi người hơn ba mươi năm rồi."

Ba mươi năm không thấy mặt trời, cùng rắn rết làm bạn, mỗi ngày đều bị ép ăn Trường Sinh hoàn, dù ký ức và thân thể tàn bại, cũng chỉ vì đợi lấy một cơ hội tự do lần nữa.

Ngón tay nàng mơn trớn môi Giang Thanh Lưu, khẽ lẩm bẩm: "Ba mươi năm, ta vẫn luôn đợi người. Hơn một vạn ngày lẫn đêm, không có giây phút nào, không chờ đợi người."

Giang Thanh Lưu vô thức lui bước, tách tay nàng ra, hiển nhiên không ai có thể hưởng thụ loại cảm giác được chờ đợi như vậy: "Nói như vậy, từ khi ta còn chưa lọt lòng người đã tính toán hết sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành xù bông chen tới, nàng còn giúp hần sửa lại: "Là chờ đợi, chờ đợi."

Giang Thanh Lưu cười lạnh: "Nếu như lúc ta và người gặp nhau, ta vẫn chưa tẩu hỏa nhập ma thì sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành không cho là đúng: "Vậy lão phu lại dùng minh ước giống như năm đó lập ra với Giang Thiếu Tang đem ra hứa hẹn với người."

Giang Thanh Lưu nổi cơn tam bành _ nếu như lúc đó lão tặc này đem Ngũ Diệu tâm kinh ra dụ hấn thật, hấn sẽ cự tuyệt sao?

Hấn không biết đáp án, nhưng kẻ thân tại giang hồ, ai sẽ không thêm thuồng tuyệt thế thần công?

Nghĩ tới đó, hấn thở dài, quay lại chuyện Hàn Âm cốc: "Hàn Âm cốc có thể tác quái trên giang hồ mấy chục năm, tất nhiên thực lực cũng là bất phàm. Môn phái bình thường chẳng mấy ai dám đụng đến, huống chi là tàn sát cả cốc? Lão tặc, đây thực sự không phải là chuyện mà danh môn chính phái sẽ làm ra! " Bạc Dã Cảnh Hành chưa đáp lại, hấn đã lắc đầu: " Không thể nào. Danh môn chính phái coi vinh quang của môn phái cao hơn bất cứ thứ gì, nếu bọn họ thực sự làm ra chuyện đó, chắc chắn đã sớm công khai, tuyên bố khắp nơi, đâu có chuyện lại yên lặng như vậy."

Bạc Dã Cảnh Hành mang một kẻ sâu xa khó thấy: "Đó chính là đi đầu khó lý giải. Nếu không phải Giang Thiếu Tang động thủ, còn ai có thể tàn sát Hàn Âm cốc. Không phải chính đạo, vậy hấn là tà đạo, vậy thế lực tà đạo đó đối địch với Hàn Âm cốc sao? Nếu như là nhân sĩ tà đạo, vậy mục đích là gì?"

"Có thể là vì Ngũ Diệu tâm kinh, chuyện này cũng không hiếm lạ gì." Giang Thanh Lưu thử phân tích: "Hàn Âm cốc cây to đón gió nhiều năm như vậy, giả như có kẻ cấu kết ngầm động thủ..."

Hai mắt nàng sáng bừng lên: "Cấu kết sao?"

Giang Thanh Lưu không rõ nàng nghĩ ra đi đầu gì, nàng lại quả quyết: "Khi Hàn Âm cốc vẫn tồn tại, Âm Dương đạo luôn hành động dè chừng. Mà ma đạo ba mươi năm sau lại do Âm dương đạo độc tôn. Chuyện này chắc chắn có liên quan."

Giang Thanh Lưu suy nghĩ: "Nơi đó ta từng dẫn người đến tiêu diệt mấy lần, nói thật, nếu người không hề khoa trương thực lực của Hàn Âm cốc, Âm Dương đạo không có khả năng thần không biết quỷ không hay, tàn sát cả môn phái như vậy."

Bạc Dã Cảnh Hành rơi vào trần mạc, bỗng trong bụng nàng có gì đó chột động dậy. Cảm giác đó nàng vẫn chưa quen được, nhất thời giật nảy mình. Giang Thanh Lưu với tay sờ sờ bụng nàng, thai nhi trong bụng giống như có cảm giác, đá một cái vào nơi hần chạm đến.

Giang Thanh Lưu ngẩn ra, lần đầu tiên hần ý thức được một sinh mệnh đang tồn tại, dung hợp huyết mạch của chính mình và Bạc Dã Cảnh Hành, chân thật sống động. Giang Thanh Lưu không thể nói rõ được cảm giác này, hai người bỗng chốc không ai lên tiếng, cuối cùng Giang Thanh Lưu nhẹ giọng trấn an nàng: "Dù gì đi nữa, ta sẽ vẫn đến Âm Dương đạo do thám. Người đừng lo lắng nhiều."

Ngày hôm sau, Giang Thanh Lưu sớm rời khỏi căn nhà nhỏ, Cao Tiêu Hạc ở Ly Hận Thiên lại có việc cho hắn. Giang Thanh Lưu cần nhất là kiếm bạc, đương nhiên không cự tuyệt.

Người vừa đi, Khổ Liên Tử mang một chén Yên Chi lộ vào phòng Bạc Dã Cảnh Hành: "Sắp tới Cốc chủ có dự định gì không?"

Bạc Dã Cảnh Hành tiếp lấy chén Yên Chi lộ, nhấp một ngụm: "Người cảm thấy thực lực của Giang Thanh Nhiên thế nào?"

Khổ Liên Tử ngẩn người mất nửa ngày mới nhớ ra có người như vậy ở Giang gia: "Biểu đệ Giang Thanh Lưu?" Lão tử mĩ suy ngẫm, "Tư chất thường thường, tuy là tâm địa thiện lương nhưng không quyết đoán, không linh hoạt, tóm lại khó đương nổi việc lớn."

Bạc Dã Cảnh Hành gật đầu: "Quan trọng là, Giang Thanh Lưu dù sao cũng là cháu đích tôn của Giang Thiệu Tang. Giang Ân Thiên có ý định để Giang Thanh Nhiên tiếp quản Giang gia, thủ hạ cũ của Giang Thiệu Tang và Giang Lăng Hà há lại để yên? Mà Giang Ân Thiên chính là kẻ giết chết phụ thân Giang Lăng Hà, ông ta sẽ không dám để Giang Lăng Hà nắm giữ chức quyền gì trọng đại. Trừ Giang Thanh Lưu ra, còn ai có thể kế thừa vị trí tộc trưởng Giang gia nữa?"

Khổ Liên Tử trước nay chưa từng để ý đi đâu đó, Bạc Dã Cảnh Hành lấy thìa nghịch khuấy Yên Chi lộ trong chén, rồi lại nhoẻn miệng cười: "Có vẻ

như không có."

Khổ Liên Tử không rõ nàng có ý gì, nhất thời không mở miệng nói. Bạc Dã Cảnh Hành cũng không quản lão nghĩ gì: "Nếu người là Giang Ân Thiên, hiện tại người sẽ làm gì?"

Khổ Liên Tử lắc đầu: "Ta ngày đêm đắm chìm y dược, không để tâm nhiều vào mấy vấn đề đó. Nhưng Giang gia trước nay chỉ tôn sùng dòng chính, đi đâu đó đã ăn sâu vào tiềm thức con người rồi. Ông ta hẳn cũng không ngoại lệ. Có đi đâu chuyện đó thì liên quan gì tới chúng ta chứ?"

Bạc Dã Cảnh Hành môi khẽ nhếch, không đáp lại. Khổ Liên Tử đột nhiên hiểu: "Ý Cốc chủ là, chỉ cần Giang Thanh Lưu còn trên tay chúng ta, Giang Ân Thiên sớm muộn sẽ thỏa hiệp sao?"

Núi rừng chẳng hay năm tháng, tuyết tan không biết đông qua.

Thời gian cứ như vậy luân phiên, cơ thể Bạc Dã Cảnh Hành ngày càng nặng nề. Nàng rất ít khi ra ngoài, Đan Văn Thiệu không hề ngại mệt chăm sóc nàng. Kim Nguyên Thu tính tình năng nổ, lại có chút linh động, tự mình mở một quán rượu nhỏ trên trấn, thuê người quản lý.

Chủ yếu là sợ Giang Thanh Lưu liên tiếp thu mua rượu ngon bị người để ý. Hơn nữa, nàng ta vốn có tâm tính thương nhân, cả ngày không được tính toán sổ sách gì lại nhàn cư vì bất thiện. Xuyên Hoa Diệp đôi lúc sẽ qua giúp đỡ. Kim Nguyên Thu tuy ghét hủ lậu xương nhưng dãn dãn, biết chẳng thay đổi được gì, nên cũng cho qua.

Huống chi tuy tên Xuyên Hoa Diệp này là hái hoa tặc nhưng dù sao cũng là ngọc thụ chi lan, kế thừa dung mạo Phan An. Cần kỳ thi họa lại còn tinh thông.

Kim Nguyên Thu khó tránh khỏi sinh lòng thán thích, chỉ là nàng ta quá ngang ngược, ngày thường toàn la hét Xuyên Hoa Diệp, không cho lấy nửa phân vừa mặt. Lan San Khách nhìn mà lắc đầu, cảm thán độ độc mình coi như hồng.

Giang Thanh Lưu cũng không nhân rồi, một mực tiếp đơn của Ly Hận Thiên. Hắn và Cao Tiểu Hạc quen nhau từ trước, từng vài lần luận bàn kiếm thuật, cũng coi như bạn cũ. Có đi đâu loại người kiếm tiền từ chém giết như Cao Tiểu Hạc không phải người thích hợp để kết giao tâm sự. Mà người như Giang Thanh Lưu, dĩ nhiên càng sẽ không kết giao với loại người chính tà khó phân như thế.

Vậy nên hai người này tuy quen biết đã lâu, nhưng hiểu nhau thì chẳng mấy. Nếu có tự dưng chạm mặt, cũng chỉ thanh toán tiền đơn hàng tháng, coi như không ai nợ ai.

Lần này Giang Thanh Lưu cần tiền, Cao Tiểu Hạc ra tay tương trợ, tất nhiên cũng là tính toán trên phương diện làm ăn, Lại nói, Giang Thanh Lưu đường đường là Minh chủ võ lâm, lưu lạc đến nỗi phải lấy đầu người đổi bạc sống qua ngày, cũng thật là éo le.

Trời càng ngày càng lạnh, chuyển giao giữa cuối thu đầu đông. Núi rừng tuyết phủ, hà hơi đọng thành sương.

Bạc Dã Cảnh Hành vốn sợ lạnh, tiết trời này lại càng nghiêm trọng. Giang Thanh Lưu đã trù tính trước nàng sẽ không sống nổi đến lúc sinh con xong, nhưng nhìn nàng cuộn một cục trên giường, xù xù bông bông, không tránh khỏi lơ là, nhẹ dạ.

Tối ngủ nàng cũng càng dính người, trong phòng cửa sổ không đóng, sợ nàng bị nhiễm khí lạnh nên Giang Thanh Lưu phải mua loại than đắt tiền nhất, Ngô Thị cũng đun nước ấm không biết bao nhiêu lần.

Nhưng nàng vẫn nhắm mắt chui vào ngực Giang Thanh Lưu ngủ, hắn chỉ biết dở khóc dở cười, đành phải chiều theo. Bụng nàng đã bắt đầu lộ rõ, ngay cả lúc ngủ Giang Thanh Lưu cũng cẩn thận, sợ đè nặng nàng.

Đầu tháng mười hai, Bạc Dã Cảnh Hành đã mang thai được sáu tháng, Giang Thanh Lưu lại phải đi xa một chuyến. Lúc hắn đi, Bạc Dã Cảnh Hành ngồi bên giường: "Tiểu oa nhi Giang gia, lão phu mang thai thúc thúc người, thân thể bất tiện nên không tiễn xa được. Người cẩn thận một chút, đi sớm về sớm."

Giang Thanh Lưu lười quản nàng nói, lúc sắp đi nhìn bộ dáng nàng yếu ớt, bỗng hấn không nhịn được nói một câu: "Người.. tự chăm sóc bản thân."

Bạc Dã Cảnh Hành vuốt ve bụng: "Tiểu oa nhi yên tâm, lão phu biết rồi."

Giang Thanh Lưu bước đi mấy bước, bỗng nhiên quay lại, khe khẽ vuốt ve phần bụng đã nhô lên của nàng. Đứa bé trong bụng như có tri giác, giật giật nhẹ. Tim hấn giống như cũng giật theo, hấn bước vội rời đi, bên ngoài căn nhà đất sương giăng che ngói, rừng tùng phủ tuyết. Giang gia mà hấn hao tổn bao nhiêu tâm huyết đã xa rồi, giờ này gánh vác trên vai, chỉ có hai mẫu tử này thôi.

Lần đầu tiên hấn có ý thức về trách nhiệm làm phụ thân.

Giang Thanh Lưu băng qua mười dặm đường, tìm được điểm liên lạc của Ly Hận Thiên. Đó là một lâu hí kịch, Cao Tiểu Hạc đã chờ sẵn trong phòng riêng. Thấy hấn ta tự mình đến, Giang Thanh Lưu có chút ngạc nhiên: "Giao dịch gì khiến tôn gia phải tự mình ra mặt vậy?"

Cao Tiểu Hạc một thân y phục màu chàm, trang phục gọn ghẽ. Bên cạnh còn có ba người bịt mặt, ăn mặc tương tự, vừa nhìn đã biết là những tay sát thủ hàng đầu của Ly Hận Thiên. Thấy Giang Thanh Lưu tiến lại, y vẫy tay ra hiệu cho chương quỳ, chương quỳ biết ý đóng cửa, đứng trông bên ngoài.

Giang Thanh Lưu biết chuyện lần này không nhỏ, ngẫm xuống bên bàn. Lúc này Cao Tiểu Hạc mới mở miệng: "Chiến sự trước mắt đang căng thẳng, người Hồ có dấu hiệu sắp thất bại, nửa tháng trước, người Hồ phái sứ giả nghị hòa." Giang Thanh Lưu hơi giật mình, giờ hấn không còn ở Giang gia, những tin tức này hoàn toàn không hay biết. Nhưng tổng quan chiến sự hấn vẫn hiểu: "Người Hồ còn chưa rời khỏi Trung Nguyên, đất bị chiếm chưa giành lại, sao có thể nghị hòa chứ?"

Cao Tiểu Hạc đáp: "Triều đình chủ trương hòa giải, hai quân giằng co bất phân thắng bại, Tô lão tướng quân vẫn đang chiến đấu ngày đêm ở

biên quan. Ngụy Tương sợ sứ giả người Hồ vào triều, lợi dụng chức thân trong triều tạo ra tranh chấp, hiện tại quan Giám quân và Vận lương lại đều thuộc phái chủ hòa. Nếu lỡ ảnh hưởng đến cung ứng lương thảo, sẽ gây nguy hiểm đến Tô lão tướng quân, hậu quả khó mà lường được."

Lúc này Giang Thanh Lưu mới hiểu được tính nghiêm trọng của sự tình, lập tức hỏi: "Khi nào khởi hành?"

Cao Tiểu Hạc đứng dậy: "Việc này không thể chậm trễ, lập tức lên đường."

Lần này Hồ sứ giả vào kinh, không hề lộ liễu mà ẩn mình vào một đoàn thương nhân, giả làm thương lữ qua đường. Phái chủ hòa trong triều đình cũng âm thầm phái người tiếp ứng. Những tên cao thủ trong bóng tối này là khó đối phó nhất, khó trách Cao Tiểu Hạc không dám coi thường, tự mình dẫn người hành động. Năm người năm ngựa chạy suốt đêm đến quan ải, khí trời mỗi lúc một lạnh giá, bốn người Cao Tiểu Hạc vẫn vừa cười vừa nói, Giang Thanh Lưu trong lòng lại có một nỗi bất an.

Ban đêm, không có khách điểm đờn nghỉ chân, mọi người tá túc tại một nhà nông dân. Nhà dân thường không có nhiều phòng ốc, mấy người đành phải chen chúc nhau nằm ở phòng khách, tạm thời tránh gió tuyết. Giang Thanh Lưu và Cao Tiểu Hạc lưng dựa lưng, ôm kiếm ngời nhắm mắt. Đến hừng đông, Cao Tiểu Hạc vô thức lệch người, tựa đầu trên vai Giang Thanh Lưu.

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 45

Giang Thanh Lưu cứ thế quen tay ôm y vào ngực, kéo chần lên đắp cho y, xong xuôi mới tự nhiên ngó ra. Hai người trải qua một hồi im lặng, cuối cùng Cao Tiểu Hạc lên tiếng trước: "Sao thế, chưa chi đã thấy nhớ kỉ niệm à?"

Giang Thanh Lưu khó khăn nói được một câu: "Gần đây thời tiết chuyển lạnh, nàng lại đang mang thai, thể trạng khó mà chịu được."

Cao Tiểu Hạc hiếm khi nhin chuyện: "Phụ nhân của người.. giống như lời đồn, là Bạc Dã Cảnh Hành của Hàn Âm cốc sao?"

Giang Thanh Lưu ngẩn người, Cao Tiểu Hạc thật sự không phải một người hay để ý tin đồn nhảm bên ngoài. Hắn quay đầu, không đáp lại. Cao Tiểu Hạc cũng không hỏi nữa, lại một hồi trầm mặc, sau đó Cao Tiểu Hạc đột nhiên mở miệng: "Hai ngày trước, Ly Hận Thiên nhận được một đơn ủy thác."

Tâm tư Giang Thanh Lưu nhảy bén đến bức nào chứ, hắn ngay lập tức đoán ra: "Có liên quan đến ta sao?"

Cao Tiểu Hạc ừ một tiếng, Giang Thanh Lưu liền hiểu: "Như vậy, trận chiến hôm nay sẽ là lần cuối cùng ta và người hợp tác."

Cao Tiểu Hạc và hắn tuy quen biết, nhưng không có giao tình, có thể báo trước một câu như vậy đã là hết lòng. Trong lòng hắn hiểu rõ. Cao Tiểu Hạc chỉ đáp lại một câu: "Đáng tiếc."

Ngàn dặm áng mây buổi chiều xế, gió Bắc thổi tuyết bay bay.

Cao Tiểu Hạc ra hiệu cho mọi người ẩn thân, ba người phía sau y tức khắc biến mất trong tuyết trắng. Giang Thanh Lưu nhảy lên một thân cây tùng bị tuyết phủ lấp như người tuyết. Cao Tiểu Hạc ẩn thân sau mỏm đá, lấy ống thổi ra. Xa xa mơ hồ vang lên tiếng vó ngựa, chốc lát sau, một đoàn thương đội ầm ầm đi qua.

Cao Tiểu Hạc tập trung nhìn kỹ, bỗng nhiên vung tay, ống thổi trên tay y tức khắc phóng ra châm độc, thương đội phía trước nháy mắt trở nên nháo nhác. Ba người ẩn mình trong tuyết thành hình xuất hiện, chém làm đôi cổ xe ngựa trước mắt. Máu tóe như mưa, thi thể trên xe đứt thành từng khúc, văng loạn xạ.

Thương đội ban đầu kinh hãi, sau đó rất nhanh khôi phục trấn định, vài tên người Hồ hô hào rút vũ khí. Tất cả đều xuống xe ứng chiến, chỉ có một chiếc xe ngựa duy nhất được bảo vệ nghiêm ngặt, năm sáu chục tên hộ vệ tay cầm dao khí, sẵn sàng đón địch.

Giang Thanh Lưu và Cao Tiểu Hạc nhất trí, Cao Tiểu Hạc lập tức rút kiếm, một đường chém giết thẳng hướng xe ngựa. Giang Thanh Lưu quan sát một phen, thấy xung quanh xuất hiện không ít phục binh, phái chủ hòa trong triều đình quả nhiên đã phái không ít quân đến tiếp ứng.

Mắt thấy thủ vệ người Hồ khó mà chống đỡ nổi, lực lượng xung quanh bắt đầu hành động. Cao Tiểu Hạc vô tình hay cố ý chém giết, mở ra được một khe hở giữa hàng phòng thủ tưởng chừng nghiêm ngặt.

Tất cả đều hung hăng chém giết, mắt thấy đã nắm chắc phần thắng, vạn không ngờ tới trong chỗ tối còn có cao thủ, lúc này chúng nhắm toàn lực tấn công Cao Tiểu Hạc. Đây chính là điểm khác biệt giữa sát thủ và hiệp khách, sát thủ thường ra một đòn trí mạng, đạt được mục đích sẽ dừng lại, tuyệt không ham chiến. Giang Thanh Lưu nhân lúc chúng không để ý, đột ngột phi ra, kiếm như lưu quang, trực tiếp nhắm vào xe ngựa.

Đó là một đòn chắc chắn trúng, nhưng đúng lúc này, một tên người Hồ thành hình phi binh khí trong tay! Tên người Hồ đó đã bị trường kiếm của Cao Tiểu Hạc đâm xuyên nhưng binh khí của hắn đã kịp nhắm thẳng vào sau lưng Giang Thanh Lưu! Giang Thanh Lưu biết một đòn này vô cùng

quan trọng, một khi sảy tay, quân địch phát giác, bốn người bọn họ chắc chắn sẽ không có kết cục tốt.

Hắn lập tức cắn răng, trường kiếm trong tay vung lên, nhắm thẳng vào xe ngựa! Cao Tiếu Hạc phi tới bên người hắn, kiếm trong tay cắm xuống, đà lao dừng lại, Giang Thanh Lưu cũng đồng thời phi thân nhảy lên, binh khí của kẻ địch chỉ kịp lướt qua lưng hắn một vết. Quân địch áp tới ngay sau đó, còn hắn đã tay không tấc sắt.

Trong xe ngựa còn một hàng phòng vệ nữa, khi Giang Thanh Lưu nhảy tới, kiếm của đối phương kém nửa tấc đâm trúng ngực hắn. Nhìn mũi kiếm nhuộm xanh là biết có tẩm kịch độc.

May mắn Giang Thanh Lưu có đề phòng trước, nháy mắt lấy ngọc bội ra đỡ. Trong gang tấc bảo toàn được tính mạng. Lúc này đi đâu mà hắn và Cao Tiếu Hạc quan tâm nhất là: kẻ ng ỗ trong xe ngựa có phải mục tiêu hay không! Hắn vừa thủ vừa lui, sau đó vung roi quất về phía xe ngựa, làm cả chiếc xe bị hất tung lộn.

Trong xe quả nhiên có một người ng ỗ, lúc này đã bị một kiếm của Giang Thanh Lưu đâm xuyên tim, ghim xác vào thành xe. Giang Thanh Lưu trong tay không có vũ khí quen thuộc, lại bị hơn mấy chục tên người Hồ bủa vây xông đến. Ba người của Cao Tiếu Hạc đã một chết, một trúng thương, một kẻ vẫn đang cố sức chém giết.

"Các người là người phương nào, thật to gan, dám ám sát cả sứ giả Tiên Ti?" Có kẻ dùng Hán ngữ nói, Giang Thanh Lưu và Cao Tiếu Hạc không thèm để tâm, hai người rút ngắn khoảng cách, tạo thành thế thủ hộ lẫn nhau. Giang Thanh Lưu ở phía sau có thời gian lục xét Hồ sứ giả, quả nhiên tìm được mật thư gã mang theo.

Hai người nháy mắt cho nhau, Giang Thanh Lưu một tay cầm thư, một tay giết địch mở đường lui. Sau đó hai người chết và bị thương cũng được mang theo, phi như hỏa tốc, không chút trì hoãn.

Triều đình sẽ phản ứng ra sao khi nhận tin Hồ sứ giả bị đâm chết, Giang Thanh Lưu không biết. Lúc chia tay nhau, Cao Tiếu Hạc vô cùng trịnh

trọng nói: "Sau ngày hôm nay, ngươi và ta trở thành kẻ địch."

Giang Thanh Lưu gật đầu: "Mất đường kiếm còm, Giang khổ thật nan giải."

Cao Tiểu Hạc cười đáp lại: "Bảo trọng."

Nhưng rời đi chưa xa, Cao Tiểu Hạc đã gọi hắn trở lại _ theo như thám tử truyền báo, còn một thương đội khác cũng hộ tống Hồ sứ giả. Trước đến nay, chưa từng có chuyện đồng thời phái ra tận hai tên sứ giả. Nhưng ai thật ai giả, nhất thời không thể xác định, Giang Thanh Lưu đành phải cùng Cao Tiểu Hạc trắng đêm truy kích.

Đến khi trở lại tiểu viện nông gia đã vừa lúc là đêm trừ tịch.

Trong núi yên tĩnh, chỉ có Hương Linh và Ngô thị đang đốt pháo. Bạc Dã Cảnh Hành ngồi dưới mái hiên cũ kỹ, ánh sáng từ pháo hoa giầy chốc hắt trên khuôn mặt nàng. Giang Thanh Lưu đem sổ Yên Chi hoàn đặt đồ mua từ Thương Thiên Lương giao cho Khổ Liên Tử rồi xoay người ngồi xuống trước mặt Bạc Dã Cảnh Hành, nhận ra bụng nàng đã lớn thêm không ít.

Hắn đưa tay xoa xoa: "Đứa bé, phải có một cái tên rồi."

"Ách.." Bạc Dã Cảnh Hành rõ ràng chưa từng nghĩ qua, dù sao cũng chỉ là thang thuốc dẫn, đặt tên thêm làm gì? Nhưng chuyện này không thể nói ra được, nàng hàm hàm hồ hồ "Ngươi cứ tự nghĩ đi là được."

Giang Thanh Lưu thoáng trầm ngâm: "Thêu lai lê nhụy tam phân bạch, tá đắc mai hoa nhất lữ hồn*. Nếu là con gái, lấy tên Lê Nhụy, con trai lấy tên Mai Hồn, vậy được không?"

(Hai câu thơ trong bài Lâm Đại Ngọc, tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng.)

Bạc Dã Cảnh Hành sờ bụng một cái, thứ bên trong lại động đập, nàng đáp bừa: "Được được được, cứ theo ngươi đi."

Khô Liên Tử bên cạnh trên mặt thoáng sưng sốt, nhưng nhin lại không nói gì.

Nửa đêm, tiết trời mấy hôm âm u không thấy nắng bắt đầu rơi tuyết nhỏ. Có lẽ mấy hôm nay Bạc Dã Cảnh Hành ngủ hơi nhiều nên đến giờ này vẫn tỉnh. Nàng giương mắt nhìn, qua tầng giấy mỏng dán trên cửa sổ, loáng thoáng những bông tuyết.

Nàng biết cơ thể mình hiện tại không hề ổn, nếu như... nếu như thật sự không thể sống được đến lúc ăn thang thuốc dẫn này...

Giang Lê Nhụy, Giang Mai Hồn, nghe tựa hồ cũng không tệ.

Ngoài cửa sổ tuyết rơi không tiếng động, chỉ có gió khe khẽ luồn lách, cách màn lụa vẫn cảm nhận được cái lạnh. Nàng đang thất thần, Giang Thanh Lưu nằm bên cạnh trong cơn mơ ngủ kéo chăn lên đắp kín cho nàng.

Mấy hôm sau, Ly Hận Thiên chính thức phát lệnh truy sát Giang Thanh Lưu. Giang Thanh Lưu cũng không buồn vì chuyện đó, kẻ muốn lấy đầu hắn đâu chỉ mỗi mấy tên sát thủ Ly Hận Thiên. Có đi đâu mất đơn ủy thác, nguồn kinh tế bị chặt đứt không phải là chuyện tốt. Dù sao tiền nuôi Bạc Dã Cảnh Hành cũng rất lớn.

Hắn đành phải tìm đến những tổ chức khác, tiếp tục bận rộn bên ngoài. Nhưng bởi vì thân phận mình chủ võ lâm khi trước, trên con đường này không ít người từng cùng hắn kết thù kết oán, vậy nên cũng nhận phải không ít khó khăn.

Hôm nay Giang Thanh Lưu nhận được một tin tức, lâu chủ Thanh Y lâu có một đơn lấy đầu cần người nhận ủy thác, mục tiêu là một phú thương buôn thuốc phiện. Vì bảo tiêu tên Sở Sính này thuê võ công rất cao nên trước mắt chưa ai dám nhận.

Giang Thanh Lưu đương nhiên tìm đến nhận đơn, lâu chủ Thanh Y lâu và hắn từng có mấy lần giao thủ, nhưng người trong giang hồ vốn không câu nệ tiểu tiết, hiện tại ngỗ ngược, không ai nhắc lại thù cũ.

Qua một tuần rượu, bỗng Thanh Y lâu chủ mở miệng: "Thanh Lưu hiên chất đường đường là Minh chủ chính đạo, cứ như vậy lâu dài sao được. Không biết sau này có tính toán gì không?"

Giang Thanh Lưu ngẩn ra, hần và Thanh Y lâu chủ này theo lý là chẳng quen biết, đối phương lại hỏi như vậy, không khỏi ý tại ngôn ngoại. Thanh Y lâu chủ lại nói tiếp: "Có một cố nhân muốn gặp hiên chất, không biết hiên chất có muốn gặp?"

Tay phải Giang Thanh Lưu nhất thời dờn sang chuôi kiếm, Thanh Y lâu chủ khoát tay: "Hiên chất không phải khẩn trương."

Ông ta ra hiệu, một người từ sau bức bình phong bước ra. Giang Thanh Lưu nhú chặt mi: "Là ông sao?"

Người đến tóc đã hoa râu nhưng dáng vẻ vẫn đĩnh đạc, nghiêm trang. Lúc này bước đến đối diện Giang Thanh Lưu, vẫn sắc mặt nghiêm nghị: "Sao, bỏ đi lâu đến nỗi ngay cả một tiếng Thái gia gia cũng không dám gọi à?"

Giang Thanh Lưu ngẩng lại xuống: "Ông muốn gì?"

Người tới chính là Giang Ân Thiên, ông ta ngẩng xuống trước mặt Giang Thanh Lưu, lâu chủ Thanh Y lâu quay sang ông ta hơi chấp tay rồi quay người rời đi. Mi tâm Giang Thanh Lưu nhú chặt: "Ông thậm chí còn quen biết lâu chủ Thanh Y lâu sao?"

Giang Ân Thiên cười lạnh: "Đâu chỉ có quen biết, Thanh Y lâu trước nay vẫn luôn là sản nghiệp của Giang gia."

Sống lưng Giang Thanh Lưu thoáng gượng cứng, giống như nghe được một chuyện nhục cười: "Thanh Y lâu là.."

Giang Ân Thiên lạnh lùng đáp: "Là một địa phương không thể để lộ, suốt những năm nay, vô số cái chết bí ẩn của hiệp khách, nhân sĩ danh môn chính phái, tất cả đều không thoát khỏi liên can."

Giang Thanh Lưu đập tay như muốn bỏ đôi bàn: "Ông đang nói, suốt những năm nay, ta một mặt trừ gian diệt tặc, một mặt lại chính là gian tặc sao?"

Lần đầu tiên Giang Ân Thiên thẳng thắn đáp lại hắn: "Chính là vậy."

Giang Thanh Lưu chỉ cảm thấy gân xanh trên trán đập thành thịch như muốn bứt ra, Giang Ân Thiên tự rót lấy một ly rượu: "Ta biết người hận ta làm những chuyện đó, nhưng Giang Thanh Lưu, vô luận là ta, hay Thiếu Tang, chúng ta tranh quyền đoạt lợi nhưng chưa từng dám để ảnh hưởng đến gia tộc này. Những năm nay, sự vụ trong Giang gia giấu gạt người rất nhiều. Giờ nghĩ lại, có lẽ ta đã quá đáng. Hôm nay người muốn biết cái gì, chỉ cần hỏi..." Nói quá gấp, ông ta không nhận được ho khan, "Thái gia gia, nhất định không giấu diếm."

Lần đầu tiên ông ta hé lộ tất cả bí mật của Giang gia, Giang Thanh Lưu nhất thời không biết phải hỏi gì. Một danh môn vọng tộc đã đứng sừng sững hơn trăm năm, đứng đầu chấp chưởng toàn bộ võ lâm chính đạo. Một khi lột bỏ lớp vỏ ngoài quang minh lăm liệt, sẽ lộ ra chân tướng như thế nào?

Một màn trầm mặc, Giang Ân Thiên nhấp một ngụm rượu, miễn cưỡng bình định nhịp thở: "Sao người không muốn hỏi nữa? Người không hỏi, ta tự mình nói! Thiếu Tang và Bạc Dã Cảnh Hành quyết đấu trên Nhạn Đãng sơn, trận quyết chiến ấy Giang gia tổn thất hơn trăm đệ tử tinh anh, những môn phái khác cũng tổn thất đến hơn hai trăm người. Nhưng Bạc Dã Cảnh Hành dù có võ công cái thế, cũng chỉ là con người bằng xương bằng thịt..Khụ.. Người biết tại sao những đệ tử đó lại bỏ mình không?"

Giang Thanh Lưu bỗng dừng nhớ lại lời nói của Bạc Dã Cảnh Hành dưới vách núi ngày ấy. Tay phải Giang Ân Thiên có chút run run, lúc rót rượu có chút khó mà giữ vững: "Sau trận chiến đó, công lao của Giang gia quá mức vĩ đại, bằng không..Người và cha người, sao có thể được kế nhiệm chức minh chủ võ lâm? Khi người 15 tuổi, lần đầu tiên cầm đao giết người, là một sát thủ của Thanh Y lâu, hắn còn có một tên, gọi Giang Lăng Kỳ. Theo như bối phận, người phải gọi hắn một tiếng biểu thức. Giang gia

là một người đốn củi, vì thế phải gieo mần thật nhiều cây cối, để cho hậu nhân sau này thu gặt. Máu thịt của tất cả bọn họ, sẽ nở rộ trên người người thừa kế Giang gia, đem vinh quang cho gia tộc."

Giang Thanh Lưu nét mặt không thay đổi, nhưng tay cầm chuôi kiếm dần dần buông hững: "Tất cả vàng bạc châu báu trong kiếm mộ, đều có lai lịch bất minh phải không?"

Giang Ân Thiên khép mắt: "Một bộ phận! Có phần là diệt tặc đoạt được, có phần là Thanh Y lâu cướp, phần khác.. lòng gặt chiếm về cũng không phải không có."

Giang Thanh Lưu day trán, chỉ cảm thấy đầu hần nhức như kim châm: "Quả nhiên nàng nói sự thật."

Ánh mắt Giang Ân Thiên lóe lên: "Bạc Dã Cảnh Hành sao?"

Giang Thanh Lưu không đáp, Giang Ân Thiên khó nén được sự giận dữ: "Đây chính là chuyện ta nghĩ mãi không ra. Sao người lại chung phe với ả ta được? Giang Thanh Lưu, ả ma đầu đó, người trúng phải thứ tà ma bùa pháp gì lại tin hết những lời ả nói?"

Giang Thanh Lưu cười nhạt: "Bởi lẽ sự thật là nàng đầu nói đúng."

Giang Ân Thiên ném văng bình rượu trên tay, vỡ toang thành từng mảnh: "Ả nói sự thật? Đương nhiên ả nói sự thật rồi! Nếu không phải do ả châm ngòi, ta và Thiếu Tang sao lại tàn sát lẫn nhau? Ta và người không phải do ả, sao phải trở mặt thành thù? Giang Thanh Lưu, người nghĩ tại sao ta hôm nay lại đến đây tìm người? Người nghĩ rằng người lẫn trốn nơi thâm sơn là thần không biết quỷ không hay? Tai mắt của Giang gia người rõ như trở bàn tay, nhưng nếu ta đi đến những tai mắt ngầm người không hề hay biết, người trốn được sao?!"

Giang Thanh Lưu nhắm mắt lại, Giang Ân Thiên toàn thân không vững: "Ta không đuổi tận đến mức đó. Vì bồi dưỡng một người thừa kế, Giang gia đã tốn mất 15 năm. Thanh Nhiên, Thanh Ngữ đều là gỗ mục không để

khắc, mà ta sẽ không còn 15 năm nữa để lại bồi dưỡng cho Giang gia một người thừa kế khác."

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 46

Giống như toàn bộ sức lực bị rút cạn, ông ta thở dài nói: "Những ngày người bỏ đi, ta vẫn luôn suy nghĩ, đến tột cùng cả hai ta đã làm gì vậy? Ta thực sự sai rồi, kể từ thời điểm 30 năm trước, đã không còn cách nào挽回. Nếu thời gian vẫn dư dả, Giang Ân Thiên ta đời nào sẽ cúi đầu trước một tiểu bối như người? Nhưng Giang Thanh Lưu, ta không còn sống được lâu nữa, một người thừa kế không có uy đức làm sao có thể chấn chỉnh trong ngoài, các chi thứ chính Giang gia ổn định như cũ? Ta đã già yếu, người lại thờ ơ, Giang gia tất sẽ chia năm xẻ bảy. Công sức tổ tiên mười mấy đời gây dựng, rồi sẽ hóa thành cát bụi dưới tay ta và người!"

Giang Thanh Lưu mờ mờ đoán được ý của ông ta, Giang Ân Thiên hít sâu một hơi: "Vậy nên người nhất định phải đồng ý với ta, Bạc Dã Cảnh Hành là kẻ không đáng tin, người này nói mười câu thì mười câu là giả, dù miệng lưỡi ả có trơn tru đến đâu, người tuyệt đối không được tin lời ả nói!"

Giang Thanh Lưu hiểu được tâm ý của ông ta, nhưng, chính lời ông ta nói có thể tin tưởng không?

Giang Thanh Lưu hạ mắt không nói, Giang Ân Thiên cười khở: "Người chỉ nghĩ ta ép người đến bước đường này, lại đâu biết ngay từ đầu ả đã nắm điểm yếu của ta trong tay. Người một lòng muốn báo thù cho tiên tổ, nhưng cái chết của Thiếu Tang, ả ta mới chính là kẻ đầu sỏ gây nên!"

Giang Thanh Lưu rốt cuộc mở miệng: "Bây giờ nàng đang mang thai, đã sắp sinh. Ta từng hỏi qua Thương Thiên Lương, với thể chất của nàng, không có khả năng bình an sinh con được. Bạc Dã Cảnh Hành.. không phải để tâm đâu."

Giang Ân Thiên liên tục lắc đầu: "Ngu xuẩn! Ma đầu Bạc Dã Cảnh Hành bị giam trong địa lao ba mươi năm vẫn còn tham sống sợ chết, tại sao ả ta tìm được đường thoát lại vẫn chần chờ không đi? Chỉ vì muốn sinh con cho người sao? Thương Thiên Lương là hạng người gì chứ, chỉ cần đặt tiền ra trước mắt, chuyện gì lão ta không dám làm? Không dám nói? Những lời như thế mà người cũng tin được sao?"

Giang Thanh Lưu cũng ngộ ra: "Ý ông là, nàng ta sinh con vì mục đích khác?"

Đó có thể là mục đích gì, kể cả Giang Ân Thiên vẫn luôn đa mưu túc trí cũng không nghĩ ra được. Ông ta thở dài: "Bất luận thế nào, người này vạn vạn không thể giữ lại. Nếu giờ nàng ta đã sắp sinh con, trước mắt người nên đi lấy đầu ác nhân, lập công rửa sạch tiếng xấu."

Trong lòng Giang Thanh Lưu vẫn còn hoài nghi, trước đây những gì người ấy nói, hắn chưa từng nghi kỵ: "Tâm pháp ông bảo ta tu luyện, thật ra chính là Tàn Tượng thần công đúng không? Chính là một bộ trong Ngũ Diệu tâm kinh?"

Giang Ân Thiên ngẩn ra, hồi lâu mới mở miệng: "Nhiều năm về trước, ta và Thiệu Tang từng ước hẹn, hắn tu luyện Ngũ Diệu tâm kinh, ta đã lớn tuổi, cam nguyện trở thành thuốc dẫn. Nhưng Bạc Dã Cảnh Hành lại đâm chọt xảo ngôn, nói rằng Ngũ Diệu tâm kinh có thể giúp trường sinh bất lão. Ta nhất thời bị ma quỷ dẫn dắt, để rồi nhận lấy nỗi ân hận khôn xiết. Sau đó người ra đời, ta vẫn không ngừng ôm mộng đẹp trường sinh bất lão. Nhưng giờ ta đã tỉnh ngộ rồi, Thanh Lưu, khi trước ta từng hứa sẽ đem quả tim này cho Thiệu Tang. Giờ trao nó cho người, coi như hoàn lại lời hứa năm xưa."

Dứt lời, ông ta lại ho khan một hồi, Giang Thanh Lưu rót cuộc mở miệng hỏi: "Tại sao lại ho nhiều như vậy?"

Giang Ân Thiên khó khăn thở từng hơi: "Bệnh lao, đã đến Thương Thiên Lương đến xem, thời gian không còn bao lâu nữa."

Trong Giang Thanh Lưu có một nỗi buồn vô cớ, bỗng hắt nhớ lại khi còn bé, lần đầu tiên học cưỡi ngựa bắn cung, người dạy mình cầm tên, lên dây cung khi đó giờ đã dần dần già đi rồi.

Tiểu viện nông gia.

Bạc Dã Cảnh Hành đang thong thả ngắm tuyết, gió thổi qua mái hiên, cuốn theo những bông hoa tuyết lấp lánh. Nàng ngồi trên ghế dựa mềm mại, chân đắp một lớp chăn mỏng. Khổ Liên Tử đứng một bên sắc thuốc, Xuyên Hoa Điệp bên cạnh đang nấu rượu.

Một lát sau, Lan San Khách đột nhiên quay lại: "Cốc chủ, hôm nay Giang Thanh Lưu đến gặp người của Thanh Y lâu. Nhưng từ lúc vào Phụng Hoàng lâu, trọn một canh giờ vẫn chưa thấy đi ra. Thuộc hạ thật sự... có chút hoài nghi."

Bạc Dã Cảnh Hành cười một tiếng: "Giang Ân Thiên tìm thấy hắt rồi, ngay cả tìm được hắt xong ông ta sẽ nói gì, lão phu cũng đại khái đoán được hết."

Lan San Khách không khỏi tò mò: "Giang Ân Thiên sẽ nói gì? Không phải hai người họ đã trở mặt thành thù rồi sao?"

Tay Bạc Dã Cảnh Hành khẽ mân mê lớp chăn mỏng trên gối: "Thế nào cũng lấy bộ dạng già ốm ra ăn mày tình thương, ép tiểu tử Giang gia quay lại chấp chương gia tộc. À, không chừng còn thêm thắt mấy câu nói xấu lão phu nữa."

Khổ Liên Tử không nhịn được dừng tay đang sắc thuốc: "Giang Ân Thiên và Giang Thanh Lưu dù sao cũng là người một nhà, huyết mạch tình thâm. Một chiêu này đúng là không thể coi thường. Nơi ta trồng hoa Yên chi cũng là một địa phương an tĩnh. Không bằng để Lan San Khách và Xuyên Hoa Điệp đưa Cốc chủ rời đi."

Bạc Dã Cảnh Hành vẫn nhìn tuyết rơi: "Không cần. Sao lão phu phải trốn chứ? Ông ta và Giang Thanh Lưu là huyết mạch tình thâm, chẳng nhẽ thứ trong bụng lão phu này là người dung nước lũ sao?"

...

Mấy ngày sau, Giang Thanh Lưu đúng hẹn trở về

Hắn đi không nghỉ mấy ngày đường, vừa về đến tiểu viện liền nhờ Ngô thị đun hộ nước nóng. Đang tắm, Bạc Dã Cảnh Hành lên người vào, Giang Thanh Lưu nhú mày: "Người không thấy ta đang tắm sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành kéo ghế ngồi bên cạnh bồn tắm hắn: "Lão phu từng thấy cả gia gia người tắm mà phải đi xem lên người tắm sao?"

Giang Thanh Lưu phẫn nộ: "Sao người lại có thể nhìn gia gia ta tắm chứ?!"

Bạc Dã Cảnh Hành khó hiểu: "Năm đó gia gia người và lão phu là huynh đệ kết nghĩa, nhìn thấy nhau tắm có gì lạ sao?" Nhìn Giang Thanh Lưu giận không nói nổi, nàng mới ngờ ngợ hình như hiện tại mình đang mang thai con nhà người ta, nói mấy chuyện này.. có vẻ không thích hợp lắm. Lập tức nàng đổi mặt xoành xoạch, ra vẻ giận dữ chất vấn: "Có phải người đã gặp Giang Ân Thiên không?! Người tính coi hôm nào giết quách ta và thúc thúc người đây?!"

Quả nhiên Giang Thanh Lưu không tiếp tục truy cứu nữa: "Người nói linh tinh gì chứ."

Bạc Dã Cảnh Hành hai tay bưng má bắt hắn phải ngừng mặt: "Lão cầu kia hận lão phu vô cùng, nếu ông ta đã gặp được người rồi, có gì lại không đề cập những chuyện đó chứ?"

Giang Thanh Lưu dở khóc dở cười: "Buông tay! Dù sao ông ấy cũng là thái gia gia ta, người không tỏ ra tôn trọng một chút được à!"

Bạc Dã Cảnh Hành không buông: "Hừ, ông ta có tôn trọng lão phu tí nào không? Người mà muốn lấy đầu lão phu, không bằng bây giờ lấy luôn đi. Dưới hoàng quyền lộ, lão phu có thúc thúc người đồng hành coi như đỡ tịch mịch, hừ!"

Giang Thanh Lưu tắm rửa xong, kéo khăn lau người: "Đúng là mang thai cả người h ồ đ ồ, sao người lại biến thành một thân nữ nhi chứ!"

Bạc Dã Cảnh Hành vẫn còn hậm hực, Giang Thanh Lưu đưa tay qua xoa bụng nàng: "Bạc Dã Cảnh Hành, bất luận người có mưu tính gì, ta chỉ hi vọng nó không liên lụy đến hài tử. Vậy nên người cứ yên tâm, dù thế nào Giang mỗ cũng không làm chuyện tệ bạc với người."

Bạc Dã Cảnh Hành hừ lạnh: "Người Giang gia các người, nhìn ngoài thì quang minh lẫm liệt, kỳ thực toàn nam trộm cắp, gái thanh lâu! Có kẻ nào đáng tin không chứ? Người đường đường là minh chủ võ lâm mà còn không bảo vệ nổi thê nhi. Lão phu ôm bụng to theo người trốn đông trốn tây, dãi nắng dầm sương, có từng than quá nửa câu không? Người thì hay r ồi, lại còn bí mật mưu đ ồ hãm hại lão phu và đứa bé trong bụng! Người còn có tự trọng không?!"

Giang Thanh Lưu hít sâu mấy hơi mới không bộc phát: "Lão tặc, thứ nhất, nam nhân Giang gia không trộm cắp, nữ nhân lại càng biết giữ trung trinh. Thứ hai, ta vẫn luôn an ổn làm minh chủ võ lâm, nếu không gặp phải người, ta đâu đến nông nỗi phải trốn đông trốn tây. Thứ ba, người hàng ngày tuy không gọi là cầm y ngọc thực nhưng có lúc nào ta bắt người dãi nắng dầm sương chưa? Thứ tư, ta không hề bí mật mưu đ ồ hãm hại người gì cả. Thứ năm, người gây chuyện thêm lần nữa thử xem?"

Bạc Dã Cảnh Hành hừ lạnh, nhưng không gây chuyện tiếp nữa, ng ồi trên băng ghế bên cạnh. Giang Thanh Lưu mặc y phục chỉnh tề, lúc này mới ng ồi thụp xuống, khe khẽ vuốt ve bụng nàng, lâu sau lại dán tai lên đó lắng nghe động tĩnh. Bạc Dã Cảnh Hành xoa đầu hắn như đang nựng một con chó nhỏ, hơi lạnh từ bàn tay bỗng lướt qua sườn mặt hắn.

Giang Thanh Lưu ngẩng ra, phía sau bỗng vang lên tiếng động, là Ngô thị tiến vào dọn dẹp b ếp tắm. Nhìn cảnh tượng hai người, bà ta cười ngượng ngùng: "Ồi ôi, ta đến nh ằm lúc r ồi."

Giang Thanh Lưu vội vàng bật dậy chỉnh lại y phục, nhìn Bạc Dã Cảnh Hành hành động bất tiện, lại duỗi tay đỡ nàng dậy. Hai người ch ầm ch ầm bước ra, bên ngoài đã dọn xong cơm nước. Đám người Kim Nguyên Thu,

Đan Văn Thi ền đầu đã tập trung. Giang Thanh Lưu và Bạc Dã Cảnh Hành ng ồi xuống, sau đó Đan Văn Thi ền ng ồi xuống bên cạnh Bạc Dã Cảnh Hành, Bạc Dã Cảnh Hành cũng không ăn gì cả, tự ng ồi uống Yên Chi lộ.

Giang Thanh Lưu muốn trả đũa nàng, gấp chiếc đùi gà để xuống đĩa trước mặt nàng. Bạc Dã Cảnh Hành phần nộ, làm sao có thể đối mặt với đùi gà được chứ, dứt khoát quay về phòng ngủ.

Mấy ngày sau, Giang Ân Thiên lại tìm đến gặp Giang Thanh Lưu, nhưng tất nhiên là vì chuyện Bạc Dã Cảnh Hành. Giang Thanh Lưu quả quyết: "Dù thế nào đi nữa, nàng vẫn đang mang thai cốt nhục của ta. Cho đến khi nàng sinh con, ta tuyệt đối sẽ không động thủ với nàng. Cũng tuyệt đối không dung thứ cho kẻ nào xuống tay với nàng."

Giang Ân Thiên giận điên lên: "Một khi ả sinh con xong sẽ không còn dễ đối phó nữa! Thanh Lưu, người thành thật nói cho ta biết, ả đã hứa hẹn gì với người? Vết xe đổ của ta và Thiếu Tang, người ngàn vạn lần không được lặp lại! Huống h ờ một khi đứa trẻ đó được sinh ra, người và ả sao có thể phủ sạch được quan hệ? Người định ứng đối ra sao với cả giang h ồ này?"

Giang Thanh Lưu đã qua thời kính cẩn nghe lệnh: "Trong bụng nàng là cốt nhục của ta. Chuyện của Văn Thi ền đã làm ta ân hận khôn nguôi, nếu ta lại lần nữa vì lợi ích mà giết thê diệt tử, chẳng nhẽ sau này đứng trước mặt đ ồng đạo ta lại có thể ung dung, đường hoàng sao?"

Hắn đứng dậy, từ từ đi khỏi cửa phòng: "Thái gia gia, trước đây người đặt cho ta cái tên Thanh Lưu, chắc hẳn đã từng gửi gắm nhiều kỳ vọng. Nhưng tôn nhi hôm nay đứng trước mặt người đã minh bạch thế sự nhân luân, biết kẻ quân tử có việc nên làm, có việc không nên làm. Chuyện Bạc Dã Cảnh Hành, ý ta đã quyết, dừng lại tại đây thôi."

Giang Ân Thiên đơn độc ng ồi bên rìa bàn, rượu trong chén đã nguội lạnh. Ông ta đứng dậy, chột thờ dài một hơi. Phía sau, lâu chủ Thanh Y lâu tiến đến đỡ tay: "Tộc trưởng, chuyện này xử lý ra sao?"

Giang Ân Thiên lại một trận ho mãnh liệt: "Thanh Y, ta già rồi." Thanh Y lâu chủ đang muốn khuyên giải, ông ta xua tay ngăn lại, rồi bỗng đứng mở miệng, "Hài tử một tay ta dạy dỗ đã trưởng thành, ta sao có thể không già đi được chứ. Đọc sách thông đại nghĩa, lập chí sống thanh lưu.. ha ha, cây non khi xưa đã cao vút thành bóng mát, ta lại sợ gì già yếu chứ."

Trở lại tiêu viện trong núi, Giang Thanh Lưu bảo đám người Khổ Liên Tử, Lan San Khách thu dọn hành trang, mang theo Bạc Dã Cảnh Hành dời đi nơi khác. Kim Nguyên Thu và Đan Văn Thiển cũng phụ giúp bên cạnh. Khổ Liên Tử và Thủy Quỷ Tiêu đem nhiều loại thuốc theo người, chung quy tương đối an tâm.

Vẫn hôm đó, Giang Thanh Lưu lại nhận được tin lâu chủ Thanh Y lâu truyền đến, có hẹn đàm phán giao dịch. Sau khi trở lại, Giang Thanh Lưu chuẩn bị khởi hành, trước khi hất đi, Bạc Dã Cảnh Hành đang tựa bên đầu giường, tóc đen như thác mực: "Lần này người phải đi đến nơi nào?"

Giang Thanh Lưu mang theo hai bộ quần áo, một ít đồ thường dùng: "Đi đi đi lại ước chừng mười sáu ngày lộ trình. Sau giao dịch này, ta không tiếp nhận thêm nữa, ở tại nơi này chờ người bình an sinh con sau đó rồi bàn tiếp."

Bạc Dã Cảnh Hành ngẩng đầu chăm chú nhìn hắn, con người sâu đen lầy.

Giang Thanh Lưu bị nàng nhìn không tự nhiên, hơi quay mặt đi: "Gì vậy?"

Bạc Dã Cảnh Hành cười: "Gia gia người Giang Thiếu Tang một đời ngu muội tự kiêu, Thái gia gia người Giang Ân Thiên trời sinh đê tiện xảo trá, không ngờ tiểu oa nhi người lại là người trọng tình trọng nghĩa như vậy."

Giang Thanh Lưu đơn giản là câm lặng: "Lần sau lúc người khen ta, có thể đừng tiện miệng chửi lên xuống tổ tông bốn đời nhà ta được không?"

Bạc Dã Cảnh Hành lại rất nghiêm túc: "Ăn ngay nói thật thôi, đâu có vu oan gì."

Giang Thanh Lưu thu dọn xong đồ đạc, sắp đứng dậy rời đi, Bạc Dã Cảnh Hành phía sau bỗng dừng gọi hắn lại: "Thanh Lưu.."

Giang Thanh Lưu quay đầu, người trong gian phòng đẹp tựa bức họa bước ra: "Không có gì, đi đi."

Giang Thanh Lưu bước ra khỏi căn phòng, đụng phải Đan Văn Thiên trước mặt. Giữa hai người giờ đây tràn đầy lúng túng. Giang Thanh Lưu biết trái tim nàng giờ đã thuộc về người khác, nên chỉ thoáng gật đầu, giữa lúc đi lướt qua nhau, Đan Văn Thiên khẽ mở miệng: "Phu.. Giang đại ca, đây là một ít thuốc trị thương, mê dược và thanh tâm hoàn giải dược, mong rằng huynh không phải dùng đến nhưng mang theo phòng trước vẫn hơn."

Giang Thanh Lưu nhận lấy, cuối cùng nhẹ giọng đáp: "Đa tạ."

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 47

Trong phòng, Bạc Dã Cảnh Hành cuốn chăn ngồi dậy: "Nàng dâu nhỏ, gọi đám Khổ Liên Tử, Lan San Khách nhanh sang gặp ta."

Đan Văn Thiئن không mấy đồng tình: "Mới sáng sớm, cô phải ăn chút gì đã chứ."

Bạc Dã Cảnh Hành xoa xoa đầu nàng: "Được được, ăn gì đó đã."

Một lát sau, đám người Khổ Liên Tử kéo sang, Bạc Dã Cảnh Hành thay đổi dáng bộ lười nhác thường nhật: "Thủy Quỷ Tiêu, người mang nàng dâu nhỏ và khuê nữ Kim gia rời khỏi nơi này, an trí ở chỗ khác. Khổ Liên Tử, người lập tức bày độc trận, Lan San Khách, công phu quyền cước của người không tốt lắm, vừa lúc lão phu lại cử động bất tiện, đem một thân khinh công để lão phu mượn dùng chút."

Mọi người đều thấy ngỡ ngàng, Thủy Quỷ Tiêu là người đầu tiên giận dữ lớn giọng: "Ý Cốc chủ là lần này Giang Thanh Lưu mượn có rời đi, kỳ thật là để dẫn người đến vây giết chúng ta phải không? Tên khốn kiếp!"

Hắn còn chưa dứt, Đan Văn Thiئن đã cắt ngang: "Huynh ấy không phải người như vậy, huynh đừng nói thế."

Bạc Dã Cảnh Hành phất tay, ý bảo mọi người lập tức làm theo: "Việc này không quan hệ gì với hắn nhưng Giang Ân Thiên là một kẻ xảo quyệt, không thể không đề phòng."

Khổ Liên Tử lập tức đi chuẩn bị, lão mang theo rất nhiều dược liệu, bày độc trận không hề khó. Xuyên Hoa Điệp cũng giục Đan Văn Thiئن và Kim Nguyên Thu sửa soạn, tức khắc rời đi.

Trước khi đi, Đan Văn Thiền vẫn không khỏi lo lắng. Bạc Dã Cảnh Hành còn trấn an nàng: "Giang Ân Thiên thì nhằm nhò gì, bé dâu nhỏ đừng lo lắng."

Suy cho cùng mối quan hệ của Đan Văn Thiền và Giang gia vô cùng khó xử, cũng không nhiều lời, chỉ ngoan ngoãn cùng Kim Nguyên Thu và Xuyên Hoa Điệp rời đi. Đợi mọi người đi hết, Lan San Khách mới hỏi: "Cốc chủ, từ khi chúng ta rời khỏi Trầٰn Bích sơn trang, tuy bên ngoài truy lùng gao gắt nhưng mọi chuyện vẫn an ổn. Sao giờ lại phải đề phòng như vậy?"

Bạc Dã Cảnh Hành khẽ vuốt ve bụng: "Giang Ân Thiên vẫn luôn coi lão phu là cái đinh trong mắt, nếu không phải lão thềm nhỏ dãi Ngũ Diệu tâm kinh thì đã sớm băm vằm lão phu thành trăm mảnh. Lúc này lão phu hành động bất tiện, cơ hội tốt trời ban, lão ta há lại để vượt?"

Khổ Liên Tử gật đầu, rồi lại thở dài: "Nhưng sau chuyện này, Cốc chủ và Giang Thanh Lưu.. chỉ sợ là vạn kiếp bất phục."

"Vạn kiếp bất phục.." Bạc Dã Cảnh Hành chậm rãi cười: "Chẳng qua chỉ là bèo nước gặp nhau, không lẽ còn trông đợi vào thiên trường địa cử sao?"

Hai ngày sau, tảng sáng.

Lan San Khách đang ở trong phòng của Bạc Dã Cảnh Hành, dựa vào góc nhà ngủ. Đột nhiên bên ngoài nhà có một tiếng động, nhất thời chỉ thấy ánh lửa nghi ngút, bao vây quanh căn tiểu viện.

Ngọn lửa bên ngoài chỉ cao hơn một trượng, nhưng Giang Ân Thiên còn mang theo bốn, năm chục người mặc giáp phục, giương cung đầy cảnh giác.

"Tộc trưởng, đám lửa này chắc đủ để thiêu rụi ma đầu Bạc Dã thành tro chứ?" Có một tên nhìn tuổi chỉ tầm đôi mươi lớn tiếng hỏi. Những người khác cũng nhao nhao phụ họa: "Lão tặc này đã mang thai chín tháng, đi còn chẳng được nữa là thoát khỏi đám lửa này? ha ha"

Sắc mặt Giang Ân Thiên vẫn nghiêm túc: "Người này có thể ở trên giang hồ tung hoành vô kị, cũng không phải hạng người vô năng. Không thể coi thường."

Lửa cháy lên những thanh gỗ bị tẩm dầu, cột khói cao ngút trời. Trong căn phòng, Bạc Dã Cảnh Hành đang khoác thêm áo, Lan San Khách và Khổ Liên Tử đứng bột bên cạnh giữ, nàng mặc xong xuôi mới chậm rãi lên tiếng: "Đi thôi, ra ngoài gặp khách."

Khổ Liên Tử nhú mày, dù gì lão cũng kinh qua vô số gian hiểm, không đến nỗi lúc này luống cuống tay chân: "Cốc chủ, Giang Ân Thiên làm người xảo quyệt ngoan độc, chắc chắn không đơn giản chỉ phóng hỏa. Lúc này ra ngoài, chỉ sợ trúng gian kế."

Bạc Dã Cảnh Hành bảo Lan San Khách khuy người xuống, tự mình trèo lên cười: "Tránh đằng sau ta."

Giang Ân Thiên đang nhìn chằm chằm không chớp mắt vào tiểu viện giữa biển lửa, ngực bỗng có chút đau nhói, ông ta cố gắng nhẫn nhịn: "Dù người ra là ai đều lập tức bắn tên!"

Vừa nói xong, chỉ thấy trong màn lửa có hai cái bóng phi ra. Giống như đập lửa mà bay lên. Nàng ta lại dám xuất diện không kiêng kị gì!

Giang Ân Thiên khó mà kiềm được giọng mình: "Bắn tên! Bắn chết Bạc Dã thất phu cho ta!"

Tên như mưa!

Ngay tại lúc ngập trời mưa tên và biển lửa, mũi tên như chạm phải một tường chắn vô hình, chốc lát rơi rụng hết.

Lửa càng cháy dữ dội, cái bóng dần tiến lại, nhẹ nhàng nhảy lên vượt qua biển lửa, hạ xuống trước mặt đám người. Lúc này Giang Ân Thiên mới nhìn rõ, Bạc Dã Cảnh Hành mặc một bộ trường y trắng, chân đạp trên bả vai một nam tử cao lớn, còn một nam tử khác bên cạnh công theo một lão giả chột mắt.

Ánh mắt ông ta chứng lại, khi trước Khổ Liên Tử còn ở Trầٰn Bích sơn trang, ông ta chưa từng để ý, dù sao nơi đó cũng tới lui quá nhiều võ lâm nhân sĩ. Giang Thanh Lưu xưa nay lại giao du rộng rãi, ông ta thực sự không để tâm nhiều. Lúc này nghĩ tới thân phận của Bạc Dã Cảnh Hành, bất chợt nhận ra thân phận của lão giả chợt mắt trước mặt: "Khổ Liên Tử!"

Khổ Liên Tử hừ lạnh: "Giang lão cầu, Giang gia các người đúng là phường khốn nạn."

Nét mặt Giang Ân Thiên hung tợn: "Bắn tên!"

Khoảng cách gần như vậy, mũi tên sáng như tuyết dưới màn lửa ánh lên tia hàn quang âm lạnh. Tơ đao trong tay Bạc Dã Cảnh Hành kết lại như tấm lưới, Lan San Khách dưới chân nàng lạnh lùng áp sát. Hai người nhất thể, như một con quái vật làm người ta nhìn phát sợ.

Giang Ân Thiên cuống quít lùi lại phía sau, dù sao để bắn tên bằng cung cũng cần một thời gian nhất định. Thừa dịp mưa tên ngừng lại, Bạc Dã Cảnh Hành đột ngột phi người lên, tay phải nắm lại thành quyền trảo, một đệ tử Giang gia ở phía trước chỉ cảm thấy cổ thít chặt, bị một vật gì đó tròng lấy. Nháy mắt cả người bay bổng lên, búi tóc đã bị người nắm trong tay.

Hắn ta muốn la lên, nhưng còn chưa mở miệng, nháy mắt hơn mười nhánh tên như gió vút đến, hắn ta há hốc miệng, đôi chân cố đạp vùng vẫy, sau đó ngừng thở. Bạc Dã Cảnh Hành lấy đó làm khiên chắn, lại tiến gần vài bước.

Giang Ân Thiên tiếp tục lui lại rồi bất chợt vùng tay: "Hạ lưới!"

Một cái lưới to từ trên không trùm xuống, Bạc Dã Cảnh Hành quát nhẹ một tiếng, một chưởng đánh mạnh xuống mặt đất. Những binh sĩ Giang gia đứng xung quanh nháy mắt ngã quỵ. Còn chiếc lưới tưởng bền chắc, dưới ngọn gió thổi trở nên rời rã, bung ra từng mảnh.

Sắc mặt Giang Ân Thiên tái lại, tơ đao trong tay Bạc Dã Cảnh Hành như tơ nhện, nháy mắt chém rụng ba bốn đầu người. Biến cố chỉ trong nháy

mắt nàng xuất hiện. Mắt thấy nàng đi mệt mỏi, Lan San Khách nhẹ nhàng tung người nhảy tới. Mũi chân của Bạc Dã Cảnh Hành đặt trên lòng bàn tay hắn, sức nặng dựa trên vai hắn, vạt áo phất mở.

Trong tay binh sĩ vẫn cầm chặt cung, nhưng giờ khắc này tất cả đều quên mất cách bắn - động tác của nàng ta quá nhanh.

Giang Ân Thiên hét lớn một tiếng, bảo kiếm bên hông tuốt khỏi vỏ. Mũi kiếm nhắm thẳng vào Lan San Khách - ông ta nhận ra Lan San Khách tuy khinh công trác tuyệt nhưng võ nghệ lại không cao. Bạc Dã Cảnh Hành ngẫ trên vai Lan San Khách chỉ hơi ngừng lại, đao tơ bên tay như xà độc, nháy mắt quấn lấy thân kiếm của Giang Ân Thiên.

Giang Ân Thiên thần nghĩ không ổn, ngón giữa tay trái của Bạc Dã Cảnh Hành khê nhích, một sợi tơ đao khác vọt tới. Ông ta bất đắc dĩ phải buông tay, mặc cho binh khí bị tước đi. Nhưng dù phản ứng có nhanh đến đâu, muốn thoát ra đã không còn kịp.

Đúng lúc này, một thiếu niên trẻ tuổi phía sau ông ta lập tức nhào lên. Tơ đao xuyên thấu qua mi tâm thiếu niên, chỉ lưu lại một lỗ nhỏ.

Giang Ân Thiên ngay cả chòm râu cũng run run, thiếu niên kia dường như còn chưa ý thức được đi đâu gì đã xảy ra. Trong lúc hắn còn đang loay hoay, tơ đao Bạc Dã Cảnh Hành đã lướt qua cổ hai người khác, đầu người văng ra hơn mười thước, máu tóe tận trời.

Thiếu niên lúc này mới cảm nhận mi tâm đau đớn, hắn vớ tay sờ ra sau đầu, chạm phải một thứ dính dính màu đỏ trắng. Hắn mềm oặt ngã xuống đất, trường kiếm văng khỏi tay.

Bạc Dã Cảnh Hành như con sói giữa bầy cừu, đứng giữa làn người liều chết giết nàng. Tơ đao lướt qua, tiếng gào hét lại ngừng lại. Nàng một thân tẩm máu như A Tu La từ địa ngục. Khổ Liên Tử đứng một bên lo lắng không nguôi - bao giờ mới phát động độc trận đây?

Bạc Dã Cảnh Hành giống như hoàn toàn không nhớ nổi chuyện độc trận này, Giang Ân Thiên mang theo sáu chục người, đảo mắt đã ngã xuống bốn

mười thi thể. Những người khác còn sống, tứ chi cũng đã không lành lặn.

Ngay cả gót giày Bạc Dã Cảnh Hành cũng nhuộm máu, nàng thản nhiên đối diện Giang Ân Thiên: "Sao phải vậy chứ?"

Tay phải Giang Ân Thiên siết chặt quờ sau người, rút lấy thanh kiếm của một thủ hạ đã chết, mũi kiếm vung lên, lại tiếp tục áp sát. Bạc Dã Cảnh Hành đột ngột đứng lại, Lan San Khách muốn theo cùng nàng, nàng phẩy tay, ý bảo hấn lui ra sau. Xuyên Hoa Điệp bảo vệ Khổ Liên Tử cũng chạy tới: "Cốc chủ?"

Đối mặt thế công hung hiểm của Giang Ân Thiên, Bạc Dã Cảnh Hành lại đột nhiên thu lại tư đao. Mũi chân nàng khẽ nhón, cưỡi lên một thanh kiếm của thi hài bên cạnh: "Xuyên Hoa Điệp, mở to mắt người ra, trận chiến này, cả đời người chỉ thấy được một lần."

Xuyên Hoa Điệp còn chưa hiểu chuyện gì, lập tức ngưng mắt nhìn sang, chỉ thấy Giang Ân Thiên kiếm lao như gió, khí thế uy vũ. Ông ta đã sớm gần đất xa trời, nhưng cưỡi kiếm trong tay, cả người bỗng chốc như Côn Bằng giang cánh, chiêu thức tinh diệu thuần thực, như họa tranh đề thơ, tự nhiên mà thành, không có kẽ hở. Bạc Dã Cảnh Hành tay phải cưỡi kiếm tương nghênh.

Chỉ là thanh kiếm thông thường nhưng dưới tay hai người này, toát ra khí thế cao ngất. Thân thể Giang Ân Thiên đã bệnh tình nguy kịch, lại giống như được rót vào nguồn sức mạnh không tên, ngay cả ánh mắt ông ta cũng trở nên trong trong trẻo. Đó là một kiếm khách chân chính, thần hồn của ông ta đã hòa hợp cùng kiếm pháp.

Bạc Dã Cảnh Hành đã mang thai gần chín tháng, nhưng trường kiếm trong tay, chiêu thức vẫn uy phong hệt như thời cũ.

"Muốn trên cơ ta, độc tôn thiên hạ, lấy đại nguy vi an." Từng câu từng chữ từ miệng nàng như lời nhắc nhở, dự kiến của đường kiếm tiếp theo. Không phải thứ bí tịch gì trân hiếm, nhưng phải đến hai kẻ nhân sĩ hàng đầu uy đạo võ lâm cùng suy đoán. Nó chẳng thể đúc kết thành bất luận thứ

gì, mà cũng không thứ ngôn từ nào có thể diễn tả được sự linh hoạt trong ấy.

Xuyên Hoa Diệp và Lan San Khách chỉ thấy kiếm quang hỗn loạn, hai người họ ra chiêu quá nhanh, mỗi một chiêu thức tung đến ba bốn chưởng.

Trên trán Xuyên Hoa Diệp đầm mồ hôi, cố gắng tập trung cao độ, sợ không thể quan sát kỹ được nên càng cố phi người lên theo.

"Khống chế lực độ, sợi kim mảnh cũng có thể thành cọc sắt." Trường kiếm dưới ánh dương le lói của ngày mới như nở rộ, quang hoa chói sáng. Kiếm pháp của Giang Ân Thiên khi thì đại khai đại hợp, lúc lại thủ thế chặt chẽ. Hai kiếm khách uy đảo giang hồ, giữa ánh bình minh trên ngọn đồi nhỏ hoang vắng lao vào cuộc tuyệt chiến kinh hồn.

Người quan sát yên lặng.

Mưa kiếm như hoa, tổng cộng giao thủ 271 chiêu, trên trán Bạc Dã Cảnh Hành đã thấm rịn mồ hôi, hô hấp của Giang Ân Thiên cũng càng lúc trầm trọng. Thân thể đã mục nát, không còn tùy ý ông ta xuất lực nữa. Chiêu thức của ông ta dần chậm lại, Bạc Dã Cảnh Hành cũng cảm thấy bụng hơi đau nhói.

"Giang Ân Thiên, tuy ông nhân phẩm bại hoại, may lắm võ công vẫn đem ra gặp người được. Tiếc là lão phu thân thể không khỏe, không tiện tiếp lâu. Ta kết thúc cuộc chiến tại đây thôi, ông còn di ngôn gì muốn để lại không?"

Giang Ân Thiên ngay cả chòm râu cũng không giữ được bình tĩnh: "Giang mỗ liêu mạng giết tặc tử, sợ gì sinh tử!"

Tay phải Bạc Dã Cảnh Hành lia sang, trường kiếm bất chợt từ một góc độ cổ quái đâm ra, Giang Ân Thiên chỉ cảm thấy cánh tay phải đau đớn, kiếm kia đâm từ giữa bụng ông ta đi lên, lực phủ ngũ tạng cảm nhận sự lạnh lẽo của mũi kiếm.

Búng máu không thể kiềm chế, trào khỏi cổ họng. Chỉ là, so với cảnh tượng thi thể la liệt máu me be bét, còn kém xa mới bị được. Bạc Dã Cảnh Hành lấy kiếm chống trụ, mất một lúc lâu mới ổn định được hơi thở. Lòng ngực Giang Ân Thiên như một chiếc cối xay cũ nát, lúc này đang liều mạng thở dốc.

Xuyên Hoa Diệp còn đang ngăn người, Lan San Khách đã mang Khổ Liên Tử nhảy tới phía trước Giang Ân Thiên. Tuy quân số khác biệt khiến hắn cảm thấy hành vi của con người này quá mức trơ trẽn, nhưng cũng không nhận được nói: "Lão thất phu này được coi là một trong bốn Kiếm Thánh của võ lâm, coi như cũng không phải hư danh."

Khổ Liên Tử cười hờ, dù không vừa tai nhưng cũng không sửa lại.

Bạc Dã Cảnh Hành chầm chậm tiến lại người Giang Ân Thiên, đá văng xác chết trước mặt ông ta, tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống: "Giang lão câu, hơn ba mươi năm rồi mà kiếm pháp của ông vẫn chưa từng ngưng lại."

Khóc môi Giang Ân Thiên đã rơm rớm trào máu, sườn phải của ông ta chảy máu đầm đìa. Ông ta vừa thở dốc vừa nói: "Hơn ba mươi năm, mỗi thù trong lòng người có nguôi lại sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành gật đầu: "Lần này giao thủ, tuy là xuất hết toàn lực nhưng chung quy khó mà tận hứng. Nếu là 30 năm trước, ta người giao thủ, có lẽ đã được sáng khoái một phen."

Trong mắt Giang Ân Thiên có một kẻ kiêu ngạo: "Nếu như 30 năm trước, Giang mỗ há lại cần người bỏ vũ khí tùy thân, dùng kiếm ứng chiến?"

Bạc Dã Cảnh Hành đưa tay thắm mồ hôi rịn trên trán, Giang Ân Thiên ngược nhìn bầu trời, mây trôi lơ đãng giúp gột sạch con người của ông ta: "Bạc Dã Cảnh Hành, ta có một điếu muốn hỏi, người hãy trả lời thành thật." Bạc Dã Cảnh Hành gật đầu, giọng Giang Ân Thiên trầm xuống: "Ngũ Diệu tâm kinh, thật sự có thể cải lão hoàn đồng, trường sinh bất tử sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành cup mắt, cuối cùng đáp lại sự thực: "Không thể."

Giang Ân Thiên cắn răng thống khổ, toàn thân run run: "Năm đó.. quả nhiên là người lừa ta."

Về mặt Bạc Dã Cảnh Hành thản nhiên: "Thiếu Tang hiên đệ là một kẻ thông tuệ đa trí, ta và hắn coi như cùng chung chí hướng. Nhưng nếu nhất định phải chọn giữa người và hắn ai làm địch, đương nhiên lão cầu người vẫn càng hợp ý ta."

Giang Ân Thiên thống khổ lắc đầu: "Bạc Dã Cảnh Hành, ta không tiếp tục được nữa, nhìn lại một hồi quen biết, hãy để ta chết dưới tơ đao của các hạ. Coi như không phụ cái đầu đáng giá này của ta." Khóe môi ông ta túa máu, Bạc Dã Cảnh Hành vịn Xuyên Hoa Diệp đứng dậy, nhìn lại lần cuối kẻ tuyệt thế kiếm khách một thời này: "Bằng thân kiếm pháp của ông, tự ta ra tay cũng đáng."

Dứt lời, tơ đao như lưới rần, lưu quang nháy mắt lưu lại một vệt máu đỏ rực giữa cổ họng Giang Ân Thiên.

Giang Ân Thiên ngừng thở dốc, một hơi giữa cổ họng nuốt xuống, hai mắt từ từ khép lại, ẩn đi từng vệt vân máu trong đờng tử.

Tay kiếm khách vang danh giang hồ hơn sáu mươi năm, chấp chưởng Giang gia hơn hai mươi năm, ở nơi sơn cốc tịch liêu này lặng lẽ an nghỉ.

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 48

Tại khi đó là lúc đông qua xuân sang. Nắng dương chiếu rọi, vạn vật sinh sôi.

Giang Thanh Lưu giục ngựa chạy nhanh giữa đồng thảo nguyên. Giữa lúc hắn đang bàn giao nhiệm vụ cùng Thanh Y là chủ, đột nhiên có đoàn người tìm đến. Giang Thanh Lưu ngăn người, người trước mắt đã bạc trắng cả đầu, bà chống gậy tiến đến gần, trâm điệp trên tóc theo mỗi bước đi rung rinh, uy nghiêm nhưng vẫn không thoát khỏi vẻ già yếu.

Giang Thanh Lưu dừng bước khom người: "Thái nãi nãi, sao người lại ở đây?"

Người đến chính là phu nhân của tộc trưởng Giang gia - Chu thị. Đi phía sau bà không chỉ có những trưởng lão trong Giang gia còn có các vị nổi danh của các đại môn phái là đạo trưởng Quảng Thành Tử, Nguyên Lượng đại sư, Thục Trung đại hiệp.

Ánh mắt Chu thị trầm lặng như nước nhưng sắc mặt thoáng vẻ tiều tụy: "Hôm qua, ta và đường thúc Giang Lăng Tê của cháu tìm thấy một căn mật thất ở Giang gia. Trong đó có một số phong thư, đáng nhẽ chuyện xấu trong nhà không nên vạch áo để người xem lưng nhưng đó không thể gọi là chuyện nhỏ nữa, lão thân bất đắc dĩ phải mời chư vị đến làm chứng."

Ánh mắt Giang Thanh Lưu hơi chững lại, chỉ thấy Chu thị lấy từ trong ngực áo ra một phong thư cũ ố. Lúc mở phong thư, hai tay bà run rẩy, hồi lâu không đọc lên tiếng. Nguyên Lượng đại sư thấy vậy bèn tiến lên tiếp lấy phong thư, vừa nhìn xuống, sắc mặt đại biến.

Phong thư lập tức bị truyền sang tay những người khác, Giang Thanh Lưu nhất thời mờ mịt, đành tiến lại xem.

".. Minh ước tư lập, một bên tra rõ án diệt môn của Hàn Âm cốc, đổi lại một bên giao ra Ngũ Diệu tâm kinh, một khi bội ước trời tru đất diệt.."

"Thứ này.." Nét mặt Quảng Thành Tử đạo trưởng không khỏi lộ ra vẻ kinh hãi: "Đây là khế văn mà Giang tộc trưởng và Bạc Dã Cảnh Hành giao ước sao?"

Giang Thanh Lưu hít sâu, sắc mặt Chu thị vẫn đanh nghiêm: "Không chỉ vậy, trong mật thất còn chứa những tà thuật từ Ngũ Diệu tâm kinh... Gia phụ đã làm ra chuyện tày trời như vậy, lão thân dù chỉ là phận nữ quyến nhưng cũng biết hai chữ Thiên Lý, hiện tại mọi chuyện đã rõ, không thể dung tha."

Trong lòng tay Giang Thanh Lưu toàn bộ là mồ hôi: "Hiện tại ông ấy đang ở đâu?"

Hắn là trang chủ của Trần Bích sơn trang, từ nhỏ đã nắm rõ sơn trang như trở bàn tay, tại sao tự dưng lại có thể xuất hiện một mật thất? Con người Giang Ân Thiên rất tỉ mỉ, người khác không rõ nhưng còn hắn sao lại không biết? Một người như vậy, sao có thể ngu xuẩn đến nỗi ký kết một minh ước giấy trắng mực đen cùng Bạc Dã Cảnh Hành, lưu lại tai họa nghìn về sau chứ?

Giọng Chu thị khàn khàn già yếu: "Ông ấy... Hai ngày trước bắt được hành tung của Bạc Dã Cảnh Hành, đã đi tìm.. diệt khẩu."

Nói ra hai chữ đó, khí lực toàn thân bà giống như bị rút cạn, thị nữ phía sau vội vàng tiến lên đỡ lấy.

Giang Thanh Lưu không nói không rằng, quay người lao đi như điên dại. Những người khác nhất thời không biết nên đuổi theo hay ở lại. Chu thị hít một hơi thật sâu, khôi phục lại trấn tĩnh: "Còn về cái chết của cố trang chủ Giang Thiệu Tang, trong mật thất cũng có tà thức ghi chép lại. Dựa vào những bằng chứng tìm được, chuyện Thanh Lưu dính líu đến Bạc Dã Cảnh Hành, chính là bởi những kẻ mưu toan độc bá quyền lực ở Giang gia hãm hại... Cũng xin chư vị làm chứng.."

Tuấn mã hí vang, Giang Thanh Lưu giục ngựa phi nước đại trong gió. Đờng cỏ ngát hương, cảnh xuân ấm áp. Lòng hẩn lạnh như băng. Trận quyết chiến năm đó ở núi Yên Đãng giữa võ lâm chính đạo và Bạc Dã Cảnh Hành, dù Giang Thiều Tang có ý khuyếch đại nhưng lão tặc này đâu phải dạng chỉ có hư danh? Giang Ân Thiên một thân một mình lại dám nghĩ đến chuyện diệt khẩu nàng sao?

Đường lên ngọn núi nhỏ vẫn gồ ghề như cũ, hẩn chưa đến gần đã thấy màn khói đen đặc. Tiều viện bị cháy thành tro, cột nhà đen nhem.

Bên cạnh đồng đồ nát, có người vẫn đang đợi hẩn.

Có người sống, cũng có người chết.

Bốn mươi mấy thi thể binh sĩ của Giang gia la liệt đầy đất, trong màn trời xuân hoa đua sắc, ru ồi nhặng đã tìm đến vo ve. Bạc Dã Cảnh Hành một thân bạc y, thản nhiên ng ồi bên tảng đá trống: "Tiều tử Giang gia, người v ề là tốt r ồi."

Giang Thanh Lưu bước qua mặt đất đầy máu thịt, cuối cùng đi tới bên cạnh một thi thể. Hẩn khom người nâng dậy, khuôn mặt Giang Ân Thiên đã phù lên, bọt máu trên khóe miệng đã chuyển thành màu đen sẫm. Hai mươi bảy năm này, dù trên danh nghĩa hẩn là người thừa kế, nhưng thực chất mọi quyền lực đều nằm hết trong tay con người này. Giang Ân Thiên thực sự là một người độc đoán, vô tình, nhưng hai mươi bảy năm, hẩn vẫn nhớ rõ năm đó người ôm hẩn ng ồi lên ngựa.

Giang Thanh Lưu xé tay áo giúp Giang Ân Thiên lau lại sạch sẽ, r ồi cởi áo ngoài bọc thi thể lại.

"Người giết ông ấy." Tay phải Giang Thanh Lưu nắm chặt, thanh âm có một loại bình tĩnh lạ thường. Bạc Dã Cảnh Hành thản nhiên: "Bất ngờ nhỉ."

Giang Thanh Lưu ôm lấy thi thể của Giang Ân Thiên: "Bạc Dã Cảnh Hành, người giết hai đời trưởng bối của ta, Giang Thanh Lưu tất báo thù này."

Bạc Dã Cảnh Hành gật đầu: "Có đi ầu nếu người muốn báo thù ngay hiện tại, chỉ sợ lại thành lão phu dính líu đến cái chết cả ba đời tổ tông người. " Nàng sờ bụng, "Tìm một nơi khác để lão phu trụ lại. Đợi lão phu sinh hạ thúc thúc người, sẽ cho người cơ hội, để người báo thù."

Giang Thanh Lưu xoay người rời đi, cũng không lâu lắm sau đã có người đi tới. Bạc Dã Cảnh Hành nhận ra, đó là tâm phúc của Giang Thanh Lưu - TềĐại. Hắn ta đánh xe ngựa tới, một câu cũng không nói, đưa Bạc Dã Cảnh Hành đến tận nơi ở mới.

Bước chân xuống tiểu trúc lâu, ngoài thềm cửa đủ loại hoa tử đằng nở rộ. Có ao nước nhỏ trong như mặt kính, hai ba con uyên ương.

Bạc Dã Cảnh Hành đi vào, đám người Khổ Liên Tử, Xuyên Hoa Diệp theo sát sau. Chân mày Khổ Liên Tử nhíu chặt: "Cốc chủ, Giang Thanh Lưu và Giang Ân Thiên máu mủ tình thâm, ngài không sợ hắn nhất thời phản hân, lợi dụng lúc này thân thể ngài bất tiện sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành chân không dừng bước: "Giang Ân Thiên vừa chết, Giang gia tất sẽ đại loạn. Hắn không rảnh đối phó với lão phu. Hơn nữa tiểu oa nhi so với tổ tông hắn quả thực quá ngây thơ, hắn trọng tình, dù đã sinh sát tâm nhưng chung quy vẫn nghĩ tới đứa bé trong bụng lão phu. Không phải lo lắng."

Khổ Liên Tử thấy TềĐại không theo vào cùng, thoáng an tâm: "Nhưng cốc chủ đã sắp sinh con, nếu khi đó hắn có dị động thì phải tính sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành khẽ vuốt ve bụng: "Lần này hắn quay trở lại, chắc chắn thể tử của Giang Ân Thiên Chu thị sẽ xúi giục. Chuyện đó cũng có khả năng ha."

Trần Bích sơn trang, thi thể của Giang Ân Thiên được mang về

Trước mặt tất cả võ lâm danh túc, Chu thị chống trượng, giữa chân mày nhiễm vẻ phong trần: "Giang Ân Thiên tuy từng nhận chức tộc trưởng Giang gia nhưng hành vi không đoan chính, tu tập tà công, làm hại con

cháu, thiên địa bất dung. Nay người đã chết, đệ từ Giang gia trên dưới, không cho phép giữ hiếu!"

Giang Thanh Lưu nhắm mắt, Chu thị lệnh cho người đi tính ngày, hai hôm sau động thổ lấy ra thi hài Giang Thiếu Tang, bắt đầu xét nghiệm tử thi. Chúng võ lâm danh túc làm nhân chứng, Giang Thiếu Tang quả thực bị moi tim mà chết.

Tội danh của Giang Ân Thiên, trước mắt đã định.

Nếu ông ta là kẻ phản diện, vậy chuyện ông ta một mực truy bắt Giang Thanh Lưu chắc chắn phải có nguyên do. Mọi người đều đợi lấy một lời giải thích từ Giang Thanh Lưu, dưới ánh mắt vô số người, hắn thốt ra từng chữ: "Giang mỗ cũng không biết tiêu thiếp Cảnh thị chính là Bạc Dã Cảnh Hành. Đó là... người mà Giang Ân Thiên đưa tới cho Giang mỗ."

Dù sao cũng chẳng có chứng cứ gì phản biện, tất cả sai lỗi, chung quy đều đổ tại cho người đã không cách nào truy cứu.

Giang Thanh Lưu biết, một phần của ông ta vẫn được trông coi nhưng chỉ được chôn thây vất vưởng, không được phép chôn cất trong lăng mộ của tổ tiên Giang gia. Từ nay về sau, gánh nặng ngàn cân này, chỉ một mình hắn gánh lấy.

Tiếng xấu của Giang Thanh Lưu đã được xóa bỏ, Giang gia tất nhiên có người vui vẻ buồn. Những kẻ khi trước còn mong đợi tông hệ mình được thừa kế Giang gia không phải ít. Trong đó hai chi thứ của Giang Thanh Nhiên và Giang Thanh Ngũ là thất vọng nhất, nếu Giang Thanh Lưu không quay lại, tất nhiên hai người này sẽ có khả năng thừa kế lớn nhất.

Vậy nên đối với những phong thư trong mật thất của Giang Ân Thiên, rất nhiều kẻ vẫn tẩn tại nghi ngờ. Lúc này có trưởng lão thuận thế nhắc ra, Giang Thanh Lưu trên người còn nhiều nghi kỵ, tạm hoãn kế nhiệm chức tộc trưởng.

Tự Hiên đại sảnh, chư vị trưởng lão, trưởng bối các chi đều đã tề tựu đông đủ.

Giang Thanh Lưu vẫn lần nữa chưa xuất hiện, trong sảnh đã vang lên vô số tiếng bàn tán. Chu thị ngẩng ngay ngẩn bên trên, hiểu được tâm tư những kẻ đó, bà chỉ nắm chặt trượng, ánh mắt uy nghiêm. Đợi qua một khắc, Giang Thanh Lưu mới khoan thai bước đến.

Một trưởng lão từ chi của Giang Thanh Nhiên tên Giang Thiếu Bình, lúc này đã không kiềm nổi: "Một tiểu bối như ngươi lại có đạo lý để các trưởng bối phải đợi sao? Còn chưa kế nhiệm chức tộc trưởng đã mất đề trên đầu, kế nhiệm rồi thì còn ra thể thống gì nữa?"

Vậy mà kẻ vẫn luôn hòa nhã như Giang Thanh Lưu lại không chút nhún nhường: "Mất đề trên đầu? Ta bốn tuổi đã định là người thừa kế của gia tộc, hai mươi tuổi làm trang chủ của Trần Bích sơn trang. Ở Giang gia này ai mới là bề trên?"

Giang Thiếu Bình dù gì cũng là người cùng bối phận với gia gia hắn, không thể ngờ hắn lại đáp như vậy, nhất thời khó mà nhịn được: "Người được chọn làm người thừa kế, hoàn toàn là do Giang Ân Thiên khư khư độc đoán. Ông ta đúng là loại người lang thú, ai biết chuyện chọn người thừa kế còn có âm mưu gì khác? Ta thấy chuyện này còn cần bàn lại lâu!"

Lời vừa dứt, một số trưởng họ khác cũng gật đầu tán thành, nhất thời Tự Hiên sảnh oang oang tiếng tranh luận.

Giữa lúc Giang gia đang khắc khẩu không ngưng nghỉ, bên Bạc Dã Cảnh Hành lại vô cùng tĩnh mịch.

Giang Thanh Lưu chuẩn bị cho nàng ba nơi ở, cũng đã định sẵn ngày nào sẽ chuyển đi.

Tề Đại ngày đêm canh ở tại đây, Khổ Liên Tử không khỏi hơi chút bất an.

Đêm đó, Bạc Dã Cảnh Hành còn chưa ngủ, bỗng bên ngoài vọng đến tiếng bước chân. Tiếng bước chân của Tề Đại rất lớn, còn của Giang Thanh Lưu thì ổn định. Khi hắn đẩy cửa tiến vào, Bạc Dã Cảnh Hành cũng không ngạc nhiên: "Chuyện Giang gia thế nào rồi?"

Giang Thanh Lưu hiện tại muốn tránh khỏi tai mắt trong tộc, ra ngoài một chuyến cũng không hề dễ dàng. Lần này tới đây, cũng chỉ bởi dẫn theo hai bà đỡ. Bà đỡ là mời từ xa tới, còn không biết người sẽ hầu hạ là ai.

Giang Thanh Lưu phân phó hai người chăm sóc cẩn thận, sau đó lại rời đi.

Bạc Dã Cảnh Hành vọng lại một câu: "Tiểu oa nhi, Giang gia đã loạn như ong vỡ tổ, không ngờ người vẫn nghĩ tới lão phu."

Bóng người Giang Thanh Lưu cao dong dỏng: "Không cần cảm tạ, đợi đứa bé sinh ra, người và ta sớm muộn cũng có hũ chiến sinh tử."

Bạc Dã Cảnh Hành xua tay: "Lão phu khổ cực như vậy là vì mang thai con của ai chứ? Đương nhiên không cần cảm tạ. Có đi đâu những lão đầu Giang gia đó kiếm chuyện ân ã, đơn giản bởi vì bọn chúng nghĩ mình vẫn có hi vọng. Nếu như người bóp chết những hi vọng mong manh đó, bọn chúng sẽ an phận ngay thôi."

Giang Thanh Lưu rời khỏi phòng, ném lại câu cuối: "Ta thân là gia chủ, tất sẽ giải quyết gia sự. Không cần người đến dạy."

"Chậc." Bạc Dã Cảnh Hành vẫy bà đỡ bên cạnh qua, "Dự xem bao giờ sẽ sinh đây?"

Bà đỡ tỉ mỉ xem xét, lại hỏi kĩ thời gian mang thai, cuối cùng vươn tay sờ khắp bụng: "Thừa phu nhân, tằm khoảng năm sáu ngày nữa."

Giang Thanh Lưu thay đổi.

Trên dưới Giang gia hầu như đều cảm giác được loại biến hóa này.

Hắn so với khi trước càng trở nên cường ngạnh, nhưng cũng càng lạnh lùng.

Thi thể của Giang Ân Thiên vẫn chưa được an táng tử tế. Chỉ lấy chiếu cói bọc lại rồi chôn cất qua loa. Cúng thất đầu, cả Giang gia không một ai đến viếng. Giang Thanh Lưu đặt trong phòng mình một linh vị vô danh, lúc Chu thị đi qua, tiện tay thắp một nén hương.

"Từ khi Thái gia gia người qua đời, các trưởng lão chỉ thứ đầu ngẫm có tính toán. Tuy người từ nhỏ đã được chọn làm người thừa kế, nhưng luận uy vọng, dù sao cũng không bằng được ông ấy." Chu thị nói được hai câu đã thấy người mệt mỏi, tựa người xuống chiếc ghế bên cạnh: "Thanh Lưu, ta cũng đã gần đất xa trời rồi, sống cặm cụi đến giờ này, cũng chỉ bởi không muốn những khổ tâm của người ấy đổ sông đổ bể mà thôi."

Giang Thanh Lưu cười lạnh: "Ông ta khổ tâm, chẳng qua là thấp thỏm vì đã giết gia gia ta ba mươi hai năm trước."

Chu thị nhắm mắt, hít sâu một hơi: "Người cơ bản là oán hận ông ấy, Thanh Lưu, người đó có thể không tốt đẹp, nhưng bao năm nay hao tâm tổn lực, nhưng ông ấy chưa từng gây tổn hại nửa phần đến gia tộc này."

Giang Thanh Lưu phẩy tay: "Ta mệt rồi, Thái nãi nãi về sớm đi."

Dứt lời, gọi thị nữ của Chu thị bên ngoài cửa. Hai thị nữ đỡ Chu thị rời đi, đồng tử hầu hạ Giang Thanh Lưu - Thôi Tuyết lúc này mới dám chạy vào: "Trang chủ, ngài rời đi lâu như vậy, làm Thôi Tuyết sợ muốn chết."

Hài đờng non nớt, câu nói thiên chân ngây ngô lại khiến cho lòng người khẽ buông lỏng. Giang Thanh Lưu nhìn linh vị phía trước mắt, nhẹ giọng đáp lại: "Người chưa nói, ta cũng nhìn ra được. Vất vả rồi, đi nghỉ đi."

Xuân quang sơ chí, trăng tựa lưỡi câu.

Trong noãn trướng ở Xuân Đường, có người vẫn đang ngủ say, bỗng dựng gập mình tỉnh dậy, tay phải vội với lấy kiếm: "Kẻ nào?"

Người đến bước tới bên cạnh chiếc bàn tròn ở đầu giường hắt ngời xuống: "Ta."

Người trong trường lúc này mới bình tĩnh lại: "Biểu ca, sao huynh lại tới đây?"

Người bên trong trường là Giang Thanh Nhiên, hẳn là biểu đệ của Giang Thanh Lưu. Hai người tuy là biểu huynh đệ nhưng thuở nhỏ Giang Thanh Lưu bế quan mười lăm năm không tiếp gặp ai, ngay cả chính hắn cũng chưa từng được gặp. Quan hệ này cũng chẳng tính là sâu đậm.

Sau đó Giang Thanh Lưu trở thành người thừa kế chức vị Trang chủ, đối với bọn hắn tuy danh nghĩa là huynh trưởng, kỳ thực đã là gia chủ tôn kính. Nói chi đến chuyện thoải mái như bạn bè. Đối với chuyện biểu ca giữa đêm khuya xuất hiện trong phòng ngủ mình, Giang Thanh Nhiên hiển nhiên rất bất ngờ: "Giữa đêm khuya biểu ca đến đây, có chuyện gì sao?"

Giang Thanh Lưu vào thẳng vấn đề "Thiếu Bình trưởng lão có ý định đề cử ngươi vào vị trí tộc trưởng Giang gia, ngươi biết chứ?"

Giang Thanh Nhiên bị vấn đề bất thành linh dội xuống, không rõ đầu cua tai nheo: "Ông ấy.. chưa bao giờ đề cập với ta. Hơn nữa vị trí tộc trưởng không phải đã được định sẵn từ lâu rồi sao?"

Giang Thanh Lưu không quan tâm đến câu hỏi của hắn: "Ngươi có định tranh vị hay không?"

Giang Thanh Nhiên phẩy tay lia lịa: "Biểu ca, năng lực của ta ta tự rõ, nhất định không phải gia chủ mà Giang gia cần. Ta trước nay không tranh đua, huynh cũng biết."

Giang Thanh Lưu gật đầu, tính cách của vị biểu đệ này, hẳn ít nhiều cũng hiểu rõ. Hẳn ta là người nhàn hạ, không ham chủ quản công sự. Hẳn nghiêm mặt: "Hiện tại ở Giang gia, trừ ta ra, những kẻ khác có tư cách trở thành người thừa kế chỉ còn lại ngươi và Thanh Ngũ. Chỉ cần các ngươi ở đây, các chi tộc của các ngươi tất sẽ tồn tại dị tâm. Hai chi tộc của các ngươi gốc rễ thâm sâu, nhân đinh hưng thịnh, một khi tồn tại tâm tư này, Giang gia tất sẽ chia năm xẻ bảy."

Giang Thanh Nhiên có chút hiểu ra: "Ý biểu ca là.. Huynh tới khử ta sao?"

Giang Thanh Lưu đứng trong bóng tối ánh trăng không len tới, thanh âm lạnh lẽo: "Nếu ta thực sự mang sát ý đến, ngươi sẽ làm gì?"

Giang Thanh Nhiên có chút khản trương nắm chặt chuôi kiếm trong tay, chốc lát lại buông ra: "Ta... chắc chắn không phải đối thủ của đại ca."

Dáng người Giang Thanh Lưu thẳng tắp như sắt đá: "Ngươi và ta tuy không phải huynh đệ ruột thịt nhưng cũng là nhất mạch đồng tông, dù ta có tâm tư, cũng sẽ không làm chuyện máu mủ tương tàn như vậy."

Giang Thanh Nhiên thở dài: "Đại ca đến đây, có phải đã có cách đối phó rồi không?"

Giang Thanh Lưu gật đầu: "Hai ngày nữa, các trưởng lão sẽ triệu Giang Thanh Ngữ về, cùng bàn bạc chuyện này. Ta muốn ngươi gặp riêng hẳn một lát." Hắn tiến gần lại, trầm giọng. Giang Thanh Nhiên nghe xong, sắc mặt thoáng biến: "Thanh Ngữ làm người nuôi chí lớn, ngu đệ chỉ sợ khuyên y không được."

Giang Thanh Lưu vẻ mặt hờ hững: "Nếu không được, ngươi đơn giản nói một lời cho y biết." Giang Thanh Nhiên quay sang, Giang Thanh Lưu vẫn giữ vẻ lạnh nhạt, "Ta có Bạc Dã Cảnh Hành tương trợ, giết người cần gì tốt đạo?"

Giang Thanh Nhiên cảm thấy rét lạnh, Giang Thanh Lưu đã xoay người rời đi. Nuôi lão tặc này lâu như vậy, cuối cùng cũng dùng tới một phen.

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa
dtv-ebook.com

Chương 49

Giang Thanh Lưu sự vụ bọn b ề, phía bên Bạc Dã Cảnh Hành cũng không nhàn hạ. Khổ Liên Tử đã tìm Thủy Quỷ Tiêu và Đan Văn Thi ền quay về Kim Nguyên Thu không muốn trở lại Kim gia, chỉ khẳng khẳng nói muốn bắt Xuyên Hoa Điệp trả lại thanh bạch cho nàng ta, vậy nên cũng bám theo.

Đám người lại tụ v ề một ỗ, ngày ngày huyên náo. Một ngày nắng đẹp, Bạc Dã Cảnh Hành đang cùng Đan Văn Thi ền chơi cờ, Kim Nguyên Thu đứng bên cạnh mách nước cho Đan Văn Thi ền. Bạc Dã Cảnh Hành tinh thần không t ệ, kể lại vài chuyện xưa trong chốn võ lâm, Đan Văn Thi ền rất thích nghe: "Môn phái khác thì thôi, nhưng các đại sư của Thiếu Lâm tự là hi ền lành nhất, sao cô lại đắc tội được cả với bọn họ?"

Bạc Dã Cảnh Hành cúi đầu, lắc lắc thở dài: "Chẳng qua chỉ ề cử với bọn họ một vị hương khách."

Đan Văn Thi ền mắt thấy mình đi sai nước, vội tính đi lại. Bạc Dã Cảnh Hành nhường nàng sửa cờ, sau đó nghe nàng hỏi: "Hương khách nào?"

Bạc Dã Cảnh Hành gật gù: "Tổ sư gia của Xuyên Hoa Điệp cũng là một hái hoa tặc, tự xưng một hôm y đến khóc lóc kể lể với lão phu, xin lão phu giúp y đến Thiếu Lâm tự, sám hối với phật tổ. Lúc đó phương trượng là Phương Thượng hòa thượng, y vừa khóc vừa kể lể với hòa thượng, trước đó vài ngày y đến cái am đối diện dâng hương, tình cờ gặp được một ni cô, tư sắc diễm lệ. Kim lòng không đậu, kết mối lương duyên. Nhưng ta mắc bệnh giang mai, ta hại nàng, giờ phải làm sao đây?"

Đan Văn Thi ền ngẩng đầu, ngay cả Kim Nguyên Thu cũng quay phắt sang, Bạc Dã Cảnh Hành lại c ần quân cờ đặt xuống: "Phương Thượng hòa

thượng nổi trợn lồi đình, thét to chửi, nhai tặc tử, lại dám diệt Thiếu Lâm tự ta!!!"

...

Đan Văn Thi ền và Kim Nguyên Thu bò lăn bò toài cười sặc sụa, bỗng đứng Đan Văn Thi ền hoảng hốt hô - vạt áo của cô...

Bạc Dã Cảnh Hành cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện vạt áo đã thấm đầm một màn máu, nàng mới chột nhận ra: "Chậc, thảo nào thấy hơi nhói, xem ra sắp sinh rồi."

Đan Văn Thi ền vội vã muốn đi tìm bà đỡ, Bạc Dã Cảnh Hành kéo nàng lại: "Yên lặng, không được kinh động đến người bên ngoài."

Đan Văn Thi ền khó hiểu: "Nhưng chúng ta không có kinh nghiệm gì, phải tìm bà đỡ thôi."

Bạc Dã Cảnh Hành vịn nàng đứng dậy: "Nghe này, tiểu tử Giang gia an bài những người này ở đây, không phải không có lí do. Một khi ta sinh con, thể lực sẽ khó mà chống đỡ. Những người này không đáng tin, người giữ im lặng, đi gọi Khổ Liên Tử và Xuyên Hoa Điệp lại đây. Dặn hai bọn họ cứ thông thả đến. Nhớ kỹ, không thể để bất luận kẻ nào nhìn ra sơ hở."

Đan Văn Thi ền cảm thấy khó mà tin được: "Ý cô là, Giang đại ca sẽ hãm hại cô sao? Không thể thế được, dù huynh ấy lấy Giang gia làm trọng nhưng bản chất không phải kẻ ngoan độc."

Bạc Dã Cảnh Hành thay y phục, đem xiêm y dính máu giấu kỹ: "Vật đổi sao dời, tiểu oa nhi bị kích động, khó tránh khỏi tính tình biến động. Người cứ nghe theo lời lão phu đi."

Đan Văn Thi ền cắn chặt răng, cố chạy nhanh đi tìm Khổ Liên Tử và Xuyên Hoa Điệp.

Không đến mấy khắc sau, Khổ Liên Tử đã đem dược liệu đến, một chốc sau, Xuyên Hoa Điệp cũng nhàn tản bước bộ tiến vào. Cho đến khi

tiến hẳn vào phòng, Khổ Liên Tử vội vàng bước tới, lão bắt mạch cho Bạc Dã Cảnh Hành, lại xem xét tình hình thai nhi: "Đã ra máu. Chỉ sợ Cốc chủ sắp sanh rồi."

Bạc Dã Cảnh Hành gật đầu: "Cũng tốt, trời xuân hoa nở, bên ngoài cũng không quá lạnh. Lão phu rời đi trước, ngươi và Xuyên Hoa Điệp ở lại đây, tránh cho mấy tên nhãi bên ngoài khả nghi."

Khổ Liên Tử lập tức phản đối: "Không thể được! Bằng thể trạng lúc này của Cốc chủ, lại sắp sinh con, một thân một mình có thể đi được đâu?"

Bên ngoài có người gõ cửa, Bạc Dã Cảnh Hành kéo tấm chăn mỏng đắp lên cơ thể: "Vào đi."

Người vào là Tề Đại, đầu tiên hắn nhìn thoáng qua tổng thể, xác định Bạc Dã Cảnh Hành vẫn đang ngoan ngoãn nằm trên giường, lúc này mới hạ giọng nói: "Thuộc hạ đến xem Cảnh cô nương có việc gì phân phó không."

Bạc Dã Cảnh Hành phẩy tay: "Oa nhi ngoan lắm, nhưng lão phu tạm thời không cần đâu."

Tề Đại mặt lạnh tanh, lại lui ra, thuận tay đóng cửa phòng.

Chờ hắn rời khỏi, Bạc Dã Cảnh Hành mới mở miệng: "Giờ ngươi lập tức chuẩn bị cho lão phu những dược liệu cần thiết, sau đó ngươi và Xuyên Hoa Điệp ở lại đây, tiểu tử Giang gia biết lão phu mất tích tất sẽ nóng lòng đuổi theo, không rảnh gây khó dễ cho các ngươi. Đợi hẳn dẫn người đi xong, các ngươi hãy thoát ly."

Khổ Liên Tử đem số Yên Chi hoàn Bạc Dã Cảnh Hành cần dùng bọc lại kỹ lưỡng, lại đem thuốc cần máu để trong túi da dê chống nước. Bạc Dã Cảnh Hành mang theo những thứ đó, lại cần thêm một bộ y phục sạch sẽ: "Xuyên Hoa Điệp, nghĩ biện pháp dụ Tề Đại rời đi. Khổ Liên Tử, hai bà đỡ kia chắc chắn thân thủ không kém, ngươi cần chân họ."

Giữa đầu mi Khổ Liên Tử không giấu nổi lo lắng: "Cốc chủ, hãy để một người chúng ta đi theo đi!"

Bạc Dã Cảnh Hành phẩy tay: "Mau làm theo."

Khổ Liên Tử và Xuyên Hoa Điệp bước khỏi phòng, nhìn thấy hai người, Tề Đại thở dài một hơi. Hai bà đỡ muốn tiến vào hầu hạ Bạc Dã Cảnh Hành, Khổ Liên Tử gọi hai bà lại: "Hai người các người qua đây, thể chất của Cốc chủ nhà ta không như người thường, chỉ sợ lúc sinh con cần hai vị chú ý nhiều..."

Lão một bên giảng giải những chỗ mà hai bà đỡ phải lưu ý, một bên, Xuyên Hoa Điệp đang cùng Tề Đại nói chuyện: "Cốc chủ sinh con cũng chỉ trong mấy ngày nữa, bảo Giang Thanh Lưu mời Thương Thiên Lương đến đi. Có lão ở đây, nếu có chuyện gì xảy ra cũng biết đường mà xử lý."

Tề Đại truyền lại lời cho Giang Thanh Lưu, Giang Thanh Lưu nghe vậy, ngược lại cũng đi mời Thương Thiên Lương về thật. Chuyện này không cần để người khác nhúng tay, hẳn tự mình đi tìm.

Thạch Học trai của Thương Thiên Lương cách 180 dặm đường, hấn quất roi phi ngựa, cũng không tốn bao thời gian. Chỉ là, khi nghe nói Yên Chi nữ khi trước đã mang thai hơn chín tháng sắp sinh con, Thương Thiên Lương có chút bất ngờ: "Giang trang chủ, Thương mỗi hỏi một chuyện, người hãy trả lời thành thật."

Ông ta cưỡi ngựa không tốt, Giang Thanh Lưu đành đem ông ta cưỡi trên cùng một con: "Nói đi."

Thương Thiên Lương cũng không cố kỵ: "Yên Chi nữ kia, có thật là Bạc Dã Cảnh Hành khi xưa không?"

Giang Thanh Lưu thúc ngựa như bay, nhưng vẫn thành thật đáp: "Phải."

"Ra là vậy, thì ra là vậy." Thương Thiên Lương liên tục gật gù, "Trước đây lão phu để bào chế được Yên Chi nữ đã dùng vô số thuốc thí nghiệm trên người nàng ta, nhưng người này không những có thể chịu được những thứ mà người thường không chịu được, anh khí trên trán không hề phai. Lão phu liên tiếp thấy tò mò. Năm đó khi nàng ta tung hoành giang hồ, lão phu cũng chỉ mới độ hai mươi. Đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời."

Giang Thanh Lưu lúc này mới nói: "Ta cũng có một chuyện khó hiểu."

Thương Thiên Lương cảm thấy có hứng thú: "À? Trang chủ nói đi."

Giang Thanh Lưu vung roi giục ngựa, người như bay trong gió, khí tức vẫn không loạn: "Vì sao Bạc Dã Cảnh Hành phải chấp nhất với đứa bé như vậy? Người từng nói Yên Chi nữ khi sinh con gần như nắm mười phần chết, có đúng thật hay không?"

Thương Thiên Lương nhất thời ho khan hai tiếng, đáp lại người phía trước: "Nếu là Bạc Dã Cảnh Hành, vậy nàng ta cố chấp sinh con cũng dễ hiểu thôi. Dù sao ma đầu này còn quá nhiều chấp niệm, một lòng báo thù án diệt sư môn, sống vất vưởng ba mươi năm đợi ngày trốn thoát. Nàng ta làm được chuyện như vậy, cũng không có gì lạ."

Mi mắt Giang Thanh Lưu khẽ nhú: "Vì có gì?"

"À, có chuyện này Trang chủ không biết." Thương Thiên Lương nhẹ giọng, "Yên Chi nữ thể chất nhu nhược, nhưng cũng là vật đại bổ. Mang thai sinh con, đặc biệt là thai đầu, cũng là trân phẩm thể gian hiểm có khó tìm. Một khi ăn được, người bình thường nhất định sẽ công lực đại biến, tuổi thọ kéo dài. Còn nếu Yên Chi nữ ăn, thể lực sẽ khôi phục như cũ. Khi trước nghe được chuyện Yên Chi nữ mang thai, còn tưởng Trang chủ có ý đó. Bạc Dã Cảnh Hành của Hàn Âm cốc ba mươi năm trước đã khiến cho cả võ lâm chỉ nghe danh đã sợ mất mật, giờ mà ăn được thứ đó, chỉ sợ như hổ thêm cánh."

Những lời phía sau lão nói, Giang Thanh Lưu đầu không nghe rõ nữa, lúc này chỉ nghe tuấn mã dừng vó hí dài, Thương Thiên Lương suýt thì ngã từ trên lưng ngựa xuống. Hai mắt Giang Thanh Lưu đỏ vục: "Người nói gì?"

Thương Thiên Lương không rõ hẳn nghe thiếu câu nào, nhất thời không biết phải đáp lại ra sao. Giang Thanh Lưu một tay túm cổ áo lão nhắc lên: "Người nói nàng cố chấp sinh con, là bởi muốn dùng đứa bé làm thuốc dẫn, ăn h ồi lại công lực?!"

Thương Thiên Lương cố bảo hấn buông tay: "Trang chủ việc gì phải luống cuống như vậy? Nàng ta vốn là người trong tà đạo, có làm chuyện đó cũng đâu lấy làm lạ?"

Giang Thanh Lưu đáp lão rớt xuống yên ngựa, sau đó kéo dây cương: "Đi!"

Tuấn mã phi như bay, chớp mắt đã biến dạng giữa biển cát trắng mênh mông.

Giang Thanh Lưu ngày đêm phi ngựa, đuổi đến Tiểu trúc lâu đã sẩm tối. TềĐại chào hấn, hấn cũng chẳng buồn đoái hoài, bước nhanh đến cửa phòng Bạc Dã Cảnh Hành, một cước đạp văng đại môn.

Khổ Liên Tử, Xuyên Hoa Điệp và Lan San Khách đều nghe tin người đến. Hai mắt Giang Thanh Lưu đỏ vằn dữ tợn. Nhưng trong phòng không một bóng người, trên giường chăn gối hỗn loạn, người thì chẳng hay tung tích.

Ánh mắt Giang Thanh Lưu như dao găm, quét qua đám người Xuyên Hoa Điệp, thấy cả bọn đều ở đây, giọng hấn lạnh thấu: "Nàng đơn độc một mình, chắc chắn không thể đi xa. Lập tức lục soát cho ta!"

Dan Văn Thi ền sợ hãi, trước nay nàng chưa từng nhìn thấy một Giang Thanh Lưu như vậy. Khi trước hấn cũng có khi nóng giận, nhưng dù dưới cơn thịnh nộ cũng rất chú ý lễ tiết. Nàng muốn tiến lên, nhưng quan hệ giữa hai người giờ đã trở nên ngại ngùng, không tiện hỏi nhiiều.

Hai bà đỡ quả nhiên cũng là cao thủ, nghe vậy bèn khinh thân đuổi theo, TềĐại cũng truy lùng dấu vết gắt gao.

Giang Thanh Lưu không đi tìm, hấn đứng suy nghĩ địa thế xung quanh - nếu như hấn là Bạc Dã Cảnh Hành, rơi vào cảnh cùng đường, sẽ trốn đi nơi nào? Hấn ép bản thân phải lạnh đầu suy nghĩ, con người Bạc Dã Cảnh Hành này tính tình xảo trá, nếu có vết tích lưu lại chỉ e càng không đáng tin. Hữu hiệu nhất đương nhiên vẫn là suy đoán của bản thân.

TềĐại và hai bà đỡ tìm khắp nơi vẫn trắng tay. Giang Thanh Lưu rời khỏi Tiểu trúc lâu. Trúc lâu ở trên núi, Bạc Dã Cảnh Hành muốn tránh TềĐại, chắc chắn sẽ rời đi từ cửa sổ. Từ nơi này muốn ra ngoài chỉ có hai con đường, một cái là đường hẹp quanh co, đi từ phía Tây lại tầm độ hai khắc sẽ đến một ngã ba, bên trái là đường lớn, trên đường lớn không có chỗ nấu thân. Bên phải lại là một thôn xóm có thể trà trộn vào.

Lão tặc này coi như đã cùng đường rồi, nàng một thân một mình chạy thoát thân, nếu không có ai tương trợ, khác nào tự chui đầu vào hiểm cảnh?

Nghĩ vậy, hắn vẫn đuổi dọc theo con đường hẹp.

Sắc trời đã tối mịt, Giang Thanh Lưu vẫn đang tìm. Vạt áo đã bị bụi gai ven đường cào rách, khắp người cũng nhiều chỗ rớm máu. Một tay hắn nắm chặt kiếm, lòng nóng như lửa đốt _ mười tháng hoài thai, đứa con chưa chào đời của hắn, trong mắt nàng chỉ như một vị thuốc dẫn!

Hang hốc trong núi rất gồ ghề, Giang Thanh Lưu một đường lục soát, vẫn chẳng được gì hơn.

"Bạc Dã Cảnh Hành!" Hắn vung kiếm chặt bứt những cành lá tua tủa trước mặt, núi rừng mênh mông chẳng ai đáp lại tiếng rống giận của hắn. Đi mãi đi mãi, mấy ngày nay Giang gia tranh chấp không ngớt, thể lực của hắn đã đến ranh giới cạn kiệt.

Nhưng không thể buông bỏ, một khi dừng lại, huyết mạch của hắn sẽ bị lão tặc này ăn sống nuốt tươi, như món mồi bổ béo.

Nàng nhất định còn ở trong núi, Giang Thanh Lưu biết, khi Bạc Dã Cảnh Hành sinh con là thời gian suy yếu nhất, cũng chật vật nhất. Ngay cả những người thân tín nhất nàng cũng không cho phép theo cùng, có lẽ vì không muốn ai nhìn thấy cảnh tượng đó. Bởi vậy, chắc chắn nàng sẽ không đi vào đường lớn.

Một chốc sau, TềĐại cũng đuổi theo đến, phòng chuyện bất trắc, hắn lệnh cho hai nhân thủ Thanh Y lâu cải trang thành bà đỡ đuổi theo hướng đường lớn, còn tự mình thì đi tìm Giang Thanh Lưu. Lúc này vừa thấy

vách núi, hấn cũng bất giác nhú mày: "Trang chủ, núi này toàn rừng rậm, chỗ ẩn thân đâu chỉ trăm vạn? Dựa vào hai người chúng ta, dò xét kiểu gì đây?"

Giang Thanh Lưu lạnh lẽo đến lạ thường: "Dù chỉ có một mình ta cũng phải soát hết!"

TềĐại vẫn khuyên nhủ: "Nàng ta sinh con sẽ cần thời gian, không bằng quay lại Giang gia dẫn người tới lục soát cả núi."

Giang Thanh Lưu lắc đầu: "Ta chỉ mong nàng còn sót lại một phần nhân tính, niệm tình máu mủ. Một khi ta dẫn đông người đến, nàng sẽ ăn tươi đũa bẻ để phòng vệ."

TềĐại nghe hấn nói, hai mắt mở to không dám tin. Giang Thanh Lưu không có thời gian giải thích nhiều: "Thời gian eo hẹp, không thể giải thích tỉ mỉ. Tiếp tục lục soát núi, nếu người phát hiện cũng đừng kinh động nàng."

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 50

Hai người chia hai ngả, bắt đầu lục soát ngọn núi.

Trời d'ần hửng sáng, bình minh đã ló dạng. Giang Thanh Lưu từ một m'ỏi chuyển thành chết lặng. Nhưng h'ắn vẫn không dám buông tha bất kỳ một nơi nào, một khi bỏ qua dù chỉ một khe ngách, tất cả mọi nỗ lực sẽ như sông đổ bể.

Đến lúc xế trưa, đã lục soát hết nửa ngọn núi. TềĐại kiếm được một ít quả rừng, chia cho Giang Thanh Lưu. Kể cả khi ăn hai người cũng không dừng lại, còn phải đề nén tiếng động sao cho kh'ẽ khàng nhất. Ngừa cho lão tặc này làm chuyện gì quá khích.

Suốt đêm không nghỉ, hai con mắt Giang Thanh Lưu h'ắn s'ọc đỏ, sắc mặt cũng xanh xao t'ìêu tụy. TềĐại muốn khuyên h'ắn buông xuôi, nhưng không cách nào mở miệng được. Bằng thể chất chất của Bạc Dã Cảnh Hành, còn có thể trèo đèo lội suối tới những nơi như này sao?

Nhưng đó là cốt nhục của Giang Thanh Lưu, h'ắn ta cũng không biết nói gì hơn, chỉ có thể cố gắng lục soát cẩn thận. Cho đến khi bước sâu vào bên trong núi, bỗng bước chân Giang Thanh Lưu kh'ẽ ngưng lại - dường như có một mùi hương rượu ph'ảng phất trong gió tản ra. H'ắn hít sâu một hơi, ra hiệu cho TềĐại giảm nhẹ bước chân.

Hai người đi theo mùi hương, một ch'ốc sau, nhìn thấy dưới chân núi có một cửa hang động, chỉ đủ cho một người ra vào. Giang Thanh Lưu không chút do dự bước tiến, TềĐại nhanh tay kéo h'ắn lại, tay ra hiệu nguy hiểm.

Giang Thanh Lưu h'ất tay h'ắn ta, ra hiệu cho h'ắn ta đứng bên ngoài, rồi len người tiến vào. Nghênh tiếp h'ắn là một đạo h'ồng quang, ngay lúc hàn

khí của tơ đao phả đến trước mặt hắn, Giang Thanh Lưu nhắm hai mắt, chuẩn bị cùng tử thần đối diện.

Cửa động này, đúng là một nơi chí mạng. Ngay cả không gian để rút kiếm hắn cũng không có. Tơ đao lạnh như băng xuyên qua cơ thể hắn, hô hấp như ngừng lại. Nhưng cơ thể hắn không thể dừng, hắn vọt đến, một tay giữ chặt người đang dựa bên cửa động: "Bạc Dã Cảnh Hành, người không thể ăn nó! Nó là của ta!"

Mắt hắn đỏ bừng, hai tay lúc này đang gắt gao đè lấy hai vai Bạc Dã Cảnh Hành. Vết thương giống như hoàn toàn không có cảm giác đau đớn, hắn run rẩy vươn tay, chạm xuống dưới bụng Bạc Dã Cảnh Hành. Nơi đó bằng phẳng, không còn phồng lên nữa.

Nàng.. Nàng đã sinh sao?!

Giang Thanh Lưu chỉ cảm thấy máu toàn bộ cơ thể đều dồn lên đại não: "Người không thể ăn nó!"

Tơ đao của Bạc Dã Cảnh Hành vẫn còn trong người hắn, thần binh lợi khí không gì sắc bén bằng đã đâm xuyên qua thân thể hắn. Lúc này chỉ cần đầu tay nàng hơi nhúc nhích, cơ thể hắn sẽ đứt ra làm đôi. Giang Thanh Lưu lại giống như không hề có cảm giác: "Trả lại cho ta!"

Bạc Dã Cảnh Hành đẩy hắn ra, chần chệm đứng dậy, dĩ nhiên tơ đao cũng rút dần khỏi cơ thể hắn từng li từng tí. Vũ khí sắc bén như vậy, rút khỏi cơ thể chẳng khác nào lại thêm một lần cắt da cắt thịt. Vết thương trên người hắn không ngừng chảy máu. Hắn lại hoàn toàn không cảm giác, chỉ có hai mắt đỏ như máu, giống như loài dã thú bị dồn chết.

Y phục trên người Bạc Dã Cảnh Hành đã thay lại sạch sẽ, thái dương vẫn còn ẩm ướt, tóc đen dính bết bên cổ. Nàng chần chệm đứng dậy, bước đi không giấu nổi loạng choạng.

Giang Thanh Lưu ngã thụp trên nền đất, mặc cho chính mình chảy đầy máu huyết, ánh mắt vẫn chăm chú dừng trên nàng.

Sơn động này là một hình hồ lô, cửa hẹp nhưng bụng rộng. Bên trong còn có một đầm nước. Bạc Dã Cảnh Hành đi tới bên đầm nước, ôm từ sau rặng thạch nhũ trập trùng ra một bọc nho nhỏ. Ánh mắt Giang Thanh Lưu chứng lại, lập tức bật dậy, lao vụt đến.

Sau lớp áo bọc là một đứa bé nho nhỏ, non nớt, nhảnh nhảnh nhó nhó.

Lúc này nó đang ngủ rất say sưa, tuy xấu, nhưng hương vị lại rất ngọt ngào, khiến cho người ta có một cảm giác thật mong manh, thật tốt đẹp.

Giang Thanh Lưu ôm vào ngực, vẫn có một chút không dám tin tưởng, đó là cốt nhục của hắn. Mười tháng thai nghén, món quà mà trời cao đã ban tặng. Cuối cùng nó cũng bình an giáng sinh đến thế giới này.

Loại cảm giác đó rất kỳ quái, xúc động hơn nhiều so với những gì hắn tưởng tượng, lại khiến con người ta cảm thấy bình tĩnh dị thường. Hắn ôm đứa bé nho nhỏ, lúc này mới phát giác toàn thân đau nhức - chết tiệt, tơ đao của lão tặc này đã đâm xuyên qua lá lách của hắn. Nếu không phải nhìn thấy hắn vô ý lui tay, chỉ sợ nàng đã xoắn nát hết nội tạng bên trong.

Hắn ôm đứa bé, Tề Đại bên ngoài đã sốt ruột không nổi, lách người tiến vào.

Bạc Dã Cảnh Hành nắm chặt tơ đao, không khí nhất thời đọng lại - chỉ cần Tề Đại có bất kỳ cử động nào, nàng sẽ lập tức ra chiêu. Tề Đại cũng là cao thủ, sao có thể không cảm giác được thứ sát khí đang bao trùm bản thân mình chứ.

Hắn ta nhìn về phía Giang Thanh Lưu, thấy trong ngực hắn ôm một bọc đồ nho nhỏ, lập tức hiểu ra đó là thứ gì. Trong lòng hắn kinh ngạc khó mà nói nên lời - cơ thể lão tặc này đã mảnh mai đến như vậy, mang thai gần mười tháng, khi sinh con nàng bằng cách nào trốn được tới đây?

Giang Thanh Lưu ôm đứa bé, ra hiệu cho Tề Đại lui ra ngoài. Tề Đại thấy Giang Thanh Lưu tuy bị thương nhưng cả hai đã không còn ý định động thủ nữa, thức thời lui khỏi cửa động. Giang Thanh Lưu đi tới trước

mặt Bạc Dã Cảnh Hành, bốn mắt nhìn nhau, hai người đều một hồi trăn trăn.

Nói gì đây? Ma đầu tà đạo từng đánh tay đôi với gia gia hần, giết chết thái gia gia hần, lại sinh con cho hần.

Hần một tay ôm đứa bé, tay phải phất lên, lấy tay làm kiếm, kiếm khi vạch ra trên mặt đất một đường hần sâu: "Bạc Dã Cảnh Hành, giữa ta và ngươi, tại vạch kẻ này tuyệt giao. Lần sau gặp lại, ta nhất định sẽ lấy mạng ngươi."

Hần xoay người rời khỏi sơn động, chỉ để lại một vết hần vạch giữa nền đất.

Đoạn tuyệt tại đây, tình cảm khi cũ, từ nay xóa hết.

Bạc Dã Cảnh Hành ngồi trong sơn động thật lâu, đứa bé khi tảng sáng đã sinh, vốn dĩ nàng không nên nhìn nhiều, chỉ cần coi như nhân sâm, ăn đại là kết thúc.

Hết lần này tới lần khác lại như bị quỷ ám, nhìn thêm một hồi lại một hồi.

Bây giờ nghĩ lại, thực sự hối hận vô cùng. Nàng nắm tay xuống nền đất: "Thiếu Tang à, lão phu bị người tù đầy trong địa lao hơn ba mươi năm, người nói xem, đến cùng là vì gì chứ? Chịu bao nhục nhã, cần cù sinh mệnh, không lẽ chỉ vì để sinh cho tôn nhi người một đứa bé thôi sao..."

Lúc Giang Thanh Lưu ôm đứa bé quay lại Trăn Bích sơn trang, trên dưới kinh động - đứa bé này, không phải do Bạc Dã Cảnh Hành sinh ra chứ?

Thái phu nhân Chu thị tìm đến đầu tiên, tất nhiên cũng vì hỏi chuyện đó. Giang Thanh Lưu nhẹ nhàng đùa giỡn với đứa bé trong ngực: "Phải thì sao, không phải thì sao? Nó là hài tử của ta, họ Giang, tên là... Giang Mai Hân."

Chu thị chống trượng, lời nói gấp gáp, nét mặt nghiêm nghị: "Giang Thanh Lưu, người có biết chính người đang làm gì không? Xác Thái gia gia người còn chưa lạnh, người lại..."

Có lẽ do thanh âm quá lớn, đứa bé trong ngực Giang Thanh Lưu đột nhiên òa khóc.

Giang Thanh Lưu chừng này tuổi, vẫn là lần đầu tiên ôm một đứa bé, đâu biết tại sao nó khóc.

Chu thị vốn đang tức giận, lúc này lại trăn mặc. Bà chậm rãi lại gần, đón lấy đứa bé nho nhỏ từ tay Giang Thanh Lưu. Trên người nó có một hương rượu nhàn nhạt, giống như thứ rượu ủ ôn thuần.

Quả nhiên là hài tử của người đó, hài tử của hung thủ giết chết phu quân bà. Nhưng... cũng là hài tử tăng tôn của bà.

Hai mắt bà nhòe đi, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn. Bà đã mất con từ lâu, Giang Thanh Lưu sinh ra là một tay bà nuôi nấng, giờ ôm đứa bé này trong tay, trái tim nhiều năm nguội lạnh, bỗng như mềm chảy.

Một sinh mệnh yếu ớt hoàn toàn không có khả năng tự vệ, bà đích xác có thể đơn giản bóp chết nó. Nhưng cũng sự mong manh yếu ớt đó, đủ để tan chảy bất luận mọi đao kiếm chĩa mũi về phía nó.

Chu thị thở dài, gọi thị nữ đứng ngoài cửa: "Tiểu thiếu gia đói bụng rồi, còn đứng đó làm gì?"

Thị nữ vội vàng đáp, lui xuống chuẩn bị. Đứa bé vẫn đang khóc, Chu thị khẽ ngửa mặt, thu lại những lệ nóng trong mắt: "Bỏ đi, dù ông ấy đi rồi, vẫn có cháu quay lại."

Chuyện Giang Mai Hồn, trên dưới Giang gia cũng không giống trống khuya chiêng. Bây giờ những chuyện liên quan đến Bạc Dã Cảnh Hành, mọi người đều muốn dính càng ít càng tốt.

Nhưng hắn cũng đã dự tính trước các chi thứ trong dòng tộc không phải đầu nghĩ như vậy, vừa hay bám lấy chuyện này bức Giang Thanh Lưu thoái nhượng. Từ nhỏ Giang Thanh Lưu đã được dạy phải lấy việc đoàn kết gia tộc đặt lên hàng đầu. Để tránh chia bè kết phái, chắc chắn hắn không dám làm to chuyện gì.

Nhưng Giang Thanh Lưu lại không chút để tâm, chức vị trưởng lão biết tình thế lần này khó gần nhưng lại không biết sự tình nghiêm trọng xa so với bọn lão tưởng tượng.

Giang Thanh Lưu tập hợp những người từng theo phe Giang Thiệu Tang lại, những người này vốn là phe ủng hộ hắn kế nhiệm chức tộc trưởng. Còn một phe nữa là tâm phúc của hắn, hai phe tụ lại một bàn, nhất thời không khí ngập bầy căng thẳng.

Chi tộc của Giang Thiệu Bình vẫn đang nỗ lực kết bè cùng chi tộc của Giang Thanh Ngữ. Sau hôm đó, Giang Thanh Nhiên liền đi tìm Giang Thanh Ngữ, Giang Thanh Ngữ không giống với hắn, từ nhỏ đã bên ba giúp Giang gia chiêu nạp hiền sĩ.

Nhìn thấy Giang Thanh Nhiên, ngay cả ý đồ của hắn Giang Thanh Ngữ cũng đoán được nhất thanh nhị sở: "Thanh Lưu phái người đến sao?!"

Giang Thanh Nhiên cười khở: "Thanh Ngữ, gần đây xảy ra rất nhiều chuyện, biểu ca...đã không còn giống khi xưa. Huống chi vị trí tộc trưởng, 20 năm trước đã định xong, người đừng cố gắng tranh đoạt nữa."

Giang Thanh Ngữ cũng hiểu rõ con người Giang Thanh Nhiên, nét mặt y mang tiêu ý: "Ta biết con người người ưa nhàn vân dã hạc, những sự tình trong gia tộc, người đừng nên để tâm."

Giang Thanh Nhiên rốt cuộc vẫn không nhịn được, bổn thêm một câu: "Biểu ca có nói một câu này, để ta chuyển lại cho người."

Giang Thanh Ngữ không hề để tâm: "Nói cái gì?"

Giang Thanh Nhiên lặp lại y từng câu từng chữ: "Hắn nói... ta có Bạc Dã Cảnh Hành tương trợ, giết người cần gì tuốt đao?"

Giang Thanh Ngữ biến sắc, dù sao cái tên đó đã mang lại bóng ma cho toàn bộ võ lâm, thực sự quá ám ảnh. Giang Thanh Nhiên nhìn vậy, lại nói tiếp: "Thanh Ngữ, nếu Bạc Dã Cảnh Hành thực sự nhúng tay vào chuyện này, những gì nàng ta làm năm xưa người cũng rõ, chỉ sợ gặp họa không chỉ mỗi người, còn có thể nhi người, chi tộc... Ta nói đến đây thôi, người tự suy nghĩ đi. Còn nữa, biểu ca đã mang theo đứa con của huynh ấy và Bạc Dã Cảnh Hành về Giang gia rồi."

Sau hôm đó, Giang Thanh Ngữ và Giang Thanh Nhiên cùng nhau quay về Trăn Bích sơn trang, chúc mừng Giang Thanh Lưu kế nhiệm tộc trưởng Giang gia.

Giang Thanh Lưu kế nhiệm chức tộc trưởng, rửa sạch tiếng dơ, chuyện rồi ren giữa Bạc Dã Cảnh Hành và Minh chủ võ lâm cũng không còn ai nhắc lại nữa. Tất cả đều trở lại nằm trong tay hắn.

Giang gia giống như đã khôi phục lại vẻ ngoài bình ổn. Nhưng người từng chấp chương Giang gia ba mươi năm có lẽ lại trở thành một kẻ lòng lang dạ sói, điều này đối với danh dự của gia tộc không khỏi ít nhiều tổn hại.

Hiện tại chương sự đã thay mới, uy vọng của Giang gia phải nói là khó mà như trước. Một vài môn phái tỏ vẻ bằng mặt mà không bằng lòng.

Giang Thanh Lưu biết mình không thể có nửa phần buông lỏng, hắn phải làm được một đại sự rung đảo võ lâm, khiến cho võ lâm động đậy mở to mắt thán phục, mới có thể đánh tan những ảnh hưởng tiêu cực với Giang gia.

Nhưng giang hồ hiện tại, chẳng biết đi đâu kiếm được một tên hung đồ ác sát. Đang dưng đang lành lại muốn làm đại sự kinh thiên động địa, quả là nan giải. Giang Thanh Lưu nghĩ mãi, xét cho cùng chỉ có Âm Dương đạo là lựa chọn hợp lý.

Tổ chức này từ khi Hàn Âm cốc diệt môn bồng nhiên quật khởi, nhiều năm qua giống như khối u ác tính vô cùng ngoan cố. Hắn cũng từng nhiều lần bao vây tiêu diệt nhưng chỉ bắt về được vài tên tiểu喽 la.

Nếu lần này có thể đem cả tổ chức đó tiêu diệt sạch, chắc chắn sẽ giúp ích cho tăng tiến danh vọng của Giang gia.

Nghĩ vậy, hắn không chút do dự, lập tức tập hợp các đệ tử Giang gia, lại liên hệ với các môn phái giang hồ khác. Những môn phái khác biết tình cảnh của hắn hiện tại, cũng sẵn lòng ủng hộ, phái người đến tiếp viện. Còn những hảo hữu chí giao như Mai Ứng Tuyết, Tạ Khinh Y đều kéo tất cả binh lực có thể đến tương trợ.

Trong khoảng thời gian ngắn, dưới trướng Giang Thanh Lưu đã tập hợp được vô số cao thủ, thanh thế vang dội.

Lấy mạng lưới tai mắt hiện tại của Giang gia, quả thực tìm ra được vô số dấu vết của Âm Dương đạo. Giang Thanh Lưu lần theo phá hủy được không ít cứ điểm của bọn chúng.

Nhưng đi đâu vô cùng chán nản là, từ trước tới nay chưa từng có ai bắt được đầu lĩnh của tổ chức này. Thậm chí, ngay cả một thành viên chủ chốt cũng chưa từng bắt được.

Tổ chức này, còn thần bí hơn cả Hàn Âm cốc năm xưa.

Đêm này, xuân nguyệt tựa kính.

Giang Thanh Lưu đón Giang Mai Hồn từ tay nữ hầu, Chu thị đặc biệt tìm nữ hầu cho nó, mới qua mấy hôm nhưng da dẻ đã mịn màng hơn trước nhiều. Mấy ngày nay nó chỉ biết ăn no rồi lại ngủ, vạn sự chẳng lo. Cả ngày chỉ thức dậy nhiều lắm hai canh giờ.

Giang Thanh Lưu ôm Giang Mai Hồn trong ngực, bỗng dừng lại nghĩ đến Bạc Dã Cảnh Hành khi đó. Nàng một mình giữa sơn động, sinh con cơ thể suy yếu, không biết Khổ Liên Tử đã tìm được nàng hay chưa...

Nếu như nàng không thể rời khỏi sơn động... Hắc mau chóng ngừng lại, không để bản thân nghĩ tiếp nữa. Đó là ác tặc không đội trời chung với hắc, hắc không được phép nghĩ về nàng.

Những mộng tưởng tương lai khi đó, đúng là gây thơ đến nức cười.

Hắc đang xuất thần, bên ngoài bỗng vang lên tiếng bước chân. Giờ này ai sẽ đến đây chứ? Hắc tập trung nhìn lại, chỉ thấy dưới ánh trăng một vật thể tiến tới, cao cỡ gấp rưỡi người thường, khiến cho người ta hoảng sợ.

"Kẻ nào?" Giang Thanh Lưu đặt Giang Mai Hồn lên giường, nhảy ra qua cửa sổ, chỉ thấy Bạc Dã Cảnh Hành đang cười Xuyên Hoa Diệp lướt mây đạp gió tiến lại gần.

Bảo kiếm trong tay Giang Thanh Lưu tuốt khỏi vỏ: "Lão tặc ngươi lại vẫn dám xuất hiện trước mặt ta!"

Tơ đao của Bạc Dã Cảnh Hành cũng vụt ra, giao đấu với hắc hơn mười chiêu, đột nhiên thu lại. Xuyên Hoa Diệp công nàng, khinh công vút vút biến mất dưới ánh trăng. Giang Thanh Lưu đang cảm thấy khó hiểu, bỗng dựng phản ứng kịp - đưa bé?!

Hắc phi người quay lại phòng, chỉ thấy trên giường trống rỗng, đâu còn bóng dáng đứa bé nữa?

Giang Thanh Lưu quăng kiếm đầy giận dữ - lão tặc này nghĩ đông nghĩ tây gì, lại đổi ý rồi!!!

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa
dtv-ebook.com

Chương 51

Trong một y quán, Bạc Dã Cảnh Hành, Khổ Liên Tử, đám người Lan San Khách đang ngồi vây trước bàn, trên bàn đặt một bọc vải nho nhỏ, trong bọc vải có một đứa bé còn chưa biết lẫy.

Khổ Liên Tử khuyên nhủ Bạc Dã Cảnh Hành: "Cốc chủ đừng do dự nữa, chỉ cần nhắm mắt cắn xuống là xong. Thương Thiên Lương bảo vị ngon lắm đấy."

Bạc Dã Cảnh hành nuốt nước miếng: "Sống nguyên thế này sao ăn được. Người bóp chết nó đi rồi lão phu ăn."

Khổ Liên Tử bế đứa bé lên, cắn răng vươn tay, nhìn chăm chăm một hồi, cuối cùng đẩy cho Lan San Khách: "Người giết người như ngóe, này, bóp chết đi."

Lan San Khách đẩy vội: "Ta chỉ là một hái hoa tặc, từ bé đến giờ vẫn luôn thương hoa tiếc ngọc, giết được mấy người đâu! Ông tự đi mà làm!"

Khổ Liên Tử lại đẩy cho Thủy Quỷ Tiêu: "Người làm đi!"

Thủy Quỷ Tiêu lại càng chối bay chối biến: "Sự phụ... ta không xuống tay được! Bằng không người hạ độc chết nó đi!"

"Hạ độc chết thì sao mà Cốc chủ ăn được nữa! " Khổ Liên Tử phát bực, cuối cùng mọi người đều nhất trí - cho chết đuối đi! Nhưng mà ai dìm bây giờ?

Cứ thế nghĩ ra cả trăm kiểu giết chết, bỗng nhiên đứa bé ngoác miệng, khóc toáng lên. Cả đám nhất thời cuống tay cuống chân, cuối cùng Bạc Dã Cảnh Hành không chịu nổi, bế nó lên.

Vừa được ôm vào ngực Bạc Dã Cảnh Hành, tiếng khóc của nó lập tức nhỏ dần. Thủy Quỷ Tiêu tò mò: "Có phải nó đói bụng không?"

Khổ Liên Tử hỏi: "Muốn tiêu?"

Bạc Dã Cảnh Hành biết đâu được, cứ như vậy ôm ôm nửa ngày, cuối cùng vẫn là Xuyên Hoa Diệp đề nghị: "Hay là trước mắt đem nó về chỗ Giang Thanh Lưu? Để hắn...nuôi...cho béo tròn rồi hẵng ăn?!"

Bạc Dã Cảnh Hành trừng mắt - còn có kiểu vỗ béo rồi mới ăn sao, có phải chần heo đâu chứ?!

Cuối cùng cả đám lâm vào bế tắc, lại đem đi trả về

Giang Thanh Lưu tức điên người tìm khắp nơi, đến lúc chuẩn bị đi phát Minh chủ lệnh, bỗng dưng đứa bé lại bị trả về trước cửa Trần Bích sơn trang! Ôm Giang Mai Hồn đang khóc khản cả giọng, hắn cũng không thể hiểu nổi suy nghĩ của lão tặc này nữa, chẳng lẽ chỉ là... nhớ đứa bé, ôm về nựng nựng thôi sao?!

Bạc Dã Cảnh Hành cũng thật sự quẫn trí, ăn là nhất định phải ăn rồi. Nếu không mình mười tháng mang thai, trốn đông trốn tây, cuối cùng lại bằng công cốc. Khổ Liên Tử hiến kế: "Chúng ta có thể tìm một đầu bếp, để hắn ta nấu nướng xong xuôi rồi bùng lên cho Cốc chủ ăn."

Bạc Dã Cảnh Hành chống cằm ngẫm nghĩ: "Hợp lý."

Lan San Khách có chút lo ngại: "Nhưng kế dương đông kích tây lần trước đã dùng rồi, lần này có lẽ phải thay đổi chiến thuật."

Bạc Dã Cảnh Hành phẩy tay, phân phó Khổ Liên Tử: "Lan San Khách có dáng người tương tự Giang Thanh Lưu, ta còn có vài món quần áo cũ của hắn.."

Khổ Liên Tử hiểu ý, lập tức lấy đồng hồ định dung ra, đem Lan San Khách tô vẽ một hồi.

Chiều tối, Lan San Khách dịch dung thành Giang Thanh Lưu, lên vào Trầ n Bích Sơn trang, mang Giang Mai H ồ n trở về Xuyên Hoa Điệp tìm một tay đầu bếp danh tiếng đến. Gia vị đã đủ, thành phần chính cũng đã có. Tay đầu bếp kia đã quen nấu những món ăn kỳ quái, nghe yêu cầu của khách lần này cũng không hề giật mình.

Hắn đón lấy Giang Mai H ồ n từ tay Lan San Khách, pha một chậu nước muối loãng, cởi tã bọc trên người Giang Mai H ồ n ra, chuẩn bị nhúng vào nước muối rửa sạch.

"Nguyên liệu nấu hôm nay quả nhiên đặc biệt, nhưng mà các người tìm đúng người rồi đấy. Đứa con của Yên Chi nữ sinh ra là tuyệt thế trân phẩm. Nếu để kẻ khác đến nấu thì đúng là phí của trời!" Tay đầu bếp luôn tay nhưng m ồm không quên khoe khoang.

Giang Mai H ồ n đang ngủ say, lúc này bị người khác bắt cởi tã bọc ra, nhất thời oa oa khóc toáng. Đám người Khổ Liên Tử, Lan San Khách đứng xung quanh cũng gọi là từng trải sống gió, lúc này lại đồng loạt im lặng.

Bạc Dã Cảnh Hành đan hai tay, nhìn hắn ta bóp miệng đứa bé, sắp dội nước muối vào.

"Bỏ đi." Nàng thở dài một hơi, "Lan San Khách, đem nó về Trầ n Bích sơn trang."

Không khí xung quanh có chút quái dị, như thể vô cùng thất vọng, nhưng cũng như thể vừa trút được gánh nặng.

Lan San Khách mặc kệ tay đầu bếp vẫn đang ngơ ngác, đem đứa bé ôm lại trong ngực, lóng ngóng lấy y phục bọc lại cho nó. Giang Mai H ồ n đã khóc đỏ cả mặt, Lan San Khách nhìn thấy sợ không ổn, lại hỏi Bạc Dã Cảnh Hành: "Có nên cho nó ăn cái gì không?"

Bạc Dã Cảnh Hành nhận lấy Giang Mai H ồ n từ tay y, mọi người đầu chưa từng bế trẻ con bao giờ, nàng cứ kệ ôm đại.

Kể cũng thấy lạ, Giang Mai Hồn ôm vào ngực nàng liền ngoan hơn rất nhiều. Dù vẫn khóc ê a, nhưng không gào khóc như trước nữa.

Bạc Dã Cảnh Hành nhẹ vỗ nó, nó nhắm mắt rúc vào ngực Bạc Dã Cảnh Hành, nàng tự dưng tức tức: "Tiểu tử thối, rúc gì mà rúc, muốn bú sữa chắc! "

Cả đám im phăng phắc, cuối cùng Xuyên Hoa Diệp lú lú: "Cốc chủ.. có lẽ nó.. muốn bú sữa thật đó..."

Bạc Dã Cảnh Hành cũng không có biện pháp: "Đem về, đem về"

Lần này Giang Mai Hồn mất tích, ngay cả Giang Thanh Lưu cũng thấy mình bình tĩnh. Đến nửa đêm, Giang Mai Hồn quả nhiên được đem về Cả ngày không được ăn gì, nó ăn gấp ba bình thường, cuối cùng lại chớ sữa ra.

Giang Thanh Lưu ôm nó cả đêm, tuy là Yên Chi nữ cơ thể mẹ gầy yếu nhưng đứa con sinh ra lại khỏe mạnh, không phải lo lắng nhiều. Giang Thanh Lưu không thể lúc nào cũng ở bên nó, chuyện Âm Dương đạo đến giờ vẫn chưa có tiến triển, hẳn phải xử lý rất nhiều.

Đến giờ hẳn mới phát hiện một chuyện rất kỳ quái - tai mắt của Giang gia gần như rải rác ở mọi nơi, nhưng Âm Dương đạo này giống như có phép tàng hình. Ai cũng không thể không biết sự tồn tại của nó, nhưng lại chẳng ai biết nó ở đâu.

Có vẻ như tổ chức này thu nạp thành viên vô cùng nghiêm ngặt, hơn nữa trong tối và ngoài sáng, kẻ nào cũng có thể là thành viên của Âm Dương đạo. Giang Thanh Lưu trầm ngâm suy nghĩ, một chốn tà ma đạo giáo mà có thể cơ mật được như vậy sao?!

Hôm nay, Giang Thanh Lưu phải đi hòa giải mâu thuẫn của hai môn phái, trên đường về đi ngang qua Kinh Phong ỗ. Thảm án năm ngoái đã rung động cả một phương, đến giờ Kinh Phong ỗ vẫn làm hắn đau đầu. Trước cửa có dán giấy niêm phong của quan phủ, vốn trước là tiểu viện tường trắng bao quanh, có dương liễu rủ, bây giờ đã hoang tàn cỏ mọc

ngang gối. Sơn đỏ loang lổ, cửa đồng rỉ xanh, làm người đi qua thấy tịch liêu vô kể.

Giang Thanh Lưu rảo bước trên hành lang toàn đá vụn, bỗng thấy trong viện có một tờ vàng mã chưa cháy hết. Hai mắt hắn nhú lại, lập tức tiến lại gần, đúng thật là vàng mã. Gió vù mưa đập, đã đổi sang màu đen.

Có người đến đây tế bái vong linh Kinh Phong ỗ sao?

Giang Thanh Lưu tức khắc xoay người, ra lệnh cho TềĐại: "Ngay lập tức thám thính xung quanh, xem gần đây có ai đã đi qua nơi này."

TềĐại nhận lệnh rời đi, nơi này có hơn hai trăm nhân khẩu bị giết chết, có thể nói là một chuyện vô cùng kinh sợ. Người dân quanh đây coi nơi này là địa phương vô cùng hung hiểm, bình thường không ai tới gần. Muốn nghe ngóng xem gần đây có ai đi qua, chính ra không hề khó.

Chốc lát sau, TềĐại đã trở về "Trang chủ, đêm tối sáu hôm trước, đúng là có người đã đến đây cúng bái. Người này thân cao hơn sáu thước, mặt hóp, trước khi y đến đây đã dừng chân ở Khách Ý cư."

Giang Thanh Lưu gật đầu, ngay lập tức đi đến Khách Ý cư nọ.

Nhắc tới nam tử kia, chương quỹ Khách Ý cư vẫn có chút ấn tượng: "Nghe nói là thương khách Hồ Châu, khi đó ta còn khuyên y nhưng y khẳng khái muốn đi. Giang minh chủ hỏi đến người này, có phải y đã gây ra tai họa gì không?"

Giang Thanh Lưu lắc đầu: "Ta có việc cấp bách, người này nhất định phải tìm được, nếu gặp lại y người có nhận ra được không?"

Chương quỹ Khách Ý cư cũng là người trọng nghĩa, bình thường rất thích kết giao với anh hùng hào kiệt. Tất nhiên cũng đã nghe danh Giang Thanh Lưu: "Giang minh chủ, nếu gặp lại chắc chắn ta sẽ nhận ra được y. Có đi đâu thiên hạ rộng lớn, một người không hề dễ tìm. Hơn nữa những câu y nói bên ngoài chưa chắc đã là thật."

Mi tâm Giang Thanh Lưu khẽ nhú lại, tìm một vị họa sư, theo như mô tả của chương quỹ, vẽ một bức chân dung người kia. Chương quỹ Khách Ý cư sửa lại nhiều lần, cuối cùng gật đầu: "Đúng rồi, đúng rồi, giống đến chín phần rồi."

Lúc này Giang Thanh Lưu mới sai người đi sao lại thành nhiều bản, gửi cho những cơ sở tai mắt, yêu cầu do thám của Giang gia tất cả đều lưu ý đến kẻ này.

Người ta vẫn nói có tiên mua tiên cũng được, mạng lưới tin tức của Giang gia trải rộng khắp nơi, tuy tìm một người như tìm kim đáy bể nhưng mạng lưới lớn như vậy, tìm lâu tìm nhiều, chưa chắc đã không có khả năng.

Nửa tháng sau, quả nhiên có tin tức báo về, phát hiện được năm sáu đối tượng cùng người này tương tự. Giang Thanh Lưu lần lượt đối chứng, đến bước này đã vô cùng đơn giản, chỉ cần tra xem trong năm sáu người này ai đã đi qua Thất Túc trấn mấy tuần trước, thế là xong.

Rất nhanh, một người đã bị lọc ra.

Người này có mở một trà lâu, nghe nói hồi trẻ có học qua chút võ công, cũng từng lăn lộn giang hồ. Hai năm qua tự dừng biến mất, không can thiệp vào chuyện trên giang hồ nữa. Ngày ngày ngâm chữ chơi trăng, kinh doanh nho nhỏ, coi như bình bình tự tại.

Đầu tiên Giang Thanh Lưu tìm ra trà lâu của hắn, tên là Tê Phong các, nằm ở một nơi đặc địa, khách từ nhiều nơi rất hay đi qua.

Giang Thanh Lưu đã thu thập được tư liệu của người này, tên y là Tần Hoài, năm nay 47 tuổi. Dưới gối có hai con trai, một thê một thiếp và một mẹ già 81 tuổi.

Nhờ Tê Phong các làm ăn phát đạt, gia cảnh hắn khá sung túc, cũng được coi là một phú hộ.

Giang Thanh Lưu tự mình tìm đến Tê Phong các, nhưng đợi tận 2 ngày, tiểu nhị đầu báo lão bản không ở đây. Tề Đại đã phát bực, Giang Thanh

Lưu lại cảm thấy may mắn: "Người này tránh mặt chúng ta, chắc hẳn y đã biết được thân phận của ta. Năm đó Kinh Phong ỗ là nơi mua bán tin tức, người của bọn họ có gì không biết chứ? Người này quả nhiên không thể thoát khỏi can hệ cùng Kinh Phong ỗ."

TềĐại rửa xả tên tiểu nhị một trận vẫn chưa bỏ tức: "Nhưng giờ y lần tránh khó mà tìm thấy, phải làm sao đây? Trang chủ nhà ta hạ giá đến đây, thằng cha này hay lắm, đợi hai ngày vẫn trốn không gặp!"

Giang Thanh Lưu đứng dậy: "Y không chịu xuất hiện, chúng ta tìm đến cửa, đi thôi."

Mật thám đã sớm tra ra người này rõ mười mươi, Giang Thanh Lưu sao lại không biết chỗ ở của y? Căn bản không muốn đường đột đến thăm, làm y phát hoảng mà thôi.

Tối đó, Giang Thanh Lưu kéo theo TềĐại đến nhà Tề Hoài. Nhưng chỉ thấy mỗi vợ con và mẹ già, chẳng thấy bản thân Tề Hoài đâu cả. Giang Thanh Lưu cũng không sợ y chạy, dù sao lúc này đã rõ thân phận của y, muốn tìm bắt chỉ là vấn đề thời gian. Chính ra, hẳn lại hơi lo lắng y sẽ bị kẻ khác diệt khẩu, vậy nên vẫn không dám truy lùng công khai.

Hai người đứng trước cửa một hũ, phủ đệ của Tề Hoài vô cùng khí thế, nhưng vợ con y liếc thấy người lạ lại tỏ ra sợ sệt.

"Trang chủ, tên họ Tề này một mực lần tránh chúng ta, chỉ sợ dù có bắt được, chưa chắc y đã khai sự thật." TềĐại có chút lo lắng, Giang Thanh Lưu lại xoay người rời đi: "Y như chim sợ cành cong. Nếu để y cảm thấy lo sợ, không cần chúng ta tới cửa, y cũng sẽ tự tìm đến."

TềĐại gật đầu, cảm thấy lời này không giống lắm với tác phong làm việc của Giang Thanh Lưu - ngược lại, có điểm giống như đức hạnh của người nào đó.

Đại khái, khó mà nói ra.

Quả nhiên, Giang Thanh Lưu phái ra hai tên sát thủ truy sát Tần Hoài, nhưng chỉ truy không sát. Tần Hoài nơm nớp lo sợ, không đến một ngày đã tự tìm đến cửa.

Giang Thanh Lưu một mặt sai người bảo hộ trong tối, một mặt lại tránh không gặp. Để cho họ Tần đợi đủ hai ngày, hẳn mới cho phép vào gặp.

Tần Hoài gặp được Giang Thanh Lưu, không nói hai lời, quỳ rạp xuống đất: "Giang minh chủ xin hãy cứu ta!"

Giang Thanh Lưu không thềm đỡ y, ngẩng nguyên trên ghế nói: "Tần lão bản làm ăn phát đạt thế, sao lại cần cứu giúp gì?"

Tần Hoài cũng không dám vòng vo, vội vàng thưa thảng: "Giang minh chủ ngài đã tìm đến, chắc cũng đã rõ được ít nhiều. Tần mạo không dám giấu, kỳ thực.. kỳ thực tại hạ cũng là người của Kinh Phong ỗ."

Giang Thanh Lưu gật đầu, không thấy ngạc nhiên gì. Người này nếu đã đến tận Kinh Phong ỗ phúng viếng, chắc chắn là có liên quan. Tuy rằng sợ chết vạ nên không dám công khai, nhưng kể ra cũng là người có tình có nghĩa.

Tần Hoài dập đầu như già tởi: "Kinh Phong ỗ phái ta đến cố thủ ở đó, mở Tân Phong các thu thập tin tình báo. Giang minh chủ minh giám, chúng ta cũng chỉ dựa vào mấy ngu ồn tin để kiếm cơm ăn. Đâu ngờ cuối cùng Kinh Phong ỗ lại bị Thất Túc kiểm phái sát hại không chừa ai!"

Lúc này Giang Thanh Lưu mới mở miệng hỏi: "Sau khi Kinh Phong ỗ diệt môn, hung thủ Bách Lý Từ Sở tuy đã phải đền tội, nhưng không chịu khai ra động cơ. Người có biết lý do vì sao không?"

Tần Hoài thoáng suy nghĩ: "Chuyện này... thật không dám giấu diếm, Giang minh chủ, lúc trước khi Kinh Phong ỗ gặp phải tai họa, Môn chủ từng nhận được một đơn ủy thác." Vừa nói dứt lời, Giang Thanh Lưu đã cảm thấy máu trong người sôi sục. Nhưng khi Tần Hoài nói hết câu thứ hai, chính hắn cũng cảm thấy kinh hãi: "Có người ủy thác cho Kinh Phong ỗ đi điều tra chân tướng Hàn Âm cốc bị diệt môn khi trước."

Giang Thanh Lưu nhất thời đứng sững người: "Rốt cuộc các người đã tra ra được gì?"

Tần Hoài lắc đầu: "Thảm án của Hàn Âm cốc, thứ nhất do xảy ra đã lâu, thứ hai do Hàn Âm cốc ở nơi xa xôi hẻo lánh, rất khó đi đầu tra. Môn chủ có ý không muốn nhận, vì vậy người đó lại đổi thành nhờ Môn chủ đi đầu tra tất tặn thông tin của Âm Dương đạo." Nhớ lại chuyện khi đó, y vẫn còn thấy hoảng: "Vì thế Môn chủ hạ lệnh cho ta lưu ý động tĩnh của Âm Dương đạo."

Dứt lời, y bất chợt lấy ra một hộp gỗ đàn, rồi đem đồ vật bên trong lấy ra: "Giang minh chủ, tổ chức Âm Dương đạo này so với Hàn Âm cốc năm xưa còn thần bí hơn. Ban đầu chúng ta gần như lâm vào bế tắc, nhưng bỗng một ngày, có một vị khách ở Tê Phong các uống rượu say, sau đó hắn ta tự xưng hô lớn: "Thiên địa âm dương, vạn vật kỷ cương". Trong lòng ta sinh hòng nghi, liền tự mình dìu hắn ta vào phòng nghỉ. Vô tình thấy được bên hông hắn ta có một khối kim bài, mặt trên khắc một chữ Dương."

Giang Thanh Lưu để ý kĩ càng từng cử chỉ của y, thấy nét mặt y thành khẩn, không giống như đang nói dối, lúc này mới hỏi: "Hắn ta hiện tại đang ở đâu?"

Tần Hoài đáp lại: "Bẩm Minh chủ, tiểu nhân đã tức khắc dặn người lưu ý, đồng thời hạ trên người kẻ đó thiên lý truy tung hương. Hương này có mùi vị đặc biệt, nhưng vô cùng thoảng, là thứ mà Kinh Phong ổ chúng ta chuyên dùng để bám dấu. Sau khi hắn ta tỉnh rượu liền rời khỏi Tê Phong các. Ta phái người bám theo dọc đường, kẻ đó vốn đang mặc trang phục của thương lữ, không ngờ hắn ta lại đi vào... Dịch quán."

Trong lòng Giang Thanh Lưu khẽ kinh động, nhưng nét mặt không biểu hiện gì: "Là Nha môn ở đâu?"

Trí nhớ của Tần Hoài vô cùng rõ: "Là dịch quán của bốn huyện. Sau đó nghe ngóng thêm, phát hiện hắn ta là quan viên từ kinh thành phái xuống, chỉ dừng chân ở nơi này mấy ngày. Hôm sau hắn ta đã trở lại kinh thành. Ta phái người đưa tin tức báo về cho Môn chủ, Môn chủ hồi đáp lại cho ta, nói sẽ phái người khác tiếp tục đi đầu tra. Đầu ai ngờ sau đó chưa đến chục

ngày, trên dưới Kinh Phong ỗ hơn hai trăm nhân khẩu đã không còn một ai sống sót, tất cả đều chết thảm!"

Nhắc đến những chuyện đó, trong lòng y vẫn còn kinh hãi: "Lúc tiểu nhân mới nhận được tin này, vừa kinh hoàng vừa lo sợ, bệnh ốm suốt hai tháng. Sau lại nghe nói Minh chủ đã bắt được hung phạm, báo thù cho oan hồn Kinh Phong ỗ, tiểu nhân mới thoáng an tâm. Nhưng sợ rằng hung thủ không chỉ có một người, nên vẫn không dám quay trở về Kinh Phong ỗ. Giờ đã qua hơn năm, tiểu nhân mới dám trở về chốn cũ, đốt vàng mã cho mọi người. Những đi đâu tiểu nhân nói, tất cả đều là sự thật, xin Minh chủ minh xét!"

Giang Thanh Lưu để y đứng dậy trước, y đứng một bên, có vẻ như vẫn chưa hết xúc động: "Mấy hôm trước Minh chủ tới cửa, là tiểu nhân nhất như cây, không dám ra gặp. Nhưng suốt mấy ngày này có kẻ một mực truy sát tiểu nhân, vạn mong Minh chủ cứu giúp!"

Giang Thanh Lưu gật đầu: "Nếu những gì người nói là thật, ta thân là Minh chủ, đương nhiên sẽ bảo toàn tính mạng cho người. Đừng lo."

Tần Hoài sao mà không lo cho được, nhưng chuyện tới nước này, y chỉ đành miễn cưỡng gật đầu, miễn cưỡng tin tưởng. Giang Thanh Lưu không để tâm nhiều đến y. Người trong quan phủ? Âm Dương đạo sao có thể có quan hệ với người trong quan phủ chứ?

Giang Thanh Lưu đẩy bụng hờnghi, tiếp nhận hộp gỗ đàn từ tay Tần Hoài. Chỉ thấy bên trong có một xấp giấy, một thứ là bức họa tên nam nhân đó, bên cạnh có ghi chú chiều cao, độ tuổi. Phía dưới còn có một tờ giấy vẽ hai mặt một vật khảm hoa văn, tương tự như lệnh bài.

Mặt trên là một chữ Dương viết theo kiểu cổ triện, mặt dưới khắc tám chữ "Thiên địa âm dương, vạn vật kỷ cương". Họa tiết là hoa văn hình mây, điêu khắc vô cùng tinh xảo.

Giang Thanh Lưu thoáng trầm ngâm: "Người hãy mang người nhà đến Trần Bích sơn trang ở đi, sẽ không kẻ nào dám gây khó dễ."

Tần Hoài lúc này mới dám buông lỏng căng thẳng, dập đầu tạ ơn lui ra.

Giang Thanh Lưu nhìn bản vẽ của tấm lệnh bài, suy nghĩ hồi lâu. Tại sao Bách Lý Từ Sở đang yên ổn ngồi ghế chương môn Thất Túc kiếm phái, lại phải đích thân xuất thủ diệt môn Kinh Phong ô? Hắn ta còn thà chết chứ không để lộ chân tướng một chữ, rốt cuộc là tại sao?

Tối đó, Giang Thanh Lưu dùng bữa qua loa, đi tìm Chu thị.

Chu thị đang niệm kinh ở Phật đường, Trần Bích sơn trang thiếu Giang Ân Thiên, cũng chẳng còn Đan Văn Thiền an tĩnh đến mức cô tịch. Giang Thanh Lưu đàm chuyện với Chu thị một lát, đơn giản chỉ là tuyển tân giáo tập các loại. Giang Thanh Lưu đứng một bên: "Chuyện Âm Dương đạo đã có được vài manh mối. Mấy ngày nữa cháu sẽ đến kinh thành một chuyến."

(Đoạn này hết rồi nên để lại xưng hô là cháu.)

Chu thị thở dài, đưa tay cho hắn dìu mình dậy: "Sau chuyện của Văn Thiền, việc chung thân đại sự của cháu vẫn chưa quyết được. Giờ ta đã tuổi cao sức yếu, cháu lại sự vụ khắp nơi, Giang gia này dù sao cũng cần một người chủ sự. Chi bằng lại bàn tiếp chuyện hôn sự.."

Giang Thanh Lưu đã hoàn toàn nguội lạnh với chuyện đó: "Trong nhà có Thái nữ nãi, còn có các thúc bá trưởng lão, cháu thấy không phải lo lắng. Chuyện thú thê để sau rồi tính."

Chu thị nhất thời có chút bức bối: "Không lẽ người vẫn còn nhưng nhớ kẻ giết chết Thái gia gia người hay sao?"

Giang Thanh Lưu thản nhiên đối diện với ánh mắt gay gắt của bà: "Nếu không có gánh nặng trên vai, Tôn nhi và nàng đã sớm quyết chiến sinh tử."

Đôi môi Chu thị khẽ run, cuối cùng lại không nói nên lời.

Từ Phật đường bước ra, Giang Thanh Lưu liền đi xem Giang Mai Hồn.

Giang Mai Hồn có hai nhũ mầu chăm sóc, chân tay giò đã béo trắng múp míp. Giang Thanh Lưu nhè nhè vuốt ve sợi tóc mềm mại trên đầu nó, nó mở miệng ê ê a a, không biết đang muốn nói gì nữa.

Giang Thanh Lưu đưa hai tay ôm nó vào ngực. Toàn bộ Trần Bích sơn trang, chỉ có nó vẫn hồn nhiên như trước. Quá trình để nó đến được cuộc đời này thực sự gian khổ, nhưng dù thế nào cũng đáng giá.

Giang Thanh Lưu nhẹ nhàng áp mặt lên bờ má mịn màng của nó, miệng nó chảy dãi, ánh mắt lại vô cùng trong suốt.

Ngày hôm sau, Giang Thanh Lưu lên đường, mang theo Tề Đại và hơn chục thuộc hạ thẳng tiến kinh đô.

Trần Bích sơn trang tọa lạc tại Thất Túc trấn, tới kinh thành phải mất cả tháng đường. Từ trước tới nay giang hồ luôn xa rời chốn cung đình, càng là võ lâm thế gia hiển hách, càng không muốn ở gần chân Thiên tử.

Trong kinh thành tất nhiên cũng có sản nghiệp của Giang gia. Giang Thanh Lưu đã sớm gửi bức vẽ nghi phạm của Trần Hoài đến. Ở bên đó tự giác phái người đi dò la.

Hắn đường xa mệt nhọc lại không quản nghỉ ngơi, lập tức bắt tay vào xem xét tin tức do thám đem về. Thì ra kẻ kia lại là một thị vệ Cấm quân.

Giang Thanh Lưu cảm thấy vô cùng khó hiểu, một thị vệ Cấm quân, sao có thể dính líu đến tổ chức như Âm Dương đạo được?

Hắn không vội đánh rắn động xà, chỉ lệnh cho do thám theo dõi nhất cử nhất động.

Cung điện dưới nơi cổng trời, người người quỳ lạy long bào. Kinh đô uy nghi, không thể phủ nhận.

Việc Giang Thanh Lưu tới kinh đô lần này là vô cùng cơ mật, vậy nên cũng tránh được ứng đối xã giao. Những nơi trà dư tửu hậu mọc lên không hề ít, chắc chắn Kinh Phong ố vẫn còn những chốt tai mắt khác giống như

Tê Phong các. Nếu Tầ Hoài đã bị bỏ sót, vậy khả năng cao vẫn còn những người khác trong bóng tối chưa bị liên lụy đến.

Hắn đi điều tra cẩn thận, vậy mà thực sự tra được bốn năm địa phương chuyên buôn bán tin tức. Nhưng khi Giang Thanh Lưu bóng gió đề cập đến Âm Dương đạo, những nơi bán tin tức này đều tỏ ra cẩn thận, nói rằng bên mình chỉ toàn mấy tin bát quái vỉa hè, cũng chẳng có giá trị gì.

Giang Thanh Lưu là một thổ hào cường thế, lập tức đập ra cục tiền lớn. Chung quy sau mấy chục lần thất bại, cuối cùng cũng moi ra được một ít tin tức.

Một tửu lâu tên là Vạn gia đưa đến tin tức, có một gã quản sự họ Đinh, bình thường hay ra ngoài mua dược liệu, có người vô tình nhìn thấy trên người gã có đeo lệnh bài Âm Dương đạo.

Lại có Tiểu nhị của Trà lâu nọ nói rằng có một tên gác cổng thành họ Ngô từng ba hoa rằng anh họ y là người của Âm Dương đạo. Còn có một tên chia bài ở sòng bạc nói trước có một vị khách họ Phác đến đánh bạc, phải dùng đồ để gán nợ. Vị khách đó từng báo ra danh hào của y trong Âm Dương đạo.

Các loại tin tức ồ ạt, Giang Thanh Lưu sai người ngầm đi điều tra, dù sao không có lửa thì sao có khói, nhưng cũng có thể là chiêu đánh lạc hướng của Âm Dương đạo.

Đêm hôm đấy, Giang Thanh Lưu nhận được thư tín từ Trầm Bích sơn trang. Trong đó có bản tổng thu thuế ruộng từ các chi hệ gửi lên, và thứ hạng, tên tuổi của các đệ tử mới được tuyển chọn. Những đệ tử trẻ tuổi ưu tú này, sẽ trở thành mầm ươm nòng cốt cho gia tộc.

Giang Thanh Lưu đọc từng lá thư, cho đến phong cuối cùng, là thư từ Chu thị. Trong thư nhắc đến Giang Mai Hân, đã được ba tháng tuổi, tay đã biết cầm nắm, bắt đầu biết nhận thức, không chịu để người lạ cưng nựng nữa.

Nét mặt Giang Thanh Lưu vốn âm trầm như nước, lúc này mới thoáng lộ chút ý cười, hắn đem phong thư đọc thật lâu một lần nữa. Bỗng dưng bên ngoài truyền đến âm thanh nháo nhác.

Giang Thanh Lưu đảo mắt nhìn ngoài cửa sổ, chỉ thấy được hai bên đường sáng trưng, người đi lại đông như kiến.

"Hôm nay là bao nhiêu? Kinh thành đến là náo nhiệt." Hắn thuận miệng hỏi, thư ông Thôi Tuyết bên cạnh nhanh nhẩu đáp: "Trang chủ sắp quên cả Tần Hán đến nơi rồi, hôm nay là Thất Tịch đó."

Tề Đại gác ngoài cửa cũng gật gù: "Trang chủ xuất môn đã được hai tháng rồi."

Giang Thanh Lưu thở dài một tiếng, đứng dậy, nhìn đèn đuốc rực rỡ ngoài cửa, cảm thấy hơi có chút hứng thú: "Ra ngoài đi dạo chút."

Lễ Thất Tịch, hay tiết Khất Xảo, theo truyền thống nữ tử vào ngày này sẽ kết hoa đăng, xâu dải lụa thất sắc, cầu xin trời cao ban cho mình được xinh đẹp khéo léo, nên mỗi nhân duyên vừa ý.

Giang Thanh Lưu đi giữa đoàn người ca múa linh đình, thỉnh thoảng có mấy nữ tử xiêm áo thướt tha lướt qua người, hương thơm vất vưởng. Những mỹ nhân kìêu diễm đôi lúc chạm phải ánh mắt Giang Thanh Lưu, các nàng có người mang hoa đăng, có người mang mặt nạ, có người lớn gan nhìn lại hắn, rồi che mặt cười e thẹn.

Tề Đại chú ý ánh nhìn của Giang Thanh Lưu, hắn ta cũng tương đối hiểu suy nghĩ của nam nhân: "Nếu như Trang chủ cần, có thể bảo thuộc hạ an bài."

Giang Thanh Lưu nghe hắn nói liền rời mắt: "Sớm mai gió nổi hoa bay hết, đêm tiệc hồng phai thấp nển xem*. Chỉ là thương hương tiếc ngọc nên nhìn nhiều một chút, đâu phải suy nghĩ lệch lạc như người tưởng."

(Tiệc hoa Mẫu Đơn - Bạch Cư Dị)

TềĐại không biểu tình gì: "Thuộc hạ chẳng qua chỉ cảm thấy, Trang chủ đang tuổi tráng niên, dù nên khắc chế chuyện nữ nhi tình trường, nhưng cũng không nhất thiết phải kiêng kị. Tránh cho..."

Hắn chưa nói hết, Giang Thanh Lưu đã nở nụ cười: "Tránh cho tình xưa khó dứt sao? TềĐại, ngoại trừ Văn Thiển, ta không có tình xưa với bất kỳ nữ nhân nào khác."

TềĐại không nhắc đến nữa, phớt lờ ào, các loại hương vị hỗn tạp, giống như sự náo nhiệt đã hòa vào không khí.

Tản bộ lững thững, xa xa bỗng vang đến những tiếng hò hét. Rất nhiều người nhao nhao chạy đến, làm Giang Thanh Lưu thấy hơi tò mò: "Chuyện gì vậy?"

TềĐại kéo một người ven đường hỏi thăm, đối phương đáp qua loa, chân không ngừng bước: "Phía trước có người ném vàng đó!"

Đến cả Thôi Tuyết cũng ngăn người: "Người nào mạnh tay vậy chứ?"

Phía trước lầi các xen kẽ, dưới ánh sáng đèn đường, chỉ thấy một thoi vàng sáng lóa như tinh quang rơi xuống. Cả đám người dưới lầi hò hét, đua nhau tranh đoạt. Giang Thanh Lưu nhíu mi, đang định mở miệng, bỗng nghe thấy một giọng cười sang sảng: "Chính trì ngọc lạc xung hầi vũ, hựu hiệp kim hoàn tứ thúy y*. Nói hay lắm, có thưởng."

(Xưa có Hàn Yên được vua sủng ái, trong nhà lấy vàng làm đạn chọi chim. Mấy ông thi nhân từ điển tích ấy chém ra 1 đám câu thơ, ẩn dụ nhiều quá tởi hong dám dịch bừa.)

Một trận cười vui oanh oanh yến yến, Giang Thanh Lưu nhíu chặt mi, đám đông có mấy người nhích lên vài bước, chỉ thấy hé ra trên gác cao Hầi lâu, có một người đang tựa lan can mà đứng. Tóc đen gió lay, hầi y điểm vàng, tay áo bay bay, khoa trương giống như ai kia.

Xung quanh người nọ có rất nhiều thị nữ hầu hạ, nàng nào cũng móng tay đỏ chót, dáng vẻ xà yêu, xinh tươi mơn mớn. Dầu vậy, đứng cạnh nàng

cũng chỉ như lá xanh làm nền cho hoa đỏ.

Ánh đèn hắt màu dải lụa sắc sỡ, trong màn lụa như sương khói, nàng lại tiếp tục vốc lên một nắm vàng thỏi, rải xuống đám người bên dưới. Vàng thỏi lấp lánh, tựa như những vì tinh tú trên bầu trời sa xuống.

Đám người lập tức chen chúc xô đẩy, đôi lúc vang lên tiếng chửi bới cãi cọ. Giang Thanh Lưu bước nhanh lên lầu, chỉ thấy trước ban công lầu hai, hương rượu thơm ngào ngạt ập đến. Bạc Dã Cảnh Hành hờn y như lửa, trên mặt bàn cạnh nàng đặt ba chiếc rương ngọc đầy ụ, tách riêng vàng lá, vàng thỏi, vàng đúc hạt bí.

Ở bên cạnh nàng, ngoài đám thị nữ thướt tha, còn có một nam nhân mặc áo màu chàm.

Nam nhân đó tuổi chừng không quá bốn mươi, tay trái lúc này đang ôm ấp một giai nhân áo hồng, ánh mắt thi thoảng lại đảo sang ba rương vàng lấp lánh. Bạc Dã Cảnh Hành một tay bưng bầu rượu, tay kia lại vốc một nắm đầy vàng rải xuống. Nàng còn quay sang gọi: "Đình huynh, lại nào lại nào."

Nam nhân nghe vậy, cũng vốc một nắm vàng thỏi, có vẻ thử ước lượng một phen, rồi do dự giây lát nhưng cuối cùng vẫn vung xuống.

Đám người bên dưới lại tiếp tục tranh giành, Giang Thanh Lưu bỗng chợt thấy rõ mặt nam nhân này, bất ngờ rằng, gã chính là tên Đình quản sự mang lệnh bài Âm Dương đạo mà hắn một mực đi đầu tra.

Bạc Dã Cảnh Hành ở cùng một chỗ với gã, là vô tình hay cố ý?

Hắn do dự, không biết có nên vờ như không quen biết không, Bạc Dã Cảnh Hành bên kia đã kéo hắn qua: "Vị huynh đài này nhìn quen mắt ghê. Đến đến, gặp nhau đêm hoa nguyệt chính là có duyên, qua đây cùng uống một chén đi."

Giang Thanh Lưu anh tuấn tiêu sái, hắn tiến lại, một đám oanh oanh yến yến tức thì vây quanh, tới tấp thay hắn rót rượu. Hắn còn đang đau

đầu nghĩ cách đối phó, Bạc Dã Cảnh Hành lại quay qua gã Đinh quản sự kia, nằng lớn giọng phân phó: "Tiểu nhị, không thấy ta lại có thêm bằng hữu mới sao? Mau đem thêm rượu lên!"

Nghe giọng nằng như vậy, chưởng quỹ đâu dám đắc tội, lập tức sai người dọn đồ cần thận. Gã Đinh quản sự nhìn thoáng qua Giang Thanh Lưu, rồi lại chuyển ánh mắt sang Bạc Dã Cảnh Hành. Chỉ thấy nằng lại tựa người lên lan can, vốc vàng rải xuống.

Đinh quản sự vô cùng xót xa_ đó đầu là vàng ròng, vàng ròng đó được không!!! Nhưng Bạc Dã Cảnh Hành vẫn mãi mê: "Tranh đi! Cướp đi! Kẻ nào b ữa ta chơi đến lúc trời sáng, ta sẽ có thưởng, thưởng hậu!"

Phía dưới một tràng hoan hô, xen giữa vài tiếng chửi thề tức tối. Bạc Dã Cảnh Hành chẳng quan tâm, nằng phẩy phẩy tay, nâng chén uống chút rượu rồi bắt chuyện cùng Đinh quản sự và Giang Thanh Lưu: "Hai vị huynh đài, các người nhìn xem, đêm nay quả thực là hoa hảo nguyệt viên."

Đinh quản sự gật gù, lại kéo nằng từ ban công quay lại bàn rượu: "Hiền đệ đừng chỉ biết mỗi phong nguyệt, phải qua đây cạn một chén."

Giang Thanh Lưu nhìn tay gã nắm lấy tay Bạc Dã Cảnh Hành, bỗng cảm thấy vô cùng chướng mắt. Nhưng chẳng biết nói gì cho phải. Đinh quản sự cũng chẳng hề để tâm hấn, chỉ chăm chăm nói chuyện với Bạc Dã Cảnh Hành: "Kinh đô này vàng thau lẫn lộn, hiền đệ mới đến, quả thực chưa rõ đạo lý tiêu tiền không thể lộ r ồi."

Bạc Dã Cảnh Hành chỉ cười cười: "Chút vàng bạc này, với ta mà nói, chẳng qua chỉ như muối nhép. Có gì đâu phải tiếc?"

Con người Đinh quản sự khê đảo: "Quen biết đã hơn tháng, vẫn chưa biết nhà hiền đệ làm nghề gì?"

Bạc Dã Cảnh Hành một tay khoác vai hấn, cười khom cả lưng: "Đại ca đừng hỏi nữa, lại, cạn chén tiếp thôi."

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 52

Hai người cạn xong một ly rượu, Bạc Dã Cảnh Hành lúc này có vẻ như mới nhớ tới Giang Thanh Lưu, lại quay người qua, khoác lấy vai hắn: "Vị huynh đài này, đừng khách sáo nhé, nào, chúng ta cũng cạn một chén."

Thị nữ nhanh tay rót rượu, Giang Thanh Lưu cạn chén cùng nàng, nhưng tâm tư hắn chỉ đặt ở bàn tay vừa mềm mại vừa ấm áp của nàng trên đầu vai mình. Hương rượu đậm sộc lên khiến đầu óc hỗn loạn, hắn vội định chỉ mạch nghĩ, nghiêm mặt đáp: "Vị tiểu huynh đệ này, nếu trong nhà có dư tiền bạc, có thể mở kho phát gạo cứu tế cho dân chúng, việc gì phải rải vàng giữa phố xá, để bách tính tranh giành cấu xé nhau?"

Bạc Dã Cảnh Hành nheo mắt nhìn hắn, hồi lâu mới tặc lưỡi một cái: "Cái người này đến đây để lên giọng dạy đời ta."

Nàng chuyển người ghé sang bên Đình quản sự: "Tiếp nào, chúng ta mặc kệ hắn."

Bàn rượu này uống từ khi trời còn tối đen đến tận lúc tờ mờ sáng, Đình quản sự tuy biểu hiện có vẻ không chống cự được men say, nhưng trong mắt vẫn ngời một tia thanh tỉnh. Bạc Dã Cảnh Hành lại giống như say thật, thị nữ dìu nàng vào phòng nghỉ tạm.

Chốc lát sau, chương quỹ Hồng lâu tiến vào, khom người nói: "Đình quản sự, vị công tử kia đã đặt sẵn phòng nghỉ cho ngài, đêm tối đường trơn, chi bằng ngài cũng nên nghỉ lại."

Đình quản sự gật đầu, như có đi đâu suy nghĩ nhìn thoáng qua Giang Thanh Lưu: "Vị huynh đệ này thì sao?"

Chưởng quỹ không do dự đáp: "Công tử vô cùng hiếu khách, chắc chắn sẽ không bỏ lại bằng hữu không đoái hoài, vị công tử này cũng nghỉ lại tệ quán đi."

Giang Thanh Lưu đứng dậy: "Không cần, ta ở Quán uyển cách đây không xa. Nhưng nếu hai người đã là hảo hữu, " Hắc nhìn sang Đinh quán sự, lại lên giọng dạy dỗ, "Cũng nên khuyên nàng đừng tùy ý như vậy."

Đinh quán sự cười cười, để mặc cho thị nữ dìu đi.

Lâu sau, Giang Thanh Lưu rời khỏi H ồng lâu, lúc này TềĐại mới lên tiếng: "Tại sao nàng ta cũng ở đây chứ?"

Con người Giang Thanh Lưu lạnh lẽo: "Chúng ta có thể tra ra họ Đinh, có gì nàng lại không tra được."

TềĐại gật đầu: "Hàn Âm cốc đã diệt môn nhiều năm, tai mắt của nàng chắc chắn không bì được với Giang gia, nhưng lại có thể đi trước chúng ta một bước, người này quả thực không thể đánh đ ềng."

Giang Thanh Lưu lại chỉ chú tâm tới một chuyện bên l ề- Hàn Âm cốc đã bị diệt, nàng cùng đám Khổ Liên Tử lấy đâu ra nhiều vàng bạc tiêu xài như vậy?

Vì sao luôn có một dự cảm chẳng lành...

Trở lại quán uyển, đợi mọi người ngủ hết, Giang Thanh Lưu thay một thân y phục dạ hành, tắt đèn dập nến, từ cửa sổ lén ra.

Giờ này H ồng lâu đã yên lặng, chỉ có đèn lồng đỏ treo ngoài hiên vẫn còn chưa tắt, trong màn sương đêm mờ ảo, tựa như trăng sáng giữa màn mây. Khi này Giang Thanh Lưu đã kịp lưu ý gian phòng của Bạc Dã Cảnh Hành, lúc này đẩy cửa tiến vào, dễ như quen thuộc.

Trong phòng tràn ngập mùi hương ngọt ngào, màn gấm buông rủ. Hắc vẫn có chút cảnh giác, đứng bên góc phòng đảo mắt một lượt. Cho đến khi

người sau lớp màn chống tay ng ồi dậy: "Tiểu oa nhi cứ ở đấy mãi, không lẽ muốn lão phu phải đứng dậy mời vào sao?"

Lúc này Giang Thanh Lưu mới tiến lại gần, chỉ thấy bên trong màn gấm chắn bông, nàng mặc một thân trung y thêu phục sức c ầu kỳ, nổi bật lên da dẻ như ngọc bích.

Giang Thanh Lưu khẽ nhú m ảy_ mấy tháng không gặp, lão tặc này sao lại ăn mặc là lượt như vậy chứ?

Bạc Dã Cảnh Hành vỗ vỗ giường ý bảo h ắn ng ồi xuống, Giang Thanh Lưu không khách khí, tự mình ng ồi xuống bên mép giường. Lúc này Bạc Dã Cảnh Hành mới quay lại trong chắn. Trời đang oi bức, nàng lại đắp cả tấm chắn dày. Giang Thanh Lưu muốn hỏi chuyện Đinh quản sự, nhưng mở miệng lại không tự chủ: "Chắn bông vừa dày vừa nặng như vậy, người không sợ nóng phát bệnh sao?!"

Bạc Dã Cảnh Hành lắc đầu: "Dù sao cũng đâu thấy nóng."

Giang Thanh Lưu với tay đặt lên trán nàng, không ngờ da thịt như băng ngọc, mát lạnh không có bóng dáng m ồ hôi. Trong lòng h ắn hiểu rõ_ khi trước nàng sinh con, nhất thời chưa thể phục h ồi lại, chung quy vẫn là tổn thương đến thân thể của nàng.

Nghĩ đến đi ầu đó, thanh âm của h ắn cũng trở nên hòa hoãn vài phần: "Sao người lại ở nơi này? Còn giao du với tên họ Đinh nữa?"

Bạc Dã Cảnh Hành qu ẫn chắn, m ềm mại dịch sát gần, tựa đầu lên đùi h ắn: "Người đến vì thứ gì, ta đến vì thứ đó. Họ Đinh có quan hệ với Âm Dương đạo, con người lại tham tiền m ờ mắt, dễ dàng tiếp cận."

Giang Thanh Lưu vốn không muốn phát sinh bất kỳ liên quan gì tới nàng nữa, nhưng đêm hôm khuya khoắt ở chung một phòng, nàng có gối đầu ngủ trên đùi h ắn hay không, thì có gì khác biệt? Nghĩ vậy, h ắn ng ồi lại ngay ngắn: "Còn tra được tin nào khác không?"

Bạc Dã Cảnh Hành nhắm mắt, ngũ quan vẫn mĩ miều tinh xảo đến vậy: "Nhanh thôi."

Giang Thanh Lưu còn chuyện muốn hỏi, nhưng nhìn dáng vẻ nàng mệt mỏi, hắn không nói thêm nhiều nữa: "Ta trở về đây."

Bạc Dã Cảnh Hành gật đầu: "Đi đi."

Giang Thanh Lưu chuẩn bị đứng dậy, bất chợt mở miệng: "Mai Hồn... vẫn rất ngoan, đã biết nhận người rồi."

Bạc Dã Cảnh Hành đuổi người, ngọn đèn hắt bóng, mái tóc người đen như vậy mực. Giang Thanh Lưu không hiểu sao vậy mà lại có chút phản ứng. Bạc Dã Cảnh Hành gối đầu dưới chân hắn, đối với động tĩnh ấy rõ như trở bàn tay.

Nàng với tay phải chụp lên, Giang Thanh Lưu nhất thời đỏ ửng mặt: "Lão tặc người tự trọng chút có được không?! Đúng rồi, " Hắn tự dưng nhớ ra một chuyện, "Tiền người tiêu là từ đâu ra?"

Bạc Dã Cảnh Hành vẻ mặt thành thật: "Nhắc đến chuyện tiền bạc... tiểu oa nhi, chúng ta làm một giao dịch này đi!" Giang Thanh Lưu chưa kịp đáp, nàng đã bổ sung, "Người xem phòng này bao cũng bao rồi, chúng ta cứ ngỡ ỡm như vậy thì đúng là uổng phí, không bằng..."

Vừa nói, trông mắt nàng vừa chớp chớp, tóc đen chảy dài, tán loạn trên đầu gối hắn, như châu lại như ngọc. Giang Thanh Lưu môi mỏng khẽ nhích, còn chưa mở miệng đáp, nàng đã sắp lại càng gần: "Không bằng hai ta phóng túng một đêm, sau đó, người tặng tòa tọa trạch Thừa Thiên môn kia cho người ta nhé, thế được không?"

Giang Thanh Lưu vắt óc suy nghĩ nửa buổi mới hiểu hết ý tứ của nàng, Bạc Dã Cảnh Hành còn gạ gẫm: "Tiểu oa nhi người đừng tiếc nha, thiên hạ này có bao nhiêu nhà cửa, nhưng Bạc Dã Cảnh Hành lão phu chỉ có một thôi đó. Tuy tiểu oa nhi người học thức nông cạn, nhưng đạo lý vật quý vì hiếm, chắc người cũng biết đi?"

"Người..." Giang Thanh Lưu đơn giản là tim gan phèo phổi ghen ức chết r ối, chỉ tay vào nàng nửa ngày không nói nổi ra câu.

Bạc Dã Cảnh Hành lắc đầu, lại cuộn người vào chần: "Coi như quên đi, tiểu oa nhi cũng chỉ là tiểu oa nhi, t ầm mắt thiên cận."

....

Khi Giang Thanh Lưu quay trở lại biệt quán, ngay cả Thôi Tuyết cũng cảm thấy th ần sắc hấn không đúng - đen xì xì r ối! Quản sự Thôi Thành cũng nơm nớp bất an, không biết lỗ đắc tội tộc trưởng ở đâu.

Giang Thanh Lưu không nói gì nữa, tự quay về phòng. Sau cùng vẫn là có tai mắt nói lại với Thôi Thành, đêm nay Giang Thanh Lưu đến H ồng lâu.

H ồng lâu là địa phương gì chứ, Thôi Thành đương nhiên hiểu được. Vì vậy y tự cho là đúng, tìm hai nhạc kỹ xinh đẹp đi hầu hạ Giang Thanh Lưu.

Giang Thanh Lưu nhìn hai nhạc kỹ xiêm y mong manh, không khỏi nghĩ đến lão tặc cực kỳ vô sỉ kia. Lại nghĩ tới những gì đêm qua nàng nói, hai bên thái dương hấn nhức nhối như muốn bật ra.

Sau hôm đó, Giang Thanh Lưu phái người theo dõi động tĩnh của H ồng lâu. Người được phái đi h ối báo, Bạc Dã Cảnh Hành hiện tại dùng tên giả Mai công tử. Có người cho là người của Mai gia ở Bất Lão thành, hai tháng trước đến kinh thành, vẫn luôn ở tại H ồng lâu. Nhờ tiêu t iền phóng khoáng nên kết giao với rất nhiều công tử quyền quý.

Nhưng lai lịch thực sự vẫn là một câu đố, khiến cho các phường hóng chuyện đoán già đoán non. Đa số mọi người đều tin nàng là công tử của Mai gia ở Bất Lão thành. Có đi đâu lấy tác phong vì dân hiệp nghĩa của Mai gia Mai Ứng Tuyết, khó mà tưởng tượng được Mai gia lại sản sinh ra một kẻ não tàn rải vàng trên phố.

Nhất thời bát quái đ ần thời loạn xạ.

Không tới mấy hôm sau, Giang Thanh Lưu nhận được cấp báo từ Trầ Bích sơn trang, nói rằng kiếm mộ trong tổ lăng Giang gia bị trộm. Đa số không bị sao, chỉ trừ vàng bạc b ồi táng trong mộ phần Giang Thiều Tang bay mất tận hai phần ba. Vậy mà tất cả giáo tập trong kiếm mộ không một ai hay biết.

Giang đại minh chủ cuối cùng cũng rõ dự cảm chẳng lành của mình từ đâu ra rồi!

Hắn nổi trận lôi đình xông thẳng đến H ồng lâu, Bạc Dã Cảnh Hành vẫn đang uống rượu mua vui linh đình cùng các tiểu mỹ nhân. Hắn một phen túm chặt Bạc Dã Cảnh Hành, không nói hai lời kéo nàng lôi vào phòng, thuận tay khép cửa lại.

Bạc Dã Cảnh Hành giẫy khỏi tay hắn: "Tiểu oa nhi, sao nào, nghĩ thông nên đến tìm lão phu giao dịch à?"

Giờ này thì giao dung giao dịch gì nữa!!!

Giang Thanh Lưu gằn từng câu từng chữ: "Bạc Dã Cảnh Hành! Ta hỏi người một chuyện, người thành thật trả lời ta!"

Bạc Dã Cảnh Hành nhìn thẳng ánh mắt hắn, thâm tình đáp: "Có yêu."

.....

Giang Thanh Lưu hận không thể banh lỗ tai nàng ra nghe cho rõ: "Cút! Người đào trộm tổ lăng Giang gia nhà ta đúng không?!"

"Xí." Bạc Dã Cảnh Hành trơ mặt, "Con trai ta sớm muộn gì cũng thừa kế gia nghiệp Giang gia, đúng chứ? Vậy mấy món đồ trong lăng mộ tự nhiên cũng là của nó. Ta lấy là đồ của con trai ta, hưởng h ồ chỉ lấy có một tí ti, sao đi qua miệng người lại biến thành ăn trộm?"

Giang Thanh Lưu biết nàng vô sỉ, nhưng không ngờ nàng lại vô sỉ được đến mức độ này: "Bạc Dã Cảnh Hành!"

Bạc Dã Cảnh Hành sửa sang lại vạt áo trước ngực bị hấn túm nhăn: "Sao nào? Đúng rồi, giao dịch lần trước người có muốn suy nghĩ thêm chút nữa không? Không giấu làm gì, lão phu phẩm hạnh tốt vô cùng, lần trước ghé qua kiểm mộ nhà người, đối diện núi vàng núi bạc, cũng chỉ lấy có một ít bé tí."

Giang Thanh Lưu phản nộ: "Người có muốn đời cọng cỏ cũng phải được giáo tập tiên sinh đồng ý!"

Bạc Dã Cảnh Hành xoa xoa tay sáp lại gần người hấn: "Chi tiêu ở Hồng lâu này, quả thực hơi tốn kém. Người xem, dù sao cũng là tiền của Giang gia các người, tội gì phải vậy chứ? Không bằng lão phu cùng người phong hoa tuyết nguyệt một phen, sau đó người đem tòa trạch viện kia cho ta ở đi."

Giang Thanh Lưu gạt nằng ra: "Chuyện bỉ ổi như vậy, người mơ tưởng!"

"Ngại bỉ ổi à..." Bạc Dã Cảnh Hành sáng tỏ, "Vậy lão phu không cùng người phong hoa tuyết nguyệt nữa, người đem tòa trạch viện kia cho lão phu ở. Thế là hết bỉ ổi rồi đúng không?"

Giang Thanh Lưu: "...."

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa
dtv-ebook.com

Chương 53

Gã ta cười cười tiến lại, nhìn qua có vẻ vô hại: "Ồ, hiên đệ đã ở đây rồi sao, ngu huynh tới muộn rồi."

Bạc Dã Cảnh Hành vỗ vỗ vai Giang Thanh Lưu: "Huynh đài cứ suy nghĩ lại nhé, tiểu đệ rất thích tòa trạch viện kia, nếu huynh đồng ý, giá sao tùy huynh quyết."

Giang Thanh Lưu ngậm một bụng tức - giá nào thì cũng là tiền của Giang gia hắn, không phải sao?

Đinh quản sự bên kia lên tiếng: "Hiên đệ muốn mua trạch viện à?"

Bạc Dã Cảnh Hành bước qua khoác vai gã: "Hồng lâu tuy tốt nhưng không phải chỗ ở lâu dài. Tiểu đệ vừa hay tìm được một tòa trạch viện ưng ý."

Đinh Xung cũng tỏ ra mừng hô: "Bao giờ mở tiệc tân gia, ngu huynh nhất định dẫn bằng hữu đến chúc mừng."

Bạc Dã Cảnh Hành đáp lại bằng tràng cười.

Giang Thanh Lưu còn đường nào khác đây?

Tất cả tiêu dùng của nàng ở Hồng lâu còn không phải đầu tiêu bằng tiền của Giang gia sao? Mà nói trắng ra, một khi tiêu hết thì? Lại đi trộm tiếp chứ sao nữa(. Giáo tập của Giang gia đề phòng ai thì được chứ đề phòng nàng thì... Thôi bỏ đi.

Giang Thanh Lưu hối hận, hối đó ăn no rảnh hơi hay sao lại dẫn nàng đến tổ lăng nhà mình...

Vì vậy hôm sau, tòa trạch viện bán cho Bạc Dã Cảnh Hành. Tuy là rao giá trên trời, nhưng chẳng được thêm xu nào vào túi.

Bạc Dã Cảnh Hành còn nói rất lý lẽ: "Tiền nhà trước mắt lão phu chưa đưa cho người được, từ kinh thành đến Thất Túc trấn đường xa, xách theo vàng bạc châu báu phiền phức lắm. Lúc khác đưa người sau."

.... Còn chẳng bằng bảo nàng phong hoa tuyết nguyệt với mình một phen! Gân xanh hai bên trán Giang đại minh chủ nhảy loạn xạ.

Tòa trạch viện này khi trước là tư trạch của Giang Thiếu Tang, vậy nên nó cũng thuộc tài sản riêng của Giang Thanh Lưu. Tuy các hạ nhân không rõ nguyên do, nhưng cũng không dám hỏi nhiiều.

Mà chuyện lần này Bạc Dã Cảnh Hành mua tổ trạch nhà người khác, tuy không ai nói rõ, nhưng mọi người đều ngầm hiểu tòa trạch viện này mua được không hề dễ. Tài lực của nàng hùng hậu, nhất thời càng lăm lờ ra tiếng vào.

Ngày Bạc Dã Cảnh Hành mở tiệc tân gia, khách đông vô kể.

Tòa trạch viện này vô cùng khí phái, cửa to lối rộng, hai bên hành lang trồng đủ loại hoa cỏ. Lầu các đan xen, ở giữa có một hồ nước xanh biếc, sóng gợn lăn tăn.

Mọi người đều trầm trồ khen ngợi, Bạc Dã Cảnh Hành gọi thêm nhạc kỹ chiêu đãi, chủ khách đều vui vẻ.

Đêm đến, khi tân khách đã về hết, Giang Thanh Lưu lại qua. Bạc Dã Cảnh Hành thấy hắn đến, hoan nghênh vô cùng. Không đoán cũng biết Giang Thanh Lưu lại mở miệng cằn nhằn: "Đây là tổ trạch của tổ tiên, bình thường lúc nào cũng chăm sóc cẩn thận. Người đừng có xằng bậy đó."

Bạc Dã Cảnh Hành thở dài: "Tiểu oa nhi à, lão phu cũng rất muốn giữ gìn trạch viện của vong huynh, nhưng nơi này còn chẳng có lấy một bóng quản gia, nha hoàn... Tiệc tùng xong đồ đạc bừa bãi, người xem xem phải làm sao giờ?"

Giang Thanh Lưu nổi trận lôi đình: "Ý người là ta còn phải kiếm cho người một đám hạ nhân nữa sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành khom người kính hấn: "Thanh Lưu có lòng, đa tạ đa tạ."

.....

Cứ như vậy một tháng trôi qua, thư từ Trần Bích sơn trang lại được gửi đến, dù sao Giang Thanh Lưu thân là tộc trưởng, không thể tại ngoại quá lâu được. Giang Thanh Lưu cũng hiểu Âm Dương đạo đã ngấm ần suốt bao nhiêu năm qua, muốn kéo nó ra ánh sáng không phải chuyện trong chốc thời làm xong. Bởi vậy cũng không nóng vội.

Bên phía Bạc Dã Cảnh Hành, ngày nào cũng có khách ra khách vào lũ lượt, nàng cùng với đám công tử quý ần suốt ngày không phải săn thú thì lại uống rượu mua vui, xa hoa lãng phí. Ngắn ngủi nửa năm, nàng đã tiêu hết không dưới bảy, tám vạn lượng.

Đình quản sự và nàng cũng d ần d ần không có gì che giấu nữa. Bạc Dã Cảnh Hành cũng thường xuyên qua nhà Đình quản sự làm khách, hai người chẳng phân nhà ai, vợ con gã cũng không ngại.

Cuối cùng cũng đến một ngày, Đình quản sự ra ngoài mua đồ, Bạc Dã Cảnh Hành vờ như vô ý: "Đình huynh, tiểu đệ dừng chân ở kinh thành đã lâu, tuy gia đình có chút đi ầu kiện, nhưng dù sao ăn không ng ời r ồi mãi cũng không ổn. Không bằng đại ca dẫn tiểu đệ theo kiếm chút lợi nhuận được không?"

Đình quản sự thoáng do dự, nhưng cũng thật tình chỉ mối cho Bạc Dã Cảnh Hành: "Nếu hi ền đệ không ngại, trong tay ngu huynh quả thật có một đơn hàng, cần chọn mua r ồi mang đến bến phía Tây. Có đi ầu đối phương chỉ trả cho ba mươi phần trăm giá trị đơn hàng. Hi ền đệ xuất thân quý ần, không biết có để mất chút lợi nhuận đó không."

Bạc Dã Cảnh Hành gật đầu lia lịa: "Đại ca đã phó thác, không dám phụ lòng tin. Cứ việc giao cho tiểu đệ, tiểu đệ nhất định sẽ cố gắng hoàn thành

đầy đủ."

Kết quả ba ngày sau, khi Đinh Xung tìm được Bạc Dã Cảnh Hành, nàng đang cùng mấy nhạc kỹ uống say mềm. Tờ đơn hàng mới mua chưa được một phần ba.

Đinh Xung dở cười dở mếu, giúp nàng bổ sung đủ sau, buông xuống không ít cảnh giác. Bạc Dã Cảnh Hành tỉnh rượu lại, Đinh Xung đề cập với nàng: "Những việc vụn vặt như vậy đúng là không hợp với quý nhân như đệ. Hiên đệ có thực sự có lòng muốn kiếm tiền không?"

Bạc Dã Cảnh Hành khoác vai gã, mùi hương từ cơ thể nàng vẫn vút, khiến cho Đinh Xung có phần mê loạn. Lúc nàng nói còn mang theo hương rượu say: "Đại ca cứ việc nói thẳng."

Đinh Xung hạ giọng: "Không giấu gì đệ, ngu huynh bây giờ quả thực đang làm việc cho một thế lực cường đại. Nếu hiên đệ bằng lòng dốc tiền vào ngân khố của tổ chức, mỗi tháng cam đoan sẽ có mười phần trăm tiền lãi."

Bạc Dã Cảnh Hành vẫn mang vẻ mặt mờ mờ say: "Nếu tiêu đệ sung khố mười vạn, mỗi tháng là được trả một vạn sao?"

Đinh Xung dĩ nhiên nghiêm túc: "Thật như vàng luôn!"

Bạc Dã Cảnh Hành nhắm tay vuốt cằm, nghiêm chỉnh lại thần sắc hỏi một câu: "Như vậy cũng được sao? Không biết có đáng tin không?"

Đinh Xung chỉ tay lên trời thề "Ngu huynh đã làm việc cho tổ chức này bảy năm có dư, tuyệt đối đáng tin. Nếu không phải kết giao tâm đầu ý hợp cùng hiên đệ, còn lâu ta mới nói ra."

Bạc Dã Cảnh Hành ra vẻ cẩn trọng: "Tiêu đệ đầu cơ mười vạn trước, có ổn không? Không phải ta không tin tưởng Đinh huynh, có đi đâu dốc hết tài sản thì có chút bất an."

Đinh Xung tất nhiên không dị nghị, lập tức dẫn nàng đến tiệm bạc nọ.

Tiệm bạc có tên là Đoái Phong tiền trang, Bạc Dã Cảnh Hành cùng Đinh Xung tiến vào, nàng vẫn tỏ ra thoải mái như thường ngày, lập tức đặt bút ký tên, nộp vào mười vạn bạc trắng. Mười vạn bạc là số tiền không hề nhỏ, nhưng nàng còn chẳng thèm nhú mi _ dù sao cũng không phải tiền mình, có gì đâu mà phải cau có.

Lão bản của Tiền trang được mọi người gọi là Kim Bồ Tát, vì y họ Kim, lại hay khoác bộ mặt cười, là một người thích hành thiện tạo đức. Y đón tiếp Bạc Dã Cảnh Hành rất ân cần, Đinh Xung cũng vô cùng cảm động, mười vạn bạc trắng, dù có giàu nứt đổ vỡ vách cũng phải suy nghĩ kỹ càng.

Bạc Dã Cảnh Hành lại chỉ bằng mấy câu nói của gã đã không chút do dự xuất ra. Tin tưởng nhường ấy, khó mà thấy nhiều.

Sau khi tiền sung vào ngân khố của Đoái Phong tiền trang, Bạc Dã Cảnh Hành cũng chẳng đoái hoài đến nữa. Đúng một tháng sau, Kim Bồ Tát tự tay đem một vạn lượng bạc trắng đưa đến quý phủ của nàng - giờ là Mai phủ.

Quan hệ giữa Giang Thanh Lưu và Bạc Dã Cảnh Hành ngoài mặt chỉ như những quý công tử thông thường, giao tình trên bàn rượu. Nhưng trong bóng tối hỗ trợ lẫn nhau, dù sao những tai mắt ngầm của Giang gia ở kinh thành là thứ Bạc Dã Cảnh Hành không thể bì được.

Hắn phái người đi điều tra kỹ càng Đoái Phong tiền trang, bên ngoài đây chỉ là một tiền trang vô cùng bình thường, không có nửa điểm khả nghi. Nhưng sau khi dò sâu, phát hiện được quá nửa số phú hộ trong kinh thành đều có khoản tiền gửi ở tiền trang này.

Hơn nữa, giống như Bạc Dã Cảnh Hành, những phú hộ này mỗi tháng đều nhận được tiền lãi mười phần trăm.

Khoản tiền gửi của các phú hộ không hề ít, Đoái Phong tiền trang này đã sử dụng khoản tiền đó vào mục đích gì mới có thể đảm bảo được cả lợi nhuận lẫn chi phí trả lãi?

Giang Thanh Lưu chuyển sang đi đầu tra hướng đi của dòng tiên, nhưng đó là thông tin vô cùng cơ mật, nhất thời khó mà tiếp cận.

Sang tháng chín, Đinh Xung tìm đến Bạc Dã Cảnh Hành, trông gã có vẻ mờ mờ ám ám: "Hôm qua gia huynh đột nhiên qua đời, ôi."

Bạc Dã Cảnh Hành là ai chứ, vừa nhìn đã biết gã có chuyện muốn nói. Đương nhiên nàng cũng tỏ vẻ hòa theo: "Thế đạo luân thường, huynh trưởng của đại ca cũng là huynh trưởng của tiểu đệ. Không biết Đinh huynh có cần tiểu đệ hỗ trợ gì không?"

Đinh Xung ra vẻ trầm tư, cuối cùng mở miệng: "Hiền đệ biết trong tiên thuật có chia ra nội đan và ngoại đan chứ?"

Bạc Dã Cảnh Hành đương nhiên biết đi đầu đó, đương kim Thánh thượng vô cùng yêu thích thuật cải lão hoàn đồng, ngày đêm trầm mê luyện đan, không màng tới việc triều chính. Không ngờ lại kéo dân chúng kinh thành ai ai cũng thành nhân sĩ tu tiên.

Nàng vô cùng hiếu kỳ: "Đã từng thấy qua, nhưng cũng chỉ là mấy trò lừa bịp, đồ thật tiểu đệ chưa có cơ hội nhìn."

Đinh Xung thần thần bí bí lấy ra từ ngực áo một hộp ngọc nhỏ tinh xảo, mở nắp, chỉ thấy bên trong có một viên thuốc trơn láng mịn màng như ngọc châu. Gã đưa chiếc hộp cho Bạc Dã Cảnh Hành: "Không giấu gì đệ, ngu huynh làm việc cho tổ chức này, thù lao không chỉ ở mỗi tiền bạc. Con người hiền đệ cũng không giống như thiếu thốn chút tiền bạc vật vãnh. Tổ chức này thần kỳ hơn cả là bởi bọn họ có thể chế ra tiên đan trường thọ, ăn vào bách bệnh bất xâm."

Trong lòng Bạc Dã Cảnh Hành trầm xuống, nhưng ngoài mặt vẫn biểu hiện vô thanh vô sắc, chỉ nhận lấy "tiên đan" gửi nhẹ, rồi trả lại. Nét mặt vẫn là vẻ nửa tin nửa ngờ: "Đại ca đừng nói chuyện đùa, trên đời làm gì có vật như thế chứ?"

Thấy nàng không tin, Đinh Xung có chút nóng: "Hiền đệ không phải hoài nghi, ngu huynh nói thật, danh gia vọng tộc ở kinh đô, mười phần có

chín phần đầu dùng thứ này. Ngay cả đương kim thánh thượng cũng... có điếu hàm lượng mà ông ta dùng chắc chắn có khác biệt."

Bạc Dã Cảnh Hành bán tín bán nghi, lại nhìn viên thuốc trong tay, Đinh Xung một mực quan sát vẻ mặt nàng, gã vừa cười vừa nói: "Hay là để ngu huynh dẫn hiên đệ đi chọn nhé."

Bạc Dã Cảnh Hành suy nghĩ một lát, vẫn từ chối: "Không giấu gì đại ca, tiểu đệ không dám tùy tiện dấy vào những thuật trường sinh cải lão này. Vậy nên thứ này... vẫn là đành thôi."

Đinh Xung cũng không quá thất vọng, thu lại viên thuốc kia, nói chuyện qua lại cùng nàng vài câu rồi đi về thẳng.

Đêm tối, khi Giang Thanh Lưu đến, Bạc Dã Cảnh Hành nhắc lại với hắn chuyện đó. Giang Thanh Lưu cảm thấy ngạc nhiên: "Không phải người vẫn luôn dò tra manh mối của Âm Dương đạo sao? Có người đưa đến cửa, người lại không bắt?"

Bạc Dã Cảnh Hành cười: "Tiểu oa nhi người còn biết là đưa đến cửa rồi, loài thú vật khi rời khỏi tổ sẽ thận trọng quan sát xung quanh. Ta mà manh động, nó sẽ không tiến ra đâu."

Giang Thanh Lưu gật đầu, lại hỏi: "Khi trước người tác oai tác quái ở Thất Túc trấn, không sợ người của Âm Dương đạo nhận ra sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành vươn người duỗi vai: "Từ khi lão phu xuất quan đến nay vẫn luôn ở trong phòng kín, hiếm có kẻ nhận ra được. Ngược lại là người, xuất đầu lộ diện khắp nơi, vẫn nên cẩn thận là hơn."

Rõ ràng ba mươi mấy năm qua nàng bị Giang gia giam giữ, thế mà vẫn nói không ngượng mồm gì mà bề quan, xuất quan. Giang Thanh Lưu cũng lười sửa lại: "Ta có nghĩ đến, nhưng chuyện lần này ta không thể không lộ diện."

Hắn mới nhậm chức Tộc trưởng, bên dưới có bao nhiêu cặp mắt dõi theo, nếu không thể tạo được tiếng vang tốt, thứ nhất, bóng ma của Giang

Ân Thiên không thể tiêu trừ. Thứ hai, mọi người sẽ nể mà không phục.

Bạc Dã Cảnh Hành cũng hiểu đi đầu đó, vậy nên không nhiều lời.

Hai bên lương đình trúc rủ, sóng gợn, ánh trăng như màn lụa.

Bạc Dã Cảnh Hành ngồi trên hàng ghế đá, vạt áo đỏ thêu chỉ vàng trải xõa trên nền đất, Giang Thanh Lưu đứng bên cạnh nàng. Gió thổi qua rặng trúc, tiếng lá xào xạc xào xạc. Một hồi lâu sau Giang Thanh Lưu mới mở miệng: "Sau khi chuyện Âm Dương đạo này kết thúc, nếu ta và người đầu còn sống, ta có một thỉnh cầu."

Trong lòng Bạc Dã Cảnh Hành hiểu rõ: "Muốn cùng lão phu quyết chiến sinh tử sao?"

Thanh âm hân thẳng tắp: "Đúng."

Bạc Dã Cảnh Hành phát tay: "Được, nhưng có điều kiện."

Giang Thanh Lưu cảm thấy căng thẳng: "Nếu là chuyện liên quan tới Giang Mai Hân, không thể được."

Bạc Dã Cảnh Hành cười khẩy: "Ta cần đưa bé hoi sữa đó làm gì chứ. Ba chục năm trước, sau khi Hàn Âm cốc bị diệt môn, những cứ điểm bên ngoài cũng bị Giang Thiệu Tang tiêu diệt. Thi cốt các sư thúc, sư bá của ta cùng những đồng môn bị giết hại trước đó đều bị vùi tại sơn địa Hàn Âm cốc. Giang Thiệu Tang lập bia khắc tản văn trên đó, ghi lại công đức của hân." Nhắc lại những chuyện đó, nhưng giọng nói của nàng vô cùng bình tĩnh, đến nỗi khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo: "Người muốn quyết chiến với ta, lão phu có thể đáp ứng. Nhưng dù thắng hay thua, người đầu phải để ta đào những di hài đồng môn lên, chôn cất ở nơi khác."

Giang Thanh Lưu tất nhiên phản đối: "Đó là bia công đức của các danh thủ võ lâm cùng dựng lên, người nghĩ bằng lời nói của một mình ta là có thể để người trắng trợn đào di cốt ác tặc lên sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành thuận tay ngắt một phiến lá trúc, rồi lại cười sảng: "Vậy người đừng mơ giao thủ với lão phu."

Giang Thanh Lưu trong chốc lát không thể nói nên lời, nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng vẫn vướng tại một điểm ấy. Bạc Dã Cảnh Hành cũng không ép sát, chỉ giương mắt nhìn về phía bích hồ ngoài đình. Lá sen trong hồ đã úa, cá quẫy dưới nước gợn lên từng đợt sóng.

Gió đêm thổi qua, Bạc Dã Cảnh Hành giống như có chút lạnh, khẽ co rụt người. Giang Thanh Lưu nhìn thoáng thấy quần sự đứng cạnh đó không xa, cuối cùng vẫn là hấn dặn Thôi Tuyệt: "Không thấy chủ tử các người không chịu được lạnh sao?"

Quần sự vội vàng đem thêm áo lông cho Bạc Dã Cảnh Hành, nàng tựa người trên băng ghế, cơ thể nàng không thể giữ được thể lực, mỗi khi mệt mỏi lại phải bổ sung thêm Yên Chi hoàn.

Giang Thanh Lưu tìm Yên Chi hoàn hòa với rượu cho nàng, Bạc Dã Cảnh Hành cứ thế vui vẻ uống.

Một hồi lâu hấn mới hỏi: "Đám người Xuyên Hoa Điệp đâu?"

Bạc Dã Cảnh Hành một mực không rảnh đáp hấn, uống xong Yên Chi lộ nàng mới nói: "Khi trước Khổ Liên Tử có trà trộn vào Âm Dương đạo một thời gian, kẻ biết mặt lão không ít. Vậy nên không thể đi theo. Xuyên Hoa Điệp và Lan San Khách có nhiệm vụ khác."

Giang Thanh Lưu hừ lạnh, với bộ dạng không ai hèn hạ không sống nổi của nàng mà vẫn dám một thân một mình đến kinh thành. Bạc Dã Cảnh Hành uống xong, thể lực có chút hồi phục, lúc này mới đứng dậy: "Tiểu oa nhi nhớ cẩn thận, nếu bọn chúng phát hiện thân phận của người thì không hay đâu."

Giang Thanh Lưu tảng lờ: "Việc của ta không cần người quan tâm."

Bạc Dã Cảnh Hành lắc đầu: "Lão phu cũng đâu có quan tâm người, chỉ hơi lo nhớ đâu người chết, Giang gia lập gia chủ mới, con ta muốn thừa kế

gia nghiệp lại thành khó khăn."

Giang Thanh Lưu: "..."

Hai ngày sau, Đinh Xung bất ngờ đến tìm Bạc Dã Cảnh Hành, nói muốn dẫn nàng đi một nơi. Bạc Dã Cảnh Hành gần như không do dự đồng ý. Địa phương đó vô cùng cổ quá, đầu tiên hai người đến một tiệm đồ cổ, lão bản ở đó sắp xếp một cỗ kiệu tám người khiêng. Kiệu bốn góc có treo chuông, bên trong có đệm êm, vô cùng thoải mái, nhưng không hề có cửa sổ.

Đinh Xung và Bạc Dã Cảnh Hành cùng nhau lên kiệu, bên trong lấy dạ minh châu để chiếu sáng. Bạc Dã Cảnh Hành tất nhiên hết sức tò mò: "Đại ca, huynh và ta đang đi đến nơi nào vậy?"

Đinh Xung biết nàng ưa rượu, bèn châm cho nàng một chén: "Hiền đệ chớ lo, dĩ nhiên là một nơi tốt đẹp đáng đến."

Bên trong kiệu không có cửa, không cách nào nhìn thấy cảnh vật bên ngoài. Bạc Dã Cảnh Hành cũng không để ý đi đâu đó, cùng Đinh Xung uống một chén hải bưng. Hai canh giờ sau, hai người xuống kiệu, được dẫn vào một gian tĩnh thất.

Đinh Xung có vẻ như thường xuyên đến nơi này, Bạc Dã Cảnh Hành cũng không thấy ngạc nhiên. Trong tĩnh thất có đốt một loại hương, tuy không rõ mùi vị gì, nhưng lại có thể xua tan hết những thứ mùi hương truy tung giống như Bách lý truy hương.

Bạc Dã Cảnh Hành và Đinh Xung tiến vào tĩnh thất uống trà, lại đợi qua nửa canh giờ, cuối cùng cũng có người đi đến, nhìn thấy hai người thì khẽ khom người chào, không rõ ý làm động tác gì, vách tường trước mặt hai người bỗng tách ra hai nửa, lộ ra một địa đạo đủ cho người vào.

Đinh Xung kéo Bạc Dã Cảnh Hành đi về phía trước, hai bên địa đạo có khảm minh châu phát sáng nên không có cảm giác tăm tối. Người dẫn đường phía trước cầm theo một ngọn đèn hoa sen bằng thủy tinh, tay áo y bay bay đáng vẻ như thần tiên thế ngoại.

Địa đạo thẳng tắp một đường xuống dưới, Đinh Xung hơi khom người, mắt gã chỉ nhìn thẳng trước. Bạc Dã Cảnh Hành để ý bốn phía, thấy hai bên vách tường chỉ khắc đúng một loại hoa văn là Thăng Tiên đồ, không một loại khác.

Không bao lâu, nhìn thấy trên vách đá có một cánh cửa đồng rất nặng, trên cửa còn có một đôi sư tử ngậm vòng.

Người cầm đèn đi tới trước cửa, vươn tay đập nhẹ vòng đồng, cánh cửa lập tức được mở ra. Người cầm đèn lại khom người chào Đinh Xung và Bạc Dã Cảnh Hành sau đó lui vào bóng tối. Bạc Dã Cảnh Hành đi theo Đinh Xung, chỉ thấy bên trong màu sắc rực rỡ, gạch hoa khảm ngọc, đèn khắc vàng trắng, long lanh lóa mắt.

Đây là một tòa đại điện to lớn, giữa điện đặt một cái đỉnh lớn bằng đồng thau, đỉnh có ba chân, giữa thân khắc mây, trên đầu khắc hạc. Mặt trước là đủ loại hoa văn kì dị.

Ánh mắt Bạc Dã Cảnh Hành vừa thoáng lướt qua cái đỉnh, Đinh Xung đã nhanh miệng: "Thuộc hạ Đinh Xung, bái kiến Dương đạo Tiếp Dẫn sứ."

Bạc Dã Cảnh Hành ngẩng đầu, chỉ thấy đứng chắn trước mặt một người cao lớn, áo bào trắng, mang mặt nạ vàng kim. Người được gọi là Dương đạo Tiếp Dẫn sứ quan sát Bạc Dã Cảnh Hành, Bạc Dã Cảnh Hành cũng quan sát lại y.

Một hồi sau, y mở miệng: "Đây chính là nhân tài mà người kiếm về cho bốn giáo sao?"

Đinh Xung khẽ khom người: "Thưa đúng, vị bằng hữu này của thuộc hạ không chỉ có tài lực hùng hậu, đồng thời cũng là huynh đệ tốt của thuộc hạ."

Dương đạo Tiếp Dẫn sứ chưa để gã kịp dứt lời, bất chợt năm ngón tay vút đến, nhanh như chớp chụp về phía Bạc Dã Cảnh Hành. Một chiêu của y mang theo uy lực kinh người, nếu đánh trúng, tính mạng Bạc Dã Cảnh Hành khó mà bảo toàn.

Bạc Dã Cảnh Hành giật nảy mình, lập tức né người, vừa né vừa hét: "Người làm trò gì thế?!"

Tất nhiên Dương đạo Tiếp Dẫn sứ không tổn thương đến nàng, ngũ trảo của y dừng lại ngay trước mặt nàng một tấc, không nghi ngờ gì y đúng là một cao thủ.

Y hơi trầm tư, có vẻ đang đánh giá thân thủ của Bạc Dã Cảnh Hành, một lát sau y mở miệng: "Khách quý lâm môn, Âm Dương đạo vô cùng hoan nghênh. Mời đi theo ta."

Đinh Xung cứ thế đi theo, Bạc Dã Cảnh Hành ngoái đầu nhìn lại đỉnh đồi kia, trên thân nó khắc một chữ Âm. Năm xưa ở Hàn Âm cốc cũng có một chiếc đỉnh như vậy, chỉ là trên thân nó khắc một chữ Khôn.

Dương đạo Tiếp Dẫn sứ dẫn hai người đến một gian phòng khác, nơi này trông giống như một thư phòng. Mấy tên hầu nhìn mặt đồ dẫn dâng trà lên. Bạc Dã Cảnh Hành kéo một tên lại: "Các người là người ở đâu?"

Tên hầu há miệng ớ ớ nhưng không thể nói ra lời, đầu lưỡi bọn họ đã bị cắt hết.

Một lát sau, vách tường khảm rỗng bất chợt mở ra, có người tiến đến.

Bạc Dã Cảnh Hành liếc mắt nhìn sang bỗng ngăn người, kẻ đi tới mặc trường y nửa đen nửa trắng, thứ đạo bào có hình dạng như âm dương bát quái, vạt áo thêu vân mây, tầng tầng như sóng. Đinh Xung vội đứng dậy, chấp tay chào: "Bái kiến Tôn giả."

Vị Tôn giả này mang một chiếc mặt nạ hình Tu La, giọng nói trầm trầm: "Người chính là Mai công tử sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành không đứng dậy, chỉ chấp tay qua qua: "Diện kiến Tôn giả."

Đối phương cười một tràng, rồi đột ngột lạnh giọng: "Giám lại!"

Hai bên ghé ng ời của Bạc Dã Cảnh Hành bỗng lộ ra cơ quan khóa ng ần, một l ồng sắt từ trên cao chụp xuống, nhốt nàng lại trong một tấc vuông. Bạc Dã Cảnh Hành còn chưa có phản ứng, Đinh Xung đã sợ ng ậy người: "Tôn giả, chuyện gì vậy?"

Vị Tôn giả kia lại quan sát Bạc Dã Cảnh Hành một h ồi, giọng nói âm tr ầm: "Người tốt cuộc là ai?"

Bạc Dã Cảnh Hành vừa sợ vừa tức, la hét um sùm: "Đinh huynh, nhanh cứu tiểu đệ! Cái nơi quái quỷ gì đây chứ? Không lẽ huynh và bọn h ắc thông đ ồng mưu hại ta sao?!!!"

Đinh Xung cũng đang mù mịt, vừa trấn an nàng vừa quay sang Tôn giả: "Tôn giả chớ bức, vị Mai huynh đệ này đúng thật là bằng hữu tốt của Đinh mỗ, hôm nay tới đây cũng là Đinh mỗ dẫn h ắc tới để khai sáng chân lý bốn giaó. Thật sự không phải kẻ xấu. Xin Tôn giả thả h ắc ra đã."

Vị Tôn giả này một mực quan sát Bạc Dã Cảnh Hành, nhìn sự kinh h ãi trong mắt nàng không giống như giả, có chút nửa tin nửa ngờ: "Người có quen người của Giang gia sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành sốt sắng như kiến bò trên chảo nóng, d áng vẻ tr ưởng bối cao nhân khi trước đã bay tiêu đâu r ồi: "Cái gì mà Giang gia, H ắc gia? Mau thả ta ra! Bằng không... Ta không để các người yên đâu!"

Thấy Tôn giả không phản ứng lại, ngữ điệu nàng trở nên m ềm m ỏi: "Người thả ta ra đi, bao nhiêu ti ền ta cũng cho người hết. Đinh huynh, huynh nói giúp tiểu đệ đi!"

Đinh Xung cũng liên m ồm thuyết phục, đôi mắt bên dưới lớp mặt nạ của Tôn giả toát lên vẻ lạnh lẽo, một h ồi sau y phất tay, hàng rào sắt thu lại. Y phẩy nhẹ tay, có người bùng lên một ly rượu. Thanh âm Tôn giả như băng lạnh: "Người uống hết ly rượu này là trở thành người của Âm Dương đạo ta."

Bạc Dã Cảnh Hành đâu chịu uống luôn: "Rượu này... không có độc chứ?"

Tôn giả không thèm giấu diếm: "Rượu này tên là Trường Sinh tửu, mới uống sẽ có vài phần độc tố nhưng nếu uống liên tục trong nửa năm, không những không độc, còn có tác dụng cường thân kiện thể."

Bạc Dã Cảnh Hành tức thì dậm chân: "Lý lẽ gì thế chứ, tiểu gia ta..."

Còn chưa nói hết, đã bị y bóp chặt miệng, rót thẳng rượu vào họng.

Bạc Dã Cảnh Hành bị ép nuốt rượu không thể phát ra tiếng, hồi lâu sau mới khó khăn hít thở được. Tôn giả lại phẩy tay, có người đưa lên một lệnh bài màu bạc. Về mặt Đinh Xung tỏ ra mừng rỡ: "Chúc mừng hiên đệ, tổ chức đã tiếp nhận hiên đệ rồi!"

Bạc Dã Cảnh Hành tỏ vẻ khó hiểu, Tôn giả lại mở miệng nói: "Có lệnh bài này, người chính là thành viên của Âm Dương đạo. Trong vòng nửa năm, ngày 15 mỗi tháng hãy đến Đoái Phong tiển trang nhận Trường Sinh tửu, nếu trong nửa năm không có vấn đề gì, tổ chức sẽ ủy thác trọng trách cho người. Về sau mỗi khi gặp phải phiền phức, Âm Dương đạo sẽ thay người giải quyết."

Bạc Dã Cảnh Hành bán tín bán nghi: "Bất cứ phiền phức gì sao?"

Thanh âm Tôn giả tuy lạnh lẽo nhưng vô cùng quả quyết: "Bất cứ thứ gì."

Dứt lời, Tôn giả quay đi, bỗng có người hầu bẩm báo: "Tôn giả, người của Giang gia tìm đến."

Ánh mắt Tôn giả rét lạnh, y quay lại nhìn Bạc Dã Cảnh Hành, phất tay, lập tức ba kẻ áo đen giữ chặt nàng lại. Bạc Dã Cảnh Hành tức tối quát: "Các người nói lời có biết giữ lời không thế?!"

Tôn giả hơi trầm ngâm, khẽ nhếch môi: "Là ai đến?"

Người hầu đáp: "Minh chủ võ lâm, Giang Thanh Lưu."

Trong bụng Bạc Dã Cảnh Hành lập tức hiểu - người như Giang Thanh Lưu, dù đã che giấu thân phận nhưng sao có thể qua mặt được tai mắt Âm Dương đạo. Xem ra Âm Dương đạo đã sớm chú ý tới hắn.

Giữa lúc này hắn lại tới đây làm gì chứ?

Bên ngoài náo động một hồi, hiển nhiên có người đang xông tới. Trong bụng Bạc Dã Cảnh Hành còn đang suy tính đối sách, đã thấy Giang Thanh Lưu xộc tới. Phía sau hắn là Tề Đại, Minh chủ võ lâm mang theo thiếp thân thị vệ của hắn, quả nhiên thân thủ không thể xem thường.

Thị vệ của Âm Dương đạo nhất thời không thể ngăn lại được.

Hiển nhiên Tôn giả đã có cách ứng đối, lưới đao trong tay y tức thì kề sát cổ Bạc Dã Cảnh Hành, y mở miệng hết sức thông thả: "Giang minh chủ, tới đây có việc gì?"

Giang Thanh Lưu nhìn thấy tình cảnh của Bạc Dã Cảnh Hành, trong lòng hắn lập tức hối hận - quả nhiên không thể nhất thời manh động. Nhưng sáng nay khi nhận được tin báo lại Bạc Dã Cảnh Hành và Đinh Xung đột nhiên biến mất, hắn khó mà kìm lòng, lập tức huy động toàn bộ mạng lưới Giang gia, đuổi theo dấu vết xe ngựa.

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 54

Giang Thanh Lưu biết rõ có điểm khác thường nhưng vẫn lệnh người giám sát kỹ động tĩnh. Xe ngựa rẽ vào một khách quán, sau đó không rời đi nữa. Hắn biết mình không nên quan tâm lão tặc này còn sống hay đã chết, nhưng trong lòng lại lo lắng nhờ nàng không thể kiêu chể, ngọc thạch câu phần cùng Âm Dương đạo. Chưa kể thân thể suy yếu của nàng hiện tại, chỉ bằng nơi này là sào huyệt của Âm Dương đạo, một khi động thủ, nàng có thể chiếm được lợi thế sao?

Nhưng khi hắn xông vào, nhận ra Bạc Dã Cảnh Hành vẫn xiêm y chỉnh tề, trên mặt vờ như kinh hãi, dáng vẻ lại chẳng giống đang bị hiếp đáp tẹo nào. Hắn lập tức hối hận. Nhưng hối hận thì cũng chẳng thể thay đổi, làm đã làm rồi.

Giang Thanh Lưu nhìn sang Bạc Dã Cảnh Hành, lưỡi đao kề sát khiến cần cổ nàng nhìn mong manh vô cùng.

"Á, Giang huynh! Người cũng là người của Âm Dương đạo sao?" Bạc Dã Cảnh Hành chớp mắt đã có lựa chọn, dù sao Giang Thanh Lưu đã bại lộ, nàng cứ đơn giản giả ngu thôi.

Giang Thanh Lưu dĩ nhiên cũng nhận ra ý đồ của lão tặc này, có bao giờ nàng ta nghĩ tới hắn đâu. Hắn xông đến nơi này làm gì chứ? Nghĩ cũng nghĩ không thông, dù lão tặc này có chôn xác ở đây, đối với mình không những chẳng hại mà còn trăm lợi.

Sao cứ phải cố chấp xông đến?

Mà lúc này lưỡi đao kề ngay sát cổ, lão tặc kia vẫn giữ nguyên dáng vẻ không thèm đếm xỉa, khoanh tay đứng nhìn. Hắn nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng

đàn quyết đâm lao theo lao. Không chút do dự, trực tiếp tung chưởng về phía Tôn giả đứng sau người Bạc Dã Cảnh Hành.

Đâu ngờ, Tôn giả không chút cuống tay đẩy Bạc Dã Cảnh Hành ra trước đỡ đòn! Mắt thấy một chưởng sắp đánh trúng Bạc Dã Cảnh Hành, Giang Thanh Lưu cảm thấy tim như thót lại, hẳn biết đây không phải lúc dễ mền lòng, nếu không dồn toàn bộ lực vào một chưởng này, sẽ khó mà hạ được Tôn giả.

Tôn giả hừ một tiếng, kéo Bạc Dã Cảnh Hành theo tránh được đòn của Giang Thanh Lưu, y trầm giọng ra lệnh: "Bắt lại."

Nói xong, y động thủ phong bế một loạt đại huyết của Bạc Dã Cảnh Hành.

Nơi này là sào huyết của Âm Dương đạo, há có thể coi thường?

Tôn giả vừa ra lệnh, xung quanh nổi lên một làn gió mạnh, thoáng cái vô số bóng đen tuôn ra như kiến. Giang Thanh Lưu và Tề Đại kình lưng sát lưng, dù có công phu trác tuyệt cũng khó mà chống cự được lâu, thân mình còn lo chưa nổi.

"Dừng lại đi!" Thanh âm Tôn giả lạnh lẽo như băng giá, lưỡi đao đang kề trên cổ Bạc Dã Cảnh Hành của y xích lại một phân, chớp mắt máu tươi nhuộm đỏ lưỡi đao: "Giang minh chủ, buông vũ khí xuống, bằng không đầu của người này lập tức rơi xuống đất."

Động tác của Giang Thanh Lưu ngừng lại, cao thủ bao vây xung quanh đánh vắng kiếm trong tay hắn. Phía ngoài lại truyền tới âm thanh huyên náo, Tôn giả không để chậm trễ, lập tức hạ lệnh: "Đem bọn chúng trói lại, rút lui."

Giang Thanh Lưu và Tề Đại bị trói lại như bánh chưng, sau đó cùng với Bạc Dã Cảnh Hành bị mang khỏi địa cung.

Đằng xa mơ hồ truyền đến tiếng người đánh nhau, có lẽ là binh lực của Giang gia đuổi tới. Bạc Dã Cảnh Hành thở dài, tình cảnh của nàng so với

Giang Thanh Lưu và Tề Đại đỡ thảm hơn nhiều, Tôn giả quên mất chuyện trời nàng lại. Có lẽ y thấy đáng về nàng trời gà không chặt nên chẳng thèm đếm xỉa.

Chỉ là vết cửa trên trần cổ trắng nõn khiến người ta có chút gai mắt.

Một đường bị thúc đi, thoáng cái đã sắp rời khỏi địa cung. Bởi sức ảnh hưởng của Giang Thanh Lưu, Tôn giả rút quân rất nhanh chóng, Bạc Dã Cảnh Hành một đường vừa đi vừa đánh giá địa hình.

Đường đi trong địa đạo, phương hướng rất khó xác định. Đi được chừng nửa canh giờ, Bạc Dã Cảnh Hành không lê bước nổi nữa. Tôn giả cũng không mấy để tâm, sai người vác nàng, cứ thế đi tiếp.

Sau một đoạn thềm đá rất dài, tiến vào một gian mật thất khác. Tôn giả vừa rút chạy vội vàng nhưng lúc này lại tỏ ra không chút hoảng loạn.

Giang Thanh Lưu, Tề Đại và Bạc Dã Cảnh Hành đều bị trời chặt vào tường, Bạc Dã Cảnh Hành nhìn bốn cọc gông sắt, bỗng trào lên một cảm giác quen thuộc. Không lâu sau, Tôn giả quay lại, đi sau lưng y là hai người áo đen bê theo một cái lò than.

Giang Thanh Lưu vừa nhìn thứ đó đã đoán được bọn chúng muốn làm gì.

Quả nhiên, Tôn giả phẩy tay, tên áo đen đem que sắt cấy vào lò than nung đỏ hừng hực. Trờ này đúng thật là... chả có chút sáng tạo nào.

"Nói đi, hai người có quan hệ như thế nào? Về Âm Dương đạo, người tra được những gì?" Chết giọng âm u của Tôn giả cất lên, đương nhiên y đang hỏi Giang Thanh Lưu.

Giang Thanh Lưu còn chưa đáp, Bạc Dã Cảnh Hành đã nói chen: "Các người đừng dừng đến hần, có bản lĩnh gì đem ra dùng với ta đây này, ta mà nhú mi một cái thì không phải hảo hán nữa!"

Tôn giả hừ lạnh, y đã lường trước những người này sẽ không ngoan ngoãn khai ra. Y cần thanh sắt nung hươ hươ trước mặt ba người một hồi. Mỗi khi thanh sắt hướng lại phía mình, Bạc Dã Cảnh Hành đầu tỏ vẻ vênh mặt hống hách, nhưng mỗi khi thanh sắt hướng sang Giang Thanh Lưu, nét mặt nàng lại biến thành biểu cảm kinh hãi, thống khổ.

Tôn giả đầu do dự nữa, lập tức sai người lột áo ngoài của Giang Thanh Lưu, lộ ra lồng ngực cường tráng, sau đó thanh sắt nung trong tay y và lồng ngực Giang Thanh Lưu lập tức trao nhau nụ hôn nồng thắm.

Giang Thanh Lưu mới khẽ rên một tiếng, Bạc Dã Cảnh Hành bên kia đã la ó thất thanh: "Á á á á á _ Tim người ta như bị cứa vào á _ Các người mà làm như vậy nữa ta đầu hàng luôn á ____"

Giang Thanh Lưu: "..."

Tối đó, ba người bị nhốt trong thủy lao. Tề Đại chỉ là một tùy tùng, vậy nên hắn ta chẳng bị dùng tí cực hình nào. Nước bẩn trong thủy lao ngập ngang eo, lại còn lấm muối. Mối Giang Thanh Lưu trắng bệch nứt nẻ, vết bỏng trên ngực đã biến sắc.

Bạc Dã Cảnh Hành rướn cổ sang phía người hắn, Giang Thanh Lưu bực bội: "Làm sao? Người muốn bú sữa chắc?"

Bạc Dã Cảnh Hành chặc lưỡi: "Dù sao người cũng là Minh chủ võ lâm, tư duy ấm đầu như vậy, làm lão phu hoài nghi đầu óc người đó."

Giang Thanh Lưu hừ lạnh: "Ta đã liên hệ với các môn phái khác, Mai Ứng Tuyết đã sớm mai phục thỏa đáng, lúc này có lẽ đã xong xuôi rồi. Bộ mặt thật của Âm Dương đạo sẽ bị vạch trần sớm thôi."

Bạc Dã Cảnh Hành gật đầu, Tề Đại bên kia vẫn còn lo lắng: "Trang chủ, vết thương của ngài sao rồi?"

Bạc Dã Cảnh Hành khinh khỉnh: "Hỏi thừa, hắn không chết nhưng không được bôi thuốc, vết thương tất nhiên là chẳng nguy cũng chẳng ổn."

TềĐại không nhìn nàng: "Chúng ta bị nhốt ở đây như này, vẫn nên nghĩ cách trốn thoát trước."

Bạc Dã Cảnh Hành ngược nhìn xung quanh, trong thủy lao còn nhốt rất nhiều tù nhân bản thổ, mỗi người đều bị trói trên một thanh cọc gỗ. Làn nước bên dưới đen đục, thỉnh thoảng còn có vật gì đó chuyển động.

Bạc Dã Cảnh Hành quay đầu, nàng và Giang Thanh Lưu bị trói trên cọc gỗ rất gần nhau, lúc này chỉ cần rướn cổ là có thể chạm đến tóc hắn. Giang Thanh Lưu sốt ruột nhìn sang: "Làm gì vậy?"

Bạc Dã Cảnh Hành cười hắc hắc, TềĐại quay sang nhìn, chỉ thấy cơ thể của nàng càng lúc càng... mềm ra?

Đúng vậy, tay nàng mềm nhũn ra như mì sợi, dãn dãn, gông sắt xích tay nàng trở nên rộng thùng thình. Không lâu sau, tay phải nàng đã thoát khỏi gông xích. Giang Thanh Lưu nhìn vậy cũng thất kinh: "Súc cốt thuật? Lão tặc người còn biết thứ này sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành vẫn cười, tay trái nàng cũng được thoát ra, hai tay nàng nắm lấy dây xích quanh người, cách một tiếng bẻ gãy. Làm xong xuôi, nàng móc trong ngực áo ra một cái lọ nhỏ, ngửa đầu đem chất lỏng bên trong uống sạch. Giang Thanh Lưu vừa ngửi thấy mùi hương đó liền biết, thứ nàng uống chắc chắn là Yên Chi lộ.

Bạc Dã Cảnh Hành thoát khỏi gông xích xong, cũng không vội giải thoát cho Giang Thanh Lưu. Nàng tỉ mỉ kiểm tra những tù nhân trong thủy lao. Những tù nhân này bị giam giữ không cùng thời gian, đầu tóc rối bù nhưng vẫn có thể loáng thoáng phân biệt. Có lẽ bị giam đã lâu, diện mạo ít nhiều cũng có thay đổi.

Bạc Dã Cảnh Hành lợi giữa làn nước đục ngầu tiến về phía trước, thỉnh thoảng lại gạt phải những tù nhân tóc tai dài ngoằng, bản thổ. Ánh trăng lọt vào từ khe cửa nhỏ bên tường, đủ để nhìn loáng thoáng. Nàng sợ không đủ sáng nên gỡ dạ minh châu đeo trên cổ xuống để chiếu đường, quả nhiên lão tặc này đã có chuẩn bị trước.

Mỗi khuôn mặt bên dưới lớp tóc rối bù bấn thủ đầu không giống nhau, có lúc sẽ gặp kẻ còn đủ ngũ quan hoàn chỉnh, nhưng không tránh được có lúc sẽ gặp phải những khuôn mặt đã hư thối, mục nát.

Tề Đại và Giang Thanh Lưu nhìn nàng gạt từng lớp tóc ra, khuôn mặt bên dưới lúc nhúc đòi bỏ, không nén nổi cảm giác bu ồn nôn, ớn lạnh. Bạc Dã Cảnh Hành cũng có chút ghê người, lúc đòi bỏ rớt trên tay nàng, rõ ràng nàng cũng tỏ ra hết hoảng. Nhưng sau đó, nàng lại trở nên thờ ơ.

Mỗi khi gặp phải những kẻ không thể nhìn nổi, nàng đầu dò hỏi kỹ càng: "Người là ai? Sư môn ở đâu? Bị nhốt ở đây bao lâu rồi?"

Phần lớn không ai đáp lại, hư hoại thành bộ dáng như vậy, hiếm có người nào còn mở miệng nói được. Nhưng vẫn có một vài tù nhân chật vật đáp lại lời nàng.

Bạc Dã Cảnh Hành cứ vậy tra hỏi từng người từng người, Giang Thanh Lưu rốt cuộc hiểu ra: "Người nghĩ rằng Hàn Âm cốc vẫn còn người sống sót sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành lội nước mà đi, tiếng nước vỗ nặng nề, mang theo một mùi tanh tươi khó mà diễn tả. Nàng lại gạt tiếp mớ tóc của một người, phát hiện người này đã chết cứng. Trên khuôn mặt tái đen là con người chảy nước mắt rớt khỏi tròng. Bạc Dã Cảnh Hành cứ vậy tra xét một hồi lâu sau mới đáp lại Giang Thanh Lưu: "Khi trước Hàn Âm cốc bị diệt môn, thi thể của sư phụ ta, sư muội và một vài sư đệ không thể tìm thấy. Các sư bá của ta bị sư phụ trục xuất khỏi sư môn cũng không rõ tung tích. Không nói được còn sống hay chết."

Giang Thanh Lưu li ền hiểu tại sao nàng không lập tức giải thoát hấn và Tề Đại. Một khi bọn họ thoát được, chắc chắn sẽ thúc giục nàng rời đi. Dù gì đi nữa, tuyệt đối sẽ không để nàng tử mĩ dò hỏi từng tù nhân một như vậy.

Hấn bỗng cảm thấy mình không tài nào hiểu được tâm tư nàng: "Tại sao người lại muốn tìm bọn họ? Ba mươi mấy năm rồi, có thể bọn họ đầu đã chết."

Bạc Dã Cảnh Hành không quay đầu, mỗi một khuôn mặt khi vén lên đầu mang biểu cảm tuyệt vọng đến ghê người, nàng lại càng chăm chú: "Cũng có thể còn sống."

Giang Thanh Lưu trăn mặc, một hồi lâu, bất chợt mở miệng: "Người thả ta ra, ta cùng người tìm."

Bạc Dã Cảnh Hành quay lại nhìn hắn, nhưng không bước qua: "Nước dơ lắm, vết thương của người mà thấm nước, chẳng khác nào tự tìm chết."

Giang Thanh Lưu ngẩn người, trong tâm loáng thoáng cảm thấy ấm áp, cho đến khi Bạc Dã Cảnh Hành nói tiếp: "Nhỡ mà người chết, con trai ta không kế thừa được gia nghiệp Giang gia, chẳng bằng khi trước ăn quách nó cho xong."

....

Nàng vẫn tiếp tục lần tìm từng người từng người một trong thủy lao, nhưng tốn công thay, không một ai quen thuộc cả. Bạc Dã Cảnh Hành rẽ nước quay lại phía Giang Thanh Lưu, hai tay xuất lực bẻ đứt xích khóa trên người hắn, ngay lúc Giang Thanh Lưu sắp ngã xuống mặt nước, nàng lại ôm chặt hắn.

Giang Thanh Lưu chỉ cảm thấy người hắn căng cứng, cơ thể hắn từ từ được nâng lên cao. Hắn cúi đầu, nhìn Bạc Dã Cảnh Hành ôm chặt hông mình, bế hắn đi về phía trước bốn mươi thước, đặt hắn ở bên rìa tường thủy lao, nơi có hàng rào sắt vô cùng nhọn sắc, nhưng bằng kinh công của hắn, hoàn toàn có thể đặt chân.

Bạc Dã Cảnh Hành đưa hắn tới rìa tường rồi quay lại đi về phía Tề Đại. Mực nước cao không đến ngực nàng, đôi lúc có vài con chuột cống lội qua. Nàng dùng sức kéo đứt xích sắt trên người Tề Đại, Tề Đại không hề được đãi ngộ tốt như Giang Thanh Lưu, rơi ùm xuống nước, suýt nữa được ngậm nước bể.

Hai người cùng quay lại chỗ Giang Thanh Lưu, mắt thấy đã sắp rời khỏi thủy lao, đột nhiên phía sau truyền đến một thanh âm: "Người thực sự là Bạc Dã Cảnh Hành sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành quay đầu, chỉ thấy phía sâu cùng bên trong thủy lao có người đang cất tiếng. Người này nàng đã từng tra hỏi qua, nhưng y chưa từng mở miệng.

Nghe thanh âm đó, nàng lập tức khinh công vọt qua, chớp mắt đã dừng tại trước mặt y: "Người biết gì sao?"

Người này không rõ đã bị giam tại thủy lao bao nhiêu lâu, ngay cả xương khớp cũng trở nên biến dạng, da thịt hư trầy thối rữa. Lúc này y luôn miệng lầm nhảm những lời không ai nghe rõ. Khi trước y không mở miệng, Bạc Dã Cảnh Hành còn nghĩ y không còn sức lực để lên tiếng.

Lúc này y yếu ớt cất tiếng: "Trước đây từng có một nữ nhân bị giam ở nơi này, nàng nói nàng là Phạm Tổ Tổ."

Bạc Dã Cảnh Hành vươn tay đặt trên ngực y, truyền cho y một đạo chân khí: "Hiện tại nàng đang ở đâu?"

Người ý lắc đầu, ý bảo nàng buông tay: "Ta không muốn có lại tri giác. Nàng chỉ bị giam ở nơi này một khoảng thời gian rất ngắn, bọn chúng đã thả nàng rồi đi. Nghe nói.. nàng đừng ý gả cho Âm Dương đạo đạo chủ. Nhưng đó đã là... chuyện từ rất lâu trước."

Bạc Dã Cảnh Hành im lặng đứng trước mặt y hồi lâu, người kia nhận được một đạo chân khí từ nàng, cả người như bắt đầu sống lại. Y hít một hơi sâu: "Nơi này cách tổng bộ Âm Dương đạo còn rất xa, nếu người muốn tìm nàng... phải đi tiếp về hướng Bắc, xuyên qua địa cung, vượt Thượng Vân đài. Trên đài có một Lâm Tiên các, nơi đó mới là... Âm Dương đạo."

Bạc Dã Cảnh Hành một mực nhìn vào con người của y, con người đó rất sợ ánh sáng, bởi lẽ người nọ đã bị giam giữ ở nơi tăm tối này quá lâu.

Khi bọn họ nói chuyện, Giang Thanh Lưu cũng đi tới, Tề Đại bút vài tấm gỗ nổi thả trên mặt nước, hẳn không đến nỗi phải ngâm mình trong thủy lao. Bạc Dã Cảnh Hành còn nhiều lời muốn hỏi, nhưng nói xong những câu đó, người nọ đã không còn khí lực mở miệng. Giang Thanh Lưu vừa nhìn đã bưng giận: "Người biết rõ y lúc này sức tàn lực kiệt nhưng vẫn truyền nội lực mạnh như vậy, khác nào đẩy y vào chỗ chết?"

Bạc Dã Cảnh Hành hừ lạnh: "Y sống không bằng chết. Lão phu chẳng qua chỉ giúp y giải thoát."

Giang Thanh Lưu chưa kịp nói thêm gì, người nọ bỗng khạc ra một búng máu, gục đầu, im bất.

Giang Thanh Lưu nhìn khuôn mặt y, anh khí giữa hai đầu chân mày còn chưa giảm, chắc chắn không phải chỉ là hạng vô danh tiểu tốt. Chỉ tiếc, người chết đèn tắt, tiếng xấu hay tiếng thơm cũng chỉ là lớp bì da đầu thế khoác mãi theo.

Giang hồ là như vậy, mười tám loại binh khí trên đường anh hùng lộ. Bao nhiêu đấng anh hào bưng bưng chính khí, đã từng phong thái hiên ngang phóng trên tọa kỵ, cụng ly ngày đêm sinh ca ngàn chén. Họ vẽ ra những trang đầu về một giang hồ hoa mỹ, nhưng lại chẳng hề nhắc đến kết cục.

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa
dtv-ebook.com

Chương 55

Giang Thanh Lưu vươn tay kiểm tra, nhận ra người nợ đã ngừng thở, cũng chẳng còn tâm trạng tranh luận cùng Bạc Dã Cảnh Hành. Những tù nhân khác trong thủy lao có vẻ đã phát hiện ra bọn họ thoát được, nhưng không một ai kêu cứu.

Ban đầu Giang Thanh Lưu có lòng muốn giúp, nhưng khi nhìn ánh mắt họ, hắn mới phát giác kinh sợ. Trong mắt họ tràn ngập một loại tử khí tuyệt vọng, căn bản không còn sót lại dù chỉ một tia sự sống. Giống như loài thú vật bị giam xích quá lâu, chẳng còn vùng vẫy muốn thoát khỏi lồng giam nữa.

Bạc Dã Cảnh Hành quan sát mấy tên thủ vệ bên ngoài thủy lao, có vẻ mấy tên thủ vệ này không được tận chức cho lắm ... giờ này chúng đang chơi đồ xúc xắc.

Nhìn bóng lưng nàng chuyên chú do thám, Giang Thanh Lưu bỗng cảm thấy con người này thật đáng sợ - ba mươi năm nàng bị giam giữ trong địa lao Giang gia, đâu khác gì những tù nhân ở đây chứ?

Bạc Dã Cảnh Hành quan sát qua địa hình, quay đầu lại, thấy Giang Thanh Lưu đang thất thần nhìn mình. Nàng đương nhiên không khách khí: "Nghĩ gì chuyên tâm vậy?"

Giang Thanh Lưu vậy mà thành thật đáp: "Nhìn bọn họ, bất chợt nghĩ đến người cũng từng bị Giang gia giam giữ. Hàng chục năm thời gian không thể bào mòn ý chí, sự kiên trì đó khó mà tưởng tượng."

Bạc Dã Cảnh Hành vỗ vai hắn: "Thực ra lão phu không kiên trì như người nghĩ đâu, " Giang Thanh Lưu đang muốn mở miệng, nàng lại nói tiếp, "Chẳng qua kiên trì được vậy, là bởi có người vẫn luôn tương trợ."

Giang Thanh Lưu im lặng.

Bạc Dã Cảnh Hành ra trước, rồi ra hiệu cho hắn và Tề Đại đi theo. Tề Đại hơi đỏ mặt, chuyện này vốn là việc của tùy tùng như hắn. Bạc Dã Cảnh Hành tuy đáng người cao, nhưng vô cùng mảnh mai. Bước chân nàng nhẹ như miêu cước, lặng yên không một tiếng động.

Mấy tên thủ vệ còn đang tụ lại một bàn, Giang Thanh Lưu vừa định mở miệng phân nhiệm vụ đã thấy nàng phi thân nhảy lên, một tia hồng quang vút ra, tạo thành một vòng tròn lớn ụp xuống đám thủ vệ, chớp mắt đã là khỏi cõi.

Trong lòng Giang Thanh Lưu khẽ kinh động, sự tàn nhẫn của lão tặc này, cũng không phải hắn chưa thấy qua. Nhưng xuất chiêu nhanh lẹ ngoạn độc như vậy, xem ra càng tiếp cận gần chân tướng, nàng càng có chút khó lòng kiềm chế.

Ba người thoát khỏi thủy lao, nhanh chóng chạy về hướng Bắc.

Phía trước là một hành lang rất hẹp, đôi lúc loáng thoáng bóng thủ vệ đi ngang tuần tra. Không gian chật hẹp như vậy rất khó giao thủ. Binh khí trong tay những tên này toàn bộ là binh khí ngắn, rõ ràng đã thiết kế để phù hợp với địa hình ở đây. Giang Thanh Lưu và Tề Đại vừa đuổi đến, còn chưa kịp nhìn rõ tình hình, Bạc Dã Cảnh Hành đã ra hiệu cho cả hai tránh đi.

Hai người nép sau hai bên ngã rẽ, Bạc Dã Cảnh Hành trước tiên uống một bình Yên Chi lộ, tiếp đó nàng nhặt một sợi dây xích dưới đất lên, đột ngột quật mạnh lên tường đá. Sau đó như một con báo, tung người nhảy lên trần hành lang.

Trong không gian chật hẹp, tiếng động truyền đi rõ vô cùng. Rất nhanh, bên kia đã có tiếng quát: "Kẻ nào?"

Một đám thủ vệ kéo nhau chạy đến, Giang Thanh Lưu và Tề Đại kinh nghiệm phong phú, nghe tiếng chân đã đoán được đám thủ vệ này tầm năm sáu người. Binh khí của hai người họ đã bị tịch thu từ lâu, ngược lại, tở

đao của Bạc Dã Cảnh Hành nhìn ngoài chỉ giống một món phụ kiện thông thường, vì vậy đám người kia không hề chú ý đến.

Giang Thanh Lưu và Tề Đại bốn mắt nhìn nhau, đợi đám người đến gần, thành linh xông ra, Giang Thanh Lưu chớp mắt bẻ quặt cổ tay một tên, tay phải đoạt kiếm, tay trái đã đẩy tên đó ra làm lá chắn, chặn lại mũi kiếm từ một tên khác.

Tề Đại và hắn trước nay vô cùng ăn ý, lúc này hắn ta cũng đoạt được về tay một thanh đao ngắn, mấy tên còn lại sững sờ mấy giây rồi thét lớn, nhào lên tấn công.

Đúng lúc này, Bạc Dã Cảnh Hành bất chợt từ trên nhảy xuống, tập kích từ phía sau.

Sáu tên thủ vệ còn chưa kịp ho he gì đã òng loạt đi đời nhà ma.

Bạc Dã Cảnh Hành nương tay, chỉ bẻ gãy cổ ba người, xong xuôi nàng quay sang nói với Giang Thanh Lưu và Tề Đại: "Thay y phục đi."

Giang Thanh Lưu và Tề Đại cũng có ý này, dù sao y phục trên người họ đều đang ướt đẫm, còn mang một thứ mùi khó ngửi. Bạc Dã Cảnh Hành mặc kệ xung quanh, lột sạch quần áo của một tên thủ vệ rồi cứ thế sắp cởi y phục trên người mình.

Tề Đại nhìn tên thủ vệ bị lột trần trụi nằm dưới đất, rồi trợn ngược mắt nhìn Bạc Dã Cảnh Hành đã cởi hết lớp áo ngoài, chuẩn bị cởi đến lớp áo trong. Cho đến khi Giang Thanh Lưu trừng hắn ta một cái, hắn ta cuống quýt quay người lại, không dám nhìn thêm chỉ một cái.

Bạc Dã Cảnh Hành thay y phục xong xuôi, nàng giục hai người: "Nhanh lên, nhanh lên, lẹm ẹ gì chứ! Có muốn phục hưng gia tộc gì nữa không?"

Giang Thanh Lưu đành quay sang lo thay y phục, áo cởi đến hông, dưới đai lưng hắn lộ ra hơn chục bình ngọc nhỏ. Bạc Dã Cảnh Hành khá tò mò: "Thứ gì vậy?"

Giang Thanh Lưu hừ lạnh, không đáp lại, Bạc Dã Cảnh Hành với một bình sang ngửi ngửi: "Chắc, tiểu oa nhi chu đáo ghê nha, còn biết chuẩn bị Yên Chi lộ cho lão phu nữa."

Nàng lấy một bình ra uống, rồi tiếp tục đi trước.

Giang Thanh Lưu và Tề Đại nhanh chân bám theo, cuối của hành lang là một địa cung vô cùng phức tạp, rối mắt. Một loạt ngã rẽ hiện ra, hết như một mê cung.

Giang Thanh Lưu quan sát độ mòn trên mặt đất, đường tuy nhiều, nhưng lối dẫn đến thủy lao chỉ có một. Chỉ cần tìm được lối rẽ có dấu chân, chắc chắn đó sẽ là đường ra.

Bạc Dã Cảnh Hành lại nghĩ tới chuyện khác: "Kinh đô dưới chân thiên tử, ai có thể tự ý xây nên một địa cung phức tạp như vậy?"

Giang Thanh Lưu ngẩn người, quay sang nhìn nàng, trong mắt hai người ánh lên sự kinh hãi.

Năm xưa Hàn Âm cốc bị diệt môn, giang hồ chính đạo không phe phái nào đứng ra nhận công. Sau đó Âm Dương đạo cứ thế quật khởi. Nếu nói chỉ mình Âm Dương đạo không đủ thực lực tàn sát toàn bộ Hàn Âm cốc, vậy cộng thêm một thế lực khác nữa_ sẽ thành có.

Thế lực này không phải chính cũng chẳng phải tà, không đen không trắng, hơn nữa nó có một kết cấu khổng lồ, hoàn toàn không thể tra xét.

Đó chính là ... Triêu đình.

Như hiện tại, toàn bộ lòng đất dưới kinh đô, ngoại trừ triêu đình, ai có thể thần không biết quỷ không hay xây dựng nên một địa cung phức tạp đến vậy?

"Nhưng vì có gì triêu đình phải tàn sát toàn bộ Hàn Âm cốc?" Giang Thanh Lưu cảm thấy đáng thương thay cho Bạc Dã Cảnh Hành, nếu như sau lưng thế lực này chính là triêu đình, vậy nàng muốn báo thù nó, chẳng

khác nào một trò nực cười. Ba mươi mấy năm kiên nhẫn chờ đợi, cuối cùng là vì đâu?

Hắn nhìn Bạc Dã Cảnh Hành, có lòng muốn an ủi, chỉ thấy ánh mắt nàng vẫn thông dong: "Lối này dấu chân có vẻ rõ ràng nhất."

Giang Thanh Lưu do dự - nếu sau lưng tổ chức này thực sự là triêu đình, chẳng lẽ hắn sẽ phải trở mặt với quan môn sao?

Giang hồ và triêu đình xưa nay nước sông không phạm nước giếng, bình thường triêu đình đối với Giang gia cũng một mắt nhắm một mắt mở. Chuyện lần này với Âm Dương đạo, liệu có biến Giang gia thành phe phản nghịch triêu đình?

Chìm trong suy nghĩ, động tác cũng trở nên chậm lại. Dù sao hắn và Bạc Dã Cảnh Hành không giống nhau, Bạc Dã Cảnh Hành một mình đơn độc, nàng còn huyết hải thâm thù muốn báo. Nhưng còn hắn, chỉ là vì lập uy danh.

Vốn là làm vì gia tộc, sao có thể để hại gia tộc?

Hắn nghĩ như vậy, một chữ còn chưa nói, Bạc Dã Cảnh Hành đã lên tiếng: "Nếu người muốn đi, lão phu sẽ không ngăn cản. Nhưng dùng cái đầu Minh chủ của người nghĩ xem, chuyện không nên biết, người đã biết. Nếu Âm Dương đạo sụp đổ, triêu đình chắc chắn sẽ đứng ngoài, phải sạch mọi quan hệ. Nhưng nếu Âm Dương đạo vẫn còn, người lại biết chân tướng, triêu đình tất sẽ giết người diệt khẩu, bảo trụ bộ mặt Thiên gia."

Trong lòng Giang Thanh Lưu thâm kinh sợ khả năng nhìn mặt đoán ý của người này, Bạc Dã Cảnh Hành lại cười, còn vô cùng khiêm tốn: "Không cần bội phục ta, lão phu cũng đâu có tài cán gì, chẳng qua đứng cạnh các người nên mới thành hạc giữa bầy gà thôi."

....

Ba người đi thẳng một mạch theo con đường có nhiều dấu chân nhất, hồi lâu Giang Thanh Lưu rốt cuộc mở miệng hỏi: "Cái người Phạm Tổ Tổ

kia là vị hôn thê của người phải không?"

Một câu hỏi đó đến chính Giang Thanh Lưu cũng cảm thấy mình hỏi thật tự nhiên trôi chảy, rõ ràng người nọ còn là mẹ của con hắn, cái này đúng là ...

Bạc Dã Cảnh Hành chỉ ừ một tiếng, Giang Thanh Lưu cảm thấy có chút tò mò, những lời mà người chết trong thủy lao nói khi nãy, hắn cũng nghe được mang máng: "Nếu như nàng ta thực sự gả cho đạo chủ Âm Dương đạo, người sẽ làm gì?"

Có vẻ Bạc Dã Cảnh Hành cảm thấy đó là một câu hỏi rất nực cười: "Làm gì sao? Người nói xem, lão phu có nên gửi tặng một phần lễ vật không?"

Cuối cùng Giang Thanh Lưu không nhịn được nói ra vấn đề hắn vẫn luôn nghi hoặc: "Bạc Dã Cảnh Hành, rốt cuộc người là nam hay nữ?"

Bạc Dã Cảnh Hành ngoái lại cười, đôi mắt đẹp đến mê hoặc lòng người: "Người đoán xem?"

Nàng và Giang Thanh Lưu vốn đứng rất gần nhau, khi ngoái lại, đôi môi đỏ mọng gần như chạm đến vành tai hắn, sắc mặt Giang Thanh Lưu hồng ửng.

Đột nhiên phía trước truyền đến tiếng người, ánh mắt Bạc Dã Cảnh Hành lập tức chuyển thành sắc lạnh như diều hâu. Giang Thanh Lưu và Tề Đại cũng tức khắc nép người vào vách tường. Quả nhiên có một đám người đến gần, là một đội binh tuần tra.

Lần này, không cần Bạc Dã Cảnh Hành phân phó, Giang Thanh Lưu và Tề Đại cũng tự biết chia nhau ẩn đi. Bạc Dã Cảnh Hành lắc lắc tay, tờ đao vút lên vắt giữa bậc đèn hai bên tường.

Thứ vũ khí hủy diệt nhưng lại tiên diễm, mỏng manh, trong ánh sáng mờ mờ le lói của địa đạo rất khó để nhìn thấy. Xong xuôi, Bạc Dã Cảnh

Hành cố ý chạy về phía ngược lại, đám binh lính tuần tra lập tức phát hiện ra nàng, hò hét đuổi theo.

Đám lính kéo nhau ào ào xông đến, nhanh đến nỗi đầu của chúng không đuổi kịp theo. Bốn tên ở hàng trước đầu đầu đứt phăng khỏi cổ, chết không kịp ngáp. Hai tên còn lại bị Giang Thanh Lưu và Tề Đại chia nhau giải quyết trong nháy mắt.

Giang Thanh Lưu bỗng hiểu ra - tất cả đã sớm nằm trong kế hoạch của Bạc Dã Cảnh Hành.

Nàng theo Đinh Xung đến nơi này, bởi nàng vốn dĩ đã có ý định vào đây thám thính.

Khi trước hấn vẫn định ninh với thế trạng bây giờ của nàng, căn bản không có khả năng toàn thân rời khỏi Âm Dương đạo. Nhưng giờ xem ra, suy nghĩ đó hoàn toàn nhảm to. Bạc Dã Cảnh Hành không còn thế lực, nhưng vẫn còn kinh nghiệm và trí tuệ của một tuyệt thế cao thủ.

Giang hồ này đã không còn là giang hồ của 30 năm trước, nhưng những trang kiếm khách của giang hồ 30 năm trước vẫn chưa từng mất đi bản lĩnh năm xưa.

Tất nhiên Bạc Dã Cảnh Hành không chạy quá xa, lúc này nàng đã trở lại, thu về tơ đao. Lần đầu tiên Giang Thanh Lưu được quan sát tận mắt thứ binh khí này. Dây tơ đỏ sắc lẹm quăn trên cổ tay Bạc Dã Cảnh Hành như sợi tóc tình nhân, ôn nhu quyến luyến.

Bạc Dã Cảnh Hành ngược nhìn phía trước, cuối con đường là một loạt cánh cửa đá. Trên cửa đá có hình Âm Dương bát quái, dùng chữ Triện khắc đủ tám phương vị Càn, Khôn, Chấn, Tốn, Khảm, Ly, Cấn, Đoài.

" Là một cổ cơ quan." Giang Thanh Lưu xuất thân từ danh gia, dĩ nhiên cũng có ít nhiều hiểu biết đối với những thứ như vậy, "Phải tìm được trục khóa, nhìn vào vạch khắc trên trục khóa có thể suy đoán được cách mở ra cửa đá."

Bạc Dã Cảnh Hành lại giống như không quan tâm lắm: "Có cần thiết phải mở ra cửa đá không?"

Dù sao mục đích của Giang Thanh Lưu và nàng không giống nhau: "Ta muốn tìm được càng nhiều bằng chứng kết tội tổ chức này."

Bạc Dã Cảnh Hành hiểu ý, gõ nhẹ tay lên vách đá, thoáng chốc đã tìm được một vị trí rỗng ruột. Giang Thanh Lưu rút thất lưng thay cho đao, vừa định ra chiêu, mười ngón tay Bạc Dã Cảnh Hành khẽ điểm lực. Động tác nhìn như vô cùng nhỏ nhẹ, nhưng vách đá lại nứt ra làm đôi.

Giang Thanh Lưu và Tề Đại nín thở, nhìn nàng chăm chú, vách đá cứ thế nứt dần, thoáng chốc trước mắt đã xuất hiện một hốc to. Giang Thanh Lưu trong lòng kinh hãi khó mà dùng lời diễn tả, khi trước hẳn từng thấy Bạc Dã Cảnh Hành đứng từ xa phong bế huyết đạo của Cung Tự Tại, biết được lão tặc này đối với lực đạo khổng chế vô cùng thuần thạo.

Nhưng những gì tận mắt trông thấy hôm nay, mới biết khi xưa nông cạn.

Bạc Dã Cảnh Hành chỉ cần ước lượng độ dày của vách đá đã có thể xuất ra lực đạo hoàn hảo, loại năng lực đó, đã vượt xa những gì hẳn tưởng tượng cả trăm lần.

Xuyên qua hốc đá, Giang Thanh Lưu xem xét vạch khắc trên trục khóa, sau đó theo trình tự ấn xuống những phương vị trên bát quái. Trục khóa kết kết xoay chuyển, cánh cửa đá cạch một tiếng bật ra.

Cảnh tượng bên trong khiến tất cả đứng hình - bên trong đặt bốn chiếc giường đá, tách nhau đối diện với bốn bức tường. Lúc này ba giường đá bị bỏ trống, trên giường đá còn lại có một người bị trói chặt. Bạc Dã Cảnh Hành đi tới, chỉ thấy người nọ miệng há hốc, con ngươi trương lồi, giữa ngực có một lỗ thủng lớn, hiển nhiên là bị moi tim mà chết.

Máu của y chảy theo rãnh đục trên giường đá, lưu lại những vệt khô đen.

Giang Thanh Lưu tiến lại gần nhìn, cảm thấy quái dị: "Người này ... là Khương Nguyên, sao ông ta lại chết ở đây?"

Bạc Dã Cảnh Hành lại cảm thấy có chút hứng thú: "Người quen sao?"

Giang Thanh Lưu gật đầu: "Người này ngoại hào Vân Trung Tự, tay áo như kiếm sắc, một thời danh chấn giang hồ. Có đi đâu hai năm nay bất âm vô tín, không ngờ rằng ..."

Bạc Dã Cảnh Hành gật đầu: "Xem ra đã chết được một ngày rồi."

Giang Thanh Lưu vươn tay, vuốt cặp mắt kia nhắm lại, có chút cảm khái: "Hai năm trước ông ta còn từng gửi danh thiếp đến Giang gia, không ngờ gặp lại đã âm dương cách trở."

Bạc Dã Cảnh Hành chẳng hỏi đâu cho trò cảm khái vô ích, nàng đi thẳng tới một cửa đá khác, ấn xuống trục khóa, Giang Thanh Lưu đẩy cánh cửa, chỉ thấy bên trong chia ra bốn phòng giam nhỏ, mỗi phòng giam đều nhốt một người - là người sống.

Hắn có chút kinh ngạc: "Các người là ai?"

Bốn người không ai đáp lại hắn, chỉ có một người nghe thấy động tĩnh, từ giường ngẩng dậy. Hai người khác giống như không nghe thấy gì, vẫn nằm trên giường thở phập phều. Còn một người nữa tuy cũng ngẩng dậy, nhưng ánh mắt giống như không có tiêu cự.

Bạc Dã Cảnh Hành tỉ mỉ quan sát, bốn người này có vẻ như kẻ thì mù, kẻ thì điếc.

Bạc Dã Cảnh Hành tiến lại gần nhìn kỹ: "Họ bị dùng dược vật."

Giang Thanh Lưu và Tề Đại bẻ khóa tiến vào một phòng giam, người bên trong ánh mắt mờ đẫn. Giang Thanh Lưu quan sát: "Không chỉ mất thị giác, có vẻ như trí lực cũng bị ảnh hưởng."

Bất chợt từ phòng giam khác truyền đến thanh âm: "Các người là ai?"

Bạc Dã Cảnh Hành quay sang, chỉ thấy người đã bị mù hai mắt trong phòng giam nọ đã hướng mặt về phía bọn họ. Giang Thanh Lưu còn chưa trả lời, Bạc Dã Cảnh Hành đã mở miệng: "Âm Dương đạo đã bị chúng ta tập kích."

Lời này có nhiều ẩn ý, không nhắc đến mình thuộc phe nào, nhưng chỉ cần nhìn tình cảnh những người ở đây đã đủ biết họ bị Âm Dương đạo giam giữ đã lâu. Chắc chắn những người này vô cùng thù hận Âm Dương đạo, nhưng không rõ họ là chính hay tà, tốt nhất không nên để lộ danh tính của bản thân và Giang Thanh Lưu. Vạn nhất từng có thù oán, e rằng những người này sẽ không chịu nói lời thật.

Quả nhiên người nọ vừa nghe vậy, lập tức lục tục xuống giường: "Bây giờ là năm nào?"

Giang Thanh Lưu đáp lại, người nọ thở dài: "Hai mươi tư năm rồi, không ngờ ta cũng có ngày thoát được."

Bạc Dã Cảnh Hành và Giang Thanh Lưu nhìn nhau, người này nhìn qua chỉ như ba mấy tuổi, nói như vậy, là từ khi sáu bảy tuổi đã bị giam giữ ở Âm Dương đạo?

Giang Thanh Lưu hỏi: "Người là người phương nào?"

Người nọ sửa sang lại vạt áo, có vẻ vô cùng để ý dáng vẻ: "Ta là Giang Lăng Nguyên, Giang Lăng Hà là biểu huynh của ta."

Giang Thanh Lưu ngẩn người, Giang Lăng Nguyên đã mất tích từ khi hai mươi tuổi, nói vậy, người này đã bốn mươi tư tuổi sao?

Bạc Dã Cảnh Hành lại chỉ cười ha ha: "Oa nhi, tìm về cho người được một biểu thúc nhé, ha ha ha ha."

Giang Thanh Lưu không để ý nàng, bước lại gần nhìn kĩ, giọng nói nửa tin nửa ngờ: "Giang Lăng Nguyên nếu còn sống cũng đã hơn bốn chục tuổi, sao có thể nhìn trẻ như vậy?"

Người nọ vừa nghe Bạc Dã Cảnh Hành nói đã trở nên kích động, vội vã hỏi: "Người là người của Giang gia sao? Tuy lúc này ta không thể nhìn thấy dung mạo của mình, nhưng ta chính là Giang Lăng Nguyên không thể nghi ngờ!"

Bạc Dã Cảnh Hành nhìn người nọ, rồi quay sang nhìn đối diện với ánh mắt của Giang Thanh Lưu - Giang Lăng Nguyên trẻ tuổi như vậy, Bạc Dã Cảnh Hành cũng trẻ tuổi như vậy.

Trong chuyện này, hẳn phải có mối liên quan gì chăng?

Giang Thanh Lưu phá cửa, đưa Giang Lăng Nguyên ra, chỉ thấy da dẻ ông ta trắng bệch nhợt nhạt, thân thể cũng vô cùng gầy yếu, những đường nét lại trẻ trung lạ thường. Bạc Dã Cảnh Hành tiến lại nhìn hai mắt ông ta, khẽ nhíu mi: "Là do trúng độc."

Giang Thanh Lưu thở dài: "Biểu thức, tiểu chất là con trai của Giang Lăng Hà, Giang Thanh Lưu."

Giang Lăng Nguyên tức thì cầm chặt tay hắn: "Thanh Lưu ... Thanh Lưu, lúc ta rời đi người mới có bốn tuổi, không ngờ hiện tại đã trưởng thành rồi. Tộc trưởng còn khỏe không?"

Tộc trưởng mà ông ta nhắc đến, dĩ nhiên là Giang Ân Thiên. Giang Thanh Lưu hơi sững lại, nhưng vẫn thành thực đáp: "Thái gia gia ... đã qua đời."

Giang Lăng Nguyên nhắm hai mắt, hơn nửa ngày mới hít một hơi sâu: "Vậy Giang gia hiện tại, ai là tộc trưởng?"

Giang Thanh Lưu vỗ tay ông ta: "Giang gia vẫn ổn. Theo di thư của Thái gia gia để lại, tiểu chất tiếp nhận chức tộc trưởng."

Khóe mắt Giang Lăng Nguyên thoáng ẩm ướt: "Tốt tốt, người tuổi trẻ đã có gan một mình xông vào hang hổ ..."

Hai người đang ôn chuyện tâm tình, Bạc Dã Cảnh Hành một bên đã phá ngang: "Nói xong thì đi thôi, vị biểu thúc này của người vẫn nên để lại đây đi. Hai mươi tư năm còn chưa chết, ở lại đây có khi an toàn hơn. Sau này kết tội Âm Dương đạo người lại có thêm người làm chứng."

Giang Thanh Lưu gật đầu, đỡ Giang Lăng Nguyên ngồi xuống bên giường: "Biểu thúc, ngài thị lực bất tiện, vẫn nên ở lại nơi này trước. Khi nào đám người Mai Ứng Tuyết dẫn binh qua đây, chúng ta đánh hạ Âm Dương đạo rồi đón ngài trở lại Giang gia."

Giang Lăng Nguyên lắc đầu: "Ta đi cùng các người, yên tâm, sẽ không làm liên lụy các người đâu."

Giang Thanh Lưu hơi khó xử, Bạc Dã Cảnh Hành lại gật đầu: "Mang theo đi!" Giang Thanh Lưu còn chưa mở miệng, nàng đã nói tiếp: "Lúc cần thiết có thể đem ra chặn tên mà."

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 56

Lục soát hết những gian phòng còn lại, xem ra đây là nơi giam giữ người sống để thử nghiệm dược vật. Giang Lăng Nguyên đi theo ba người, lục tục nhắc đến một vài đầu mối: "Ở đây hàng ngày vào giờ tử (tý) và giờ ngọ sẽ có một cô nương đến ép chúng ta ăn dược. Nghe nói thứ đan dược đó tên là Tử Ngọ đan, chúng dựa vào mức độ tương thích của cơ thể người để đi đầu chỉnh liều lượng dược. Rất nhiều người đã không chịu nổi mà chết, chỉ còn lại ta và một vài người còn sống."

Ông ta chưa nói hết, Bạc Dã Cảnh Hành bất chợt hỏi: "Cô nương đó là ai?"

Giang Lăng Nguyên cảnh giác động tĩnh tứ phía, đáp: "Là một cô nương dung mạo diễm lệ, luôn mặc y phục màu đỏ, mắt phượng, mặt trái đào, vô cùng khả ái. Nhưng con người vô cùng ngoan độc, vô số kẻ đã chết dưới tay nàng ta. Sau đó hai mắt ta mù đi, không còn nhìn rõ bộ dáng nàng ta nữa. Nếu quả thật thời gian đã trôi qua hai mươi tư năm, chắc giờ nàng ta cũng có tuổi rồi."

Giang Thanh Lưu đã lờ mờ đoán được vị cô nương này là ai, hần nhìn sang Bạc Dã Cảnh Hành, không hiểu sao trong lòng lại có chút nôn nóng. Bạc Dã Cảnh Hành mở miệng: "Ông nói cứ giờ tý và giờ ngọ mỗi ngày nàng ta sẽ đến sao?"

Giang Lăng Nguyên gật đầu: "Nhưng không chỉ có một mình nàng ta, theo sau ít nhiều cũng phải có đến năm sáu tên lính gác."

Bạc Dã Cảnh Hành tính toán trong đầu: "Bây giờ vẫn chưa đến giờ tý."

Giang Thanh Lưu có chút không thoải mái, nhưng hần chẳng thể nói được vì sao: "Người sẽ ở đây chờ nàng ta đến sao?"

Trong mắt Bạc Dã Cảnh Hành có một tia chớp lóe hắt chưa từng thấy qua: "Đương nhiên."

Giang Thanh Lưu đưa Giang Lăng Nguyên về lại phòng giam, còn hắc và Tề Đại, Bạc Dã Cảnh Hành ba người mai phục ở bên ngoài. Nơi đây có rất nhiều phòng ốc, vậy nên chỗ ẩn thân cũng nhiều.

Thời gian trôi như nhỏ giọt, Bạc Dã Cảnh Hành núp cùng một chỗ với Giang Thanh Lưu. Nàng thọc tay vào ngực hắc, móc một hũ, lấy ra một bình Yên Chi lộ, đem uống.

Giang Thanh Lưu không hiểu sao tự dưng phát bực: "Người nghe không rõ sao, tiểu sư muội của người đã sớm lấy chồng rồi. Lại còn gả cho cái gì đạo chủ Âm Dương đạo, bây giờ có khi cũng đã con đàn cháu đống!"

Bạc Dã Cảnh Hành bật cười, hiển nhiên tâm tình không tệ, không thêm so đo với hắc.

Thời gian đã gần đến giờ tỵ, ngay cả Giang Thanh Lưu cũng không còn tâm tư nói chuyện nữa. Tiếng bước chân bên ngoài gần tiến lại, Tề Đại nép mình thật sát vách tường.

Quả nhiên đi trước là một nữ tử, một thân hồng y, nhưng tóc trên đầu toàn bộ bạc trắng. Dáng người nàng ta mảnh khảnh, bước đi như cành liễu trước gió. Dù nhan sắc đã mai mòn, nhưng vẫn có thể nhận ra dung mạo khuynh thành khi trẻ.

Giang Thanh Lưu bất giác thở phào _ may mà vị sư muội gả chồng này cũng đã già rồi.

Cả người Bạc Dã Cảnh Hành đứng vững, mãi đến lúc Giang Thanh Lưu và Tề Đại xông ra, chế trụ hai tên lính gác, nàng mới phản ứng lại, tờ đao trong tay vụt lên, nháy mắt ba đầu người rớt xuống. Giang Thanh Lưu đoạt đao kết liễu nốt tên còn lại, dù sao cả ba người đều là cao thủ hiếm thấy, đối phó với đám lính canh này chỉ là chuyện con con.

Nữ tử kia đầu tiên là cả kinh, bụi độc trong tay đang định tung ra, lại bất ngờ nhìn thấy sợi tơ đao đỏ rực. Nàng ta như bị điểm huyết, quay ngoắt đầu lại, nhìn thấy một người yên lặng đứng phía sau.

Bạc Dã Cảnh Hành vẫn đang mặc bộ giáp của thủ vệ, dáng người dong dỏng cao gầy, khoe môi khe nhếch, như cười như không nhìn nàng ta.

"Tố Tố." Thanh âm nàng như làn gió xuân chớm lạnh, Phạm Tố Tố bỗng quay người lại, đưa lưng về phía nàng: "Đại sư huynh."

Một câu đáp như nghe được tiếng nước nổ, nàng ta cố kìm nén không để mình bật khóc thành tiếng. Bạc Dã Cảnh Hành ôm lấy nàng ta từ sau lưng, gác cằm trên đầu vai nàng ta, vỗ vai nhẹ nhàng: "Ta đến rồi."

Giang Thanh Lưu ngẩng cạnh Giang Lăng Nguyên. Giang Lăng Nguyên hỏi đến sự tình trong tộc, trong lòng hẩn rục rịch, đáp câu có câu không.

Tiếng nước nổ của Phạm Tố Tố nhỏ dần: "Đại sư huynh, sao giờ huynh mới đến, Tố Tố đã già rồi!"

Bạc Dã Cảnh Hành nhẹ nhàng xoa đầu nàng ta: "Tố Tố trời sinh lệ chất, già thêm nữa vẫn xinh đẹp."

Giang Thanh Lưu cảm thấy toàn thân nổi đầy da gà, hẩn hừ lạnh: "Ra ngoài rồi ôn chuyện buồn nôn tiếp được không?"

Bạc Dã Cảnh Hành chẳng quan tâm, chỉ ôn nhu hỏi: "Ngày hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sư phụ và các sư đệ còn sống không?"

Hai tay Phạm Tố Tố bịt mắt, cố chấp không quay đầu: "Là Âm Dương đạo liên thủ với cao thủ trong cung diệt môn Hàn Âm cốc. Sau đó sư phụ và các sư huynh bị Âm Dương đạo đem đi, còn ta bị nhốt ở nơi này. Đạo chủ Âm Dương đạo tên Vệ Kiêu, hẩn ép ta gả cho hẩn, sau đó giúp hẩn luyện đan."

Bạc Dã Cảnh Hành nắm hai đầu vai run rẩy của nàng ta, muốn dỗ nàng ta xoa người lại, nhưng nàng ta vừa khóc vừa lắc đầu: "Tố Tố già thật rồi,

xấu lắm rồi, sư huynh đừng nhìn."

Bạc Dã Cảnh Hành yên lặng, bất chợt hỏi: "Tố Tố bị giam trong thủy lao bao lâu?"

Giọng Phạm Tố Tố mang theo ghen ghét: "Một năm rưỡi. Lúc được thả ra, ta không tìm thấy sư phụ và các sư huynh đâu cả."

Bạc Dã Cảnh Hành xoa đầu nàng ta: "Đừng khóc."

Phạm Tố Tố vẫn không xoay người lại: "Đại sư huynh, các người... vào đây bằng cách nào?"

Bạc Dã Cảnh Hành đáp qua loa: "Mặc y phục của thủ vệ, trà trộn vào thôi. Vệ Kiêu ở đâu?"

Hai vai Phạm Tố Tố vẫn run rẩy, nàng ta quá gầy, hai bờ vai đã từng thon thả như ngọc giờ chỉ còn sự đơn bạc: "Ở.. Phù Vân đài."

Bạc Dã Cảnh hành ôn nhu nói: "Mang ta tới đó, tung tích của sư phụ và các sư đệ, ta sẽ đích thân hỏi hẩn."

Phạm Tố Tố thoáng do dự, cuối cùng vẫn gật đầu: "Đại sư huynh.. các người đi theo ta."

Giang Thanh Lưu và Tề Đại mang theo Giang Lăng Nguyên đi theo sau, Bạc Dã Cảnh Hành bước ngay sau Phạm Tố Tố. Phạm Tố Tố đi rất chậm, bước chân Bạc Dã Cảnh Hành phía sau vẫn trầm ổn như trước. Xuyên qua một tòa điện đường toàn hình vẽ quái dị, nàng ta khẽ lau lệ bên khóe mắt: "Phù Vân đài có rất nhiều thủ vệ, đại sư huynh các người ở đây mai phục, ta... ta dẫn hẩn ta đến."

Bạc Dã Cảnh hành dừng bước: "Tốt."

Đây là một gian phòng trà, trên tường vẽ một bức tiên đồ lão quân luyện đan, Phạm Tố Tố rời khỏi gian phòng, tiếng bước chân xa dần. Giang Thanh Lưu và Tề Đại quan sát xung quanh, tìm nơi bố trí mai phục:

"Tên Vệ Kiêu này chắc chắn cũng là một cao thủ tuyệt thế, muốn phục kích hẳn, chỉ bằng đặt Phục Địa trảm."

Phục Địa trảm là một trong những tuyệt kỹ của Giang gia, nghe nói do một kỳ nhân ở Tây Vực sáng chế, sau đó Giang gia học được, truyền cho con cháu. Tề Đại gật đầu: "Hắn ta là đạo chủ Âm Dương đạo, bên người chắc chắn sẽ có thủ vệ, ta và Lăng Nguyên lão gia, Cảnh... Bạc Dã thì nên bồi có thể mai phục hai bên, đối phó thủ vệ."

Hắn ta thực sự không biết phải xưng hô ra sao với lão tặc nữa, đành miễn cưỡng gọi một tiếng tì ền bối.

Hai người đang bàn bạc, Bạc Dã Cảnh Hành bỗng nói: "Vệ Kiêu sẽ không đến, thay sang y phục thủ vệ của nàng, đi thôi."

Giang Thanh Lưu và Tề Đại bốn mắt nhìn nhau, quá nửa ngày Giang Thanh Lưu mới mở miệng: "Ý người là, Phạm Tổ Tổ đứng vèphe Vệ Kiêu sao?"

Sắc mặt nàng bình tĩnh đến sợ, không vui không buồn. Tề Đại lại là kẻ phần nộ thay: "Nàng ta là người người một mực muốn cứu, người lại không tin tưởng nàng ta sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành cười: "Chúng ta cùng nhau lớn lên, tính cách của nàng, sao ta không hiểu chứ."

Dứt lời, nàng cất bước rời khỏi gian phòng, vẫn chiêu cũ, lột sạch y phục của những tên thủ vệ bên người Phạm Tổ Tổ. Ba người thay quần áo xong xuôi, tiếp tục đi về hướng Bắc. Quả nhiên một lát sau, một toán thị vệ đông như kiến xông tới gian phòng họ vừa ở.

Tâm tình Bạc Dã Cảnh Hành có vẻ tốt: "Âm Dương đạo kéo binh qua đây, thời cơ tốt để chúng ta đến Phù Vân đài."

Giang Thanh Lưu bỗng cảm thấy buồn thay hộ nàng: "Người người một mực muốn cứu đã quay lưng lại với người, dù người có giết được Vệ Kiêu, cũng thay đổi được gì?"

Bạc Dã Cảnh Hành quay đầu nhìn hắt, ánh mắt sâu thẳm: "Nàng chỉ là một đứa trẻ, sinh ra khi Hàn Âm cốc đang cường thịnh nhất. Dù có xảy ra chuyện gì, chỉ cần nói ra danh hiệu của sư phụ và các sư huynh, hắc đạo khắp nơi cung kính, bạch đạo cũng phải nhượng bộ lui binh. Nàng ngang ngược mười tám năm, tự xưng một ngày toàn môn bị diệt, bản thân bị giam nhốt trong nhà lao tù động. Có lẽ người không hiểu được, nhưng không phải nàng muốn phản bội ta, chẳng qua tình yêu của nàng, kiên trì của nàng chỉ giới hạn trong những ấy, những gì nàng có thể cho, thời gian nàng có thể đợi, đã dành cho ta đủ. Người không thể bắt một bình rượu nửa cân phải rót đầy ba đấu."

Giang Thanh Lưu nhất thời không biết phải làm sao đáp lại, chỉ là một số người, một số việc từng không thể tha thứ, bỗng chốc tiêu tan.

Bạc Dã Cảnh Hành bắt được một tên thủ vệ mặc áo khác màu, hỏi gã vị trí Phù Vân đài. Tên thủ vệ ban đầu còn cứng miệng, cho đến khi thấy Bạc Dã Cảnh Hành biểu diễn một chiêu phân cân thác cốt, gã đành xin hàng: "Phù, Phù Vân đài... đi theo đường quý hội, sẽ có cáp treo để lên, nếu không phải cuốc bộ hơn nghìn bậc thang đá..."

Bạc Dã Cảnh Hành hỏi thêm về trang phục của thủ vệ Phù Vân Đài, xong xuôi, tay nàng bóp trên cổ gã khẽ dùng sức, tên thủ vệ gục xuống tắt thở. Bốn người tiếp tục đi về trước, quả nhiên phía trước chia ra một núi sáu mươi ngã rẽ, Giang Thanh Lưu tìm được đường quý hội, vẫn có chút do dự: "Có nên tin lời gã nói không?"

Bạc Dã Cảnh Hành còn chẳng thêm để tâm: "Thật hay giả cũng không cần vội, sẽ có kẻ thay chúng ta dẫn đường."

Không bao lâu, một đội nhân mã từ sau đi tới, có vẻ là không bắt được Bạc Dã Cảnh Hành nên chúng đang quay về Đại đội chừng hơn tám trăm người, Bạc Dã Cảnh Hành thấy rõ trang phục của tên thị vệ đi đầu, nàng để Giang Thanh Lưu và Tề Đại quay lại, giả như vừa quay lại từ một ngã rẽ....

Tên thị vệ dẫn đầu nhìn thấy ba người, tất nhiên ra lệnh: "Gian tặc đã thoát đi, e là có gian kế, lập tức quay về viện trợ Phù Vân đài."

Ba người thừa vâng r ời lần mình vào đội ngũ, đứng ở phía sau cùng. Giang Lăng Nguyên vì hai mắt bất tiện nên tạm thời tránh trong phòng tối, nhân tiện tiếp ứng đám người Mai Ứng Tuyết tiến vào.

Bởi vì khi trước cấp trên truy ền xuống gian tể có bốn người, lúc này họ lại đang mặc trang phục của thủ vệ nên không ai để ý cả.

Đám binh lính bắt đầu nhao nhao chửi bới vì lần này quay về tay trắng, Giang Thanh Lưu và Tề Đại cũng phụ họa, sau đó cả đội đều đi về phía đường ất sủu _ quả nhiên gã thủ vệ kia nói dối.

Theo đám người đi về phía trước, xuyên qua địa cung phức tạp, tất cả các cơ quan bên trong đều có người đi đầu khiển, nhìn thấy toán quân rút về, những tên đi đầu khiển cơ quan mới cho đóng các hố bẫy lại. Giang Thanh Lưu thoáng nhìn sang Bạc Dã Cảnh Hành, những cơ quan có người đi đầu khiển như vậy so với những cơ quan ám khí tự động khó đối phó hơn rất nhiều.

Bọn họ chào hỏi cùng những tên đi đầu khiển cơ quan, mỗi tên ng ời trong một gian phòng, bên người có đủ loại trục quay, dưới chân có một đám bàn đạp. Mỗi ng ả rẽ có ba tên như vậy, trong tối còn có gì nữa thì không rõ.

Bạc Dã Cảnh Hành uống một bình yên Chi lộ, có tên người thấy mùi rượu trên người nàng, sán lại: "Huynh đệ uống rượu gì thơm quá!"

Bạc Dã Cảnh Hành cười hắc hắc: "Bao giờ về mời người uống một chén no say!" Bên cạnh có tên khác nghe thấy bèn bất mãn: "Sao có rượu ngon mà chỉ mời hắn uống? Cả ta với chứ!" Bạc Dã Cảnh Hành vỗ vai gã: "Tất nhiên tất nhiên, cùng nhau uống."

Tên đó tất nhiên cũng là một kẻ mê rượu, hí hửng: "Huynh đệ ở doanh trại nào? Dưới trướng đô thống nào nhỉ?"

Giang Thanh Lưu ngẩn ra, nhưng Bạc Dã cảnh Hành không chút do dự, mở miệng đáp thẳng: "Vốn là theo hầu hạ phu nhân nhưng vừa nãy xuất động toàn quân, phu nhân sai ta qua ngóng tin."

"Uầy," Tên đó vừa nghe vậy, lập tức tỏ ra cung kính: "Ra là đại nhân hầu hạ bên cạnh phu nhân, thất kính thất kính."

Bạc Dã Cảnh Hành khiêm tốn đáp: "Đều là huynh đệ cả, không cần khách khí."

Nói qua nói lại vài câu, ba người đã tạo được giao tình không tẻ. Giang Thanh Lưu cảm thấy dở khóc dở cười, nhìn Bạc Dã Cảnh Hành cùng hai tên thủ vệ một đường khoác vai sánh bước. Phía trước dần trở nên thoáng đãng, có vẻ đã gần ra khỏi địa cung.

Một tòa tháp sừng sững giữa tầng mây, thềm thang xanh ngọc cao ngút giống như đường lên trời. Bên dưới có cáp treo, mỗi cái đủ để chở ba mươi người. Cáp treo tổng cộng có hai mươi cái, một lần chở được 600 binh sĩ.

Đến Giang Thanh Lưu cũng phải thán phục trước sự tinh xảo của tòa kiến trúc này - nếu bên dưới bị tập kích, chỉ cần thả cáp treo xuống, không đến một khắc đã có cả đoàn viện binh viện trợ. Hơn nữa, nếu muốn tấn công lên Phù Vân đài, phải leo hết hơn nghìn bậc thang đá, lúc đấy còn sức mà đánh?

Chỉ thắc mắc là, giữa chốn kinh thành, xây nên một tòa Phù Vân đài hùng vĩ như vậy... mà có thể không kinh động đến dân chúng sao?

Giang Thanh Lưu bước tới bên người Bạc Dã Cảnh Hành, nàng vẫn đang nhiệt tình tám chuyện cùng hai tên huynh đệ kết giao nửa đường kia. Hắn buộc phải chen ngang: "Phu nhân không thích chờ lâu đâu, đừng chậm trễ nữa."

Bạc Dã Cảnh Hành đành lưu luyến cáo biệt với hai vị huynh đệ kết nghĩa. Ba người tụ lại, Giang Thanh Lưu thấp giọng mở miệng: "Ta biết Vệ Kiêu là ai rồi." Bạc Dã Cảnh Hành nhìn hắn, hắn nói bằng giọng kiên định: "Quốc sư hiện tại, ngự hào Tự Tại thượng sư, từ khi y nhậm chức Quốc sư, không chỉ luyện chế tiên đan cho Thánh thượng, còn cổ xúy Thánh thượng trâm mê thuật trường sinh cải lão, giựt dây Thánh thượng

mở ra Trường Sinh điện, y tự xưng rằng mình nắm giữ phương pháp phối thuốc trường sinh bất tử của Thủy Hoàng, có thể kéo dài tuổi thọ mãi mãi."

Bạc Dã Cảnh Hành nhìn thềm thang đá vô tận, trong lòng đã minh bạch: "Ý người là, Phù Vân đài này thực chất chính là Trường Sinh điện?"

Giang Thanh Lưu khẳng định: "Nếu không phải y, ai có thể xây nên tòa tháp cao như vậy giữa kinh thành này?"

Bạc Dã Cảnh Hành gật đầu, nói chuyện một lúc, đám binh sĩ đã bắt đầu tiến lên cáp treo. Giang Thanh Lưu cũng đợi đi vào, Bạc Dã Cảnh Hành cản hẳn lại: "Những cáp treo này có số lượng người rõ ràng, trên dưới có bao nhiêu binh sĩ, bọn chúng chẳng lẽ không rõ? Nếu chúng ta đi lên, chắc chắn sẽ có kẻ phát hiện số lượng không đúng. Đến lúc đó chỉ cần chúng dừng cáp treo lại giữa không trung, không thể thoát lên cũng chẳng thể thoát xuống, sau đó để những kẻ trên cáp treo lùng soát... chúng ta chắc chắn sẽ gặp rắc rối."

Giang Thanh Lưu ngăn ra, Tề Đại cũng khó hiểu: "Chúng ta không đi cáp treo lên sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành tìm sang hai tên binh sĩ vừa nãy: "Không dám giấu gì, đội thị vệ của phu nhân ban nãy vừa bị gian tế tập kích, mấy vị huynh đệ đã bỏ mạng. Phu nhân nhất định sẽ muốn cất nhắc vài người từ các huynh đệ. Tiểu đệ và hai vị ca ca vô cùng tâm đầu ý hợp, không bằng hai vị ca ca đi theo tiểu đệ. Lát nữa trước mặt phu nhân, tiểu đệ sẽ nói tốt cho hai huynh, chúng ta cùng nhau hầu hạ phu nhân, có bè có bạn."

Hai tên vừa nghe vậy, sung sướng vô cùng, thị vệ bên người phu nhân tất nhiên là khác xa so với đám binh quèn bọn chúng. Giống như Ngự lâm quân vậy, bình thường ở Phù Vân đài chẳng khác nào một chức quan nhỏ. Chuyện tốt như vậy, nào có chuyện không đồng ý?

Bạc Dã Cảnh Hành liếc mắt sang Giang Thanh Lưu, rồi lập tức bước tới bên người tên lính canh cáp treo, tay móc móc trong ngực áo, lấy ra một miếng lệnh bài vàng: "Phu nhân có lệnh, chúng ta cần đi gấp báo tin."

Giang Thanh Lưu cảm thấy âm lặng _ lệnh bài đó là của Phạm Tố Tố, vừa nãy Bạc Dã Cảnh Hành ôm nàng ta, còn tiện tay sờ soạng cuồn búng miếng lệnh bài. Lúc này nàng cầnn miếng lệnh bài oang oang ra lệnh: "Mau đưa chúng ta lên, chậm trễ thì các người không chịu trách nhiệm nổi đâu."

Sau đó Giang Thanh Lưu, TềĐại, kèm thêm cả hai vị "huynh đệ" vừa quen đều đứng dậy đi lên. Tên canh gác treo nhìn qua số lượng binh sĩ, ban nãy nói là gian tế có bốn người, một tên mất mùa. Bây giờ ở đây có năm người, ai ai cũng to cao khỏe mạnh, tai thính mắt tinh, chắc không phải gian tế đâu hihi.

Gã lập tức chuẩn bị một cáp treo riêng, còn cung kính cúi chào Bạc Dã Cảnh Hành: "Mời đại nhân."

Cáp treo đi rất nhanh, gió hai bên như rít gào, hai tên thủ vệ tưởng như vừa bắt được mỏ vàng nên vô cùng lấy lòng ba người, Giang Thanh Lưu và TềĐại chỉ ngậm miệng im thít. Ba người bọn họ kinh nghiệm đã nhiều, bốc phét cũng bài bản, khiến hai tên thủ vệ tin sái cổ.

Qua chừng nửa canh giờ, cáp treo cuối cùng cũng không tăng nữa, trượt sang bên trái, rồi ngừng lại. Có mấy tên lính đi đến mở cửa cáp treo, năm người lần lượt bước ra. Phù Vân đài người đông như kiến, thủ vệ đương nhiên không thể nhớ rõ mặt từng người được, nhưng dù sao cũng ấn tượng mang máng.

Lúc này, tuy ba người Bạc Dã Cảnh Hành là lạ mặt nhưng hai tên bên cạnh thì chắc mười phần là phe mình rồi. Vậy nên chúng chẳng nghi ngờ gì, để năm người đi vào.

Qua khỏi cổng vào, ba người Bạc Dã Cảnh Hành liếc lộ sơ hở - không ai quen đường ở Phù Vân đài cả.

Phù Vân đài đậm giữa tầng mây, quả thật có thể với tay bắt sao. Xung quanh là mây mù dày đặc, như tiên cung trên trời vậy. Bạc Dã Cảnh Hành và Giang Thanh Lưu thoáng nhìn nhau, sự nguy nga của tòa kiến trúc này, thực sự vượt quá tầm tưởng tượng của người thường. Mà càng khó tin được là, giữa lúc chiến sự Nam Bắc không ngừng nghỉ, man di nhiều lần

cho quân quấy nhiễu. Lão tướng quân Tô Ngự Tiều hơn sáu chục tuổi còn phải xông qua tiều tuyền. Triều đình luôn khan hiếm quân lương, tình thế nước sôi lửa bỏng, mà vẫn có thể ở đây xây nên một tòa Phù Vân đài nguy nga đồ sộ đến vậy.

Bạc Dã Cảnh Hành và Giang Thanh Lưu nhìn xung quanh, chỉ thấy thềm đi như trái bạch ngọc, sương khói tản mạn quanh quanh, cổng lớn cao chót vót. Trước cổng có hai tên lính gác mặc áo giáp vàng óng, sang trọng oai nghiêm.

Bạc Dã Cảnh Hành và Giang Thanh Lưu tiến lại gần cánh cổng, hai tên lính gác lập tức quát: "Kẻ nào?"

Bạc Dã Cảnh Hành biết phen này khó mà gạt được - hai tên lính gác ở đây há có thể không biết mặt thị vệ của Phạm Tổ Tổ chứ? Nàng không chút do dự, lập tức cùng Giang Thanh Lưu và Tề Đại tuốt kiếm, đầu tiên giải quyết trước hai tên thủ vệ đi cùng. Hai tên lính giáp vàng nhìn thấy vậy, hét lớn xông đến. Nhưng Bạc Dã Cảnh Hành, Giang Thanh Lưu và Tề Đại liên thủ, hai tên lính sao có thể là đối thủ.

Nhát mắt đã bỏ mạng dưới lưỡi kiếm. Đệ phòng bị phát hiện, Bạc Dã Cảnh Hành đem thi thể hai tên lính dựng dựa vào cánh cổng, nếu không lại gần nhìn kỹ, người đi qua chỉ nghĩ bọn chúng làm biếng nên ngủ gật thôi.

Giang Thanh Lưu và Tề Đại có vẻ như không yên tâm lắm: "Chúng ta.. cứ giết một đường đến trước mặt Vệ Kiêu sao? Nếu lúc đó chạm mặt thủ vệ của Vệ Kiêu, phía sau còn có binh sĩ ập tới, hai mặt thù địch e khó mà đánh lâu."

Bạc Dã Cảnh Hành gạt đầu: "Đúng vậy, thế nên trước hết phải chặn đường binh sĩ đi lên."

Hai người còn chưa kịp phản ứng đã thấy nàng thẳng tiến phòng điếu khiển của cấp treo. Hai mươi cấp treo bên dưới đã nhét đầy binh sĩ, lúc này đang lơ lửng giữa không trung. Bên ngoài phòng điếu khiển tất nhiên có lính gác, có điếu chỉ là một tiểu đội mười lăm binh sĩ, Bạc Dã Cảnh Hành

cười híp mắt đi tới, bọn chúng không ai nghi ngờ gì. Tên c ầm đ ầu còn hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành không nói một lời, t ơ đao v ụt ra, h ồng quang xoẹt phát, bốn tên binh sĩ chết ngay tại chỗ! Giang Thanh Lưu và T ề Đ ại cũng không do dự, bên ngoài Phù Vân Đ ài lập tức biến thành một mảng nhuốm máu.

Đ ầu khiến cáp treo có tổng cộng bốn mươi tên, tuy nhi ều nhưng lúc này chúng đang mải đi ầu khiến, hai tay không rảnh rỗi. Vừa gặp biến cố, nhất thời cả đám luống cuống. Bạc Dã Cảnh Hành và Giang Thanh Lưu không chút trở ngại đã tiến vào bên trong.

Gian phòng đi ầu khiến này khoảng chừng hai mươi trượng, xích sắt và ròng rọc của cáp treo đ ầu ở nơi này, từng bộ phận máy móc tinh xảo vô cùng. Những tên đi ầu khiến cáp treo phải liên tục tra dầu để ròng rọc hoạt động, còn phải chú ý dây cáp của mỗi cáp treo xem có bị hư mòn hay không. Nếu không ổn thì phải thay ngay. Cáp treo lên đến nên thì phải cho dừng lại, để binh sĩ đi xuống.

Bạc Dã Cảnh Hành vừa tiến vào, ngay lập tức động thủ tính chặt đứt dây cáp treo _ một khi dây cáp đứt, sáu trăm tên lính bên dưới sẽ rơi chết bét xác không nghi ngờ. Giang Thanh Lưu đột ngột cảm nằng: "Bạc Dã Cảnh Hành, nếu người còn muốn ta đ ồng tâm hiệp lực với người đối phó Vệ Kiêu, người phải nghe ta một câu đ ấ!"

Bạc Dã Cảnh Hành ngừng lại, h ắn mới nói tiếp: "Chúng ta ngừng ròng rọc lại, để bọn chúng mắc kẹt giữa không trung là đ ược.. Ứng Tuyết và Khinh Y đã liên hệ với các đ ồng đạo xung quanh, lập tức sẽ tiếp ứng ngay thôi. Một khi chúng ta đánh hạ đ ược Âm Dương đạo, đám người này cũng không còn uy hiếp gì nữa. Bọn họ cũng có phụ mẫu thê nhi, sao người có thể tùy ý mà lạm sát?"

Bạc Dã Cảnh Hành dĩ nhiên không đ ồng tình: "Dù chúng ta có cho ngừng ròng rọc lại cũng không thể ở đây canh giữ. Một khi có binh sĩ kéo tới, chúng có thể lập tức đ ổi lên."

Giang Thanh Lưu vẫn kiên quyết: "Nếu người không đồng ý, ta thà để thoát Vệ Kiêu."

Bạc Dã Cảnh Hành bật cười: "Vậy người làm đi, cho ngừng hết tất cả cáp treo đi."

Giang Thanh Lưu lúc này mới tiến lại gần, cùng Tề Đại tìm cơ quan điều khiển, đành chỉ rờng rọc lại. Cáp treo tức thì đứng im, đám lính bên dưới lập tức nhận ra bất ổn. Tiếc rằng cách một tầng không, không nghe thấy sự nháo nhác bên dưới.

Ba người Bạc Dã Cảnh Hành đều biết, kể từ giờ phút này, toàn bộ Âm Dương đạo sẽ biết được chuyện gì đang xảy ra. Một giây thôi cũng không thể chậm trễ, ba người bằng tốc độ nhanh nhất, cho ngừng toàn bộ cáp treo lại. Giữa không trung vang lên những tiếng la hét của những tên binh sĩ bị mắc kẹt.

Bạc Dã Cảnh Hành và Giang Thanh Lưu chẳng màng để ý, ba người lập tức phi người hướng đến cánh cửa đò sộ điêu khắc long phượng kia.

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 57

Bạc Dã Cảnh Hành lại uống thêm một bình Yên Chi lộ, sắc mặt nàng đã thắm mệt. Dù có Yên Chi lộ bổ sung lại kịp thời, nhưng cơ thể này đã quá suy kiệt. Ngay cả Giang Thanh Lưu cũng khó mà tưởng được cơ thể gầy yếu, đánh ván cờ cũng thấy mệt ấy, lại có thể ẩn chứa nguồn sức lực bên trong như vậy.

Phía trước mới là trận đánh chính ác liệt, sáu trăm tên binh sĩ còn chờ chực bên dưới, thủ vệ ở Phù Vân các chắc chắn không chỉ có hư danh. Kể cả chúng có khinh suất đến đâu, cũng chẳng thể bằng ba người đơn độc mà đối chọi được.

Đằng xa có một tiểu đội hai mươi tư tên tuần tra phát hiện thấy dị trạng, tức thì hét lên xông tới. Giang Thanh Lưu và Tề Đại đoạt được đao vờ tay, đón đầu đối phó. Tuy cả hai đều không muốn phải giết chóc, nhưng trước mắt là đường sinh cửa tử, tuyệt đối không được phép do dự.

Bạc Dã Cảnh Hành ngồi bên cánh cổng, thân thể nàng phát nóng râm ran, nửa đêm ngâm mình trong thủy lao, cơ thể này không tài nào chịu được. Thực sự rất cần nghỉ ngơi. Nàng lại lấy ra một bình Yên Chi lộ khác, nhắm mắt uống cạn.

Qua một hồi, nhìn hai người Giang Thanh Lưu vẫn đang mải mê đánh đấm, Bạc Dã Cảnh cứ thế dựa đầu bên cửa đánh một giấc. Lúc Giang Thanh Lưu và Tề Đại giải quyết xong xuôi tiểu đội tuần tra, quay sang đã thấy nàng ngủ say.

Bao quanh thân thể nàng là làn mây khói lượn lờ, bộ trang phục thủ vệ tôn lên nét anh khí giữa đầu chân mây, ngũ quan tinh xảo tựa tranh vẽ, nếu thiên binh thần tướng là có thực, có lẽ cũng chỉ đến vậy.

Giang Thanh Lưu bước tới, hẳn biết thời gian lúc này là vàng bạc. Trực tiếp bế nàng dậy, giục TềĐại: "Đi thôi."

TềĐại thực sự không muốn phải nhìn thấy hai con người khỏe ân ái bất chấp thời gian, địa điểm này tí nào. :((((

Đi qua cánh cổng lớn, phía trước xa xa có một tòa lầu ba tầng, đằng trước Lâm Tiên các to đùng.

Gió bên tai gào rít, Bạc Dã Cảnh Hành nằm trong vòng tay Giang Thanh Lưu, khuôn mặt áp trên ngực áo hắn, dường như đang ngủ một cách vô cùng quen thuộc. Tuy khinh công của Giang Thanh Lưu không bằng được Lan San Khách, Xuyên Hoa Diệp nhưng trong chốn giang hồ này, cũng là cao thủ số một số hai. Dù ôm nàng trong ngực nhưng cước chân vẫn nhẹ như bay.

Bạc Dã Cảnh Hành không biết ngủ được bao lâu, vừa tỉnh lại ngẩng mặt lên, suýt chút nữa đã bị một cây giáo đâm trúng quai hàm. Giang Thanh Lưu dùng vạt áo bọc nàng trong ngực, chỉ có một tay trái để đỡ. Hắn giật hết hồn, vội đưa tay trái lên đỡ, nắm lấy mũi giáo chĩa tới. Bạc Dã Cảnh Hành cũng giật mình không kém, tay đao vút lên xọc thẳng chữa hai chân mày tên cầm giáo.

Tay trái Giang Thanh Lưu nhầy nhụa máu, trên người nàng cũng bị dính không ít, nhưng không phải chỉ là máu của tên vừa nãy.

Nàng xé vạt áo buộc bên người, nhảy xuống mặt đất: "Ta ngủ đã lâu chưa?"

Giang Thanh Lưu không có thời gian để chú tâm tới cánh tay trái mình, đội binh sĩ trước mắt hiển nhiên không phải là thủ vệ thông thường, tên nào cũng võ công cao cường. Hắn và TềĐại dồn toàn lực đối chiến, miễn cưỡng đáp lại: "Không lâu lắm, nửa canh giờ."

Bạc Dã Cảnh Hành gật đầu: "Tôn nhi ngoan, làm khó người rồi, bao giờ về dạy người học Quỷ Hoa bảo điển."

Giang Thanh Lưu: "..."

Nói xong, nàng lao tới trước quân địch, Tề Đại nhìn Giang Thanh Lưu hờ lạnh: "Tấm chân tình của Trang chủ, chỉ sợ đem cho chó ăn rồi."

Giang Thanh Lưu xé góc áo băng lại tay trái: "Tấm chân tình của ta tựa như tòa lâu giữa không trung này."

Tề Đại ngẩng đầu, bên tai như có tiếng gió thổi. Mùi máu tươi của ai đó thoảng qua mặt hắn ta, còn mang hơi ấm. Trong chốn giang hồ ân oán chông chênh này, tình yêu quá đỗi nhỏ bé. Chân tình cũng chỉ như tòa lâu son giữa không trung trôi nổi, nằm trong mơ ảo, khiến cho con người ta thán phục, say đắm. Những gì nó thực sự đem lại, chỉ là hao tổn tiền tài, là bóc lột xương máu dân đen.

Ba người một đường vừa đi vừa giết, như một mũi đao sắc nhọn đâm thẳng vào cõi tiên cảnh huy hoàng ảo, xé rách tấm màn trường sinh bất lão, vạch trần sự thật tàn khốc.

Bạc Dã Cảnh Hành mở đường xung sát, Giang Thanh Lưu và Tề Đại hỗ trợ hai bên, vạt áo nhuộm đỏ máu. Ánh trăng mờ dần, đảo mắt đã đến canh năm, trời sắp hừng sáng. Tề Đại chém giết đỏ sọc mắt, dường như lưỡi đao cũng đang tỏa ra một hương vị tử thần lạnh lẽo. Giang Thanh Lưu vẫn rất cẩn trọng: "Nghe nói Tự Tại thượng sư rất am hiểu tiên thuật, dù Vệ Kiêu có phải y hay không, chúng ta vẫn phải cẩn thận."

Bạc Dã Cảnh Hành gạt đầu, bỗng dưng xa truyền đến tiếng hô thét, quay đầu nhìn lại, đã thấy Dương đạo Tiếp Dẫn sứ cùng tên Tôn giả mang mặt nạ Tu La đang tiến đến. Khi này hai bọn hắn còn đang trong địa cung, phát hiện cáp treo có vấn đề nên một mực bận sai phó hạ nhân đi kiểm tra tu sửa. Sau lại phát hiện mọi thứ vẫn hoàn hảo, mới nghĩ đến công trung chuyển phía trên Phù Vân đài gặp vấn đề.

Phù Vân đài này cao vô cùng, cầu thang lại dốc, dù có khinh công cái thể leo lên cũng mệt bỏ hơi tai. Làm khó hai tên Tôn giả, một đường vội vàng chạy đến, lúc này mồ hôi đầm đìa, còn đâu dáng vẻ hất hàm sai khiến hôm qua.

Bạc Dã Cảnh Hành cười híp cả mắt: "Ấy, hai vị đến rồi." Chưa đợi bọn hắn trả lời, nàng đã nghiêm mặt tử tế nói: "Thấy hai vị, bỗng dưng lão phu lại nghĩ đến một vấn đề, người gọi là Dương đạo Tiếp Dẫn sứ," Lại chỉ tay sang tên Tôn giả đeo mặt nạ, "Vậy vị còn lại, chẳng lẽ gọi là ... cái đó đó Tiếp Dẫn sứ sao? Đúng là có cá tính ghê nha!"

Tên Tôn giả đeo mặt nạ vừa nghe vậy, tức muốn nổi mũi. Theo như địa vị, đại khái y sẽ bị gọi bằng cái tên .. đó đó. Nhưng bình thường không ai dám gọi y như vậy cả, chỉ dám gọi bằng Tôn giả.

Lúc này y không muốn nói nhảm, trực tiếp phi người, lao thẳng tới Bạc Dã Cảnh Hành. Bạc Dã Cảnh Hành hét một tràng như kiêu sợ lắm, nhưng vẫn đứng nguyên không dịch một bước chân, chỉ chờ đến khi tên ** *** Tiếp Dẫn sứ áp sát gần người, tờ đao nàng vụt ra, hòng quang chói lóe. ** *** Tiếp Dẫn sứ cũng là một tay cao thủ, vừa thấy tờ đao của nàng xuất ra từ bên phải liền nghiêng người tránh sang trái.

Ai ngờ y không tránh còn đỡ, đằng này vừa nghiêng người, đã gặp ngay tờ đao của Bạc Dã Cảnh Hành quất tới trước mặt. Giữa cao thủ so chiêu, chỉ cần sơ xuất một chút thôi cũng đủ ngã bài thắng thua, sinh tử. Khoảng cách quá gần, y gần như không thể tránh né. Nhưng y đâu phải tay vừa, lập tức đạp đất bật người lên, lộn một vòng giữa không trung, đâu ngờ y còn chưa lộn xong, tờ đao của Bạc Dã Cảnh Hành vừa phóng tới trước mặt y đã nhanh chóng thu lại.

Lúc này y bất chợt nhảy lên, nếu đòn lúc nãy Bạc Dã Cảnh Hành dồn hết sức, tất nhiên sẽ khó mà kịp thời xuất chiêu đánh tiếp. Nhưng tất cả đòn đánh của nàng lại chỉ là hư chiêu, căn bản chỉ là giả bộ, thậm chí còn không có cả lực sát thương. Ngay lúc này tay phải nàng xuất chiêu, hòng quang chói lóe lên. ** *** Tiếp Dẫn sứ chỉ cảm thấy sau lưng nóng ran _ Phần Tâm chiêu!

Y rơi xuống đất, cực lực giữ vững thân thể, vừa muốn mở miệng, một búng máu đã trào ra. Thứ chiêu pháp như Phần Tâm chiêu, vô cùng bá đạo ngoan độc, tâm mạch của y đang vỡ ra thành từng đoạn. Bạc Dã Cảnh Hành hạ người chấp tay, tóc đen bay phấp phới: "Không phải Vệ Kiêu vẫn

luôn coi mình như thần tiên sao? Lão phu vô cùng tò mò không biết hần sẽ tu bổ cho con chó trung thành người bằng cách nào."

** *** Tiếp Dẫn sứ muốn nói, nhưng vừa há miệng, lại là một búng máu. Huyết dịch toàn thân giống như không thể nào khống chế, trào ra từ khắp miệng, lỗ mũi, lỗ tai. Y ngã trên mặt đất, co quắp r ồi không còn động đậy nữa.

Tên Dương đạo Tiếp Dẫn sứ ban đầu còn vô cùng trấn tĩnh, lúc này không tự chủ bước lùi hai bước _ đâu ngờ rằng ** *** Tiếp Dẫn sứ ngang địa vị mình lại nộp mạng chỉ dưới hai ba chiêu của nàng ?!

Bạc Dã Cảnh Hành vẫy tay với y: "Oa nhi, qua đây, cũng chỉ loanh quanh một hai chương thôi, lần nữa cái gì!"

Dương đạo Tiếp Dẫn sứ nào dám đi lên, xoay người bỏ chạy!

Đám binh sĩ khi nãy còn ra sức đánh chém, giờ đã nháo như chợ vỡ _ hai vị Tiếp Dẫn sứ một chết thẳng cẳng một chạy mất dạng, nếu chúng cứ đánh tiếp, liệu có còn con đường nào khác ngoài đường chết?

Lúc này Giang Thanh Lưu bỗng cất cao giọng: "Vệ Kiêu che mắt Thánh thượng, lập ra tà giáo, tội ác ngập trời! Các người tuy làm tay sai cho ác tặc, nhưng nếu tự biết đường tỉnh ngộ, ta thả cho rời đi. Kẻ nào u mê bất ngộ, giết!"

Bạc Dã Cảnh Hành theo sau bổ sung: "Lão tướng quân Tô Ngư Ti ều lĩnh quân chống ngoại địch, bảo vệ quốc thổ. Yêu đạo lại đầu độc Thánh ý, tiêu hao mồ hôi nước mắt con dân để xây lên Phù Vân đài. Thánh thượng đã hạ chỉ tru diệt toàn bộ gian tặc yêu đạo, các người vẫn còn ngoan cố sao?"

Nghe những lời đó, đám binh sĩ rất dao động. Những tên thủ vệ có chút địa vị đa số đều biết rõ thế lực đứng sau lưng Âm Dương đạo. Bây giờ tri ều đình hạ chỉ diệt tặc, kỉ nguyên của Đạo chủ đã kết thúc thật r ồi.

Trong đám binh sĩ bắt đầu có người chạy tán loạn, đám người Bạc Dã Cảnh Hành cũng chẳng đuổi theo, đâu ai rảnh mà đuổi bằng hết.

Lâm Tiên các, vừa mới bước vào chính điện, bỗng phía sau truyền đến một hồi rần rập. Giang Thanh Lưu quay đầu, chỉ thấy Mai Ứng Tuyết, Cung Tự Tại, Tạ Khinh Y đang lê bước tiến gần, chắc chắn cũng vì cuộc bộ cả nghìn bậc thang nên giờ mệt như chó.

Trong lòng Giang Thanh Lưu thoáng thả lỏng, nhìn Giang Lăng Nguyên cũng đang đi cùng bọn họ, tuy bước đi chật vật nhưng không hề dừng lại. Giang Thanh Lưu vội tiến lại đón, còn chưa mở miệng, Mai Ứng Tuyết đã bước nhanh tới, hớn hển nói: "Mấy ngày nay cả võ lâm đều bận đi đâu tra Âm Dương đạo, vừa nãy do thám của Mai gia vừa đưa tin cấp báo, có kẻ lén vào phủ Thái Úy, bắt mất ái nữ Tô Hạnh Nhi của lão tướng quân Tô Ngư Tiều."

Giang Thanh Lưu ngẩn người, trong đầu thoáng đảo qua, lập tức đã hiểu: "Giờ người ở đâu rồi?"

Mai Ứng Tuyết hai tay chống gối thở hển hển, Bất Lão thành không quá xa Kinh đô, tai mắt khá nhanh nhạy: "Kẻ đó võ nghệ cao cường, tốc độ nhanh vô cùng, giờ này có lẽ đã ra khỏi kinh đô, đi về hướng Tây!"

Không khí trong nháy mắt cứng lại, Giang Thanh Lưu và Bạc Dã Cảnh Hành đều là lão làng, sao không hiểu được mục đích của kẻ đó chứ: "Lão tướng quân Tô Ngư Tiều quyết tâm đánh đuổi ngoại bang, chiến sự lần này là do ông ta và Ngụy Lâm thừa tướng chủ chiến. Lúc này ái nữ của ông ta bị bắt, không phải phái chủ hòa làm, thì chính là người Hòa làm."

Sắc mặt Bạc Dã Cảnh Hành cũng trở nên nghiêm túc: "Trong triều có Ngụy tướng, phái chủ hòa tuy căm ghét hai người ông ta nhưng không có gan làm chuyện đó. Theo lão phu nghĩ, nhất định là người Hòa tay."

Mai Ứng Tuyết cũng căng thẳng vô cùng: "Kể cả là do người Hòa tay, chỉ e phái chủ hòa cũng là cái còn không được. Kinh đô phòng vệ sâm nghiêm, kẻ đó có thể đem Tô cô nương rời kinh nhanh như vậy, chẳng lẽ bên trong không có nội gián tương trợ?"

Một trận trăn mặc, đám người Cung Tự Tại, Tạ Khinh Y cũng đi qua. Lần trước Cung Tự Tại bị Bạc Dã Cảnh Hành nhục nhã, hắn ta đã quyết bề quan hơn năm, gần đây mới xuất quan. Ai ngờ giờ lại đụng phải mặt nàng. Bạc Dã Cảnh Hành có vẻ còn chẳng để tâm tới hắn ta, có lẽ đã vút ra sau đầu từ lâu: "Tô phu nhân mất sớm, Tô lão tướng quân chỉ có một nữ nhi duy nhất này, vạn lần không thể để rơi vào tay người Hồ."

Lời này mọi người ai cũng đều hiểu, nhưng lúc này, chủ nhân Âm Dương đạo vẫn còn tại Phù Vân đài, bên trong Lâm Tiên các. Bọn họ đã giết tới cửa, lại chẳng thể làm nốt một bước cuối. Nửa năm công sức, cuối cùng sông lại chảy về bể.

Nếu để Vệ Kiêu chạy thoát, Thánh thượng chắc chắn vẫn sẽ bảo vệ cho bộ mặt của Quốc sư và Thiên gia, tất cả những thế lực võ lâm tham gia vây diệt Âm Dương đạo lần này, chỉ sợ khó mà tránh khỏi tai họa.

Qua một hồi, Giang Thanh Lưu mới mở miệng: "Ngụy thừa tướng nói gì không?"

Mai Ứng Tuyết đã bình ổn được nhịp thở, lại lắc đầu liên tục: "Nói thế nào đây? Ông ta đã phái tất cả binh lực đi tìm kiếm. Nhưng đó là binh sĩ của Triêu đình, người của phái chủ hòa lại đông vô cùng, e rằng khó mà trông cậy được."

Giang Thanh Lưu nhìn sang Bạc Dã Cảnh Hành, hắn chỉ là kỳ vọng trận này lập công sẽ dựng lại được uy tín cho gia tộc. Nhưng Bạc Dã Cảnh Hành vì một ngày này đã đợi hơn ba mươi năm. Người Hồ bắt người bỏ trốn, chẳng biết bao lâu mới giải cứu được Tô cô nương. Hôm nay cũng vậy, để lỡ Vệ Kiêu rồi, sau này biết đi đâu tìm được y nữa?

Mọi người đều hướng mắt nhìn Giang Thanh Lưu, những võ lâm thế gia ở gần kinh đô không nhiều, thế lực có thể trông chờ được chỉ có ba nhà Giang gia, Mai gia, Tạ gia. Giang Thanh Lưu nhìn sang Bạc Dã Cảnh Hành, nét mặt nàng lại có vẻ bình tĩnh: "Đuổi theo người Hồ, giải cứu Tô cô nương, cần có khoái mã và cao thủ. Tiểu tử Mai gia, người đem binh sĩ Mai gia lưu lại ở đây, vây khốn Phù Vân đài, không để kẻ nào trên dưới đột nhập. Tiểu tử Tạ gia lập tức truyền tin cho tất cả võ lâm đồng minh, bằng

tất cả khả năng, tung tin đồn thất thiệt. Liệt kê toàn bộ tội lỗi của Tự Tại thượng sư, nói rằng Thánh thượng đã hạ chỉ tru diệt, tất cả nhờ có công đức to lớn của Thánh thượng, ngàn vạn lần không được nhận công về mình."

Tuy đề danh môn chính phái nghe lệnh một ma đầu là chuyện vô cùng kỳ quái, nhưng mọi người đều tự giác nghe theo - những biện pháp xử lý này, đúng là không thể hợp lý hơn. Đợi an bài thỏa đáng xong, Bạc Dã Cảnh Hành mới nói: "Chọn ra các cao thủ của gia tộc, chuẩn bị khoái mã, giải cứu Tô gia nữ."

Những binh sĩ tư chất tầm thường lưu ở lại, chắc chắn không thể vây khốn được Vệ Kiều. Nhưng đến cùng, ánh mắt nàng vẫn vô cùng bình tĩnh. Giống như người đã hao tổn ba mươi ba năm chờ đợi trong ngục lạnh không phải nàng. Giống như, người chỉ còn một bước cuối cùng để chạm đến mục đích, vẫn thất bại trong gang tấc cũng không phải nàng.

Chỉ là lúc sắp rời khỏi Lâm Tiên các, nàng có ngoái đầu lại nhìn thoáng qua.

Chẳng thể lại chờ thêm ba mươi ba năm nữa, cả đời này, không biết liệu có một ngày đạt được sở nguyện?

"Đất trời rộng lớn, rừng phượng cũng chỉ khác chi thứ vật trong ao ..." Kinh đô đêm xuống, mỹ nhân sinh ca, Hông lâu vang lên tiếng hát làm say lòng khách nhân, "Cười thay phiến lá trôi nổi trên dòng Hoài thủy, giữa mùa gió mát thổi. Hông nhan nay đã phai tàn, chỉ duy lòng son mãi chẳng đổi."

Nhóm người Bạc Dã Cảnh Hành và Giang Thanh Lưu đi xuyên đêm tối, khoái mã phi nước đại, đêm rời khỏi kinh đô, sắc trời như khế biến. Mưa phùn gió lạnh, Bạc Dã Cảnh Hành chỉ mặc trên người bộ giáp sắt, y phục đó không cản được giá lạnh. Giang Thanh Lưu nhìn thấy hết, mọi người phi ngựa thi thoảng cũng tán chuyện vài câu, nhưng không một ai mở miệng với nàng.

Dù sao chính tà khác biệt, dù giang hồ trắng đen có hỗn độn đến đâu cũng không thể thay đổi được lập trường hai phái.

Đến cửa kinh đô, cổng thành lại không chịu mở. Hơn trăm người cường chế phá cổng thành xong, Bạc Dã Cảnh Hành lại gặp được một người từ bên ngoài đuổi tới: "Cốc chủ !"

Người đến chính là Lan San Khách, khinh công của y là tuyệt đẳng, một đường đuổi theo vừa kịp: "Để ta đi cùng Cốc chủ."

Bạc Dã Cảnh Hành cau mày: "Trước lúc ta đi đã dặn người như thế nào?"

Sau lưng Lan San Khách đeo một cái bọc, là các loại Yên Chi hoàn và một vài thứ giải độc, kháng độc Khổ Liên Tử chuẩn bị cho nàng. Y giục ngựa tiến lại: "Ta đã giao cho Xuyên Hoa Điệp rồi, tiểu tử đó không dám làm bừa đâu."

Người cũng tới rồi, có nói nữa cũng vô dụng. Bạc Dã Cảnh Hành phất tay bảo y đi theo. Lan San Khách lập tức đi lại, lấy ra Yên Chi lộ, để Bạc Dã Cảnh Hành dùng. Lúc này Bạc Dã Cảnh Hành đã vô cùng buồn ngủ, nhưng đường xóc nảy, nàng không tài nào chợp mắt được.

Giang Thanh Lưu đầu nhìn thấy, hấn bất chợt lên tiếng: "Người và ta cưới chung ngựa, ta cần cương, người có thể nghỉ ngơi một lát."

Mọi người giật mình ngẩn ra nhìn, Bạc Dã Cảnh Hành lập tức gật đầu đồng ý. Tọa kỵ của Giang Thanh Lưu là bảo mã Thiên Lý Thần Câu, cộng thêm một người cũng không quá sức, vẫn có thể phi nước đại. Bạc Dã Cảnh Hành chui vào ngực Giang Thanh Lưu, một lát đã ngủ say.

Vết bồng trên ngực Giang Thanh Lưu đã mừng mủ, dính kết vào vạt áo. Tề Đại thúc ngựa lại gần. Tuy lần này Giang Thanh Lưu không mang theo nhiều người, nhưng là người đứng đầu võ lâm, sao có thể không có cao thủ bên cạnh? Tất cả tùy tùng của hắn đều võ công trác tuyệt.

Tề Đại đưa tới một lọ thuốc mỡ: "Trang chủ, vết thương của ngài ..."

Giang Thanh Lưu nhận lấy lọ thuốc, nhìn Bạc Dã Cảnh Hành trong ngực đang ngủ say như một con mèo nhỏ mềm mại, hần đáp: "Để nàng tỉnh lại đã."

Bạc Dã Cảnh Hành ngủ được hai canh giờ, quả nhiên lồng ngực hần vô cùng thoải mái. Nàng ngẩng mặt, đám người Giang Thanh Lưu vẫn đang chăm chú giục ngựa, đội ngũ có vẻ như lại tăng thêm vài người. Giang hồ tuy hỗn loạn, nhưng những thế gia đệ tử này vẫn có giao tình không tệ. Một đường bàn bạc kế sách, nhưng ánh mắt thi thoảng vẫn lén liếc sang phía Giang Thanh Lưu.

Bạc Dã Cảnh Hành nhòe dậy, hơi thở của Giang Thanh Lưu khẽ sát bên tai nàng, phả trên cùi cổ như gãi ngứa: "Tỉnh?"

Nàng ừ một tiếng: "Vết thương trước ngực người mừng rỡ rồi phải không? Còn có mùi nữa."

Giang Thanh Lưu ném cho nàng lọ thuốc mỡ, Bạc Dã Cảnh Hành hiểu ý, lập tức kéo vạt áo trước ngực hần xuống. Bọng nước đã bị cọ vỡ, vết thương dính kết lại cùng lớp áo. Bạc Dã Cảnh Hành một tay xé vải, Giang Thanh Lưu nhú mày, không mở miệng.

Lập tức có người đưa đến túi rượu và nước, Bạc Dã Cảnh Hành lấy rượu rửa tay, rồi rửa sạch vết thương trên ngực Giang Thanh Lưu. Những vết thương nhìn vô cùng dữ tợn, nàng tẩy sạch xong, nhẹ nhàng bôi thuốc mỡ lên. Giang Thanh Lưu vẫn cố ép bản thân không được phân tâm, nhưng cả thần hồn đều lưu luyến ngón tay mềm mại cùng xúc cảm lành lạnh trên lồng ngực.

Bạc Dã Cảnh Hành bôi xong, lại quay sang cánh tay trái của hần. Vạt áo trên tay bị xé ra, rượu lỏng lạnh lẽo rưới lên vết thương khiến Giang Thanh Lưu không nhịn được khẽ rên một tiếng. Bạc Dã Cảnh Hành đổi sang thuốc trị thương, rắc lên vết chém của hần. Chóp mũi hần ngập tràn mùi rượu, nhưng Giang Thanh Lưu vẫn có thể phân biệt rõ đâu là mùi hương của nàng. So với thứ rượu mạnh, càng ôn thuần, càng vấn vít.

Sắc trời tăng sáng, con đường phía trước như một bóng đen đồ dài dằng dặc. Giang Thanh Lưu bỗng có một cảm xúc lưu luyến khó nói, nếu như trời mãi mãi không sáng, hắn và nàng cũng có thể mãi mãi kề sát cạnh nhau trên yên ngựa này.

"Bạc Dã Cảnh Hành ..." Hắn khẽ giọng gọi, Bạc Dã Cảnh Hành ngừng đầu, chớp mũi chạm phải bờ môi hắn: "Ủm ?"

Nàng cũng khe khẽ đáp lại, Giang Thanh Lưu không mở miệng nữa, chỉ cảm thấy đôi môi trở nên ấm áp. Cả người hắn cứng nhắc lại, máu nóng như chảy khắp huyết quản, còn tâm tình lại bị ngưng đọng một nơi. Phía trước mắt là bình minh đang dần lộ dạng, tay trái vừa được băng bó đang ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của mỹ nhân trong lòng ngực, càng lúc càng siết chặt, hắn đột nhiên rất muốn có thể tiến thêm một động tác. Những chuyện hoang đường trong quá khứ lần lượt hiện lên, hai mươi tám năm, lần đầu tiên lý trí không thể áp chế được khát vọng trong lòng hắn.

Bên người bỗng có tiếng ho nhẹ, là Tề Đại. Giang Thanh Lưu hít sâu một hơi, lập tức buông tai, thanh âm nhỏ đến mức không thể nghe thấy: "Đừng."

Bạc Dã Cảnh Hành gục đầu, vùi trong ngực hắn, không lâu lắm lại chìm vào giấc ngủ.

Móng ngựa lưu lại một đường, mỗi khi đi qua một nơi, Giang Thanh Lưu đều sẽ phái người cầm lệnh bài Minh chủ tìm đến thế lực giang hồ ở nơi đó. Không ngừng có thêm người gia nhập vào hàng ngũ truy kích. Nhưng dù vậy, dọc đường vẫn gặp phải không ít cản trở. Có vẻ như người Hồ đã quyết phải ăn được trận này, chúng bố trí rất nhiều nhân mã suốt dọc đường, có cả người Hồ, lẫn lính đánh thuê, thậm chí còn cả binh sĩ của phái chủ hòa.

Đoàn người phải đi qua rất nhiều trạm gác của triều đình, khó khăn vô kể. Còn tên gian tế bắt cóc Tô Hạnh Nhi lại vượt qua vô cùng thuận lợi.

Mỗi khi vượt qua được một trạm gác, mọi người đều chửi thề, chửi triều đình, chửi thẳng cha hoàng đế. Nhưng cái triều đình thối nát như vậy,

vẫn có bao người lao tâm đổ máu vì nó.

Đến trưa, đoàn người dùng cơm trên lưng ngựa, đều là lương khô mang theo. Những thiếu gia từ danh môn này tuy gia cảnh sung túc nhưng đã hành tẩu giang hồ, có ai chưa từng chịu qua khổ cực? Giang Thanh Lưu ăn thịt khô, Bạc Dã Cảnh Hành cũng vừa ngủ đủ tỉnh dậy.

Tháng mười, trời còn chưa hết nóng, Bạc Dã Cảnh Hành lại không toát lấy một giọt mồ hôi. Sáng sớm và sẩm tối là khi gió thổi mạnh, mà nàng lại sợ lạnh. Lúc đi ngang qua tư trạch của Giang gia, Giang Thanh Lưu sai Tề Đại nhanh chân lấy theo một bộ tấm áo lông chồn. Mặt ngoài là nói để cho mình, nhưng hắn đang tuổi tráng niên, gió thu sơ sơ thổi, sao phải dùng tới áo lông dày như vậy?

Những người nhìn thấy trong lòng đều hiểu rõ, chẳng qua không ai nói toạc.

Cả đoàn hơn một trăm tám mươi người cứ thế bất kể ngày đêm thúc ngựa đuổi theo ba ngày, trên đường gặp sáu trạm gác cản, chết mất sáu người, bị thương hơn chục người. Dọc đường luôn có tai mắt ngầm cấp báo hành tung của đối phương. Đoàn người Giang Thanh Lưu vừa cập tới đã có ngựa được chuẩn bị sẵn, liên tục ba ngày, đổi ngựa không dưới tám lần.

Cũng may tin đồn Tự Tại Thượng sư là đạo chủ Âm Dương đạo, bị Thánh thượng hạ chỉ tru sát cuối cùng cũng được đồn thổi khắp nơi. Các môn phái xuất ra toàn bộ binh lực, người người nhà nhà đều xông xáo bàn tán. Còn có người kể chuyện biên soạn thành lời hát, lưu hành khắp ngõ ngách. Triều đình vẫn không có động tĩnh, nhưng không có động tĩnh là chuyện tốt.

Trung tuần tháng mười một, đoàn người Giang Thanh Lưu dù có nhiều tổn thất nhưng đã tăng lên thêm hơn ba trăm người, đều là lực lượng tinh nhuệ. Theo do thám báo lại, nửa canh giờ trước mục tiêu đã đi qua quan ải phía trên. Tất cả mọi người thở phào, lập tức toàn lực đuổi theo.

Bạc Dã Cảnh Hành kêu gọi mọi người cưới chung ngựa, tuy tốc độ có thể chậm lại, nhưng lúc một người cần cường, người kia có thể nghỉ tạm, như vậy đi suốt ngày đêm, vẫn có thể bảo trì thể lực. Bằng không cố quá lại thành quá cố.

Tuy nhiều người có huyết hải thâm thù với nàng, nhưng đây chính là lúc phải nhất trí đồng tâm, nên không ai phản đối. Bạc Dã Cảnh Hành khoa môi múa mép: "Đúng là mấy đứa con nít thiếu nhẫn nại, phương diện này phải học tập Minh chủ nhà các người nhiều một chút. Thái gia gia, gia gia nhà hắn đều chết dưới tay lão phu, vợ cả lẫn vợ hai đều bị thuộc hạ của lão phu cướp mất, các người xem xem, người ta vẫn đối đãi với lão phu như thế nào? Lòng dạ phải bao la, khí phách như vậy chứ!"

Nói xong, cả đám người đều ôm bụng lăn ra cười, những kẻ vốn muốn âm thầm động thủ đều tạm thời buông bỏ ý niệm trong đầu. Chỉ có Giang Minh chủ lòng dạ bao la suýt thì lộn lên liều mạng với nàng ...

Hơn một tiếng sau, đoàn người đã đến cửa sông Hắc Thủy . Một đoàn hơn ba trăm người cuối cùng cũng chạm trán đám người Hồ bắt cóc An Tĩnh công chúa Tô Hạnh Nhi. Tô Hạnh Nhi năm nay mười bốn tuổi, Tô Ngư Tiều năm chục tuổi mới có được mụn con gái như vậy, trước nay vẫn yêu quý như trân bảo. Còn Tô phu nhân vì có tuổi vẫn sinh con nên bị khó sinh mà chết. Tô Ngư Tiều thương nhớ thể tử, không chịu tái giá, lại càng đối xử với nữ nhi như nâng hoa nâng trứng.

Ngoài biên ải xa xôi, thiếu thốn nên mới không mang nữ nhi theo, vẫn luôn nuôi dưỡng ở kinh thành. Chiến công của ông ta vô cùng hiển hách nên Thánh thượng cũng không bạc đãi Tô Hạnh Nhi, Thái hậu còn tự mình hạ chỉ sách phong nàng ta làm An Tĩnh công chúa. Ban đầu Thánh thượng có ý để Tô Hạnh Nhi vào cung nuôi nấng, nhưng Tô Hạnh Nhi tuy phong hào An Tĩnh, nhưng tính tình lại chẳng hiền tĩnh, xưa nay đều thích quơ đao múa võ, không chịu nổi cung quy phi tần hà.

Thánh thượng nể mặt lão thần nên để nàng ta ở lại phủ Thái Úy, bình thường không có chuyện cũng không bắt vào cung thỉnh an.

Vốn là cứ bình an vô sự như vậy, ai ngờ đám sứ giả người Hồ đi cầu hòa lần này lại có mưu đồ xấu. Nếu Tô Hạnh Nhi rơi vào tay chúng, Tô Ngự Tiều nhất định sẽ ruột gan như cắt. Trong lúc chủ chiến mà tâm trạng lại ưu lo, khó mà đi đầu khiển binh sĩ.

Lúc đoàn người Giang Thanh Lưu đuổi đến, đám người Hồ hơn bốn trăm tên đang chuẩn bị vượt qua sông Hắc Thủy. Mọi người nhảy xuống ngựa, hai chân mỗi nhừ không nén được run rẩy. Gần nửa tháng cưỡi trên lưng ngựa, hai bên đùi cũng đã sớm bị mài rát, giờ mới được chạm chân xuống đất, cảm giác bước đi cũng lâng lâng.

Nhưng không ai dừng lại cả, đối phương thấy đoàn người đuổi đến, lập tức kéo nhau nhanh chóng lên thuyền thả neo. Bên bờ sông vẫn còn hơn hai trăm tên dị tộc đang mặc trang phục người Hán. Dao kiếm vung lên, hai phe lao vào quần chiến.

Những tên người Hồ này thân thủ vô cùng nhanh nhẹn, dũng mãnh, đoàn người phe Giang Thanh Lưu khó mà phân thắng bại trong chốc lát được. Trong khi, nếu đoàn thuyền kia rời khỏi sông Hắc Thủy, muốn đuổi theo sẽ rất khó khăn.

Bạc Dã Cảnh Hành phát tay, gọi Lan San Khách tới: "Chúng ta phải vượt lên thuyền trước."

Lan San Khách quan sát khoảng cách từ bờ sông đến đoàn thuyền: "Có thể nhảy đến được. Nhưng Cốc chủ, chúng ta phi người lên thuyền không có yểm trợ, đối phương lại có phòng bị trước, chỉ sợ ..."

Trong lòng Bạc Dã Cảnh Hành cũng hiểu: "Là vô cùng nguy hiểm, nhưng nếu chúng ta nhảy lên thuyền trước, giết chết tên lái tàu, tốc độ của thuyền sẽ chậm lại. Đám người của tiểu tử Giang gia mới có thể đuổi kịp theo. Nếu không bằng tốc độ này của đám thuyền, chờ chúng ta giải quyết xong đám binh lính trên bờ, đám người Hồ đã kịp rời khỏi Hắc Thủy. Một khi chúng rời khỏi sông, đuổi theo là vô vọng."

Lan San Khách lập tức vỗ vỗ bả vai: "Đi."

Khinh công của Bạc Dã Cảnh Hành cũng là trác tuyệt, nhưng thể lực nàng không tốt, vậy nên phải dùng cách này: "Địch nhân đã sớm có phòng bị, ta sẽ nhảy lên trước, bao giờ đến sát thân thuyền người không được nhảy lên thuyền cùng ta. Nếu không chỉ sợ mạng này khó giữ."

Lan San Khách gật đầu: "Cốc chủ cũng phải cẩn thận."

Bạc Dã Cảnh Hành không nói nữa, nàng lấy đà nhảy lên, mũi chân điểm nhẹ trên mặt nước. Lan San Khách phối hợp với nàng, đôi lúc sẽ dùng thân mình làm điểm tựa cho nàng hạ chân, để nàng mượn lực nhảy. Mọi người quay đầu nhìn sang, đã thấy hai người giữa sương mù mênh mông, như hai con vũ yển.

Trên dòng Hắc Thủy, sóng lớn cuộn cuộn.

Đám người trên thuyền đương nhiên cũng chú ý đến động tĩnh trên bờ, lúc này nhìn thấy hai người đang phi thân nhảy đến, lập tức hạ lệnh cho cung thủ: "Bắn tên!"

Người Hòvốn rất thiện cưỡi ngựa, bắn cung, lực tên bắn rất mạnh. Bạc Dã Cảnh Hành và Lan San Khách đầu đang ở giữa không trung, mượn lực rất bất tiện, lúc này hết nhảy sang trái lại sang phải, vô cùng chật vật. Bạc Dã Cảnh Hành nhìn khoảng trước phía trước ngấp kín mũi tên phóng tới, chân lập tức giẫm xuống đầu vai Lan San Khách, nàng trăn giọng: "Xuống nước đi!", mượn lực từ đó nhảy đến áp sát thuyền, tơ đao trong tay nàng phóng ra, nhắm vào chính giữa đầu tên lái tàu.

Chưa ai kịp phản ứng đã thấy giữa trán tên lái tàu bị một luồng ánh sáng đỏ xuyên qua. Mà lúc này Bạc Dã Cảnh Hành đứng giữa tằm ngấm của cung thủ, tay không tắc sặc.

Mũi tên từ khắp nơi phóng đến, nàng cũng lập tức phi người xuống nước, nhưng đã chậm, mũi tên nhọn xuyên thẳng qua ngực.

Giang Thanh Lưu không thể chú tâm theo dõi đoàn thuyền, hẳn đang cùng quân sĩ liều mạng đối chiến với đám người Hò trên bờ. Dùng toàn bộ sức lực để vung kiếm, máu tươi đầm cỏ hoang. Cho đến lúc hẳn ngừng tay

ngoái đầu nhìn, đoàn thuyền đã dừng lại giữa dòng nước siết, không tiến thêm hải lý nào nữa. Còn Bạc Dã Cảnh Hành và Lan San Khách đã không thấy bóng dáng.

Giang Thanh Lưu không hiểu nổi trong đầu hắn đang nghĩ gì, con đường này để đi tới đây, đã phải đổ quá nhiều xương máu. Cả thân người, cả tâm tình giống như thấm đẫm, giữa một mảng đỏ chói gay mắt. Hắn chỉ huy mọi người tránh khỏi đám người Hồ vương vù. Nhưng mỗi tên người Hồ này vô cùng gan mãnh, muốn vượt qua được chúng, chỉ có cách bước qua xác chúng.

Chém giết hơn nửa canh giờ, ngay cả thanh âm Giang Thanh Lưu cũng trở nên khàn đặc: "Lội nước tiến lên, giải cứu An Tĩnh công chúa!"

Trong khi đó, giữa sông, trong thuyền. Bạc Dã Cảnh Hành kéo Lan San Khách trốn trong một khoang chở hàng chông chất tạp vật. Nơi đây có đủ thứ tạp nham hàng hóa, vô cùng thích hợp để bọn họ lấy làm chỗ trú thân. Bạc Dã Cảnh Hành nén giọng thở dốc, Lan San Khách tuy khinh công trác tuyệt nhưng lại là một con vịt trên cạn, vừa rơi xuống nước đã ăn mấy ngụm sặc.

May mà Bạc Dã Cảnh Hành để ý thấy tình hình không ổn, kéo y lên. Vừa lúc đám người trên thuyền chỉ chăm chăm chú ý trên bờ, những tên lặn xuống nước tìm bọn họ cũng không nghĩ ra được hai người có gan trèo lên thuyền trốn. Bạc Dã Cảnh Hành kéo Lan San Khách nhảy tức tốc lên thuyền, chui vào khoang hàng đen ngòm ở dưới đáy. Lúc này nàng đang ra sức đè ngực Lan San Khách, vì y bị sặc nước ...

Lan San Khách phun ra mấy ngụm lớn nước sông, hơi thở mới dần dần bình ổn lại. Vừa ngước mắt thấy mũi tên trên ngực Bạc Dã Cảnh Hành, y hốt hoảng: "Cốc chủ, ngài ..."

Bạc Dã Cảnh Hành thấy y không sao, lúc này mới trở tay nắm chặt chuôi mũi tên, dùng sức bẻ gãy.

"Trên người người có mang theo được không?" Nàng hỏi. Lan San Khách đem đai lưng kéo xuống, bên trong có để vài bình thuốc, đều được

bọc vô cùng kín. Bạc Dã Cảnh Hành mở ra nhìn, tìm lấy một lọ thuốc bột màu đỏ trong đám đó. Lan San Khách còn muốn nói, đã thấy tay phải nàng nắm chặt phần còn lại của mũi tên, dùng sức kéo, cả mũi tên đã bị nhổ khỏi cơ thể!

Máu chưa kịp tuôn ra, nàng nhanh tay điểm một loạt đại huyết, miễn cưỡng cầm máu. Sau đó liền cởi lớp áo đang mặc, Lan San Khách vội vàng quay lưng lại. Nàng đem bột thuốc màu đỏ rắc lên vết thương, sau đó lau bớt máu, rồi mặc lại áo ngoài.

Làm xong tất cả, Bạc Dã Cảnh Hành tựa người xuống thùng hàng hóa, hồi lâu không cử động.

Lan San Khách vội tìm Yên Chi lộ cho nàng uống, bình Yên Chi lộ nhỏ nhỏ, nàng uống một hớp lại ngừng, cứ vậy bốn lần mới uống hết. Trong mắt Lan San Khách tràn đầy lo lắng, Bạc Dã Cảnh Hành chỉ phẩy tay: "Ta phải nghỉ một lát."

Lan San Khách gật đầu, đem đám chai lọ gói gọn cất lại, rồi ngẩng xuống dựa vách tường: "Cốc chủ cứ yên tâm nghỉ ngơi, ta sẽ chú ý động tĩnh ..."

Còn chưa dứt lời, một tiếng động vang lên, một câu của y bị ngắt quãng. Bạc Dã Cảnh Hành lập tức mở mắt, chỉ thấy giữa ngực Lan San Khách hiện ra một mũi đao sáng loáng! Cách vách có địch!

"Lan San Khách!" Một tay nàng kéo Lan San Khách, xa khỏi vách gỗ. Quả nhiên từ phía cách vách có một người tiến đến, người này vóc dáng rất cao, giữa đầu lông mày mang một vẻ ngang tàng, hung hãn. Nhìn thấy Bạc Dã Cảnh Hành, gã lắc lắc đầu, rồi bật ra một câu tiếng Hán cứng ngắt: "Các người muốn cứu công chúa sao? Nằm mơ!"

Bạc Dã Cảnh Hành căn bản không để tâm đến gã, nàng đang tất bật cầm máu cho Lan San Khách. Nhưng máu trên người y chảy ra rất nhanh, nháy mắt dưới sàn thuyền đã thành cả vũng máu. Lan San Khách vẫn không nhúc nhích, giống như không còn bất kỳ cơ may sự sống. Bạc Dã Cảnh Hành rút cuộc phải buông y, nàng hít sâu một hơi, đứng dậy. Dáng người

nàng cao gầy, nhưng đứng trước tên người Hồn này lại thành thấp bé, nhỏ yếu.

Tên người Hồn hạ mắt nhìn xuống: "Đồng bọn của người chết, người muốn báo thù sao? Tộc nhân của ta chết, ta cũng muốn báo thù vậy đấy."

Bạc Dã Cảnh Hành bất chợt xuất thủ, tên người Hồn ban đầu còn có chút khinh thường, dù sao Bạc Dã Cảnh Hành lúc này đã trọng thương, lại tay không tấc sắt, nhìn qua vô cùng mỏng manh, gầy yếu. Nhưng đến lúc giao thủ, gã lại trở nên tập trung vô cùng. Không gian ở đây nhỏ hẹp, gã dùng dao găm, nhưng mỗi lần đâm đầu đâm phải không khí.

Người trước mắt như một con độc xà đang chực chờ cơ hội, linh hoạt, nhạy bén mà vô cùng quỷ quyệt. Gã như tất cả bước đi của gã đều nằm trong tầm đoán của nàng. Gã dần trở nên nóng nảy, Bạc Dã Cảnh Hành vẫn không nhanh không chậm, vết thương trên ngực nàng đang rỉ máu, thể lực đang dần dần rút cạn.

Nhưng mỗi bước đi, đòn ra của nàng vẫn vô cùng chuẩn xác, tuyệt đối không có nửa điểm yếu sức_ nếu để tên người Hồn trước mắt bị ép quá, gã sẽ hô gọi đồng bọn. Những tên kéo đến chắc chắn sẽ không mảy may nương tay. Nhưng nếu biểu hiện ra quá yếu, sẽ không thể kích thích lòng hiếu chiến của gã, gã cũng sẽ mất kiên nhẫn.

Ngực nàng nóng như lửa đốt, nhưng tư duy lại rõ ràng minh bạch. Tên người Hồn này nhất định đã ở bên cách vách rất lâu, gã nghe thấy nàng và Lan San Khách nói chuyện nhưng không hề phát ra động tĩnh. Lúc nàng vừa tiến vào khoang hàng đã rất cảnh giác quan sát. Kể cả khi đè ngực ép nước cho Lan San Khách, hay lúc rút mũi tên trên ngực vẫn vô cùng cảnh giác. Nhưng đến khi xong xuôi những chuyện đó, nàng lại buông lỏng.

Mà gã lựa chọn ngay khoảng khắc đó, một đao đâm chết Lan San Khách.

Lại đối chiến chục chiêu, tên người Hồn này có vẻ càng có hứng thú với Bạc Dã Cảnh Hành. Dù sao gã cũng còn trẻ, nếu có nhiều kinh nghiệm hơn, sẽ nhận ra được thực lực của gã và nàng không hề tương đương như

hắn tưởng. Bạc Dã Cảnh Hành một mực dẫn dắt nhịp điệu của gã, dù tay nàng không tắc sất, một mực chờ đợi thời cơ cho một đòn kết liễu.

Gã ban đầu chẳng qua chỉ cảm thấy chiêu thức của người trước mặt rất độc đáo, gã muốn giao chiến với nàng một phen thỏa đáng, nhưng kể cả chiêu thức gã dồn hết sức lực nàng cũng có thể hóa giải. Gã đến từ một chủng tộc hiếu chiến, đương nhiên sẽ không thích có người ngoài xông đến vào lúc này, phá hủy trận võn mỗ. Con mỗ phải do tự tay mình bắt được mới có cảm giác thành tựu, nhất là một con mỗ thú vị như vậy.

Gã và Bạc Dã Cảnh Hành triền đấu không dứt, còn lấy chân đá về phía Lan San Khách nằm dưới đất. Gã nỗ lực làm nhục thi thể đồng bạn của đối phương để kích thích nàng. Người trước mặt quả nhiên có vẻ giận, xuất thủ cũng trở nên gấp gáp. Mưu kế của gã đã thành công, trong lòng cảm thấy cao hứng.

Bạc Dã Cảnh Hành nhìn thấy từng động tác nhỏ bé nhất của gã, cơ hội để ra tay không hề thiếu. Nhưng bên ngoài còn có đám người truy lùng, một khi tên trước mặt ngã xuống gây động tĩnh lớn, nhất định sẽ kéo đến những tên địch khác. May là gã có vẻ như cũng không muốn ai khác phá đám trận chiến "công bằng" của hai người, vậy nên động tĩnh cũng tương đối khẽ.

Gã tiếp tục ra chiêu, dao găm trong tay cắm về phía trước như vũ bão. Chính là thời điểm này!

Bạc Dã Cảnh Hành phi người nhảy lên, thân người khẽ nghiêng né được dao găm, tay phải đã lóe ánh hồng quang, tức thì đâm trúng ngực, đồng thời bịt chặt cổ họng gã!

Còn chưa kịp há miệng gào thét, gã đã bị rút kiệt sức lực, mất hết nhận thức.

Bạc Dã Cảnh Hành nhẹ nhàng thả cơ thể gã xuống đất, rồi quay lại phía Lan San Khách. Lan San Khách nhắm mắt, cơ thể vẫn còn lưu lại nhiệt độ.

Y từng là hái hoa tặc khiến người ta căm thù đến tận xương tận tủy, lại chỉ vì tình cảm ngưỡng mộ mà nguyện giao phó bản thân cho nàng. Cả đời này thành tâm hiến sức. Bởi lẽ những chuyện xưa giang hồ vẫn luôn là đầu voi đuôi chuột. Một mở đầu oanh oanh liệt liệt, một cái kết đại khái, qua loa.

Bạc Dã Cảnh Hành tháo xuống những chai thuốc trên người y, buộc lên người mình, rồi nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt y: "Ngủ đi."

Những lời người chưa nói, ta biết cả. Đời này của người, trộm gà cướp chó làm nhiều rồi, vậy nên đôi lúc cũng muốn giành về mình một hai việc tử tế.

Nàng gắng gượng đứng dậy, cái chết không đáng sợ, ta chỉ sợ nhất sự ly biệt, sợ ta đâu bạc lại phải tiễn kẻ đâu xanh.

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 58

Tiếng đánh nhau bên ngoài càng ngày càng gần lại, cuối cùng phe Giang Thanh Lưu cũng đuổi được lên thuyền. Mục tiêu quan trọng nhất của họ tất nhiên là giải cứu Tô Hạnh Nhi. Có người đi về phía khoang hàng, phát ra một loạt tiếng động. Nói thì chậm, làm thì nhanh, Bạc Dã Cảnh Hành lập tức nằm thụp người xuống, quệt máu chảy trên sàn thuyền của Lan San Khách lên cổ mình.

Quả nhiên những tên tiến vào đầu là người Hồ, nghe giọng nói có vẻ tầm mười sáu, mười bảy tên. Chúng nhìn thấy ba thi thể nằm trong phòng, sống người sững sốt. Tiếng chân bước dần trở nên hỗn loạn, Bạc Dã Cảnh Hành thừa dịp bọn chúng mất cảnh giác, đảo mắt liếc qua. Tổng cộng mười bảy tên người Hồ đang áp giải một cô nương bị trói chặt tay chân - Tô Hạnh Nhi?

Nàng ta xuất hiện ở đây giữa lúc này, là chuyện nàng không hề ngờ tới.

Đằng sau bỗng có người cao giọng, không ai khác ngoài Giang Thanh Lưu: "Buông nàng ta ra."

Lúc này trong đám người Hồ có một tên nhận ra thân phận tên người Hồ khi này, tên đó hô to: "Ô Linh Mộc tướng quân !"

Bạc Dã Cảnh Hành giờ mới biết danh tính của tên vừa này, hóa ra gã còn là một tướng quân. Xung quanh là hơn chục tên địch, nàng lại không có vũ khí trong tay. Vết thương trên ngực đang rỉ máu, phải kết liễu bọn chúng một cách nhanh gọn, nhưng nàng không thể nắm chắc khả năng. Một khi để lọt sơ hở, chúng sẽ giết chết Tô Hạnh Nhi.

Nàng không thể đánh cuộc, bởi một khi Tô Hạnh Nhi chết, chiến cục sẽ không thể nào cứu vãn.

Đó cũng là lý do tại sao Giang Thanh Lưu không dám manh động.

Lúc này Giang Thanh Lưu cũng liếc thấy ba thi thể trên đất, hắn thậm chí không dám mở to mắt nhìn Bạc Dã Cảnh Hành. Bởi hắn biết không thể để những chuyện bên ngoài ảnh hưởng, hắn tự nhủ phải tỉnh táo. Mục tiêu vẫn còn tại trước mắt, những việc khác phải tạm gác sang bên.

Nhưng cánh tay cần kiếm của hắn lại run rẩy, hắn cố giữ chặt chuôi kiếm, không để kẻ địch nhìn thấy sơ hở. Bọn người Hồ kễ đao trên cổ Tô Hạnh Nhi, dùng tiếng Hán cứng ngắt nói: "Để chúng ta đi, bằng không công chúa phải chết!"

Giang Thanh Lưu vừa lùi lại từng bước, vừa ngăm ra hiệu với đám Mai Ứng Tuyết và Tạ Khinh Y lặn xuống nước - một khi cần thiết, đục ván chìm thuyền!

Nếu thuyền đã đắm, người Hồ sẽ không thể đem Tô Hạnh Nhi đào thoát.

Hai bên đều nhất mực quan sát từng động tĩnh của đối phương, bỗngưng Bạc Dã Cảnh Hành nhích nhích ngón tay, ra hiệu cho Giang Thanh Lưu. Giang Thanh Lưu tuy vẫn đang cố không chú ý tới nàng nằm trên đất, nhưng có vẻ rõ ràng, đi đâu đó là vô khả năng.

Nàng vừa ra động tác nhỏ xíu, hắn đã chú ý tới. Bạc Dã Cảnh Hành chỉ chỉ sang Tô Hạnh Nhi, rồi quay sang phía hắn đếm, ba ngón, hai ngón, một ngón Nàng vụt người, lấy tốc độ nhanh như chớp, tay cong lại thành trảo, vung về đỉnh đầu tên người Hồ đứng cạnh Tô Hạnh Nhi!

Chỉ trong một chiêu, tên Hồ đã mất mạng. Sau đó ngay lập tức, đẩy cơ thể hắn ta chắn trước người Tô Hạnh Nhi, còn mình thì kéo Tô Hạnh Nhi ngã về phía sau. Tô Hạnh Nhi hốt hoảng thét lên, có một người đang ôm sát nàng ta. Mà phía trên hai người còn bị một cái xác đè lên!

Những tên người Hồ khác sôi máu, lập tức rút đao ra chém tới, cái xác đỡ được vài mũi, Bạc Dã Cảnh Hành tay không cản đao, rách một vết lớn. Giang Thanh Lưu và Mai Ứng Tuyết, Cung Tự Tại cũng lập tức xông đến.

Giang Thanh Lưu vừa xuất chiêu đã đẩy lui toàn bộ địch, sau đó hấn vung tay quăng tới một vật. Đồ tươi lấp lánh, còn gì khác ngoài tơ đao của nàng?

Bạc Dã Cảnh Hành có thần khí trong tay, nhưng không vội đại sát tứ phương. Nàng đẩy đẩy Tô Hạnh nhi: "Tô gia oa nhi, người không đứng đây là đề chết lão phu đó."

Tô Hạnh Nhi lập tức ngẩng dậy, lúc này nàng ta mới nhận ra người bên dưới là nam tử, lập tức vừa thẹn vừa giận, vung tay sang tát! Bạc Dã Cảnh Hành giữ chặt tay nàng ta, không thêm so đo: "Con bé này đúng là không biết phải trái!"

Tô Hạnh Nhi mới kịp nhìn kỹ, thấy nàng tuy mặc áo giáp, nhưng mặt mũi tinh xảo, khéo miệng khẽ nhếch mang vẻ lả lướt. Vừa giống một mỹ nam ẻo lả, lại vừa giống nữ nhân. Nàng ta rút lại cổ tay bị Bạc Dã Cảnh Hành giữ: "Người là nam hay nữ?"

Bạc Dã Cảnh Hành tất nhiên chẳng thêm để tâm nàng ta: "Dù ta đứng đây."

Tô Hạnh Nhi lập tức phát hỏa: "Dám sai bản công chúa dìu người sao? Người biết bản công chúa là ai không? Ta bảo cha ta chém đầu người!"

Bạc Dã Cảnh Hành dở khóc dở cười: "Dù ta dậy, lão phu không đứng nổi."

Lúc này Tô Hạnh Nhi mới thấy ngực nàng đang rỉ máu, có lẽ ban nãy khi ngã xuống, nàng lấy tay chống đất nên vết thương lại càng rách toạc. Nàng ta tuy tuổi còn nhỏ, nhưng nghĩ đến chuyện đó vẫn còn biết áy náy, vội lại gần dìu Bạc Dã Cảnh Hành đứng dậy. Bạc Dã Cảnh Hành cũng không động thủ tấn công, chỉ nắm chặt tơ đao, để Tô Hạnh Nhi dìu đi.

Thương vong bên phe Giang Thanh Lưu không ít, hơn ba trăm người giờ chỉ còn sáu, bảy chục, nhưng cũng đủ dư dả để đối phó với đám người Hồ Những tên người Hồ này hung hãn vô cùng, chúng liều mạng, võ lâm cũng phải cật lực.

Tô Hạnh Nhi ghé sang phía Bạc Dã Cảnh Hành, yên lặng nhìn bên ngoài. Chỉ thấy đám người Hò đã tan đàn rã đám, nàng ta tò mò hỏi: "Các người là ai vậy?"

Bạc Dã Cảnh Hành đáp bừa: "Người của triêu đình, dẫn người đi tìm cha người đó."

Tô Hạnh Nhi không tin: "Bình sĩ của triêu đình sao có thể lợi hại như vậy? Ngự Lâm quân còn đánh không lại các người nữa ý. Các người là đại hiệp đúng không?"

Ánh mắt nàng ta lấp lánh như sao trời, Bạc Dã Cảnh Hành nghĩ nghĩ: "Cũng coi như vậy đi."

Đang nói chuyện, đã có kẻ xông tới. Hắn ta còn chưa đến gần, tia đao đã bắn lên chém ngang mặt. Tô Hạnh Nhi quay sang Bạc Dã Cảnh Hành, chỉ thấy sau lưng nàng là những tia hồng quang vun vút, người đó còn chưa động, tên người Hò đã ngã nhào xuống đất, cổ họng phát ra những thanh âm rên rỉ.

Tô Hạnh Nhi lập tức tỏ ra chân chó: "Người lợi hại quá a! Ta bái người làm thầy nha?!"

Bạc Dã Cảnh Hành lắc đầu: "Không nhận."

Tô Hạnh Nhi trợn mắt: "Người dám không nhận? Ta bảo cha ta chém đầu người!"

Bạc Dã Cảnh Hành vươn tay xoa xoa đầu nàng ta, lại có kẻ khác xông tới, nàng đỡ Tô Hạnh Nhi lui ra sau người, tạt đao phóng tới, tất cả đều là sát chiêu. Tô Hạnh Nhi tuổi nhỏ nhưng không hề sợ hãi: "Người nhận ta làm đồ đệ đi! Ta cho người nhiều tiền! Để cha ta kiếm cho người một chức quan cũng được!"

Một lát sau, toàn bộ đám người Hò đã bỏ mạng. Mọi người đều thở phào nhẹ gan, Tô Hạnh Nhi đứng giữa đám máu thịt be bét cao giọng: "Các người ai võ công cao nhất, ta bái người đó làm thầy!"

Tạ Khinh Y cười nhẹ: "Sao cô lại muốn bá sự chứ?"

Tô Hạnh Nhi cao giọng đáp: "Cha ta từng nói, kẻ nào xâm phạm non sông xã tắc, tất phải giết! H ồ tộc, Khương tộc, Tiên Ti tộc, bao nhiêu thế lực, ông ấy sao mà giải quyết hết được? Ta phải học được tuyệt thế thần công, giúp ông ý bảo vệ lãnh thổ."

Mấy người đều cười, Giang Thanh Lưu bước tới bên Bạc Dã Cảnh Hành, thấy ngực nàng đã thấm đẫm máu, mi hấn nhú lại. Đảo mắt lại thấy thi thể Lan San Khách trên đất, cuối cùng quyết định không hỏi: "Ta có đem thuốc."

Bạc Dã Cảnh Hành đương nhiên không khách khí với hấn: "Đưa ta một ít, loại tốt vào, nếu không chỉ sợ không c ần nổi máu."

Thuyền không có người lái, may là bên bờ sông đã có môn phái võ lâm phái người viện trợ. Buổi tối, mọi người đều được đưa về Bá Đạo môn trong Hắc Thủy thành. Tiếp đãi vô cùng tử tế, nhưng tất nhiên Bạc Dã Cảnh Hành không muốn phung phí thời gian ở nơi này. Giang Thanh Lưu cũng biết thế, nhưng hai người đều không phản đối. Bạc Dã Cảnh Hành không phản đối, vì nàng biết mình không đi nổi nữa.

Giang Thanh Lưu không phản đối, vì hấn biết nàng đã mệt quá rồi.

Đêm tối nghỉ lại Bá Đạo môn, đương nhiên Giang Thanh Lưu và Bạc Dã Cảnh Hành không xếp chung một phòng. Dù nếu không phải nể mặt hấn, Bá Đạo môn cũng không đời nào tiếp đãi Bạc Dã Cảnh Hành. Bạc Dã Cảnh Hành cũng không để tâm chuyện đó, lúc nha hoàn dẫn về phòng, nàng còn bận hỏi tình hình ở kinh đô.

Tiếc là Hắc Thủy thành cách Kinh đô xa vạn dặm, ở đây chỉ nghe được vài ba tin đồn đãi, sao có thể cập nhật tình hình chi tiết?

Đèn vừa tắt, Giang Thanh Lưu đã mang thuốc trị thương thượng hạng qua, phòng của Bạc Dã Cảnh Hành không có ai h ầu hạ. Hấn dứt khoát vận công đun nước, lau người cho nàng. Bạc Dã Cảnh Hành cũng không khách

khí, y phục cứ thế từng lớp từng lớp cởi ra, hấn nhìn không chớp mắt, lực đạo trên tay cũng không hề ngừng lại.

Liên tục nửa tháng rong ruổi, ngay cả tắm cũng chẳng mấy khi tử tế. Một đường gió bụi máu huyết, có thể tắm nước ấm một phen như vậy, chẳng khác nào thiên đường. Bạc Dã Cảnh Hành nhắm mắt, thi thoảng nghe Giang Thanh Lưu nhẹ giọng: "Nhấc tay, nhấc chân ..."

Hắn tỉ mỉ lau rửa cho Bạc Dã Cảnh Hành, rồi dứt nàng uống Yên Chi lộ. Bạc Dã Cảnh Hành ở trên ngựa nửa tháng, giờ mới được nằm xuống giường, chớp mắt đã ngái ngủ. Giang Thanh Lưu ngồi bên cạnh, nhìn nàng không chút phòng bị chìm vào giấc ngủ say.

Đoàn người ở lại Bá Đạo môn ba ngày, ba ngày nghỉ ngơi hồi sức, những khuôn mặt bơ phờ mệt mỏi của các vị đại huyệt cũng dần lấy lại vẻ nho nhã, phong lưu. Sau đó không để kéo dài, mọi người nhất tề hộ tống Tô Hạnh Nhi đi Tây Bắc, giao tận tay đại tướng quân Tô Ngư Tiều.

Dọc đường Tô Hạnh Nhi hứa hẹn phong quan cho rất nhiều người, còn thưởng vàng bạc, khiến ai ai cũng vui vẻ. Lúc đưa nàng ta đến cổng quân doanh, Giang Thanh Lưu tự mình tiễn nàng ta xuống ngựa, Tô Hạnh Nhi vẫn còn chút thất vọng: "Các người không muốn thứ gì thật sao?"

Giang Thanh Lưu chỉnh lại vạt váy giúp nàng ta, nhẹ giọng đáp: "Cô biết vì sao chúng ta cứu cô không?"

Tô Hạnh Nhi gật đầu: "Bởi vì cha ta là đại tướng quân Tô Ngư Tiều quyền cao chức trọng."

Giang Thanh Lưu gật đầu: "Bỏ bốn chữ quyền cao chức trọng đi là được rồi."

Tô Ngư Tiều lão tướng quân nhận được tin từ binh sĩ báo lại, lúc ra đến cổng nghênh đón, mọi người đã đi hết. Chỉ có ái nữ đang đứng một mình.

Không một chút trầy thương.

Quay lại Kinh đô, hành trình rõ ràng thông thả không ít. Tuy vẫn còn nuối tiếc chuyện Âm Dương đạo, nhưng truy đuổi người Hồn nửa tháng, tiễn Tô Hạnh Nhi đi Tây Bắc một tháng, lại trở về Kinh đô, Vệ Kiêu đã sớm cao chạy xa bay, có vội cũng chẳng ích gì.

Bạc Dã Cảnh Hành ngồi trên xe ngựa, xe tất nhiên của gia. Nàng rất chú ý đi đầu dưỡng thân thể mình, đầu ngón tay cũng lười nhúc nhích.

Tề Đại tự mình đánh xe cho nàng, không phải vì Giang Thanh Lưu đặc biệt săn sóc, mà là vì những người khác không ai chịu nhận.

Đi qua Thất Túc trấn, Giang Thanh Lưu bỗng nói: "Ta có việc muốn gặp Thái nãi nãi, dừng xe lại đây đi."

Tề Đại dừng xe bên đường lớn, ngay cạnh chính là Trầm Bích sơn trang. Bạc Dã Cảnh Hành dựa vào thành xe, không biết bao lâu, bên ngoài vọng lên tiếng cười đùa. Nàng vén rèm xe, chỉ thấy bên ngoài thị nữ đang ôm một đứa bé mập mạp, đi thẳng về phía Giang Thanh Lưu. Đứa bé ẵm a vung tay, nghịch tóc của thị nữ, lại nghịch con sư tử đá bên cổng.

Bên ngoài trời đang lạnh, Giang Thanh Lưu phất tay với thị nữ, thị nữ liền ôm đứa bé quay lại vào trong.

Giang Thanh Lưu bước lên xe ngựa, Tề Đại vung roi, sơn trang dần bỏ lại phía sau. Bạc Dã Cảnh Hành hạ rèm xe, hiểu tại sao Giang Thanh Lưu muốn dừng xe lại. Khóe môi nàng khẽ nhếch: "Đã lớn như vậy rồi."

Giang Thanh Lưu đương nhiên biết đi đầu nàng đang nói: "Trẻ con đầu lớn rất nhanh. Thoáng chốc đã bắt đầu biết đi, biết nói."

Bạc Dã Cảnh Hành lại ngả người dựa vách xe: "Giờ nghỉ lại ... khi trước không ăn nó, cũng tốt."

Giang Thanh Lưu nhẹ nhàng cầm tay nàng, bốn mắt nhìn nhau, lại là một màn im lặng. Hắn chậm rãi sát, khe khẽ đặt môi lên cánh môi nàng. Bạc Dã Cảnh Hành không cự tuyệt, môi chạm môi, hơi thở hắn sạch

sẽ mang theo hơi lành lạnh. Hai người cứ thế lặng lẽ hôn, không một cử chỉ nào khác.

Nếu chân tình chỉ như tòa lâu giữa không trung chói với, xin cho ta mộng tưởng thân này tại tiên cung, dù chỉ là trong giấy khắc.

Ngày đến Kinh đô, đã là rằm tháng hai.

Đào hoa mơn mớn, gió lay.

Người của Mai gia ở Bất Lão thành vẫn đang vây gác Phù Vân đài, Thánh thượng vài lần muốn chen tay, nhưng không rõ vì sao, vẫn không tỏ rõ thái độ. Đám người Giang Thanh Lưu trong lòng đều hiểu rõ _ các phe phái trong triều đình, hẳn có không ít người bất mãn với Tự Tại yêu đạo, lúc này nhân cơ hội đá xuống giếng. Tin đồn bên ngoài càng ngày càng ác liệt, khiến Thánh thượng chần chừ ra tay.

Cùng Bạc Dã Cảnh Hành quay lại Phù Vân đài, Vệ Kiêu đã sớm không rõ tung tích. Nhưng bên trong vẫn còn rất nhiều vật chứng buộc tội Âm Dương đạo. Còn có một người vẫn luôn vì Âm Dương đạo bào chế đan dược ... Phạm Tố Tố. Lúc Bạc Dã Cảnh Hành bước vào Lâm Tiên các, bên người nàng ta có ba nam thiếu niên trẻ tuổi. Nàng ta đeo mạng, vẫn không chịu để lộ dung nhan.

Bạc Dã Cảnh Hành tiến tới, nàng ta vẫn vô cùng bình tĩnh: "Đại sư huynh."

Bạc Dã Cảnh Hành giống như chưa hề có màn phản bội khi trước, nàng ta vẫn là nàng ta của ba mươi ba năm trước, Phạm Tố Tố vô ưu vô lo của Hàn Âm cốc. Nàng hướng nàng ta giang tay: "Tố Tố, lại đây."

Phạm Tố Tố run rẩy cất bước, nhào vào ngực nàng, bật khóc: "Sư huynh ... ta một mực đợi huynh, đợi rất lâu rất lâu, nhưng huynh không đến, huynh chẳng bao giờ đến!" Bạc Dã Cảnh Hành vỗ vỗ lưng nàng ta: "Ta biết."

Phạm Tố Tố khóc không thành tiếng: "Nơi đó vừa tối đen vừa dơ bẩn, ta sợ hãi vô cùng ..."

Bạc Dã Cảnh Hành vuốt ve tóc nàng ta: "Không sao cả rồi."

Phạm Tố Tố lại khóc một hồi, rồi vẫy tay bảo ba thiếu niên đi tới trước mặt Bạc Dã Cảnh Hành: "Sư huynh, bọn chúng ..." Giọng nàng ta dần nhỏ xuống, Bạc Dã Cảnh Hành nhìn kỹ ba nam tử trẻ tuổi. Một hồi, Phạm Tố Tố mới đề giọng mở miệng: "Đại sư huynh ... ta không muốn bán đứng huynh. Nhưng ta biết, huynh sẽ không bỏ qua cho bọn chúng."

Bạc Dã Cảnh Hành liếc nhìn: "Chúng là con của muội sao?"

Phạm Tố Tố một tay kéo vạt áo nàng, giọng cầu xin: "Đại sư huynh, đời này ta cầu huynh vô số lần, mỗi lần huynh đều đáp ứng. Lúc này, ta chỉ cầu xin huynh một lần cuối, buông tha cho bọn chúng, đại sư huynh. Chuyện năm đó, bọn chúng không biết gì cả."

Bạc Dã Cảnh Hành buông tay, gió thổi vạt áo nàng phấp phất. Nước mắt Phạm Tố Tố đã ướt đầm mạng che: "Đại sư huynh, ta cầu xin huynh."

Bạc Dã Cảnh Hành khom người dịu dàng ta dậy: "Đừng khóc."

Phạm Tố Tố nắm chặt tay nàng: "Đáp ứng ta!"

Ruột cuộc nàng mở miệng: "Các người đi thôi."

Ba nam thiếu niên trẻ tuổi, hai người độ hai mươi tuổi, một người trông chỉ chừng mười bảy, mười tám. Lúc này cả ba đều nhìn sang Phạm Tố Tố, có chút lưỡng lự. Phạm Tố Tố gật đầu, ba người do dự bước khỏi Lâm Tiên các.

Mang theo Phạm Tố Tố rời khỏi Phù Vân đài, Giang Thanh Lưu vẫn đang chờ một bên, Bạc Dã Cảnh Hành bước đến chỗ hắn: "Sai người đưa Tố Tố đưa về chỗ ta ở."

Giang Thanh Lưu liền đề Tề Đại đi, đợi người đi khuất, hắn mới mở miệng: "Đề ta nói một câu với đám Ứng Tuyết, ba nhi tử của Vệ Kiêu ..."

Bạc Dã Cảnh Hành xoay người bước đi, chỉ để lại một chữ hời hợt: "Giết."

Người của Giang Thanh Lưu và Mai Ứng Tuyết tìm ra được vô số bằng chứng phạm tội ở Phù Vân các, khiến Thánh thượng cũng phải long nhan đại nộ.

Tội chứng chất cao như núi, vị Thánh thượng đêm ngày tơ tưởng đắc đạo thành tiên, bất tử bất lão kia cuối cùng cũng phải hạ chỉ, đầu tiên tước đoạt danh hào Tụ Tại thượng sư, phế truất chức vị Quốc sư, dán bằng truy nã. Nhưng mấy tháng thời gian đã đủ để Vệ Kiêu biến mất không còn tung tích.

Biết đi đâu mà tìm?!

Bạc Dã Cảnh Hành lại giống như không hề thất vọng, Giang Thanh Lưu có chút hiểu nàng: "Người đoán ra được hành tung của Vệ Kiêu rồi sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành không đợi hắn đã tìm tòi hết mấy lượt địa cung Âm Dương đạo. Giang Thanh Lưu biết nàng muốn tìm manh mối sư môn nên cũng phái người trợ giúp. Lật tung cả tòa địa cung vẫn không kiếm được tăm tích một ai.

Cuối tháng ba, Giang Thanh Lưu chuẩn bị trở về Trầm Bích sơn trang. Trước khi đi, hắn hỏi Bạc Dã Cảnh Hành: "Mọi chuyện đã xong xuôi, mối thù của Thái gia gia ta cũng nên đến hồi kết thúc."

Bạc Dã Cảnh Hành trái lại không hề mấy may: "Ta chưa tìm được người muốn tìm, chuyện sao đã xong được? Cứ đợi đã."

Cho đến một đêm đầu tháng tư, Bạc Dã Cảnh Hành đang yên ngủ, đột nhiên có người tiến đến. Nàng chống người dậy, thỉnh linh một mũi kiếm từ ngoài lớp màn lụa phóng tới. Bạc Dã Cảnh Hành chưa kịp nhìn kĩ, hai

ngón tay giữ thân kiếm, ngăn nó lại: "Đã trễ thế này, không ngủ đi lại muốn làm gì?"

Bên ngoài màn lụa vang tới giọng của Phạm Tố Tố mang đầy phần nộ, thù hận: "Người giết chết bọn chúng! Người đã đáp ứng ta rồi mà!" Bạc Dã Cảnh Hành cũng không quá bất ngờ: "Tố Tố, dù ta có đáp ứng, vong linh các đồng môn của Hàn Âm cốc chúng ta có thể đáp ứng hay không?"

Cách màn lụa, Phạm Tố Tố khóc tức tưởi: "Nhưng chúng đều là con của ta! Ta sinh ra chúng, nuôi dưỡng chúng hai mươi mấy năm!"

Bạc Dã Cảnh Hành vừa định đáp lại, thành linh phía sau Phạm Tố Tố có một người nhảy ra, chĩa mũi kiếm đâm đến. Một kiếm này hết như xà độc, vừa nhanh vừa hiểm. Bạc Dã Cảnh Hành đang ngồi trên giường, rất khó tránh thoát. Lúc này nàng có một lựa chọn _ nắm lấy mũi kiếm của Phạm Tố Tố, chỉ cần kéo nhẹ, Phạm Tố Tố sẽ chắn trước người nàng, nàng hoàn toàn có thể tránh được mũi kiếm.

Nhưng tại giây khắc đó, Bạc Dã Cảnh Hành lại với một tay giữ đầu Phạm Tố Tố, đoạt kiếm của nàng ta đỡ chiêu. Nhưng vẫn chậm một bước, mũi kiếm của đối phương đã cứa một đường trên cổ nàng. May là nàng đã kịp trở tay dùng màn lụa xoắn lấy thân kiếm của đối phương, khiến tốc độ của y chậm lại, rồi vùng kiếm xuất chiêu, khiến y đành phải lùi bước.

Vết thương ở cổ tuy chảy nhiều máu, nhưng không phải chỗ hiểm.

Người bên ngoài màn đương nhiên sẽ không bỏ cuộc, kiếm trong tay bị kẹt, y bèn vận công xuất chưởng. Bạc Dã Cảnh Hành cũng đáp lại bằng chưởng pháp, hai chưởng va chạm làm cả hai người đều thoáng kinh ngạc. Quả nhiên nội lực của đối phương vô cùng thâm hậu, nhưng cũng là nằm trong dự liệu. Bạc Dã Cảnh Hành hừ lạnh: "Là người sao Vệ Kiêu?"

Cách màn lụa, khuôn mặt của Vệ Kiêu chỉ nhìn thấy loáng thoáng. Hai đòn tập kích của y đã thất bại, y búng đầu ngón tay, một vật màu đỏ tím bắn tới. Bạc Dã Cảnh Hành dùng Phù Hoa chưởng đỡ lại, chưởng pháp đánh tới khiến vật đỏ tím bắn ngược về phía y. Vệ Kiêu đành lùi lại hai

bước, Bạc Dã Cảnh Hành một tay cầm kiếm, tay còn lại để trên đầu Phạm Tố Tố nhẹ nhàng xoa.

Hai người cứ đối mắt như vậy, một hồi, Vệ Kiêu mở miệng: "Người thực sự là Bạc Dã Cảnh Hành? Quả nhiên người đã trở thành trường sinh bất lão."

Bạc Dã Cảnh Hành cười gằn: "Đúng vậy, trước đây ta vẫn luôn không hiểu vì sao, giờ xem ra, có vẻ phải cảm ơn người."

Ánh mắt Vệ Kiêu ánh lên vẻ tham vọng: "Không cần, đợi đến lúc ta ăn quả tim của người, ta mới là người phải cảm tạ."

Bạc Dã Cảnh Hành lắc đầu: "Người nghĩ người còn cơ hội sao?"

Vệ Kiêu ngẩn ra, bất ngờ cửa phòng phía sau bị đá văng, rất nhiều người đứng bên ngoài cửa, đứng phía trước không ai khác ngoài Giang Thanh Lưu. Vệ Kiêu có phần bất ngờ: "Người đã chờ nhiều năm như vậy để báo thù cho Hàn Âm cốc, cuối cùng lại không định giao thủ với ta sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành vỗ nhẹ vai Phạm Tố Tố: "Không giao thủ nữa, người bây giờ cũng là nhân vật có tầm có tiếng, mấy chuyện dễ kiếm công danh như vậy để bọn trẻ làm đi! Chúng ta chiếm hết phong quang như vậy, để thế hệ sau của giang hồ mai một thì không có tốt."

Vệ Kiêu còn muốn nói, Giang Thanh Lưu đã áp tới, muốn ra chiêu tấn công y. Bạc Dã Cảnh Hành lại phẩy tay, nhẹ giọng nói: "Tố Tố, vén màn lụa lên đi."

Phạm Tố Tố vẫn đang nức nở khóc, lúc này đứng dậy, ngoan ngoãn đem màn lụa vén lên. Bạc Dã Cảnh Hành ngẩng dậy, y sam đỏ chói khiến sắc mặt nàng nhìn không tị: "Cung gia oa nhi, người lên trước đi."

Cung Tự Tại đứng một bên ngăn người, nhưng lập tức lấy lại thần hồn, tuốt kiếm: "Vệ Kiêu, Cung mỗ thay mặt những kiếm khách quá cố bị Âm Dương đạo sát hại thỉnh giáo người!"

Vệ Kiêu nhếch miệng cười, người của Giang gia và Mai gia đã vây xung quanh y, y không hề vội vã, xoay người đoạt lấy thanh kiếm của người phía sau: "Bằng người cũng dám xin thỉnh giáo ta sao?"

Một kiếm của y vung ra, Cung Tự Tại đã cảm nhận được sự chênh lệch, kiếm pháp đó vô cùng bình thường, không lấy gì đặc biệt nhưng góc độ và lực đạo đó khiến cho hắn phải chật vật tránh né. Không nghi ngờ gì, giao thủ cùng cao thủ như vậy có thể rút ra được vô số kinh nghiệm thực chiến. Còn Vệ Kiêu cũng có điểm e ngại _ tơ đao của Bạc Dã Cảnh Hành, lời đồn rằng nó có thể lấy mạng người ta trong vô hình. Y quả thực không dám buông lỏng.

Cung Tự Tại đối kiếm với y được ba chục chiêu liền lộ ra dấu hiệu thất bại. Bạc Dã Cảnh Hành đúng lúc này nhón chân nhảy lên, chặn giữa đường mũi kiếm của Vệ Kiêu, xong xuôi lại lùi lại, rồi quay sang Mai Ứng Tuyết một bên: "Mai gia oa nhi lên đi."

Mai Ứng Tuyết đã sớm khó mà kìm nổi hứng phấn, vừa nghe vậy liền vung kiếm chia đến. Bạc Dã Cảnh Hành quay lại trên giường, đắp chăn nằm xem. Mai Ứng Tuyết và Cung Tự Tại cũng gần tương đương nhau, nhưng Cung Tự Tại hành tẩu giang hồ nhiều năm hơn, nếu bàn về kinh nghiệm ứng chiến vẫn mạnh hơn mấy phần.

Mai Ứng Tuyết khi này đã được quan sát một trận giao thủ, cũng có một chút hiểu được đường kiếm của Vệ Kiêu, vậy nên miễn cưỡng đỡ thêm được mấy chiêu. Hắn gục ngã ở chiêu thứ ba mươi hai, lưỡi kiếm đã sắp quệt đứt cổ hắn, ngay lúc này tơ đao của Bạc Dã Cảnh Hành vụt ra, Vệ Kiêu đành thu kiếm về đỡ, buông tha Mai Ứng Tuyết.

Một chiêu của Bạc Dã Cảnh Hành quả nhiên vẫn không hề mai một, nàng thu lại tơ đao: "Thanh Lưu, người lên."

Hai chữ "Thanh Lưu" nàng trịnh trọng nói khiến Giang Thanh Lưu có một cảm giác đặc biệt, giống như tuyệt đối không thể để mọi người thất vọng. Hắn nâng kiếm tiến lên, Vệ Kiêu giao thủ vài đường với hắn liền buông một câu: "Người mạnh hơn hai bọn chúng một chút."

Giang Thanh Lưu cũng không đáp lại, kiếm pháp hư thực biến ảo thì triển trong tay hắn, sinh động lưu loát hết như nước chảy mây trôi. Bạc Dã Cảnh Hành đôi lúc sẽ chỉ điểm: "Ảo có thể là thực, thực có thể là ảo, nếu đã nắm rõ kiếm pháp thì đừng để ý đếm kiếm chiêu."

Kiểm của đối phương, chiêu nào là thực, chiêu nào là ảo? Chiêu nào là để ép hắn tiến vào góc, chiêu nào là để lợi dụng không gian trong phòng chật hẹp, nàng không nói rõ, nhưng từng chiêu từng chiêu đều phân tích.

Giang Thanh Lưu và Vệ Kiêu giao chiến hơn sáu mươi chiêu, rốt cuộc cũng rơi vào thế hiểm. Bạc Dã Cảnh Hành vẫn xuất tợ đao, kịp thời tương trợ hắn. Rồi lại lui đao, nhường chỗ cho Giang Thanh Lưu tiếp tục. Vệ Kiêu nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại không cách nào không đỡ phòng nàng. Giang Thanh Lưu cứ như vậy, sau nhiều lần lâm vào thế yếu, dần dần cũng theo kịp được tiết tấu của Vệ Kiêu.

Hắn cũng bắt đầu dự đoán được đường kiếm thực ảo của Vệ Kiêu. Hắn giao thủ với Vệ Kiêu càng lúc càng lâu, đến chiêu thứ 120, suýt một chút nữa đã chém rách được tay phải của y. Trên trán Vệ Kiêu dần thấm mồ hôi, Bạc Dã Cảnh Hành cười ha hả: "Vệ Kiêu à, bộ xương già này của người sắp để lột chuồng cho bọn trẻ rồi."

Vệ Kiêu cắn răng, thành linh y áp sát tung một chưởng liêu mạng tới Giang Thanh Lưu! Giang Thanh Lưu biết nội lực mình không bằng y, đành giương kiếm đỡ chưởng, người bị văng ra hơn trượng. Vệ Kiêu không muốn đánh lâu, xoay người định rời đi. Nhưng Bạc Dã Cảnh Hành đã bao giờ có phong độ quân tử: "Cung gia oa nhi, Mai gia oa nhi, xem này giờ có rút được gì chưa?"

Mai Ứng Tuyết và Cung Tự Tại cũng đã sớm ngựa ngáy, lúc này đang loạt vung kiếm tung đến. Giang Thanh Lưu phía sau cũng trở kiếm xông tới, Vệ Kiêu nhất thời ba mặt thù địch _ còn thêm Bạc Dã Cảnh Hành đang nhìn chăm chăm như hổ rình.

Nhưng có vẻ Bạc Dã Cảnh Hành không mấy để tâm y, nàng cúi đầu nhìn Phạm Tố Tố đang tựa trong ngực mình: "Không phải muội vẫn luôn muốn đi tái ngoại sao? Tìm lại các đồng môn rồi đi đi."

Khuôn mặt Phạm Tổ Tổ ẩn dưới lớp mạng che: "Sư huynh ..."

Bạc Dã Cảnh Hành nhẹ giọng thở dài: "Sư huynh sẽ không trách muội, muội cũng đừng tốn công oán hận sư huynh. Lấy ơn báo oán, vậy lấy gì báo ơn? Y tạo nghiệp, nên phải nhận lấy quả thôi."

Ba người Giang Thanh Lưu vây chiến Vệ Kiêu, đương nhiên dần chiếm được lợi thế. Lúc này Vệ Kiêu có muốn thoát ra chạy trốn cũng khó mà được. Phần thắng ngày càng nhỏ, bỗng hai mắt Vệ Kiêu đỏ hần lên, y thét một tiếng lớn, xương khớp toàn thân lạch cạch xoay chuyển. Ầm một tiếng, cơ thể y hóa thành làn khói đen bốc lên, giữa không trung chỉ còn lại kiện áo bào, lãng đãng rơi xuống đất.

Bao nhiêu người như vậy nhưng không một ai hiểu rõ, một người đang sống sờ sờ như vật sao có thể đột ngột biến mất, trên đất chỉ còn lớp y phục. Đám người Giang Thanh Lưu lập tức quay sang Bạc Dã Cảnh Hành đang nằm trên giường, nàng cũng không mấy ngạc nhiên: "Đừng nhìn lão phu, lão phu đâu phải thần thánh mà biết y dùng thứ tà ma đạo pháp gì?"

Giang Thanh Lưu quay sang sai người truy đuổi, còn lo rằng Vệ Kiêu đang núp lùm quanh đây, sai một nhóm người ở lại. Đúng lúc này, bên ngoài vang tới một giọng cười, Giang Thanh Lưu vừa nghe đã đoán ra _ Khổ Liên Tử.

Mọi người chạy ra, chỉ thấy Khổ Liên Tử đứng ngay cổng viện, một người dưới đất chỉ lộ ra phần đầu, nhưng mặt y đen thui. Y vươn trảo hướng tới Khổ Liên Tử, con người lộ ra tơ máu hằn đỏ. Người phía trước hoàn toàn không biết lấy một chiêu võ công, y chỉ cần nhấc tay cũng đủ giết lão cả ngàn lần. Nhưng tay y chỉ kịp chạm đến được vạt áo của lão.

Khổ Liên Tử quá rõ ràng với độc tính của dược vật, lão cười ha hả: "Cốc chủ nhà ta đã sớm đoán ra người muốn chạy, đất trong viện đã rải sẵn kịch độc rồi. Một khi chạm phải, độc dược sẽ thâm nhập tim phổi. Người sắp thành tiên thật rồi Vệ Kiêu ạ."

Hai bên trái phải lão lại xuất hiện hai bóng người, là Thủy Quỷ Tiêu và Xuyên Hoa Điệp.

"Cốc chủ quả nhiên dự liệu như thần, ta và Thủy Quỷ Tiêu trà trộn vào cạnh tên yêu đạo này, tiết lộ chuyện Cốc chủ có Ngũ Diệu thần châu giúp trường sinh bất lão cho y biết, y đã không kiên chế được, chui đầu vào rọ!" Xuyên Hoa Diệp hào hứng chạy vào phòng ngủ, đang định khoe công, nhìn một vòng xung quanh mới thấy một người bị thiếu: "Cốc chủ, sư phụ ta đâu?"

Bạc Dã Cảnh Hành vẫy tay, ý bảo hắn lại gần. Hắn đi tới, nàng nhẹ nhàng sờ đầu hắn.

Xuyên Hoa Diệp đột ngột im bặt, kỳ thực kẻ sống trên đầu mũi đao, đã sớm phải quen với sinh tử thất thường của chốn giang hồ này. Thậm chí, chưa chắc đã để lại được một thứ di ngôn, di vật cho người còn sống tưởng niệm tới. Cứ tưởng mình đã nghĩ thông, nhưng lúc đến lượt người thân thiết nhất bên cạnh mình, ai có thể giữ được bình tĩnh?

Khổ Liên Tử kéo Vệ Kiêu từ dưới đất lên, độc tính quá mạnh, lão còn phải mang hai cái bao tay mới dám đụng vào Vệ Kiêu. Vệ Kiêu không thể mở mắt được nổi, Giang Thanh Lưu nhìn sang Bạc Dã Cảnh Hành: "Xử trí thế nào?"

Bạc Dã Cảnh Hành bước tới gần y, lấy ra hai viên Trường Sinh hoàn, để Khổ Liên Tử ép y nuốt. Khổ Liên Tử bóp miệng y, nhét Trường Sinh hoàn, lại thêm một bầu rượu. Men rượu khiến tác dụng phát huy rất nhanh. Vệ Kiêu thân trúng kịch độc, lúc này đã không thể động đậy. Bạc Dã Cảnh Hành lấy một miếng vải lót tay, truyền vào người y một đạo nội lực, được liệu hoàn toàn ngấm: "Những người trong Hàn Âm cốc năm đó, còn ai sống?"

"Hàn Âm cốc ..." Ánh mắt Vệ Kiêu dần dần mê muội, mất đi tiêu cự, "Hàn Âm công tử, Diệp Đình Lan, Khưu Cố Tân ..." y chậm chậm nói ra những cái tên quen thuộc. Hai mắt Khổ Liên Tử lóe lên, Khưu Cố Tân chính là sư phụ của lão, được sư của Hàn Âm cốc năm xưa.

Chưa đợi Vệ Kiêu nói hết, lão đã hỏi: "Bây giờ bọn họ ở đâu?"

Vệ Kiêu máy móc lặp lại câu hỏi của lão, sau đó mở miệng: "Bọn họ ... bị giam tại ... Ngũ đại môn phái. Bạc Dã Cảnh Hành giam tại Trầm Bích sơn trang, Hàn Âm công tử giam tại Thất Túc kiếm phái ... Diệp Đình Lan, Khâu Cố Tân ở Thiếu Lâm ..."

Những cái tên bị nhắc đến khiến tất cả mọi người đều sửng sốt. Đây là .. chuyện gì đang xảy ra?!

Vệ Kiêu lại chầm chậm nói: "Để phá giải bí mật của Ngũ Diệu tâm kinh, Ngũ đại môn phái mỗi bên sẽ tập trung nghiên cứu một bộ tâm pháp."

Vì vậy mọi người đều hiểu.

Tại sao Thất Túc kiếm phái lại muốn tiêu diệt Kinh Phong ỡ? Dĩ nhiên là bởi Kinh Phong ỡ đã nhận ủy thác đi đầu tra Âm Dương đạo, vậy họ đi đầu tra thứ gì? Thứ đó hẳn phải có quan hệ rất lớn tới Thất Túc kiếm phái, mới khiến Bách Lý Từ Sở tự thân xuất mã, tàn sát toàn bộ người trong môn phái. Sau đó một chữ cũng không khai, chỉ có thể tự sát để bảo toàn bí mật.

Tại sao Giang Ân Thiên nhất định phải bắt Giang Thanh Lưu phân rõ giới hạn cùng Bạc Dã Cảnh Hành? Nguyên nhân không hoàn toàn chỉ bởi lòng thù hận. Mà vì ông ta biết, huyết thù của Bạc Dã Cảnh Hành không thể tách khỏi dính líu với Giang gia, vậy nên ông ta không tiếc cả tính mạng ép buộc Giang Thanh Lưu, để hai người chĩa mũi kiếm về nhau.

Một khi sự thật Ngũ đại môn phái cấu kết cùng Âm Dương đạo bị truyền đi, tất cả danh dự sẽ trở thành con số không. Bạc Dã Cảnh Hành ngược đầu nhìn Giang Thanh Lưu, Giang Thanh Lưu cảm thấy có phần bất an: "Người sẽ không định tìm đến báo thù cả Ngũ đại môn phái đâu chứ?"

Bạc Dã Cảnh Hành phẩy tay: "Gọi chủ sự của Ngũ đại môn phái họp lại, lão phu có chuyện thương lượng."

NỢ HỒNG NHAN (YÊN CHI TRÁI)

Nhất Độ Quân Hoa

dtv-ebook.com

Chương 59

Giang Thanh Lưu lập tức phát ra Minh chủ lệnh, cho mời chưong môn của Tứ đại môn phái còn lại, năm người ngồi xuống một bàn. Trừ Bách Lý Thiên Hùng lờm hẩn bằng ánh mắt thù hận, xem ra nỗi đau tang con vẫn chưa nguôi ngoai, ba chưong môn phái còn lại lúc này đều không nói một lời. Bạc Dã Cảnh Hành vào thẳng vấn đề "Thả tất cả môn nhân Hàn Âm cốc các người giam giữ ra."

Bách Lý Thiên Hùng hừ lạnh: "Người nghĩ người là ai? Danh môn chính phái từ khi nào phải nghe người sai sử?"

Bạc Dã Cảnh Hành chậm rãi đáp: "Thả một người, lão phu sẽ cho một tân đệ tử của môn phái các người được giao thủ với lão phu. Lão phu đã nói sẽ giữ lời, thua cũng không giết."

Mọi người đều ngơ ngẩn.

Những đệ tử mới xuất đạo, dù có xuất thân danh môn, được mọi người gọi một tiếng thiếu hiệp, cũng đa phần chỉ có danh mà không có thực. Dù được đối đãi khách khí, nhưng cũng không phải thật lòng tôn kính. Một thiếu hiệp hữu danh vô thực, phải làm thế nào mới có thể trở thành đại hiệp danh xứng với thực? Xưng bá một phương, chưong quản môn phái, thống lĩnh đờng môn sao?

Bọn họ sẽ phải vực mạng lao đầu vào lập công danh, để người đời lấy làm khen ngợi. Mà lúc này đây, cơ hội đang ở ngay trước mắt.

Giao thủ cùng Bạc Dã Cảnh Hành!

Hơn ba mươi năm trước, trận quyết chiến trên núi Nhạn Đãng đã làm tử thương vô số anh hào võ lâm. Chỉ để bắt được nàng! Mà trước mắt, có

một cơ hội giao đấu cùng nàng, hơn nữa dù thua cũng không bị giết chết.

Bách Lý Thiên Hùng có chút động tâm _ từ sau khi Bách Lý Từ Sở chết, Thất Túc kiếm phái không người nối nghiệp, mà những tân đệ tử ông ta trăm cay ngàn khổ bồi dưỡng vẫn chưa thể an tâm.

Một hồi im lặng, Bạc Dã Cảnh Hành đứng dậy: "Thua cũng không giết, đồng thời để bọn chúng thua trận một cách không quá khó coi. Đổi lại, những chuyện liên quan đến Hàn Âm cốc sẽ không bao giờ được nhắc đến nữa."

Trừ Giang Thanh Lưu, bốn vị chương môn còn lại đều cup mắt, cuối cùng vẫn là hỏi một câu: "Thời gian quyết định khi nào?"

Ngày mùng 6 tháng 6, tân đệ tử của Ngũ đại môn phái sẽ giao chiến với Bạc Dã Cảnh Hành.

Vì thể lực nàng không tốt, Ngũ đại môn phái muốn đạt công bằng nên ước định mỗi ngày đấu hai trận, tổng cộng có mười tên đệ tử tham đấu. Trước đó, dĩ nhiên Bạc Dã Cảnh Hành yêu cầu được gặp mặt những môn nhân Hàn Âm cốc bị giam giữ. Hàn Âm công tử giờ đã hơn tám chục tuổi, tuy đầu tóc rối mù, nhưng thần trí vẫn còn đó. Nhìn thấy Bạc Dã Cảnh Hành, ông ta còn nhoẻn miệng cười: "Người vẫn còn sống này."

Bạc Dã Cảnh Hành có rất nhiều chuyện muốn hỏi ông ta, nhưng ông ta chỉ khoát tay, Phạm Tổ Tổ chen lên nhào vào ngực ông ta: "Ai, các người cũng đã hơn sáu chục tuổi rồi, thời gian đúng là chẳng lưu tình gì cả."

Mười tám đệ tử Hàn Âm cốc bị giam giữ, giờ chỉ còn lại mười người. Hàn Âm công tử khi xưa phong hoa tuyệt đại, cũng đã dần dần già đi.

Ngũ đại môn phái chỉ để Bạc Dã Cảnh Hành kiểm chứng thân phận, sẽ không để mọi người được gặp nhau lâu. Bạc Dã Cảnh Hành cũng không nói nhiều lời.

Ngày mùng 6 tháng sáu, trời quang mây tạnh.

Nghe nói Ngũ đại môn phái giao chiến Bạc Dã Cảnh Hành, nhân sĩ giang hồ ồ ạt kéo đến, bên ngoài đấu trường náo nhiệt chẳng khác nào đại hội võ lâm. Bạc Dã Cảnh Hành mặc một bộ trường bào màu đỏ thêu vân vàng, có mấy phần giống như đang trong ngày hỉ thọ. Đệ tử đầu tiên nghênh chiến là Diển Dương của Tùng Hạc phái.

Vì trận giao chiến này, Ngũ đại môn phái đã phải xây một đài cao quan sát. Trưởng lão của Ngũ đại môn phái ngồi ba hàng trước, phía sau là các võ lâm nhân sĩ đến xem. Tin tức truyền đi khắp nơi nên người đến xem vô cùng đông đảo. Ngũ đại môn phái có cảnh giác trước, vậy nên người đầu tiên xuất trận là đệ tử của môn phái yếu nhất - Tùng Hạc phái. Môn phái này chú trọng luyện đan, Vệ Kiêu luyện chế tiên đan hồng trường sinh bất lão, nên y phân môn nhân của Hàn Âm cốc cho bọn họ cũng không có gì lạ.

Có đi đâu, đệ tử của môn phái này lại có võ công kém nhất.

Trong lòng những chưởng môn phái khác cũng thấp thỏm không yên, nếu đệ tử của Tùng Hạc phái thua quá khó coi, bọn họ cũng không muốn tự rước lấy nhục.

Bất an nhất không ai ngoài Diển Dương, lúc này đứng trên đài, hấn vô cùng căng thẳng. Bạc Dã Cảnh Hành rời khỏi chỗ ngồi, nhảy xuống đài đấu. Diển Dương vô thức lùi lại một bước, Bạc Dã Cảnh Hành xuất chiêu, một chiêu này mở màn là để thăm dò thực lực. Diển Dương có chút do dự, Bạc Dã Cảnh Hành cười: "Tiểu oa nhi người sợ gì?"

Diển Dương lập tức nổi nóng: "Ai sợ chứ?"

Bạc Dã Cảnh Hành có lòng an ủi: "Đừng sợ đừng sợ, Thái sư phụ người còn bại dưới tay lão quy, quỳ gối cầu xin lão phu tha mạng đó thôi. Người có thua cũng không nhục nhã lắm đâu. Chỉ chứng tỏ Tùng Hạc phái các người vẫn giữ nguyên phong độ khi xưa thôi, nghe cũng đáng mừng đó chứ."

Diển Dương kính trọng nhất là Thái sư phụ của hắn ta, nghe nàng nói, lửa giận trong hắn bốc lên, nháy mắt bạo khởi, xuất chiêu lao tới. Bạc Dã Cảnh Hành cũng tăng tốc độ công kích, trên đài chỉ thấy hai bóng người

một đỏ một xanh va chạm rồi bắn xa, ban đầu Diễm Dương ra chiêu vì giận dữ, nhưng càng lúc hấn càng cảm thấy mình như một vũ giả.

Đúng vậy, như một vũ giả được vũ sư thượng thừa nhất dẫn dắt từng bậc tiết tấu, hấn men theo bước chân thoăn thoắt của người trước mặt, chiêu thức dần dần trở nên lưu loát. Người bên ngoài nhìn vào, chỉ cảm thấy chiêu thức của hai người tất cả đều mềm mại lạ thường, mà Diễm Dương không chịu nổi một đòn trong ấn tượng của họ, lại có thể tiến lui có độ, vừa công vừa thủ.

Bạc Dã Cảnh Hành tận lực để hấn được phát huy ưu điểm của mình, chiêu thức của hấn vô cùng nhuần nhuyễn, nhưng tốc độ lại khó mà bắt kịp. Vì vậy nàng thả chậm tốc độ, lấy kỹ xảo để ứng đối. Nếu dùng tốc độ thực sự của nàng, chỉ sợ Ngũ đại môn phái sẽ lập tức quay lưng chào tạm biệt.

Diễm Dương không nhận ra điều đó, quần chúng cũng không nhận ra. Trận luận võ này kéo dài ước chừng một canh giờ, cuối cùng tất nhiên là Diễm Dương thua trận. Nhưng thua một cách thuyết phục, bại nhưng vinh, không phải kết cục thảm thương như trong đầu khán giả tưởng tượng.

Tùng Hạc phái chỉ là một môn phái chuyên luyện đan, từ khi nào có được một thiếu niên cao thủ như vậy?

Đám đông trên đài nghị luận xôn xao, lúc này chương môn Tùng Hạc phái - Vân Phách bỗng đứng dậy, bước tới dưới đài chấp tay: "Đệ tử đời thứ tám Diễm Dương của Tùng Hạc phái học nghệ không tinh, tài hèn nhận bại, khiến các vị chê cười rồi."

Mọi người đều dám thất lễ, lập tức một tràng pháo tay. Vì vậy Diễm Dương cứ thế đem được tiếng thơm cho Tùng Hạc phái.

Ba chương môn phái khác cuối cùng cũng thoáng an tâm, nhưng trong lòng ai cũng không khỏi thầm lấy làm khiếp sợ đối với võ pháp của Bạc Dã Cảnh Hành. Ba mươi mấy năm trôi qua, nhưng mỗi chiêu thức của nàng, vẫn mang uy lực kinh phong chấn kém năm xưa.

Trận chiến đầu tiên kết thúc, Bạc Dã Cảnh Hành trở về nghỉ ngơi, Tùng Hạc phái đưa tới một đệ tử của Hàn Âm cốc bị bắt giam _ Mộ Sư Vũ. Ông ta là sư đệ của Bạc Dã Cảnh Hành, nhưng hơn ba mươi năm chịu cảnh giam tù, khuôn mặt đã trở nên già nua khắc khổ. Giang Thanh Lưu sai người đưa ông ta đi thay rửa, Bạc Dã Cảnh Hành quay lại Trầm Bích sơn trang, hai người sư huynh sư đệ gặp lại từ đường sinh cửa tử, nắm tay nhau ôn chuyện hơn nửa ngày không thấy đủ.

Giang Thanh Lưu đương nhiên không làm phiền hai người, hẩn đi sang tiểu viện của Chu thị. Chu thị nhiễm bệnh nặng, nằm liệt giường. Giang Thanh Lưu quỳ trước giường bà, ánh mắt bà chưa từng liếc sang, chỉ hỏi một câu: "Bạc Dã Cảnh Hành còn sống?"

Giang Thanh Lưu cúi đầu: "Vâng."

Bà gật đầu, sau đó không nói gì nữa.

Giang Thanh Lưu vẫn đợi cho đến khi bà ngủ, hẩn mới rời đi, đi xem Giang Mai Hân. Giang Mai Hân đã được một tuổi hai tháng, bắt đầu bập bẹ học nói. Nó sẽ gọi cha cha, gọi lão tổ tông, nhưng nói không rõ, toàn gọi thành lão đồ đồng.

Lúc Chu thị nhìn thấy nó, trên mặt bà mới thoáng có nét cười. Giang Thanh Lưu ôm nó đi phơi nắng, nó sẽ không chịu mà đòi tự bò đi, bò tới bò lui một vòng. Đám thị nữ dùng đệm bông lót một khoảng sân nho nhỏ, cho nó tự chơi trong đó. Bạc Dã Cảnh Hành ôn chuyện cùng sư đệ xong, bước ra khỏi cửa đã thấy nó đang bò bò giữa sân. Giang Thanh Lưu đứng một bên, ánh mắt hai người vô tình chạm nhau, đều khẽ mỉm cười.

Gió lay cành trúc, khiến người ta có cảm giác năm tháng thật an yên.

Buổi chiều đánh một trận, giao chiến với Phương Giác thiền sư của Thiếu Lâm. Cũng là một người nổi bật trong đám tân đệ tử. Thiếu Lâm sở trường là công phu quyền cước, chiêu thức chủ yếu là bá đạo, cương mãnh. Nàng lấy cứng đối cứng, mỗi lần giao thủ đều ác liệt vô cùng, khiến quần chúng vây xem vô cùng mãn nhãn.

Nhưng đánh đấu như vậy rất tiêu hao thể lực, Giang Thanh Lưu ng ồi ở Minh chủ vị trên cao, ánh mắt tr ần tĩnh, con người lại u ám. Còn Bạc Dã Cảnh Hành tuy áo trong ướt đẫm nhưng vẫn còn đủ kiên trì. Chiêu cuối cùng tuy quật ngã Phương Giác trên mặt đất, nàng cũng phải lùi lại hai bước mới giữ vững được thăng bằng.

Dưới đài vang lên một tràng vỗ tay khen ngợi, Giang Thanh Lưu đứng đây, ánh tịch dương hắt lên bóng lưng lẫm liệt của người đứng trên võ đài. Cả người nàng như nhòa đi trong tia sáng.

Đêm đó, Thủy Quỷ Tiêu đi sang xoa bóp lưu thông máu huyết cho Bạc Dã Cảnh Hành. Nàng ng ười trên tháp quý phi, chưa ngáp đã chìm vào giấc ngủ. Giang Thanh Lưu có tới một lần, Thiếu Lâm như hẹn giao tới một đệ tử khác của Hàn Âm cốc. Nhưng Bạc Dã Cảnh Hành đã không còn sức gặp. Trận đấu như vậy, so với giết chết một người còn tốn sức hơn gấp bội.

Tổng cộng mười trận giao chiến, những đệ tử của Hàn Âm cốc lần lượt được trả về. Những ngày này, Bạc Dã Cảnh Hành ngay cả Phạm Tố Tố cũng không gặp, chỉ có Khổ Liên Tử và Thủy Quỷ Tiêu hàng ngày túc trực bên người nàng, sắc thuốc, tử mĩ hầu hạ.

Khâu Cỗ Tân, Diệp Đình Lan, những cố nhân khác cũng đã quay lại. Gặp lại được nhau, người rơi lệ khóc, người thở dài cảm thán. Biết Bạc Dã Cảnh Hành mấy ngày này phải tập trung tinh thần ứng chiến đệ tử của Ngũ đại môn phái nên họ cũng không tới làm phiền. Mà nàng cũng như kỳ vọng của bọn họ, từng trận từng trận đánh bại những tân đệ tử kia.

Không chỉ đánh bại, mà còn để mỗi đối thủ phát huy hết thủy sở trường, nhận thua một cách thích đáng. Đệ tử của Thất Túc kiếm phái - Bách Lý Lưu Hương sau khi cùng Bạc Dã Cảnh Hành giao chiến một hồi, không khỏi lấy làm cảm khái: "Khi trước cậy tài nên kiêu ngạo, giao chiến một trận xong mới hiểu được thế nào là ếch ng ồi đáy giếng."

Trận chiến cuối cùng cũng đến hồi kết thúc, Bạc Dã Cảnh Hành thành công đón về Hàn Âm công tử - Bạc Dã Phi Phàm. Mấy ngày mệt đến mức không đi gặp ai, nhưng nàng vẫn tự mình giúp Bạc Dã Phi Phàm rửa mặt

chải đầu, một mái tóc đã từng đen như mực, giờ đã hoa râm, khô xác, chẳng thể vào nếp.

Bạc Dã Phi Phàm ngẩng nhìn trước gương, trên người đã đổi lại áo bào mới. Khuôn mặt tuy hằn nhiều nếp nhăn nhưng lại có vẻ phá lệ hiên từ: "Không nghĩ tới còn có ngày được gặp lại."

Mười người đệ tử phía sau Bạc Dã Cảnh Hành đồng loạt quỳ xuống. Ông ta lắc đầu: "Người đã cứu hết mọi người rồi, sau đó còn tính toán gì không?"

Bạc Dã Cảnh Hành gật đầu: "Ta sẽ để người đưa ngài đi tái ngoại, Tân Nguyệt Ca đã an bài một nơi, có hẳn lo liệu, không phải đáng ngại."

Bạc Dã Phi Phàm gật đầu, Phạm Tố Tố rót cuộc mở miệng: "Đại sư huynh, huynh thì sao?"

Bạc Dã Cảnh Hành xoa đầu nàng ta: "Sư huynh còn một chuyện chưa làm xong, mọi người đi trước, ta sẽ đến sau."

Dợi mọi người đầu lui xuống, Bạc Dã Cảnh Hành đỡ Bạc Dã Phi Phàm xuống giường: "Sư phụ, đệ tử bây giờ cũng không còn trẻ nữa, ngài cũng nên nói cho ta biết một số chuyện. Tại sao ta không già đi, tại sao tự dừng lại biến thành một thân nữ nhi?"

Bạc Dã Phi Phàm vỗ vỗ tay nàng, nhắm mắt im lặng một hồi, cuối cùng mở miệng: "Sư phụ nói, người đừng thất vọng. Hàn Âm cốc năm đó kỳ thực là dưới trướng Tự Tại thượng sư. Ngũ Diệu tâm kinh cũng là nội công tâm pháp xuất phát từ Ngũ đại môn phái, vì sư đã thay đổi nó để tương ứng với Ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ. Nhưng mỗi bộ tâm kinh vẫn sinh ra tương khắc với nhau, không thể đồng thời tồn tại trong cơ thể con người được. Tự Tại thượng sư luôn muốn luyện chế tiên đan để trường sinh bất lão, năm đó ta phục tùng hắn, nên cũng ra sức tìm tòi. Sau, vì sư lại gặp được người, căn cốt thanh kỳ, là một kỳ tài luyện võ."

Nhắc tới những chuyện cũ, ông ta như nhớ lại đứa bé ấu học nói năm ấy: "Vì sư đưa người về Hàn Âm cốc, để người tu luyện Thần Tinh tâm

kinh. Không ngờ công pháp của Thần Tinh tâm kinh quá mãnh liệt, làm mất đi bản thể nữ nhi của người, khiến người càng lúc càng trông giống một nam nhân. Ban đầu ta nghĩ nam nhân cũng không tệ, nên không nói sự thật cho người biết. Nhưng sau, các sư thúc sư bá của người vì nóng lòng đạt thành, lại phát hiện ra nếu ăn được quả tim của người tu luyện tâm kinh sẽ tu thành được cả năm bộ tâm kinh mà không bị tẩu hỏa nhập ma. Biết được chân tướng đó, đương nhiên ta cực lực phản đối, nhưng bọn họ lại lén lút moi tìm đồ ng môn, dưới cơn thịnh nộ, ta trục xuất tất cả bọn họ khỏi sư môn. Không ngờ bọn họ lại mật báo chuyện đó với Tự Tại thượng sư. Thực ra, khi đó sư phụ cũng đã tìm được một vài manh mối về phương pháp dung hợp Ngũ bộ tâm kinh. Trong một lần đi Tây Vực, ta phát hiện thấy một viên kỳ châu, có thể tổng hợp được âm khí và dương khí trong cơ thể."

Những chuyện năm xưa trong lời kể vẫn rõ mồn một, hết như mới chỉ hôm qua: "Tiếc rằng thứ kỳ châu đó rất khan hiếm, sư phụ đã tính, những đệ tử trong cốc tuy tư chất không tệ nhưng vẫn chưa phải xuất chúng, không bằng đem người ra thử nghiệm trước."

Bạc Dã Cảnh Hành nhất thời tối sầm mặt: "Ngài đúng là ân sư của ta."

Bạc Dã Phi Phàm phẩy tay: "Bỏ qua mấy tiểu tiết đó đã. Chung là, sau khi cho người nuốt hạt châu đó, Tự Tại thượng sư bắt đầu có hành động. Ta biết tình hình không ổn, vốn muốn trục xuất người khỏi sư môn, để người mang Tố Tố rời đi. Không ngờ khi đó người đã chấp chưởng Hàn Âm cốc quá lâu, ta... đuổi không nổi người."

Bạc Dã Cảnh Hành dịu ông ta xuống giường, bỗng nói một câu: "Thực ra khi đó, nếu ngài giao ta cho Vệ Kiêu để bảo vệ mình cũng không quá đáng trách."

Bạc Dã Phi Phàm lắc đầu: "Nhưng nếu giao người ra, với tính cách của Tự Tại, chắc chắn hẳn sẽ moi tìm người để lấy Ngũ Diệu thần châu. Dù sao... người cũng là hài tử của ta."

Bạc Dã Cảnh Hành không nói gì thêm, chỉ thay ông ta dếm lại góc chăn. Ông ta đã già thật rồi, người ấy đã chôn giữ bí mật của Ngũ Diệu thần

châu ba mươi mấy năm, không hé miệng nửa chữ. Chỉ bởi vì một câu nói vu vơ, nhẹ bằng ấy.

Ngày hôm sau, Giang Thanh Lưu chính thức tuyên chiến cùng Bạc Dã Cảnh Hành, khác với trận chiến cùng mười thế gia đệ tử khi trước, đây là trận quyết chiến sinh tử.

Tất cả nhân sĩ giang hồ đều không rời đi, chính vì chờ đợi trận quyết chiến có một không hai này. Bạc Dã Cảnh Hành giương cao hai ngón tay, bên dưới đài mọi người xôn xao bàn tán, nàng chỉ cười cười, rời khỏi trường đấu. Đêm đến, Giang Thanh Lưu một mình đến tìm nàng: "Có ý gì?"

Lúc này Bạc Dã Cảnh Hành mới chầm chậm nhả từng chữ: "Muốn giao chiến với lão phu, có hai điều kiện. Thứ nhất, người phải phái người đưa sư phụ ta và các môn nhân của Hàn Âm cốc đến Kinh Vân sơn, giao cho Tân Nguyệt Ca thỏa đáng. Thứ hai, ở địa điểm Hàn Âm cốc khi trước có một bia công danh Giang Thiệu Tang từng dựng, bên dưới mai táng di cốt đồng môn Hàn Âm cốc của ta. Người để ta dời di cốt của họ đi chôn cất nơi khác, lão phu sẽ nhận lời ứng chiến, cho người cơ hội báo thù."

Giang Thanh Lưu trầm ngâm: "Nhóm người sư phụ người ta có thể phái người đưa đi. Nhưng bia công danh là do các đồng đạo võ lâm tự tay dựng lên, sao có thể tùy ý dỡ bỏ được?"

Bạc Dã Cảnh Hành nhún vai: "Vậy người cũng đừng mơ đến chuyện báo thù. Để Chu thị đang sống tức phát chết đi."

"Người..." Giang Thanh Lưu hít sâu: "Ta có thể đưa người đến Hàn Âm cốc, tự người di dời di cốt của đồng môn. Nếu có người gây khó dễ, đó là chuyện của người."

Bạc Dã Cảnh Hành lập tức đáp: "Một lời đã định!"

Hôm sau, Bạc Dã Cảnh Hành đi đến địa điểm Hàn Âm cốc khi trước, đám người Bạc Dã Phi Phàm cũng đồng loạt đi theo. Bạc Dã Cảnh Hành đem theo vài nam đỉnh, cũng không lật đổ bia công danh ở Hàn Âm cốc mà

chỉ sai người đào lên những hài cốt bị chôn bên dưới. Gió hạ thổi qua sơn cốc, hoa trên núi đang vào vụ nở. Mùi nhang phảng phất như vong linh đang hiện diện.

Lớp đất cứng bên trên bị đào ra, Bạc Dã Cảnh Hành để những tên nam đinh lui xuống, tự mình tiến đến, dùng tay nhẹ nhàng phủi lớp đất đá. Giang Thanh Lưu đi tới: "Làm gì vậy?"

Bạc Dã Cảnh Hành chuyên chú đem những di cốt bên trong lấy ra: "Cuộc xằng sắc nhọn, không nở để xây xát di hài người đã khuất, tự ta làm là được." Những người Diệp Đình Lan, Khâu Cố Tân bên cạnh cũng lục tục tiến đến giúp, bên dưới bia công danh này là hơn ba trăm nhân khẩu của Hàn Âm cốc. Ba trăm cỗ di hài, mọi người đào tìm mất tổng cộng ba ngày.

Ba ngày sau, Bạc Dã Cảnh Hành dùng lửa thiêu rụi toàn bộ di cốt, rải xuống sông.

Một trận giao chiến giữa Bạc Dã Cảnh Hành và Giang Thanh Lưu khiến cả võ lâm rung động. Người đến xem chiến nhi ều không kể xiết, từ khắp các môn phái ập đến. Địa điểm là Hàn Âm cốc khi trước, Giang Thanh Lưu chọn nơi này, vốn là vì không muốn quá đông người tới xem. Nhưng dù xa xôi hẻo lánh, chúng nhân sĩ vẫn không quản ngại trèo đèo lội núi quây đến.

Hôm đó, khi hai người đồng loạt bước ra khỏi Tr ầm Bích sơn trang, Bạc Dã Cảnh Hành h ồng y như lửa, Giang Thanh Lưu một thân tuyết y trắng muốt. T ềĐại đã chuẩn bị sẵn xe ngựa, chỉ đợi đám người Bạc Dã Phi Phàm đi ra là xuất phát.

Giang Thanh Lưu biết Bạc Dã Cảnh Hành lo ngại những môn phái khác sẽ lật mặt, trong lúc hấn và nàng quyết chiến, những đệ tử Hàn Âm cốc sẽ được đưa đi. Để bốn môn phái khác kịp nhận ra cũng không có cách nào truy đuổi nữa. Hấn cũng không có gì phản đối, dù sao những đệ tử Hàn Âm cốc đó có bị giam giữ nữa hay không cũng chẳng thể tạo được uy hiếp đối với Giang gia.

Những người đang đưa tiễn, kỳ thực mới là những người phải rời đi. Bạc Dã Cảnh Hành ngoảnh đầu nhìn Bạc Dã Phi Phàm đang tiễn mình ra cửa: "Bọn trẻ cũng sẽ đi cùng ngài, chiêu cố chúng một chút."

Bạc Dã Phi Phàm gật đầu, cuộc tụ họp ngắn ngủi, giây lát đã phải chia ly. Phạm Tố Tố đứng một bên, từ chuyện lần đó nàng ta không mở miệng câu nào cùng Bạc Dã Cảnh Hành, nhưng lúc này hai mắt cũng đã đỏ ửng: "Huynh đi sớm về sớm."

Bạc Dã Cảnh Hành gật đầu, nước mắt nàng ta không nén nổi trào trên khóe mi: "Ở ngoài biên tái, Tố Tố sẽ hâm rượu chờ."

Bạc Dã Cảnh Hành xoa xoa đầu nàng: "Đi đi, biên tái lạnh giá, nhớ chăm sóc tốt cho sự phụ."

Mọi người dần dần xa khỏi Trầm Bích sơn trang, Giang Thanh Lưu vẫn đứng ở cửa, đến khi bóng dáng nàng dừng lại trước mắt, mới nói: "Đi thôi."

Bồng hân mở miệng hỏi: "Có muốn qua nhìn Mai Hồn một chút không?"

Bạc Dã Cảnh Hành lắc đầu, bước nhanh về phía trước, qua khỏi cổng lớn, vén vạt áo leo lên xe ngựa. Giang Thanh Lưu đã lâu không phải cưỡi ngựa có chút không quen. Bạc Dã Cảnh Hành vén rèm xe quay sang hân: "Nếu người sợ giao chiến, chỉ cần quỳ xuống dập đầu với lão phu ba cái, trận này coi như bỏ qua."

Giang Thanh Lưu: "..."

Tại Hàn Âm cốc khi trước, sớm đã người người tập nập.

Bạc Dã Cảnh Hành và Giang Thanh Lưu vừa đến, đám đông cũng tự động lui bước nhường đường. Bạc Dã Cảnh Hành nhún người nhảy lên, đập trên tấm bia công danh: "Tiểu oa nhi Giang gia, cho ta nhìn thử Giang gia các người có tài cán gì."

Giang Thanh Lưu không muốn nói chuyện, đã vô số lần hắn nghĩ tới thời khắc này, nhưng khi nó thực sự đến, hắn lại bình tĩnh đến lạ. Hắn là tôn tử của Giang gia, một trận chiến này bất luận thế nào cũng không thể để thua! Hắn đứng trước bia công danh, kiếm trong tay dần tỏa ra hàn khí thấu xương.

Bạc Dã Cảnh Hành gật đầu: "Thú vị đấy."

Đấu trường là tại điện quang hỏa thạch, tơ đao đỏ rực sẽ đối đầu với tuyệt thế thần binh Trảm Nghiệp kiếm. Không ai rõ hơn Giang Thanh Lưu, yếu điểm của Bạc Dã Cảnh Hành là thể lực của nàng. Hắn không ngừng thay đổi góc độ tấn công, buộc nàng phải di chuyển. Bạc Dã Cảnh Hành đối mặt với những đòn công kích mãnh liệt của hắn, như con thuyền đơn độc gặp phải vũ bão.

Nhưng dù chỉ là một con thuyền đơn độc, cũng là một con thuyền gan góc và dai dẳng. Nàng thông thả ứng đối từng đòn công kích của Giang Thanh Lưu, tơ đao trong tay vững vàng kiên cố Trảm Nghiệp kiếm của hắn. Dù là góc tấn công nào, nàng cũng có thể dễ dàng ứng phó. Giang Thanh Lưu đề khí tung người, một kiếm vung ra, chém về phía bia công danh.

Va chạm khiến tia lửa bắn ra tứ phía. Bạc Dã Cảnh Hành đáp người xuống, Giang Thanh Lưu từ trên cao tấn công về phía nàng. Bạc Dã Cảnh Hành khẽ nhíu mi, thứ nàng khó đối phó nhất là những đòn tấn công vừa nhanh vừa mãnh liệt như vậy.

Nàng chỉ có thể gồng mình đáp lấy từng chiêu, kiên nhẫn đợi chờ thời cơ. Nhưng tốc độ của Giang Thanh Lưu càng lúc càng nhanh, Bạc Dã Cảnh Hành cũng đẩy nhanh tốc độ theo hắn. Mọi người đứng nhìn thấy hoa cả mắt. Mai Ứng Tuyết đứng cạnh Nguyên Lượng đại sư không nhịn được quay sang hỏi: "Đại sư, ngài nghĩ thắng bại sẽ thuộc về ai?"

Nguyên Lượng đại sư lắc đầu, tuy trước mắt nhìn như Giang Thanh Lưu đang chiếm thế thượng phong, nhưng Bạc Dã Cảnh Hành vẫn đang thủ nhiều công ít. Đây chính là một con xà độc đang ẩn núp, chỉ cần hở ra

một cơ hội, sẽ chuyển bại thành thắng, kết thúc cuộc chiến. Trận này so với những trận đấu khi trước càng hoa lệ, hung hiểm hơn gấp bội lần.

Những người có kinh nghiệm đều nhìn ra hai người đang dồn toàn lực để ứng chiến. Điều đó cũng là dĩ nhiên, vì đây là trận chiến sinh tử, hai người họ đã định không chết không dừng. Tơ đao của Bạc Dã Cảnh Hành rớt cuộc phóng vút lên, trên khán đài mọi người hít sâu nhìn không chớp mắt, tơ đao kia xoắn lấy Trảm Nghiệp, phần đuôi lại quét về phía cổ Giang Thanh Lưu, Giang Thanh Lưu cố gắng ngửa người về sau nhưng không tránh khỏi bị nó quét rách một vết ngay giữa yết hầu. Nếu không phải do nó xoắn lấy Trảm Nghiệp nên chiều dài bị thiếu, thì một đòn này đã đủ lấy mạng hắn.

Mà cũng bởi vậy, tơ đao đã lưu lại trên cổ hắn một vết máu dài.

Bạc Dã Cảnh Hành trong lúc hắn đang cả kinh, lập tức tấn công. Giang Thanh Lưu ở giữa vòng xoáy chỉ cảm thấy khắp nơi là những đao hòng quang, không thể phân rõ đâu là thực đâu là ảo. Huyết dịch trong cơ thể như trực trào, hắn dồn toàn bộ tốc độ và sức lực vào tay cầm Trảm Nghiệp, dần dần bắt kịp được quỹ tích của thứ binh khí hủy diệt này.

Thân ảnh hai người nhanh đến chóng mặt khiến người xem phải ngừng cả hô hấp. Chỉ cần một chỗ sơ hở coi như kết cục đã định. Mai Ứng Tuyết đứng cạnh Cung tự Tại, hai người đều căng thẳng vô cùng. Nguyên Lượng đại sư bên cạnh khẽ nói: "Nàng ta sắp xuất chiêu tiếp."

Mai Ứng Tuyết còn chưa kịp phản ứng đã thấy tơ đao của Bạc Dã Cảnh Hành đang quay cuồng như vũ bão bỗng ngừng lại tại một điểm, nhưng Giang Thanh Lưu vẫn không ngừng lại _ vừa trải qua một hồi quay cuồng phòng ngự, kiếm trên tay hắn đang quen với tốc độ của tơ đao nên nhất thời phản ứng không kịp. Chiêu thức đã thoát khỏi khống chế của não bộ, hắn còn chưa kịp nghĩ tới đòn đánh kế tiếp, kiếm đã tự động vung ra.

Đúng tại lúc đó, tơ đao của Bạc Dã Cảnh Hành đang ngừng lại đột ngột phóng ra, vút về phía hai vai Giang Thanh Lưu. Trong lòng Giang Thanh Lưu cả kinh, lúc này mới nhận ra mình trúng kế, rút kiếm trở về không còn kịp, hắn lao người xuống bên dưới, hai chân tiếp đất. Trong lòng thẩn

cảm thấy may mắn mình đã không cố rút kiếm lại, nếu không bằng tốc độ và sự sắc bén của tơ đao, có lẽ đã chém đứt một cánh tay của hắn.

Mọi người xung quanh đều thở phào, trên trán Bạc Dã Cảnh Hành đã thấm mồ hôi, Giang Thanh Lưu còn dưới mặt đất, nàng nhắm mắt, không nhúc nhích. Giang Thanh Lưu cũng không manh động di chuyển, Hắn biết Bạc Dã Cảnh Hành chỉ cần nghe âm thanh cũng biết được vị trí của hắn, vậy nên lúc này chỉ cần hơi chút bất cẩn là đủ cả đời ân hận.

Một hồi im lặng khiến khán đài căng thẳng vô cùng, một khắc sau, hắn tung người nhảy lên, chiêu cuối cùng trong Cửu phân kiếm pháp - Hợp kiếm thức!

Bạc Dã Cảnh Hành lập tức lấy tơ đao ngăn lại, khoảng khắc áp sát, tay phải Giang Thanh Lưu bất chợt tung ra, một nắm cát bay tới trước mắt! Khoảng cách quá gần, Bạc Dã Cảnh Hành gần như không thể né tránh. Nàng vô thức nghiêng đầu, nhưng vẫn không quên ngăn lại một chiêu Hợp kiếm thức, đúng là một đòn đánh tính toán vào đâu ra đấy, Giang Thanh Lưu thừa lúc nàng nhắm hai mắt, lập tức thu kiếm, một kích đập vào giữa ngực nàng.

Bạc Dã Cảnh Hành lùi liên tiếp về sau mấy bước mới đứng vững được cơ thể. Ngực truyền đến cảm giác đau nhức vô cùng, sắc mặt nàng trắng bệch.

Giang Thanh Lưu lập tức áp tới, Hợp kiếm thức mang một tư thái như sét đánh, sát khí toàn thân tỏa ra khắp nơi.

"Bạc Dã Cảnh Hành." Hắn nghe thấy giọng mình, trong nắng mai còn thoảng mùi hoa cỏ.

"Ừ?" Bạc Dã Cảnh Hành nhẹ giọng đáp lại, tơ đao trong tay cũng theo đó vụt ra, một kích này là để phá vỡ chiêu thức của hắn. Giang Thanh Lưu chỉ cảm thấy trên mặt đau rát, tơ đao quét qua gò má hắn, nhưng có vẻ như Bạc Dã Cảnh Hành đã tính lệch, chiêu dài kém một tấc chỉ đủ lại lại một vết trầy da.

Giang Thanh Lưu không do dự nữa, Hợp kiếm thức vẫn chưa phải hết, lập tức hất đổi tay _ là chiêu thức thứ mười của Cửu phân kiếm pháp. Bạc Dã Cảnh Hành chưa kịp phản ứng, mắt nàng vẫn còn vương bụi cát, một chiêu như sấm sét xé gió mà tới, nàng bất đắc dĩ phải lấy tay không đỡ kiếm. Nhìn trường kiếm trong tay Giang Thanh Lưu càng lúc tới gần, bỗng Trảm Nghiệp kiếm cách một tiếng, lưỡi kiếm bắn ra! Lưỡi kiếm bỗng tách ra bắn tới làm Bạc Dã Cảnh Hành không thể né tránh, chỉ thấy kiếm như bạch quang, đâm phập vào ngực nàng, nháy mắt xuyên tim.

Nàng hít sâu một hơi, xung quanh tất cả đều im lặng.

"Kiếm pháp tốt, nội lực cũng tốt." Nàng nhẹ giọng, "Chiêu thức cuối cùng này, tên gọi là gì?"

Giang Thanh Lưu nắm chặt chuôi kiếm, mũi kiếm Trảm Nghiệp vẫn đang cắm chặt trên lồng ngực nàng: "Cổ kiếm tình thâm."

Một chiêu kiếm pháp quỷ dị vô tình, biến hóa thất thường, vậy mà lại có tên gọi cổ kiếm tình thâm. Bạc Dã Cảnh Hành gật đầu: "Người thắng."

Xung quanh như chết lặng, chỉ có thái dương đang từ từ ló dạng. Áng mây đỏ màu máu, đất trời nhuộm một sự ảm đạm.

Giang Thanh Lưu quy người, sắc mặt Bạc Dã Cảnh Hành đã trở nên trắng bệch, hất buông chuôi Trảm Nghiệp trong tay, nắm lấy tay nàng. Dao tơ cũng tuột xuống một bên, chỉ còn mười đầu ngón tay đan chặt, Giang Thanh Lưu cố gắng không để cho thanh âm mình lạc giọng: "Có lời gì muốn ta nói lại cho Mai Hân không?"

Bạc Dã Cảnh Hành mở mắt, những tia sáng lấp lánh như hút lấy ánh nhìn. Nàng với tay, muốn chạm tới ánh dương quang, nhưng tia sáng lại vụt mất, hóa thành những chấm nhỏ li ti. Nàng chần chừ nghiêng đầu, cổ tay bất chợt rũ xuống, đặt gọn trên đầu gối hất.

Thời gian, lúc người chẳng màng đến, người thỏa sức phung phí nó, nhưng lúc người muốn trân trọng, muốn níu kéo nó, nó đã chẳng còn dư lại.

"Trang chủ..." bên cạnh có người mở miệng, Giang Thanh Lưu từ từ đứng dậy, cởi tấm áo ngoài bọc lấy thi thể của nàng. Tơ đao lẻ loi, đơn độc nằm một bên, Giang Thanh Lưu nhặt nó lên, đặt vào tay nàng. Sau đó hắn nhận ra, độ dài của tơ đao có điểm khác thường. Hắn đã định quyết chiến cùng nàng, dĩ nhiên cũng tìm hiểu rất nhiều về thứ vũ khí đó, nhưng lúc này...

Phía đuôi của tơ đao, vết cắt vẫn như mới.

Ra là vậy, thì ra là vậy. Cuối cùng hắn cũng hiểu được tại sao hai lần rơi vào thế hiểm, thứ thần binh diệu khí này chỉ lưu lại trên người hắn hai vết cắt nhàn nhạt. Trước lúc lâm trận, nàng cắt đứt một tấc tơ đao.

Xung quanh mọi người nhỏ giọng nghị luận, công lao trừ tặc lần này cuối cùng vẫn thuộc về Giang gia.

Hai ngày sau, Giang Thanh Lưu đem người đến Hàn Âm cốc lập lại bia công danh, hắn cầm Trảm Nghiệp kiếm đã gãy tự tay khắc _ võ lâm chính đạo tại đây diệt trừ dư孽 Hàn Âm cốc Bạc Dã Cảnh Hành.

Phía dưới là một dòng chữ nhỏ: Minh chủ Giang Thanh Lưu, ngày x tháng x năm x.

Trở lại Trầm Bích sơn trang, Giang Thanh Lưu trước tiên đến gặp Chu thị. Chu thị vẫn nhắm hai mắt, mắt thấy đã sức tàn lực kiệt. Giang Thanh Lưu đứng bên giường bà, một hồi lâu mới nói: "Tôn nhi... đã tru diệt Bạc Dã Cảnh Hành."

Chu thị mở mắt, nhích tay bảo hắn lại gần. Giang Thanh Lưu đi tới, Chu thị với tay sờ lên mặt hắn: "Vong phu đã bị xóa tên khỏi gia phả, ta cũng không tính là người của Giang gia nữa. Sau khi ta chết, đừng chôn ở tổ lăng Giang gia."

Giang Thanh Lưu gật đầu, Chu thị thở dài: "Ta mệt rồi, rời đi."

Hắn vừa bước khỏi tiểu viện của Chu thị, phía sau đã có thị nữ hốt hải chạy đến: "Tộc trưởng, Thái phu nhân... đi rồi."

Ba ngày sau, Giang Thanh Lưu phát tang cho Chu thị, tuân theo di mệnh, không chôn cất trong tổ lăng Giang gia. Giang Thanh Lưu chọn một ngày lành hạ huyết, nơi chôn cất rất gần với nơi chôn di cốt của Giang Ân Thiên. Có đi đâu nơi hoang vu hẻo lánh, cỏ dại đã mọc thành rừng. Xương khô cho chó gặm, cốt nhân sao cảm được cốt âm.

Thân thể Giang Thanh Lưu càng ngày càng sa sút, những năm này tuy có nhiều nữ nhi lọt mắt xanh, nhưng hắn không tái hôn. Năm Giang Mai Hồn được năm tuổi, thiên phú tập võ đã triển lộ kinh người. Dù là chiêu thức gì, chỉ cần thấy qua đã nhớ rõ. Tiếc rằng phương diện đọc sách quả thực vô cùng be bét.

Sáu tuổi đã phải đối qua rất nhiều giáo tập tiên sinh, nhưng vẫn chữ được chữ cái. Một hôm Giang Thanh Lưu dạy nó viết chữ "sách" tốn hơn canh giờ, tức quá quăng bút bỏ đi. Giang Mai Hồn sợ hãi đuổi theo: "Cha.."

Giang Thanh Lưu bực quát: "Đừng có gọi ta là cha!"

Giang Mai Hồn cúi đầu đứng một bên, lắp bắp gọi: "Đại chất tử..."

Giang Thanh Lưu: "..."

Lúc Giang Mai Hồn lên bảy, từ biên tái truyền đến một tin đồn, có thiếu niên hành tẩu ở biên tái gặp được một kỳ nhân, hỏi xin danh tính, đáp rằng: Bạc Dã Cảnh Hành. Nghe tin, thân thể Giang Thanh Lưu mới thoáng chuyển biến tốt hơn, vài lần muốn đi ra biên tái, nhưng Giang Mai Hồn còn chưa an tâm, Giang gia sự vụ lại chằng chịt, hắn không cách nào bứt ra được.

Giang Mai Hồn mười tuổi, lập hôn ước cùng nữ nhi của Mai Ứng Tuyệt - Mai Thiên Thiên. Mai Thiên Thiên rất hay qua lại Trầm Bích sơn trang, nữ hài tính liệch như lửa, khiến cho trên dưới Trầm Bích sơn trang thêm phần náo nhiệt.

Giang Mai Hồn mười lăm tuổi, một thân võ nghệ đã đủ kinh hãi giang hồ. Nhưng phương diện văn vở quả thực không lời diễn tả, một bài thơ hai năm vẫn đọc chẳng ra hồn.

Giang Mai Hồn mười bảy tuổi, chính thức cưới Mai Thiên Thiên làm thê tử. Mai Thiên Thiên tài hoa xuất chúng, xuất khẩu thành thơ. Hai người cả ngày xiên xẹo nói móc, gà bay chó sủa.

Giang Mai Hồn mười chín tuổi, đưa con đầu tiên được sinh ra, là một nam hài. Giang Thanh Lưu đặt tên Giang Lộ Bạch. Đường đã dọn, liệu có đợi thấy người về?

Giang Mai Hồn hai mươi tuổi, Giang Thanh Lưu muốn giao lại sự vụ Giang gia, nhưng thằng nhãi này ngu dốt bất kham, không có một thân võ nghệ thì chẳng còn gì cứu vớt.

Giang Mai Hồn hai mươi lăm tuổi, Giang Thanh Lưu muốn đi ra biên tái, nhưng Giang Mai Hồn phân phối lương thưởng không thích đáng, khiến một chi tộc tức giận đòi bắt ra, Giang Thanh Lưu lại phải ở lại trấn an.

Năm hai tám tuổi, đưa con thứ hai sinh ra, Giang Mai Hồn tự tác đặt tên là Giang Lộ Dũng. Mai Thiên Thiên nổi trận lôi đình, phu thê cãi nhau ỏm tỏi, cuối cùng Giang Thanh Lưu phải sửa lại thành Giang Lộ Hàm.

Giang Mai Hồn hai mươi chín tuổi, Giang Thanh Lưu bệnh tật qua đời tại Trầm Bích sơn trang.

Cả đời bận lòng tái ngoại, cả đời chẳng thể một lần đến nơi.

Giang Mai Hồn hai mươi chín tuổi, giống như trưởng thành trong một đêm. Theo nguyện vọng của phụ thân, tự mình tìm đến Kinh Vân sơn. Sợ người ở Kinh Vân sơn biết mình là hậu nhân Trầm Bích sơn trang, còn cái trang danh tính. Nhưng lúc đến nơi, chỉ thấy trên núi một mảng hoa cỏ rực rỡ, hai đứa đồng tử một bên đang đùa nghịch.

Một lão phụ nhân tuổi tám ngũ tuần thấy có người đến, bước ra nghênh đón. Giang Mai Hồn hỏi: "Nơi này, có phải có một vị Bạc Dã Cảnh Hành... tì nhân bối?"

Phụ nhân quan sát hẩn, hẩn cũng tự hiểu ý khai danh: "Tại hạ là Trầm Bích sơn trang Giang Mai Hồn."

Phụ nhân cười ôn hòa: "Lệnh tôn khỏe chứ?"

Giang Mai Hồn thành thực đáp: "Gia phụ đầu năm đã rời dương thế."

Nét cười trên mặt phụ nhân ngưng lại, bà nhẹ giọng: "Người người muốn tìm, chưa từng đến tái ngoại. Lúc sắp ly biệt, nàng dặn phu quân ta lấy danh nghĩa của nàng hành tẩu, đừng để cố nhân đau buồn."

Giang Mai Hồn nghĩ nghĩ, cuối cùng hỏi: "Bà là ai vậy?"

Phụ nhân gọi hai đồng tử quay lại, cười nhẹ: "Ta sao, ta khuê danh Văn Thiển."

Trong địa lao sâu thăm ánh sáng mờ mờ, không khí tràn ngập mùi vị mốc meo, ẩm ướt. Một nam hài đuổi theo thỏ hoang, giương cung ngắm bắn vài lần đầu bị trượt, không rõ thế nào mà đuổi theo vào tận sâu trong địa đạo. Cậu mới chỉ sáu, bảy tuổi nhưng người trông gác địa lao lại hết sức cung kính: "Thiếu chủ, nơi này không phải chỗ ngài nên vào, xin ngài hãy quay về đi."

Tiểu nam hài có chút bất mãn: "To gan! Nơi này là Trầm Bích sơn trang, Thái gia gia nói về sau toàn bộ sơn trang đều là của ta, có chỗ nào ta không được vào chứ?"

Tuy cậu ít tuổi nhưng bộ dáng đã có mấy phần uy phong, khiến người trông gác có chút khó xử. Bỗng trong màn tối từ mờ sâu trong địa lao, có một giọng nói truyền đến: "Tiểu oa nhi, lại đây đi."

Giọng nói ấy nhẹ nhàng bình thản, giống như mang theo một sức hút thần bí. Tiểu nam hài đẩy tên thủ vệ, ngó nghiêng xung quanh rồi đi vào, chỉ thấy nơi phòng giam ở trong cùng, có một người tóc rối bù, chân tay đều bị khóa chặt bằng sắt nặng. Mà con thỏ của cậu đang nằm gọn trong tay cái người kỳ quái kia.

Cậu nghiêng đầu, lần đầu tiên gặp thấy con người quái dị như vậy, nhưng ánh mắt lại không hề sợ hãi, mà ngập vẻ tò mò: "Người là ai? Sao lại ở trong sơn trang của ta?"

Người đó nở nụ cười quái dị: "Lão phu là giang hồ đệ nhất cao thủ của cao thủ của cao thủ, Bạc Dã Cảnh Hành."

Tiểu nam hài hừ lạnh, ra dáng ông cụ non: "Ta đọc sách ít nên người định lừa ta chắc? Đâu có cao thủ nào lại tự mở miệng xưng mình là cao thủ? Mà, ở đâu lại có cao thủ xấu như người? Thái gia gia Giang Ân Thiên của ta mới là giang hồ đệ nhất cao thủ!"

Người đó nghe vậy, nhở toẹt khinh bỉ: "Giang Ân Thiên là thá gì. Người chạy đi bảo ông ta, Bạc Dã Cảnh Hành trong địa lao trốn thoát rồi, xem ông ta có sợ tiểu ra quỳ không?"

Tiểu nam hài chẳng quan tâm tới thỏ hoang nữa, hì hục bốc hai nắm đất ném vào người bị giam: "Người tự đi mà khoác lác!"

Người đó cũng không giận: "Người cứ thử mà xem."

Tiểu nam hài nhìn con thỏ trong tay nàng, ánh mắt lộ ra tia giảo hoạt: "Người đưa con thỏ cho ta trước, ta sẽ tin lời người, mang cho người đồ ăn ngon, phụng dưỡng người tuổi già."

Lời đã nói, nhưng chẳng làm.

Hoàn.

Ngày 10 tháng 12 năm 2019.